

Giới thiệu Một Trăm Phần Trăm

Cuộc sống này đôi khi quá mệt mỏi để ta có thể cống hiến hết sức lực hoặc sống hết mình. Dường như ta chỉ sống và phát huy hết 3% năng lực của bản thân, chỉ khi có sự dồn ép hoặc nảy sinh tình huống gì đó có lẽ ta mới thể hiện, phát tán hết những gì gọi là tiềm lực. Đây chính là những gì truyện Một Trăm Phần Trăm muốn gửi đến bạn đọc.

Có lẽ hân - kỹ sư dầu khí của tập đoàn PVN , một gã đàn ông đã ly thân đang sống với đứa con trai bốn tuổi cũng sẽ có cuộc đời giống như bao người khác ..

Nếu như không có một ngày ..

Trần Văn Lập nói :

- Mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng hân đúng là một đội trưởng không tồi !

Hoàng Anh Tuấn nói :

- Nói về tên gần đó ấy ư ? tôi cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu nữa .

Trần Thị Thanh Thúy nói :

- Đội trưởng , anh nhất định phải sống để còn trả tiền nhà cho em đây !

Thư Lệ nói :

- Đội trưởng , chúng tôi tin cậu.

Đọc truyện đô thị này, độc giả sẽ thấy được một khía cạnh khác của cuộc sống, tiêu tiết cũng làm nên giá trị, có những nơi, những người có thể làm ta cảm thấy thấy được chính con người mình, biết phải sống thế nào, phần đầu ra sao. Còn bạn, bạn có giống nhân vật trong truyện này không ???

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Bước Ngoặt Cuộc Đời

Mưa ...

Đã thành thông lệ , cứ mỗi khi trời đổ mưa , nỗi nhớ lại tràn về bao phủ tâm trí hân ..

...Nhanh thật , mới thể mà đã hơn một năm rồi ..

Chàng trai cầm chiếc điện thoại SS galaxy lật tìm danh bạ , do dự không biết có nên nhắn tin hay không ..

Thờ dài , hân vất chiếc điện thoại xuống mặt giường rồi lẩm bầm :

- Dù gì cũng đang trong thời gian nghỉ ngơi , hay là mang bé Kỳ vào bác chơi một tuần nhĩ ?

Chàng trai nghĩ ngợi một hồi rồi vớ lấy chiếc di động gọi cho thằng bạn nhờ đặt vé máy bay ngay cho mình vào cuối tuần . Hân trước giờ vẫn vậy , đã quyết định việc gì là làm ngay , vô cùng dứt khoát .

Có lẽ chính sự quyết đoán đến mức vô tình đó đã khiến cuộc hôn nhân của hân chẳng thể vẫn hồi dù vẫn còn cơ hội .

Lê Minh Hoàng , năm nay ba mươi hai tuổi , kỹ sư dầu khí chuyên ngành khoan khai thác , hiện đang làm cho PVN (Tổng công ty dầu khí Việt Nam) lương 1450\$ / tháng . Một tháng hân làm việc tại giàn khoan ngoài biển hai tuần , hai tuần còn lại trở về đất liền nghỉ ngơi . Hân vốn là người Hà Nội chính gốc, nhưng do đặc thù công việc nên phải định cư ở Vũng Tàu , thỉnh thoảng mới bay về thăm nhà một chuyến .

“ It ‘s too late to apologize

It 's too late .. “

Hắn vừa mới nhô dậy bước xuống giường thì tiếng chuông sau lưng bỗng réo lên liên hồi . Hoàng quay người với lấy chiếc di động , nhìn qua màn hình một cái rồi đưa lên tai nhú mồm nói :

- Alo , mày đó à ? Hôm nay tao mệt lắm , có đi đâu thì để khi khác nhé !

- ....

- ....

- Được rồi , chờ một lúc . Tao ra ngay đây .

Hắn thay tạm bộ đồ thường mặc để đi ra ngoài , đút chiếc di động vào túi quần bỏ rồi đi ra phòng khách , nơi có một đứa bé bụ bẫm đang ngồi nghịch một mình với đồng đồ chơi . Hoàng bế đứa bé lên , không quên cầm theo bộ đồ xếp hình mà nó thích nhất :

- Nào nào .. bỏ đi có việc một tí , con ở nhà chơi với cô Thúy ngoan nhé..

Hắn nựng thằng bé một cái rồi bế nó qua phòng bên cạnh gõ cửa nói vọng vào :

- Thúy ơi , Thúy , có nhà không vậy !

Nếu không phải biết thừa cô hàng xóm này tối nào cũng ở nhà chẳng đi ra ngoài bao giờ thì Hoàng đã chẳng gọi cửa nhờ nàng ta làm gì . Ở khu chung cư A31 , hắn chỉ quen và thân được với mỗi “ cô chủ nhỏ “ tên Thúy này mà thôi .

Quả vậy , Hoàng chẳng cần phải chờ lâu thì đã thấy Thúy mặc bộ đồ trong nhà màu xanh nhạt xuất hiện sau cánh cửa .

Trần Thị Thanh Thúy hay “ Thúy A “ , Hoàng thường gọi vậy để phân biệt với một cô gái trẻ nữa cũng tên Thúy ở đây , là con gái lớn của bà chủ khu chung cư A31 này . Cô nàng hiện đang học ở Đại Học Bà Rịa – Vũng Tàu khoa quản trị kinh doanh , tối giờ mới có hai mươi hai cái xuân xanh mà thôi , so với Hoàng thì còn kém tới hơn chục tuổi lận .

- Có việc gì vậy anh Hoàng ?

Thúy đang ngồi lướt face thì nghe tiếng anh chàng “ gà trống nuôi con “ phòng bên gọi cửa . Cô bèn khoác vội chiếc áo ngoài vào rồi đi ra . Trông thấy bé Kỳ trong tay Hoàng , Thúy đã lờ mờ đoán ra được lý do anh ta tìm mình nhưng vẫn vờ như không biết hỏi lại .

Hoàng ôm bé Kỳ lên nhìn cô bé cười gượng nói :

- Thúy à , anh có việc phải chạy ra ngoài một lúc . Chẳng hiểu sao hôm nay bé Kỳ lại dở chứng chẳng chịu ngủ sớm như mọi khi , đành phải .. đành phải nhờ em trông hộ một lúc vậy ..

Thúy xoa đầu thằng bé , bế nó lên nựng nựng mấy cái rồi chếp miệng nói :

- Được rồi , anh cứ đi đi , để nó lại đây .Em là em tính vào tiền nhà tháng sau đấy nhé ! Bảo kiếm một cô giúp việc đi thì không chịu nghe cơ . Khiếp , giàu mà keo thế !

Hoàng cười mỉm trừu :

- Anh trông thế thôi chứ nghèo lắm , làm gì có tiền mà thuê người giúp việc . Hay là Thúy sang đây làm bảo mẫu cho bé Kỳ , ngày anh lo ba bữa cơm cho , được không ?

Cô gái nghe vậy thì bĩu môi :

- Đồng ý luôn chứ sợ gì , dù sao dạo này em cũng đang nghỉ hè . Anh cứ đem chuyện này nói với mẹ em trước đi nhá . Mẹ mà đồng ý thì em sang làm một thời gian rồi ăn chắc tới năm sau luôn ấy .

Hắn gật đầu nhe răng cười với cô bé một cái , khóa cửa phòng mình rồi đi xuống . Hoàng xuống nhà để xe dưới tầng trệt dắt con xe gắn máy tự chế của mình phóng một mạch tới quán cà phê Lộng Gió cách đây hơn ba cây số , là nơi tụ tập ưa thích của hắn với mấy thằng bạn thân .

Tối nọ , hắn vừa dựng xe xuống ngõ vào thì đã thấy Tuấn Anh , thằng bạn chí cốt của mình cắm chốt ở trong từ bao giờ . Thằng điên , chắc hôm nay lại bị sếp quạu nên mới gọi mình ra xả giận chứ gì .. Hoàng thầm nghĩ .

- Như mọi khi .

Hắn che miệng ngáp một cái rồi kéo ghế ngồi phịch xuống , cất giọng đều đều với cô phục vụ trẻ đứng cạnh đó . Cô phục vụ rất nhanh đã quay ra , đặt một ly cà phê chồn không đường lên mặt bàn , thứ mà Hoàng vẫn quen dùng từ trước tới giờ , trước khi đi còn không quên liếc mắt cười với hắn một cái .

Hoàng lơ đãng nhìn ra chỗ khác , làm như không thấy . Hắn hồi đầu còn hay cùng cô gái xinh xắn có hai má lúm đồng tiền dễ thương tên Bích này đùa cợt mấy câu , song khi nghe Vinh bảo nàng ta có ý với mình thì thái độ thay đổi hẳn .

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Hoàng biết , hắn vẫn chưa sẵn sàng để tiếp nhận một cô gái khác bước vào cuộc đời mình ...

.. Không , ngoại trừ cô ấy .

Tuấn Anh dõi mắt nhìn theo cặp mộng tròn nhún nhảy theo từng nhịp chân bước của cô phục vụ trẻ , chép miệng nói :

- Trông ngon *** chịu được . Mày mới ba mươi mà trông cứ như là ông già ấy , phải tao thì chỉ hai nốt nhạc là xong lâu rồi !

Hoàng cười khan nói :

- *** , chú nhát như cáy , làm ăn thì chẳng ra sao , chỉ được cái nói mồm là giỏi . Giỏi thì tán đổ em nó cho tao xem , sau này anh em mình còn được uống cà phê miễn phí !

Tuấn Anh phun nước miếng phì phì về bức tức :

- Tao mà được như mày thì nói làm *** gì , nói chuyện với mày cứ tức anh ách ! sao , chuyện em Ngọc đến đâu rồi ?

Hoàng nghe hắn nhắc đến chuyện này thì nhăn mặt nói :

- Tao đã bảo là không cần mày phải lo hộ rồi mà ? Chuyện của tao thì cứ kệ tao , đi mà lo chuyện của mày đi !

Tuấn Anh ho khan một cái rồi nói :

- Mày .. nếu nó không phải là em gái con Linh thì cũng chẳng đến lượt mày đâu . Vừa xinh đẹp , giỏi giang lại là con nhà gia giáo ... trông nó cũng có vẻ mết mày nữa , còn lần gần đây mấy năm nữa em nó ra Hà Nội học thì có mà húp cháo !

Hoàng lắc đầu cười nhạt , nâng cốc cà phê lên nhấp một ngụm rồi chậm rãi hỏi :

- Sao ? hôm nay có chuyện gì ? bị con Linh đá hả ? Hay là ông bỏ ở nhà gọi điện lên giục lấy vợ ?

Gã đàn ông ba mươi tuổi cao lêu nghêu có khuôn mặt gầy gò trước mặt hắn nghe vậy thì cơ mặt giật giật , xô liền một tràng về bức tức :

- Còn việc gì nữa ? Mày biết lão sếp khốn nạn của tao rồi chứ ? Lão ta hôm nay làm sai rành rành còn đổ thừa cho tao nữa . ***** , tao điên tiết lắm rồi , chỉ thiếu nước cầm dao đâm lão một nhát nữa thôi .

Đợi đến khi thẳng bạn thân kể hết nỗi oan ức của mình và lời một ngàn lẻ một cái xấu của lão sếp ra để thỏa mạ , xỉ vả xong thì Hoàng mới háng giọng :

- Nếu mày chán thì bỏ luôn cái chức phó phòng ấy đi cho rồi . Với cái vốn tiếng anh của mày thì thừa sức vào làm nhân viên ở chỗ tao , lương tháng cũng mấy trăm đô , cần gì phải ở lại đó nữa ?

Hắn trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :

- Mày không biết chứ , lão ấy cũng sắp được thăng chức công tác lên Sở làm việc rồi . Tao đã chạy vạy mất cả núi tiền , cái ghế mà lão ấy đang ngồi bây giờ chắc chắn không thể thoát khỏi tay tao được . Giờ có là thăng chức mới bỏ ..

Hoàng cười nói :

- Vậy mà giờ mới nói , thế thì phải chúc mừng mày rồi . Hôm nay thì tao tha , nhưng mấy hôm nữa phải làm một bữa khao anh em đấy . Nhớ chưa ?

Hai người ngồi một lúc nữa rồi rủ nhau đi ăn khuya . Do không muốn làm phiền Thúy lâu nên Hoàng chỉ ngồi lai rai với Tuấn Anh hơn một giờ rồi về . Mặc dù đã có tí men trong người , nhưng chừng đó chưa đủ để một kẻ suốt ngày phải làm bạn với rượu ngoài giờ làm việc cho đỡ buồn như hắn mất đi sự tỉnh táo .

Lái xe chậm rãi đi dọc theo đại lộ Trần Phú , Hoàng thả hồn vào khung cảnh xung quanh , từng đoạn ký ức như những thước phim quay chậm dần dần tái hiện lại trong đầu . Hắn có một thú vui , đó là lái xe đi dạo vào ban đêm mỗi khi rảnh rỗi , tận hưởng những làn gió đêm mát lạnh tạt vào mặt , nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời mình .

Không rượu , không gái , chỉ nhiều đó thôi cũng đủ làm cõi lòng hắn trở nên thanh thản đến lạ thường . Tuấn Anh từng chê hắn đa sầu đa cảm như đàn bà , mỗi lần như vậy thì Hoàng chỉ cười trừ mà thôi .

- “ Sao thế nhỉ ? “

Hoàng dí mạnh chân ga . Hắn tự dưng cảm thấy đầu mình đau như búa bổ , không tài nào tập trung lái xe được nữa .

- Vừa nãy mình tuy có uống một ít song vẫn chưa thấm vào đâu mà , lạ thật ? ...

Bỗng nhiên , hần sững người nhìn theo bóng lưng của một cô gái cười chiếc jupiter đi ngang qua ..

Bóng hình ấy , mái tóc ấy ..không thể lẫn đi đâu được...

Chẳng lẽ là .. cô ấy ?

Đó là suy nghĩ cuối cùng trong đầu hần trước khi ngất đi .

Một tia sét rạch ngang màn đêm tăm tối .. báo hiệu một cơn ác mộng chưa thực sự bắt đầu ...

..oOo..

” Đây là đâu vậy ? “

Lấy tay day day một bên trán cho tỉnh táo , Hoàng thần thờ quết mắt quan sát chung quanh mình một lượt .

Lúc này hần đang ở trong một căn phòng màu trắng trải dài vô tận không thấy điểm cuối , phía trước có một nhóm người ăn mặc kỳ lạ đang đứng vây quanh một cái bục lớn , để làm gì thì không rõ .

- Lạ nhỉ , đã sát giờ truyền tống rồi mà còn có người mới đến nữa sao ?

Một chàng trai to cao nước da ngăm ngăm đen vác khẩu MP7A1 trên vai nhú mảy nhìn gã đàn ông tới muộn đang ngơ ngác ngồi bên dưới . Bên cạnh hần ta còn có hai nam và một nữ , tất cả đều trang bị súng ống đầy đủ và quây quần chung quanh chiếc bục làm từ cẩm thạch cao hơn ba mét được khảm nạm bởi những viên ngọc trai màu đen trông vô cùng bắt mắt .

Một gã con trai đeo cặp kính mát màu đen cười lớn :

- Ha ha , làm tớ cứ tưởng lần này chỉ có mỗi một người mới thôi chứ ?

Người con gái tóc dài mặc bộ đồ da bó sát người đứng cạnh khề nhú mảy rồi bước xuống chỗ Hoàng nói :

- Mau lên trên này , nhanh nào !

Hoàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cô ta túm cổ áo lôi lên rồi . Cô gái này tuổi tầm hai tư hai lăm , trông cũng có vẻ mảnh mai thanh tú nhưng sức lực lại rất kinh người . Hần nặng cũng gần bảy mươi cân mà bị nâng ta lôi xềnh xệch đi như lôi như một con mèo vậy .

Cô gái nọ lôi hần lên trên bục rồi quay sang nhìn gã đàn ông to cao nước da ngăm ngăm đứng bên hời :

- Tùng , anh xem còn bao nhiêu giấy nữa thì bắt đầu truyền tống ? Có kịp cho hần nhận chúc phúc hay không ?

Gã đàn ông tên Tùng nhú mảy nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay của mình rồi lắc đầu lạnh nhạt nói :

- Không . Mặc kệ hần đi .

Cô gái kia nghe vậy thì khề thở dài một hơi rồi quay sang nhìn chàng trai với vẻ thương hại .

Hoàng cau mày nhìn bốn gã đàn ông và cả cô gái vừa lôi mình lên đây từ trên xuống dưới hết một lượt . Hần trầm giọng hỏi :

- Các bạn là ai ? Nơi đây là đâu ?

Một gã đàn ông đầu tóc bóng mượt , trên người còn mặc nguyên bộ đồ công sở , tay cầm khẩu AK – 47 chép miệng nhìn hần nói :

- Tôi cũng như anh , chẳng hiểu tại sao mình lại ở đây và mấy người thần kinh này đang bày trò gì nữa . Họ ...

Hần ta nói tới đây thì tự dưng im bất , hai mắt mở to nhìn lên trời đầy vẻ kinh ngạc . Hoàng thấy vậy thì cũng hiểu kỳ quay đầu lại nhìn .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Truyền Thuyết Thành Cổ Loa

Lúc này , từ trên không trung đột nhiên xuất hiện một cỗ ánh sáng ngũ sắc chiếu thẳng xuống bụi nơi năm người đang đứng . Hoàng và gã thanh niên cầm Ak -47 kia nhìn thấy cảnh tượng này thì đều không khỏi cảm thán , cảm giác như đang bước trên cầu vồng sau mưa vậy .

- Bắt đầu rồi ..

Trái ngược với bọn họ , hai gã đàn ông và cô gái mặc bộ đồ bằng da bó sát người màu nâu kia ai nấy cũng đều tỏ vẻ lo lắng . Gã thanh niên tóc vuốt keo đeo kính mát màu đen vừa nãy còn nói nói cười cười giờ cũng sầm mặt xuống như sắp gặp chuyện gì đó khủng khiếp lắm vậy .

- Hy vọng .. chúng ta vẫn có thể sống sót trở về ..

Cô gái cột tóc đuôi gà nhắm mắt lăm bằm .

Đột nhiên Hoàng thấy hai mắt tối sầm , cả người nhẹ bồng như đang đi trong thang máy vậy . Cảm giác này kéo dài tầm ba phút thì biến mất . Tới khi hần tỉnh lại thì khung cảnh chung quanh đã không còn giống như trước nữa .

- Đây là đâu ?

Hoàng căng mắt quan sát xung quanh . Bên cạnh hần bây giờ vẫn là bốn nam một nữ kia , nhưng cái bụi lớn và khoảng không gian màu trắng xóa vô bờ bến ban nãy đã biến thành một vùng đất trống trải không một bóng người . Trước lúc hần kịp nhận ra điều gì đang xảy ra với mình thì một giọng nói vô cảm đột nhiên vang lên trong đầu :

- " Hộ Tổng An Dương Vương thành công tới núi Dạ Sơn , mỗi thành viên được thưởng ba ngàn điểm . Bắt được Triệu Đà chúa đất Nam Hải thưởng mười lăm ngàn điểm và kích hoạt miễn phí 7 % giới hạn cơ thể . Cứ mỗi một người chết , các thành viên trong đội đều bị trừ 500 điểm "

Hoàng nhìn tòa thành bằng đất cực lớn trước mặt mình lắp bắp :

- Đây .. đây không phải là sự thật . Chúng ta đang mơ .. có phải không ?

Gã thanh niên tóc vuốt keo đeo cặp kính mát kêu lên :

- Ôi trời , 7 % ! Tùng , Hằng , anh chị có nghe thấy gì không ? tận những 7% , 7 % cơ đấy ! Phen này chúng ta trúng lớn rồi !! Nhiệm vụ lần này không ngờ lại dễ dàng đến thế ! Với hỏa lực của chúng ta thì còn sợ ai ở thời đại này nữa cơ chứ ?

Gã đàn ông da ngăm đen nhú mày suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói :

- Không đơn giản như vậy đâu , phần thưởng hậu hĩnh luôn đi đôi với nguy hiểm chết người . Cậu nghĩ chỉ dựa vào hỏa lực của mấy người chúng ta là đủ để lấy mạng Triệu Đà ư ? Đây là chưa kể chúng ta bây giờ còn chưa biết làm sao để tiếp cận An Dương Vương nữa là đằng khác .

Hần quay sang nhìn cô gái đứng cạnh lắc đầu một cái ra hiệu . Cô ta khẽ gật đầu rồi nhìn Hoàng và gã thanh niên cầm Ak -47 kia chậm rãi nói :

- Có lẽ các bạn còn đang thắc mắc tại sao mình lại có mặt ở đây phải không ? Xin tự giới thiệu : tôi là Hằng - Nguyễn Thu Hằng . Người này là Thắng - Lê Văn Thắng . Còn đây là đội trưởng của chúng tôi , anh Tùng - Nguyễn Thanh Tùng . Kể từ giờ chúng tôi sẽ xem xét và giúp đỡ hai bạn trong khả năng cho phép . Nhưng xin nhắc trước một điều , nếu bất cứ người nào trong hai bạn cố ý gây trở ngại hay phá hỏng kế hoạch của cả nhóm thì đừng trách chúng tôi xuống tay độc ác .

Hoàng lạnh lùng nhìn ba người trước mặt mình không nói . Cô gái cột tóc đuôi gà tên Hằng kia có vẻ cũng tương đối hài lòng với biểu hiện của hai người . Sau khi để cho cả hai có đủ thời gian ghi nhớ tên của ba người bọn họ vào đầu , cô ta nói tiếp :

- Hai bạn đang tự hỏi mình tại sao lại ở chỗ này , và đây là đâu đúng không ? Thực sự thì chúng tôi cũng giống các bạn thôi , nghĩa là cũng không rõ kẻ nào đã tạo ra thế giới này và lối mình vào đây bằng cách nào , nhưng có một điều chắc chắn rằng : Nếu các bạn không hoàn thành nhiệm vụ được giao thì chỉ có duy nhất một kết cục mà thôi - Đó là " chết " . Không một ai là ngoại lệ cả .

Gã thanh niên đầu tóc bóng mượt nói xen vào :

- Cái " Nhiệm vụ " mà cô nói có phải là việc .. hộ tống gì đó hay không ?

Cô gái khẽ gật đầu rồi nói tiếp :

- Các bạn hãy nhắm mắt lại thử xem , có cảm giác được một chấm đỏ đang di chuyển vô cùng chậm chạp hay không ?

Hoàng tuy không tin lắm song vẫn thử làm theo lời cô gái kia xem thế nào . Hần vừa nhắm mắt lại thì đã cảm thấy một chấm đỏ đang di chuyển vô cùng chậm chạp , thậm chí còn có thể tự ước lượng được vị trí của nó cách mình là bao xa nữa thì không khỏi kinh ngạc , đối với lời nói của cô gái kia cũng đã tin mấy phần .

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc hiện trên khuôn mặt của hai người , cô gái kia cười mỉm một cái rồi chậm rãi giải thích :

-Đó cũng chính là một ràng buộc của nhiệm vụ lần này . Theo kinh nghiệm của chúng tôi , nếu các bạn để chấm đỏ đó vượt ra khỏi phạm vi khống chế của bản thân mình thì cũng đồng nghĩa với nhiệm vụ thất bại . Chuyện gì xảy ra tiếp theo thì không cần tôi phải nhắc lại nữa chứ ?

Hoàng nhú mày nhìn cô gái tên Hằng trước mặt mình hỏi :

- Nếu như điều cô nói là sự thực thì nơi này chẳng lẽ .. chính là Âu Lạc năm 207 trước công nguyên hay sao ? Cô nghĩ chúng tôi sẽ tin vào việc hoang đường này ư ?

Gã đàn ông da ngăm đen cất giọng lạnh tanh :

- Tin hay không là tùy mày . Hằng , chúng ta đi .

Lúc này có hơn chục người đàn ông đi chân trần đóng khố , dẫn đầu là một lão già cười ngửa lại gần . Ông ta vừa tới đã chỉ tay vào mấy người Hoàng đứng đó nói lớn :

- Các ngươi là người của chiêng nào ? Sao giờ này còn tụ tập ở đây , mau về vị trí !

Thời này Việt Nam được gọi là nước Văn Lang , quân chủ là An Dương Vương (Thục Phán). Người dân sinh sống chủ yếu bằng việc săn bắn, hái lượm và trồng trọt... Họ không dùng vỏ cây làm áo nữa mà đã biết trồng gai, đay, nuôi tằm, ươm tơ, dệt vải. Đàn bà thường mặc váy , đàn ông thì cỡi trần đóng khố . Đứng đầu bộ máy hành chính ở trung ương là Vua và Lạc Hầu Lạc Tướng , đứng đầu các bộ là Lạc Tướng , đứng đầu các chiêng, chạ là Bò chính .

Gã đội trưởng tên Tùng lại gần nói với lão già kia mấy câu rồi ra hiệu cho hai người Thăng và Hằng đi theo . Hoàng và gã thanh niên kia nhìn nhau một hồi rồi cũng cất bước chạy theo mấy người bọn họ . Hoàng bắt chuyện :

- Anh bạn , tôi là Lê Minh Hoàng , cứ gọi là Hoàng đi cho tiện . Theo anh thì những lời bọn họ nói có đáng tin hay không ?

Gã thanh niên mặc trang phục công sở gạt đầu đáp :

-Tôi cũng chưa tin mấy người đó cho lắm . Nhưng cậu nhìn đi , đây chẳng phải là một cơ hội đi du lịch miễn phí rất tốt hay sao ? Mấy người này trông có vẻ là thổ dân của một bộ lạc ít người nào đó . Thế nhưng tòa thành này lại rất đồ sộ , niên đại chắc cũng phải tới mấy ngàn năm rồi cũng nên !

Hắn ta nói đến đây thì chợt lấy tay ôm đầu về nuối tiếc :

-Ôi , biết thế thì tôi đã mang máy ảnh theo rồi , giờ có vẻ kể lại cho những người ở nhà thì chưa chắc họ đã tin ! À , tôi tên Phạm Thanh Huy , cậu cứ gọi Huy là được .

Hắn ta vừa dứt lời thì đã giơ khẩu AK -47 trong tay lên ngắm bắn , trông có vẻ thích thú lắm . Hoàng thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán . Năm người theo chân lão già kia đi sâu vào trong tòa thành cổ . Tòa thành này có ba vòng , được xây theo phương pháp đào đất đến đâu , khoét hào đến đó , thành đắp đến đâu , lũy xây đến đó . Chu vi ngoài khoảng 9 km, vòng giữa 7 km, vòng trong tầm 3 km. Mặt ngoài lũy, dốc thẳng đứng, mặt trong xoải để đánh vào thì khó, trong đánh ra thì dễ. Lũy được xây rất nhiều xung quanh thành , chiều cao trung bình là 5- 6 m .

Hoàng vừa đi vừa nhìn ngang nhìn ngửa , miệng lầm nhảm ước lượng thiết kế của tòa thành trước mắt . Với một tay kỹ sư coi chuyện thiết kế và tính toán kích thước lỗ khoan ngoài giàn là công việc hàng ngày như hắn thì việc này cũng không mấy khó khăn .

Năm người được đưa tới một cái chòi ở phía đông thành . Chờ cho lão già kia đi khỏi , gã đội trưởng tên Tùng kia mới rút một miếng thuốc lá châm lên hút rồi nhìn cô gái bên cạnh nói :

- Hằng , đánh giá tình hình hiện giờ của chúng ta đi .

Cô gái kia khẽ gạt đầu , hít một hơi dài rồi nói :

- Chắc mọi người đối với câu chuyện cổ tích truyền miệng của dân gian nước ta ngày xưa cũng chẳng lạ gì nữa , đúng không ? Chuyện xảy ra vào năm 208 trước công nguyên , bắt nguồn từ việc Triệu Đà , một viên quan lại của nhà Tần ở Quảng Đông mang binh sang xâm lược Âu Lạc nhưng bị An Dương Vương đánh bại . Triệu Đà biết không đánh nổi bèn dùng kế cầu hoà , An Dương Vương đồng ý . Nhân cơ hội đó Triệu Đà cầu hôn Mỵ Châu cho con trai mình là Trọng Thủy và kết thông gia với An Dương Vương . Trọng Thủy sang ở rể tại Âu Lạc và lợi dụng cơ hội đó để tìm hiểu các bí mật quân sự của Âu Lạc mà cụ thể là Nỏ thần . Mỵ Châu tin vào chồng nên đã để lộ và bị Trọng Thủy phá hủy lẫy nỏ . Nước Văn Lang vì thế mà mất . Có ai phản đối gì không ?

Hoàng còn mấy chỗ nghi hoặc về thiết kế của thành Cổ Loa nên dậm bước định đi theo lão già kia . Gã đàn ông da ngăm đen thấy hắn rồi bỏ đội ngũ thì hừ một tiếng , giơ khẩu MP7A1 ngắm vào vai trái hắn bắn một phát .

"A !"

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Nguyễn Thu Hằng

“ A “

Hoàng sụm người xuống lấy tay ôm vai , con đau rất nhanh xộc tới nảo bộ làm đầu óc hấn choáng váng tưởng như sắp ngất . Từng cất giọng lạnh tanh :

- Mày định đi đâu ?

Cô gái để tóc đuôi gà thấy vậy thì nét mặt lộ vẻ bất nhẫn . Cô ta giơ tay ngăn gãi lại rồi đi tới chỗ Hoàng , lấy bông băng trong chiếc hộp nhỏ luôn mang theo người ra băng bó cho hấn .

Hoàng cố nén con đau xé ruột trên bả vai , cắn răng nói :

- Cảm ơn chị .

Tên thanh niên trẻ tuổi đeo kính mắt thấy vậy thì trêu :

- Anh Tùng sao hôm nay nóng quá vậy .. làm chị Hằng động lòng xuân rồi kia kia .. ha ha ha ..

- Cậu có im đi không ?

Hằng lườm Thắng một cái sắc lẹm làm hấn le lưỡi không dám nói thêm câu nào nữa . Tùng háng giọng một cái rồi quét mắt nhìn Hoàng và Huy nói :

- Mỗi hành động của chúng mày ít nhiều đều có liên quan đến sinh tử của bọn tao . Từ giờ nếu bọn mày còn tự ý đi lại lung tung khi chưa được phép thì đừng trách tao độc ác .

Hấn ta nói xong thì trợn mắt nhìn Hoàng và Huy . Khi ánh mắt của hấn quét tới chỗ mình , Hoàng cảm thấy máu huyết trong người như đông đặc lại , tới hít thở cũng không thông . Đợi cho đến khi sắc mặt của cả hai người đều chuyển sang màu xanh lét thì Tùng mới thu hồi lại ánh mắt của mình , lấy một điều thuốc từ trong túi ra hút .

Hoàng mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn vì hành động vừa rồi của gã đàn ông này nhưng gương mặt vẫn không nhìn nổi ra một chút biểu tình . Hấn ta là ai mà tự cho mình cái quyền sinh sát và ra lệnh cho bọn họ ở cơ chứ ? Chẳng phải cũng chỉ là một gã ma cũ hay sao ?

Thế nhưng , hơn chục năm lẫn lộn trong xã hội đã dạy cho Hoàng một kinh nghiệm xương máu : Đối với bất cứ việc gì cũng phải đặt chữ “ Nhẫn “ lên hàng đầu . Đó là điều bất di bất dịch , không được phép quên nếu bạn muốn tồn tại và vượt lên trên người khác ở cái xã hội đầy rẫy những bất công này.

Gã đàn ông tên Huy lúc này trán đã đầm mồ hôi , tay nắm chặt khẩu AK -47 trong vô thức . Hằng thấy bầu không khí có phần ngột ngạt thì háng giọng nói :

- Được rồi , bây giờ chúng ta phải lên kế hoạch cho nhiệm vụ lần này chứ nhỉ ?

Tùng gật gù nói :

- Em nói đi .

Hằng hít một hơi dài rồi nói :

- Theo em nghĩ , trước mắt chúng ta có hai phương án để lựa chọn : Một là thuận theo diễn biến của câu truyện , chờ cho đến khi thành Cổ Loa mất vào tay Triệu Đà thì hộ tống An Dương Vương và Mị Châu tới núi Dạ Sơn , hoàn thành nhiệm vụ . Phương án thứ hai là sẽ chia đội ra làm hai nhóm : Một nhóm lo bảo vệ An Dương Vương , một nhóm bí mật rồi Cổ Loa tìm cơ hội ám sát Triệu Đà .

Cô nàng dừng lại đôi hơi rồi nói tiếp :

- Một khi Triệu Đà chết , chúng ta không những kiếm được số điểm thưởng khổng lồ kia mà còn hoàn thành nhiệm vụ vượt mức nữa . Nếu việc ám sát thất bại thì lại quay về phương án một , mọi người thấy thế nào ?

Gã thanh niên đeo kính mắt tên Thắng kia nghe đến đây thì hai mắt sáng rõ , cảm giác như 7 % kia đã nắm chắc trong tay mình vậy .

- Hay lắm , em thấy phương án hai của chị Hằng rất là hợp lý . Em xung phong vào nhóm ám sát Triệu Đà , được không anh Tùng ?

Gã đội trưởng trầm ngâm suy nghĩ , rít một hơi thuốc dài rồi lắc đầu nói :

- Không được . Lực lượng của chúng ta quá mỏng , nếu chia ra hành động thì rất nguy hiểm , chỉ cần sơ ý một chút là sẽ xoi hỏng bống không chứ chẳng được ích lợi gì . Việc hoàn thành nhiệm vụ vượt mức kiểu đó tôi cũng đã từng thấy một lần rồi , nhưng nói chung là vô cùng hiểm . Ti lệ thành công quá

thấp , không đáng để chúng ta phải mạo hiểm .

Thắng phản đối :

- Anh Tùng , mười lăm ngàn điểm thưởng và 7 % kích hoạt giới hạn cơ thể đó ! Tại sao chúng ta không thử một lần cơ chứ ?

Gã đàn ông da ngăm đen lạnh lùng đáp :

- Mày biết cái gì mà nói ? Trước đây tao cũng đã từng gặp một nhiệm vụ kiểu ấy , đó là bộ phim kinh dị “ SAW 3 “ (Lưỡi cưa 3) . Lúc đó nhiệm vụ cũng khá là dễ dàng , tất nhiên là dễ theo sự tưởng tượng ngây thơ của bọn tao thôi , và điểm thưởng là sáu ngàn điểm và kích hoạt miễn phí 5 % giới hạn bản thân . Mày có biết kết cục ra sao không ? Cả một đội mười hai người trong đó có sáu tư thâm giả thì chết mất mười , chỉ còn lại tao và một thằng nữa . Cơ hồ là đoàn diệt . Thằng ấy nhiệm vụ sau cũng chết nốt . Nếu không nhờ phúc của ông bà tổ tiên phù hộ thì bây giờ tao đã chẳng được ngồi ở đây mà nói chuyện với một thằng ngựa non hươu đá như mày được nữa đâu !

Gã thanh niên đeo kính mát nghe hần nói thế thì im re , ừ ừ cúi đầu không nói . Hoàng nãy giờ vẫn lạnh lùng quan sát và nghe bọn họ bàn bạc . Chính cơn đau tê tái ở vai đã khiến hần bình tĩnh và nhận ra đây là sự thật chứ chẳng phải là một giấc mơ vô thường vô phạt .

Trong số ba người cũ này thì chỉ có cô gái tên Hằng kia là có vẻ dễ gần và có thiện cảm đặc biệt với hần mà thôi . Mặc dù Hoàng không biết thứ thuốc bột màu vàng mà cô ta xức vào vết thương của mình là nhãn hiệu nổi tiếng nào trên thế giới , nhưng cảm giác đau đớn trên vai rõ ràng đã giảm đi đáng kể . Tất nhiên đó chỉ là sơ cứu và một bên vai trái của hần ít nhất cũng phải mất ít nhất năm ngày nữa mới có thể miễn cưỡng cử động lại được .

Gã đàn ông tên Tùng nói tiếp :

- Vừa nãy tôi đã hỏi qua lão già kia thì được biết nhiệm vụ của tất cả chúng ta là canh gác nơi này . Theo như lời lão nói thì quân của Triệu Đà sắp đánh tới đây rồi , chỉ độ bốn , năm ngày nữa mà thôi . Bây giờ chúng ta phải tìm cách tiếp cận An Dương Vương thì mới thuận tiện hành động được , ai có ý kiến gì không ?

Hần vừa dứt lời thì nhìn thẳng về phía Hằng . Cô gái nhỏ đưa tay lên quạt mấy giọt mồ hôi trên trán rồi nói :

- Thời nào cũng vậy , đồng tiền luôn là chìa khóa vạn năng để giải quyết mọi vấn đề . Chúng ta có thể lấy lợi ích ra để đổi lấy một vị trí canh giữ gần An Dương Vương nhất có thể . Việc này cứ để Thắng lo như mọi khi đi .

Tùng gật đầu rồi liếc mắt nhìn Thắng . Gã thanh niên trẻ tuổi lầm bầm gì đó trong miệng rồi bước đi tìm lão già ban nãy . Mấy ngày sau đó , buổi sáng thì hai người Hằng , Huy lo việc canh gác , ban tối thì đến lượt Hoàng và Thắng . Mọi việc cứ thế trôi đi một cách bình lặng .

..oOo..

Đến ngày thứ tư , Hoàng đang làm nhiệm vụ trực canh của mình như thường lệ thì bỗng cảm giác được một cánh tay lạnh lẽo đặt lên vai hần từ phía sau . Hần tỉnh ngủ hần , gầm lên một tiếng .

- “ Ai “ ?

Hoàng vô thức vùng cùi chỏ về phía sau . Mấy ngày nay hần luôn ở trong tình trạng căng thẳng lo lắng , đôi lúc không khống chế nổi bản thân mình . Người phía sau thấy hần tự đứng tấn công mình thì hơi ngạc nhiên , song chỉ trong chớp mắt đã lấy lại bình tĩnh giơ tay trái lên đỡ , đồng thời vùng tay đâm vào mặt hần một cái .

Hoàng cảm thấy cùi chỏ của mình bị nắm ngón tay cứng như thép nguội nắm lại không sao cử động được , lại thêm một mu bàn tay dẹt ngay trước mặt , cách sống mũi tầm hai phân thì sắc mặt trắng bệch , tim đập thình thịch trong lồng ngực .

- Sao , muốn thử chị à ?

Hằng cười cười rồi thu tay lại . Hoàng sau khi nhận ra người đứng sau lưng là bà chị hờ mới nhận của mình thì tâm tình mới thả lỏng đôi chút . Hần tuy ngoài mặt cười gượng nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối . Hoàng ngày xưa cũng là một tay anh chị có hạng , tuy lâu nay vì công việc mà rút chân khỏi chốn giang hồ song vẫn không bỏ bê việc rèn luyện thân thể mỗi ngày . Thế mà hôm nay tới một cô gái nhỏ nhắn chân yếu tay mềm mà hần cũng không làm gì được thì đúng là ...

Hằng nheo mắt nhìn hần rồi nói :

- Không phục à ? Vậy đỡ này !

Cô nàng giơ tay phải lên ngoắc ngoắc rồi nhanh như cắt đâm thẳng vào mặt hần . Hoàng cả kinh vội lùi ra sau hai bước , nhưng lúc này nắm đấm của Hằng đã chạm hờ bụng dưới của hần rồi .

- Thôi thôi , em chịu thua , được chưa ?

Hoàng nhăn mặt ngồi xồm xuống , rút một điếu thuốc lá ra hút . Hằng cũng ngồi xuống cạnh hần , lấy tay đưa lên vuốt tóc rồi cười nói :

- Ha ha , không cần phải tự ti như thế . Em không kích hoạt giới hạn cơ thể , thậm chí còn chưa nhận chúc phúc nữa thì làm sao so với chị được ? Yên

tâm đi, cứ cố gắng sống sót qua vài nhiệm vụ nữa là sẽ mạnh lên ngay ấy mà.

Hoàng mặc dù không hiểu lời cô ta nói cho lắm song cũng không hỏi nhiều mà thờ dài nói:

- Haizz, không biết chuyện này bao giờ mới kết thúc?

Hằng nhìn xuống chiếc đồng hồ kỳ dị thiết kế theo kiểu cổ điển đeo trên tay phải mình nói:

- Còn ba ngày bảy giờ mười hai phút nữa. Tất nhiên, nếu hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn thì chúng ta sẽ được truyền tống trở về ngay lập tức.

Hoàng nhìn chiếc đồng hồ trên tay Hằng một hồi rồi hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Chiếc đồng hồ này ở đâu ra vậy? Tại sao mọi người ở đây ai cũng có nó ngoại trừ em thế?

Hằng đáp:

- Tại em tới muộn nên không kịp lấy đó thôi, lần này trở về sẽ có ngay ấy mà. Em cũng nên hạn chế hút thuốc đi, không có lợi cho sức khỏe đâu.

Hoàng hơi nhíu mày song vẫn dập điếu thuốc trên tay đi, đoạn chuyển đề tài:

- Không hiểu tay Thăng làm ăn thế nào, tại sao tới giờ vẫn chưa có kết quả gì thế nhỉ?

Hằng chép miệng đáp:

- Người ở thời đại này có vẻ không ưa vàng cho lắm. Có lẽ chúng ta phải yên phận ở cái chòi này cho tới khi nhiệm vụ kết thúc cũng nên.

Cả hai người nhất thời đều lâm vào trầm mặc, không ai nói thêm câu gì nữa. Hoàng trầm ngâm một lúc rồi cất tiếng hỏi:

- À, chị Hằng năm nay bao tuổi rồi, công tác ở đâu, đã lập gia đình chưa? Thăng em mấy ngày nay cứ thắc mắc chuyện này mãi đấy!

Hằng khịt mũi đáp:

- Không muốn làm em hờ nữa chứ gì? Hừ, nếu xét về tuổi thì ta thừa sức làm chị cậu đấy. Còn mấy chuyện kia hả? Thực ra bây giờ cậu có biết cũng vô ích thôi, chẳng có ích lợi gì cả đâu.

Hoàng nhíu mày hỏi về nghi hoặc:

- Tại sao lại là vô ích?

Hằng lơ đãng nhìn trời nói:

- Rồi sau này chú mày sẽ hiểu. Bây giờ chị có nói ra thì cậu cũng chẳng tin đâu.

Hoàng chép miệng nói:

- Thôi được, chị đã muốn giấu thì em cũng chẳng ép. Em quê ở Hà Nội nhưng công tác trong Vũng Tàu. Nếu sau này có chuyện gì cần thì chị cứ tìm đến chi nhánh PVN ở Vũng Tàu hỏi trưởng phòng thiết kế khai thác Lê Minh Hoàng là được, nếu nằm trong khả năng thì em sẽ giúp hết mình!

Hằng che miệng cười rồi làm mặt nghiêm túc gật đầu nói:

- Được rồi, chị nhớ rồi. Sau này nếu có cơ hội sẽ bay ra đó ăn chực mấy tháng, lúc đó thì đừng có mà vác chổi đuổi đi đấy nhé.

Hoàng cười cười xua xua tay. Mặc dù vẫn không hiểu lý do vì sao, nhưng việc bà chị này mấy ngày nay vẫn hết lòng quan tâm cho hắn thì đúng là sự thật một trăm phần trăm. Hai người dù sao cũng chẳng thân quen gì, Hoàng tuy nghi hoặc song cũng không nói ra miệng mà chỉ để trong lòng mà thôi.

Trong lúc hắn còn đang lo suy nghĩ vẩn vơ thì Hằng đột nhiên nhíu mày nhìn chằm chằm ra xa rồi trầm giọng nói:

- Đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Kết Thúc

Hoàng cố căng mắt nhìn ra xa một lúc lâu song chẳng thấy gì lạ cả . Hắn kỳ quái quay lại hỏi :

- Cái gì đến hà chị ?

Song lúc này Hằng đã chạy biến đi mất rồi . Một lát sau , Tùng , Huy và Thắng từ trong phòng nghỉ vội vã đi ra . Tùng ôm súng căng mắt nhìn ra xa rồi cất tiếng hỏi :

- Quân của Triệu Đà còn cách đây bao xa ?

- Tầm bảy km nữa .

Hằng trả lời đầy vẻ chắc chắn .

Hoàng và Huy nghe tới đây thì không khỏi rùng mình . Rốt cuộc ngày ấy đã tới , có muốn tránh cũng chẳng được nữa ...Những trận chiến công thành này lửa đầy bi tráng họ đã xem không ít qua màn ảnh rồi , nhưng chính mình tham dự vào thì lại là chuyện hoàn toàn khác .

Huy lấp bắp nói :

- Có..có nên thông báo cho binh sĩ canh phòng quanh đây biết hay không ?

Để tập trung tinh thần và giảm bớt áp lực , Tùng lấy thuốc lá từ trong chiếc túi da đeo bên mình ra hút . Hắn rít một hơi dài , vừa lấy khăn lau súng vừa lắc đầu nói :

- Không cần . Việc thành Cổ Loa mất đã được lịch sử chứng minh , với sức của mấy người chúng ta thì không thể thay đổi gì được . Chuẩn bị tinh thần mà chiến đấu đi .

Thấy vẻ sợ hãi hiện rõ trên nét mặt Hoàng và Huy , gã đàn ông da ngăm ngăm đen mỉm cười nói :

- Cũng không cần phải quá lo lắng , nhiệm vụ lần này " thần " chỉ đưa tới có hai người mới thì cũng không đến nỗi quá mức nguy hiểm đâu . Có thể nói đây là bộ phim dễ nhất mà ta từng gặp từ trước đến giờ . Tất nhiên là không tính cái nhiệm vụ phụ mà " thần " đặt ra rồi . Ha ha ha ...

Hoàng và Huy vẻ mặt bất an không ngừng căng mắt nhìn xuống mặt thành . Quả đúng như lời Hằng nói , chỉ khoảng nửa tiếng sau quân Nam Hải đã kéo tới mặt thành đông như kiến cỏ . Quân sĩ Văn Lang trên mặt thành thấy vậy thì hò hét náo loạn hết cả lên rồi không ngừng chạy qua chạy lại , vừa bắn tên xuống dưới vừa chặt đứt dây cầu mà chúng quăng lên . Thành Cổ Loa trở thành một hồi náo loạn , tiếng la hét và chém giết vang lên không ngừng .

- Đi thôi !

Tùng cầm khẩu MP7A1 vô hạn đạn dẫn đầu tiến tới nơi vua An Dương Vương ngự , Huy cũng vội xách khẩu AK -47 của mình lật đật chạy theo . Hoàng bám sát theo sau Hằng , tất cả nối đuôi nhau chạy thẳng một mạch tìm tới chẩm đồ lúc nào cũng lảng vảng trong đầu óc mình suốt mấy ngày nay .

- Thắng đâu rồi ?

Tùng đang cầm đầu chạy đằng trước bỗng quay mặt về phía sau hét lớn .

- Không biết !

Huy và Hằng đồng thanh trả lời .

Dọc đường họ gặp không ít sự cản trở của quân lính hộ vệ vua An Dương Vương . Thế nhưng bất cứ kẻ xấu số nào dám cản bước bốn người đều nhận được một viên đạn của Tùng làm quà gặp mặt . Khẩu Ak -47 của Huy chỉ có vòn vẹn năm băng đạn , hắn trông thế nhưng cũng đủ tinh táo theo sát Tùng để tiết kiệm đạn được .

Hoàng mặc dù là người có thể lực yếu nhất ở đây song miễn cưỡng vẫn theo sát được Hằng . Hắn chạy lại gần cô nàng cất giọng cảm thán :

- Chị Hằng mắt tốt thật đấy ,vừa nãy em căng mắt ra mãi mà có nhìn thấy cái gì đâu ?

Hằng cười khở đáp :

- Chị vốn bị cận từ năm học cấp hai kia , nhờ cường hóa tổ chất cơ thể về thị lực và trí nhớ mà mới được như vậy , chứ có tài cán gì đâu ?

Thấy Hoàng có vẻ nghi hoặc , Hằng khẽ giải thích :

- Mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ hay một bộ phim , truyền thuyết nào đó , mỗi người sẽ có một ngàn điểm thưởng cố định . Với số điểm này chúng ta có thể dùng để cường hóa tổ chất thân thể , kích hoạt % tiềm lực của bản thân và mua một số kỹ năng hữu ích từ phía " thần " . Về tổ chất thân thể thì có nhiều hạng mục lắm , nhưng có thể phân ra hai loại chính là : sức mạnh và trí lực . Trong sức mạnh thì có sức mạnh cơ bắp , thể lực , tốc độ , độ bền , miễn dịch lực ... Trí lực thì có tinh thần lực , tế bào hoạt lực , khả năng phản xạ , khả năng ghi nhớ , năng lực tư duy logic và cải thiện năng lực của các giác quan . Chị không cường hóa nhiều về sức mạnh mà chủ yếu tập trung vào trí lực , cải thiện tầm nhìn và khả năng ghi nhớ của bản thân nên luôn giữ vai trò hoa tiêu trong đội .

Hoàng nghe vậy thì nhủ may không nói. Cô ta "không cường hóa về sức mạnh" mà đã có được bản lĩnh cỡ đó, so ra thì cũng chẳng kém gì một võ sư ở thế giới hiện đại cả. Nếu "tập trung cường hóa" thì không hiểu sẽ thế nào nữa? Có khi chẳng ông chồng nào chịu nổi nhiệt cũng nên ....

Hằng cũng chẳng nhận ra vẻ kỳ quái trên mặt cậu "em hồ" của mình. Cô nàng vẫn vừa chạy vừa thao thao bất tuyệt, mặt vẫn không hề đổi sắc:

- Trong đội thi Tùng là người có thâm niên cao nhất, anh ấy đã sống sót qua năm bộ phim rồi. Thắng thì mới được kết nạp vào đội sau bộ phim gần đây nhất, chị cũng mới trải qua ba bộ phim thôi. Ngoài ra cậu cũng có thể dùng điểm số để đổi lấy "%" kích hoạt tiềm lực bản thân và nhiều thứ nữa ...cái này nói hết thì dài lắm,đề khi nào về không gian phi chiến đấu chị sẽ nói sau, bây giờ phải tập trung hoàn thành nhiệm vụ trước mắt cái đã.

Thấy vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt Hoàng, Hằng phì cười nói:

- Nói thực, nhiệm vụ lần này là dễ nhất trong số ba bộ phim chị từng trải qua từ trước đến giờ. Nơi đây là thời cổ đại, không có những hiện tượng siêu nhiên vượt qua sự hiểu biết của con người, có thể dùng súng đạn để giải quyết vấn đề, lại chỉ có năm người nên độ khó đã đạt mức thấp nhất rồi. Chị sợ nhất là những bộ phim không thể giải thích được bằng khoa học. Ví dụ như bộ phim thứ hai mà chị tham gia "the exorcist (Quỷ Ám)". Bộ phim đó ngoài chị và Tùng ra thì còn có mười tám tân nhân nữa, cuối cùng chỉ có mỗi một tân nhân may mắn sống sót, giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Hoàng le lưỡi nói:

- Bộ phim đó em cũng đã từng xem qua rồi, chỉ ngồi xem thôi mà cũng ớn hết cả da gà nữa là ..

Hằng gạt đầu rồi rút một khẩu súng ngắn trong người ra đưa cho Hoàng nói:

- Đây là khẩu M88 vô hạn đạn của tôi, cậu cầm lấy mà dùng.

Khẩu M88 này là vũ khí giá trị nhất của Hằng tính tới thời điểm này, được đổi bằng 2000 điểm thưởng. Hoàng thấy cô ta thực lòng quan tâm đến mình như vậy thì khỏe mắt khề giật giật. Mấy ngày nay, hẳn thực lòng chỉ muốn lợi dụng mối quan hệ "chị em" này để nâng cao cơ hội sinh tồn của mình mà thôi .. không ngờ ..

Cái thứ tình cảm vô vụ lợi đã bị thui chột từ lâu trong người hẳn bây giờ lại khẽ nhen lên như ngọn lửa hồng giữa đêm đông giá lạnh ...

Hoàng nhận khẩu M88 từ tay Hằng, không kèm được mà hỏi:

- Thế còn chị?

Hai người nói tới đây thì ngừng vì gã Tùng đang dẫn đầu bỗng dưng hét lớn:

- Tất cả tiến về phía cửa Nam, thành Cổ Loa thất thủ rồi!

Quân Nam Hải từ đầu tới giờ vẫn chỉ tập trung binh lực công phá mạn Tây của thành Cổ Loa. Chỉ mất hơn một giờ, do thiếu cảnh giác và bị động trước sự công kích của quân giặc, vòng ngoài của thành Cổ Loa cuối cùng cũng thất thủ. Quân Nam Hải do Triệu Đà cầm đầu tràn vào như thác lũ, việc mất thành chỉ còn là vấn đề thời gian.

An Dương Vương nhận được tin báo về thì vội dẫn tông thất đào thoát từ phía cửa Nam. Lúc này quân Triệu Đà đã tiến được vào trong, đang điên cuồng chém giết cướp bóc. Thành Cổ Loa rất nhanh bị máu hồng nhuộm đỏ, tiếng khóc của trẻ con cùng đàn bà phụ nữ vang lên khắp nơi nơi. Chiến tranh từ xưa tới nay vẫn vậy, thắng làm vua, thua làm giặc. Kẻ bại trận vĩnh viễn không có tư cách để lên tiếng.

Mị Châu là tội nhân thiên cổ? Việc này nếu đổ hết lên đầu một cô gái yếu đuối như vậy thì liệu có công bằng hay không? Có trách thì cũng chỉ trách tầng lớp lãnh đạo thời bấy giờ đại diện là Thục Phán không đủ sức giữ nước mà thôi.

" Hoàn Thành Nhiệm Vụ Tiêu Diệt Triệu Đà, mỗi thành viên được thưởng một ngàn điểm."

Một giọng nói trang nghiêm vang lên trong đầu cả bốn người. Tùng vừa nghe thấy thông báo này thì sắc mặt rất nhanh đổi sang màu xanh lè. Hắn không còn nhẫn nại được nữa, cả người co lại như một con báo châu phi lao thẳng về phía trước. Huy, Hoàng và Hằng lập tức bị bỏ lại phía sau. Khẩu AK - 47 của Huy đã hết đạn từ lâu, nếu không có Hoàng cùng khẩu M88 vô hạn đạn bên cạnh thì gã chắc đã chết mất xác dưới vòng vây của quân Nam Hải từ lâu lắm rồi.

Nhìn cảnh giết người man rợ của binh lính dưới trướng Triệu Đà, cả Hoàng và Huy đều tái mặt. Đây là lần đầu họ tận mắt chứng kiến một tràng cảnh máu tanh như vậy ngay trước mặt mình. Những thi thể không đầu, ruột gan phèo phổi bị kéo ra trên đầu ngọn giáo đen ngòm, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, tất cả làm cho hai người Hoàng và Huy không ngừng nôn ọe, tới lúc chẳng còn nôn được ra thứ gì ngoài một ít mật xanh mật vàng thì mới thôi.

- Mau lên đây, nhanh!

Hằng lúc này không hiểu cướp được một con ngựa từ đâu chạy tới. Nàng ta kéo Hoàng và Huy lên rồi vỗ một cái thật mạnh vào mông ngựa làm nó hí dài một tiếng rồi chạy thẳng một mạch về phía cửa Tây thành. Hoàng trước nay đâu có cưỡi ngựa bao giờ? Để không bị té ngã, hẳn nhào người như một con mèo ôm chặt lấy mình ngựa, mặc tên bay đạn lạc cũng nhất quyết không buông. Huy ngồi phía sau cũng không ngoại lệ.

Hằng đi trước một mình tả xung hữu đột mở đường . Cô nàng chop được bốn , năm lá cờ của quân Nam Hải , một đầu tẩm đầu cháy phừng phừng , không ngừng quạt qua quạt lại khiến quân lính của cả hai bên đều phải đứng tránh ra xa hết cả . Nếu không có cô ta thì cả Hoàng và Huy sợ rằng chẳng thể nào đặt chân ra khỏi cửa thành .

Ra khỏi cửa thành , Hằng trừng mắt nhìn quanh , khi thấy bóng đoàn người của An Dương Vương đang chạy nạn cách đó không xa thì lập tức đuổi theo . Lúc này Hoàng tuy vẫn còn vụng về , lúng túng song cũng đã dần nắm được cách điều khiển chú ngựa chạy theo ý mình . Cả ba đuổi theo đám người của An Dương Vương được tầm ba mươi phút thì bất chợt có tiếng chủ thần lạnh lùng vang lên trong đầu :

- " Một thành viên bị chết , tất cả bị trừ năm trăm điểm "

Hoàng và Huy nhìn nhau , một người trong nhóm đã chết ? Nhưng .. đó là ai mới được chứ ?

Hằng thở dài nói :

- Đã bảo rồi mà không nghe , phần thưởng tuy lớn song cũng phải có mạng để mà hưởng chứ ! Cái này phải trách chính bản thân cậu ta thôi .

Hoàng và Huy còn đang bàng hoàng thì đột nhiên thấy cả người nhẹ bồng , hai mắt tối sầm lại , không còn chút ý thức nào nữa .

Từ trong trạng thái mất ý thức tỉnh lại , Hoàng đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện mình đã trở về khoảng không gian màu trắng trải dài vô tận khi trước .

Ác mộng cuối cùng cũng kết thúc ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Một Trăm Phần Trăm

Hoàng đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện ra mình đã trở về khoảng không gian màu trắng trải dài vô tận khi trước . Hắn ngó quanh thấy chị Hằng đứng cách đó không xa , đang ngoắc ngoắc tay với mình về tình nghịch thì không khỏi buồn cười .

“ Ôi , bà chị này đã hơn ba chục tuổi đầu rồi mà tính nết vẫn như trẻ con vậy “

Hoàng bước xuống bục đi tới chỗ Hằng , trong lòng khẽ cảm thán . Gã đàn ông tên Huy bây giờ vẫn còn thần thờ ngồi bệt trên chiếc bục lớn làm từ cẩm thạch kia , chưa hoàn hồn lại được .

- Mọi chuyện ... đã kết thúc thật rồi sao ?

Hoàng nhìn Hằng hỏi với vẻ không chắc chắn cho lắm . Quả thực , điều hắn lo lắng nhất đã xảy ra :

- Tất nhiên là không rồi . Đây mới chỉ là thử thách đầu tiên của cậu thôi . Đối với người mới , nhiệm vụ đầu tiên cực kỳ quan trọng . Cậu vượt qua được có thể nói là kỳ tích rồi , nên cảm ơn ông bà tổ tiên đã phù hộ đi . Nhiệm vụ lần này tương đối dễ dàng , lần sau chắc khó mà được như vậy lắm .

Hằng đáp lại ngay lập tức lạnh cả người . Hoàng quét mắt nhìn quanh , khi thấy gã đội trưởng tên Tùng đang đứng thờ người hút thuốc cách đó không xa thì nhũn mày nói :

- Hắn vẫn an toàn .. người chết chẳng lẽ chính là tên Thắng kia ư ?

Hằng thở dài nói :

- Nó đã quá coi thường lời cảnh cáo của anh Tùng , có chết cũng chẳng trách được ai . Cậu cũng nên lấy đó làm bài học cho mình , phần thưởng hậu hĩnh luôn đi đôi với nguy hiểm chết người . “Thần “ không cho không chúng ta thứ gì đâu .

Hoàng nghiêm túc gật đầu :

- Em hiểu rồi . Bây giờ chị có thể giải thích cho em biết , nơi này thực ra là chốn quái quỷ nào hay không ?

Hằng chưa kịp trả lời thì Tùng đã cau có đi về phía bên này . Hắn nói với vẻ bức tức :

- ***** , thằng Thắng toi rồi , túi đồ của cả nhóm cũng theo nó mà đi tong luôn . Chúng ta bắt buộc phải mua cái mới thôi .

Tùng liếc mắt nhìn Hoàng và Huy một lượt rồi nói tiếp :

- Một túi đồ cỡ trung bình cũng có giá là 1000 điểm thưởng , chúng ta ở đây có tất cả bốn người , chia ra thì mỗi người gánh 250 điểm , đồng ý chứ ?

Tùng cũng chẳng thèm đợi bọn họ trả lời mà bỏ đi luôn. Hắn lại gần chiếc bọc lớn kia rồi đứng im như tượng gỗ. Lát sau, tiếng thông báo mất 250 điểm đã vang lên trong đầu của cả ba người.

Sau nhiệm vụ lần này thì cả bốn người đều có thêm 2000 điểm thưởng, gồm 1000 điểm cố định và 1000 điểm thưởng cho cả nhóm vì đã hoàn thành được nhiệm vụ phụ của “Thần”. Tiếc rằng người có số điểm thưởng hậu hĩnh nhất lần này là Thắng (15000 điểm + 7% kích hoạt) thì đã không còn mạng để hưởng nữa rồi.

- Túi gì mà tốn những 1000 điểm lận? Huy lại gần kỳ quái nhìn Hằng hỏi.

Hằng giải thích:

- Đó là một dạng vật phẩm hỗ trợ, dùng chung cho cả nhóm. Một túi đồ chứa tầm 2 m2 vật phẩm cũng có giá là 1000 điểm ở khu trao đổi của thần linh. Đây là loại túi phổ thông nhất rồi đây.

Hoàng nhìn khoảng không gian trắng xóa xung quanh mình nghi hoặc hỏi:

- “Thần linh”? Nơi này là do “thần” tạo ra ư?

Hằng lấy tay khẽ vuốt mấy lọn tóc mai của mình rồi gật đầu đáp:

- Ngoại trừ “thần”, cậu nghĩ ai đủ sức tạo ra nơi này nữa? Số phận của Thắng ra sao thì các cậu đã thấy rồi đây. Chỉ nhắc lại một lần nữa: đây không phải là một giấc mơ, mà là sự thật. Mỗi khi hoàn thành xong một bộ phim hay nhiệm vụ nào đó, các cậu sẽ được thần đưa về không gian phi chiến đấu này. Chỉ cần còn lại một tia ý thức thì cho dù mình mấy chẳng còn chỗ nào lành lặn cũng có thể dùng điểm số để hồi phục. Chết ở trong này cũng đồng nghĩa với việc vĩnh viễn tạm biệt cuộc sống thực của mình ở dương gian. Trừ khi...

Huy xen miệng hỏi:

- Trừ khi gì hả chị?

Hằng cười khở đáp:

- Trừ khi... cậu dùng 20000 điểm của mình để đổi lại sinh mạng người đó ở “Khu trao đổi của thần linh”. Điều này.. nói thế nào nhỉ... tóm lại là chỉ cần 50000 điểm là các cậu đã có thể chọn phương án rời khỏi đây vĩnh viễn rồi. Thêm nữa, điểm số ở đây quả thực khó kiếm vô cùng...

Hoàng thâm nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

- Thế chúng ta..phải vĩnh viễn ở lại trong đây để chờ nhiệm vụ tiếp theo hay sao?

Huy cũng căng thẳng chờ câu trả lời của bà chị để tóc đuôi gà trước mặt. Họ dù sao cũng có gia đình, vợ con, người thân ở ngoài, làm sao có thể yên tâm ở mãi trong này được? Rất may, câu trả lời tiếp theo của Hằng đều làm cả hai thở phào ra một hơi.

- Không. Chúng ta chỉ bị “thần” giữ lại trong khoảng không gian phi chiến đấu này trong ba giờ đồng hồ sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi. Sau đó tất cả sẽ trở về với cuộc sống của mình ngoài đời thực, khi nào có nhiệm vụ thì lại bị truyền tống vào đây.

Hằng dứt lời thì lại gần chiếc bọc lớn kia rồi ngoắc tay ra hiệu cho cả hai đi theo. Cô nàng cúi xuống làm gì đó, chắc là để tìm công tắc hay một thứ đại loại thế. Liền đó, một màn hình cực lớn hình chữ nhật hiện ra trước mặt cả ba, giống như có người dùng một cái máy chiếu khổng lồ chiếu lên..không khí vậy.

- Đây là “Khu trao đổi của thần linh”. Ở đây các cậu có thể dùng điểm thưởng của mình để đổi lấy rất nhiều thứ hữu ích cho việc sinh tồn trong thế giới phim kinh dị, và cũng là nơi giúp các cậu cường hóa tổ chất cơ thể nữa. Các cậu thử nhìn lên màn hình rồi nhắm mắt lại thử xem, có thấy danh mục phụ trợ hiện trong đầu óc hay không?

Hoàng và Huy cùng làm theo lời Hằng nói. Hoàng vừa nhắm mắt lại đã thấy hàng loạt lựa chọn cùng danh mục cường hóa khác nhau hiện lên trong đầu làm hắn hoa hết cả mắt. Hằng chậm chậm nói tiếp:

- Có thể phân những thứ trong khu trao đổi này ra làm hai loại chính: sản phẩm khoa kỹ cùng dị năng và các loại huyết thống. Sản phẩm khoa kỹ thì chắc không cần phải nói nữa, còn dị năng và các loại huyết thống thì chính là những thứ mà các cậu hay thấy trong những bộ phim viễn tưởng hay thần ma quỷ quái chiếu trên tivi mỗi dịp cuối tuần đó.

Đợi cho Huy và Hoàng tiêu hóa hết những gì mình vừa nói, Hằng tiếp tục giải thích:

- Nói chung thì dị năng và các loại huyết thống này ngoài việc cần một lượng điểm thưởng cao hơn sản phẩm khoa kỹ rất nhiều ra thì còn cần một lượng (%) kích hoạt giới hạn cơ thể tương ứng nữa. À, nói tới đây mới nhớ, vấn đề (%) này có ý nghĩa sống còn với các cậu, nghe cho kỹ này.

Cả Hoàng và Huy nghe tới đây thì đều tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc. Hằng khẽ gật đầu hài lòng rồi nói:

- Bất cứ tân nhân nào tới đây đều sẽ được nhận “Chúc phúc của thần linh”. Cái này thì Huy đã biết và thử qua rồi phải không? Theo như chị hiểu thì

cơ thể con người chúng ta luôn ẩn chứa một tiềm lực vô hạn, không ai giống ai. Phần mà chúng ta khai thác hết ngoài đời thực bất quá chỉ là hạt cát trên sa mạc mà thôi. Cái này lúc mới nghe thì có lẽ các cậu chưa tin lắm, nhưng sau này khi đã trải qua vài bộ phim thì sẽ hiểu ngay thôi.

Hằng dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Sau khi nhận “Chúc phúc của thần linh”, các cậu sẽ được mở khóa gen và được chủ thần kích hoạt miễn phí một lượng (%) nhất định. Việc mở khóa gen này là yếu tố then chốt nhất giúp cho con người dễ dàng khám phá “100%” tiềm lực của chính mình. Cũng có thể dùng điểm thưởng để đổi lấy việc kích hoạt (%), ví chi là 2000 điểm = 1%. Thực sự thì việc này không được khả thi cho lắm, các cậu cũng có thể từ trong thử thách mà tự kích hoạt giới hạn của chính bản thân mình. Hiểu chưa nào?

Hoàng nhắm mắt lại suy nghĩ tới các hạng mục cường hóa, lập tức có một chiếc bảng lớn hiện ra trong đầu hắn. Thôi thì thập bát ban võ nghệ cái gì cũng có, ngay cả những thứ chỉ có trong tưởng tượng và truyền thuyết cũng không hề thiếu.

- Huyết thống của báo (báo hoa GêPa) tăng 400% tốc độ, 200% sức mạnh cơ bắp, 80% miễn dịch lực. Thích hợp cho cận chiến và chạy trốn, cần 4500 điểm và kích hoạt tối thiểu 12 % giới hạn cơ thể.

- Huyết thống ma cà rồng (vampire), tăng 500% khả năng hồi phục của cơ thể, sở hữu một số kỹ năng của huyết tộc. Cần 5000 điểm thưởng và kích hoạt tối thiểu 15 % giới hạn cơ thể.

- Trí tuệ nhân tạo: Tăng khả năng tư duy logic, bố cục, phán đoán tình huống, cải thiện đáng kể năng lực ghi nhớ của bộ não, cần 5000 điểm thưởng và kích hoạt 20 % giới hạn cơ thể.

- Huyết thống Thánh Gióng sơ cấp, tăng 100% tốc độ, 300% sức mạnh cơ bắp, thích hợp cho việc cận chiến. Cần 4000 điểm thưởng và kích hoạt tối thiểu 10% giới hạn cơ thể.

- Huyết thống thần linh, tăng toàn bộ chỉ số cơ bản lên 2000 lần, có khả năng tạo ra thần vực của riêng mình, có quyền mua và sử dụng các kỹ năng của thần, cần 250000 điểm và kích hoạt 100% giới hạn cơ thể.

-.....VV..

Hoàng đọc qua một lượt mà thấy miệng khô lưỡi đắng. Ngoài các loại huyết thống căn bản cần có trước khi mua kỹ năng đặc thù của từng loại ra, nơi này còn cho phép dùng điểm thưởng trao đổi các loại vũ khí, súng ống hiện đại nữa. Từ súng ngắn, AK, shotgun, tiểu liên, súng trường cho đến súng máy, súng phun lửa, súng phóng lựu vác vai, rocket.. thậm chí cả tên lửa đất đối không cũng có.

Hoàng nhìn qua danh mục các loại súng ống cùng đạn dược kèm theo mà thấy rối hết cả mắt, như đi lạc trong rừng công nghệ vậy. Các loại vũ khí, súng đạn thông thường có hạn chế về đạn dược thì giá tương đối rẻ, song một khi chuyển qua vô hạn đạn lại đắt.. dã man. Lấy khẩu M88 dùng loại đạn 9x19mm của Hằng làm ví dụ, một khẩu M88 thông thường kèm theo năm băng đạn có giá là 80 điểm, song khi chuyển sang vô hạn đạn thì đã nhảy lên 2000 rồi.

Hằng cười nói:

- Với 1750 điểm ít ỏi thì chẳng đổi được thứ gì nên hôn đầu. Các cậu nên lấy nó để mua các loại súng ống thông thường để phòng thân, còn đầu thì cường hóa các chỉ số cơ bản như sức mạnh cơ bắp và tốc độ đi thì hơn. Điều đó sẽ rất có ích cho những bộ phim sau này. Hoàng, đi theo chị.

Hằng dẫn Hoàng đi vòng ra phía sau chiếc bục lớn kia rồi chỉ tay vào một vòng tròn hoa văn kỳ lạ màu vàng nói:

- Cậu đứng vào đây.

Hoàng tuy không hiểu lắm song vẫn làm theo lời chị ta. Hằng đứng lùi ra xa nhìn hắn gật gù:

- Sức mạnh cơ bắp 62, miễn dịch lực 70, tốc độ 78, trí lực 65, đã kích hoạt 0,86% giới hạn cơ thể. Không tồi, là người mới mà có chỉ số cơ bản như vậy đã là rất khá rồi, giờ chỉ còn trông chờ vào vận may và tiềm lực của chính cậu nữa mà thôi.

- Vận may?

Hoàng nghi hoặc hỏi lại.

Hằng khẽ gật đầu. Hoàng còn chưa kịp hỏi rõ thì từ dưới chân bồng xuất hiện một cột sáng màu vàng nhạt nâng bồng hắn lên cách mặt đất tầm mười mét rồi dừng lại. Vô số điểm sáng màu trắng dung nhập vào cơ thể làm cho Hoàng thấy dễ chịu vô cùng, cảm giác như là được thả mình trong một dòng suối mát lạnh giữa trưa hè nóng nực vậy.

Huy thấy vậy thì cũng không lạ cho lắm, bởi hắn đã trải qua việc này từ lúc mới đặt chân vào đây rồi. Khẩu AK -47 với năm băng đạn của hắn cũng là do Hằng dùng 80 điểm của mình đổi cho.

Khoảng mười phút sau, Hoàng mới từ trên không trung hạ xuống. Hắn cảm thấy cả người thoải mái vô cùng, hơn nữa lại tràn đầy lực lượng, có thể cảm nhận được từng thớ thịt chuyển động trên bắp tay mình vậy.

- Sức mạnh cơ bắp 310, miễn dịch lực 335, tốc độ 360, trí lực 190. Chúc mừng, cậu đã được kích hoạt miễn phí 7 % giới hạn cơ thể của mình rồi

đấy . Bây giờ % đã kích hoạt của cậu là 7, 86 , cũng không đến nỗi tồi .

Hoàng nhất thời há hốc miệng không biết nói gì , chỉ một lát mà hần đã có sự thay đổi vượt bậc như thế sao ? Điều này cũng quá là khó tin đi !

Hần còn đang định mở miệng nói gì đó thì thấy nửa người dưới của mình dần dần biến mất , sắc mặt nhất thời chuyển sang tái mét :

- Trời ơi , chuyện gì thế này ?

Hằng cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay mình rồi nói :

- ba giờ đã hết , chúng ta sắp được “ thần “ truyền tống về thế giới hiện đại rồi .

Hoàng nghe ra việc mình sắp được quay trở về nhà thì sắc mặt không giấu nổi vẻ vui mừng . Thời gian qua hần vẫn luôn canh cánh trong lòng không biết bé Kỳ bây giờ ra sao , có được ăn uống đầy đủ hay không ... chắc Thủy thấy mình bỏ đi biệt cả tuần liền như vậy thì tức giận lắm đây , không hiểu cô bé có chăm lo cẩn thận cho nó cẩn thận hay không nữa ?

Chợt nghĩ ra điều gì , hần vội hỏi :

- Chị Hằng , khoảng bao lâu nữa thì chúng ta sẽ lại phải chấp hành nhiệm vụ tiếp theo ? còn nữa , em còn chưa kịp cường hóa gì mà ?

Hằng nhăn trán đáp :

- Lần đầu của chị là bảy ngày , sau đó là một tháng , tới bộ phim thứ ba này thì là hai tuần .. cái này chắc không có qui tắc gì cả , bất cứ lúc nào cũng có thể bị “ thần “ tống vào đây thôi . Còn việc kia hả , yên tâm đi , chúng ta bình thường luôn được truyền tống vào đây sớm hai mươi tư giờ đồng hồ , lúc ấy cường hóa cũng chưa muộn .

Hoàng tuy vẫn còn rất nhiều nghi vấn song lúc này cả hai người đã chỉ còn phần đầu là chưa biến mất hoàn toàn mà thôi . Hần chỉ kịp thốt ra một câu thì đã biến mất khỏi nơi này rồi .

- Cảm ơn chị !

.....

“ Đùng “

Một tia chớp xé ngang bầu trời đêm lạnh lẽo . Đường Trần Phú về đêm vẫn sáng ánh đèn , xe cộ qua lại nhộn nhịp chẳng khác ban ngày là bao .

- Chết tiệt , mình dừng xe ở đây làm cái quái gì nhỉ ?

Gã đàn ông nhú mày nhìn quanh , chửi thề mấy câu rồi lấy chiếc mũ bảo hiểm trên ghế xe đội vào , rồ ga phóng về nhà .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Nhiệm Vụ Mới Và .. Người Mới

Lúc Hoàng về tới chung cư A31 thì đã là mười một giờ hai mươi phút tối rồi . Hần rời nhà từ lúc tám giờ rưỡi , chỉ ngồi nhậu với Tuấn Anh một lúc mà đã hết gần ba tiếng đồng hồ , chẳng biết Thủy đã ngủ chưa nữa ?

Hoàng cất xe rồi đi cầu thang bộ lên phòng mình . Hần sau một hồi do dự thì không gọi cửa mà lôi điện thoại ra nhắn tin cho Thủy . Cô bé này mấy năm nay vẫn sống với mẹ , bố thì thường rời nhà đi làm ăn xa cả tháng mới về nhà đôi lần . Mẹ của Thủy ngoài là bà chủ khu chung cư này ra thì còn làm việc gì đó không rõ ở bên ngoài nữa , hôm nào cũng hơn chín giờ đêm mới về . Minh đang đêm gõ cửa quấy rầy nhà người ta nghỉ ngơi thì đúng là không phải , Hoàng thầm nghĩ .

Hoàng biết Thủy có thói quen đi ngủ muộn , không bao giờ lên giường trước mười hai giờ đêm cả . Quả thực , hần vừa nhắn tin được một lát thì cửa phòng bật mở , Thủy trong bộ đồ ngủ màu xanh nhạt ôm bé Kỳ ra nhắn mặt nói :

- Anh bảo đi một lúc mà sao giờ này mới vác mặt về vậy ? Đây , em trả cậu quý tử lại cho anh . Thôi nhé , chúc ngủ ngon !

Cô bé không hiểu vì bức chuyện Hoàng về muộn hay có việc gì mà mặt xum mẩy mà , nói xong cái là đóng sầm cửa lại luôn , không cho hần cơ hội nói một lời cảm ơn . Hoàng thấy vậy thì cũng chỉ biết cười khổ rồi ôm bé Kỳ về phòng mình .

Sáng hôm sau , Hoàng đưa con tới nhà trẻ rồi ra ngoài đi lòng vòng tới gần chiều mới về nhà . Do đặc thù công việc , hần chỉ làm hai tuần ở gần rồi lại trở về đất liền nghỉ xả hơi . Người ngoài nhìn vào thì có vẻ nhàn hạ , nhưng chỉ có kẻ trong cuộc như hần mới biết lịch làm việc như thế mệt mỏi đến nhường nào . Có thể nói, đây là quãng thời gian hưởng thụ ngắn ngủi của hần trước khi bước vào hai tuần lao động cật lực không lúc nào ngơi nghỉ .

Hoàng lẩm nhẩm tính trong đầu , chỉ còn ba ngày nữa là sẽ bay về Hà Nội rồi , cũng phải mua món quà gì đó chứ , không thể đi về tay không được . Hần nghĩ tới đây thì liền phóng xe ra siêu thị St- Market gần nhà . Mất cả buổi chiều , cuối cùng hần cũng từ siêu thị trở về , trong tay ôm hơn chục túi lớn túi nhỏ , thế nhưng bộ dáng không có vẻ gì là chật vật cả .

“ Hình như thể lực của mình tự nhiên tốt hơn trước nhiều thì phải ? “

Hoàng nghĩ tới cả ngày nay chạy đôn chạy đáo khắp nơi , chẳng chợp mắt tí nào mà đầu óc vẫn tỉnh táo , chẳng có chút mệt mỏi nào thì thấy hơi lạ song cũng không để trong lòng . Hần vừa đặt số đồ mình mua được suốt cả buổi chiều vào phòng thì liền vội chạy đi đón con . Cảnh “ gà trống nuôi con “ này hần đã nếm thử được gần hai năm , cũng đã sớm quen rồi .

Tuy đã vài lần hần thử mượn người giúp việc song đều không thấy hài lòng . Thời gian đi làm , Hoàng gửi con cho Lan , em gái Tuấn Anh nhờ trông giúp , tất nhiên là có trả tiền công đáng hoàng . Hần không tin vào chất lượng của mấy loại dịch vụ trông giữ trẻ thuê ở bên ngoài cho lắm . Thêm nữa Hoàng biết Lan là người cẩn thận , giờ đang ở nhà trông con , lại là chỗ thân quen nên mới đem bé Kỳ tới nhờ vả . Gần hai năm nay , bé Kỳ nửa tháng ở nhà Lan , nửa tháng còn lại sống với bố , Hoàng tuy thấy tình trạng này khó mà duy trì được lâu song nhất thời cũng chưa có cách nào .

Hai hôm sau, Hoàng đang chuẩn bị hành lý để ngày mai ra sân bay thì bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa .

- Vào đi , cửa không khóa .

Thấy đối phương có vẻ không dám bước vào , Hoàng nhú mảy bước ra mở cửa . Tường ai xa lạ , người đứng bên ngoài hóa ra là Thúy . Hôm nay Thúy diện một cái áo dài tay cổ hình trái tim trông rất kiểu cách , phối cùng chiếc váy cùng màu xanh dài tới đầu gối , trông xinh hơn hần .

Thúy thấy Hoàng cúi trần thì hai má hơi hồng lên rồi quay mặt đi . Hoàng lấy tạm cái áo phông gần đó mặc vào rồi chép miệng hỏi :

- Hôm nay người đẹp đi đâu thế này ? Dự lễ khánh thành công ty thời trang nào à ? Hay là đi thi tuyển người mẫu ?

Thúy lúc này mới quay mặt lại sáng giọng :

- Anh Hoàng chẳng đứng đắn gì cả ! Anh .. bây giờ có rảnh không ? Em nhờ một việc .

Hoàng bước vào trong phòng vừa tiếp tục thu dọn hành lý vừa nói :

- Việc gì vậy ?

- Em bây giờ phải đi sinh nhật đứa bạn , nhưng mà xe của em nó tự dưng trở chứng , thế nên mới phải .. sang đây nhờ anh .

Hoàng gật gù đầu , lấy chìa khóa xe máy trên mặt tủ buffet gần đó ném cho cô bé .

- Ồ, lấy xe của anh mà đi .

Thúy nhú mảy , khề đan hai tay vào nhau rồi nói tiếp :

- Mẹ em không yên tâm để em đi xe lạ . Hay là .. anh đèo em đi ?

Hoàng nghe đến đây thì hơi nhăn mặt lại . Hần vốn không thích mấy cái loại tiệc tùng sinh nhật này cho lắm , nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt bí xị của Thúy thì đành thở dài nói :

- Được rồi , đợi anh thay quần áo cái đã .

Thúy lúc này mặt mũi mới tươi tỉnh hẳn lên . Trước giờ Hoàng đã không ít lần nhờ cô bé trông con hộ , nay có mỗi việc con con này mà cũng từ chối thì mặt mũi còn biết để đi đâu được nữa . Hần vào phòng ngủ lấy một cái áo sơ mi mặc tạm , cạo râu , đóng thùng cẩn thận rồi khóa cửa phòng cùng Thúy xuống nhà để xe .

Nhà của bạn Thúy cũng chỉ cách nơi này vài con phố , Hoàng lẩm nhẩm thì cũng chỉ khoảng hơn bảy cây số là cùng . Cô bé này hoàn toàn có thể đi xe đạp hoặc bắt taxi được mà . Thế hệ 9x bây giờ sướng quen rồi , ra ngoài hờ cái là cần xe đưa xe đón . Ngày xưa hồi hần còn học cấp II , việc đi bộ hơn bảy cây số tới trường là chuyện thường ngày , thế mà cũng có việc gì xảy ra đâu ? Hoàng thầm nghĩ như vậy song cũng không nói ra mồm . Dù sao cũng đã cất công đưa con nhỏ này đi rồi , nói làm gì cho mất cái thảo của mình ra .

Dừng xe trước cổng một tòa nhà lớn ba tầng , Hoàng đang định quay xe về thì bị Thúy kéo trở vào . Cô bé nhìn hần nói :

- Anh Hoàng đã tới rồi thì cùng lên ngồi với bọn em một lúc cho vui . Bọn bạn em vẫn muốn gặp anh từ lâu rồi , nay mới có cơ hội đấy .

Thấy Hoàng có vẻ chần chừ , Thúy nói khích :

- Có gì đâu mà ngại ? Hi hi , anh Hoàng trông thế mà nhát . Vào đó em giới thiệu mấy đứa bạn gái thân cho , nhiều đứa xinh lắm !

Hoàng nhếch miệng cười khan , trong lòng thầm nghĩ anh mà nhát thì cũng chẳng có mấy đứa dám gọi mình là bạo đâu . Ngày xưa thời hần còn học ở Cổ Nhuế cũng là một tay anh chị có tiếng , dân Mò -Địa Chát và Tài Chính bên cạnh có ai là không biết tiếng ? Sợ rằng lúc ấy mấy cô còn đang thò lò mũi xanh đứng mát kẻo không biết chừng .

Hần dựng xe ngoài sân rồi theo Thúy bước lên trên tầng hai . Đám bạn của cô bé đều đang tập trung hết cả trên đó , hơn bốn chục đứa cả nam lẫn nữ đang hò hét cười đùa bên cạnh dàn karaoke và mấy bàn la liệt bia , nước ngọt cùng đồ ăn vặt .

Chúng thấy Thúy đi cùng một gã đàn ông cao lớn ăn mặc gọn gàng về thành đạt không biết mặt thì đều tròn mắt ra mà nhìn . Thúy chạy ra chụm đầu thăm thi với mấy đứa bạn mình cái gì đó , lập tức hơn chục đứa con gái đều nhao nhao hết cả lên , không ngừng dùng ánh mắt dò xét đánh giá nhìn về phía chàng trai đang ngồi trên sa lông bắt chuyện với mấy thằng con trai .

Sau đó , bốn , năm cô nàng lớn gan lại gần bắt chuyện với Hoàng . Hần liền cùng với mấy cô bé này chém gió , nói toàn những chuyện trên trời dưới bể , được một lúc thì cáo lỗi đứng dậy bước vào toilet . Hoàng trong khi lên đây thì đã chú ý từ trước , Toilet nằm ngay gần cầu thang nên cũng không cần phải hỏi ai cả .

- “ Ui , anh ý nói chuyện duyên ghê vậy đó , trông cũng phong độ nữa , có bạn gái chưa mày ?

- “ Chưa , hàng chất đó nha , vừa đẹp trai , vui tính , độc thân lại có công việc ổn định nữa . Thấy chưa , tao có nói dối bọn mày đâu ?

Giọng này thì đúng là của Thúy không sai . Hoàng cười khỏ .

- “ Làm ở đâu vậy mày ? “

- ....

- “ Ồ , thế thì chắc lương cao lắm nhỉ ?

- “ Ui , ha ha ha .. “

Không hiểu sao Hoàng tuy ở trong nhà vệ sinh song vẫn nghe thấy tiếng nói chuyện của mấy cô gái rõ rành rành trong tai . Hần tắc lưỡi cho rằng tại mấy cô nhỏ này vô ý tứ nói lớn quá nên cũng không để ý nữa . Thực ra thì cũng có một , hai em trông được phết , tí nữa nếu có cơ hội thì phải xin số làm quen mới được .

Hoàng vốc nước trong bồn và lên mặt . Máy ngày nay , hần luôn cảm thấy mình dường như đã quên một điều gì đó rất quan trọng song nghĩ mãi vẫn không ra . Nhìn khuôn mặt dính đầy nước của mình trong gương , Hoàng bỗng cảm thấy bức bối khó chịu vô cùng , tay phải cầm cần gạt nước không tự chủ được mà dùng lực bóp mạnh .

Cầm thấy vật trong tay mình có gì đó không ổn , Hoàng nhú mày nhìn xuống . Hần bắt giác giật mình , cái cần gạt nước bằng thép nguyên chất trong tay giờ đã cong vẹo , không còn như trước nữa .

- Lạ nhỉ , nhà này trông cũng có vẻ giàu có , vậy mà không ngờ lại xài đồ rôm ! haizz...

Nhìn một vòng thấy trang thiết bị trong toilet chẳng có thứ nào là không phải hàng hiệu cả , Hoàng tuy cảm thấy có gì đó không ổn cho lắm song lập tức gạt đi ngay . Hần biết mình do chăm chỉ rèn luyện nên sức lực có hơn người bình thường đôi chút , nhưng cũng chưa tới mức dùng tay không mà làm một khối thép dày hơn 2cm biến dạng như thế này được .

Hoàng lắc đầu cho tỉnh táo , khẽ vuốt lại nếp áo cho phẳng rồi quay ra . Thế nhưng hần vừa bước chân ra cửa toilet thì một cơn đau đầu khủng khiếp không biết từ đâu kéo tới , làm Hoàng phải loạng choạng bám lấy cái móc treo khăn mặt gần đấy cho khỏi ngã .

Cơn đau đầu vẫn không hề thuyên giảm đi chút nào mà ngược lại còn có dấu hiệu gia tăng . Hần chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên rồi ngất đi , không còn biết trời trăng gì nữa .

..oOo..

Tới khi tỉnh lại , thứ đầu tiên đập vào mắt Hoàng chính là chiếc bọc không lồ có đính những viên ngọc trai đen làm từ cẩm thạch quen thuộc kia .

Hần chợt thấy lạnh hết cả người .

Nơi này .. rõ cuộc hần lại phải tới một nơi giống như địa ngục thế này một lần nữa sao ?

- Chào , vẫn khỏe chứ hả ?

Nhìn thấy “ bà chị hờ “ trong bộ đồ da bó sát quen thuộc bước tới hỏi thăm , Hoàng méo mặt đáp :

- Chị Hằng , chào chị .. không phải chứ , từ đó tới nay cũng mới chỉ có .. có năm ngày thôi mà ?

Hằng thở ra một hơi rồi chép miệng nói :

- Việc này chúng ta đâu thể tự mình quyết định được , chỉ đành phó mặc vào số mệnh thôi .

Cô nàng vừa dứt lời thì sắc mặt liền lộ vẻ âm trầm :

- Lần này “ thần “ mang đến không ít người mới , xem ra bộ phim sắp tới nhất định sẽ nguy hiểm hơn trước rất nhiều . Cũng không biết là còn mạng để trở về hay không nữa ...

Hoàng nhìn theo ánh mắt của chị ta thì thấy chung quanh đây ngoài Huy và Tùng ra thì còn có thêm năm người mới nữa . Lần này nhân số tham gia không ngờ lại tăng đột biến lên đến chín người lận , bộ phim tiếp theo chắc chắn là nguy hiểm hơn không ít rồi ..

- Bây giờ .. phải làm sao đây ?

Hoàng ngồi bệt xuống lẩm bẩm . Hắn nhớ rằng mình có 1750 điểm thưởng , tuy ít nhưng cũng còn hơn không . Hằng thấy hắn thần người ra đó thì nói :

- Em nên lấy 500 điểm thưởng mua một bộ vie suit ở khu trao đổi của thần linh như chị này . Bộ quần áo này sẽ làm giảm bớt thương tổn vật lý tác động lên người mặc , lại miễn nhiễm với một số chất ăn mòn nữa , rất hữu dụng đấy .

Hoàng khẽ gật đầu rồi bước tới gần chiếc bục kia , nhắm mắt lại liên lạc với “ thần “ . Hắn dùng 500 điểm đổi lấy một bộ vie suit , lại dùng 200 điểm đổi lấy một khẩu AK và năm chục băng đạn . Còn 1050 điểm , Hoàng quyết định giữ lại . Hắn muốn tích trữ một lượng điểm nhất định để đổi lấy một số thứ hữu ích hơn , một loại huyết thống hoặc dị năng gì đó chẳng hạn , như thế có vẻ lợi hơn là dùng để cường hóa tổ chất thân thể nhiều .

Cô gái duy nhất trong số năm người mới lần này lên tiếng :

- Đây là nơi nào vậy ?

Huy thấy cô em này dễ tóc dài , nhìn đằng sau cũng khá xinh , nhất là cặp mông tròn lẳn trông quyến rũ vô cùng thì hờn hờ lại gần đặt một tay lên vai nàng ta . Song hắn còn chưa kịp nói câu nào thì thấy đất trời như đảo lộn , “ Bình “ một cái đã bị vật xuống hôn đất rồi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Đội Trình Sát Số Một

Cô gái này sau khi quật Huy ngã lăn quay trên mặt đất xong thì mới cất giọng hỏi han :

- Xin lỗi , anh không sao chứ ? Tại bất ngờ quá nên ..

Huy đã nhận chúc phúc của thần linh , lại lấy hết 1750 điểm cường hóa tổ chất thân thể nên một cú vật này đâu có thấm vào đâu , chỉ hơi giật mình mà thôi . Mặc dù vậy , hắn đối với cô gái bạo lực trước mặt này giờ đã có mấy phần nể sợ , không dám tùy tiện trêu đùa như ban nãy nữa .

Tùng và Hằng nhìn cô gái kia dùng một đòn vật cơ bản của Judo nhẹ nhàng quật ngã Huy thì nét mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên . Hoàng cũng gật đầu tán thưởng , người mới lần này xem ra tổ chất cũng không tồi .

Ngoài cô gái mặc quần bò áo phông để tóc dài có vẻ biết chút ít Judo kia ra thì những người còn lại có vẻ tương đối bình thường . Đó là một gã nhân viên tay lúc nào cũng lăm lăm chiếc cặp màu đen , một gã sinh viên đang vừa nghe nhạc vừa không ngừng nhìn ngó xung quanh , một tên thanh niên để đầu đinh ăn mặc bụi bặm và cuối cùng là một bà nội trợ tuổi ngoài bốn mươi .

Trong lúc Hằng bắt đầu công việc giảng giải cho mấy người mới thì Huy bước lại gần Hoàng khẽ nói :

- Cậu thấy cô nàng kia không ? Trông cũng được mà không ngờ dữ quá . Chẹp , nhất là vòng ba , trông chẳng kém em N.T là mấy !

Hoàng lúc này còn đang thấp thỏm lo lắng về bộ phim tiếp theo , lấy đâu ra tâm trạng để ngắm gái như hắn cơ chứ ? Huy thấy tên này chỉ gật đầu có lệ rồi đứng yên đó như tượng đất thì mất hứng bỏ ra một chỗ xem Hằng giảng giải cho các thành viên mới .

- Cô không nói đùa đấy chứ ? gã đàn ông trung niên xách cặp nói .

Hằng lại nhần nại giải thích cho bọn họ hiểu một lần nữa . Thế nhưng sau hơn hai giờ đồng hồ kiên nhẫn thì chỉ có gã sinh viên và người phụ nữ đeo tạp dề là tin lời nàng ta mà thôi .

Huy chạy lại bắt chuyện với cô bé nhỏ nhắn để tóc dài kia để thuyết phục nàng hiểu rằng chuyện này là sự thực , song nhìn thái độ của cô ta lúc này thì có vẻ không thành công cho lắm .Hằng dẫn anh chàng sinh viên và người phụ nữ kia lại nhận chúc phúc của thần linh rồi bước lại chỗ Tùng bàn chuyện gì đó không rõ .

Trong không gian của thần , con người không hề có cảm giác đói khát hay đại loại thế . Đây là một không gian phi chiến đấu , bạn không thể làm tổn thương được người khác hay chính mình cho dù có cho nổ một quả bom nguyên tử ngay tại đây đi chăng nữa .

Đến khi hai mươi tư giờ đồng hồ chờ đợi gần kết thúc , Hằng kêu gọi tất cả cùng tập trung quanh chiếc bục lớn bằng cẩm thạch giữa phòng . Cô gái tóc dài , người đàn ông xách cặp và gã thanh niên để đầu đinh kia tuy không tin lời Hằng nói cho lắm song cuối cùng vẫn tập trung lại đó theo số đông .

Vẫn là luồng ánh sáng ngũ sắc đó , vẫn cái cảm giác bồng bênh vô trọng lượng đó , Hoàng nhắm chặt mắt , khẽ nuốt một ngụm nước bọt vào trong cổ họng .

Lần này , chờ đón hấn ở phía trước sẽ là một bộ phim , truyền thuyết cổ hay thứ quái gì nữa đây ?

“ Tới rồi ! “

Khi mà cái cảm giác bồng bênh vô trọng lượng kia biến mất thì cũng là lúc họ biết được mình rốt cuộc đã bị “ thần “ ném tới nơi nào . Tất cả chín người bọn họ giờ đang đứng giữa một doanh trại lớn , lều trại dựng chi chít xung quanh , xa xa đậu một cái trục thẳng cạnh năm , sáu cái xe tải lớn cùng một dải rừng nguyên sinh trải dài vô tận .

“ Tự tay tiêu diệt Mr.Mystery , mỗi thành viên trong nhóm được thưởng 2000 điểm , nhiệm vụ không giới hạn thời gian .”

Trong khi mấy người mới còn đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì Tùng đã cất bước tiến về một căn lều lớn cách đây tầm năm mét . Hoàng biết hấn đang tiếp cận “ chấm đỏ “ tức mục tiêu di động của nhiệm vụ lần này nên cũng lập tức theo sau . Hằng gọi mấy người mới cùng đi , riêng Huy thì từ lúc đến đây vẫn bám lấy Tùng không rời nửa bước .

Tùng đặt chân tới lối vào căn lều lớn kia thì dừng vì bị người gác cửa chặn lại . Bên trong lều có rất nhiều người đang trò chuyện và làm việc , phần lớn ăn mặc theo kiểu quân nhân , chắc là người của một tổ chức nào đó .

Hoàng đứng ngoài ngó vào một hồi rồi quay sang Hằng kể bên hồi :

- Nơi này ..rốt cuộc là đâu vậy ? Một trại lính nào đó chăng ?

Hằng nhú mày lắc đầu đáp :

-Chị cũng không biết nữa , nhưng kẻ mà chủ thần bắt chúng ta phải theo sát lần này đang ở trong đó , chúng ta cứ xác định rõ hấn là ai , bám sát trước đã rồi tính sau .

Lát sau , một gã đàn ông trung niên từ trong đi ra chỉ tay về phía mấy người Hoàng nghiêm giọng nói :

- Các cậu , theo tôi !

Thấy Tùng đi theo gã đàn ông mặc trang phục quân nhân đó , Huy cũng vội xách dép chạy theo . Hằng và Hoàng đi sát ngay sau , đằng sau họ lúc này chỉ có cô gái tóc dài , cậu sinh viên , thanh niên để đầu đinh và thiếu phụ kia mà thôi , gã đàn ông cầm cặp không biết đã rời đội đi đâu rồi nữa .

Nhìn thấy Maureen dẫn đồng đội từ ngoài đi vào , một kẻ bộ dáng trông có vẻ cao lớn nhất trong số những người ở đây nghiêm giọng nói :

- Báo cáo đại tá , nhân viên PROUD lần này cử đi bao gồm mười sáu thành viên của tổ trinh sát . Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường !

Một gã đàn ông diện kính đen , mặc chiếc áo khoác ngoài cũng một màu đen , đeo găng tay trắng trông có vẻ là thủ lĩnh của nhóm người này gật đầu nói :

- Được rồi , nghỉ ! Các anh mau chuẩn bị đi . Một giờ đồng hồ nữa sẽ xuất phát .

Tiếp theo , gã thủ lĩnh đeo kính đen kia bắt đầu hỏi về danh tính từng người trong đội trinh sát . Hoàng sau khi nghe gã da trắng giới thiệu tới tên thứ tư thì cả người chợt đỏ mặt hơi lạnh . Alan , Totem , Frank .. lại còn Mr.Mystery nữa .. những cái tên này ...có lẽ hấn đã lỡ mò đoán ra được đây là đâu , chỉ cần một vài kiểm chứng nữa mà thôi .

Hoàng nhìn về phía Hằng , cả hai đều thấy một tia kinh hoàng trong mắt đối phương . Bỗng gã thủ lĩnh kia đột ngột chỉ tay về phía mấy người bọn họ làm trái tim Hoàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực .

- Mấy người này là ai ?

Maureen nhú mày nói :

- Họ là những chiến binh tinh nhuệ nhất mà PROUD Tây Sơn gửi đến đây để trợ giúp chúng ta , thưa ngài Andy .

“ Andy ? ời , không sai vào đâu được nữa rồi “ Hoàng chảy mồ hôi hột .

Gã thủ lĩnh kia nhìn thoáng qua tám người bọn họ một lượt , ánh mắt lộ vẻ hoài nghi song không hề nói thêm câu nào nữa .

Chờ tới khi gã Andy cùng mấy người kia bỏ ra ngoài , Huy mới căng thẳng hỏi :

- Mọi người , đây là đầu vậy ?

Hằng háng giọng rồi bắt đầu nhiệm vụ của mình :

- Nếu tôi không nhầm thì nơi mà chúng ta đang đứng chính là thế giới trong câu truyện “ Vĩnh Lạc Đồng Sinh “ , một tác phẩm văn học mạng nổi tiếng gần đây của tác giả nguoi qua duong a . Nếu như suy đoán của tôi là sự thực thì rất tiếc phải thông báo với mọi người một tin xấu rằng : Sắp tới chúng ta sẽ phải đối mặt với hàng trăm , không , chính xác là hàng nghìn con quái vật chỉ xuất hiện trong những bộ phim kinh dị . Chúng thường được người ta gọi là ..zombie .

Hoàng thắm nuốt một ngụm nước bọt , tay phải vô thức nắm chặt khẩu AK của mình . Hắn biết , ở nơi này nếu không có đủ đạn dược và súng ống thì nên nghĩ tới việc tự sát đi là vừa , bởi chết như thế thế có lẽ còn đỡ đau đớn hơn bị zombie cắn xé rất nhiều . Hoàng nghĩ đến đây thì không khỏi hồi hận , biết thế trước lúc vào đây hắn đã đổi lấy một khẩu beretta 1500 điểm vô hạn đạn rồi , dù có hơi cùi bắp song cũng còn hơn không .

Mà đầu phải chỉ có zombie , họ sắp tới còn bắt buộc phải đối đầu với Mr.Mystery , một con quái vật đột biến gen vô cùng khủng khiếp do tập đoàn nhà họ Thành tạo ra nữa . Andy tức nhân vật chính , kẻ vừa nãy bọn họ đã gặp qua là một chiến binh đạn dày kinh nghiệm , lại có khả năng trông thấy hồn ma mà cuối cùng còn phải mất mạng trước Mr.M , bọn họ làm sao có thể là đối thủ của nó được ?

“ Vĩnh Lạc Đồng Sinh là một tác phẩm văn học mạng thể loại kinh dị pha khoa học giả tưởng của tác giả nguoi qua duong a , kể về cuộc đời và sự nghiệp của Thành Gia An (tên thường gọi là Andy) , thanh tra tổ trọng án SSC, đồng thời là người thừa kế của nhà họ Thành , một dòng họ có ảnh hưởng vô cùng lớn tại Việt quốc nói riêng và thế giới song song này nói chung .”

Hằng bắt đầu lục lọi tất cả những gì còn nhớ được về Vĩnh Lạc Đồng Sinh trong đồng ký ức hỗn độn của mình nói ra hết một lượt .

- Nhiệm vụ lần này của Andy là dẫn đầu nhóm trinh sát tình nhuệ của PROUD thâm nhập và tìm hiểu những điều bất thường xảy ra ở thành phố Mái Ấm . Sau khi thâm nhập vào thành phố , họ mới phát hiện ra nơi đây đã hoàn toàn trở thành thiên đường của zombie do sự phát tán ngoài ý muốn của virus Z gây ra . Andy cùng đồng đội cố sức bảo vệ những người còn sống , đối mặt với lũ zombie , thần lẫn ăn thịt người .. và cuối cùng đã thành công phong tỏa và kiểm soát tình hình . Ở đây Andy tức nhân vật chính đã phát hiện ra một số thứ ghê tởm do chính nhà họ Thành tạo ra , trước khi gục ngã trước sức mạnh khủng khiếp của Mr.Mystery !

Sau khi nghe Hằng tóm tắt tình tiết của bộ phim lần này qua một lượt , Tùng lộ vẻ đăm chiêu . Gã sinh viên ngồi cạnh hắn thì mặt mày tái mét , hai hàm răng không ngừng đập vào nhau . Tên con trai để đầu đinh , thiếu phụ và cô gái trẻ biết judo kia thì có phần bình tĩnh hơn , song vẫn không che giấu được nỗi sợ hãi hiển lộ trên gương mặt .

Tùng lấy thuốc lá ra châm , rít một hơi rồi nhấc khẩu MP7A1 của mình lên cất giọng lè nhè :

- Chỉ có zombie và bọn thần lẫn xanh thôi phải không ? Nếu vậy thì rất đơn giản , chỉ cần chúng ta có đủ hỏa lực thì bộ phim lần này chẳng khác gì một bãi farm điểm thưởng cả . Có ai chú ý tới bảy chữ cuối trong nhiệm vụ lần này không ? “ Nhiệm vụ không giới hạn thời gian “ . Ha ha ha ha ..

Hằng trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :

- Không đơn giản như vậy đâu . Em thì nghĩ ngược lại , thời gian hoàn thành nhiệm vụ lần này không phải là không giới hạn như lời chủ thần đã nói , mà ngược lại còn rất hạn chế là đáng khác .

Tùng cau mày nhìn Hằng hỏi :

- Ý em là gì ?

Hoàng ở ngoài nghe đến đây thì không nhịn nổi mà xen vào :

- Chì Hằng , điều chị muốn nói có phải liên quan đến ...Mr.Mystery đúng không ?

Hằng khẽ gật đầu , nhìn Hoàng với ánh mắt tán thưởng :

- Nếu ai đã từng đọc truyện này thì đều biết , Andy và Alan mới đầu chạm trán Mr.Mystery trong bệnh viện trung tâm thành phố , song phải mãi tới khi họ dụ được nó tới sở cảnh sát thì mới dùng hỏa lực tiêu diệt được . Nếu tình tiết diễn tiến đúng trình tự như vậy thì chẳng phải là chúng ta chỉ có mỗi việc ngồi chơi xơi nước hay sao ?

Tùng có vẻ đã nhận ra được điều gì đó . Hắn nhăn mặt dụi dụi thuốc lá đang hút dở của mình xuống đất rồi chống tay lên cằm về suy nghĩ .

Hằng tiếp tục nói :

- Nhiệm vụ mà “Thần” giao cho chúng ta lần này là “Tự tay tiêu diệt Mr.Mystery”, điều đó có nghĩa là chúng ta phải bằng mọi cách tiêu diệt được Mr.M trước khi khẩu súng chống tăng trong tay Alan bắn nó ra làm hai mảnh. Mọi người hiểu rồi chứ ?

Huy nghe tới đây thì mừng rỡ nói :

- Vậy thì dễ thôi, chúng ta cứ vác mấy khẩu súng kiểu đó đi tìm nó là được ! Có phải không chị Hằng ?

Hằng trầm tư một lúc rồi chép miệng nói :

- “Thần” hoàn toàn có thể tự tiện thay đổi độ khó, việc này chúng tôi đã gặp không ít lần rồi. Không có gì đảm bảo được rằng Mr.Mystery ở đây sẽ giống hệt như trong truyện, nhất là với một bộ phim có độ khó lên tới chín người như lần này.

Tùng đứng dậy hát hăm nói :

- Được rồi, chuyện đó nói sau. Bây giờ điều đầu tiên mà chúng ta phải làm đó là tìm cách bổ sung đạn dược trước đã. Tất cả hãy cố mang theo số đạn được nhiều nhất có thể, để làm gì thì không cần tôi phải giải thích nữa chứ ?

Huy và Hoàng cùng gật đầu vẻ nghiêm túc. Nhất là Huy, hẳn từ đầu đã dùng hết điểm số để cường hóa tố chất thân thể, bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng tiến vào thế giới phim kinh dị, đúng là chưa biết chữ chết viết như thế nào mà.

Tùng ném túi đồ cho Hằng rồi bỏ ra ngoài đi dạo một vòng. Hằng được một anh lính tốt bụng dẫn tới tận kho cất trữ súng đạn. Những người ở đây tất nhiên là luôn dùng thái độ nhiệt tình để đón tiếp những chiến binh từ xa tới giúp đỡ mình.

Huy chọn một khẩu Desert Eagle mang theo bên mình. Hoàng mang thêm một khẩu súng phóng lựu vác vai, Hằng thì nhét hết số lượng đạn dược có thể vào 2m2 không gian của chiếc túi nhỏ mang theo người. Ba người mới kia cũng đã chọn được vũ khí cho riêng mình.

Nửa tiếng sau, tất cả cùng mười một nhân vật trong đội trinh sát, dẫn đầu là Andy lên xe bắt đầu xâm nhập thành phố Mái Ấm. Đúng như trong truyện, họ thâm nhập vào thành phố thông qua hệ thống cống ngầm dài tới mấy chục km. Đội PROUD thả xuống năm cano. Andy, Smith, Frank, Maureen một cái. Totem, Max, Willi, Jolanda một cái. Ben và Jackson, lúc này đang trong con robot DN 001x kênh cang chiếm một cái.

Bên kia, Hoàng, Hằng, cậu sinh viên và cô gái tóc dài kia đi chung một cano. Tùng, Huy, thiếu phụ và gã thanh niên để đầu đinh đi chiếc còn lại. Năm chiếc cano rồ máy, rẽ nước tiến vào đường ống cống đen ngòm bốc mùi hôi tanh nồng nặc.

Điều gì chờ đón họ ở phía trước ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Bài Học Đầu Tiên

Sau khi vượt qua hai mươi km trong đường cống chính, tất cả buộc phải bỏ cano lại để hành quân trong những đường ống nhỏ hẹp hơn. Vị thủ lĩnh kia ra lệnh dừng lại, tất cả chụm đầu quanh Alan và chiếc laptop mà anh ta luôn mang theo bên mình. Tùng hồ hững đứng sát tường hầm hút thuốc, nếu ai đã từng xem truyện thì đều biết bây giờ bọn họ vẫn còn tương đối an toàn, nguy hiểm chính thức còn ở phía trước kia.

- Hê hê, bình tĩnh đi trung sĩ. Để cho cậu nhỏ có thời gian tính toán chứ.

Smith cười nói, vòng cánh tay đầy cơ bắp gác lên vai Max.

Hoàng thầm đánh giá Smith, người này có thân hình cao to vạm vỡ nhất trong đội, thuộc tuýp người thích sử dụng cơ bắp để giải quyết tất cả mọi việc. Hẳn nhếch môi cảm thán. Nếu gã đàn ông này biết sau vài giờ đồng hồ nữa mình sẽ thành mồi ngon của zombie, là một trong số những người chết đầu tiên thì không hiểu còn cười nói vui vẻ được như bây giờ nữa không ?

Hoàng ngày trước ngoài thú vui sưu tầm phim HD thể loại "ai cũng biết là cái gì ấy" ra thì cũng là một fan gao cội của dòng game RE. Một thằng bạn học cùng đại học đã giới thiệu "Vĩnh Lạc Đồng Sinh" cho hắn. Từ đó, Hoàng thỉnh thoảng lại lên TTV đọc nốt những chương còn dang dở. Tất nhiên, một kẻ tới nick còn chẳng buồn lập như hắn thì làm gì có khái niệm "thank" trong đầu.

Sau một hồi tham khảo ý kiến của Alan, Andy dẫn cả đội đi theo lối bên trái. Anh ta thấy nhóm lính PROUD Tây Sơn đã đứng ở đây không thiếu một ai thì tỏ vẻ kỳ lạ. Andy nhìn Tùng, đội trưởng nhóm này nhắc một câu :

- Từ đây vào trong có thể gặp nguy hiểm, mọi người hãy cẩn thận đề phòng !

Gã đàn ông da ngăm đen nhún vai đứng định theo sau nhóm người Andy, trông thái độ thì cũng biết là chẳng để một câu của vị đội trưởng này vào đâu. Mười chín người nối đuôi nhau cẩn thận đi sâu vào trong đường ống cống âm ụt bốc mùi hôi hám.

Đột nhiên , Andy đang dẫn đầu chợt giơ tay trái lên ra hiệu dừng lại . Hoàng và Hằng đều đã đọc qua truyện , họ biết đằng trước là nơi đặt hệ thống phòng ngự tuyệt mật của thành phố chuyên ngăn ngừa kẻ lạ xâm nhập , bất cứ ai tiến vào đều sẽ bị cắt thành mấy mảnh nên vừa thấy Andy hơi khác một tí là dừng lại ngay .

Tùng không rõ tình tiết truyện cho lắm nên nãy giờ vẫn theo sau Hằng . Huy và bốn người mới đi sau cùng . Andy cúi xuống nắm một vốc bùn ném vào trong song không thấy gì lạ cả . Thế nhưng cảm giác nguy hiểm canh cánh trong đầu đã cho anh thanh tra SSC dày dặn kinh nghiệm này biết phía trước nhất định có vấn đề .

- Mọi người ở lại đây , để tôi đi vào trước xem sao .

Andy quay lại nói với mấy người phía sau rồi rút khẩu Rosemary ra cẩn thận tiến về phía trước .

- Khoan đã ! các bạn không thấy .. có điều gì đó rất lạ hay sao ?

Hoàng buột miệng nói . Hằng nghe hần thốt ra câu ấy thì cơ mặt khẽ giật giật . Alan , Frank và Maureen quay lại nhìn Hoàng chăm chăm , song lúc này Andy đã tiến vào được mấy bước rồi .

- Nhảy lên , mau !

Andy đang chậm chậm tiến về phía trước thì thấy cả người chợt cứng lại , cảm giác như bị từ thần tới viếng vạy . Anh chàng nghe thấy tiếng hét của Hoàng thì không do dự nhảy lùi về phía sau . Một cảm giác ớn lạnh tới tận tim gan sượt qua phía dưới chân làm Andy như ngừng thở , ngã ngồi ra đất . Andy biết , nếu vừa nãy mình tiến lên thêm một bước nữa thì bây giờ chắc đã xuống âm phủ rồi cũng nên .

Andy nhìn gã đàn ông cao ráo vừa mới cứu mình một mạng gật đầu cảm kích :

- Cảm ơn cậu , người anh em . Tôi là Andy , còn cậu ?

Hoàng thấy nhân vật chính của bộ truyện hướng mình làm quen thì giật mình , lắp bắp :

- Tôi .. cứ gọi tôi là .. Hoàng , chào anh .

Andy vỗ vai hân hê thân thiện rồi quay sang chỗ Alan bảo anh chàng kiểm tra con đường phía trước lại một lượt . Sau một hồi tranh luận , tất cả quyết định vòng lại lối bên phải . Hằng lúc này mới trừng mắt kéo Hoàng ra một chỗ rồi cất giọng chì chiết :

- Cậu vừa làm cái gì thế hả ? Sao lại can thiệp vào tình tiết truyện ? Có nhận được thông báo bị trừ điểm không ?

Hoàng cười khan , đưa tay lên gỡ đầu rồi nói :

- Anh chàng ấy là mục tiêu mà chúng ta phải đi theo lần này . Em .. em thấy anh ấy nếu cứ đi tiếp thì chắc chắn phải chết nên mới ... Còn vụ trừ điểm thì không có .

Hằng nghiêm mặt nói :

- Em không cần phải lo chuyện đó . Nếu Andy chết , chủ thần sẽ ấn định cho chúng ta một cái tên khác để thay thế anh ta . Việc em tự tiện can thiệp vào cốt truyện là điều cấm kỵ , thường sẽ bị chủ thần trừ điểm . Mỗi lần như thế tùy theo mức độ nghiêm trọng mà điểm trừ sẽ dao động từ 500 đến 5000 điểm . Nếu hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn âm điểm thì sẽ bị chủ thần mật sát . Lần này em gặp may đấy .

Hoàng nghe thế thì tái mặt , hần đầu ngò hậu quả của việc tự ý thay đổi tình tiết lại nghiêm trọng tới như vậy . Mỗi lần hoàn thành một phim cũng chỉ được vốn vẹn 1000 điểm , bị trừ tằm 2000 thôi cũng thừa đủ để hần toi rồi chứ còn gì nữa ?

- Thực ra cũng đâu phải là em thay đổi tình tiết truyện ? Người thay đổi chính là "thần " thì đúng hơn . Em nhớ rằng vừa nãy nếu đúng như trong truyện viết thì sẽ có một con chuột chạy ra rồi bị tia laser cắt ra làm hai , mấy người Andy thấy vậy thì dừng lại kiểm tra rồi vòng sang lối bên phải luôn . Tại sao ở đây lại không có ?

Hoàng cố tìm lý do để biện minh cho hành động của mình . Song lúc này Hằng nghe thấy một loạt những tiếng ầm ầm phát ra từ trong đường hầm bên phải thì đã bỏ hần chạy vào xem sao rồi . Hoàng thấy thế cũng tức tốc theo sau .

Trong lúc hoảng hốt , hần vấp phải một gờ đá rồi té ngã dúm dui . Bàn chân phải của Hoàng bị rách một vết dài , máu không ngừng chảy . Hằng còn chưa kịp lúi túi đồ nghề của mình ra thì một cô gái tóc vàng cạnh đó đã đi tới hỏi hần với về quan tâm :

- Không sao chứ , anh bạn ?

Nói rồi đặt chiếc balo trên vai mình xuống , lấy bông băng ra băng bó vết thương cho hần . Hoàng ngược mặt nhìn cô gái tóc vàng trước mặt mình gượng cười nói với về cảm kích :

- Cảm ơn cô , tôi không sao .

Cô ta gật đầu với hắn một cái , đoạn xua xua tay nói :

- Không có gì , đó là nhiệm vụ của tôi . Anh nên cẩn thận không để cho chất bẩn quanh đây nhiễm vào vết thương , nếu không thì rất dễ nhiễm trùng đấy .

Hoàng cảm ơn thêm lần nữa rồi đứng dậy . Hắn biết cô gái tóc vàng này là Jolanda , có nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe và điều trị cho cả nhóm trong suốt cuộc hành trình . Chỉ tiếc là ..cô nàng này lại chết sớm nhất trong số tất cả mọi người ở đây .

Hằng ngoắc tay ra hiệu cho Hoàng đi theo mình và Jolanda . Cả ba người rất nhanh đã bắt kịp nhóm người Andy phía trước . Đúng như hai người đoán , lúc này Jackson đang điều khiển con robot DN 001X to lớn dọn dẹp con WOM# 5066 cản đường . Trận chiến đã đến hồi kết .

Cô gái để tóc dài từ nãy tới giờ vẫn nhìn chăm chăm con robot mà Jackson lái , khuôn mặt lộ vẻ kích động . Hoài My đã từng mơ được lái một con robot như thế này từ hồi còn bé xíu , nay thấy DN 001X của Jackson thì hưng phấn đến nỗi thần người ra .

- " Nếu có một con robot như thế này thì còn tên tội phạm nào động được đến mình nữa ? Tới lúc đó để xem bố còn có gì để ép mình phải làm cái công việc điều khiển giao thông nhảm chán ấy hay không ? "

Hoài My trầm nghĩ , nếu dụ được anh ta bán con robot đó cho cô thì tốt !

Sau khi Jackson hoàn thành công việc dọn dẹp WOM , Alan liền bắt tay ngay vào công việc của mình . Sau gần nửa tiếng hì hục , cuối cùng anh ta cũng thành công gỡ bỏ hệ thống phòng ngự bằng tia cắt ở hành lang bên trái . Tất cả lại lục tục kéo về bên đó rồi tiếp tục cuộc hành trình .

Hoài My từ khi biết Jackson là chủ của con robot DN 001X kia thì cứ bám theo anh chàng này mãi . Huy nhìn thấy hai người tự dưng trở nên thân mật như vậy thì bức lắm . Hắn từ khi bị cô bé tóc dài xinh xắn kia vật ngã sóng xoài trong không gian chủ thần thì tự nhiên nảy sinh cảm tình với nàng ta lúc nào không biết . Huy cười cười chen vào bắt chuyện với Jackson để tách hai người ra , làm Hoàng đi đằng sau không khỏi buồn cười .

Cả đội đi tầm ba trăm mét nữa thì tới lối ra . Chỉ cần phá hủy cái ô lưới to dùng trên đầu kia là họ có thể thoát khỏi cái ống cống hôi rình này để hít thở không khí trong lành .

Đã có kinh nghiệm chuyện ban nãy , Hoàng tuy biết tấm lưới này là một cái bẫy điện chết người song cũng không dám hé răng nói nửa lời . Chủ thần có thể nhân từ quên không trừ điểm hắn một lần , nhưng ai dám đảm bảo lần này cũng sẽ may mắn được như vậy cơ chứ ?

Hằng rút khẩu M88 của mình ra , hít một hơi dài rồi nhẹ giọng nói :

- Cẩn thận , chúng ta sắp tiến vào một nơi tràn ngập zombie , hãy chuẩn bị tinh thần để đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra .

Trông thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hằng , Huy cũng vội lôi khẩu Desert Eagle của mình ra lên đạn sẵn . Rất may, lần này chủ thần cũng không thay đổi tính tiết , Andy ra lệnh cho Ben lên kiểm tra tấm lưới thử trước khi ra quyết định . Họ nhanh chóng phát hiện ra cạm bẫy chết người giăng ra chờ sẵn phía trước và vô hiệu nó .

Sau khi hợp sức bẫy tấm lưới bằng thép đặc sang một bên , Smith rồi đến Ben , Frank từ từ leo lên khỏi mặt đất . Chỉ một lát sau tất cả mười chín người trong đội trình sát đều đã thoát khỏi ống cống nhơ nhớp , bẩn thỉu và hôi hám . Đến giờ họ mới biết , việc được hít thở không khí trong lành hóa ra lại tuyệt vời đến vậy !

Hoàng quay ngang quay ngửa một hồi rồi quay về phía Tùng hoi :

- Gã đàn ông xách cặp đó đâu rồi nhĩ ?

Tùng nhếch mép cười không đáp . Huy lúc này hình như đã tạm vứt bỏ được nỗi lo , đang quần lấy cô gái để tóc dài kia mà tám đủ thứ chuyện .

Nơi mà tất cả đang đứng hiện giờ , hay chính xác là chỗ mà đường cống kia ăn thông lên là một cái tầng hầm chứa đủ loại đồ đạc cùng thiết bị linh tinh .Smith là người đầu tiên tìm thấy cánh cửa đi ra ngoài . Anh chàng sau khi vịn tay nắm cửa vài lần không có hiệu quả thì liền cất tiếng gọi .Alan lại hấp tấp chạy tới cùng với bộ đồ nghề của mình .

Hoàng nhìn về phía Alan và Smith đang loay hoay trước cửa phòng , trong đầu không tự chủ ngó xung quanh , tới khi thấy cô gái tóc vàng đeo ba lô đứng cạnh Totem thì khẽ thờ dài một cái .

Nếu hắn không nhầm thì sắp tới người phải mất mạng chính là cô ta ...

Hằng nhận ra ánh mắt hắn có vẻ kỳ lạ thì khẽ nói :

- Đừng nghĩ nhiều , đây là thế giới phim kinh dị , họ sống hay chết thì có liên quan gì đến chúng ta ?

Một tiếng hét lớn vang lên , là của Alan . Cánh cửa vừa bật mở thì có một bóng đen bất ngờ đổ vào người anh ta . Nhóm của Andy ngay lập tức rút súng nhắm về phía cửa , tâm tình khẩn trương cực độ . Smith sau con giật mình thì mới chăm chú nhìn kỹ , bóng đen vừa mới từ sau cánh cửa ngã vào người Alan là một gã đàn ông đầu hói mặc vest , cả người bê bết máu không biết còn sống hay đã chết .

Andy dẫn đầu cả nhóm tiến lên quan sát tình hình . Sau khi nhận thấy người đàn ông này vẫn còn động đậy , Jolanda , cô gái tóc vàng và cũng là bác sĩ

của nhóm lập tức mang balo y tế lại gần để làm nhiệm vụ của mình .

- Này ông ơi, vẫn còn tỉnh táo chứ?

Jolanda dùng tay khẽ nâng mặt của người đàn ông lên , rọi đèn pin vào mắt ông ta để kiểm tra phản xạ và độ tỉnh táo. Người đàn ông lơ đãng không phản ứng , như một xác chết vậy . Cô dùng tay kiểm tra mạch đập trên cổ . “Mạch đập nhanh như một con linh dương đang chạy!” Jolanda ngạc nhiên thốt lên cho mọi người phía sau cùng nghe .

Nhìn thấy cô bác sĩ tóc vàng vừa giúp mình băng bó vết thương giờ đang đặt một chân vào chỗ chết mà không hay biết , Hoàng thấy con tim mình như bị ai đó dùng sức bóp nghẹt lại , miệng há ra muốn nói gì đó song không thể thốt nên lời .

Bất ngờ , gã đàn ông đang lơ đãng kia bỗng trợn trừng hai mắt , cái miệng há ra nhằm bả vai Jolanda điên cuồng cắn xuống .

"Đoàng , Đoàng , Đoàng "

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Hoảng Sợ (1)

“ ***** , ra sao thì ra ! “

“ Đoàng , Đoàng , Đoàng “

Hoàng giờ khẩu AK của mình lên nhắm thẳng vào đầu gã đàn ông đã hóa thành zombie kia xả nguyên cả băng đạn . Thế nhưng hắn còn chưa kịp bóp cò thì đã bị một cánh tay hất mạnh vào nòng súng , làm mấy viên đạn kia chệch hướng nã lên trần nhà hết cả .

Gã đàn ông gục đầu cắn vào cần cổ trắng ngần của Jolanda . Alan thấy vậy thì hét lên :

- Ôi trời ơi , ông ta đang cắn Jolanda !

Smith và Frank vội vã hề nhau kéo gã ra khỏi người con gái đáng thương . Thế nhưng mặc cho hai người làm đủ mọi cách , con zombie này vẫn nhất quyết không rời miệng khỏi con mồi trước mặt . Jolanda rất nhanh xám ngoét mặt lại vì khó thở cùng mất máu . Sau vài tiếng khọt khẹt thoát ra từ cổ họng , cô nàng bác sĩ kiêm y tá dễ thương với mái tóc vàng đặc trưng đã hoàn toàn đình chỉ dây dụa , đôi mắt cho tới lúc chết vẫn mở trừng trừng đầy vẻ kinh hoàng .

Trong lúc Andy và mọi người đang lo không chế gã tâm thần kia thì Hoàng giận dữ quay sang nhìn Hằng hét lên :

- Chị .. chị làm gì thế ? Sao lại cắn em ?

Hằng lắc đầu đáp :

- Tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu mà thôi . Không có điểm thưởng để cường hóa và mua vũ khí , cậu nghĩ có thể sống sót được trong bộ phim tiếp theo ư ?

Nhìn thấy cô gái tóc vàng tốt bụng ban nãy còn giúp mình băng bó vết thương giờ đã là một cái xác không hồn , Hoàng thấy cổ họng mình nghẹn đắng , như có một cái gì đó mắc ở trong vậy . Nếu vừa rồi hắn kiên quyết ngăn không cho cô ta tiếp cận gã zombie kia thì có lẽ mọi chuyện đã khác ...

Thế nhưng tất cả đã quá muộn , cô ta đã chết thật rồi .

Huy , gã đầu đinh , thiếu phụ , cậu sinh viên và cô gái tóc dài kia thấy tận mắt cảnh một con zombie hút máu người sống cho đến chết thì sợ đến hồn bất phụ thể , tay chân không ngừng run lên bần bật . Chỉ có Tùng là vẫn giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày , dường như việc vừa xảy ra trước mắt đối với hắn chẳng có một chút quan hệ nào vậy .

- Jolanda chết rồi .

Totem cất giọng đều đều . Andy lại gần xác Jolanda , giờ khẩu Rosemary ra bắn một phát vào giữa trán cô y tá tóc vàng đang trừng mắt nhìn tất cả mọi người . Việc này đã dẫn đến phản ứng của Max , anh chàng lao thẳng vào Andy có ý gây sự .

Đúng như trong truyện , gã to béo Frank chính là kẻ đã ngăn Max lại . Tất cả thành viên trong PROUD Diệp Lục tập trung lại gần chỗ Andy để nghe Jackson kể về nguồn gốc và sự nguy hiểm của virus Z , nguyên nhân chính gây ra thảm họa zombie trong thành phố Mái Ấm lần này .

Bên kia , Hằng ra hiệu cho bảy người tập trung lại rồi nhẹ giọng nói :

- Bây giờ mới là lúc cần phải hành động đây . Sắp tới nhóm người Andy theo cốt truyện sẽ chia ra làm năm nhóm tản ra khắp thành phố Mái Ấm để tìm hiểu và đánh giá tình hình , trước khi bị vây bởi hàng ngàn con zombie có mặt ở khắp nơi . Chúng ta từ giờ bắt buộc phải đối mặt với những con zombie chỉ có trong phim kinh dị , những con thần lẫn xanh luôn miệng kêu “ thịt , thịt ..” và cuối cùng là “ ngài bí ẩn “ Mr.Mystery . Ai có ý kiến gì không ?

Tùng vứt điều thuốc xuống đất rồi nhìn Hằng nhạt giọng đáp :

- Có gì mà phải bàn với chả bạc nữa ? Cầm súng lên và bắn hạ tất cả bọn chúng thôi .

Thấy không ai nói gì thêm nữa, Hằng hắng giọng một cái rồi trình bày ý kiến của mình .

- Về việc phân đội thì chúng ta có thể lén lút bám theo Andy , đầu sao từ giờ cho đến khi anh ta đặt chân tới quảng trường thì vẫn chưa có nguy hiểm gì đáng kể . Lượng zombie ở đây rất đông , với lượng đạn được eo hẹp của chúng ta hiện nay thì tốt nhất nên nhanh chóng tiếp cận bệnh viện Hoàn Hảo , tiêu diệt Mr.M càng sớm càng tốt . Đó mới là phương án tối ưu . Còn đầu thì tùy diễn biến câu truyện mà tùy cơ hành động , anh Tùng thấy thế nào ?

Tùng vác khẩu MP7A1 của mình lên vai rồi gật đầu nói :

- Cứ biết thế đã . Nếu tình huống thay đổi thì tính sau .

Bọn họ chỉ bàn được đến đây vì lúc này Andy đã bắt đầu tập trung hết cả lại để chia đội rồi .

Họ tách ra làm sáu nhóm : Andy , Alan , Frank và Max một nhóm , Totem và Smith , Maureen một nhóm . Ben và Smith một nhóm . Đội PROUD Tây Sơn thì chia ra làm hai nhóm , cùng với Jackson một mình lái chiếc DN001X đến Phòng Ngủ Chính , nơi đặt dinh thự của tập đoàn Thành Gia .

Khi mà tất cả đã chia nhau ra để làm nhiệm vụ của mình , Hằng ngần ngại một lúc rồi chạy lại bàn gì đó với Tùng . Gã đàn ông da ngăm đen kia sau đó lập tức ra lệnh cho tất cả bám theo hướng của mấy người Totem vừa đi . Hoàng thấy hướng mình đi ngược hẳn với nhóm người Andy thì lại gần Hằng lo lắng hỏi :

- Chị Hằng , sao không bám theo nhân vật chính nữa ? đó mới chính là kẻ mà chủ thần bắt chúng ta phải theo sát trong bộ phim lần này mà ?

Hằng chỉ tay lên trán rồi cười khở đáp :

- Em nhắm mắt lại thử coi , có thấy gì lạ không ?

Hoàng nghe vậy thì cũng thử nhắm mắt lại xem sao . Lúc này hắn mới nhận ra , chấm đỏ nọ không biết đã từ người của Andy chuyển sang hướng của mấy người Totem từ hồi nào . Hắn không khỏi kinh ngạc thốt lên :

- Chuyện này .. chủ thần còn có thể giữa chừng thay đổi đối tượng bắt buộc phải bám theo nữa sao , thật là ..

Huy đang chạy phía sau lúc này đột nhiên thốt lên :

- Chúng ta không phải đang chạy về phía đường ống cống cũ hay sao ? Thế này là thế nào ?

Tùng đang dẫn đầu bỗng nhiên dừng lại , quét mắt nhìn chung quanh hết một lượt rồi giơ khẩu MP7A1 của mình lên cảnh giới . Huy , Hằng , Hoàng và đám người mới cũng vội dừng chân . Gã đàn ông sứt ruột hỏi :

- Chuyện gì vậy ? Sao tự dưng lại dừng ở đây ?

Hằng cầm khẩu M88 cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh rồi nghiêm giọng nhắc nhở :

- Mọi người hãy cẩn thận . Quanh đây có cái gì đó không ổn . Nếu tôi không lầm thì chính là ..

Hằng nói tới đây thì bị một tiếng hét lớn đầy sợ hãi chen ngang . Tất cả không ai bảo ai đều đồng loạt quay về phía sau , nơi phát ra tiếng hét bất thình lình ấy . Đó là tiếng kêu cứu của cô gái tóc dài , người đã quật ngã Huy trong không gian chủ thần mấy tiếng trước .

Hoài My tuy chạy theo nhóm của Tùng song vẫn còn rất nghi hoặc về thế giới này cũng như câu chuyện khó tin mà nàng tin chắc một trăm phần trăm là do cô gái để tóc đuôi gà kia bịa ra . Nàng vì thế mà luôn chạy sau cùng mọi người , trên đường không ngừng tìm hiểu xem mình thực sự đang ở nơi nào . Mai còn phải đi làm nữa , nếu tự ý bỏ một ngày không xin phép thì người ta sẽ coi nàng dựa thế của cha mà coi thường kỷ luật mất , điều đó Hoài My không hề muốn chút nào !

Thế nhưng thành phố này thực đúng là kỳ lạ , nàng đi suốt này giờ cũng đã hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà tới một bóng người cũng chẳng thấy . Đang chạy , Hoài My thấy bóng lưng một gã đàn ông đang đứng quay lưng về phía mình cạnh cột điện đằng xa thì hớn hờ đi tới . Chỉ cần hỏi rõ đây là đâu là nàng có thể từ từ nghĩ cách bay trở về Vũng Tàu được rồi . Hoài My thầm nghĩ .

- “ Hello , Can you help me ..”

Hoài My vừa cố sử dụng vốn anh ngữ chẳng nhiều nhận gì lắm của mình ra để bắt chuyện thì sắc mặt chợt cứng hẳn lại . Cặp móng kia , đôi chân quay ngược ra sau kia .. đây đúng là phía sau lưng của gã đàn ông này không sai ! Thế nhưng... tại sao khuôn mặt hắn lại có thể xoay hoàn toàn 240 độ về

phía mình .. lại còn cười nữa ?

Nhìn thấy nụ cười vô hồn và bộ mặt chỉ xuất hiện trong những bộ phim kinh dị của gã đàn ông nọ , Hoài My không kìm được mà hét lên một tiếng . Gã đàn ông với khuôn mặt đầy máu biến dạng chẳng nhìn ra hình thù gì kia cũng chẳng thèm xoay người mà cứ thế khập khiễng bước lùi lại phía nàng .

Trong cơn sợ hãi cùng cực , Hoài My ngã ngửa ra phía sau , quên bồng mất mình là một võ sĩ Judo đai nâu được bạn bè nể phục , cả người cứng lại trừng mắt nhìn con quái vật giờ bàn tay như nhóp vồ về phía mình .

“Đoàng , Đoàng , Đoàng “

Tiếng súng vang lên chất chứa . Con zombie trúng liền năm viên đạn vào đầu thì bắn ngược ra đằng sau , gãy dựa một lúc rồi nằm hẳn . Tùng hạ súng xuống , từ lúc bắn đến giờ vẫn không thèm quay đầu lại nhìn lấy một lần , miệng lầm bầm :

- “ 30 điểm ? quá bèo bọt ! “

Huy thấy gã đội trưởng này có thể không cần nhìn mà vẫn ngắm bắn chính xác đầu của zombie trong khoảng cách hơn sáu mươi mét thì há hốc mồm đầy thán phục . Gã rất nhanh nhận ra đây là cơ hội để thể hiện sự quan tâm của mình , lập tức chạy tới đỡ cô bé kia lên .

Hằng liếc mắt nhìn tất cả những người còn lại một lượt rồi trầm giọng nói :

- Mọi người thấy rồi chứ ? Zombie có mặt ở khắp mọi nơi , chúng có thể xông ra tấn công chúng ta bất cứ lúc nào . Một khi để nó cắn vào người ... hậu quả ra sao thì chắc không cần tôi phải nói thêm nữa chứ ?

Gã sinh viên mặt lấm tẩm tàn nhang kia lúc này đã vứt hẳn cái máy nghe nhạc của mình xuống đất , khẩu súng trường cầm trong tay không ngừng run rẩy . Thiếu phụ cùng gã đầu đinh kia cũng không ngoại lệ . Đột nhiên , gã đội trưởng với nước da ngăm đen đứng đầu bồng cất tiếng cười khoái trá :

- Ha ha , cơ hội kiếm điểm đây rồi .

Lúc này từ những con hẻm trước mặt mọi người xuất hiện tới mấy chục người đang tập trung về đây .. Không , phải gọi chúng là những con zombie mới đúng . Những cái xác vô hồn với hai mắt đỏ rực toàn tơ máu đang lét cơ thể què cụt , đôi chỗ đã bắt đầu thối rữa tiến lại gần mấy người Hoàng đang đứng . Vài người đã không chịu nổi , hoảng sợ hét lên rồi cầm súng bắn vô tội vạ vào đám zombie trước mặt .

- Bắn vào đầu , vào đầu , nghe rõ tôi nói không vậy ? Như thế mới hiệu quả và tiết kiệm đạn được !

Hằng vừa bắn vừa hét lớn , khẩu M88 lia tới đâu là kéo theo một lúc mấy cái đầu của zombie vỡ ra như những trái dưa hấu đến mùa thu hoạch . Thế nhưng đám zombie vẫn còn đông lắm .

Do sợ hãi và thiếu kinh nghiệm , những người mới cầm súng chỉ biết giờ súng bắn bừa vào người những con zombie trước mặt . Thế nhưng điều đó thực ra chỉ gây thương tích không đáng kể cho chúng , cách dứt điểm nhanh và hiệu quả nhất vẫn là bắn vào đầu . Trong tình cảnh đạn được có hạn mà lũ zombie lại có tới hàng nghìn con như hiện nay thì điều này có ý nghĩa sống còn với sự tồn tại của bọn họ .

Trong lúc Hoàng còn đang luống cuống mở túi ra lấy đạn thì từ bên trái , một con zombie mặc âu phục bất ngờ nhảy xổ vào tấn công . Rất may có Hằng bên cạnh tóm tay hắn lôi ra ngoài kịp .

Hoàng lấy tay lau mồ hôi đang không ngừng túa ra trên trán nhìn bà chị hờ của mình với vẻ cảm kích :

- Cảm ơn chị , may mà có chị chứ không thì ..

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Hằng giật mất khẩu AK trong tay . Thấy con zombie đang hùng hăng hổ hổ lao tới chỗ mình , Hoàng tái mặt bỏ chạy về phía sau .

Lúc này hai mắt của Hằng chợt sáng rực lên , cả người cúi xuống hợp với mặt đất một góc 45 độ , vừa vận né cú tấp của zombie giáng xuống . Tiếp theo tay phải của cô nàng dứt khoát mở thẳng về phía đầu zombie theo đường thẳng như kẻ chỉ . Cản cổ của gã zombie lập tức đứt lìa , cái đầu vẫn còn đang há mồm lờn thông rớt dài bay thẳng vào góc tường cách đó hơn hai mươi mét , “ Bụp “ một cái vỡ tan thành từng mảnh nhỏ .

Chỉ không đầy một giây đồng hồ , người đàn ông kia đã thực sự an nghỉ , thoát khỏi cơn đói hành hạ suốt mấy ngày trời .

Hoàng đứng ngoài thấy thế thì hưng phấn vỗ tay :

- Hay quá , chị Hằng giỏi thật !

Khuôn mặt của Hằng rất nhanh trở lại bình thường . Nàng nghiêm mặt nhìn Hoàng nói :

- Mặc dù em đã mở khóa 7,86 % giới hạn của mình , nhưng đó thực ra chỉ là chủ thần ra tay can thiệp mà thôi . Nếu không thực sự nắm bắt và tự thức tỉnh được sức mạnh của mình thông qua chiến đấu thì em dù được mở khóa gen đi nữa song mãi mãi cũng chỉ là người bình thường , không hơn không kém . Hiểu lời chị nói rồi chứ ? Hãy vượt qua nỗi sợ hãi , dùng bản năng chiến đấu của mình mà đối đầu với lũ zombie này đi . Nhớ đừng để cho chúng cào cào hay động vào người đấy !

Hoàng còn chưa kịp phản đối thì đã bị Hằng dùng một tốc độ khó tin tiếp cận nắm cổ áo ném về phía ba , bốn con zombie cách đó tầm chục mét .

- “Tập trung tinh thần hết mức có thể , cảm thụ từng thớ thịt trên cơ thể mình , hãy coi những con zombie kia chỉ là những khúc gỗ , những khúc gỗ hoàn toàn vô hại ! Hãy chiến đấu bằng mọi phương thức có thể , chỉ cần đánh bại đối phương là được ! “

Giọng của Hằng vẫn văng vẳng bên tai . Hoàng vừa rơi bịch xuống đất thì đã bị một con zombie gần đó nhắt vung cây cuốc trong tay bổ thẳng vào mặt .

“Làm được , chỉ tin cậu sẽ làm được mà ! “ Hằng lầm bầm , hai mắt nhìn Hoàng chăm chăm đầy vẻ khẩn trương .

- Khô.. ô..ng !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Hoảng Sợ (2)

Hoàng lấy hai tay ôm mặt , lăn người mấy vòng trên mặt đất , tránh một cú bổ xuống đầu mình trong gang tấc .

Lúc này quanh hắn có tất cả là ba con zombie . Một con zombie mặc áo sơ mi , một nửa mặt bị vệt đi , để lộ cái đầu lâu còn bám ít thịt nát bốc mùi tòm lợm đang dang hai tay ra vỗ con mồi dưới chân mình . Hoàng nuốt một ngụm nước bọt . Trong giây phút cái đầu của con zombie sắp chạm vào mặt , hắn cảm nhận được một dòng nước ấm chảy trong bụng mình , hai tai ù đặc , không gian chung quanh như ngừng cả lại .

Tiếp đó , chính bản thân Hoàng cũng không nhớ rõ làm sao mình có thể đứng dậy và thoát khỏi cú vỗ của con zombie kia nữa . Chỉ có Hằng ở ngoài là thấy rõ : cả người Hoàng co lại như một con rắn , trườn qua háng zombie ra đằng sau rồi nhanh chóng bật dậy . Con zombie mặc âu phục thấy vậy thì cười sằng sặc rồi vung cây cuốc trong tay tấn công con mồi . Phối hợp với hắn là một cô gái mặc áo ngắn tay , diện váy dài chấm đất đầy vẻ thanh lịch , thể nhưng khuôn mặt giờ đã không còn thuộc phạm trù con người nữa .

Từng nhát cuốc của con zombie nọ không ngừng vung lên loang loáng , thế nhưng trong mắt Hoàng thì lại chỉ như trề con múa may vậy , chậm chạp vô cùng . Tuy hắn có thể dễ dàng tránh được những đường cuốc và bàn tay cào cấu của hai con zombie trước mặt nhưng vì nỗi sợ hãi vẫn còn nên không dám phản công . Hằng đứng ngoài thấy hắn có vẻ đã kích hoạt được sức mạnh của bản thân sau khi mở khóa gen thì mừng ra mặt , song ánh mắt vẫn không dám rời đi dù chỉ một khắc .

Thật vậy , cảm giác kỳ diệu kia chỉ diễn ra đúng nửa phút rồi biến mất . Khi nó biến mất , Hoàng thấy cả người nặng nề vô cùng , cảm giác sợ hãi lại trở về bao phủ tâm trí . Cùng lúc đó , động tác của hai con zombie kia cũng tự nhiên nhanh hơn gấp mấy chục lần .

Mãi né mấy phát cào của con nữ zombie bên trái , Hoàng bị một con khác nhảy vào ôm ghì lấy chân , không sao cự quậy được . Con zombie mặc âu phục thấy thế thì há miệng cười hô hô , hai tay cầm cuốc bổ thẳng xuống đầu hắn .

Nhìn lưỡi cuốc sắc lẹm vung tới sát mí mắt mình , sắc mặt Hoàng lập tức xanh như tàu lá . Liền đó , một cánh tay mảnh mai nhẹ nhàng kéo hắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần . Người đó là Hằng , này giờ cô vẫn chăm chú quan sát , thấy hắn lâm vào nguy hiểm thì lập tức xông vào ngay .

Hằng thở dài một hơi , tay phải tóm chặt lấy lưỡi cuốc rồi bẻ cong nó lại thành hình zíc zac . Cô nàng giật mạnh cây cuốc , tiện thể đá một phát vào giữa bụng con zombie mặc âu phục kia làm người nó đứt ra làm hai nửa , không ngừng dấy dựa dưới mặt đất . Hằng phạt ngang cây cuốc trong tay qua đầu hai con zombie còn lại , chỉ vài động tác đơn giản đã kết thúc đối thủ , trông không khác mấy cảnh chiến đấu thường thấy trong phim hành động Mỹ là bao .

Hoàng sau mấy lần chết hụt thì tay chân bủn rủn , ngồi bệt xuống đất thờ hồng hộc . Hằng lắc đầu nhìn hắn an ủi :

- Lần đầu như vậy cũng khá tốt rồi . Cố lên , chỉ cần vài lần là em sẽ thành thục ngay ấy mà .

"Đừng đùa chứ , một lần như vậy đã là quá đủ rồi , cô muốn hại chết tôi hay sao chứ ?" Hoàng hần học nhìn bà chị hờ dể tóc đuôi gà trước mặt . Hắn không tán đồng hành động vừa rồi của cô ta tí nào . Dẫu có thể hiểu là muốn tốt cho hắn nhưng có ai lại cam tâm tình nguyện để người khác ném mình vào chỗ chết như vậy bao giờ ? Cô ta đã hỏi qua ý hắn chưa ?

Hằng nhìn bóng lưng gã đàn ông vác súng đang lăm li quay đi , trong đầu không tự chủ mà liên tưởng đến hình ảnh một người .

"Không , không phải . Nó đã chết thật rồi ... Hằng , mày hãy tỉnh lại đi ! "

Lắc mạnh đầu cho tỉnh táo , cô gái lấy tay vuốt mái tóc dài lại cho gọn gàng rồi quay mặt đi chỗ khác .

Hoàng giật lấy khẩu AK của mình rồi bỏ đi , lăm li không nói . Lúc này đám zombie kéo tới càng lúc càng đông , từng trèo lên một mái nhà nhìn về phía

mấy người Totem đang bị lũ zombie vây kín ở một con phố cách đó không xa . Lúc này , gã Smith to lớn nọ đã hóa thành zombie , đang cố giật lấy nửa cánh tay của Totem mà đưa vào mồm nhai ngấu nghiến . Không biết phải chúc mừng hay tội nghiệp cho Maureen, dường như thịt anh ta cũng không đến nỗi tồi nên bị bọn zombie tranh nhau cấu xé giành giật tới những miếng cuối cùng , chỉ còn lại nội tạng bần và nửa cái đầu mà thôi . Nếu nhìn gần sẽ thấy , con mắt còn lại của Maureen cho tới lúc chết vẫn tròn trũng đầy vẻ bất lực .

- Xong , chúng ta đã được tự do .

Tùng nhếch mép cười , rút một điều vina ra đưa lên miệng , tay phải cầm khẩu MP7A1 lia về phía bên phải bóp cò . Một viên đạn chuẩn xác ghim giữa trán con zombie xấu số khiến nó đổ gục ngay lập tức .

Huy lúc này cũng đã cảm giác được chấm đỏ trong đầu đã biến mất hoàn toàn . Hắn lấp bấp nhìn Tùng nói :

- Anh Tùng ... bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây ?

Hằng nhú mày nhìn đám zombie đông vô số kẻ đang từ xa tiến về đây rồi nói :

- Chúng ta phải nhanh chóng tìm phương tiện đi lại , một cái xe chẳng hạn , rồi tìm đường tới bệnh viện Hoàn Hảo . Không thể dây dưa mãi ở đây được .

Bỗng có tiếng người hô lớn , là của gã thanh niên để đầu đinh :

- Ở đây , tôi tìm thấy một cái xe tải lớn . Chỉ là không biết có đi được hay không thôi .

Tất cả cùng chạy tới , đúng là có một chiếc xe tải đậu ở đây thật . Chàng thanh niên nọ sau một hồi kiểm tra máy móc bên trong và nổ máy thử thì vui mừng nói vọng ra ngoài :

- Trời phật phù hộ ! Cái xe này vẫn còn chưa đến nỗi phải vứt vào bãi phế liệu !

Bảy người hồ hởi leo vào trong xe . Tùng hất mặt nhìn gã thanh niên để đầu đinh hỏi :

- Nhóc , biết lái đấy chứ ?

Gã thanh niên mỉm cười , để lộ hàm răng đen xỉ do thâm niên hút thuốc lão của mình , đoạn rút một tấm thẻ trong ví ra giơ lên trước mặt Tùng nói :

- Yên tâm , việc này có thể giao cho tôi .

Hằng vừa an vị ngồi vào hàng ghế trước thì đã hướng gã nói như ra lệnh :

- Mau lái xe đi vòng quanh đây xem có cái bệnh viện lớn nào không ? Nếu không tìm thấy thì tới quảng trường ở giữa thành phố cũng được .

Chiếc xe rồ máy lao đi . Tùng trèo lên nóc xe , dùng khẩu MP7A1 của mình xử lý những con zombie đang điên cuồng bất chấp tất cả mà xán lại gần . Cả bọn đi được gần một tiếng đồng hồ song vẫn không thấy chỗ nào ra vẻ là bệnh viện cả , chỉ có những con zombie ghê tởm đang lê bước khắp mọi nơi mà thôi . Chưa hết , ngoài những con zombie ra , nơi này còn có những con thằn lằn đột biến to gấp rưỡi người bình thường . Với lớp da màu xanh lá cây và bộ âu phục được cắt may vô cùng cẩn thận khoác trên mình , những con thằn lằn này trông giống người hơn là một loài bò sát bốn chân nhiều .

Hoàng từ lúc lên xe vẫn làm mặt lạnh không thèm nói chuyện với Hằng , thậm chí còn cố tình rời bỏ vị trí phía trên cạnh chị ta mà xuống dưới ngồi cùng Huy và cô gái tóc dài kia . Huy sau quãng thời gian liêu minh dùng khẩu Desert Eagle trong tay bảo vệ người đẹp thì cuối cùng cũng đã biết tên của nàng ta - Trần Vũ Hoài My , một cái tên hay đấy chứ ! Anh chàng cất giọng nịnh đầm .

- Anh tên là Hoàng phải không ? Em là Hoài My , người mới , rất mong nhận được sự giúp đỡ của anh .

Hoài My lấy tay vuốt tóc nhìn Hoàng bắt chuyện nhằm vui bớt nỗi sợ hãi mỗi khi vô tình nhìn ra cửa sổ .

Hoàng cố nở một nụ cười lịch sự rồi trầm mặt không nói . Khả năng giao tiếp của hắn cũng không tệ , thế nhưng lúc này hắn chẳng có tâm trí nào để tiếp chuyện cô gái xinh xắn trước mặt mình cả .

Rốt cuộc mình phải chịu đựng tất cả những chuyện này tới lúc nào ? Tới lúc nào nữa ?

Hoài My đang quay mặt về phía Hoàng thăm đánh giá thì từ phía đối diện , một gương mặt kinh dị với mái tóc dài lòa xòa đang dùng móng tay bám vào cửa kính xuất hiện làm cô nàng sợ đến nỗi hét lên một tiếng .

Rất nhanh , con zombie tào tợn kia đã bị khẩu MP7A1 của Tùng bắn cho nát sọ , thế nhưng dù đã nát gần hết người nhưng hai bàn tay của nó vẫn bám sát cửa kính không rời . Đúng là một cảnh chỉ thấy trong những bộ phim kinh dị không dành cho người yếu tim . Huy cũng sợ đến tái mặt song lập tức trấn tĩnh lại ngay . Bởi hiện giờ hắn còn phải lo cho cô nàng xinh xắn kia nữa , đầu phải là lúc để tỏ ra yếu đuối .

- Chết tiệt , thành phố này lớn hơn mình tưởng nhiều !

Hằng nôn nóng chớp lấy vai gã tài xế để đầu đinh nói lớn :

- Mau lái xe về phía quảng trường ! Đúng , chính là trung tâm thành phố .Mau lên !

Gã tài xế không mất nhiều thời gian để tìm tới quảng trường . Lý do đơn giản chỉ vì nơi đây thực sự quá nổi bật . Chỗ này là giao lộ của sáu con đường toả đi các hướng. Chỉ trong khu vực nhỏ này thôi mà đã tập trung tới bốn địa điểm tham quan nổi tiếng trong thành phố Mái Ấm. Toà nhà Tele, nơi có treo màn hình ngoài trời lớn nhất thế giới , trung tâm thương mại Lighting , kinh đô thời trang của những nhà tạo mẫu . Công viên Babylon, nơi được thiết kế như một khu vườn thượng uyển trong truyền thuyết. Và cuối cùng là tòa tháp không lồ ở khu vực trung tâm, nơi đặt chiếc đồng hồ Thiên Niên Kỷ nổi tiếng , niềm tự hào và biểu tượng của thành phố trong suốt mấy trăm năm trở lại đây .

Tại giao lộ và cũng là trục giao thông chính của trung tâm thành phố lúc này có tới trên dưới một ngàn con thằn lằn xanh đang tập trung , trông như một tấm vải xanh phủ kín khắp nơi vậy . Nhưng đừng coi thường tấm vải này , chỉ cần bạn không may rơi vào đó thôi thì xin chúc mừng , ngày này năm sau chính là cái gổ đầu tiên của bạn .

Hằng quét mắt quan sát xung quanh hết một lượt , tới khi thấy tòa tháp lớn nhô cao giữa vòng vây của mấy trăm con thằn lằn xanh thì hai mắt sáng rực :

- Kia rồi , xem ra chúng ta vẫn chưa đến muộn .

Tùng liếc mắt nhìn Hằng , hần vẫn làm vậy mỗi khi có nghi vấn gì đó cần cô giải đáp . Hằng không trả lời hần vội mà bảo gã tài xế kia tấp xe vào một chỗ kín tránh tầm mắt của lũ thằn lằn rồi mới cất giọng giải thích :

- Trong nhóm người Andy thì chỉ mỗi Alan là có bản đồ thành phố , chúng ta nếu không bám theo họ thì khó mà xác định được bệnh viện Hoàn Hảo nằm ở vị trí nào . Bây giờ theo như cốt truyện thì cũng gần đến lúc đám người Andy cho nổ bom để liệu mình thoát khỏi tháp đồng hồ rồi . Tới lúc đó chúng ta sẽ bám theo họ tới bệnh viện Hoàn Hảo , tìm và diệt Mr.Mystery trước khi nó mất mạng về tay Alan như trong cốt truyện .

Nói rồi vỗ vai gã thanh niên để đầu đính rồi cười với hần một cái :

- Cậu được đấy , tên gì vậy ?

Gã tài xế lấy tay gãi đầu đáp :

- Lập , Trần Văn Lập , hành nghề sửa chữa cơ khí . Cứ gọi tôi là Lập được rồi .

Hằng cười đáp :

- Hằng , Nguyễn Thu Hằng . Rất vui được gặp cậu .

Tất cả lúc này mới bắt đầu làm quen với nhau . Thiếu phụ đeo tạp dề nói với về rụt rè :

- Nguyễn Thị Thu Hà , tôi đang ở trong bếp nấu bữa tối thì không hiểu sao lại bị tống vào đây ..

Cô gái ngồi cạnh Huy cũng cất tiếng , giọng nói vẫn còn run rẩy vì sợ hãi .

- Trần Vũ Hoài My , hai mươi hai tuổi . Cảnh sát giao thông , xin mọi người giúp đỡ .

" ẦM ". Một tiếng nổ cực lớn phát ra từ tháp đồng hồ . Tùng ngồi trên nóc xe nhặt giọng nói :

- Đến rồi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 6: Cực Hạn Kinh Hoàng

Một vụ nổ lớn xảy ra dưới chân tháp đồng hồ của quảng trường Không Gian . Đé phá vòng vây thoát ra ngoài , Andy và đồng đội đã phải nhò tới sức tàn phá của một quả bom lửa . Sức ép của vụ nổ khiến hàng loạt cửa kính xung quanh vỡ nát tan tành , mặt đất không ngừng rung chuyển như vừa trải qua một trận động đất mười độ rich te . Ngọn lửa bùng lên thiêu cháy hơn trăm con thằn lằn xanh đang bu lấy tháp đồng hồ , mùi khét lẹt tỏa ra khắp nơi .

Một lát sau khi sức tàn phá của quả bom lửa giảm dần , sáu người đàn ông mở tung cửa chạy trốn về hướng có chiếc taxi bầy chỗ đậu cách đó không xa mà họ đã ngắm sẵn từ trước . Khi mà tất cả đều đã ổn định được chỗ ngồi , anh thanh tra SSC nhấn mạnh chân ga . Chiếc xe taxi điên cuồng lao đi , bỏ mặc lũ thằn lằn xanh đang hò nhau kéo tới lại sau lưng .

Lúc này Ben và Max đang trọng thương , Alan lo việc dẫn đường , Andy cầm lái, Frank và Willi mở cánh cửa sau xe xả đạn về phía đám quái vật đang điên cuồng đuổi theo . Bỗng Max hét lên bằng cái giọng khàn khàn đặc trưng của mình :

- Đội trưởng , đằng sau có một chiếc xe đang chạy về phía chúng ta ! Coi nào , đó .. đó chính là đội PROUD Tây Sơn , họ vẫn chưa chết !

Andy vừa thực hiện một cú drift hoàn hảo để cua gấp nghe vậy thì thót lên :

- Cầu trời phật phù hộ cho họ !

Sau hơn nửa tiếng chạy đua với tử thần , bọn họ cuối cùng cũng tới được nơi mình muốn . Andy điều khiển chiếc xe taxi hưng hăng tông thẳng vào cánh cửa bệnh viện Hoàn Hảo . Bỏ lại chiếc xe giờ đã không khác một bãi phế liệu là bao lại sau lưng , sáu người lúp xúp chạy về phía cổng trong của bệnh viện .

Frank đâm liên mấy cú vào cánh cửa cuốn lúc này đã hạ xuống kín mít , hét lớn :

- Có ai trong đó không ? Mau mở cửa !

Trong lúc nhóm của Andy đang mắc kẹt tại đây thì chiếc xe tải lớn của đội PRUOD Tây Sơn đã đuổi kịp tới nơi . Tùng , Hằng vừa nhảy xuống đã án ngữ ngay trước cổng ngoài để ngăn không cho lũ thần lân và zombie tiến vào trong . Hoàng , Huy , Lập , Hoài My , anh sinh viên và thiếu phụ nọ thì hấp tấp chạy tới chỗ mấy người Andy . Huy nói như hét :

- Bọn quái vật đó đang kéo cả đàn tới đây kia kia ! ***** , có việc gì xảy ra với cái cửa cuốn khốn nạn này vậy ?

- Mở cửa ra !

Alan la làng , hai tay đập liên hồi vào cánh cửa thép . Bên ngoài , Tùng và Hằng vừa liên tục xả đạn về phía đám zombie vừa lùi lại dần về phía sau . Mặc dù súng của họ đều là loại vô hạn đạn được mua với giá đắt đỏ ở khu trao đổi của thần linh nhưng bọn zombie ở đây thực sự quá đông , không cách nào đối phó xuê .

Những người trong bệnh viện cuối cùng cũng mở rộng tấm lòng nhân từ của mình , cánh cửa thép từ từ cuốn lên . Andy đứng ngoài cảnh giới cho đồng đội và mấy người Hoàng chui vào trước . Chàng thanh tra điển trai nhìn về phía hai thành viên quả cảm của đội PROUD Tây Sơn bằng cái nhìn cảm phục rồi hét lớn :

- Mau vào thôi , các bạn !

Tùng trừng mắt nhìn về phía đám zombie . Nhất thời , cả không gian lẫn thời gian lập tức ngừng lại . Trạng thái kỳ diệu này chỉ kéo dài trong đúng năm giây , tới lúc đám zombie tỉnh táo trở lại thì mấy con mồi của chúng đã biến mất tăm mất tích rồi .

- Giỏi lắm , các bạn đúng là những chiến binh đích thực !

Andy vỗ vai Tùng và Hằng cất lời khen ngợi . Vừa rồi nếu không có bọn họ cầm chân lũ zombie thì chưa chắc anh cùng đồng đội đã đã an toàn đứng đây không mất một cọng lông nào như bây giờ . Hằng cười nhẹ với Andy đáp lễ .

Rất nhanh , Ben và Max đã nhận được sự chăm sóc " chu đáo " từ phía các y bác sĩ trong bệnh viện . Hoàng nhìn mấy vị bác sĩ đang nở nụ cười vô hồn đây hai thành viên của nhóm Andy đi vào trong phòng bệnh mà rợn hết cả người . Nếu đem sự " chăm sóc " của mấy tên bác sĩ tâm thần này dành cho họ với một viên đạn vào thái dương ra để chọn lựa thì Hoàng tin chắc cả Ben và Max sẽ không do dự mà lựa chọn phương án thứ hai .

Theo cốt truyện của " Vinh Lạc Đồng Sinh " thì tại bệnh viện Hoàn Hảo này , Andy và đồng đội sẽ khám phá ra bí mật kinh người của trung tâm nghiên cứu Familia . Đây chính là căn cứ bí mật mà các nhà khoa học của tập đoàn Thành Gia sử dụng để nghiên cứu và nuôi cấy virus Z trên những tế bào sống , nơi sản sinh ra những con quái vật điên cuồng chỉ có thể thấy trong những bộ phim kinh dị mà Mr.Mystery chính là một ví dụ điển hình .

Hằng tập trung bảy người lại , mắt vẫn để ý động tĩnh của mấy người Andy phía xa . Cô nàng hít một hơi dài rồi trầm giọng nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc :

- Bây giờ mới là lúc nguy hiểm và quan trọng nhất của nhiệm vụ lần này . Theo như cốt truyện , do sự cố bên ngoài mà trung tâm Familia đột ngột bị cắt điện , dẫn tới sự thức tỉnh của Mr.Mystery . Nó sẽ phá tan khu thử nghiệm trước khi đuổi nhóm người Andy chạy trốn chết một vòng quanh tòa nhà hơn hai chục tầng này . Bây giờ mới chính là lúc chúng ta phải hành động , bởi sau khi thoát ra khỏi bệnh viện Hoàn Hảo , Mr.Mystery sẽ bị nhóm Andy dụ tới sở cảnh sát và bọn họ sẽ " úp sọt " nó tại đó . Mọi người hiểu chứ ?

Huy nghiêng răng :

- " Tự Tay " tiêu diệt Mr.M ...Hừm , lại còn thêm hai từ " Tự tay " nữa mới chó má chứ ... Chị Hằng , nếu chúng ta để nó chết về tay của nhóm người Andy theo đúng cốt truyện thì chuyện gì sẽ xảy ra ?

Hằng chau mày đáp :

- Cái này thì ... Từ trước đến giờ , việc không hoàn thành nhiệm vụ chủ thần trao cho luôn đồng nghĩa với cái chết . Lần này chắc cũng không ngoại lệ đâu . Chưa kể đến việc chủ thần có thể can thiệp bằng cách thay đổi tình tiết , nhóm người Andy không làm gì nổi Mr.M thì sao ?

Tùng nãy giờ vẫn yên lặng bỗng lên tiếng :

- Làm gì thì nhanh lên , tôi có linh cảm không ổn .. đúng , có một thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm ở gần đây .. Tôi cũng không hình dung được nó là cái gì nữa .

Hằng khẽ ho khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để hành động .. Thậm chí nếu may mắn , chúng ta có thể không tổn chút hơi sức nào mà vẫn hoàn thành được nhiệm vụ . Mọi người nghe rõ này : Nếu tôi không lầm thì bây giờ Mr.Mystery vẫn đang ngủ đông trong phòng thử nghiệm và chưa hoàn toàn thức tỉnh . Nếu có trong tay vũ khí có lực sát thương lớn thì chúng ta hoàn toàn có thể tiến nó về địa ngục mà chẳng mất tới một sợi lông . Tất cả hiểu ý tôi nói chứ ?

Gã thanh niên để đầu đinh kia nghe tới đây thì hai mắt sáng rõ , chỉ vào khẩu súng phóng lựu trên vai mình :

- Cái này dùng được chứ ?

Hằng gật đầu đáp :

- Theo như trong truyện thì chỉ cần một khẩu pháo chống tăng là đủ kết liễu Mr.M rồi . Tôi cũng đã tính toán điều này từ trước nên đã kêu gọi vài người mang vũ khí có lực sát thương lớn bên mình . Hy vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi như dự tính .

Hằng dứt lời thì liếc mắt nhìn Hoàng . Việc cô nàng dặn riêng hẳn mang một khẩu súng chống tăng từ căn cứ của PROUD theo bên người là có dụng ý từ trước . Người kết liễu Mr .Mystery tất nhiên sẽ nhận được một khoản điểm thưởng hậu hĩnh từ phía chủ thần . Chuyện này thì đúng là Hằng đã có chút tư tâm , nhưng thân là người đánh giá tình hình và đưa ra phương án hành động cho cả nhóm , đến Tùng cũng rất hiếm khi xen vào quyết định của nàng chứ đừng nói tới mấy người mới ở đây .

Nhìn mấy người Andy , Alan , Frank và Willi đứng tụ tập ở trước cửa phòng khám , Hoàng hồ hững hoi :

- Bây giờ vấn đề đặt ra trước mắt là : Làm thế nào để tìm được đường tới khu thử nghiệm ?

Tùng liếc mắt nhìn Hoàng một cái rồi cầm khẩu MP7A1 đi trước dẫn đường . Hằng cũng không phản ứng gì , lấy tay phối hợp ra hiệu cho mọi người bám sát anh ta . Hoàng thấy vậy mặc dù không muốn mở miệng song vẫn không nhịn được mà lại gần chỗ chị ta hỏi :

- Hẳn biết đường tới khu thử nghiệm hay sao ?

Hằng làm như không nghe thấy , tới lúc hẳn hỏi tới lần thứ hai thì mới nhặt giọng đáp :

- Anh Tùng đã mở khóa được 28% giới hạn cơ thể của mình , tất cả giác quan lẫn linh cảm đều cao hơn người bình thường rất nhiều . Lại thêm kỹ năng " Mất Quỷ " (Devil Eyes) đôi từ chỗ của chủ thần nữa , cậu nghĩ có thể so được với anh ta sao ?

Hoàng khẽ hừ một tiếng rồi không nói thêm câu nào nữa .Do mất điện , tám người bọn họ phải đi cầu thang bộ mất chừng nửa tiếng mới tới một tầng hầm u ám . Nơi này có khung cảnh thê lương hoang vắng như một căn nhà ma vậy . Tất cả vượt qua tầng hầm rồi đi sâu xuống dưới . Đột nhiên , gã đàn ông da ngăm đen đi đầu bỗng dừng lại , căng mắt nhìn cánh cửa màu trắng hết sức bình thường phía trước gần giọng nói :

- Mr.Mystery , nhất định là nó , không thể sai được .

Nhếch miệng cười khó coi , Tùng đeo khẩu MP7A1 của mình lên lưng . Căn phòng kia tỏa ra một thứ áp lực kinh khủng khiến hẳn không thể không đề phòng . Hẳn cũng chẳng lạ gì thứ cảm giác bất an đó nữa : Đó chính là hơi thở của tử thần .Mặc dù đã trải qua năm bộ phim , nhưng cái cảm giác này Tùng chỉ mới gặp qua có một lần mà thôi , đây chính là lần thứ hai .

Hẳn có thể chắc chắn một điều : khẩu súng trong tay mình thậm chí còn không thể lưu lại trên người Mr.M một vết trầy xước đừng mơ tới việc sát thương được nó . Tất cả chỉ có thể phụ thuộc vào bản lĩnh và ... vận may mà thôi .

Giá mà .. tên chết tiệt đó không rời bỏ đội sớm như vậy thì tốt ! Tùng nghiêng răng thầm nghĩ .

- ***** , đã đến đây rồi thì chỉ có nước liều thôi !

Hai mắt Tùng bỗng sáng rực lên như ngọn đèn pha . Gã chửi thề một câu rồi gấp người lại biến mất tại chỗ . Mấy người Hoàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một tiếng " ầm " lớn đã vang lên , cánh cửa trước mặt đã đổ sập xuống lúc nào không biết .

Đột nhiên Hoàng cảm thấy cả người lạnh toát , bản năng mách bảo hẳn một việc cần phải làm ngay :

Đó là " chạy " , " chạy ngay lập tức " .

Gần như cùng lúc , Huy và Lập giờ súng ra bắn loạn xạ về phía trước . Hằng sau khi tập trung tinh thần nhìn rõ cảnh vật bên trong thì biến sắc , hét lớn :

- Tất cả lùi lại , bắn !

- " Đoàn , Đoàn , Đoàn , Đoàn "

Một tiếng rầm lớn vang lên , Tùng như một con báo từ trong nhảy ra gào lên :

- Bắn !

Lập lúc này đang giờ khẩu súng phóng lựu M32 đã lên đạn sẵn của mình ra ngắm vào trong phòng . Hắn nghe tiếng Tùng hét lên thì bóp cò ngay lập tức . Một quả đạn pháo từ chỗ anh chàng phóng thẳng vào bóng đen cao lớn không rõ hình thù đang từ trong xông ra .

- " Âm , Âm "

Một tiếng nổ lớn vang lên , Lập sau khi hoàn hồn thì liền lên đạn bắn thêm một phát nữa . Cả căn phòng trước mặt hắn giờ đã chìm trong khói lửa , gạch đá dưới sàn bị xối tung lên , mặt đất cũng run lên bần bật .

- Còn đứng đó làm gì nữa ? Chạy !

Hằng kéo tay Lập đang tần ngần đứng đó rồi dùng hết tốc lực chạy đi . Nhìn kỹ lại ngoài hai người bọn họ ra thì cả nhóm đều đã bỏ chạy hết từ khi nào rồi . À không , ngoại trừ một người ....

Gã sinh viên ngồi bệt xuống đất , cả người không ngừng run lẩy bẩy , mở to mắt kinh hoàng nhìn về phía căn phòng ngập tràn khói bụi trước mắt . Hắn cũng muốn chạy , nhưng hai bàn chân cứ nhũn ra , không tài nào di chuyển được .

Từ trong đồng đồ nát , một con quái vật hình thù to lớn bước ra , giương cặp mắt thèm thuồng nhìn con mồi trước mặt .

.....

Hoàng quay người chạy trốn chết . Quá kinh khủng , con quái vật đó .. người thường làm sao chống lại được cơ chứ ?

Hắn chỉ là một người bình thường mà thôi , một anh kỹ sư dầu khí không hơn không kém . Thằng khốn nào đã lôi hắn vào cái thế giới kinh khủng này vậy ?

Hoàng hốt hoảng chạy lên được hai tầng nữa thì thấy một cánh cửa đề tẩm biển "B18 " đập vào ngay trước mặt . Bệnh viện Hoàn Hảo trang bị cửa cảm ứng tự động , chỉ cần có người tới là tự động mở ra ngay . Vừa vào trong , Hoàng thấy hai cái nút màu xanh đỏ thì tặc lưỡi nhấn bừa . Quả đúng như dự đoán của hắn , nút đỏ là đóng cửa lại .

Hắn cầm đầu chạy tiếp , nhưng rất nhanh phát hiện ra đằng sau là ngõ cụt . Hoàng vừa mới trở ra thì đã gặp Huy , Hoài My cùng thiếu phụ tên Hà kia ở đó rồi . Hóa ra bọn họ trong lúc hoảng loạn cũng chạy bừa vào đây .

- Tùng và Hằng đâu rồi ? Con quái vật đó đã đuổi tới đây chưa ?

Hoàng gào lên . Hai người con gái lúc này đều đã sợ đến tái hết cả mặt . Huy cố giữ bình tĩnh , đáp bằng giọng run rẩy :

- Không biết , chúng tôi chạy trước rồi .. đi lạc tới đây . Không hiểu bọn họ đi đâu rồi nữa .

Hoàng ôm đầu hét lên :

- ***** , bọn họ là cựu binh , thực lực hơn hẳn đám người mới chúng ta . Đáng lẽ phải theo sát bảo vệ chúng ta mới phải chứ ! Chó má thật !

Tất cả nói tới đây thì im bặt , bởi họ lúc này đều nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền tới chỗ này .

" Cộp , Cộp "

" Là nó ! Tiếng bước chân nặng nề này .. không thể là của mấy người kia được " Hoàng nuốt một ngụm nước bọt rồi nói thầm với ba người còn lại . Cả bốn người im lặng nhìn nhau , khuôn mặt ai nấy đều trắng bệch không còn giọt máu .

Huy đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho tất cả im lặng . Ba người còn lại cũng dần lấy lại sự bình tĩnh . Họ đều hiểu rằng bất cứ tiếng động nào lúc này cũng có thể làm cho con quái vật kia phát hiện ra . Dần dần , cả dãy hành lang rộng lớn ngoài tiếng thờ , tiếng tim đập và tiếng bước chân của Mr.Mystery ra thì không còn một âm thanh nào nữa .

Bên ngoài , Mr.Mystery đang vừa xé thịt con mồi trong tay vừa bước những bước nặng nề trên mặt đá hoa đầy bụi bặm . Nó quay đầu dùng cặp mắt trắng dã ngoảnh khắp nơi một lượt . Mới vừa nãy nó còn nhìn thấy rất nhiều thức ăn cơ mà ? Chạy đi đâu hết rồi ?

Xé nốt cái chân của gã sinh viên đưa lên mồm nhai ngấu ngiến , Mr. Mystery vứt cái xác be bét máu me không còn ra hình thù gì xuống nền gạch rồi lê tấm thân nặng nhọc tới cánh cửa " B18 " cách đó không xa .

Thức ăn .. ở đó có mùi của thức ăn ! Thức ăn chính là thứ duy nhất có thể gây nên sự hưng phấn cao độ cho Mr.M lúc này . Nó đã bị nhốt ở căn phòng tối tăm chật hẹp quá lâu rồi .... và đang đói hơn bao giờ hết .

Nhận thấy tiếng thờ hỗn hển càng ngày càng tới gần , Hoàng vô thức nắm chặt khẩu súng chống tăng trên vai , tim gần như ngừng đập . Huy , Hoài My và thiếu phụ kia lúc này đều đã sợ tới cứng hết cả người . Họ không thở bằng mũi nữa mà há miệng ra đón lấy không khí như những kẻ sắp chết ngạt tới nơi .

Nó chỉ ... nó chỉ tình cờ đi ngang qua đây mà thôi , chẳng có chuyện gì đâu !

Hoàng kiếm có an ủi mình , song đến chính bản thân hắn cũng không tin vào điều này cho lắm .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Mr.mystery

Với bộ móng không lồ dài nửa mét ở hai chi trước , lớp da lông cháy nham nhờ lõi hết cả gân xương , cái đầu phát triển quá cỡ khiến hộp sọ nứt hết cả ra , Mr. Mystery thoạt nhìn trông rất giống một con linh trưởng khổng lồ cao gần ba mét . Nó không có môi . Với bộ hàm cực khỏe , miệng ngoác rộng tới mang tai , " Ngài bí ẩn " chính là một tạo vật khủng khiếp và nguy hiểm nhất mà Familia Hoàn Hảo đã tạo ra .

Đột nhiên từ hai bên hành lang , hai trái bom đã bật chốt bất ngờ phóng tới thân hình bề tợ của Mr.Mystery . Con quái vật quay người lại theo bản năng nhưng nhất thời không sao cử động được , chỉ đành hứng trọn cả hai trái bom vào ngực . Một tiếng nổ lớn vang lên rung động cả dãy hành lang rộng rãi . Liên đó , một gã đàn ông ngậm điều thuốc lá trên môi mặc bộ đồ da bó sát người bung người lao tới áp sát con quái vật , trên tay cầm một cây cột thép lớn dài hơn nửa mét .

Gã đàn ông hét lên một tiếng , vận toàn lực cắm cây cột thép vào ngực con linh trưởng to lớn cao hơn hai mét trước mặt . Mr.Mystery gào lên một tiếng đầy đau đớn . Liên đó , một bóng người nữa xuất hiện , đó là một cô gái , trên tay cũng cầm một cây cột thép tương tự như của gã đàn ông kia .

- Anh Tùng , bắt lấy !

Gã đàn ông bắt lấy cây cột thép mà cô ta ném tới , cả người nhảy lên cao hơn hai mét , toàn lực đâm nó vào đầu con quái vật trước mắt .

- Chết đi !

" Soạt " . Cây cột thép trong tay Tùng đáng lẽ ra đã hoàn thành nhiệm vụ của nó nếu như con khi đột khổng lồ kia không vô thức ngoẹo đầu sang một bên .

“ Chó chết thật , hết năm giây rồi sao ? “

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Tùng , song rất nhanh bị gạt bỏ . Hắn đã canh cho khi tới sát nó mới sử dụng “ Devil Eyes “ cơ mà ? Nãy giờ cùng lắm cũng chỉ được ba giây là cùng !

Chẳng lẽ “ Devil Eyes “ không có tác dụng với con quái vật này ư ?

Chỉ một giây thất thần , cánh tay to bè đầy lông lá của Mr.Mystery đã vụt tới trước mặt Tùng . Gã ngay lập tức hóp bụng lại theo bản năng , cả người lùi lại phía sau hai bước . Thế nhưng con linh trưởng cao gần ba mét trước mặt hắn còn nhanh hơn . Hai chân sau cắm xuống đất lấy đà , chỉ một cú bật người , cái miệng rộng hoác của Mr.Mystery đã đặt trên bả vai Tùng rồi .

Đúng lúc này , một bóng người thon thả xuất hiện bên hông con quái vật , hai tay cầm một thanh thép chắn toàn lực đâm vào cằm của nó . Thay vì ngoạm vào bả vai gã đàn ông trước mặt , cặp hàm chắc khỏe của Mr.Mystery bị chặn lại bởi thanh thép trong tay cô gái kia . Tức giận và đau đớn , Mr.M vùng tay phải về phía kẻ đã xen vào chuyện của nó .

Cú tấp này rơi vào khoảng không . Hàng vốn định đâm thẳng vào đầu Mr.Mystery để kết liễu nó nhưng không thành công vì con quái vật này quá mức linh hoạt . Song hành động vừa rồi của cô ta ít ra cũng có tác dụng cứu Tùng một mạng .

Tùng lăn người về phía cửa phòng B18 , một chân giậm mạnh vào cánh cửa thép làm nó biến dạng , cả người bay lên giáng một cú đá vào má phải Mr.Mystery . Con linh trưởng to lớn bị một đòn bất ngờ này thì ngã về phía sau , trượt dài hơn ba mét trên mặt sàn bóng lộn . Không gian nơi đây cũng tương đối rộng lớn , rất thích hợp cho một cuộc chiến đấu giữa người và thú .

- BẮN !

Trần Văn Lập vẫn nằm sấp nhắm bắn trên cầu thang bộ chờ cơ hội từ nãy đến giờ . Hắn vừa nghe thấy tiếng Hằng hét lên thì lập tức bóp cò . Liên tiếp hai viên đạn pháo từ khẩu súng phóng lựu trên vai anh chàng lao thẳng về phía con quái vật đang nằm sóng xoài bên dưới . Thế nhưng Mr.M còn nhanh hơn , con linh trưởng hung dữ này vừa ngửi thấy mùi nguy hiểm thì đã co chân chạy một mạch . Có lẽ việc ban nãy phải ăn mấy phát đạn trong tay mấy người này đã làm nó chẳng dễ chịu gì và cũng để ý đề phòng hơn rất nhiều .

Mr.Mystery vừa hạ mình xuống thì đã chồm tới tấn công Tùng , kẻ đứng gần nó nhất . Lúc này một cây cột thép vẫn đang cắm trong lồng ngực nó . Nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Mr.M lúc này thì rõ ràng một đòn ban nãy của hắn ta đã làm nó đau đớn không ít . Nắm chặt cây cột thép mà Hằng vừa ném cho , Tùng cười gằn xoay người né tránh cú vỗ của con linh trưởng khổng lồ trước mặt . Chỉ một cái dậm chân , gã đã áp sát hông nó , tay phải đẩy cây

cột thép cắm thẳng vào đầu con quái vật .

Mr.M đã cố ấn tượng không nhỏ về thứ đồ chơi nguy hiểm trong tay gã đàn ông này . Nó há miệng ra , chuẩn xác cắn chặt lấy một đầu cây cột thép trong tay Tùng . Tùng biến sắc , hấn đã dùng toàn lực đẩy nhưng cây cột thép trong tay vẫn không tiến thêm được một ly .

Bỗng nhiên , Tùng cảm thấy cả người mình như được nhấc bổng lên khỏi mặt đất . Hấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bàn tay bốn ngón của Mr.Mystery đã hiện ra trước mặt . Đang lơ lửng giữa không trung và không có cơ hội để tránh né , gã chỉ còn cách giơ bắp tay cứng như sắt của mình lên để chống đỡ .

Một tiếng “ Soạt “ khô khốc vang lên , cánh tay phải của Tùng bị xé nát gần như ngay lập tức . Hấn trúng thêm một cú thụi của Mr.M vào ngực thì bay ngược về nẩy chiếc container chở hàng ở phía sau . Hai chiếc container lập tức vỡ tan tành .

Con quái vật gầm lên một tiếng xé màng nhĩ rồi dùng cả bốn chi lao về phía Tùng , tốc độ còn nhanh hơn cả một con báo châu phi đang chạy nước rút . Thế nhưng , một cảm giác đau đớn đột nhiên từ sau lưng truyền tới não bộ làm Mr.M dừng bước , tru lên một tiếng rồi quay phắt người về phía sau .

Hằng từ khi thấy Tùng bị con linh trưởng khổng lồ này dùng miệng nâng bổng lên thì đã cấp tốc lao đến cứu trợ . Hiện giờ nàng ta đang trong trạng thái kích hoạt 20% giới hạn cơ thể của mình . Đó chính là nấc thang đầu tiên , và cũng là một trong bốn cột mốc quan trọng nhất trong quá trình khai mở giới hạn (%) của bản thân con người : 20% , 40% , 80% và 100% .

Tại nấc thang đầu tiên này , ngoài lý trí vô cùng tỉnh táo và sức mạnh cơ bắp được nhân lên rất nhiều lần ra thì bản năng sinh tồn tiềm ẩn trong mỗi người cũng sẽ được kích hoạt hoàn toàn . Chính nó sẽ cung cấp cho chủ nhân những thông tin cơ bản như : tình trạng cơ thể , sức chiến đấu , những vết thương nào là trí mạng và có thể dẫn tới tử vong , nên hành động gì tiếp theo ... Những thông tin này được đưa thẳng vào não bộ , Hằng chỉ cần chất lọc và xử lý chúng mà thôi .

Thấy Mr.Mystery nhả cây cột thép trong miệng ra , Hằng nhanh như cắt lộn người trên mặt hành lang chớp lấy nó . Cô nàng như một cái bóng áp sát lưng con quái vật , giăng cho nó một đòn trí mạng .

“Graoooo..”

Bị ống thép đâm ngập vào lưng từ đằng sau , Mr.Mystery rú lên một tiếng đầy đau đớn . Chân phải của nó như một cái cột lòn quét về phía sau , Hằng mới dùng sức đâm cây cột thép vào người Mr.M được một phần ba chiều dài , thấy thế thì vội buông tay ra nhảy lùi lại . Thế nhưng cô nàng xinh xắn với mái tóc đuôi gà vẫn không thoát được phạm vi sát thương của con linh trưởng to lớn trước mắt .

Bị cái chân to dài hơn một mét rưỡi quét trúng bả vai , cả người Hằng văng về phía cửa phòng B18 cách đó không xa . Chỉ thế thôi cũng là quá đủ để cánh tay phải của cô ta đập nát hoàn toàn . Bộ Vile Suit mà Hằng đang mặc trên người trong mắt Mr.Mystery thì chẳng khác gì một bộ quần áo thông thường cả .

Hoàng từ nãy đến giờ vẫn căng mắt nhìn ra ngoài ô cửa kính nhỏ bằng hai bàn tay trên cánh cửa để theo dõi tình hình bên ngoài . Hấn thấy Hằng đang ôm một bên vai đầy máu lao về đây thì hơi chần chừ một lúc rồi bấm nút xanh mở cửa .

Nhìn thấy con linh trưởng khổng lồ đang đuổi sát ngay sau cô ta , Huy nuốt một ngụm nước bọt rồi hét lên :

- Mày làm cái gì thế ? Nhờ nó xông được vào đây thì sao ?

Song đã muộn , thực ra mọi phòng ốc dưới khu tầng hầm này đều trang bị hệ thống cửa cảm ứng , tự động đóng mở khi có người lại gần . Hằng vừa ngã người vào là Hoàng ngay lập tức bấm nút đỏ đóng chặt cửa lại . Trước lúc hai cánh cửa hoàn toàn khép lại , cả bốn người bên trong đều bị hàm răng trắng lóm dính đầy máu thịt của Mr.Mystery dọa cho đứng tim .

- “ Rầm , Rầm , Rầm “

- Làm sao bây giờ , chúng ta sẽ chết hết ở đây thôi !

Hoàng ôm đầu lẩm bẩm trong khi Hoài My dìu Hằng đi về phía cuối hành lang . Bên ngoài , tiếng đập cửa thỉnh thoảng vẫn vang lên không ngớt .

Hằng nhếch mép liếm vết máu rỉ ra trên môi , thở hổn hển một lúc lâu rồi quay sang nhìn Huy và Hoàng nói :

- Chúng ta đã đánh giá quá thấp sức mạnh của Mr.Mystery , đây là lỗi của tôi . Con quái vật này không những sở hữu sức mạnh kinh người mà còn vô cùng linh hoạt , chỉ một khẩu súng chống tăng căn bản chẳng làm gì được nó . Anh Tùng là chiến đấu lực lớn nhất của chúng ta ... song lúc này chắc cũng không ổn rồi ..

Huy nhìn cánh cửa thép đang không ngừng rung lên bần bật , đôi chỗ lõm vào , méo mó biến dạng , xem chừng chẳng ngăn cản con quái vật bên ngoài được bao lâu nữa thì sắc mặt trắng bệch , lắp bắp :

- Thế ..thế là hết ...

Hằng cau mày nhìn khẩu súng chống tăng trong tay Hoàng rồi nói tiếp :

- Thực ra mọi chuyện vẫn chưa đến nỗi hoàn toàn bế tắc . Chúng ta vẫn còn cơ hội sống sót .. tuy rằng .. vô cùng nhỏ ...

Hoàng thấy chị ta nhìn chằm chằm về phía mình thì trầm giọng :

- Chị cứ nói đi , đã tới nước này rồi thì còn e ngại gì nữa ?

Hằng gật đầu rồi bình tĩnh nói tiếp :

- Mặc dù Mr.M rất mạnh , nhưng cũng không phải là không có điểm yếu . Điều đầu tiên mà tôi muốn nói với mọi người là : chủ thần chắc chắn không bao giờ đưa ra một nhiệm vụ không thể hoàn thành cả . Sau một hồi giao chiến với nó , tôi có thể khẳng định được rằng : Lớp da thịt dưới ngực nó tầm mười centimet là nơi mềm yếu nhất . Lúc này anh Tùng đã dùng thanh thép kia dễ dàng đâm xuyên qua ngực phải của nó , tiếc là không trúng điểm yếu , nếu không thì mọi chuyện đã không đến nỗi này .

Cô nàng dùng lại đôi hơi rồi nói tiếp :

- Hiện giờ ngực phải của Mr.M bị thủng một lỗ lớn , ngực trái thì còn ghim thanh thép ban nãy của tôi . Nó cũng đã suy yếu rất nhiều rồi , nếu nhận vài vết thương nặng nữa thì chắc chắn là không thể sống nổi . Các cậu hiểu ý tôi muốn nói rồi chứ ?

Hoàng giờ khẩu súng chống tăng trên vai mình ra trước mặt mọi người rồi nói :

- Có nghĩa là , chỉ cần em dùng khẩu súng này bắn trúng vết thương trên ngực phải của nó thì mọi chuyện sẽ được giải quyết ?

Hằng lắc đầu đáp :

-Đầu đơn giản như vậy ? Con quái vật này cũng có một trí thông minh nhất định . Sau khi trúng mấy phát pháo của Lập và ăn hai quả lựu đạn của tôi và Tùng thì nó đã cẩn thận và đề phòng hơn trước rất nhiều rồi . Hơn nữa , Mr.M lại rất linh hoạt , khả năng cậu còn chưa kịp ngắm bắn đã bị nó xấp lại giết chết là rất lớn .

Lúc này cánh cửa thép trước mặt mọi người đã không ngừng biến dạng và rung lên bần bật , rõ ràng là đã chẳng thể chống cự được lâu hơn nữa trước sự phá hoại của con quái vật đột biến gen kia . Hoàng cắn răng hỏi :

- Tóm lại , cơ hội sống sót của chúng ta là bao nhiêu ?

Hằng lạnh lùng đáp :

- Tất cả vẫn chỉ là suy đoán chủ quan của tôi mà thôi , việc khẩu súng chống tăng trong tay cậu có thể gây thương tổn cỡ nào cho Mr.Mystery thì chúng ta vẫn hoàn toàn không biết trước được . Khả năng thắng lợi của chúng ta chỉ có tầm 15% mà thôi . Nếu như tôi thất bại , nó sẽ là 5 % . Nếu như cậu và Huy cũng thất bại , tất cả năm người chúng ta ở đây đều sẽ chết hết .

Hằng vừa dứt lời thì liền rút hai trái lựu đạn trong túi ra đưa cho Huy và Hoàng mỗi người một quả rồi dặn dò :

- Rút chốt , ném vào ngực nó ! Không cần tôi phải làm mẫu chứ ? Hãy nhớ , cơ hội chỉ có một , không có chuyện làm lại đâu . Thất bại – đồng nghĩa với cái chết .

Hoài My và thiếu phụ kia lúc này đã lùi sát vào tường , mặt cắt không còn giọt máu . Hằng cũng không hy vọng gì nhiều vào hai người này , mặc dù thiếu phụ tên Hà kia đã nhận chúc phúc của thần linh , được mở khóa gen miễn phí . Thế nhưng đâu phải bất kỳ ai cũng có thể kích hoạt được sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể mình ? Tin vào họ thì chẳng bằng dựa vào chính mình là hơn !

Hằng nhìn cánh cửa thép lúc này đã biến dạng lồi lõm , sắp bị phá tung ra tới nơi thì hít một hơi dài nhìn Hoàng trầm giọng :

- Hoàng , bắn nát cánh cửa đó đi . Tất cả chuẩn bị chiến đấu . Hãy nhớ : Tập trung hỏa lực vào vết thương ở ngực Mr.Mystery và tránh việc áp sát nó hết mức có thể , bởi chỉ cần trúng một cái tát của nó thôi là các cậu sẽ mất mạng ngay lập tức đấy .

Huy nắm chặt khẩu Desert Eagle của mình giờ lên nhắm về phía cửa , trán ướt đẫm mồ hôi . Hoàng nuốt một ngụm nước bọt rồi để khẩu súng chống tăng ngay ngắn lên vai . Sau một hồi do dự , hắn cắn chặt răng rồi bóp cò .

“ ẦM “

Sau một tiếng nổ lớn , cánh cửa thép rốt cuộc đã sập xuống . Một bóng đen gần như ngay lập tức từ ngoài nhào vào trong . Hằng hét lớn :

- BẮN!

Hoàng và Huy không chờ cô ta phải nhắc tới lần thứ hai đã đồng loạt nã đạn về phía trước . Mặc dù tốc độ của viên đạn từ khẩu súng chống tăng của Hoàng đã là rất cao , thế nhưng vẫn bị con linh trưởng cao hơn ba mét kia né tránh tương đối dễ dàng .

Hằng lúc này đang trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn của bản thân mình , một khả năng mà bất cứ ai kích hoạt giới hạn bản thân tới mức 20% đều có thể sở hữu được . Cô nàng gầm lên một tiếng rồi lao vào áp sát Mr.Mystery .

Mr.M đã có ấn tượng không nhỏ về con mồi này , nó vừa thấy Hằng xấp lại là đã vung bàn tay đầy lông lá đâm xuống đầu cô ta .

Hằng né được . Cú đâm hụt của Mr.Mystery giáng xuống mặt sàn làm cả dãy hành lang trong này rung lên bần bật . Cô gái nhỏ chụm hai tay lại với nhau , dùng hết sức có thể đẩy cây cột thép đang ngấp một phần ba trên ngực con quái vật trước mắt vào sâu hơn nữa .

Mr.M hét lên một tiếng đau đớn , cây cột thép kia mới chỉ dịch sâu vào thêm chừng năm centimet thì Hằng đã hứng nguyên một cú đâm của nó vào bụng .

Một tiếng “ Bốp “ trầm muộn vang lên , Hằng há miệng phun ra một ngụm máu . Lúc này xương sườn và xương chậu của cô ta đã vỡ nát , phổi còn bị vật gì đâm phải , hô hấp cực kỳ khó khăn . Với thương thế này thì chẳng cần Mr.M phải động tay chân thì nội mười mấy phút sau Hằng cũng phải chết không nghi ngờ gì nữa .

Lúc này đầu óc của Hằng gần như trống rỗng , nửa thân người từ bụng xuống dưới đã hoàn toàn mất đi tri giác , máu không ngừng tuôn ra từ mũi và miệng . Thế nhưng cô ta vẫn dùng cánh tay phải của mình ôm chặt lấy con linh trưởng trước mặt nhất quyết không buông , lấy miệng giết chốt lựu đạn rồi cứ thế lao đầu vào ngực trái của nó .

Một tiếng nổ trầm đục vang lên , quả lựu đạn trực tiếp phát nổ trong ngực của Mr.M làm nó tru lên một hồi đầy đau đớn . Con quái vật miệng sùi bọt mép , tay phải hất văng cô gái mặt đã bị biến dạng hoàn toàn vì vụ nổ vào tường .

....Kẻ đầu tiên bị loại khỏi vòng chiến !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Bùng Cháy

Huy há hốc miệng , điên cuồng hướng khẩu Desert Eagle trong tay về phía con quái vật trước mắt mình mà bóp cò . Lực sát thương của khẩu Desert Eagle dùng đạn Magnum là tương đối lớn , mặc dù không tạo được thương tổn nghiêm trọng cho Mr.M nhưng trên người nó lúc này cũng đã xuất hiện mười mấy vết lõm bằng cái chén nhỏ .

Mr.Mystery tru lên một tiếng giận dữ . Huy còn chưa kịp làm gì với quả lựu đạn trong tay thì đã bị một cú tấp của nó ấn xuống mặt sàn . Con quái vật giờ chân phải lên đạp xuống lưng hắn ta . Tiếng xương gãy rôm rốp vang lên không ngừng . Huy gào lên một tiếng thê lương rồi tắt lịm .

Mới có mấy giây đồng hồ mà đã có hai người gục ngã , Hoàng thấy cả người lạnh toát . Hắn chứng kiến con linh trưởng trước mặt đang xé lấy một cánh tay của Huy mà nhai ngấu nghiến thì cảm thấy cổ họng nghẹn đắng , chỉ biết trần trối nhìn đồng đội của mình trở thành thức ăn cho con quái vật trước mắt .

- AAAAAAAAAA.!!!!

Hoàng ôm khẩu súng chống tăng trên vai mình nhắm về phía Mr.M điên cuồng nhả đạn . Một tiếng nổ chất chứa vang lên , hắn còn chưa biết mình bắn trúng hay không thì chợt thấy rợn tóc gáy , bản năng thông báo nguy hiểm đã cận kề . Lúc này Hoàng chẳng cần ngẩng đầu lên cũng biết thứ gì đang ở trước mặt mình . Trong con nguy cấp , hắn ngã người về bên phải rồi cứ thế lăn mấy vòng trên mặt sàn , mặc cho tiếng rầm rầm vang vọng sát bên tai .

Hoàng vừa mới lăn được ba vòng thì chồm dậy ngay , song lúc này bàn tay to bè của con quái vật đã bỏ xuống sát đầu . Bị dồn vào đường cùng , Hoàng chỉ kịp giờ khẩu súng chống tăng lên để chống đỡ .

Một tiếng “ ***** “ vang lên khô khốc , khẩu súng nặng hơn bảy cân bằng thép đặc chế gần như ngay lập tức bị Mr.M đánh gãy làm hai nửa . Bộ móng sắc nhọn của nó chỉ lướt nhẹ qua ngực Hoàng song cũng kịp lưu lại một vết rạch dài hơn hai phân sâu hoắm , nhìn thấy cả xương cốt bên trong .

" ***** , mình phải chết ở đây sao ? "

" Đùa À ? Bó *** đùa với mày đâu ! "

Bằng tất cả sức lực của mình , Hoàng cầm đầu chạy qua mặt con quái vật trước mặt rồi lao thẳng về phía cửa . Hắn còn bố mẹ , bé Kỳ , người thân , họ hàng anh em nữa ... làm sao có thể chết ở đây được cơ chứ ?

Mr.Mystery lúc này đang mài nhai ngấu nghiến cánh tay phải của Huy nên nhất thời không để ý tới Hoàng . Thế nhưng nó rất nhanh đã phát hiện ra có một con mồi đang trên đường tẩu thoát .

Con quái vật chồm tới bằng cả bốn chi , cặp móng sắc nhọn bỏ xuống đầu con mồi trước mắt . Trong lúc đi sát ranh giới của cái chết , trạng thái vì diệu lúc trước lại trở lại với Hoàng , mọi cử động xung quanh hắn đều trở nên vô cùng chậm chạp . Thế nhưng động tác của con linh trưởng kia vẫn còn nhanh lắm .

Mất thấy cú vỗ kia chẳng mấy chốc sẽ trúng đầu mình , Hoàng cố sức lê người sang một bên để tránh né . Song lúc này thân thể hắn lại không theo kịp

nổi suy nghĩ trong đầu, dù có làm gì đi chăng nữa thì vẫn cứ ì ra. Không khí xung quanh tưởng như vô hại nhưng bây giờ lại biến thành một trở ngại cực lớn, khiến hắn không tài nào di chuyển nhanh hơn được. Cảm thấy cơ bắp của mình có chiều hướng rách ra, Hoàng gào lên một tiếng, bắt chập tất cả mà lao ra phía cửa.

Mr.Mystery vỗ huyệt con mồi thì bực lắm. Nó gầm lên một tiếng, xé cái chân phải của Huy lên cho vào miệng nhai rồi đuổi theo. Từ trước đến giờ, Mr.M vẫn chưa để cho con mồi nào thoát khỏi tay mình cả. Sau khi không chế hết mấy con sâu này, nó sẽ mang tất cả về phòng mà ăn dần, hoặc là chén một bữa cho thỏa thích.

Gần như ngay lập tức, bản năng mách bảo cho Hoàng nằm xuống. Hắn không thèm suy nghĩ mà lăn liền mấy vòng trên đất. Mặc cho những tiếng bước chân rầm rập truyền tới từ sau lưng, Hoàng bật dậy, lao về phía cầu thang đi lên tầng trên. Tất cả những động tác trên đều diễn ra vô cùng liền mạch, có cảm tưởng như đã được luyện tập từ trước vậy.

"Kích hoạt thành công 3,0 % giới hạn cơ thể. Lượng (%) kích hoạt hiện giờ là 10,86 "

Tiếng thông báo khô khan của chủ thần bất chợt vang lên trong đầu, song Hoàng làm gì có thời gian mà để ý tới nó? Bởi lúc này thân hình bề tượng của Mr.Mystery đã xuất hiện ngăn đường hắn rồi.

Hai mắt của Hoàng không biết từ lúc nào đã sáng rực lên như hai ngọn đèn pha trong đêm đen u tối. Hắn đồ người xuống chui qua háng con linh trưởng cao gần ba mét trước mặt, sau khi bị một cú tấp của nó suýt qua làm cả cánh tay phải đứt rời như chuối rụng. Hoàng trượt người trên mặt hành lang bóng lộn rồi nhanh chóng bật dậy chạy lên cầu thang. Mặc dù đã cụt một tay song hắn không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có bản năng không ngừng mách bảo nên làm những gì để có thể trốn thoát được mà thôi.

Mr.Mystery gầm gừ ngó nghiêng khắp nơi. Dù sao trí tuệ của nó cũng có hạn, phải tới hơn hai giây sau con linh trưởng to lớn này mới nhận ra con mồi của mình đã trốn đi đâu không biết. Lúc đó thì Hoàng đã chạy lên được tầng B17, khuất tầm mắt của nó rồi.

“Bỏ chạy... tiếp tục bỏ chạy một lần nữa sao?”

Hai chân Hoàng dúi lại với nhau. Hắn muốn tiếp tục chạy song bàn chân cứ như đeo đá, chẳng thể nào bước tiếp được nữa.

Mặc dù rất sợ hãi, nhưng Hoàng không phủ nhận được rằng: lúc mới đặt chân tới thế giới này, từ sâu trong đáy lòng hắn thực sự thấy vô cùng hưng phấn. Hưng phấn vì từ nay hắn đã có cơ hội siêu việt người bình thường, hưng phấn vì được sống và cảm thụ giá trị cuộc sống ở một thế giới hoàn toàn khác, hưng phấn vì được bắt tay làm lại cuộc đời mình...

Nếu ngay cả trong thế giới này hắn cũng tiếp tục trốn chạy, không chiến thắng nổi bản thân mình thì có hơn gì gã Lê Minh Hoàng ngoài đời thực cơ chứ?

Hắn đã tìm thấy ở Hằng sự quan tâm thực lòng vô vụ lợi dành cho mình, thứ mà Hoàng nghĩ đã vĩnh viễn bỏ lỡ mà đi theo bước chân của người ấy từ lâu lắm rồi..

Có những thứ.. một khi đã đánh mất thì vĩnh viễn không thể lấy lại được..

Lê Minh Hoàng, chẳng lẽ này cam chịu sống hèn nhát như vậy đến cuối cuộc đời hay sao?

Hoàng quay lưng lại thì thấy Mr.Mystery đang lò dò quay lại cửa phòng B18. Hắn hít một hơi rồi nhảy từ trên cầu thang lầu 17 xuống, chân vừa chạm đất đã lao về phía cây cột thép mà Tùng vút lăn lóc trên mặt hành lang từ ban nãy.

Hoàng nhặt cây cột thép đó lên rồi lạnh lùng áp sát con linh trưởng to lớn kia từ phía sau lưng. Lúc này hắn đã mở khóa được 10,86% giới hạn cơ thể, lại từ trong vô thức mà kích hoạt được bản năng sinh tồn, thứ mà bình thường chỉ khi mở khóa ít nhất 20% giới hạn mới có thể sở hữu được. Từ sức mạnh, phản xạ, tốc độ cho tới sức bật của Hoàng bây giờ đều cao hơn người bình thường rất nhiều. Lúc này, niềm tin có thể đánh bại con quái vật trước mắt của hắn đang lớn hơn bao giờ hết.

“Trong thế giới này mình rất mạnh, không phải sợ bỏ con thằng nào cả!”

Hoàng tự nói với chính mình, tay trái cầm cây cột thép toàn lực đâm vào đầu con quái vật. Nên biết, lúc này trên người Mr.Mystery có ghim tới hai cây cột thép, một của Tùng và một của Hằng. Nó thực ra cũng đã bị hai vết thương ở ngực làm cho xuống sức rất nhiều, nếu không thì Hoàng ban nãy dù có tài ba hơn nữa cũng khó mà chạy thoát nổi.

-Arrrrrrgh!!!!

Cú đâm toàn lực của Hoàng rơi vào khoảng không. Mr.M có giác quan tương đối nhạy bén, có thể nhanh chóng phát hiện được nguy hiểm sắp xảy đến với mình. Nó vừa tránh được cú đâm của Hoàng thì liền tống một cú chỏ vào lưng hắn làm quỵ đáp lể. Mặc dù Hoàng đã xoay người đi một đoạn song vẫn không thoát nổi. Hắn bị một cú chỏ của Mr.M đánh cho nằm bẹp dí xuống mặt sàn, từ bả vai phải xuống dưới gối đã là một đồng thịt nát bầy nhầy chẳng còn hình thù gì nữa.

Mr.M đang hưng phấn vì con mồi tự dẫn xác quay lại thì bản năng lại báo cho nó nguy hiểm sắp đến gần. Con linh trưởng khổng lồ cao gần ba mét vừa mới ngẩng đầu lên chưa kịp hiểu chuyện gì sắp xảy ra với mình thì đã bị một bóng đen áp sát tới ngực.

- Chết đi, đồ quái vật!

Tùng cười gằn , hai tay dùng hết sức đẩy khúc thép ghim một phần ba trong ngực trái của Mr.M vào sâu hơn nữa . Cây cột thép nhanh chóng đâm xuyên từ ngực ra đằng sau lưng con quái vật khiến nó rú lên một tiếng thảm thiết vang khắp dãy hành lang rộng lớn .

Ngực trái của Mr.M giờ đã bị thủng một lỗ lớn đường kính gần hai mươi centimet , Tùng thấy một chiều đánh lên mà mình dày công chuẩn bị từ này tới giờ thành công mỹ mãn thì nét mặt không giấu nổi vẻ hưng phấn .

“ Kỳ lạ , sao vẫn chưa có thông báo về điểm thương ? “ Tùng kỳ quái ngẩng mặt lên nhìn Mr.Mystery , và đó chính là lúc ác mộng thực sự bắt đầu . Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị con quái vật dùng hai cánh tay như thép nguội ôm cứng vào lòng , không tài nào nhúc nhích nổi .

“ Rốp , Rốp , Rốp , Rốp.... “ .

Cả dãy hành lang rộng lớn giờ chỉ còn lại tiếng rên la thảm thiết của Tùng . Bọn họ đã mắc một sai lầm chí mạng ngay từ đầu : Đó là đánh giá sai đối thủ . Mr.Mystery không hề có “ trái tim “ . Nó là một con quái vật được tập đoàn nhà họ Thành nghiên cứu tạo ra từ các hợp chất hữu cơ và virus Z trong phòng thí nghiệm , một con quái vật thật sự .

“ Phải chết ..mình sắp chết thật rồi sao ....”

Chưa lúc nào Hoàng cảm thấy hơi thở của tử thần phả lên mặt rõ ràng như bây giờ . Chỉ cần nhắm mắt lại ... hắn sẽ vĩnh viễn không cảm thấy đau đớn nữa. Thật là đơn giản ..

“ Không được , mình còn rất nhiều việc còn chưa có làm xong ...ai sẽ chăm sóc bé Kỳ , ai sẽ lo cho bố mẹ mình ở nhà đây ... “

“ Mình không thể chết được ! “

Hoàng gào lên một tiếng , tay trái nắm chặt cây cột thép trong tay rồi bật dậy . Lúc này nửa người của hắn đã nát như tương , nội tạng bên trong bị thương tổn không ít , chưa kể tới việc bị mất máu quá nhiều . Nếu như không có bản năng sinh tồn che lấp đau đớn về mặt thể xác thì hắn đã sớm bất tỉnh nhân sự rồi .

Mr.M căn bản đã coi con mồi dưới chân là một cái xác không hồn không kém . Nay thấy cái xác ấy sống dậy , khỏi cần nói cũng biết con quái vật đó kinh ngạc tới mức nào .

Nhìn thấy mẫu thép chết người trong tay Hoàng , Mr.Mystery rống lên một tiếng rồi bỏ Tùng ra , quét bàn tay lông lá về phía hắn . Một đòn này của nó lập tức đánh bay nửa người dưới của Hoàng . Bây giờ hắn chỉ còn đứng phần mình đang lơ lửng trên không mà thôi .

- ***** , đằng nào cũng chết ! Tao liều mạng với mày !

Mặc dù đã có bản năng sinh tồn che lấp đi nỗi đau đớn về mặt thể xác , thế nhưng Hoàng vẫn phải cắn lưỡi đến bật máu để duy trì sự tỉnh táo . Hắn lúc này đã chẳng còn gì để mất .

Hoàng điên cuồng gào lên , dồn hết sức lực vào tay trái , cầm thanh thép dài hơn nửa mét vào thái dương con linh trường trước mặt . Đầu của Mr.Mystery lúc này trông không khác gì một quả dưa hấu bị người ta đập nát , não tương đặc quánh tủa ra bốc mùi tởm lợm . Chỉ một giây khinh địch , con quái vật hung tợn đã phải trả một cái giá quá đắt : đó là sinh mệnh của chính mình .

- Kết thúc rồi ...tất cả đã kết thúc rồi sao ..?

Hoàng cảm thấy mí mắt nặng trĩu , cả người rơi xuống mặt sàn vỡ nát bên dưới . Mặc dù cơ thể đã bị tàn phá nặng nề nhưng hắn không hề cảm thấy chút đau đớn nào , thậm chí còn thoải mái lạ thường khác .

“ Kết thúc sớm cũng tốt , có thể làm lại từ đầu rồi ..”

“ Catherine ...”

.....

“Graooooo... “

Giữa căn phòng lớn đầy những chất dịch bầy nhầy , một con quái vật cao hơn ba mươi mét , cái đuôi dài hai mươi mét trông cực kỳ dữ tợn đang đứng thờ hồng hộc . Nó chính là con Queen chúa , loại quái vật kinh khủng chỉ xuất hiện trong một số bộ phim khoa học viễn tưởng mà cụ thể ở đây là Alien 1 .

Thế nhưng , lúc này trên người của nó đã có mười mấy vết thương chí mạng , bộ da trắng vô cùng chặt vật , trái ngược hẳn với những gì người ta hay tưởng tượng .

Đứng trước mặt Queen là một cô gái tóc nâu tay ôm búp bê , diện bộ váy màu hạt dẻ dài chấm đất , lúc này đang thần người ra không hiểu đang suy nghĩ điều gì .

- Catherine , cẩn thận ! (*)

Một gã đàn ông mặc complet tóc vàng thấy cái đuôi to lớn của Queen quét tới chỗ cô gái nọ thì hét lớn .

Đánh hơi được nguy hiểm , con búp bê trong tay cô gái đột nhiên trợn mắt lên như là một vật thể sống vậy . Chỉ trong nháy mắt , cả cô gái cùng con búp bê đã dịch chuyển ra khỏi phạm vi sát thương của cái đuôi con chúa Queen trước mặt .

Queen rống lên một tiếng rồi chồm người xông tới . Cô gái tóc nâu lúc này có vẻ đã tỉnh táo trở lại , đang dùng ánh mắt lạnh lùng và đầy thương hại nhìn con quái vật trước mắt .

“Kiểm Tra All Unit : Đã vượt giới hạn 60% cho phép , có thể kích hoạt . “

Không thèm để ý đến giọng nói vô cảm vang lên trong đầu , cô gái lùi lại lấy đà rồi bật người tung lên không , giờ con búp bê trong tay gần sát cái đầu kinh tởm miệng long thông rớt dài của Queen , miệng lăm nhăm :

“Zeus ‘s Flame “ .

Con búp bê trong tay cô gái bỗng chuyển sang màu xanh biếc . Cùng lúc đó , một ngọn lửa màu xanh bao trùm lấy đầu Queen , bốn gã đàn ông đứng cạnh đó nghe thấy tiếng kêu thảm thiết và chứng kiến con quái vật đồ gục xuống thì đều thở phào ra một hơi .

Một gã đàn ông mặc áo da , đeo kính đen , để tóc dài buộc túm sau gáy khẽ lau mồ hôi trên trán rồi lại gần cô gái cười nói :

- Ôi, cậu làm tớ hết cả hồn ! sao vừa nãy lại tự dưng đứng ngăn người ra vậy ?

Cô gái tóc nâu quay ra nhìn hắn cười nhẹ một cái , lắc đầu đáp :

- Không có gì .

Con búp bê mất đen , da vàng trong tay cô gái nhìn thấy vẻ mặt xanh như tàu lá của hắn thì khẽ mỉm cười trêu chọc . Cả năm người xúm lại với nhau , cười đùa ha hả trước khi hoàn toàn biến mất .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1: trà Thế Sự

“Đây là đâu , thiên đường hay địa ngục ? “

“Đúng rồi , mình ăn ở tốt vậy mà , nhất định sẽ .. chờ đã , thiên đường cũng có núi sao , hay thật .. “

“Á , mình còn nắm được nó mới sợ chứ ? “

Bốp !

Đau quá , ***** , thằng nào chơi đùa giết gỏi của ông vậy ?

Hoàng lấy tay xoa trán rồi tỉnh lại . Nơi đây là đâu vậy ? Không phải hắn đã tới thiên đường rồi hay sao ?

Hắn quay mặt sang bên cạnh thì thấy Hằng đang ngồi bó gối nhìn mình , khuôn mặt hơi đỏ lên . Cần thận đánh giá mọi thứ xung quanh , hắn rất nhanh nhận ra mình đã được đưa về không gian của thần chẳng biết từ khi nào . Nhớ tới tình cảnh vô cùng hung hiểm lúc đối mặt với Mr.Mystery dưới tầng hầm của bệnh viện Hoàn Hảo , hắn chợt thấy miệng lưỡi khô rang .

Mình còn chưa chết ! Ha ha , ha ha ha ha ...

- Cười gì vậy ? Nằm bất tỉnh hơn hai tiếng đồng hồ , cứ tưởng chết rồi chứ ?

Hoàng định thần lại , trông tư thế của mình bây giờ thì vừa nãy chắc đang gối đầu lên đùi Hằng , thảo nào êm thế . Hắn tặc lưỡi không nghĩ tới việc tiếp theo nữa , bởi nhắc lại cũng chẳng hay ho gì cho lắm . Hắn ngồi dậy nhìn chung quanh hết một lượt thì thấy Huy , Tùng , Lập , Hoài My và thiếu phụ tên Hà kia đều có mặt ở đây hết cả . Bất ngờ nhất là Huy , gã này đã bị Mr.Mystery giam hai chi rồi mà vẫn còn sống sót , đúng là không thể tưởng tượng được .

- Kết thúc thật rồi sao ?

Hoàng khẽ thở dài . Bóng dáng con linh trưởng khổng lồ khát máu ấy đến bây giờ vẫn còn ám ảnh tâm trí hần . Hơn nữa , hần biết rằng chuyện này vẫn chưa có hồi kết , một thời gian sau hần sẽ lại bị ném vào thế giới này chấp hành nhiệm vụ , sống chết không biết trước được .

- Cậu từ lúc truyền tống về đây rồi được chủ thần cải tạo cơ thể xong thì cứ ngủ li bì mãi tới giờ đây . Tôi đã nghe anh Tùng kể lại hết mọi chuyện rồi . Thế nào , kết liễu Mr.Mystery được bao nhiêu điểm thưởng ?

Hoàng nghe vậy thì vội nhắm mắt lại liên lạc với chủ thần . Lần này hần hạ được mười hai con zombie và tự tay kết liễu Mr.Mystery , ngoài 2000 điểm thưởng cho mỗi thành viên , 1000 điểm cố định khi hoàn thành bộ phim nữa thì tổng cộng nhận được là ..7360 điểm thưởng . Đó là đã trừ đi 1000 điểm do có hai người mới chết trong nhiệm vụ lần này , một số điểm tương đối không lỗ !

Chưa hết , việc tự tay kết liễu Mr.Mystery ngoài 5000 điểm thưởng ra thì thần linh còn cấp miễn phí cho hần 3% kích hoạt giới hạn cơ thể nữa , quả đúng là trúng lớn mà !

Nhìn thấy gương mặt đầy vẻ hưng phấn của hần , Hằng che miệng cười hỏi :

- Sao rồi ? Cũng được một món lớn chứ hả ? Cậu nên dùng nó để mua một loại huyết thống gì đó đi thì hơn , như vậy lợi hơn cường hóa tổ chất thân thể nhiều . Hiểu chị nói gì không vậy ?

Hoàng khẽ gật đầu , nét mặt không giấu nổi vẻ vui sướng . Hần vẫn còn 1050 điểm thưởng chưa dùng của nhiệm vụ lần trước , cộng với bây giờ là 8410 điểm . Với số điểm này hần sẽ có rất nhiều lựa chọn , sức mạnh nhờ thế cũng sẽ được tăng cường không ít . Đối với những người phải liên tục sống trong thế giới phim kinh dị như hần thì chỉ có không ngừng mạnh lên mới có thể tồn tại được .

Hằng nhìn đồng hồ rồi chép miệng nói :

- Ba giờ sắp hết , không kịp nữa rồi . Để lần sau truyền tống tới đây thì chúng ta cường hóa sau vậy . Lần này chị cũng nhận được 2700 điểm thưởng , tổng tích lũy là 7800 , có thể thoải mái mua sắm một phen rồi .

Hoàng bỗng như nhớ ra điều gì , hần nhìn Hằng hỏi :

- Chị Hằng ! Tại sao khi em trở về thế giới thực thì không hề nhớ một chút gì về nơi này , cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy . Thế là thế nào , phải chăng đó là do chủ thần xuống tay can thiệp ?

- Đúng vậy .

Giọng này là của Tùng . Hoàng giật mình quay ra thì đã thấy hần đứng lù lù sau lưng , không hiểu đã tới đây từ lúc nào nữa .

- Đó là sự sắp xếp và ràng buộc của thần linh với chúng ta . Bất cứ hành động nào dù là cố ý hay vô tình lưu giữ thông tin ở đây về thế giới hiện thực đều sẽ bị chủ thần xóa bỏ toàn bộ . Tất cả những ký ức của chúng ta về nơi này sau khi trở về thế giới thực sẽ bị chủ thần tạm thời phong ấn . Các cậu có thể thử bằng cách ghi chép , chụp ảnh hoặc làm những việc đại loại thế nếu không tin , nhưng chẳng có tác dụng gì đâu .

Huy lúc này cũng đã cùng Hoài My chạy tới nghe lỏm từ bao giờ . Sau bộ phim vừa rồi , hai người họ có vẻ đã thân nhau không ít . Hần cất giọng tán đồng :

- Thảo nào , em cũng thắc mắc chuyện này mãi mà giờ mới nhớ ra . Thế thì chúng ta ngoài lúc ở trong này ra thì chẳng nhớ được một chút gì về nhau sao ? Bất tiện quá nhỉ ...

Hoàng thì nghĩ tới một điều thiết thực hơn :

- Vậy còn các loại siêu năng lực , vũ khí ... mà chúng ta dùng điểm thưởng mua ở khu trao đổi của thần linh thì sao ? Cũng không thể đem về thế giới hiện thực được hay sao ?

Hằng gật đầu rồi chậm rãi giải thích :

- Đúng vậy , theo như tôi biết thì ngoài lượng (%) tự mình kích hoạt được trong lúc trải qua những bộ phim kinh dị ra thì tất cả những thứ còn lại , bao gồm dị năng , vũ khí , huyết thống .. đều không thể mang về đời thực được , kể cả ... trí nhớ nữa .

Huy lấy chiếc điện thoại của mình ra chụp mấy kiểu ảnh quanh đây rồi ghi vài dòng vào nhật ký , có vẻ như đang muốn kiểm nghiệm xem lời mấy người này nói là thật hay giả . Hoàng vẫn còn nửa tin nửa ngờ nên cũng rút danh thiếp của mình ra đưa cho Hằng rồi nói :

- Số của chị là gì ? Cho em xin .

Hằng cười cười song vẫn đọc cho hần số di động của mình . Hoàng sau khi lưu lại trong danh bạ , cẩn thận lưu trong sim nữa thì mới yên tâm . Tùng nhìn Hằng rồi chỉ tay về Hà và Hoài My đứng cạnh nói :

- Em hướng dẫn cho họ cách mua vật phẩm ở khu trao đổi của thần linh , ai chưa nhận chúc phúc thì cũng nhận luôn đi .

Hần dứt lời thì liếc mắt nhìn Hoàng chằm chằm , trầm giọng :

- Còn về điểm thưởng và phương hướng cường hóa , lần tới chúng ta sẽ bàn kỹ với nhau sau . Về phần mấy người mới , nếu ai muốn gia nhập thì nộp 250 điểm vào làm quỹ nhóm , ngoài ra phải thể nghiệm túc chấp hành nội qui và mệnh lệnh của đội trưởng là tôi . Cậu kia , tên Hoàng đúng không ? Lần này cậu là người kết liễu Mr.Mystery sau cùng , chắc được không ít điểm thưởng phải không ? Việc này tuy cậu có công rất lớn nhưng cũng không thể bỏ qua công sức của cả nhóm , phải để ra 1000 điểm để mua súng đạn và đồ dùng cần thiết cho cả đội đấy nhé .

Hoàng nghe hắn nói như ra lệnh thì hơi phật lòng song vẫn gật đầu đồng ý . Hắn biết việc tiêu diệt Mr.Mystery ngoài may mắn ra thì cũng có một phần công sức không nhỏ của cả nhóm , mình không thể ăn mảnh được . Bọn họ bàn tới đây thì ba giờ nghỉ ngơi sau nhiệm vụ cũng vừa hết . Hoàng trước lúc hoàn toàn bị chủ thần truyền tống ra khỏi đây thì vẫn nán nhìn căn phòng màu trắng này , cố ghi nhớ khuôn mặt của tất cả mọi người lại vào đầu thêm một lần nữa .

Nhớ lại sự việc xảy ra trong phòng vệ sinh nhà bạn Thúy , hắn thấy vô cùng hưng phấn . Thế nhưng việc sở hữu sức mạnh siêu việt người thường trong cơ thể mà không hề hay biết thì đúng là một chuyện chẳng dễ chịu gì .

Cây kim trong bọc rồi sẽ có ngày lòi ra .. hắn nhất định sẽ có ngày phát hiện ra khả năng của mình .. Tất nhiên , điều kiện tiên quyết là ..

.. Hắn vẫn còn sống được đến ngày ấy !

..oOo...

- Anh gì ơi , anh có làm sao không vậy ?

Phải đến câu thứ ba thì Hoàng mới giật mình tỉnh lại . Nhìn thẳng nhóc mặc sơ mi đứng cạnh , hắn cười gượng nói :

- À không , không có việc gì .

Thấy thẳng nhóc vẫn chưa chịu bỏ đi , Hoàng hơi nhú mày nhưng rất nhanh đã hiểu ra . Hắn lúc này đang đứng chắn trước cửa phòng vệ sinh , thế nên mới bị nó mới dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mãi như vậy . Lại thật , mình say rượu đứng đây từ bao giờ vậy kìa ?

Hoàng đi ra ngoài phòng khách thì thấy đám bạn của Thúy vẫn đang ca hát tán chuyện âm ỉ . Hắn thấy đầu óc mình hôm nay không được tỉnh táo lắm thì cố ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ .

Thúy đang ngồi với mấy đứa con gái thấy hắn đứng lên định về thì níu lại nói :

- Anh Hoàng làm gì mà về vội thế , ở lại nói chuyện tí đã . Mấy đứa bạn em muốn làm quen với anh đây nè !

Hoàng cười đáp :

- Sao, sợ không có ai đưa về à ? Ở đây thì thiếu gì xe ôm nữa ?

Thúy năn nỉ :

- Biết rồi ... Thì anh cứ ở lại thêm chút nữa xem nào , vội về làm gì ?

Hoàng thấy vậy thì cuối cùng cũng tặc lưỡi ngồi xuống . Lúc này ngồi cạnh con bé là bốn đứa con gái , trông cũng tương đối dễ nhìn . Một đứa để tóc dài ngang vai , mặc áo lửng màu xanh da trời nhìn hắn bất chuyện :

- Anh Hoàng làm ở PVN à ? Chắc hay được ra biển lắm nhỉ ? Khi nào rồi đưa bọn em ra giàn chơi một chuyến được hem ?

Hoàng uống một ngụm nước ngọt rồi lắc đầu cười đáp :

- Làm việc ngoài đó nguy hiểm lắm , không cẩn thận một cái là chết mất ngập luôn đó . Thế nhưng ở đó con gái luôn rất được hoan nghênh , nếu thích thì khi nào anh dẫn vào đó chơi một buổi , khéo còn có quà mang về nữa đấy .

Mấy đứa con gái nghe nói làm việc ngoài giàn rất nguy hiểm thì nổi tính hiếu kỳ , luôn miệng hỏi Hoàng . Hắn bắt đầu đem một số câu chuyện tai nghe mắt thấy ngoài giàn khoan ra kể cho chúng nghe : nào là đã từng có người chết vì bị dàn giáo đổ vào người , kẻ thì sơ sẩy ngã xuống biển đập đầu vào viên giàn rồi chết đuối , hay đen đủi bị rơi nguyên vật liệu vào người ... Nói chung thì những điều Hoàng kể đa phần là sự thật , song cũng có không ít chuyện được hắn nói quá lên để tăng phần kịch tính . Mấy đứa bạn gái của Thúy đều tầm tuổi teen , hắn có chém là họ hàng của Nguyễn Tấn Dũng thì cũng có đứa tin chứ đừng nói là những câu chuyện tai nghe mắt thấy này .

Cuối cùng phải mãi tới năm giờ chiều , sau khi tán đủ thứ chuyện trên trời dưới bể và hát mấy bài nhạc đỏ , Hoàng mới đèo Thúy quay về . Đối với Hoàng , kết quả thu được trong bữa tiệc sinh nhật ngày hôm nay là xin được y/h và số điện thoại của một cô bé cắt tóc ngắn trông khá dễ thương . Hắn thấy khá ấn tượng với nụ cười hồn nhiên của cô bé này nên mới lần la làm quen , để sau này có dịp thì giới thiệu cho thẳng em họ gọi mình bằng anh đang công tác ở trên này .

Hắn vừa mới đưa Thúy về thì liền quay xe đi đón con luôn . Chỉ còn nốt đêm nay thôi là hai bố con sẽ rời Vũng Tàu bay về nhà chơi một tuần . Nhà hắn nằm ở ngoại thành Hà Nội , tuy không giàu có lắm nhưng cũng có của ăn của để . Hắn có một đứa em gái qua đời từ lúc mới sinh , thực sự thì ấn tượng về cô em gái này trong đầu Hoàng không nhiều cho lắm , chỉ tồn tại qua những lời kể của mẹ mà thôi . Do là con một trong nhà nên từ nhỏ Hoàng đã

được cha mẹ cùng bà nội cưng chiều hết mực . Chính sự chiều chuộng thái quá này đã khiến hần này sinh tính ỷ lại , không chịu phấn đấu . Phải mãi cho tới khi Catherine , cô bạn chơi thân với Hoàng từ nhỏ lên đường ra nước ngoài thì hần mới tỉnh ngộ .

Đặt vali hành lý vào nhà , điều đầu tiên Hoàng làm là ra bể vốc nước rửa mặt . Hần rất thích tắm mình trong những giọt nước mưa chốn quê nhà , cái cảm giác ấy thực không thể tìm thấy ở nơi nào khác được . Tối hôm đó , Hoàng gọi điện rủ mấy thằng bạn thân ở quê của mình đi nhậu một bữa . Dù sao cũng ít khi có dịp tụ tập lại để đàn đúm , nay có cơ hội thì sao có thể bỏ qua .

Hoàng qua đón Hùng rồi chạy thẳng ra quán bia anh Mạnh ở đầu làng . Nơi đây so với một năm trước mà hần ghé qua thì cũng chẳng thay đổi gì nhiều . Trong đám bạn đồng lứa , hần chơi thân nhất với Thắng , Sơn và Hùng . Mỗi khi về bắc chơi hay họp hành gì đó là Hoàng đều hẹn mấy đứa ngồi lại rai ít nhất một bữa .

Sau khi yên vị và gọi hai bát cháo vịt , Hoàng lấy chai rượu trắng ra rót đầy hai cốc đưa cho Hùng và Thắng rồi hỏi :

- Thế nào , lâu nay vẫn khỏe chứ hả , dạo này ở làng có chuyện gì mới không ?

Hùng top một hơi hết cốc rượu trước mặt rồi chép miệng nói :

- Khỏe mạnh gì , dạo này kinh tế khó khăn , làm gì cũng khó cả . Sắp mốc mếp đến nơi rồi .

Nhìn gã chủ xây dựng bộ dáng phương phi , cái bụng có vẻ lại to thêm một vòng so với ngày trước , Hoàng nhếch mép cười nói :

- Dạo này không có thằng nào xây nhà nữa à ? Tao nhớ mấy năm trước mày kiếm ác lắm mà ?

Hùng lắc đầu than vãn :

- Hồi ấy dân mình vừa mới bán đất nên hãy còn lắm tiền , rồi mới đua nhau dựng nhà mua xe . Bây giờ ấy hả , chẳng được một phần mười lúc ấy nữa .

Hoàng cũng gật gù , đúng là dạo này làm ăn khó thật . Sau hơn chục năm lăn lộn ở ngoài đời , hần nhận ra chỉ có làm chính trị và kinh doanh mới chóng giàu , còn nếu cứ chăm chăm làm kỹ thuật thì khó mà phát lên được .

Hoàng liếc mắt qua chỗ Thắng , thấy gã đang chăm chú trông ra màn hình tivi giữa quán thì vô thức nhìn theo . Lúc này kênh YanTV đang chiếu một clip ca nhạc của một nữ ca sĩ khá là nổi tiếng . Hoàng vốn không ưa dòng nhạc thị trường cho lắm , sở dĩ hần biết nó là vì đã không ít lần nghe mấy anh chàng dưới quyền mình ngâm nga giai điệu này mỗi khi tan ca . Hần cũng không tài nào nhớ nổi , mình đã thôi không nghe nhạc Việt từ bao giờ nữa . Hình như là từ cái thời của Thanh Lam , Bằng Kiều với cả Hồng Nhung .. có lẽ là vậy .

Hoàng đập vào vai gã đàn ông gầy gò đeo cặp kính có vẻ trí thức một cái rồi nói :

- Ê mày , có nghe tao hỏi gì không đấy ? Dạo này thế nào rồi ?

Thắng lấy ngón trỏ khẽ nâng cặp kính trên sống mũi của mình lên rồi nói :

- À , vẫn đều đều mà tiến thôi . Còn mày , đã kiếm được em nào chưa ? Định gà trống nuôi con tới bao giờ nữa ?

Hoàng lắc đầu đáp :

- Thôi , cứ độc thân thế mà lại sướng , tội gì rước cái khổ vào người .

Hùng nghe đến đây thì neho mắt nhìn hần cười khùng khục :

- Ở , nói đến mới nhớ . Mày còn nhớ con Quỳnh em thằng Nam sửa xe máy ngoài chợ không ? Con bé ấy giờ vẫn còn nhớ mày chưa chịu lấy chồng đấy , lần này về thì ghé qua thăm em nó một lần cho nó tình cảm chứ nhỉ ?

Hoàng nghe đến đây thì suýt nữa phì cả miếng thịt vịt đang nhai trong miệng ra ngoài . Hần nốc nguyên một chén rượu vào cổ họng rồi khàn giọng đáp :

- Thôi xin bố , con ấy giờ khác gì cái nhà vệ sinh công cộng nữa . Bỏ tha cho con được nhờ .

Thắng ngồi cạnh lấy thuốc lá ra vừa hút phì phèo vừa nói :

- Em ấy trông thế thôi , chứ từ ngoài nhìn vào thì khác gì mấy con diễn viên ca sĩ đang nổi bấy giờ đâu . Mày nhìn con bé đang hát trên tivi kia xem , mặt mũi chẳng giống đến bầy , tám phần ấy à .

Hoàng liếc nhìn màn hình tivi 25 inch treo ở giữa quán , buột miệng nói :

- Thư Lê ? Dạo này mày lại chuyển sở thích sang nghe thứ nhạc này à ?

Thắng nhìn lên màn hình tivi treo giữa quán gật gù nói :

- Đầu có , con bé này tao quen . Nó hay qua lại cái beauty salon trên Hà Nội của thằng bạn tao . Gặp mấy lần rồi , trông được ra phết đấy .

" ..Dù gió có trút lá úa xuống vườn chiều

Bước chân ai đem lang thang về cô liêu

Chốn xa xôi kia mang bao kỷ niệm cũ

Em đã quên hay là vẫn mang theo .."

Thắng thấy Hoàng thần nặt ra thì rít một hơi thuốc rồi cười nói :

- Em này mấy năm nay đang nổi như cồn vì cover lại mấy bài hit ngày xưa . Bây giờ ngoài ca hát ra thì còn được mấy đài truyền hình mời làm MC nữa . Thế nào , nghe cũng được chứ hả ? Có muốn tao dẫn đi làm quen không ?

Hoàng thở dài một hơi rồi lắc đầu :

- Ồ , cũng tạm tạm , còn chuyện kia thì thôi đi . Mà biết tính tao rồi đấy , xưa nay có mấy khi để tâm tới làng giải trí đâu ?

Ba người nói tới đây thì chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên, là của Hùng . Gã bắt máy được một lát thì sắc mặt thay đổi hẳn , nói vội mấy câu rồi cúp luôn . Hoàng nghe hẳn nhắc tới bệnh viện E thì biết chắc là có chuyện , quả thực Hùng vừa cúp máy thì đã hoảng hốt nói ngay :

- Thắng Sơn gặp tai nạn xe máy gần đường Hoàng Quốc Việt ,được người ta đưa tới viện E rồi , nghe bảo là nặng lắm . Thảo nào gọi này giờ chẳng bắt máy , chúng mình thanh toán lệ rồi ra xem nó thế nào đi .

Hoàng và Thắng nghe vậy thì đều tái mặt . Xưa nay bốn đứa chơi với nhau rất thân , một thằng có chuyện thì nhất định không thể bỏ qua được rồi . Hẳn gọi anh Mạnh ra thanh toán rồi đèo Hùng phóng thẳng lên viện E , Thắng cũng cười con Spacy của mình bám sát theo sau . Cả ba tới nơi hỏi thăm mất một lúc mới mò tới được phòng B27 mà Sơn nằm .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Nhìn thẳng bạn thân đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường , ngực và đầu bị khâu mấy chục mũi , Hoàng thở hắt ra một hơi rồi nhìn cô y tá cạnh đó hỏi :

- Nó bị đưa vào đây lâu chưa ? Không có vấn đề gì quá nghiêm trọng chứ ?

Cô y tá trẻ khẽ đáp :

- Anh ấy được đưa tới đây hơn hai giờ rồi . Các anh là người nhà của anh ta à ? Vậy thì mau ra làm thủ tục nhập viện đi .

Trong lúc Mạnh ra ngoài liên lạc với người nhà của Sơn , Hoàng đi đi lại lại quanh giường bệnh một lúc lâu rồi nhìn cô y tá sốt ruột hỏi :

- Bác sĩ đâu ? Sao từ nãy tới giờ tôi chẳng thấy một ai tới xem xét bệnh nhân cả ?

Cô y tá chỉ ra ngoài cửa nói :

- Bác sĩ Hằng trực tối nay vừa mới ghé qua đây xong . Anh có thể qua phòng Hồi Sức Cấp Cứu mà tìm , tôi vừa thấy chị ấy bên đó đấy .

Hoàng gạt đầu , lục ví lấy năm trăm ngàn cho vào phong bì rồi ra ngoài . Hắn không mất mấy công sức đã hỏi được đường tới phòng Hồi Sức Cấp Cứu , lúc bước vào thì thấy có một nữ bác sĩ mặc áo blu trắng đang ngồi trong đó thật .

Hoàng lấy tay gõ vào cửa để thông báo . Cô bác sĩ kia rất nhanh đã nhận ra có người tới tìm mình . Khẽ đặt cuốn hồ sơ trong tay xuống bàn , cô quay ra nhìn hắn . Đó là một người phụ nữ thanh lịch với mái tóc buộc túm lại sau gáy , Hoàng thầm đánh giá .

- Xin lỗi , cô có phải là bác sĩ Hằng trực ca đêm nay không ạ ? Tôi là người quen của bệnh nhân nằm phòng 27 , xin hỏi ...

Hoàng thấy cô bác sĩ này cứ há miệng tròn mắt nhìn mình thì kỳ quái đưa tay lên mặt xoa mấy cái rồi hỏi :

- Bác sĩ .. bác sĩ .. ?

Hắn thấy trên tủ buffet gần đó có một chiếc gương nhỏ thì liền với lấy soi thử , song chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ trên mặt mình cả . Nữ bác sĩ nọ tới giờ mới sực tỉnh , lắp bắp nói :

- À... anh .. anh là người thân của bệnh nhân bị tai nạn giao thông đưa vào lúc 5h chiều phòng 27 phải không ? Anh tên gì , ở đâu vậy ?

Hoàng nhú mày nhìn cô ta song vẫn đáp :

- Tôi ở Hà Nội , bạn của nạn nhân , cái này cũng cần ghi vào hồ sơ bệnh án à ?

Cô bác sĩ để tóc đuôi gà nghe vậy thì mặt hơi đỏ lên , nói với về bối rối :

- Cái này ..cũng không có gì quan trọng cả .À không ,cũng tương đối quan trọng.. Xin lỗi , Bạn anh .. tình trạng hiện giờ của bạn anh có thể nói là đã tạm qua cơn nguy kịch , song trước mắt thì vẫn chưa nói trước được điều gì .

Hoàng gật gù như đã hiểu . Hắn nhìn kỹ tấm thẻ đeo trên ngực cô bác sĩ trước mặt - “ Nguyễn Thu Hằng – Trưởng Khoa Hồi Sức Cấp Cứu “ rồi cẩn thận hỏi tiếp :

- Bác sĩ , có phải bác sĩ là người tiếp nhận bệnh án của cậu ấy không ?

Hằng gật đầu , ánh mắt vẫn còn chút mê man :

- Đúng vậy ..Nếu không có gì thay đổi thì tôi sẽ đảm nhận việc theo dõi ca này .

Hoàng ngó nghiêng quanh đây thấy không có ai qua lại thì dứt tay vào túi lấy một chiếc phong bì dúi vào tay cô ta , cất giọng khản khoản :

- Bác sĩ cố gắng để ý chăm sóc cho thằng bạn em một chút . Trăm sự nhờ bác sĩ ...

Hằng nhú mày , kiên quyết đẩy chiếc phong bì lại rồi lắc đầu :

- Cậu cứ yên tâm , đó là trách nhiệm của chúng tôi . Không cần phải làm vậy đâu . Để đấy mà tâm bỗ cho bệnh nhân sau khi ra viện đi thì hơn .

Hoàng thấy cô ta không chịu nhận tiền bồi dưỡng của mình thì nhăn mặt . Hắn biết , nếu bác sĩ chịu nhận tiền bồi dưỡng thì bệnh tình của bệnh nhân còn có dấu hiệu khả quan , còn không thì một là chưa đảm bảo được việc gì , hai là hết thuốc chữa không tài nào cứu nổi . Nếu họ lỡ nhận tiền mà có chuyện ngoài ý muốn xảy ra , gặp người nhà dễ tính thì không sao , chứ nếu gặp kẻ khó tính đâm đơn kiện làm rùm beng lên thì rất rầy rà .

Thực ra lần này hắn đã nhầm , bởi Hằng thuộc mẫu bác sĩ vô cùng nghiêm túc , trước giờ chưa hề nhận một xu nào của người nhà bệnh nhân cả . Dứt phong bì vào túi quần , Hoàng chào cô ta một câu , không quên nhắc lại tình trạng của thằng bạn thêm lần nữa rồi mới bỏ đi .

Hằng từ lúc thấy gã đàn ông kia xuất hiện trước mắt mình thì cứ thần thờ chẳng tập trung làm được điều gì . Chẳng lẽ trên đời này lại có người giống nhau đến thế sao ? Hay là ..

Hay là .. anh ấy vẫn còn sống ?

Ngồi một lúc cho bình tĩnh và dần con xúc động trong lòng lại , Hằng thu xếp đồng hồ sơ rồi đi về phía phòng Sơn nằm . Hoàng mới về đây ngồi được một lúc , thấy bác sĩ tới thì vội đứng dậy hỏi :

- Bác sĩ .. tình trạng bạn em giờ thế nào rồi ạ ? Phải bao lâu nữa thì mới tỉnh được ?

Hằng liếc nhìn hắn một cái rồi lại gần quan sát gã đàn ông bằng bó kính mít kia . Cô lấy tay vén mi mắt hắn lên nhìn một lúc rồi nói :

- Mọi chuyện tới giờ vẫn tương đối khả quan , anh không cần lo lắng quá . Sắp tới bệnh nhân sẽ phải ăn uống bằng ống hút , nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sau khi tháo chỉ một tuần là có thể xuất viện được rồi .

Hoàng nghe vậy thì không khỏi cao hứng . Song hắn còn chưa kịp cất lời cảm ơn thì cô ta đã nói tiếp :

- Anh là bạn thân của bệnh nhân có phải không ? Tôi có vài chuyện muốn trao đổi với anh .

Nói rồi đi trước ra ngoài . Hoàng tuy không biết cô ta có chuyện gì cần nói với mình song vẫn theo sau . Trong phòng chỉ còn Thắng ngồi lại trông chừng Sơn . Hai người tiến vào phòng giao ban cạnh đó . Vừa ngồi xuống , Hằng hít một hơi rồi lấy hết dũng khí nhìn hắn hỏi :

- Anh có thể cho tôi số điện thoại hay thứ gì đại loại thế không ? Để nếu bệnh nhân có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì còn biết đường mà liên lạc .

Hoàng đưa cho cô ta danh thiếp của mình , không quên thanh minh lại một lần nữa rằng mình chỉ là bạn của bệnh nhân , người nhà còn đang trên đường tới đây . Song hình như vị nữ bác sĩ trước mặt hắn cũng không để ý đến điều này cho lắm , chỉ chăm chú nhìn chăm chăm tấm danh thiếp trên tay mà thôi .

- Đúng rồi , tôi thấy anh rất giống một người quen cũ của tôi . Anh ấy tên là Lâm , Nguyễn Thanh Lâm , anh có quen người này không ?

Hoàng nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu đáp :

- Không , tôi không quen ai tên Lâm cả . Có chuyện gì sao ?

Hằng nghe vậy thì không khỏi thất vọng . Cô gượng cười xua xua tay nói :

- Không có gì , chỉ là thuận tiện hỏi mà thôi . Có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên , anh không cần phải bận tâm đâu ...

..Đúng vậy , chỉ là người giống người mà thôi .. Hằng chưa xót nghĩ thầm , thế nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt gã đàn ông trước mặt , như muốn khắc ghi hình bóng ấy thật kỹ vào sâu trong tâm khảm mình vậy .

Hoàng khẽ gật đầu . Hẳn nhớ tới gần đây thường bị chứng đau đầu bất chợt hành hạ thì hai mắt liền sáng lên . Dù sao trước mặt hắn lúc này cũng là một vị bác sĩ , đúng là nhất cử lưỡng tiện .

- Bác sĩ , dạo gần đây tôi rất hay bị chứng đau đầu hành hạ mà không rõ nguyên nhân . Không biết đó là triệu chứng của bệnh gì ?

Hằng hỏi hắn mấy câu rồi nói :

- Triệu chứng mà anh nói còn rất chung chung , có thể là do áp lực công việc quá căng thẳng mà nảy sinh Stress . Nếu có thời gian , anh nên đi khám tổng quan tại bệnh viện một lần cho chắc chắn .

Hoàng gật đầu , hắn đang định hỏi về thủ tục khám thì sắc mặt bỗng trở nên vô cùng khó coi . Con đau đầu kia lại quay lại làm hắn không tài nào chịu nổi . Hoàng chớp lấy cây bút bi cạnh đó rồi đâm vào bắp tay để lấy lại tỉnh táo nhưng đã muộn . Hắn thấy mí mắt nặng trĩu , không gượng nổi mà gục mặt xuống bàn rồi cứ thế thiếp đi , không còn biết trời trăng gì nữa .

Vẫn là cảm giác mơ hồ ấy ... Hoàng thờ dài , lại một lần nữa hắn phải dạo chơi giữa ranh giới của sự sống và cái chết , cái cảm giác đó thật chẳng dễ chịu chút nào . Lúc này trước mặt hắn ngoài Tùng , Huy , Lập , Hằng , Hoài My và thiếu phụ tên Thu Hà kia ra thì còn có tới tám người mới nữa . Một bộ phim có số lượng là mười lăm người ! Hoàng thấy cô hòng như nghẹn lại . Lần trước “ Vĩnh Lạc Đồng Sinh “ chỉ có chín người mà cả đội đã gần như đoàn diệt , nếu không có sự cố gắng phi thường của hắn và sự khinh địch của Mr.Mystery vào những phút cuối cùng . Nhiệm vụ lần này có số người gần gấp đôi .. vậy thì còn kinh khủng đến mức nào nữa ?

Thôi rồi , lần này xem ra ..không còn mạng để mà về nữa rồi . Hoàng cười khổ , hắn vốn là một người tương đối lạc quan , song đứng trước hoàn cảnh hiện nay thì cũng không tránh được phải tuyệt vọng .

Gã đàn ông để đầu dính tên Lập lại gần Hoàng khẽ nói :

- Đây , anh đã trải qua mấy bộ phim rồi đúng không ? Tên Huy kia nói số người tham gia càng đông thì bộ phim sắp tới càng khó , đó có phải là sự thật không ? Tôi bây giờ có 2150 điểm thưởng , cậu bảo nên đổi lấy gì là hợp lý nhất ?

Hoàng nghe hắn nhắc tới chuyện này thì mới nhớ ra mình còn hơn 7000 điểm thưởng chưa dùng nữa . Hắn nghĩ đến đây thì chợt thấy rạo rực trong lòng , vội chạy tới khu trao đổi của thần linh để tìm kiếm và lựa chọn kỹ năng thích hợp cho mình .

Giờ Hoàng mới nhận ra , khu trao đổi của thần linh đúng là một bảo tàng sống vô cùng đồ sộ và phong phú , chỉ đọc thôi cũng loạn hết cả đầu . Nào là những siêu năng lực , dị năng trong truyền thuyết từ phương tây tới phương đông , những kỹ năng chỉ thấy trong phim ảnh , những loại huyết thống và vũ khí cực kỳ quái dị ... Hắn nhìn sơ qua rồi chăm chú đọc kỹ những thứ có trong khu vực Đông Nam Á , sau hơn nửa tiếng đồng hồ vô đầu bứt óc thì cũng đã tìm thấy một thứ hợp với mình .

“ Huyết thống Thánh Gióng sơ cấp , tăng 100% tốc độ , 300% sức mạnh cơ bắp , thích hợp cho việc cận chiến . Cần 4000 điểm thưởng và kích hoạt tối thiểu 10% giới hạn cơ thể . Sau khi nâng lên trung cấp và cao cấp có thể học được kỹ năng tương ứng .”

Hiện giờ hắn đã kích hoạt được 13,86% giới hạn cơ thể , thừa điều kiện để mua loại huyết thống này . Hoàng phấn khích nói sự lựa chọn của mình cho chủ thần biết . Ngay lập tức hắn được một cột sáng âm áp nhấc bổng lên không , vô vàn chùm sáng nhỏ li ti không ngừng hòa vào trong cơ thể . Hoài My cùng đám người mới ở dưới thấy thế thì đều tròn mắt ra mà nhìn . Một gã đàn ông trung niên không ngừng thào kính ra lau , cất giọng cảm thán :

- Trời ơi , tôi đang nhìn thấy cái gì thế này ? hiện tượng siêu nhiên ư ?

Khoảng nửa phút sau , Hoàng được cột sáng màu trắng kia đưa xuống mặt đất . Hắn cảm nhận được một nguồn sức mạnh mới chỉ chực bùng nổ trong cơ thể mình thì không khỏi hưng phấn . Mặc dù chưa có cơ hội thử nghiệm , nhưng Hoàng biết : hắn bây giờ đã mạnh hơn trước về mọi mặt !

Tùng và Hằng vừa thấy Hoàng hạ xuống thì liền lại gần hỏi thăm . Sau khi biết sự lựa chọn của hắn , Tùng nhủ mày một hồi rồi nói :

- Nếu cậu đã chọn đi theo con đường này thì nên để dành điểm mà đổi lấy " Magic Bamboo " - cây tre vạn năm tuổi mà làm vũ khí . Đây là thứ vũ khí mà pháp truyền thuyết đòi hỏi (%) kích hoạt bản thân tối thiểu là 25% , giá cũng tương đối mềm . Hiểu tôi nói chứ ?

Hoàng nhìn Tùng gật mạnh đầu . Hắn hiện giờ đang vô cùng tự tin , thậm chí còn muốn nhanh chóng được truyền tống vào bộ phim tiếp theo để kiểm nghiệm sức mạnh của mình nữa . Huy thì chọn một khẩu beretta vô hạn đạn , giá 1800 điểm thưởng . Hoài My sau bộ phim đầu tiên thì có 2090 điểm , đang phân vân không biết làm sao thì Hằng khuyên :

- Em là con gái, trước mắt cứ tập trung cường hóa về độ bền cơ thể và tốc độ cái đã, sau này có nhiều điểm thưởng thì tính sau.

Trong lúc Hoài My cường hóa tố chất thân thể theo sự hướng dẫn của Huy thì Hằng lại tiếp tục bắt tay vào việc hướng dẫn người mới như thường lệ của mình. Bộ phim lần này chủ thần đưa tới tất cả là tám người mới, bốn nữ bốn nam: Một gã đàn ông đeo kính đen thân hình lực lưỡng, một người phụ nữ trung niên tóc hoa râm, hai tên thanh niên mặc quần bò áo phông đeo khuyên tai, trông có vẻ ăn chơi, hai cô gái mặc đồng phục công nhân đeo khẩu trang, một cô gái để tóc xoăn đeo kính ôm tập võ trong tay.. và cuối cùng là một trung niên đeo kính đáng vẻ bình thường, duy chỉ có mái tóc là bạc quá nửa.

Sau nửa tiếng đồng hồ giải thích, Hằng lại gần chỗ Tùng lấy chai nước khoáng ra uống hết non nửa rồi cất tiếng ho khan:

- Thế nào, mọi người đã hiểu chưa? Xin đừng coi những lời tôi vừa nói là chuyện đùa. Nó liên quan mật thiết đến tính mạng của mọi người đấy.

Người phụ nữ tóc hoa râm tìm một chỗ ngồi xuống rồi kỳ quái nhìn mấy người Hoàng với vẻ hoài nghi. Hai tên thanh niên nọ từ đầu đến cuối chỉ lo nhìn Hoài My đứng cạnh Huy mà không ngừng bình phẩm. Hai cô gái mặc đồng phục công nhân thì nhỏ to nói gì đó với nhau rồi cùng quay sang nhìn Hằng như nhìn bọn lừa đảo. Chỉ có gã đàn ông đeo kính râm và trung niên tóc bạc là không tỏ thái độ gì rõ ràng mà thôi.

Lập sau khi đổi lấy một khẩu AK với bảy chục băng đạn thì chép miệng nhìn Hằng nói:

- Kệ bọn họ thôi chị Hằng ơi, chúng ta lo thân mình còn chưa xong, hồi đầu mà quan tâm tới bọn họ nữa?

Huy cũng tỏ thái độ khá là dửng dưng. Tùng nhìn đám người mới một hồi rồi nhếch mép cười nhạt:

- Bộ phim lần này có độ khó là mười lăm người thì... ngay cả tôi cũng không tưởng tượng được nó sẽ nguy hiểm đến mức nào nữa. Chúng ta sắp tới sẽ phải đối mặt với hai nguy cơ lớn: Đó là bị chủ thần trừng phạt hoặc tồi tệ hơn là..đoàn diệt. Trong đó, khả năng đoàn diệt chiếm tới 90%.

Mấy người Hoàng, Huy, Lập, Hoài My và thiếu phụ tên Hà đứng cạnh nghe thế thì đều tái hết cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Vòng Tròn Tử Thần (1)

Hằng giải thích:

- Có hai khả năng dẫn tới việc bị chủ thần trừng phạt hay còn gọi là mạt sát.: một là trong quá trình sống trong phim kinh dị, nếu cậu có hành động gây đảo lộn tình tiết hay diễn biến câu chuyện thì sẽ bị chủ thần trừng phạt bằng cách trừ điểm (tùy theo mức độ vi phạm) Số điểm trừ dao động từ 500 đến 5000, nếu khi hoàn thành phim mà không đủ điểm để trừ thì sẽ bị chủ thần mạt sát. Hai là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, số điểm thu được trong bộ phim đó - Nhớ là số điểm thu được chỉ trong bộ phim đó thôi nhé - không đủ để bù số điểm bị trừ tương ứng với số lương các thành viên bị chết (500 điểm/ một người) thì cũng dẫn tới việc bị chủ thần mạt sát.

Lập kỳ quái hỏi:

- Vậy thực chất cái gọi là "mạt sát" đó là gì?

Hằng trầm mặt đáp:

- Tôi chưa từng tận mắt chứng kiến ai bị chủ thần mạt sát cả, chỉ nghe anh Tùng kể lại rằng: những kẻ bị chủ thần mạt sát sẽ vĩnh viễn phải ở lại trong thế giới phim kinh dị, không bao giờ trở về được nữa.

Mấy người Hoàng nghe đến đây thì không khỏi rùng mình. Phải sống trong cái thế giới kinh khủng đó thì thà tự sát sớm đi còn hơn. Huy nuốt một ngụm nước bọt rồi nhìn Tùng hỏi:

- Anh Tùng.. có nói quá không vậy? Bộ phim lần này thực sự nguy hiểm đến vậy sao?

Tùng gật đầu về quả quyết, giọng nói đã không còn cái vẻ ngang tàng như mọi khi nữa.

- Tôi không nói quá đâu. Bộ phim đông người tham gia nhất mà tôi từng trải qua là "The Saw 3" (Lưỡi Cưa 3). Bộ phim đó có mười hai người, trong đó có sáu tư thân giả, thực lực vượt qua đội chúng ta bây giờ nhiều. Thế mà cuối cùng chỉ có tôi và một người nữa may mắn sống sót. Ngay cả trong Vĩnh Lạc Đồng Sinh, nếu không có sự xuất thần của Hoàng và may mắn nữa thì tất cả chúng ta chắc chắn đã bỏ mạng hết tại đó rồi, mà đó mới chỉ là bộ phim có độ khó là chín người thôi đấy.

Đeo trong lòng tâm trạng lo lắng, chẳng một ai thềm để ý tới lũ người mới nữa cả. Hai mươi tư giờ trôi qua rất mau, thời khắc phải đương đầu với hiểm nguy cuối cùng cũng tới. Tùng chợt nghĩ ra điều gì liền nhìn Hoàng nói:

- Cậu vẫn giữ 1000 điểm thưởng lại đúng không ? Hãy dùng nó mua một ít bùa chú mang theo , đề phòng sắp tới phải đương đầu với những bộ phim yêu ma quỷ quái không giải thích được bằng khoa học . Còn đâu thì mua một số đồ dùng sinh hoạt cho cả nhóm .

Hoàng gật đầu , hân theo lời khuyên của Tùng mà dùng 1000 điểm thưởng mua hơn năm chục lá bùa hộ thân , phần còn lại hợp với sự đóng góp của tất cả mọi người mà mua một lượng lớn đạn phù chú chuyên dùng để đối phó với ma quỷ nữa . Số đạn được này do Tùng đảm nhiệm việc mang theo . Gần đàn ông gần năm mươi tuổi này đeo một chiếc túi lớn nặng mấy chục cân trên lưng song sắc mặt vẫn bình thường , làm cho Lập và Hoài My không khỏi le lưỡi.

Ngoài ra , Hoàng còn hỗ trợ Lập một ít điểm để mua bộ Vie Suit . Thu Hà , Hoài My , Huy cũng đã sớm đổi cho mình một bộ , duy chỉ có Lập xai gần hết điểm đổi khẩu beretta vô hạn đạn là không đủ để mua mà thôi . Hoàng dùng ba trăm điểm mua một khẩu súng phóng lựu M79 và hai chục viên đạn , thêm một khẩu súng trường đeo vai nữa , hẳn bây giờ chỉ còn có hơn 1500 điểm thưởng , nghỉ lại thì cũng không khỏi xót ruột . Hằng cũng trao đổi với chủ thần thứ gì đó , nhưng mặc kệ ai hỏi gì , cô ta vẫn chỉ cười cười không nói .

Chuyện gì phải đến thì cuối cùng cũng sẽ đến . Vẫn là cột sáng ngũ sắc ấy , rồi cảm giác nửa tỉnh nửa mê ... Tới khi tắt cả tỉnh lại thì phát hiện ra họ đang ở trong một căn phòng khách rộng rãi , xung quanh bày biện tương đối sạch sẽ . Huy đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Chúng ta đang ở đâu ? Đây là bộ phim nào vậy ?

Trong khi tất cả còn đang ngỡ ngàng thì bỗng có tiếng rẹt rẹt vang lên , chiếc tivi đặt giữa phòng không hiểu đã bật sẵn từ bao giờ . Màn hình rung mạnh và kèm theo tiếng réo . Không hiểu vì lý do gì , tất cả mười lăm cặp mắt ở đây đều dính vào màn hình ti vi , như bị mê hoặc vậy

Trên màn hình đen đặc , một chấm sáng nhỏ bằng đầu kim xuất hiện . Chấm sáng nhấp nháy rồi lớn dần lên . Sau đó , nó tách ra và tạo nên một bó ánh sáng có nhiều đầu , bò xung quanh như một con giun và cuối cùng biến thành những ký tự .

"Phải xem hết"

"Người sẽ bị người chết ăn thịt."

Dòng chữ " Người sẽ bị người chết ăn thịt " lớn dần lên , đẩy những mảng màu đen ra khỏi khung hình . Màu đen chuyển sang màu sữa đục , một sự biến màu đơn điệu .

Màu đỏ bắn toé ra giữa cái màn hình gần như chỉ có trắng và đen . Đó là khung cảnh một ngọn núi lửa đang phun trào . Dòng dung dịch đỏ lờn nhầy nhụa bùng nổ và bắn tung toé , tạo cho người xem cảm giác đó giống máu hơn là nham thạch thông thường .

Một sự thay đổi đột ngột . Lúc này trên màn hình đen trắng là một bà lão mặt mày nhăn nhúm ngồi trên manh chiếu , hai tay chống lên đầu gối , vai trái hơi nhô ra , mặt nhìn thẳng và đang chậm rãi nói , giọng đứt quãng :

"Kể từ... thế nào? Cháu mà... nước... quý ác... Phải cẩn thận... nghe chưa . Sang năm,... sinh con . Cháu gái... nghe lời bà nói . Không có gì..."

Hình ảnh bà lão nhòe dần đi , thay vào đó là khuôn mặt của một đứa trẻ sơ sinh choán gần hết cả màn hình . Có tiếng khóc chào đời từ đâu đó phát ra , không phải từ đôi loa của ti vi . Cùng lúc đó , Hoàng cảm thấy trên tay mình nặng nề , tựa như đang ôm một thứ gì đó ..nhòn nhòn , ươn ướt .. Hắn thậm chí còn ngửi thấy mùi máu nhân nhát trong không khí . Bàn năng mạch bảo hắn không được xem nữa nhưng cả người gã lúc này cứng đờ , hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình như bị thôi miên vậy .

Cảnh tiếp theo hiện trên màn hình tivi là một trăm bộ mặt người . Bộ mặt nào cũng chứa đầy sự căm tức và hận học . Các bộ mặt với cơ man những cái miệng đang gào thét điều gì đó , đồng thời mỗi lúc một nhiều hơn và nhỏ dần đi .

"Đồ dối trá!"

"Quân lừa đảo!"

Số lượng những bộ mặt có lẽ đã vượt quá một nghìn . Vậy mà chúng vẫn tiếp tục sinh sôi , và tỷ lệ thuận với điều đó , những tiếng nói cũng to lên . Hoàng muốn đưa tay lên bịt tai lại , thế nhưng cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì thân thể cũng không nghe lời gã . May thay , màn hình lại một lần nữa chuyển cảnh .

Một cô gái xuất hiện trên màn hình . Đó là một cô gái mặc kimono đang ngồi trước gương chải tóc . Cô ta có khuôn mặt rất đẹp , một vẻ đẹp ma mị không thể nói bằng lời . Cảnh này chỉ diễn ra có đúng năm giây .

Bất thình lình , khuôn mặt một người đàn ông xuất hiện . Đó là một gã đàn ông trán hơi hói , tương đối dễ nhìn . Thế nhưng gã lại gây cho Hoàng một cảm giác ghê tởm , có thể nói là ác cảm . Vai gã để trần , mồm vai phải bị khoét mất vài phần thịt . Những giọt máu nhỏ ra từ đó bị hút về phía máy quay . Chúng lớn dần lên rồi va vào ống kính làm nó bị nhòe đi . Như thể chiếc máy quay biết chớp mắt , màn hình vụt tối một lần , rồi hai lần ...

Bóng tối bao trùm . Chính lúc Hoàng nghĩ mọi chuyện đã kết thúc ở đây thì màn hình lại khẽ giật giật . Cảnh tượng mà hắn thấy trên màn hình tivi lúc này là một khu rừng , một khu rừng u ám và tăm tối , ở giữa có một chấm đen . Máy quay dần dần chiếu gần hơn , chấm đen đó cũng từ từ hiện rõ trước mắt Hoàng . Đó là một cái giếng .

Ai lại đi đào giếng giữa rừng nhỉ ?

Một tiếng ồm trồm đục vang lên , có tiếng thịt bị đập, sau đó là bóng tối bao trùm . Bóng tối ấy làm người ta tưởng như nó sẽ không bao giờ chấm dứt. Chữ lại hiện lên giống như lúc đầu. Những ký tự màu trắng mờ tỏ lần lượt hiện lên rồi biến mất.

"Những kẻ xem hình ảnh này đều phải chết . Nếu không muốn chết, hãy làm theo .....

Màn hình giật giật rồi tắt hẳn . Hoàng cảm thấy cả người như được giải thoát . Hắn lấy tay lau mồ hôi lúc này đã ướt đầm trên trán rồi quay sang nhìn Tùng . Lúc này trông mặt gã còn thảm hại hơn , nhìn không khác gì một người sắp chết .

"Reng , Reng , Reng "

Màn hình vừa tắt thì lập tức có tiếng chuông điện thoại vang lên khắp phòng . Hoàng giật mình thò tay vào túi quần , chiếc điện thoại của hắn mặc dù đã hết pin , màn hình đen xì song vẫn vừa rung vừa phát ra tiếng chuông làm hắn thấy lạnh cả người . Tiếng chuông vang lên chừng nửa phút rồi tắt hẳn .

Hắn đang định mở miệng thì giọng nói khô khan của chủ thần lại vang lên trong đầu :

" Sống sót qua bảy ngày , nhận 9000 điểm thưởng và kích hoạt miễn phí 3% giới hạn cơ thể . Mỗi một thành viên bị chết trừ 1000 điểm . "

" 26/9/2012 . "

Sau đoạn thông báo về nhiệm vụ của chủ thần , một giọng nói lạnh lẽo khác len lỏi vào đầu óc làm Hoàng rợn tóc gáy . Cùng lúc đó , có tiếng súng vang lên chát chúa . Mọi người quay ra nhìn thì hóa ra là Tùng , gã đang cầm khẩu MP7A1 của mình điên cuồng nã đạn vào chiếc tivi đen trắng giữa phòng .

Tất cả im lặng nhìn nhau , ai cũng nhận ra nỗi bất ngờ trong mắt đối phương . Chỉ cần sống ở đây bảy ngày là có thể nhận được 10000 điểm thưởng ? Thật là một vụ quá hời !

- The Ring , the ring ... đúng là nó rồi .. Chúng ta lần này tiêu rồi . Lập lăm bằm .

Tùng ngồi phịch xuống chiếc chiếu trải trên sàn , không ngừng thờ dốt . Đây là lần đầu tiên Hoàng thấy vẻ tuyệt vọng đến cùng cực hiện lên trên mặt một gã đàn ông kiêu ngạo như hắn . The Ring ... The Ring ... Hoàng nghĩ tới những hình ảnh vừa được chiếu trên tivi thì chợt thấy lạnh sống lưng . Đúng rồi , đây đúng là một phân đoạn trong The Ring .. một bộ phim kinh dị của Nhật mà hắn đã từng xem , không sai vào đâu được .

Lúc này những người mới đều đã lồm cồm bò dậy . Họ sau khi ổn định lại tinh thần thì bắt đầu đi lại khắp nơi . Căn phòng này tương đối chật hẹp , hai tên thanh niên đeo khuyên tai và gã đàn ông đeo kính đen đi ra ngoài trước , người phụ nữ tóc hoa râm chần chừ một lúc rồi cũng theo sau . Trong phòng giờ chỉ còn lại đám người Tùng , hai cô gái mặc đồ lao động , trung niên tóc bạc và người phụ nữ để tóc xoăn kia mà thôi .

Hằng kéo màn cửa sổ ra nhìn xuống dưới một hồi rồi quay vào , lại gần quan sát chiếc tivi kia . Cô ta giờ chiếc phích cắm còn chưa cho vào ổ điện , đoạn chỉ tay vào chiếc đầu xem phim bên dưới nói :

- Mọi người chắc cũng thấy rồi chứ ? Cảnh tượng chúng ta vừa mới thấy trên tivi chính là tình tiết nổi bật nhất trong The Ring . Đó là cuộn băng giết người được nhắc tới xuyên suốt chiều dài của cả bộ phim kinh dị này . Theo như trong phim thì bất kỳ kẻ nào xem xong cuộn băng này đều sẽ bị quỷ hồn của sadako giết hại sau đúng bảy ngày . Không có ai là ngoại lệ , trừ phi ...

Hằng ngừng nói , tay cắm phích điện rồi khởi động đầu máy , lõi cuộn băng trong đó ra giờ lên trước mặt mọi người . Nhìn thấy cuộn băng ma quỷ trong tay Hằng , mấy người Hoàng , Huy , Lập không khỏi rợn tóc gáy .

-... Trừ phi sao cuộn băng đó lại và cho người khác xem , có phải vậy không ?

Mấy người Tùng không hẹn nhau mà cùng quay lại nhìn . Giọng nói đó phát ra từ chỗ gã trung niên tóc bạc đeo kính ngồi gần đó . Hắn cũng không thèm để ý tới bọn họ mà chậm rãi nói tiếp :

- Lúc đầu thú thật tôi vẫn nghi ngờ những điều mà các anh chị nói , nhưng tới bây giờ thì có lẽ không tin không được nữa rồi . Xin tự giới thiệu , tôi là Phạm Hữu Phúc , chuyên gia tâm lý . Có thể cho tôi gia nhập nhóm của các bạn được không ?

Nhận thấy ánh mặt kỳ quái của mấy người Hoàng nhìn chằm chằm vào mình , gã đàn ông tóc bạc khẽ lắc đầu rồi nói tiếp :

- Đừng nhìn tôi như vậy , tôi cũng chỉ là một người bình thường mà thôi . Về The Ring , tôi cũng chỉ đọc lướt qua nội dung chứ không đi sâu vào chi tiết câu chuyện , bởi tôi không tin mấy thứ thần ma quỷ quái này cho lắm . Ngược lại , tôi thấy các cậu mới là không bình thường . Bộ quần áo mà các bạn mặc làm bằng chất liệu gì vậy ? Có thể để tôi xem qua một chút hay không ?

Tùng không thèm để ý đến gã mà quay sang nhìn Hằng . Như thường lệ , cô lại bắt đầu công việc của mình :

- " The Ring " là một tác phẩm kinh dị của một nhà văn nổi tiếng người Nhật Bản . Câu chuyện kể về cuộc đời đầy oan nghiệt của Yamamura Sadako , một cô gái có siêu năng lực nhưng lại mắc dị tật tinh hoàn nữ hóa . Những người mắc hội chứng này mặc dù có hình thái cơ thể hoàn toàn là nữ , nhưng hầu hết đều không có tử cung và không thể sinh con .

- " Tinh hoàn nữ tính ? " Hoàng đang lăm bằm thì tái mặt . Bởi lúc này Tùng bỗng tròng mắt hướng khẩu MP7A1 về phía hắn , bộ dáng như chuẩn bị bóp cò tới nơi .

Q.3 - Chương 4: Vòng Tròn Tử Thần (2)

- Đoàng , Đoàng , Đoàng ..!

Tiếng đạn khạc ra từ nòng khẩu MP7A1 vang lên chất chúa. Hoàng ngã ngổ ra sàn nhà , nét mặt còn nguyên vẻ kinh hoàng .

- Anh điên à ?

Huy gầm lên , vừa nẩy chỉ thiếu tí nữa thôi là Hoàng đã bị Tùng bắn cho lủng sọ rồi . Chết trong phim kinh dị thì chẳng nói làm gì , nhưng đột nhiên lại chết dưới tay đồng đội mình thì thật chẳng dễ chịu chút nào .

Tùng thở hồng hộc , mắt vẫn dán chặt về phía sau lưng Hoàng . Hằng nhẹ giọng hỏi :

- Anh Tùng , có phải anh vừa trông thấy " thứ đó " không ?

Tùng gật đầu , gác súng lên vai rồi ngồi ngây ra một chỗ . Hằng thở hắt ra một hơi rồi quay sang nhìn Hoàng nói :

- Mọi người cứ bình tĩnh , Anh Tùng có năng lực nhìn ra một số thứ mà chúng ta không thể thấy được ... ví dụ như quỷ hồn chẳng hạn . Đó không phải cố ý nhằm vào cậu đâu .

Hoàng khẽ gật đầu về đã hiểu rồi đứng dậy , song vẫn vô thức tránh gã đội trưởng này một đoạn xa . Hằng chờ cho tất cả ổn định lại tinh thần rồi nói tiếp :

- Tôi vừa kể đến đâu rồi nhĩ ... À , về chủ thể của lời nguyện trong cuộn băng này , Sadako . Sadako từ nhỏ đã sở hữu tinh thần lực rất mạnh , điều đó được kế thừa một phần từ mẹ cô . Thế nhưng cuộc đời của cô lại vô cùng nghiệt ngã . Mẹ cô đã nhảy xuống miệng núi lửa Mihara tự vẫn vì không chịu nổi miệng lưỡi người đời , bố thì chết bởi bệnh lao , lại thêm dị tật cơ thể bẩm sinh , giấc mơ trở thành diễn viên kịch tan vỡ .. Cuối cùng , Sadako bị một bác sĩ làm việc tại trại điều dưỡng , nơi cha cô đang điều trị bệnh lao tấn công và cưỡng hiếp . Gã đàn ông này sau đó đã ném xác Sadako xuống một cái giếng bỏ hoang . Cô ta đã hấp hối rồi chết dưới cái giếng đó với nỗi căm hận ngập tràn .

Cái giếng .. cứ nghĩ tới cái giếng xuất hiện trong cảnh cuối của cuộn băng , Hoàng lại run bắn cả người .

- Thế còn cuộn băng ? Nó từ đâu mà ra ? Lập cất tiếng hỏi .

Hằng nói tiếp :

- Cuộn băng đó được ghi lại bằng giác quan của Sadako , cô ta có tinh thần lực rất mạnh . Trong sách , Sadako ngoài siêu năng lực nensha (nhiếp ảnh tâm linh) ra thì còn sở hữu giác quan phi phạm , khả năng ngoại cảm và điều khiển tâm trí . Thế nhưng nếu so ra thì chúng vẫn chưa là gì đối với hình tượng Sadako được xây dựng trong phim . Ở đó , cô ta là một con quái vật có năng lực khủng khiếp vượt qua tất cả các giới hạn .. ví dụ như dịch chuyển tức thời , đánh lừa cái chết và giết người bằng ý nghĩ . Cuộn băng này chính là kết tinh tất cả nỗi hận thù của Sadako đối với thế giới xung quanh . Và theo như cốt truyện hay phim ảnh thì tất cả những người lỡ xem cuốn băng này đều sẽ phải chết sau bảy ngày , trừ phi ..

Lập liếc nhìn gã đàn ông đeo kính rồi nói :

- Trừ khi .. họ tự tay sao cuộn băng đó và cho người khác xem chứ gì ? Đó chính là cách duy nhất để thoát khỏi lời nguyện đúng không ?

Hằng gật đầu . Gã trung niên đeo kính tên Phúc sau khi nghe Hằng nói một hồi thì cất tiếng hỏi :

- Vậy còn " cái ngày " cụ thể 26-09 hiện trong đầu óc của tôi sau lời thông báo nhiệm vụ của " chủ thần " thì sao ? Nó có ý gì ?

Hằng khẽ nhún mày :

- Cái đó thì tôi cũng chưa rõ lắm.. " Ngày " hiện lên trong óc tôi là 25/09 . Còn mọi người thì sao ?

Tùng cười khỏ nói :

- Được rồi , chúng ta ra khỏi căn phòng này rồi hãy nói tiếp . Tôi thấy không khí ở đây cứ rờn rợn , chẳng thể nào bình tĩnh suy nghĩ được .

Lập , Hoàng , Huy và Hoài My nghe vậy thì vội gật đầu lia lịa về đồng ý . Hằng cầm cuộn băng theo rồi dẫn đầu tất cả ra ngoài . Gã đàn ông đeo kính tên Phúc và ba cô gái cũng theo sau , rõ ràng là đã tin lời Hằng nói ban nãy . Nhất là hai cô gái mặc đồng phục công nhân kia , bọn họ từ sau khi xem xong cuộn băng thì về lo sợ hiện rõ trên khuôn mặt .

Mười một người nối đuôi nhau bước ra khỏi căn phòng . Nơi họ ở ban nãy là tầng hai của một ngôi biệt thự . Họ vừa bước xuống tầng một thì đã gặp một ông lão lại gần bắt chuyện . Mấy người Tùng làm gì có ai biết tiếng Nhật ? Tất cả còn đang bối rối thì bất chợt gã trung niên đeo kính kia bước ra tiếp chuyện . Bọn họ thấy thế thì đều thờ phào , ít ra thì trong nhóm cũng có người biết tiếng Nhật , không còn lo việc bắt đồng ngôn ngữ nữa .

Gã trung niên đeo kính nói chuyện với ông lão kia một lúc rồi quay sang hỏi :

- Đây là khu nghỉ dưỡng Pacific Land ở Nam Hakone , Nhật Bản . Ông già đó nói chúng ta là khách thuê ở đây , còn tới năm ngày nữa mới hết hạn . Mọi người định ở lại hay ra ngoài kiếm chỗ khác ?

Hoàng xua tay nói :

- Thôi , ra ngoài tìm chỗ khác thuê đi . Dù sao chúng ta cũng quá đông người , ở có phần bất tiện . Hơn nữa nếu bắt tôi ở trong căn phòng u ám đó bảy ngày nữa thì tôi chết luôn bây giờ còn hơn !

Những người còn lại đều tỏ ý tán đồng . Hằng lấy một ít vàng đưa cho Phúc để hắn đi đổi lấy tiền yên nhật . Sau đó cả nhóm tập trung ngồi ở một bãi cỏ rộng cạnh ngôi biệt thự , bên cạnh có mấy hàng ghế đá . Hằng lấy giấy bút ra nhìn mọi người nói :

- Mọi người hãy liệt kê " ngày " mà chủ thần gia hạn cho mình lại đây , tôi sẽ tổng hợp lại . Có lẽ đây chính là manh mối trọng yếu để vượt qua bộ phim lần này . Nào , bắt đầu từ anh Tùng nhé !

Sau một hồi tổng kết , cuối cùng Hằng cũng đã có được bản thống kê sơ bộ của mười một người .

23/09/2012 : Hai cô gái (người mới)

24/09-2012 : Huy , Lập , Thu Hà

25/09/2012 : Hằng , Tùng , cô gái để tóc xoăn (người mới)

26/09/2012 : Hoàng , Phúc , Hoài My .

Hằng nhíu mày nói :

- " Thời hạn " của tất cả mười một người chúng ta đều tập trung rải rác vào bốn ngày cuối của nhiệm vụ lần này . Đây có lẽ là do chủ thần tự ý thay đổi tình tiết hoặc gọi ý gì đó .. Rất có khả năng , đó mới chính là " giới hạn " thực của chúng ta trong bộ phim lần này . Điều đó có nghĩa là khoảng thời gian an toàn của chúng ta thực chất chỉ có ba ngày mà thôi .

Hoàng giật mình hỏi lại :

- Thế là sao ? Rốt cuộc cái ngày đó có ý nghĩa gì ? Tới lúc ấy thì .. chuyện gì sẽ xảy ra ?

Hằng cau mày rồi trầm giọng đáp :

- Nếu như tôi đoán không lầm thì đó chính là hạn kết mà Sadako dành cho mỗi người chúng ta . Trong ba ngày tới , nếu chúng ta không tìm được cách giải lời nguyền thì từng người một sẽ phải chết...khi " thời hạn " của họ tới . Cậu đã hiểu chưa ?

Bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt , tất cả nghĩ tới cảnh hồn ma Sadako tìm tới mình thì đều không khỏi rùng mình ớn lạnh . Hoàng thở ra một hơi rồi nói :

- Không , chúng ta .. tại sao chúng ta không nghĩ theo chiều hướng tích cực hơn ? Giả sử như .. tìm cách tiêu diệt Sadako chẳng hạn ? Ở đây chúng ta có bùa hộ thân và một lượng lớn đạn phù chú , biết đâu có thể tiêu diệt được Sadako thì sao ?

- Điều đó là không thể , hoặc ít ra là tạm thời không thể .

Là giọng của Phúc , gã trung niên đeo kính đem vàng đi đổi không hiểu đã trở về từ bao giờ . Hắn để chiếc túi lớn màu đen xuống mặt ghế đá rồi nói tiếp :

- " The Ring " là một câu truyện ma quái không thể dùng khoa học để giải thích . Hơn thế nữa , hồn ma Sadako trong truyện cũng là tồn tại không thể bị đánh bại . Mọi người vừa nãy đã nghe Hằng giới thiệu về năng lực của nó rồi đấy . Tôi nghĩ nếu đây thực sự là bối cảnh trong truyện " The Ring " thì trừ phi chúng ta tìm ra lời giải trước thời hạn , nếu không thì nhất định sẽ bị cô ta giết chết .

Hoàng trừng mắt hỏi lại :

- Anh nói sao ? Chẳng lẽ .. chúng ta không thể làm gì được Sadako ư ?

Gã đàn ông khẽ gật đầu nói :

- Các bạn lúc đầu đã nói chính " thần " đã đưa chúng ta vào thế giới này phải không ? Nếu đúng như vậy thì suy đoán của tôi rất có 90% khả năng là sự thật . Mọi người thử nghĩ xem : cách đơn giản nhất để thoát khỏi lời nguyền của cuộn băng là tiêu diệt quỷ hồn Sadako đúng không ? Thế nhưng việc tiêu diệt Sadako hoàn toàn không có trong nhiệm vụ của chủ thần . Là do chủ thần quên sao ? Không , tôi nghĩ là có hai khả năng : Một là Sadako trong bộ phim này không thể bị đánh bại như lời cô gái kia đã nói . Khả năng thứ hai là chủ thần biết thực lực của chúng ta quá chênh lệch với Sadako nên không hề đưa ra nhiệm vụ này .

Gã ho một tiếng rồi nói tiếp :

- Còn 10% chưa chắc chắn kia là do bản thân tôi vẫn chưa hiểu rõ cơ chế nhiệm vụ trong này cho lắm . Vừa nãy tôi đã hỏi thăm qua : nơi này là khu biệt thự Villa Log Cabin nằm ở phía Nam Hakone của Nhật Bản , điều đó có nghĩa chúng ta đang sống trong thế giới của tác phẩm kinh dị nổi tiếng The Ring . Nếu như diễn biến đúng như trong truyện thì tất cả chúng ta chắc chắn sẽ phải chết , không một ai có thể sống sót nếu không tìm ra lời giải của cuộn băng , bởi một lý do vô cùng đơn giản : sadako là tồn tại không thể tiêu diệt . Những tác phẩm kinh dị của Nhật đều có một đặc điểm chung : đó là các nhân vật luôn chìm sâu trong bế tắc , sự ám ảnh cứ theo đó mà lan mãi , lan mãi , không có kết thúc . Nhưng nếu đúng như vậy thì có vẻ hơi vô lý : Bởi nếu tồn tại một kẻ đủ sức mạnh đưa chúng ta vào đây , chính là kẻ mà các bạn gọi là " chủ thần " đó , thì hẳn hoàn toàn có thể giết tất cả chúng ta dễ dàng như giết một con kiến , cần gì phải tốn thời gian giao cho chúng ta nhiệm vụ bất khả thi này ?

Hằng lắc đầu đáp :

- Không , chủ thần không bao giờ đưa ra một bài toán không có lời giải cả . Nhất định có cách để thoát khỏi bộ phim lần này , vấn đề là chúng ta chưa tìm ra nó mà thôi .

Tùng gật đầu về đồng ý , gã cười gằn :

- Lần này chúng ta có mười lăm người . Chủ thần đã nâng con số điểm trừ cho mỗi thành viên bị chết lên gấp đôi . Điều đó có nghĩa là nếu lần này có trên mười người phải chết thì chúng ta đều sống sót cũng vẫn sẽ bị chủ thần mặt sát , rồi ở mãi trong The Ring ..chẳng có gì khác nhau cả .

Mấy người Hoàng nghe vậy thì đều âm trầm không nói , lần này họ đúng là đã bị dòn vào đường cùng . Phúc nghe Hằng nói khớp với suy nghĩ của mình thì cười nói :

- Vậy là đúng rồi . Rõ ràng cốt truyện của The Ring đã bị thay đổi . Tôi tuy không đọc kỹ nhưng cũng biết kẻ xem cuộn băng đó thì nhất định sẽ chết , nhưng là sau đúng bảy ngày . Ở đây kẻ mà các bạn gọi là " chủ thần " đó đã giao cho chúng ta nhiệm vụ là " sống sót bảy ngày " , như vậy có phải là quá khập khiễng không ? Theo tôi nghĩ thì cái ngày mà Sadako nói vào tai chúng ta sau đó mới chính là thời hạn cuối cùng . Nếu vượt qua hôm đó mà chúng ta vẫn chưa chết thì 60% là vượt qua nhiệm vụ lần này rồi .

Lập kỳ quái hỏi :

- Tại sao lại là 60% ? Không phải thế là xong rồi sao ? Còn nữa ... sao ông dám chắc giọng nói đó là của ..Sadako ?

Phúc lắc đầu đáp :

- Đó chỉ là suy đoán chủ quan của tôi mà thôi . Còn rất nhiều khả năng có thể xảy ra nữa : sự thay đổi từ phía " chủ thần " , sự trở mặt của Sadako . ..Nên nhớ đây là thế giới phim kinh dị , chẳng có chuyện gì là không thể xảy ra . Còn về chủ nhân giọng nói đó , cậu không biết nơi đây là đâu ư ?

Lập lắc đầu , hẳn vốn không đọc truyện này . Hằng ho khan một cái rồi chỉ tay về phía ngôi nhà hai tầng cho thuê mà bọn họ vừa mới rời đi nói :

- Căn phòng mà chúng ta được đưa đến ban nãy chính là nơi Sadako bị Nagao hãm hiếp và phi tang xác xuống đáy giếng ngày trước . Mọi người đã hiểu rồi chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: 22-09 : Tiếp Tay Cho Tội Ác

Mấy người Hoàng khi biết mình vừa ở gần oan hồn Sadako đến như vậy thì không khỏi rung mình ớn lạnh . Hoài My cất giọng khó khăn :

- Bây giờ chúng ta nên tìm một chỗ cách xa nơi này để ở tạm cái đã , có gì nói sau được không ?

Những người còn lại đều gật đầu tán thành . Huy nhìn ba gã đàn ông cùng người phụ nữ tóc hoa râm lúc này giờ không hiểu đã đi đâu mất biệt thì thở dài nói :

- Có lẽ chúng ta phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị chủ thần trừ 4000 điểm mất rồi . Ôi ..

Hoàng định lại gần an ủi hân vài câu, thế nhưng Hoài My còn nhanh hơn. Ôi, cô gái này.. trở nên quan tâm tới hân từ lúc nào vậy? Nhìn hai người Huy và Hoài My tình tứ bên nhau, lại nhớ cảnh hân bị cô bé này quật ngã ở không gian chủ thần trong bộ phim trước đó, Hoàng thầm cảm khái. Trình của gái của gã này đúng là quá cao, sau này có cơ hội phải theo học tập mới được.

Tất cả mười một người đi xe bus tới trung tâm thành phố Hakone. Mọi việc giao dịch và sắp xếp đều do gã đàn ông đeo kính tên Phúc kia đảm nhận, bởi đơn giản ở đây ngoài hân ra thì không còn ai biết tiếng Nhật nữa cả. Bọn họ chọn một khách sạn tương đối sang trọng ở ngoại ô thành phố làm nơi ở tạm. Nơi đây khung cảnh rộng rãi thoáng mát lại gần đồn cảnh sát, mặc dù biết chẳng thể ngăn được Sadako nhưng cũng làm cho bọn họ cảm thấy an tâm hơn.

Ngồi trong xe bus, Hoàng nhớ tới năng lực của Tùng thì tiện mồm hỏi Hằng:

- Chị Hằng, gã Tùng.. có khả năng nhìn thấy ma quỷ thật sao? Đó là siêu năng lực đôi từ phía chủ thần có phải không?

Hằng gật đầu, lên liếc Tùng lúc này đang ngồi cách ba hàng ghế rồi nói:

- Đúng vậy, đó chính là một phần công dụng của kỹ năng "Devil Eyes" mà anh ta mua ở chỗ chủ thần. Mỗi khi thi triển năng lực này, anh ta có thể khiến cả thời gian lẫn không gian ngưng lại trong chốc lát, sau đó phải mất một thời gian nghỉ ngơi nhất định mới hồi phục lại được. Cái này tùy thuộc thể chất của người sử dụng, với Tùng hiện nay thì một ngày chỉ dùng được tối đa hai lần mà thôi. Ngoài ra nó cũng giúp anh ta nhìn thấy những yêu ma quỷ quái mà người thường không thể phát hiện ra bằng mắt thường. Đó chính là lý do tại sao vừa này Tùng bán nhầm em đây.

Hoàng nhìn thiếu phụ tên Thu Hà ngồi ở hàng ghế đầu nhũm mày nói:

- Chị có thấy cô ta... nói thế nào nhỉ, rất khép mình không? Từ lúc mới gặp tới giờ em thậm chí còn chưa thấy cô ta chủ động bắt chuyện với ai nữa.

Hằng chép miệng nói:

- Có lẽ cô ta không quen tiếp xúc với người lạ.. một người phụ nữ cả đời chỉ ở nhà chăm chồng nuôi con thì đa phần sẽ có lối sống khép kín như vậy thôi.

Chị ta nói tới đây thì hai mắt bỗng buồn buồn. Hoàng nhớ tới việc hai người tình cờ gặp nhau ở bệnh viện thì thích thú cười nói:

- À, em biết rồi nhé. Chị Hằng là bác sĩ, lại còn là trưởng khoa cơ đây, sau này nhất định..

Hân định nói sau này có dịp thì sẽ tới nhà chị ta chơi, song khi nghĩ tới việc bị chủ thần xóa trí nhớ khi rời khỏi đây thì không khỏi cụt hứng. Lúc này xe bus cũng vừa lúc cập bến, tất cả xuống xe đi bộ khoảng nửa cây số nữa thì tới khách sạn Kitoriyama ở gần đó.

Tới khi tất cả bắt tay vào làm thủ tục nhận phòng thì bắt đầu có ý kiến trái chiều. Lập và Hằng thì đề nghị nên sắp xếp ít nhất hai tới ba người một phòng, không phải do bọn họ thiếu tiền, mà là để dễ ứng phó mỗi khi gặp chuyện hơn. Trong khi đó hai cô gái mặc đồng phục công nhân, Thu Hà và Hoàng lại nghiêng về phía ở riêng hơn. Gã đàn ông đeo kính tên Phúc nhìn tất cả một lượt rồi nói:

- Được rồi, nếu như suy đoán của tôi chính xác thì ba ngày tới sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Tất cả mọi người đều có "thời hạn" nằm vào bốn ngày cuối phải không nào? Mặc dù chủ thần đã thay đổi cốt truyện nhưng theo đó thì chúng ta vẫn còn được an ổn ít nhất là ba ngày nữa. Vậy thì ở riêng hay chung có gì là quan trọng đâu?

Hân dứt lời thì liền tới bàn đăng ký chọn một phòng, lấy chìa khóa rồi bước lên tầng. Tùng sau đó cũng mặc kệ, tự lấy một phòng rồi rời đi. Cuối cùng hai cô gái kia lấy một phòng, Lập và Huy một phòng, Hoài My và cô gái để tóc xoắn một phòng, Hoàng và Hằng mỗi người riêng một phòng.

Quả đúng như lời gã Phúc kia nói, đêm đầu tiên trôi qua không có chuyện gì. Sáng hôm sau, khi Hoàng với bộ dáng ngái ngủ bước xuống lầu ăn sáng thì đã thấy mọi người tập trung đông đủ ở đó rồi. Hân vừa đặt mông xuống ghế, quét mắt nhìn bàn ăn một lượt thì đã không khỏi nhăn mặt:

- Trời đất, họ cho chúng ta ăn gì thế này?

Hoàng nhăn mặt nhìn bát cơm được đập một quả trứng gà sống trộn với một đồng rau màu mè trước mặt. Gã đàn ông đeo kính đang ăn nghe vậy thì dừng lại chậm rãi nói:

- Đây là món ăn sáng "Choshoku" truyền thống của người Nhật, gồm một bát cơm dùng với trứng gà sống hoặc trộn với rong biển nori, sau đó dùng thêm súp miso (bột đậu nành ủ lên men). Thời gian chúng ta ở đây còn dài, cậu tốt nhất là nên làm quen với thứ này đi là hơn.

Dù không muốn cho lắm nhưng Hoàng vẫn phải cố nhét nó vào miệng. Xưa nay hân ghét nhất là ăn đồ sống - nhất là trứng sống. Cái mùi tanh tanh ấy hân không sao chịu nổi. Sau khi mười một người tập trung đủ và ăn sáng xong, Hằng mới bắt đầu đứng dậy và hỏi tên của mấy người mới. Hai cô gái kia tên là Quỳnh và Mai, làm chung một xí nghiệp giấy ở Đà Nẵng, đều đã có chồng con hết cả. Cô gái để tóc xoắn đáng vẻ thanh lịch kia là giáo viên một trường tư thục ở Hồ Chí Minh, tên là Hường, cũng đã có chồng và hai con.

Sau khi tập trung tất cả ở ban công phòng Tùng, Hằng cầm cuộn băng mang theo người giờ lên nói:

- Thời gian của chúng ta chỉ còn đúng hai ngày, cần phải hành động ngay lập tức. Theo như cốt truyện của "The Ring" thì chỉ cần mỗi người chúng ta tự tay sao cuốn băng này ra và cho kẻ khác xem là sẽ giải được lời nguyền, không phải lo lắng việc bị Sadako tìm tới giết hại nữa. Theo tôi thì chúng ta

nên xúc tiến việc này ngay , ai có ý kiến gì khác không ?

Tùng thở dài rồi nói :

- Như vậy liệu có quá đơn giản hay không ?

Hằng cau mày đáp :

- Đó là cách duy nhất để hóa giải lời nguyền của Sadako được đề cập tới trong truyện . Dù sao đi nữa thì chúng ta cũng phải thử qua một lần . Còn trong thế giới này , phương án đó có cứu mạng được chúng ta hay không thì phải chờ .. thời gian kiểm chứng .

Tùng làm như lơ đãng liếc mắt nhìn Phúc , song khi thấy hắn chỉ ngồi thừ một chỗ chẳng nói năng gì thì không khỏi thất vọng . Sau đó từng người một lấy cuộn băng trong tay Hằng sao lại . Huy nhìn cuộn băng mà quý trong tay mình, khẽ nuốt một ngụm nước bọt rồi nói :

- Bây giờ ... chúng ta phải tìm ai để xem nó đây ?

Hoài My bên cạnh làm ra vẻ nghĩ ngợi rồi nói :

- Chúng ta có thể tản ra quanh đây để tìm người hứng thú với cuộn băng này , chắc chắn sẽ có kẻ không nhin nổi hiếu kỳ mà xem nó .. Nếu không , nếu không thì ..

Lập nhéch mép cười :

- Nếu không có kẻ nào chịu coi thì cứ lấy quả mà dụ bọn trẻ con là hay nhất . Có phải không ? Ha ha ha ..

Hoài My nghe gã thanh niên đề đầu đình này nói thế thì hơi nhăn mặt . Hoàng xua tay nói :

- Thôi thôi , cái này thì mạnh ai nấy lo là được rồi , việc này có liên quan đến tính mạng của chính bản thân mình , không lo thì ai lo hộ đây ? Thế nhé , tốt nhất là xong sớm lúc nào hay lúc ấy , khỏi lẩn tẩn về sau .

Tất cả sau khi nhất trí thì lần lượt tản ra mỗi người một ngã . Hoàng nhìn cuộn băng trong tay rồi cười khỏ :

- Thế này .. không biết chúng ta làm vậy có đúng không nữa ?

Vì mình mà đẩy cái chết cho người khác , bất kỳ ai còn một chút lương tri cũng thấy không thoải mái trong lòng . Hằng lấy tay vỗ vai hắn nói :

- Đừng nghĩ nhiều nữa . Tôi không phải đã nói với cậu rồi hay sao ? Đây là thế giới ảo do chủ thần tạo ra , cậu không cần phải quá coi trọng mấy chuyện đó làm gì .

Hoàng cười khó coi :

- Đành vậy chứ biết làm sao .. nói chung thì mỗi người ít nhiều cũng có chút ích kỷ trong lòng .. Hy sinh mạng sống của mình để tránh liên lụy đến người khác à ? ..Ha ha ha , em chưa vĩ đại được như vậy đâu .

Hằng lấy tay vuốt mấy sợi tóc mai rồi nhìn cuộn băng sao ra trên tay mình thờ dài :

- Cậu có hiểu ý nghĩa của từ “ The Ring “ không ? Phải , nó có nghĩa là vòng tròn , vòng tròn oan nghiệt mà Sadako tạo ra . Khi chúng ta đem cuộn băng này cho người khác xem thì cũng đồng nghĩa với việc tiếp tay cho tội ác của cô ta . Một thành hai , hai thành bốn , bốn thành tám .. sẽ có một vài cái chết để mình chứng rằng việc này là sự thật , để những kẻ khác hoảng sợ mà sao nó ra và bắt người khác phải xem ...cuối cùng thì ...

Ngồi trên xe taxi , cả Hoàng và Hằng đều trầm mặc không nói , tự theo đuổi suy nghĩ của riêng mình . Họ thuê một chiếc taxi đi vào trung tâm thành phố . Nơi đây là ngoại ô Hakone , dân cư tương đối thưa thớt . Phải đi sâu vào trung tâm thành phố thì mới có nhiều cơ hội dụ được người khác xem cuộn băng . Hai người nhanh chóng hòa vào biển người đông nườm nượp trên phố , mắt đảo dác nhìn xung quanh .

Hằng thấy một cửa hàng bán guốc trông rất hợp ý mình thì liền tạt lại ngắm nghía . Phụ nữ đứng là phụ nữ , mua sắm có lẽ đã là thiên tính của họ . Hoàng cười khỏ .

Sau một hồi ngắm nghía , Hằng thấy cả ba đôi guốc đều rất hợp ý mình , nhất thời phân vân không biết chọn cái nào . Tặc lưỡi một cái , cô bảo anh bán hàng lúc này đang tươi cười nhìn mình gói cả ba lại , dù gì họ cũng không thiếu tiền . Vừa quay người lấy tiền , ánh mắt của Hằng chợt dừng lại trên ô cửa kính đối diện , cả người lạnh toát .

Lúc này , trên ô cửa sổ căn nhà hai tầng bên đường , một cô gái tóc dài toàn thân trắng bệch đang nhìn chăm chăm về phía này . Đáng sợ nhất là cặp mắt của cô ta . Một đôi mắt ngập tràn oán hận , chết chóc và đố kỵ .. một đôi mắt của người chết !

Bị ánh mắt đó chiếu vào , Hằng cảm thấy tim mình như bị ai đó dùng tay bóp nghẹt , sắc mặt thoáng chốc đã chuyển sang màu trắng nhợt . Hoàng thấy chị ta cứ trợn mắt nhìn chăm chăm về một phía thì cũng vô thức nhìn theo , song chẳng thấy gì lạ cả . Chị ta đang sợ hãi điều gì vậy ? Hắn lấy tay vuốt dọc sống lưng Hằng , trầm giọng :

- Chị Hằng , yên tâm đi , có em ở đây , không có chuyện gì đâu . Bình tĩnh , bình tĩnh lại đi nào .

Phải đến gần mười phút sau Hằng mới lấy lại được tinh thần . Cô ngả đầu vào ngực Hoàng không ngừng thờ dốc , bộ ngực cao cao phập phồng trong lớp áo da bó sát trông vô cùng quyến rũ làm hấn không khỏi đưa mắt nhìn . “Àm” Trong đầu óc Hoàng lúc này chỉ có mỗi một câu “Đúng là gái một con có khác” .

Nhận thấy tay phải của hấn đặt trên eo mình như một viên than hồng , Hằng hơi đỏ mặt ngồi dậy , hít một hơi dài rồi nói :

-Quá đáng sợ ... sức mạnh của Sadako quả là vô cùng đáng sợ ... Trong giây phút đối mặt với nó , chị ... chị hoàn toàn không thể khai mở bản năng sinh tồn của mình . Nếu .. nếu bị Sadako tìm tới nơi thì e rằng .. ngay cả anh Tùng cũng không phải là đối thủ của cô ta ...

Sadako ? Hoàng vội đảo mắt nhìn quanh , trán túa mồ hôi . Thị lực của Hằng đã được cường hóa ở chỗ của chủ thân , về độ chính xác thì không cần phải bàn tới nữa . Sau khi định thần trở lại ,Hoàng nghe chị ta nhắc tới bốn chữ “ bản năng sinh tồn “ này thì liền nhớ ngay tới trạng thái vi diệu của mình lúc đối đầu với Mr.Mystery . Hấn vội đem chuyện này ra hỏi .

Hằng nghe hấn kể xong thì đáp với về kỳ quái :

- Đúng vậy ... trạng thái đó chỉ có khi con người ta khai mở bản năng sinh tồn của mình . Thế nhưng nó chỉ xuất hiện khi chủ nhân kích hoạt được ít nhất 20% giới hạn cơ thể mà thôi , chuyện này là sao nhỉ ?

Thờ dài một hơi , Hằng đổi mắt nhìn về phía ô cửa kính căn nhà ban nãy , lúc này đã không còn thấy bóng dáng Sadako đâu nữa , chỉ còn hai hàng móc treo quần áo khẽ phất phơ trong chiều tà mà thôi . Cô thờ dài nói :

- Gã Phúc kia nói đúng . Với thực lực của chúng ta bây giờ , việc đối đầu với Sadako đơn giản là tự sát . Nếu không tìm ra cách hóa giải lời nguyền .. thì tất cả chúng ta sẽ phải lần lượt chết dưới bàn tay của cô ta .. chắc chắn là như vậy .

Hoàng rút một điếu thuốc lá ra châm rồi đưa lên miệng hút . Khẽ thờ ra một hơi , hấn gằn giọng :

- Bây giờ chúng ta chỉ còn cách tự cứu lấy mình mà thôi , ngồi đây than vãn cũng chẳng có ích lợi gì . Đi nào chị , đi tìm kẻ xấu số hứng chịu tai kiếp thay chúng ta thôi !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Phát Diện

Cả ngày hôm đó , hai người chạy đôn chạy đáo mãi mới rù được một đôi nam nữ trong công viên gần ngoại ô trung tâm thành phố Hakone cùng xem đoạn băng đó với mình . Mặc dù có phần áy náy , song cả Hoàng và Hằng đều phải công nhận rằng sau khi xong việc thì đều thấy nhẹ người hơn rất nhiều , mối lo trong lòng cũng giảm đi quá nửa .

Ít ra , họ cũng còn có một niềm hy vọng để mà bầu vịu .

Lúc trở về khách sạn , Hoàng thấy Huy , Hoài My và Lập đã ở đó từ bao giờ , đang ngồi tán chuyện dưới quây tiếp tân . Huy vừa thấy bóng hai người thì liền vẫy tay gọi tới :

- Thế nào ? Xong xuôi hết rồi chứ hả ? Gớm , làm gì mà tới giờ này mới về ? Làm bọn tôi còn tưởng là mấy người bị hồn ma Sadako bắt đi rồi chứ ?

Lập gơ cổ bìa trên tay lên nhìn họ mỉm cười , Hoài My thì làm mặt quỷ . Mặc dù cô bé đã cố hết sức nhe răng trợn mắt nhưng trông vẫn chẳng giống một con ma nữ tóc dài hay xuất hiện trong những bộ phim kinh dị chút nào cả . Hoàng ngồi xuống gọi hai cốc bia rồi nói :

- Xong rồi .. tưởng đơn giản mà không ngờ cũng mệt phết . Mọi người thế nào rồi ? Còn ai chưa quay về nữa hay không ?

Lập lắc đầu đáp :

- Xong hết rồi ... về muộn nhất là cô giáo viên tên Hường , thế nhưng cũng trước hai người gần ba tiếng đồng hồ lận đấy .. Tôi đang định chờ thêm lúc nữa không thấy đâu thì sẽ báo mấy người Huy cùng chia nhau ra tìm ..khắp các nhà nghỉ quanh đây một vòng xem sao .

Gã nói tới đây thì liếc mắt nhìn hai người cười hi hi đầy vẻ ản ý . Hoàng nhếch miệng cười phụ họa , sắc mặt vẫn như thường . Hấn đổi chủ đề :

- Mọi người chớ có lạc quan sớm quá . Việc này có thực sự hóa giải được lời nguyền của cuốn băng hay không thì vẫn còn là một ẩn số . Nếu như không phải thì ...

Hấn nói tới đây thì dừng lại , thăm đánh giá biểu tình của ba người bọn họ . Chỉ thấy Huy và Lập sắc mặt có hơi tái đi , rõ ràng là đã bị một câu của hấn

làm cho phải lo lắng . Hoàng cười thầm , thì ra ngoài mặt bọn họ làm ra vẻ thoải mái nhưng bên trong không hiểu đã sợ tới mức nào rồi .

Cuối cùng , người cứng miệng nhất không ngờ lại là Hoài My . Lấy tay khẽ vuốt tóc , cô bé nhìn mặt mấy gã đàn ông đang xám xanh lại vì sợ cái giọng trào phúng :

- Coi các anh kia , chưa gặp ma mà đã sợ đến xanh mặt hết cả rồi ! Trên đời này làm gì có ma quỷ chứ , tất cả chỉ là hư cấu từ trí tưởng tượng của con người mà thôi .

Hoàng nghe cô ta nói thế thì chỉ cười nhạt . Huy bên cạnh nghiêm mặt tỏ ý tán đồng , thế nhưng chân phải vẫn còn run bần bật , rõ là chỉ cố “ lên gân “ cốt lấy lòng người đẹp mà thôi . Lập cũng nói qua loa vài câu trước khi đứng dậy về phòng mình . Ba người còn lại ngồi tán gẫu một lúc rồi cũng giải tán .

Chỉ cần sao cuốn băng lại và cho người khác xem đúng như cốt truyện là xong sao ? Mặc dù không nói ra miệng , nhưng tất cả bọn họ đều cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế .

Tối hôm đó , sau khi ăn cơm xong thì ai lại về phòng người nấy . Dù sao thì cả ngày nay họ cũng đã mệt mỏi và căng thẳng lắm rồi . Nửa đêm , Hoài My rời phòng xuống tầng dưới để đi vệ sinh . Khách sạn này bố trí toilet ở cạnh cầu thang , riêng tầng hai thì không có . Phòng của Hoài My và Hường lại ở tầng hai , thế nên mỗi lần cần là lại phải leo cầu thang xuống tầng trệt , nói chung thì cũng có phần bất tiện .

- Kỳ lạ , sao thế nhỉ ?

Hoài My nhún nút xả bây giờ đã là lần thứ tư , thế nhưng vẫn không có chút nước nào xối ra cả . Cô vừa bực mình quay đi thì chợt nghe tiếng nước chảy ồ ồ . Hoài My thấy lạ liền với tay mở nắp , cơ mặt tức thì giật giật .

Lúc này bên trong bồn cầu nước đã rỉ ra , thế nhưng lại có màu đỏ lôm lôm khác với bình thường . Hoài My nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng , đóng nắp lại rồi dờ dẫm bước ra ngoài .

Đột nhiên , cô cảm thấy ngực mình tung tức , như là bị một thứ áp lực nào đó đè nặng vậy , chưa đến mức khó thở nhưng cũng làm tim đập thình thịch . Hoài My tự trấn an mình rồi bước lên cầu thang , đến cửa nhà vệ sinh cũng không buồn khép lại .

Có tiếng rè rè phá tan đêm tối tĩnh mịch . Phòng tiếp tân ban nãy còn sáng trưng giờ không hiểu sao lại tối đen như mực . Hoài My như bị ma xui quỷ khiến mà dừng bước rồi nhìn chằm chằm về gian giữa quầy tiếp tân . Vừa nhìn về phía đó , sắc mặt cô nhất thời cứng lại , tim như ngừng đập .

Lúc này ở trên hàng ghế dành cho khách , có một người đang ngồi xem tivi . Âm thanh rè rè phát ra từ chiếc loa làm cho Hoài My thấy nổi hết cả da gà . Vừa nãy lúc cô đi xuống tầng trệt đã bật đèn song có thấy ai đâu ? Ai đã tắt đèn ? Chẳng lẽ là .. người kia ư ?

Hoài My vô thức nhìn lên chiếc tivi 24 inch đặt giữa phòng . Lúc này cảnh chiếu trên màn hình là một khu rừng tối mịt , xa xa có vật gì đó đen trùi trùi đang được phóng to dần lên theo ống kính máy quay . Ánh mắt Hoài My vô tình lạc xuống mái tóc dài chấm đất trải trên ghế , chỉ vậy thôi cũng đủ để xác định giới tính của người nọ rồi . Cô thấy lòng mình lạnh toát , vội vơ lao lên cầu thang , với tay đến công tắc đèn gần đó .

Hoài My biết : Trong số những người ở khách sạn Torikiyama này không có ai để tóc dài như vậy cả !

“ Bình tĩnh lại nào , hay là .. có vị khách nào đó ở đây để tóc dài mà mình chưa biết thì sao ? “ Mặc dù đã cố tìm lý do để trấn an mình song cả người Hoài My vẫn không nhịn nổi mà run bần bật hết cả lên . Từ lúc bước ra cửa toilet , cô đã mơ hồ ngửi thấy mùi khăm khăm của thịt bị thối rữa trong không khí thoáng thoảng đâu đây . Cái mùi đó càng lúc càng nồng làm Hoài My phải gờ tay lên để bịt mũi . Trong cơn hoảng loạn , chân phải cô vấp phải bậc cầu thang , cả người ngã sòng xoài lăn xuống dưới đất . Một loạt tiếng “ Rầm “ nối đuôi nhau vang lên khô khốc , phá tan bầu không khí tĩnh lặng lúc nửa đêm .

Người phụ nữ đang xem tivi bên kia hình như đã bị tiếng động này làm cho giật mình , đang từ từ quay mặt lại . Mặc dù vừa mới bị ngã từ cầu thang tầng một xuống sân song Hoài My dường như không cảm thấy chút đau đớn nào , chỉ trừng mắt nhìn người nọ đang chậm rãi xoay mặt lại về phía mình mà thôi .

“ AAAAAAAAA...”

- Chuyện gì vậy ?

Nghe thấy tiếng hét , Hằng là người lao ra đầu tiên . Cô với tay bật công tắc đèn cầu thang , tức thì cả tầng hai nhanh chóng sáng bừng lên . Nhìn thấy Hoài My đang ôm mặt nằm sòng xoài dưới chân cầu thang , Hằng vội vã chạy xuống , lấy tay lay mạnh vai cô bé nói :

- Hoài My , em làm sao thế ?

Hằng vừa động vào người cô bé được một lúc thì Hoài My đột nhiên vùng dậy . Trông cô ta lúc này mặt trắng bệch không còn giọt máu , miệng sùi bọt mép , hai mắt trợn trừng đầy vẻ điên cuồng , trông chẳng giống thường ngày chút nào cả . Hằng còn chưa kịp cất giọng hỏi han thì đã bị hai bàn tay lạnh toát của Hoài My bóp chặt cổ họng . Sự việc xảy ra quá đột ngột làm cho cô không kịp phản ứng , chỉ biết trừng mắt nhìn khuôn mặt vặn vẹo trước mặt mình mà thôi .

- Bóp !

Nhận một cú đá như trời giáng của Hoàng vào ngực , song hai tay của Hoài My vẫn bóp chặt lấy cần cổ của Hằng không buông . Lúc này ngoài Hoàng

ra , Lập , Tùng , Huy , Phúc , Thu Hà , Hoàng lúc này đều đã thức dậy và quay quần lại đây , chỉ thiếu Quỳnh và Mai nữa mà thôi . Cuối cùng phải cần tới sự hợp sức của Huy và Hoàng thì mới có thể gỡ được Hoài My ra khỏi Hằng . Cô ta vừa mới buông Hằng ra thì đã dùng miệng ngoạm vào vai Huy một cái . Hấn bị cô ta cắn mất một miếng thịt bằng miệng cóc thì gào lên vì đau đớn .

Tùng lại gần , giơ tay chặt một nhát vào gáy làm Hoài My đổ người xuống sàn bất tỉnh . Hấn nhú mồm nói :

- Mọi người cẩn thận , cô ta giờ đang trong trạng thái điên loạn , không còn bình thường như trước nữa đâu . Việc này ... chắc chắn có liên quan tới Sadako . Điều này cho thấy ả đã bắt đầu hành động rồi , tất cả nên cẩn thận đề phòng đi là hơn .

Hằng lúc này đang không ngừng ho khan , sắc mặt tái đi vì thiếu dưỡng khí . Vừa rồi Hoài My dường như đã lột xác thành một người hoàn toàn khác , sở hữu sức mạnh vô cùng đáng sợ . Hai tay của cô ta cứ như hai gọng kim băng thép , khiến Hằng dù cố hết sức song vẫn không sao gỡ ra nổi . Hoàng đứng cạnh nhìn Hoài My lúc này đang nằm sòng xoài dưới mặt sàn một hồi rồi thở dài nói :

- Đề phòng bằng cách nào ? Chắc mọi người cũng đã tìm hiểu qua bộ phim kinh dị này rồi đấy , chúng ta có thể bị Sadako tấn công ở bất cứ đâu , bất cứ lúc nào , cho dù đang đi giữa đoàn người đông nghịt trên phố hay nằm trốn trong chần thì cũng không có gì khác nhau cả . Ôi ....

Lúc này Quỳnh và Mai đã thức dậy đi xuống , trông nét mặt thì cũng biết họ kinh hoàng đến nỗi nào rồi . Hằng sau khi dứt cơn ho sù sụ nãy giờ thì khàn giọng nói :

- Mọi người giờ cũng biết tình trạng nguy hiểm hiện nay của chúng ta rồi đấy . Tôi đề nghị bố trí lại , nên ở ít nhất ba người một phòng . Nếu ai có việc rời đi thì phải có ít nhất một người theo cùng , để lỡ có chuyện gì xảy ra thì còn giúp đỡ lẫn nhau . Nếu tất cả đồng ý cùng ở chung một phòng thì hay nhất . Mọi người thấy thế nào ?

Tận mắt thấy thảm trạng của Hoài My , những người còn lại đều trầm mặc không nói . Tùng không hiểu đã chạy về phòng từ khi nào , gã bây giờ đang chậm rãi đi về phía này với một chiếc túi nylon lớn màu đen trên tay .

Tùng đặt chiếc túi nylon màu đen xuống mặt sàn rồi mở ra , thò tay vào bên trong lấy một băng đạn mười hai viên giơ lên trước mặt mọi người :

- Đây là đạn phù chú đôi từ chỗ của chủ thần , cứ một điểm là mua được năm viên , theo hướng dẫn thì có thể gây thương tổn được cho yêu ma quỷ quái . Thử đạn này thích hợp cho hầu hết các loại súng hạng nhẹ và hạng trung , mọi người cứ lắp vào sử dụng như bình thường là được .

Gã nói xong thì lấy số đạn được này chia ra làm sáu phần , giữ một phần lại cho mình rồi chia cho Lập , Huy , Hoàng , Hằng và Thu Hà mỗi người một phần . Sau đó Hoàng về phòng lấy năm chục lá bùa hộ thân ra chia cho mười người , mỗi người năm cái rồi nói :

- Mọi người hãy giữ lấy mà phòng thân . Tuy tôi còn chưa dùng thử bao giờ nhưng thứ này được đổi với giá mười lăm điểm một cái ở khu trao đổi của thần linh , khá là đắt đỏ , có tác dụng phòng yêu trừ ma . Tốt nhất là hãy luôn mang nó theo mình , lúc nguy cấp có lẽ sẽ phát huy được tác dụng đấy !

Sau khi chia xong , tất cả lại giải tán ai về phòng nấy , việc chia phòng thì để mai bàn lại sau . Riêng Hoài My thì được Huy nhận chăm sóc và mang về phòng mình . Tuy vậy để bảo đảm an toàn , Tùng vẫn cẩn thận xích cô ta vào chần song cửa sổ , mặc cho Huy luôn miệng phản đối .

Sáng hôm sau , lúc Hoàng còn đang ngái ngủ bước xuống tầng lầu ăn sáng thì thấy Phúc đã ngồi ngẩn ở đấy từ bao giờ . Trong khi ăn , hấn chú ý quan sát thì nhận ra rằng , đêm qua chẳng một ai ở đây là chộp mất được cả .

Về phần Hoài My , cô ta sau khi tỉnh lại thì cứ ôm đầu ngồi thu lu một chỗ , miệng lẩm nhảm như người điên vậy . Hoàng liếc mắt nhìn Huy , khi thấy vẻ thương tâm hiện rõ trên khuôn mặt gã đàn ông bánh trai này thì thầm cảm khái . Tình cảm mà hấn ta dành cho cô gái xinh xắn kia xem ra không phải là giả . Bằng chứng là việc chăm sóc Hoài My về sau đều do Huy tự nguyện đảm nhận , làm mọi người trong nhóm cũng yên tâm không ít .

Bữa sáng kết thúc trong bầu không khí gượng gạo . Sau khi ăn xong , gã đàn ông đeo kính tên Phúc đứng dậy nhìn tất cả mọi người một lượt rồi nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc :

- Các bạn đều đã thấy tình trạng của cô gái kia rồi đúng không ? Mặc dù chúng ta vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân tại sao , nhưng chuyện này chắc chắn có bàn tay của Sadako dính vào . Nói cách khác , đó chính là lời cảnh cáo của Sadako dành cho chúng ta . Chúng ta không thể ngồi đây mà chờ ả tới giết từng người một được . Phải hành động ngay lập tức , trước khi quá muộn !

Hằng lấy khăn lau miệng rồi nhìn Phúc hỏi :

- Ý của anh là gì ? Tất nhiên chúng ta không thể ngồi hoài ở đây để chịu chết ... nhưng nếu như cách hóa giải lời nguyền không giống như trong truyện thì chúng ta phải làm gì đây ? Anh có thể nói rõ hơn không ?

Tùng lúc này cũng nhìn gã đầy vẻ chờ mong . Phúc khẽ tháo kính ra lau , đứng lên đi một vòng ra cửa rồi quay lại nói :

- Đây là suy luận chủ quan của tôi , mọi người nếu có ý kiến phản bác gì thì cứ nói ra cho tất cả cùng biết . Trước hết hãy cùng xem lại manh mối đầu tiên mà chủ thần cấp cho chúng ta cái đã .

Tất cả tập trung về phòng Phúc . Gã trung niên đeo kính sau khi bước vào phòng thì liền bật tivi rồi khởi động đầu video , cho cuộn băng trong tay vào . Hoàng khi thấy hình ảnh đầu tiên hiện lên trên màn hình thì không kìm nổi mà rùng mình , hóa ra ý của gã là muốn tất cả cùng xem lại cuộn băng ma quỷ kia một lần nữa .

Không hiểu sao , vẫn là cuộn băng đó nhưng việc xem lại không còn gây nhiều cảm giác rùng rợn như ở căn biệt thự Villa Log Cabin kia nữa . Sau khi xem hết lại một lượt , Phúc lấy tay đẩy mắt kính theo thói quen rồi nhìn mọi người hỏi :

- Thế nào ? Mọi người có thấy gì lạ không ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Vớt Xác

Tất cả chín người ngồi đây đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn gã . Phúc có lẽ cũng đã quen với những ánh mắt này dành cho mình , hắn không buồn để ý mà chậm rãi nói :

- “ The Ring “ là một tác phẩm kinh dị nổi tiếng có rất nhiều phiên bản và phim truyện ăn theo . Nơi này là Nam Hakone , bằng chứng sống cho thấy chúng ta đang ở trong bối cảnh cuốn tiểu thuyết cùng tên của Suzuki Koji . Có rất nhiều bộ phim kinh dị của Nhật lấy ý tưởng từ cuốn tiểu thuyết này . Hôm qua trong lúc ra ngoài tôi đã tìm mua nó và đọc kỹ lại một lượt . đem so sánh nó với bối cảnh của chúng ta hiện giờ , tôi đã phát hiện ra một khác biệt cơ bản .

- Điều gì ? Lập nghe đến đây thì vội hỏi .

Phúc không thèm để ý đến hắn mà chậm chậm nói tiếp :

- Đó chính là những phân cảnh trong cuộn băng . Nó có vài chỗ khác với cuộn băng trong tay chúng ta . Hắn đã có người nhận ra rồi phải không ? Cảnh người phụ nữ mặc kimono Nhật chải tóc và cái giếng ở cuối băng hoàn toàn không có trong truyện . Điều đó có ý nghĩa gì ?

Thấy ánh mắt của gã nhìn chằm chằm về phía mình , Hằng nhíu mày rồi nói :

- Điều này tôi cũng đã nghĩ qua , nhưng vẫn chưa có thời gian suy xét kỹ về nó ... Anh có thể nói suy nghĩ của mình cho mọi người biết được không ?

Phúc gật đầu :

- Nếu ai đã từng đọc truyện thì đều biết , Sadako lúc cuối đời đã bị Nagao cưỡng hiếp và vứt xác xuống chiếc giếng gần đó . Lúc sinh thời , cô ta là một người rất chú trọng đến nhan sắc của mình . Tại sao chủ thần lại thêm cảnh chiếc giếng ở cuối cuộn băng ? Liệu đó có phải là một lời gợi ý cho cách giải lời nguyền của bộ phim này hay không ?

Mấy người Tùng , Hoàng nghe hắn nói đến đây thì hai mắt sáng rỡ . Hằng nghi hoặc nhìn gã nói :

- Ý của anh là ...

Phúc hít một hơi dài rồi nói :

- Đúng , nếu tôi đoán không lầm thì lời gợi ý đó chính là : mang xương cốt của Sadako về quê hương an táng . Chẳng phải ngẫu nhiên mà chúng ta vừa được truyền tống đến đây đã xuất hiện tại chính hiện trường vụ án giết người năm xưa . Thêm nữa , hai ngày nay có ai cảm thấy một niềm thôi thúc muốn quay lại ngôi biệt thự đó như tôi không ? Nếu tất cả đều cảm thấy thế thì suy đoán của tôi có 80% là sự thật rồi .

Tùng , Hằng , Lập , Huy và Hằng nghe đến đây thì đều vô thức gật đầu . Bọn họ suốt hai ngày nay cũng đều cảm thấy một niềm thôi thúc kỳ lạ muốn quay trở lại ngôi biệt thự đó , nhưng lý trí vẫn kìm lại được . Hằng chợt nghĩ ra điều gì , cô nhìn Phúc nói :

- Villa Log Cabin , Nagao , Oshima .. Cái này .. sao tôi lại không nghĩ ra cái này từ trước nhỉ ? Chúng ta phải nhanh chóng hành động ngay , nếu không thì muộn mất !

Phúc gật đầu nói :

- Thừa còn hơn thiếu , chúng ta không thể ngồi chết dí ở đây để trông chờ vào lòng nhân từ của Sadako được . Việc đưa hài cốt cô ta về quê cũ tồn không ít thời gian , bây giờ thứ quý nhất của chúng ta lại chính là cái này ! Chính vì vậy , tôi yêu cầu mọi người phải tập trung tinh thần và bắt tay vào xúc tiến việc này ngay lập tức . Nếu cái “ thời hạn “ đó tới trước khi chúng ta kịp đưa xác Sadako về quê cũ thì mọi người chắc là biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đây ...

Gã nói xong thì liếc mắt nhìn hai cô gái tên Quỳnh và Mai kia đầy ẩn ý . Bởi nếu đúng như trong danh sách thì họ là người được Sadako “ đến thăm “ sớm nhất -24/09 . Thấy vẻ mặt tái nhợt của hai cô gái , Hằng khẽ an ủi :

- Đừng quá lo lắng , nếu phân công hợp lý thì mọi chuyện sẽ xong sớm thôi . Chưa kể biết đâu việc sao cuộn băng đó lại và cho người khác xem đã đủ để giải lời nguyền rồi thì sao ? Tất cả mới chỉ là suy đoán của chúng ta , vẫn còn chưa kiểm chứng được mà .

Phúc nghe chị ta nói thế thì lắc đầu nói :

- Việc cô nói có rất ít khả năng xảy ra . Hôm qua , mỗi lần cho một người bất kỳ xem cuộn băng này , tôi đều hỏi họ rằng có nghe thấy cái “ thời hạn “ như chúng ta hay không . Tôi đã hỏi năm người , và câu trả lời đều là không . Điều đó có nghĩa là nếu muốn giải được lời nguyền , khả năng chúng ta phải thực hiện thêm một điều kiện phụ ngoài việc sao cuộn băng đó ra là rất lớn . Thôi , không nói nhiều nữa , bắt tay vào việc thôi .

Sau khi bàn bạc , Tùng phân việc lo chuyện đi lại của cả nhóm cho Phúc , bởi muốn ra đảo Oshima – quê hương của Sadako thì bọn họ bắt buộc phải thuê được tàu bè hay thứ gì đại loại thế . Những người còn lại trừ Huy ở lại khách sạn chăm sóc Hoài My ra thì đều lên đường đi khai quật hài cốt của Sadako . Tám người thuê hai chiếc taxi đi tới khu nghỉ dưỡng Villa Log Cabin , nơi họ còn vừa mới chạy trốn chết hai hôm trước . Trước đó , cả nhóm rẽ vào thành phố tìm một cửa hàng kim khí mua một số vật dụng cần thiết như : dây thừng , xô , xẻng , đèn rọi .... Rồi mới tới Pacific Land Hakone .

Sau khi hoàn tất thủ tục nhận phòng , Tùng dẫn tất cả mọi người tiến về ngôi nhà B-4 , nơi mà họ “ từng “ thuê lần trước theo lời cô gái xinh đẹp đứng ở quầy tiếp tân . Theo như trong truyện thì phòng khách của ngôi biệt thự này chính là nơi Nagao thực hiện hành vi cầm thú của mình khi xưa . Máy thu hình và bộ đầu video được đặt ngay trên miệng giếng .

Tám người đi vòng xuống ban công tầng trệt , cầm đèn rọi xuống dưới những cây cột đằng sau nhà . Tùng đánh võ và lôi ra mấy tấm ván đỡ liền , cho tới khi phía bên dưới hở ra một lỗ hổng lớn bằng hai thân người thì dừng lại . Tùng người một chui qua rồi bò vào bên trong . Đúng là có một cái giếng cũ ở đó thật . Không một ai ở ngoài cả , bởi dù sao được ở chỗ đông người cũng có cảm giác an toàn hơn .

Gầm nhà tuy tối song đi sâu vào trong thì cũng đủ dưỡng khí , lại khá thoải mái . Thế nhưng Hoàng vẫn cảm thấy khó thở . Một luồng khí lạnh lạnh từ phía miệng giếng tràn về làm cả người hần run lấy bầy . Lúc này , cả tám người đều đã lại gần miệng của chiếc giếng cũ , nơi lưu giữ hài cốt của Yamamura Sadako .

Tùng lấy tay nắm lấy đầu cốt sắt lôi ra từ miệng võ của chiếc nắp dẫy và lôi nó ra . Tiếng bê tông và đá nghiền vào nhau ken kết , làm cho mấy người bên cạnh nghe thấy không khỏi ròn rợn . Đã bao nhiêu năm rồi miệng giếng mới được mở ra ? Liệu xác của Sadako có còn ở bên trong hay không ? Chẳng ai biết . Chỉ có âm thanh ken kết phát ra như tiếng khóc than của người chết khi bị phá vỡ giấc ngủ ngàn thu .

Cái nắp giếng to bè cuối cùng cũng bị Tùng kéo ra . Gã thò tay vào thành giếng ẩm ướt thăm dò thử rồi cầm chiếc đèn pha rọi xuống bên dưới một hồi , miệng nói :

- Đưa cho tôi cái thừng , đúng , cả dây chạc nữa .

Tùng sau khi nhận được đủ dụng cụ cần thiết thì buộc xô xẻng vào đầu dây thừng rồi thả xuống dưới . Sau khi nhìn mọi người xung quanh hết một vòng , hần khe hờ một tiếng , miệng lầm bầm nói gì không rõ . Chần chừ một lúc , Tùng dụi đầu thuốc đang hút dở đi rồi lồm cồm bò xuống giếng .

Hoàng ngó đầu nhìn vào trong lòng giếng . Khí lạnh cùng mùi ẩm mốc bốc lên làm hần cảm thấy lợm giọng và buồn nôn . Những hoa văn cùng rong rêu mọc lộn xộn trên thành giếng như muôn vạn khuôn mặt người chết méo mó đang nhìn hần mà cười nhạt . Đây chính là nấm mồ của Sadako , người con gái bị hội chứng tinh hoàn nữ hóa , con quái vật vẫn lần khuất theo dõi bọn họ suốt hai ngày nay . Không , không thể coi cô ta là phái nữ được , bởi dù một người có khuôn mặt xinh đẹp thế nào đi chăng nữa mà có tinh hoàn thì vẫn là đàn ông . Hoàng thầm nghĩ .

Trời không lạnh lắm nhưng cả bảy người ngồi trên miệng giếng lúc này đều run cầm cập , tiếng lách cách do răng đánh vào nhau vang lên rõ mồn một . Để phân tán sự chú ý của mình ra khỏi nỗi sợ hãi , Hoàng nhìn Hằng bên cạnh hỏi :

- Chị Hằng , em vẫn chưa hiểu ... Nếu Sadako chết ở đây .. thì cuộn băng đó ở đâu ra ? Cô ta đã dùng siêu năng lực tự đoán trước số mệnh của mình rồi ghi sẵn từ trước ư ?

Hằng nhăn trán ra vẻ nghĩ ngợi , thực ra là để lục lại đồng thông tin đồ sộ được lưu giữ trong đầu óc của mình một hồi rồi nói :

- Em đã từng nghe học thuyết của tiến sĩ Miura , một nhà tâm lý học người Nhật Bản chưa ? Theo như ông ta nói thì để oán niệm tồn tại trên thế giới này phải cần tới ba điều kiện : Không gian đóng kín , nước và thời gian đạt tới cái chết . Nghĩa là , nếu một người chết trong không gian khép kín và có nước , thì hầu hết các trường hợp oán niệm của người đó sẽ ám vào chỗ ấy . Em thử nhìn cái giếng kia xem , có thấy chỗ tương đồng nào không ?

Hoàng giật mình , cái chết của Sadako đúng là thỏa mãn cả ba điều kiện kia . Một không gian khép kín và có nước , cộng thêm oán niệm vô bờ của một kẻ có siêu năng lực như cô ta nữa , không có chuyện gì xảy ra mới là lạ . Đột nhiên Hoàng nhớ lại câu nói của bà lão trong một phân cảnh của cuộn băng :

"Kẻ từ... thế nào? Cháu mà... nước... quỷ ác... Phải cẩn thận... nghe chưa. Sang năm... sinh con. Cháu gái... nghe lời bà nói. Không có gì..."

Trong lúc hần còn đang kinh hãi thì giọng nói của Hằng vẫn đều đều vang lên :

- Cái chết của Yamamura Sadako hoàn toàn hội đủ cả ba điều kiện trên . Như đã nói , cô ta có siêu năng lực bẩm sinh cực mạnh . Trước khi chết , những hình ảnh lóe lên trong đầu óc của Sadako đã đọng lại ở trong cái giếng này . Qua ngày đoạn tháng , những dư ảnh đó cứ dao động lặp đi lặp lại theo những chu kỳ mạnh yếu khác nhau , để rồi khi tình cờ trùng với tần số đúng bằng tần số của chiếc tivi đặt bên trên thì chúng đã bắt ngờ xuất hiện trên thế giới này . Đó chính là lúc ác mộng thực sự bắt đầu .

Càng nghe , Hoàng càng cảm thấy nỗi sợ hãi vô hình trong mình lớn dần lên , như muốn nuốt chửng lấy hần vậy . Yamamura Sadako đã sống ở chỗ này rất lâu rồi ... Cô ta đang ở ngay dưới chân gã , lạnh lùng quan sát gã từ sâu trong lòng giếng đen ngòm chật hẹp .

Hoàng muốn bỏ chạy khỏi chỗ này ngay lập tức , nhưng chạy đi đâu ? Dù hẳn có chạy tới chân trời góc bể nào đi nữa thì khi cái thời hạn đó tới, Sadako vẫn có thể tìm đến hẳn . Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi .

- Kéo xô , kéo xô lên !

Tiếng kêu của Tùng từ đáy giếng vọng lên làm đứt mạch suy nghĩ của Hoàng . Lúc này , Lập và Hằng đang đứng sát miệng giếng , nhanh nhẹn kéo từng xô bùn đất từ dưới lên đổ ra ngoài rồi đưa xuống . Mấy cô gái còn lại thì đều sợ hãi đứng nép hết cả vào một bên . Hoàng thấy mình so ra còn kém cả một người phụ nữ như Hằng thì lòng bỗng cảm thấy có chút khó chịu . Hắn xắn tay áo lên lại gần miệng giếng nhìn chị ta nói :

- Thôi , chị cứ để đấy cho em .

Hằng mỉm cười khẽ gật đầu rồi lui ra sau . Sau hơn một tiếng liên tục đào bới thì có tiếng hô lớn đầy vẻ hưng phấn của Tùng từ dưới truyền lên làm bảy người còn lại không khỏi vui mừng .

- Tìm thấy rồi !

Guồng tay kéo chiếc xô lên miệng giếng , Hoàng thấy vừa mừng vừa sợ . Mừng là mọi chuyện diễn tiến theo đúng kế hoạch ,hài cốt của Sadako vẫn chưa bị đưa đi chỗ khác , cơ hội sống sót của hắn nhờ thế mà cao hơn . Còn sợ , đó là nỗi sợ hãi không tên khi sắp phải đối mặt với Sadako , mặc dù cô ta bây giờ chỉ là một bộ xương không hơn không kém .

- Đúng là nó rồi !

Lập vội dèn vào chiếc xô , vừa mừng vừa sợ . Khi Hoàng kéo chiếc xô lên trên miệng giếng thì mới biết bên trong là một cái đầu lâu với những hốc mắt hốc mũi bám đầy bùn đất . Khuôn mặt Sadako trông méo mó khổ sở vì bị kẹp giữa hai bàn tay của hắn , làm Hoàng có cảm tưởng rằng cô ta đang nheo mắt nhìn mình cười nhạo vậy .

Một lúc sau , Tùng từ dưới bám dây thừng leo lên . Mặc dù đã lục tung cả đáy giếng lên nhưng gã cũng chỉ tìm thấy mấy mảnh xương sườn và chiếc đầu lâu của Sadako mà thôi . Hằng bọc tất cả vào một chiếc túi nylon màu đen mang theo sẵn rồi rời khách sạn , thuê xe đi tới cảng Atami .

Tới nơi , Hằng lấy điện thoại gọi cho Phúc . Gần như ngay lập tức , giọng điệu khô khan của gã vang lên:

- Thế nào ? Đã tìm ra hài cốt của Sadako chưa ?

- Rồi . Còn anh ? Việc thuê tàu bè thế nào rồi ?

- Thế này , tôi đang ở phía Nam cảng Atami , cách xa trạm hải quan hai trăm mét . Cô cứ ra đó nhìn con tàu lớn màu kem nằm giữa hai chiếc khác màu ghi là được .

Hằng tắt máy , gọi cho Huy giục cậu ta nhanh chóng đưa Hoài My đến đây . Tám người đợi tầm bốn mươi phút thì Huy cùng Hoài My tới . Lúc này Hoài My tuy vẫn đi lại được bình thường nhưng đã trở nên ngây ngốc , hay lo sợ vô cơ và chẳng nhận ra ai vào ai nữa . Hoàng thờ dãi nhìn Huy nói :

- Yên tâm đi , chỉ cần sống sót trở về thì bệnh của cô ta sẽ được chủ thần trị khỏi hoàn toàn . Cậu cứ lo chăm sóc cho cô ấy từ nay cho tới lúc đó là được .

Huy buồn buồn không nói . Hoài My nhìn Hằng và Hoàng lúc này đang đứng cạnh nhau nở nụ cười ngờ nghệch :

- Hi hi , hai người ..sắp chết rồi .. hi hi ..

Hoàng lắc đầu cười méo xệch . Tất cả sau khi đi tìm khắp cảng Atami hơn nửa tiếng thì cũng thấy con tàu mà Phúc nói trong điện thoại . Lúc này gã ta đang đứng trao đổi gì đó với hai người nữa , có vẻ đang lúc căng thẳng . Mấy người Tùng cũng chỉ biết nhìn mà thôi , bởi căn bản có ai trong số họ biết tiếng Nhật đâu .

Thấy hai gã kia bỏ đi , Tùng lại gần hỏi Phúc :

- Thế nào rồi , mọi chuyện đã xong chưa ?

Phúc tháo kính ra lau rồi khẽ lắc đầu , sắc mặt nghiêm trọng nói :

- Không ổn rồi .. mọi chuyện có chút thay đổi , phải nói là tồi tệ thì đúng hơn ..

Lập tròn mắt nhìn hắn hỏi :

- Chuyện gì ? Chỉ là một chuyến tàu ra đảo Oshima thôi mà ? Chúng ta có tiền , họ chê tiền sao ?

Phúc cau mày đáp bằng cái giọng đều đều cổ hủ của mình .

- Vấn đề không phải là tiền ...mà là thời tiết . Theo dự báo thì cơn bão số 21 chiều nay sẽ quét qua bán đảo Boso . Tất cả thuyền bè tại cảng Atami đều

không được phép ra khơi .

- Con bão này kéo dài bao lâu ? Hằng cướp lời .

- Ba ngày .

Phúc vừa đáp vừa nheo mắt nhìn ra mặt biển xa xa . Phía chân trời , những đám mây đen quái gở đang chuyển động , cái cách chuyển động giống như loài rắn , mặc kệ về sự lan tràn của cái ác .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phấn Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Những Cái Chết Được Báo Trước

Tàu cao tốc MS -24 , màn đêm buông xuống .

Trên Boong tàu , một gã đàn ông tuổi chừng năm chục đang ngã người trên chiếc ghế dựa . Máy ngày tới biển có bão lớn , hắn mặc dù không muốn song vẫn phải neo tàu lại đây . Gã chính là Ochiniro , thuyền trưởng của con tàu MS -24 này . Gã chỉ đảm nhận trách nhiệm chuyên môn , còn chủ nhân thực sự của con tàu này lại là người khác .

Ochiniro vừa tận hưởng cơn gió biển mát lạnh tràn vào mặt vừa lẩm nhẩm suy nghĩ . Chiều nay có một nhóm người tới đòi ra đảo Oshima gấp , lại tăng giá lên gấp năm , thế nhưng hắn vẫn từ chối . Dù sao , cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn . Chưa kể , gã chỉ là kẻ làm công , nếu lỡ để hải quan phát hiện ra chuyện cố tình trái lệnh dong tàu ra khơi thì cái cần kiếm cơm này khỏi cần phải làm nữa .

Há miệng ngáp một cái , Ochiniro đứng dậy đi vào trong khoang thuyền . Gã vừa cởi chiếc áo sơ mi trên người ra để thay bộ khác thì cảm thấy bị một thứ gì đó lạnh lạnh dí vào sau gáy .

Một tiếng cạch khô khốc vang lên , kèm theo đó là giọng nói đầy vẻ uy hiếp :

- Đứng yên và ngậm cái miệng của mày lại , khẩu súng trên tay tao thỉnh thoảng cũng hay cướp cò lắm đấy .

Ochiniro sợ đến nỗi cả người run lấy bầy , gã lắp bắp :

- Được ... được rồi , có ... có việc gì bình tĩnh nói không được sao ?

- Khởi động tàu , ra khơi ngay lập tức .

Ochiniro toát mồ hôi hột . Lúc này họng súng lạnh lạnh sau gáy hắn đã được hạ xuống . Vừa quay mặt ra , Onichiro đã thấy trên boong có thêm tới gần chục người không biết từ bao giờ . Đứng ngay sau gã bây giờ là một tên trung niên đeo kính , tay cầm khẩu M88 chĩa xuống mặt sàn . Vừa quay lại , Ochiniro đã nhận ra ngay gã đàn ông đang cầm súng uy hiếp mình là tên liên hệ thuê tàu chiều hôm nay .

- Các người .. là ai ? Tôi đã nói rồi , bây giờ không ..

Gã trung niên đeo kính hướng khẩu M88 trong tay nhằm mặt hắn gần gần giọng :

- Một là lập tức ra khơi , hai là ăn một viên đạn vào đầu . Mày có thể chọn một trong hai . À quên , đây không phải là đồ chơi . Nếu mày muốn thử thì tao cũng không ngại đâu .

Nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt Phúc , Tùng khẽ nhếch môi cười . Lập nhìn Ochiniro run lấy bầy đi về phía khoang lái , theo sau là Phúc kè kè khẩu M88 trên tay thì chép miệng :

- Liệu có ổn không ? Lỡ như hắn ...

Một cô gái mặc áo da từ ngoài boong thuyền bước vào cất giọng trong veo :

- Gã đó có thể tin tưởng được . Nhưng cẩn thận vẫn hơn .

Cô ta vừa dứt lời thì liền nhìn Lập như ra hiệu . Gã thanh niên để đầu dính gậy đầu rồi cầm khẩu beretta của mình đi về phía phòng lái . Tùng hí hóp mắt nhìn ba cô gái đang lo lắng ngồi trên sa lông qua một lượt rồi rút thuốc ra hút . Huy kéo Hoài My đi vào trong khoang tàu , nhìn Hoàng hỏi :

- Thế nào , đã ổn chưa ?

Hoàng khẽ nhếch mép cười rồi gạt đầu . Con tàu cao tốc rời cảng Atami trong màn đêm đen kịt . Theo lời của Ochiniro thì tàu sẽ cập bến đảo Oshima trong

vòng ba tiếng nữa , nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn . Ngoài Phúc và Lập lúc nào cũng kề kề bên cạnh Ochiro thì những người khác đều tản ra quanh tàu , mặt ngoài là đi tản bộ nhưng thực ra là thăm quan sát và canh chừng hơn chục thủy thủ trên tàu để đề phòng xảy ra sinh biến cố . Được chừng mười phút thì Lập hốt hải chạy xuống khoang tàu , gặp mấy người Hằng thì vội nói :

-Không ổn rồi , mấy người lên đây , có chuyện !

Hằng , Hoàng , Tùng vội theo hắn lên đầu tàu . Lúc này có hai người đang đứng trên chiếc cano đậu sát mạn tàu , cầm đèn rọi lên đây nói mấy câu gì đó bằng tiếng Nhật. Tùng cau mày nhìn Phúc lúc này đang dẫn Ochiro lại gần , gã đáp :

- Là hải quan . Họ đòi chúng ta quay tàu trở về .

Nghe đến đây ,mấy người Hằng không khỏi tái mặt . Lúc này thang dây đã được đưa ra , Tùng vút đuốc thuốc trên môi đi rồi leo xuống . Ochiro định hét lên , nhưng họng súng lạnh ngắt luôn kề kề sau gáy làm hắn bất buộc phải trực xuất ý nghĩ đó ra khỏi đầu . Mấy người Hoàng đứng trên thành tàu nhìn xuống với vẻ lo lắng . Tùng đi cùng gã đàn ông kia vào trong cano . Tầm năm phút sau , hắn bước ra ngoài ra hiệu cho mấy người bên trên kéo cano lên .

Cano được kéo lên boong tàu , Phúc lấy tay đẩy mắt kính nhìn Tùng hỏi :

- Xong rồi chứ ?

Tùng gật đầu , sắc mặt vẫn không thay đổi chút nào . Phúc nói tiếp :

- Kiểm vật gì nặng nề buộc vào người họ rồi hãy ném xuống biển , như vậy thì sẽ lâu bị phát hiện hơn .

Ba tiếng "um" vang lên , song rất nhanh bị tiếng sóng lớn át đi . Huy và Hoàng sau khi phi tang ba cái xác này xong thì nằm dài trên boong về một mối .Tiếng sóng vẫn vỗ vào mạn tàu oàm oạp , liên tục không dứt . Dự báo khí tượng quả không sai , tàu vừa mới ra khơi được chừng một tiếng thì bắt đầu chao đảo , gió thổi mạnh hơn rất nhiều . Cô gái để tóc xoắn tên Hường nhìn về mặt biển phía xa đang nổi sóng cắt giọng lo lắng :

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ ?

Lúc này , Tùng đang ôm súng ngồi trên boong , mắt dán chặt vào lưng Hường . Cô gái này khá xinh đẹp , lại biết cách ăn mặc nên trông rất quyến rũ . Hoàng đang ngồi với Huy và Hoài My cạnh đó nghe vậy thì nói :

- Chắc không sao đâu , “ Thời hạn “ đó còn chưa tới , chủ thần chắc cũng không muốn chúng ta chết lãng nhách như vậy chứ ?

Cạnh đó , Huy đang cùng với Hoài My chơi vật tay . Nhìn khuôn mặt ngây ngô của cô bé , Hoàng cũng không biết nên vui hay là buồn . Cứ thế lại hay , ít ra cũng không phải canh cánh trong lòng nỗi lo bị tử thần đến viếng như bọn hắn .

Tàu càng ra xa thì càng lắc mạnh . Nhưng có vẻ như đúng như lời Hoàng nói , chủ thần không cho họ chết một cách đơn giản như thế . Sau hơn bốn giờ đồng hồ lênh đênh trên mặt biển thì phía trước , bóng dáng một hòn đảo cũng dần dần hiện ra .

- Tới rồi !

Huy thờ phào nhìn ra xa khẽ nói :

- Ổn trời , cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra !

Con tàu chậm chậm xoay hướng để cập vào cầu cảng Motomachi . Lúc này trời đã tờ mờ sáng , tất cả lục tục xuống tàu . Phúc bước ra sau cùng . Gã đi kề kề ngay sau Ochiro , cánh tay để hở phía sau lưng . Lập đi sau Phúc , hai mắt lảo liên không ngừng canh giới . Tùng nhủ thầm nhìn gã thuyền trưởng trong tay Phúc hỏi :

- Định mang hắn theo à ?

Phúc gật đầu . Tại cầu cảng Motomachi lúc nào cũng có sẵn xe chờ của dân bản địa để đưa đón du khách . Mặc dù lúc này là sáng sớm , nhưng họ rất nhanh đã tìm được một quán cho thuê xe hơi ở gần đó . Phúc đặt cọc tiền với chủ quán , làm thủ tục thuê liền một lúc ba chiếc xe du lịch . Gã đẩy Ochiro lên ngồi hàng ghế sau với Lập rồi cầm tay lái , miệng nhắc :

- Coi chừng hắn đấy .

Họ thuê một người dân đảo đi theo để chỉ đường . Theo lời gã thì trên hòn đảo này chỉ vốn vẹn có ông lão Takashi sống ở làng Sashikichi là mang họ Yamamura mà thôi . Phúc khẽ gật đầu , Takashi chính là cái tên mà họ cần tìm . Hằng có hỏi qua gã về Sadako nhưng không thu được chút gì . Ba chiếc xe nối đuôi nhau tiến về ngôi làng ở phía cực nam hòn đảo . Bây giờ là sáu giờ sáng , bọn họ chỉ còn vốn vẹn tầm năm tiếng đồng hồ an toàn nữa mà thôi .

Sau khi lượn qua gần hai chục cây số đường vành đai vừa xấu vừa hẹp , họ tới một ngã ba . rẽ trái , đi thêm chừng mười phút nữa thì một ngôi làng nhỏ hiện ra . Ba chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà hai tầng có tám biển đề “ Quán trọ Yamamura “

Yamamura Takashi , bác họ của Sadako nay đã là một ông lão gần đất xa trời . Thế nhưng kỳ lạ thay , vừa nghe mấy người Hoàng giải thích vài câu thì

ông ta đã quả quyết bước tới nhận lấy cái bọc trong tay Hằng rồi nói :

- Phiền anh chị đã lặn lội đường xa . Đúng nó rồi , đúng là Sadako rồi ....

Theo như trong truyện , Sadako sống ở quán trọ Yamamura mười hai năm và gọi Takashi là bác họ . Cô sống ở làng Sashikichi tới năm mười tám tuổi thì lên thành phố rồi đi theo đoàn kịch Hishio , từ đó không trở về đây lần nào nữa . Mấy người Hoàng đều nhìn nhau với vẻ kinh ngạc . Ông lão trước mặt họ thậm chí còn không hề nghĩ tới việc kiểm tra xem nó có đúng là hài cốt của cháu gái mình hay không , dường như đó là một việc không cần thiết vậy . Ánh mắt sáng rực khi mới nhìn thấy cái bọc trong tay Hằng đã nói lên tất cả . Nhất định phải có một thứ sức mạnh siêu nhiên nào đó ở đây . Ông lão mời mấy người bọn họ vào nhà uống nước , Phúc bắt đầu đem việc tìm được hài cốt của Sadako ra kể loáng thoáng một lượt . Takashi như nhập thần vào lời kể phần nhiều là bịa ra của Phúc , hai mắt đỏ lên . Cuối cùng , đưa cháu mất tích hơn ba mươi năm đã trở về . Dù chỉ còn là một nắm xương , nhưng thế cũng đủ để ông hài lòng lắm rồi .

- Vậy là xong rồi sao ?

Huy ngậy người nhìn ra bờ biển phía xa cất giọng trầm trầm . Hằng nhìn đồng hồ trên tay mình một hồi rồi nói :

- Bây giờ là chín giờ ba mươi lăm phút sáng 23-09 . Tôi vẫn còn nhớ rõ thời điểm mà chúng ta được truyền tống tới đây , đó là mười một giờ năm phút sáng ngày 20-09 . Điều đó có nghĩa là bắt đầu từ mười một giờ trưa nay , chúng ta sẽ có cơ hội kiểm chứng xem .. liệu hai việc đã làm có phải là chìa khóa giải lời nguyên của cuộn băng đó hay là không .

Hằng nói tới đây thì không tự chủ nhìn về phía hai cô gái tên Quỳnh và Mai đang đứng cách đó không xa . Lúc này , Lập không hiểu làm gì mà nãy giờ mới về , vừa tới đã nhìn mấy người Hoàng hỏi :

- Thế nào ? Xong chưa ? Lão Taka gì gì đó có nhận bộ hài cốt ấy hay không ?

Hoàng gật đầu rồi kỳ quái hỏi :

- Nãy giờ cậu đi đâu vậy ? Cả gã Phúc kia nữa ?

Lập thở ra một hơi rồi bắt đầu kể lể :

- Còn làm gì nữa .. gã Phúc đó bảo tôi chuốc thuốc mê thằng béo kia rồi trói hắn vào trong xe . Tên đó uống thuốc rồi mà vẫn còn giãy dụa ghê lắm , tôi phải mất bao công sức mới trói được gã lại đây . Hắc , hắc còn bắt tôi phải để ý canh chừng gã nữa , làm như tôi là thằng chuyên sai vật không bằng .

Hằng gật gù nói :

- Phúc tính thế là phải . Nếu thả hắn ra thì không ổn . Chúng ta cứ khống chế gã một thời gian cái đã rồi tính sau . Dù gì cũng chỉ còn có vài ngày nữa thôi mà .

Đồng hồ trong tay mọi người đã điểm tới mười hai giờ , song vẫn không có chuyện gì xảy ra . Chiều hôm đó , tất cả mười một người đi cùng với Yamamura Takashi ra nghĩa địa của làng để làm thủ tục và chôn cất hài cốt của Sadako .

Thắp một nén nhang lên ngôi mộ sơ sài vừa mới đắp , Hoàng nhắm mắt lầm rầm cầu khẩn một hồi . Lúc này trời đã về chiều , từng đám mây đỏ quạch vện vện trôi về phía cuối làng , trông như một con quỷ đang giơ nanh múa vuốt cười nhạo chúng sinh bên dưới . Hằng quay sang ngó Phúc , lúc này đang nhìn chăm chăm tấm di ảnh của Sadako đặt ngay ngắn trên mộ ngập ngừng hỏi :

- Chúng ta .. đã thực sự giải được lời nguyên trên cuộn băng đó rồi phải không ?

Phúc làm như không nghe thấy , quay người bước theo Tùng , trước khi đi khuất còn nán nhìn lại tấm di ảnh kia một lần nữa . Thu Hà cũng bước theo , khi đi qua chỗ Hoàng thì đột nhiên quay đầu khẽ mỉm cười với Hằng một cái . Hằng khẽ rùng mình , nụ cười đó rất lạ , nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào thì cô lại không rõ . Lập thấy sắc mặt của chị ta thoáng chốc đã chuyển thành tái nhợt thì cau mày hỏi :

- Chị Hằng , sao vậy ?

Hắn phải gọi tới lần thứ ba thì mới nhận được câu trả lời .

- Không có gì , chúng ta về thôi .

Hằng nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Thu Hà , mím môi nói . Linh tính cho cô biết , ngày hôm nay nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra . Nhất định là như vậy .

Chiều hôm đó , Tùng đề xuất ý kiến nghỉ tại quán trọ nhà Takashi cho tới khi nhiệm vụ kết thúc . Ông lão Takashi đối với mấy người hảo tâm đi đường xa tới đây gửi trả hài cốt cháu gái mình thì nhất quyết không chịu nhận tiền thuê phòng , bọn họ thấy thế thì cũng đành chịu . Sau đó , ngoài Hằng ở chung phòng với Quỳnh và Mai ra thì những người khác đều có quyền tự do sinh hoạt theo ý mình . Huy , Hoàng và Hoài My ở cùng một phòng . Tùng , Phúc , Lập , Hường và Thu Hà mỗi người một phòng . Mặc dù không ai nói câu gì , song nỗi ám ảnh về Sadako vẫn lờn vờn trong tâm trí tất cả mọi người , chỉ chờ dịp bộc phát ra mà thôi .

Tối hôm đó , Hằng , Quỳnh , Mai về phòng đi ngủ từ bây giờ . Mai là một cô gái cả về nhan sắc lẫn tính cách đều tương đối bình thường , có phần yếu

đuổi . Quỳnh thì khác , tuy rằng nhan sắc của cô ta cũng không hơn Mai là mấy nhưng lại có một nét duyên khó nói bằng lời , rất cuốn hút người đối diện . Hằng lúi lỏm ngắm bùa hộ thân của mình ra dán ở cửa sổ và cửa ra vào mỗi nơi hai cái , giữ lại một chiếc để phòng thân . Quỳnh và Mai đã sớm sợ đến mất hết hồn vía suốt nửa ngày nay , vừa về phòng đã đóng sập cửa rồi rù nhau chui lên giường đắp chăn liền . Hằng nhìn hai người hỏi :

- Bùa hộ thân của hai người đâu ? Vẫn giữ bên mình đấy chứ ?

Mai khẽ gật đầu . Quỳnh nghe Hằng nhắc đến thứ này thì vội chạy ra phòng vệ sinh lấy chiếc quần bò của mình ra tìm một lượt . Cô tìm một hồi lâu không thấy thì tái mặt quay ra nhìn Hằng nói :

- Không xong rồi , hình như ... em để quên trong xe rồi thì phải .

Hằng nghe vậy thì không khỏi lắc đầu . Cô gái này không ngờ lại bất cẩn đến vậy , đến chuyện của mình mà cũng không lo nghĩ thì còn làm gì được chứ ?

- Thôi được rồi , để chị xuống dưới lấy cho . Cái màu xanh đậu ở giữa có phải không ?

Quỳnh khẽ gật đầu . Hằng vừa đi khỏi , Mai đã lồm lét ngó trước sau hết một vòng rồi thở dài nhìn Quỳnh nói :

- Chúng mình là vật thí nghiệm của bọn họ rồi còn gì nữa . Cậu thấy có bất công không ? Tại sao hai đứa mình lại bị phân vào ngày đầu tiên cơ chứ ?

Quỳnh cúi đầu không nói , khẽ chui ra khỏi chăn . Mai thấy thế thì vội hỏi :

- Cậu đi đâu đấy ?

Song lúc này cô ta đã thay dép và đi vào phòng vệ sinh rồi . Ngồi một mình trong căn phòng rộng gần ba mét vuông , Mai bỗng thấy khó thở , ngực đập thình thịch không rõ nguyên do . Khí lạnh ban đêm và hơi ẩm trên da như một cái bóng đè nặng lên cô . Cảm thấy cô họng khô rang , Mai tung chăn lại gần chiếc tủ lạnh ở góc phòng . Trong cơn hoảng loạn , mấy lá bùa hộ thân kẹp dưới chân rơi lả tả xuống mặt sàn . Một chiếc bát đậu bốc cháy . Ngọn lửa màu xanh bị ánh đèn neon trong phòng át đi gần hết .

Mai lấy một chai nước ngọt trong đó rót vào cốc rồi tu liền một hơi . Vẫn khát , cô liền lặp lại động tác vừa nãy của mình . Vừa tu xong cốc thứ hai , Mai chợt rùng mình , hai tay run bắn . Có cái gì đó ở sau lưng , nhất định không phải là người . Ngọn đèn neon trong phòng đang bình thường giờ bỗng lập lòe như đom đóm . Một cảm giác lạnh buốt sống lưng chạy dọc từ chân lên tới tận cổ . Mai muốn hét lên cho Quỳnh nghe thấy , nhưng cái miệng há to mãi mà không thể thốt thành lời . Không cần quay lại , cô cũng thừa biết đằng sau mình có gì . Cái giường và chiếc tủ buffet , xa hơn nữa là khu vườn trồng đầy lan sau quán trọ nhà Yamamura .. đúng , chỉ có thế thôi , không việc gì phải sợ cả ..

Đằng sau mình không có gì cả , chắc chắn là không có gì cả ..

Lấy hết can đảm , Mai quay đầu ngược lại .

Quỳnh thần người ngồi trên bệ toilet . Một linh cảm bất an chợt xuất hiện trong đầu cô . Nó như một con virus , đã vào trong cơ thể là không ngừng sinh sôi nảy nở , chỉ một lát đã choán hết tâm trí của cô gái trẻ . Kéo chiếc quần ngủ lên , Quỳnh quay người , khẽ ngấm dung nhan mình trong gương . Trên chiếc gương lớn đặt trong phòng vệ sinh lúc này là một khuôn mặt tiều tụy không có sức sống , với hai hốc mắt thâm quầng và nếp nhăn trải dài trên trán . Không , còn một người nữa .

Tim Quỳnh như ngừng đập , cả người run lẩy bẩy . Không biết từ lúc nào , ngoài cô ra , trong gương đã xuất hiện một khuôn mặt nữa . Đó là khuôn mặt của một người con gái , một khuôn mặt rất đẹp . Thế nhưng , Quỳnh không hề cảm thấy chút sức sống nào từ nó cả .

Làn da trắng bệch đã nói lên tất cả . Một khuôn mặt rất đẹp , một khuôn mặt của người chết .

- Chị Hằng , chị làm gì thế ?

Hằng quay đầu ra , thấy Hoàng đang đi tới đây thì lấy tay vuốt lại mái tóc lòa xòa của mình rồi cười nói :

- À , chị đang tìm cái này ..

Hoàng đứng từ ngoài ngó vào trong xe , nhìn một hồi rồi nói :

- Chị tìm mấy lá bùa có phải không ? Vừa rồi anh Tùng có qua đây cầm đi rồi . Là của chị bỏ quên ở đó à ?

Hằng nghe vậy thì thở ra một hơi , chui ra khỏi xe nhúm mày nói :

- Làm chị mất công tìm mãi .. Tùng đâu ?

- "AAAAAARGH ..."

Tiếng thét thất thanh vang ra từ căn nhà trọ . Hằng nhìn theo hướng phát ra tiếng hét , sắc mặt nhất thời tái nhợt , không nói một câu đã lao đi như gió .

- Chuyện .. Chuyện gì vậy ?

Hoàng sau khi tỉnh thần lại thì vội đuổi theo , tìm thức báo cho hắn biết nhất định đã có chuyện kinh khủng nào đó vừa xảy ra . Hoàng vừa leo tới cầu thang tầng ba thì đã thấy Hằng và Lập đứng ngoài cửa toilet không ngừng nôn ọe . Hắn sầm mặt nhìn hai người hỏi :

- Chuyện gì xảy ra vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Giã Dưa

Vừa chạy tới chỗ Hằng , cảnh tượng hãi hùng trong phòng tắm đã đập thẳng vào mắt hắn . Hoàng không kiềm được mà úp mặt vào tường nôn mửa . Đập vào mắt hắn là một thi thể cụt đầu , tay phải cầm con dao gọt hoa quả đầy máu me , tay trái cầm một cái đầu người khác ngâm vào bồn rửa mặt , bụng bị thủng một lỗ lớn , chết ngói trên bệ toilet . Một cảnh tượng chỉ có trong những bộ phim kinh dị , mà nội việc ngồi xem trước màn hình tivi cũng đủ rợn người chứ đừng nói tới tận mắt chứng kiến .

Sở dĩ Hoàng nhận ra cái đầu trong bồn rửa mặt không phải của nạn nhân vì hắn biết đây chính là Quỳnh , cơ thể cô ta đầy dẫy hơn Mai rất nhiều . Trong khi cái đầu bê bết máu nằm trong bồn rửa mặt lại là của Mai .

Sau khi bình tĩnh trở lại , Hằng bước vào phòng ngủ . Cô thấy vết máu kéo dài suốt từ giường ngủ tới tận chiếc tủ lạnh đặt ở góc phòng thì không khỏi rùng mình ớn lạnh . Hằng chậm chậm bước tới cạnh giường , lấy tay gạt chiếc chăn đang trùm thành một đồng trước mặt ra . Quả đúng như Hằng dự đoán , dưới chăn là xác của Mai . Bất quá cơ thể cô gái trẻ với nụ cười thân thiện luôn phủ hiện trên mặt lúc này đã bị chặt ra làm mười mấy phần , máu loang đỏ cả ga giường lẫn chiếc chăn bông đắp bên trên .

Hoàng lúc này cũng đã bước vào trong , Hắn thấy vết máu trải dài tới chân tủ lạnh thì thắm nuốt một ngụm nước bọt rồi lại gần . Gã gạt mạnh cánh cửa bên dưới . Không có gì bên trong cả , ngoài số đồ hộp và nước ngọt bọn họ mua tích trữ từ mấy hôm trước . Hít một hơi dài lấy tinh thần , Hoàng mở nút ngăn đá bên trên ra . Ngay lập tức , một đồng bầy nhảy đồ thẳng vào người hắn , mùi máu tanh nồng lan tỏa trong không khí . Hoàng hoảng hốt nhảy lùi ra đằng sau . Rơi trên sàn nhà là hai bộ ruột người cùng với cái đầu của Quỳnh . Thảo nào ... nghĩ tới vết thương lớn ở bụng Quỳnh , Hoàng thấy rùng mình ớn lạnh .

Lúc này , Phúc , Tùng , Hường , Huy nghe thấy tiếng động cũng đều đã tập trung hết lại cả đây , chẳng thiếu mặt ai . Hường và Huy ngay lập tức gia nhập vào hàng ngũ đội quân .. nôn ọe trước cửa phòng . Phúc nhủ mấy quan sát hiện trường một lượt rồi quay ra nhìn Tùng nói :

- Theo dấu vết hiện trường để lại , có thể hình dung được sơ bộ tình huống ban nãy như sau : Cô gái tên Quỳnh kia đã dùng dao giết Mai rồi chặt xác cô ta ra làm nhiều mảnh , tự rạch bụng mình và đem ruột của cả hai nhét vào ngăn đá tủ lạnh , cuối cùng là cắt đầu Mai ngâm vào bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh . Quỳnh sau đó chết trong toilet vì mất máu quá nhiều . Có ai bổ sung hay phản đối gì không ?

Huy nhìn cái đầu người lăn lóc trước tủ lạnh nhăn mặt nói :

- Vậy còn ... cái kia ? Chẳng lẽ cô ta tự cắt đầu mình để vào đó rồi ... cứ thế đi vào toilet hay sao ?

Lập thờ hắt ra một hơi , lấy tay bịt mũi , cất giọng lè nhè :

- Còn nghĩ với suy cái gì nữa ... Chuyện này nhất định là do Sadako bày ra .. hai cô gái này thân như vậy , sao có thể giết hại nhau một cách dã man thế được ? Chết tiệt ! con ma nữ này vẫn chưa chịu buông tha cho chúng ta sao ?

Hằng nói với vẻ chua xót :

- Sadako có năng lực điều khiển tư duy của người khác , cái này trong tiểu thuyết viết rất rõ . Cái chết của hai cô gái này là minh chứng hùng hồn cho việc chúng ta vẫn chưa tìm ra lời giải thực sự của cuộn băng ... Ôi, lỗi là tại tôi .. nếu ban nãy tôi không bắt cần bỏ đi thì sự việc đã chẳng đến nỗi này ..

Huy ôm đầu gầm lên :

- Lời giải ? Lời giải nào ? Tất cả chúng ta rồi sẽ chết hết thôi ! Lời nguyện của Sadako ám trên cuộn băng đơn giản là không có lời giải ! Lần lượt từng người một trong chúng ta sẽ phải chết dưới tay con ma nữ đó , không ai là ngoại lệ cả . AAA , sao tôi lại bị ném vào cái thế giới này cơ chứ ? Thăng khôn nào đã làm chuyện này ? Sadako , có giới thì đến giết tao luôn bây giờ đi ! ..

Hằng lúc này không có tâm trạng nào mà để ý tới sự tuyệt vọng của Huy , cô nhìn chăm chăm Phúc như để chờ một câu trả lời . Gã đàn ông đeo kính với mái tóc bạc quá nửa lúc này đang ngồi trên chiếc ghế sofa gần đó , cúi đầu không nói . Tùng đi tới mép giường , nhặt bốn lá bùa rơi rải rác cạnh đó cho vào túi . Gã giờ một mẩu bùa cháy dở chỉ còn một phần nằm lên trước mặt mọi người rồi nói :

- Nhìn đi , rõ ràng là Sadako hay một thứ quỷ quái gì đó vừa mới xuất hiện ở đây . Mảnh bùa cháy dở này chính là vật chứng hùng hồn nhất . Trong hai ngày tới , hai chữ không phải ba nhé , nếu không sớm tìm ra lời nguyện của cuộn băng thì chúng ta đâu chưa chết hết nhưng chắc chắn sẽ không thoát khỏi việc bị chủ thần mặt sát , so ra thì cũng chẳng có gì khác nhau cả .

Bầu không khí u ám bao phủ khắp căn phòng . Một nỗi sợ hãi không tên lớn dần lên trong lòng mỗi người . Chết chưa hẳn là đáng sợ , việc không biết mình sẽ chết như thế nào mới làm con người ta khủng hoảng tâm trí . Cái cảm giác hoàn toàn bất lực trước tiếng gọi của tử thần này thì chỉ có những người đã tự thân trải qua mới hiểu rõ được .

Phúc sau một hồi trầm tư thì đứng dậy , nhạt giọng nói :

- Bây giờ thì tất cả mọi người đều đã rõ tình cảnh hiện nay của chúng ta rồi phải không ? Thực tế là chúng ta vẫn chưa tìm ra được lời giải cho cuộn băng bị nguyên rửa đó . Mọi cố gắng trước đây .. chỉ là vô ích . Hằng , theo lịch thì ngày mai sẽ tới lượt ai ?

Hằng khẽ đưa mắt liếc nhìn Lập và Huy cạnh đó rồi đáp :

- Huy , Lập , Thu Hà .

Phúc khẽ gật đầu rồi nói tiếp :

- Bây giờ , việc mấu chốt nhất vẫn là tìm được lời giải cho cuộn băng . Trước khi làm được điều đó , tôi đề nghị các bạn tránh những không gian khép kín và có nước ra càng xa càng tốt . Theo như trong truyện thì đó là không gian thuận lợi nhất cho Sadako hành động . Trong tình huống này , việc tập trung tất cả nhóm lại một nơi rộng rãi nào đó , cố thủ cho tới khi tìm ra câu trả lời là phương án tối ưu nhất . Có ai phản đối không ?

Huy và Lập vội gật đầu lia lịa như gà mổ thóc . Tùng cau mày suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu :

- Không được , tôi không tán thành phương án đó . Tại sao phải bắt tôi chết chung với bọn họ ? Lỡ Sadako chuyển hướng tấn công cả bọn mà không tính tới thời hạn nữa thì sao ? Không thể vì một cá nhân mà liên lụy đến toàn đội như vậy được .

Lập và Huy nghe vậy thì tái mặt , hẳn học nhìn Tùng . Gã ta vừa nói xong thì liền đứng dậy bước ra ngoài , không quên xé mấy tấm bùa dán ở cửa mang theo . Hằng nhìn mấy người còn lại nói với giọng nghiêm túc :

- Thế nào ? Về việc ở chung , ngoài Tùng ra còn có ai phản đối nữa không ? Nếu không có thì ...

- Tôi phản đối .

Phúc trầm giọng . Gã bước ra nhìn Hằng nói :

- Tùng nói đúng . Chẳng có gì đảm bảo rằng Sadako khi không có cách nào tiếp cận con mồi sẽ bỏ qua việc tấn công số đông cùng một lúc cả . Sống thêm được một ngày cũng là sống , biết đâu lúc ấy lại tìm ra câu trả lời cho cuộn băng kia thì sao ? Tôi xin rút lui .

Gã nói xong thì bước ra khỏi phòng , đến ngoảnh đầu lại một cái cũng không . Hường nhìn mấy người Hằng một lúc rồi cũng đi theo . Lập nhỏ một bãi nước bọt về phía bọn họ rồi hăm hừ :

- ***** , làm như ngon lắm , ông đếch cần . Thứ đồ ích kỷ , nếu giết đồng đội không bị trừ một nghìn điểm thì ông đã tặng cho mày một phát đạn vào trán ngay bây giờ rồi . Để xem lúc ấy còn đứng đó mà dạy đời được nữa hay không ?

Huy cười chua xót :

- Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của Sadako .. người làm sao đấu với ma được cơ chứ ? Hết rồi , hết thật rồi . Không hiểu sao , trong đầu tôi lúc này nổi lên một dự cảm mãnh liệt rằng , ngày mai chính là ngày cuối của cuộc đời mình . Ha ha ha ...

Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ đen kịt một hồi rồi sầm mặt nói :

- Cùng lắm là liều một phen . Chúng ta có đạn phù chú mua từ chỗ chủ thần , có bùa hộ thân , có vũ khí sát thương lớn , dầu chết cũng phải kéo Sadako theo cùng , sao có thể đứng yên một chỗ mà ngửa cổ cho ả tới cắt được ?

Hằng gật đầu , sắc mặt đầy vẻ cương quyết . Cô nhìn Huy và Lập nói :

- Các cậu về chuẩn bị vũ khí cùng đồ ăn thức uống cho ba ngày tới đi . Chúng ta kể từ lúc này sẽ chuyển sang cố thủ ở khu đất trống sau quán trọ nhà Yamamura . Nơi đó ba mặt đều vô cùng rộng rãi và thông thoáng . Nếu có biến cố xảy ra , chúng ta dầu không cầm cự nổi cũng có thể lên xe chạy về phía rìa đông của đảo Oshima . Nơi đó đông người , có thể kéo dài thời gian thêm được một chút . Mọi người ở cạnh nhau sẽ tiện hành động hơn , so với việc phải chết trong tình trạng không minh bạch như thế này thì cũng thoải mái hơn rất nhiều .

Bốn người sau khi nhất trí thì bàn bạc thêm một lúc rồi chia nhau ra làm việc của mình . Khi Lập và Huy đã đi khỏi , Hoàng liếc nhìn Hằng hỏi :

- Chị Hằng ... theo chị , cơ hội sống sót của chúng ta trong bộ phim này là bao nhiêu ?

Hằng cười khổ đáp :

- Sống sót gì chứ ? Sự đáng sợ của Sadako thì em cũng thấy rồi đó , hai người kia chết có thoải mái chút nào không ? So ra thì tự sát còn sướng hơn nhiều ấy chứ . Nếu không tìm ra câu trả lời cho lời nguyện của cuộn băng thì chúng ta đến một người cũng đừng hòng sống sót trở về không gian chủ thần

. Đẳng nào cũng thế , chết sớm một ngày hay muộn một ngày thì có gì khác nhau đâu ? Bọn họ là đồng đội của chúng ta , sao có thể bỏ mặc đồng đội trong lúc nguy nan được cơ chứ ?

Hoàng nghe thế thì ánh mắt nhìn Hằng không giấu nổi vẻ thần phục . Hắn cười gượng nói :

- Chị Hằng đúng là người tốt , giờ ít ai được như vậy lắm . Gặp lúc người khác nguy nan không ném đá xuống giếng đã là có tâm rồi , nói gì đến ... Có nhiều người lúc bình thường thì cười cười nói nói , coi nhau như anh em ruột thịt , đến khi kẻ khác gặp chuyện thì tránh cứ như là tránh tà vậy . Kiểm được một người tri kỷ thật lòng quan tâm đến mình vô vụ lợi thật khó lắm thay .

Hằng quay xuống nhìn đồng máu me vương vãi khắp phòng rồi nhủ mảy nói :

- Thôi đừng đứng đây mà nín thở , lo mà thu dọn chỗ này đi . À , dốc óc ra mà suy nghĩ tìm câu trả lời cho cuộn băng quý ám đó nữa , như vậy còn có cơ may sống sót . Không có thời gian nói chuyện tầm phào nữa đâu .

Cả hai bắt đầu xắn tay áo lên thu dọn hiện trường đầm máu trước mặt . Sau khi lau dọn và chôn hai cái xác của Quỳnh và Mai , Hoàng lái xe ra thị trấn mua một lượng lớn thực phẩm cùng nước uống bổ sung mang về . Lúc hắn quay lại thì Huy , Lập , Thu Hà và Hằng đã dựng một căn lều lớn trên khu đất trống sau quần trọ Yamamura rồi , đang gom củi lại để đốt lửa . Hoàng ôm từng thùng đồ hộp xếp vào trong lều . Hắn thấy Huy ngồi thờ người một mình trước đồng lửa thì cười nói :

- Ủa , Hoài My đâu ? Sao không rủ cô ấy ra đây luôn ? Mấy ngày nay hai người dính nhau lắm cơ mà ?

Huy lắc đầu , nhạt giọng đáp :

- Tôi đã gửi cô ấy cho ông Takashi lo hộ rồi . Ngày kia mới là thời hạn của Hoài My , tớ làm sao có thể lôi cô ấy vào gánh phần nguy hiểm cho mình được ?

Hoàng thấy nét mặt nghiêm túc đến vô cảm của Huy thì thở dài một cái , tiếp tục làm công việc của mình . Hắn lúc đầu cũng tưởng gã ta với Hoài My bất quá chỉ là nhất thời nảy sinh tình cảm , sớm nở chóng tàn mà thôi ...nhưng giờ mới biết là mình đã lầm .

Hoàng lầm nhảm tính : Ở đây bọn họ có một số lượng lớn đạn phù chú , ba mươi mốt chiếc bùa hộ thân , một vài loại vũ khí có hỏa lực mạnh như súng phóng lựu , chống tăng .. nói chung là đủ vốn để liều một trận với Sadako . Từ nay tới lúc kết thúc nhiệm vụ còn hơn bảy mươi tiếng đồng hồ nữa , con ác mộng này vẫn còn dài lắm .

Hằng đem rải một ít bùa hộ thân mang theo ra quanh lều , số còn lại chia nhau giữ để phòng thân . Chỉ cần chú ý quan sát những tấm bùa này xem có bốc cháy hay không là bọn họ có thể biết được vị trí đại khái của Sadako . Sau đó năm người chia ra làm hai nhóm , sáng thì cố thủ trong lều , tối thì thay phiên nhau canh gác . Nhóm thứ nhất gồm Huy , Lập , Thu Hà . Nhóm thứ hai có Hoàng và Hằng .

Đêm nay và cũng là đêm đầu tiên , Hoàng và Hằng trực từ mười giờ tối đến hai giờ sáng ,sau đó là phần việc của mấy người Lập , Huy và Thu Hà . Ngồi đồng một chỗ không có việc gì làm , Hoàng liền tìm chuyện để tán gẫu cho đỡ buồn . Sau một hồi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể , hắn sực nhớ tới người đàn ông tên là Lâm mà Hằng nhắc đến trong bệnh viện thì à một tiếng rồi hỏi :

- Chị Hằng , lúc mà chị em mình tình cờ gặp nhau trong bệnh viện E ấy , có phải khi đó chị nhầm em với gã tên là Lâm gì đó phải không ? Có người giống em đến thế cơ à ?

Hằng lấy lon trà xanh để bên cạnh lên uống một ngụm rồi lim dim mắt khẽ gật đầu . Hoàng tiếp tục truy hỏi :

- Anh Lâm đó là người thân của chị à ? Có thể nói cho em biết được không ?

Hằng cúi mặt , giọng lon trà xanh bỗng quay một vòng trên mặt đất rồi chếp miệng :

- Có gì đâu ... người giống người thôi mà , chẳng có gì đáng nói cả .

Hoàng vẫn gặng hỏi . Hắn vốn đã thắc mắc vấn đề này từ lâu , nay có dịp hỏi thì đâu chịu bỏ qua . Một lúc sau , Hằng thấy đầu óc mình cứ ong ong hết cả lên thì bực mình gắt :

- Được rồi , lo mà đề ý canh gác đi , đừng nói nhiều nữa !

Hắn thấy vậy thì chưng hửng . Trước mặt họ , bếp lửa vẫn cháy rùng rục , tiếng củi cháy lách tách phát ra nghe rất êm tai . Mặc dù bây giờ tiết trời đã chớm đông nhưng cũng chưa lạnh cho lắm , đốt lửa chỉ để tạo cảm giác an toàn mà thôi . Ma quỷ thường rất sợ lửa , cái này Hoàng từng nghe ông ngoại mình kể từ thời còn bé tí .

Sau đó , hai người không nói với nhau một câu nào cả . Mãi nửa tiếng sau nữa , Hằng lúc này đang ngả người nằm dài trên mặt cỏ mới thở dài một tiếng rồi nhẹ giọng nói :

- Được thôi , cậu muốn biết phải không ? Tôi sẽ kể cho cậu nghe .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Vén Màn Bí Mật

- Cậu đoán đúng rồi đấy .. sở dĩ tôi có ấn tượng mạnh với cậu ngay từ khi mới gặp là vì ..trông cậu rất giống một người thân của tôi . Anh ấy đã chết rồi , chết trong chính thế giới phim kinh dị này , và không bao giờ có thể sống lại được nữa ...

Hoàng nghe vậy thì sầm mặt xuống , cuối cùng thì điều mà hần dự đoán mấy ngày nay cũng đã thành sự thật , lại còn được chính miệng chị ta thừa nhận nữa .

“Đó là anh ruột của tôi “

Hằng chậm chậm nói tiếp . Nhà Hằng có hai anh em , bố mẹ đi làm ăn xa , chẳng mấy khi ở nhà . Nguyễn Thanh Lâm là anh ruột của Hằng . Từ bé tới lớn , Hằng đã sớm quen với việc được anh trai chăm sóc , lo lắng cho từ những thứ nhỏ nhất nhất . Tiền ăn học suốt sáu năm ngồi trên ghế giảng đường của cô đều do một tay Lâm lo cả . Mãi cho đến khi Hằng ra trường , tìm được việc làm đến lúc về nhà chồng , tình cảm đó vẫn không hề thay đổi .

Hoàng nghe đến đây thì xen vào hỏi :

- Ồ , chị Hằng lấy chồng lâu chưa ? Anh ấy là người ở đâu , làm gì vậy ?

Hằng không buồn đáp mà chậm rãi kể tiếp :

- Sau đó , chị bị đưa vào trong thế giới này , giống như em vậy . Ở đó , chị đã gặp Lâm . Nếu không có anh ấy ...thì chị đã mất mạng ở ngay bộ phim đầu tiên rồi .

Hoàng nhú mày hỏi :

- Anh ấy đã chết ?

Hằng gạt đầu , hai mắt đã đỏ lên không biết từ khi nào . Cô nhìn lên trời đáp với giọng máy móc :

- Có lẽ là vậy ..chị cũng không biết phải nói như thế nào nữa . Nhưng sau lần đó , anh ấy không xuất hiện trong không gian chủ thần nữa , và cũng mất tích ở thế giới hiện thực luôn . Chị đã liên hệ với chủ thần .. và biết anh ấy trước kia đã từng được người khác hồi sinh một lần . Điều đó cũng đồng nghĩa với việc .. vĩnh viễn không thể sống lại được nữa ...

“Như vậy thì đúng là hết đường cứu rồi còn gì “ Hoàng nghĩ thầm trong bụng , hai tay vô thức sờ lên mặt . Hóa ra sự quan tâm mà cô ta dành cho hần bấy lâu nay chỉ vì gã có khuôn mặt giống hệt người anh trai quá cố đó mà thôi .. Hoàng cười khổ .

Hằng lấy khăn lau mặt rồi gượng cười nói :

- Dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua lâu rồi . Chúng ta vẫn phải tiếp tục sống phải không nào ? Trong thế giới phim kinh dị này , chỉ có không ngừng nỗ lực thì mới có thể sống sót , đó là quy luật đào thải vô cùng khắc nghiệt của tự nhiên . Cậu hiểu chứ ?

Hoàng cúi gầm mặt . Gã nhặt vỏ lon nước ngọt mà Hằng vất xuống đất ban nãy lên bóp mạnh rồi nói :

- Em hiểu .

Hằng mỉm cười , vỗ vai hần nói :

-Được , cậu tiếp thu cũng tương đối tốt đấy .

Hoàng bắt lấy bàn tay của chị ta đang đặt trên vai mình bóp chặt , cất giọng cười khan :

- Nhất định sẽ có một ngày em đủ mạnh để tự lo cho bản thân mình . Yên tâm , lúc đó em sẽ bảo vệ cho cả chị nữa .

Hằng che miệng cười tươi :

- Tôi cũng mong ngày đó sẽ tới sớm ..ha ha ha ha ..

Cả hai đang cười nói thì bỗng nhiên im bặt , bởi có tiếng chuông nhỏ phát ra từ chiếc đồng hồ trên tay mỗi người . Hoàng liếc nhìn mặt đồng hồ , sắc mặt nhất thời trầm xuống :

- Không giờ rồi .

Thời gian an toàn đã hết . Kể từ bây giờ , họ sẽ phải đối mặt với sự công kích của Sadako nhằm vào ba người đang nằm trần trọc trong lều kia bất cứ lúc nào . Hoàng ôm chặt khẩu tiểu liên đã lên đạn sẵn của mình trong tay , hai mắt nhìn chăm chăm mấy tấm bùa dán chung quanh .

Một đêm an lành trôi qua . Lúc Hoàng và Hằng với đôi mắt vẫn còn thâm quầng tỉnh dậy thì đã là chín giờ sáng . Lúc này , mấy người Huy , Lập , Thu Hà vẫn đang ngồi cạnh giới trước cửa lều với sự tập trung cao độ . Nhìn bộ dáng như đang ngồi trên đồng lửa của Lập và Huy , so với lúc hấn chọn mặt thì chẳng khác chút nào , Hoàng cười khổ nói với ra :

- Không đến nỗi như vậy chứ ? Sadako mà nhìn thấy nét mặt của các cậu bây giờ thì chắc cũng bỏ chạy mất dép . Thả lỏng một chút đi .

Lập lắc đầu , hai mắt vẫn đảo quanh như rang lạc :

- Có phải chuyện của mấy người đầu mà lo với chả lắng . Từ đây tới không giờ đêm nay , con ma nữ đó chắc chắn sẽ tìm tới ba người bọn tôi để mà hỏi thăm sức khỏe một lượt . Cứ chờ đi , ngày kia là tới lượt cậu rồi đấy !

Hoàng lấy bánh mì gói trong túi ra , phết thịt hộp và kẹp một ít rau sống vào bên trong . Hấn đẩy chiếc đĩa lớn bên trên có sáu chiếc bánh mì kẹp thịt vừa mới làm ra chỗ mấy người bọn họ rồi nói :

- Được rồi , dù gì thì cũng phải ăn sáng cái đã . Chẳng ai có thể chiến đấu với một cái bụng lép kẹp cả , phải không ?

Năm người cùng nhau ăn sáng ngay tại trong lều . Sau khi uống một hơi hết một phần ba chai trà xanh trước mặt , Hằng lấy khăn giấy lau miệng , ho khan một tiếng rồi nói :

- Trước mắt , chúng ta hãy hạn chế việc phải tách khỏi nhóm đến mức tối đa có thể để đề phòng biến cố . Nếu có việc ra ngoài thì bắt buộc phải có ít nhất một người đi theo . Bây giờ tôi vào trong kia tìm Tùng nói chuyện một lúc , bốn người ở lại có chuyện gì xảy ra thì một là gọi điện , hai là bắn chỉ thiên báo động , rõ chứ ?

Huy vội nói :

- Chỉ có đi thì tiện thể ghé vào thăm Hoài My một lúc nhé . Ông lão Takashi già lắm cảm rồi , nói trước quên sau . Em đã dặn ông ta để ý cô ấy nhưng cũng chẳng biết thế nào .

Hằng gật đầu , mang theo khẩu M88 của mình đi về phía quán trọ .

“ Chết tiệt ! “

Phúc nắm chặt tay , đập mạnh lên mặt bàn . Gã đã thức trắng cả đêm qua để suy nghĩ sắp xếp lại tất cả mọi đầu mối , nhưng vẫn không sao tìm ra được lời giải của cuộn băng . Tháo cặp kính nhãn bóng của mình xuống lau lại một lần nữa , Phúc trợn mắt nhìn tấm ảnh của Sadako chụp chung với Takashi đóng khung treo trước mặt .

Sadako , rốt cuộc cô muốn chúng tôi làm gì ?

Nhìn gương mặt cân đối xinh đẹp và đầy thánh thiện ấy , có ai ngờ đó lại là một con ác quỷ giết người không gớm tay , đang núp ở một chỗ nào đó để rình lõn từng người bọn họ xuống địa ngục .

Không bình tĩnh lại nào , Phúc ... có lẽ mày đã bỏ qua điều gì đó .. Giữ bình tĩnh trước mọi hoàn cảnh là điều kiện tiên quyết phải có của một nhà tâm lý hàng đầu ... Mày quên rồi sao ?

Phải rồi , đứa con ... đứa con mà Sadako bế trong đoạn băng ..! Cô ta đã nghĩ tới nó trong lúc hấp hối dưới chiếc giếng ma ám ấy . Nó nhất định phải có ý nghĩa gì đó .. nhưng chính xác là gì ?

..Sinh con ? Cô ta bị dị tật cơ thể bẩm sinh , xét trên góc độ khoa học thì hoàn toàn không có khả năng sinh nở .. Nếu đó không phải là con của Sadako thì là của ai ?

Cái giếng .. Nếu mong muốn của cô ta không phải là được mang xác về chôn cất tại quê nhà thì là gì ? ... Cô ta muốn chúng ta quay trở lại chỗ chiếc giếng đó ... là có mục đích gì ?

Sadako , hãy nói cho tôi nghe đi , rốt cuộc cô muốn gì ?

Nhìn trần trần tám khung ảnh treo trước mặt một hồi lâu , hai con mắt đỏ quạch đầy tơ máu của Phúc bỗng mờ lớn hết cỡ . Gã vùng dậy lao ra ngoài , tới cửa phòng cũng không buồn đóng , khác xa với vẻ cẩn thận thường ngày .

Tám khung ảnh rơi xuống mặt sàn . Một tiếng “ choeng “ trầm đục vang lên , lớp kính bao ngoài vỡ tan thành từng mảnh . Thế nhưng lúc này Phúc không còn tâm trạng nào mà để ý đến chuyện đó nữa .

Nụ cười đó kị .

- Kể về Sadako lúc nhỏ à ?

Takashi rót một chén trà đưa ra trước mặt Phúc rồi chậm rãi hỏi với kỳ quái .

- Cậu hỏi chuyện này để làm gì ?

Phúc gật đầu nói với vẻ nghiêm túc .

- Thưa bác .. chẳng là cháu quen Sadako từ hồi còn ở Tokyo , cũng đi lại với nhau không ít lần . Mới đây khi biết tin chị ấy gieo mình xuống giếng tự vẫn , cháu vẫn nghi đây là một vụ mưu sát nên đã cố thu thập manh mối , tới giờ cũng có một chút kết quả . Bác có thể cho cháu biết mọi chuyện liên quan tới Sadako khi còn sống ở đây không ạ ? Biết đâu lại trợ giúp được cho việc phá án không biết chừng ..

Ông lão nghe đến đây thì cơ mặt mới giãn ra , khẽ thở dài một hơi rồi nói :

- Nó à ... Sadako hồi nhỏ là một cô bé biết nghe lời , lại vô cùng ngoan ngoãn . Mặc dù mất mẹ từ nhỏ , lại không có cha nhưng con bé vẫn không hề tỏ ra tự ti hay yếu đuối chút nào . Hồi đó , ngoài lúc đi học ra thì thời gian rảnh nó đều dành để phụ tôi việc đồng áng , chẳng bao giờ than vãn lấy một câu . Từ nhỏ , nó đã có mơ ước sau này trở thành một diễn viên kịch được nhiều người mến mộ , thế mà ...

Phúc biết nếu không ngăn lại thì ông lão trước mặt mình không biết còn luyên thuyên dài dòng đến lúc nào nữa , hần vội nhắc :

- Vâng , cháu biết . Sau này chị ấy vẫn như thế chứ ạ ? Sadako có gây xích mích với ai , hay có biểu hiện gì kỳ lạ không ạ ? Lo lắng , bồn chồn vô cớ chẳng hạn ?

Takashi cau mày nhìn ra cửa sổ như để lục lại đồng trí nhớ của mình về cô cháu gái . Một lúc sau , ông lão khẽ gật đầu nhìn Phúc nói :

- Có gì kỳ lạ không ạ ? Có , lúc nó từ Tokyo về đây thì cứ như đã thay đổi thành một người khác hoàn toàn khác vậy , chắc là ở đoàn kịch có chuyện gì đó khiến nó buồn lòng .

Phúc tròn mắt nhìn ông lão :

- Quay về ? Cháu tưởng chị ấy không trở lại làng Sashikichi lần nào nữa từ khi bỏ lên thành phố cơ mà ? Sao lại có chuyện trở về ở đây ?

Takashi nhìn gã với vẻ nghi hoặc :

- Cậu nghe ai bảo thế ? Hai năm sau nó có về và ở lại đây hơn nửa tháng , sau đó mới đi biệt tích . Tôi vẫn còn nhớ như in , đó là một đêm tháng sáu mưa gió ..nó vừa về đã nhốt mình trong phòng , ai hỏi gì cũng không đáp ... Nói chung là rất kỳ lạ , chẳng biết là có chuyện gì nữa .

" Không thể nào .. " Phúc hít một hơi dài rồi hỏi tiếp :

- Kỳ lạ như thế nào ạ ? Bác có thể kể rõ được không ?

Ông lão thở dài , khuôn mặt đậm vẻ tang thương :

- Nó trở nên trầm tính và ít nói hẳn ..cả ngày chỉ nhốt mình trong phòng với chiếc tivi . Nửa tháng sau , nó còn quay lại và đòi tôi lấp cái giếng đằng sau nhà đi nữa . Tôi có nói thế nào nó cũng không nghe , cuối cùng chính con bé đã thuê thợ tới lấp cái giếng ấy đi . Con bé thật là ... chắc là nghe lời bà nội nói linh tính nên mới trở chứng ra như vậy . Ngày còn bé nó thích nhất là trò nghịch nước , vậy mà khi đó cứ nhìn thấy nước là nó run bắn người như gặp quỷ vậy .

Phúc nghe đến đây thì vội xen vào :

- Bà nội ? Chị ấy còn một người bà nữa sao ?

Takashi gật đầu :

- Shizuko , mẹ con bé sau khi sinh thì gửi nó cho bà nội chăm rồi bỏ lên thành phố luôn . Nó sống ở đó mấy năm thì sang ở với tôi . Sau này khi từ Tokyo trở về , Sadako cũng chỉ ở chỗ tôi một tuần rồi bỏ sang nhà bà nội , lúc về thì bắt tôi lấp cái giếng đi như đã nói đây .

" Kể từ... thế nào? Cháu mà... nước... quý ác... Phải cẩn thận... nghe chưa . Sang năm,... sinh con . Cháu gái... nghe lời bà nói. Không có gì..."

Phúc cảm thấy có một cái gì đó vừa lóe lên trong óc , nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hoàn toàn không có gì hết . Hần nghĩ tới cái giếng cũ kia thì vội hỏi :

- Cái giếng đó ngày trước ..nằm ở đâu hả ông ?

Ông lão chỉ tay về đằng sau nhà , nơi mà mấy người Hằng định lều chằm chậm đáp :

- Ở bên đó . Sau này đổi mới , có người xuống thiết kế lấp đặt đường ống dẫn nước ngọt cho cả làng nên tôi cũng không đào giếng nữa .

Phúc khẽ gật đầu , rồi cứ thế ngồi im như bức tượng . Đột nhiên , hần quay sang nhìn chằm chằm ông lão Takashi ngồi trước mặt trầm giọng :

- Cháu có cái này muốn cho ông xem . Bên trong có chứa một số đầu mối cái chết của Sadako mà cháu thu thập được . Ở đây có đầu video không ạ ?

Phúc lôi từ trong chiếc túi luôn mang theo mình ra một cuộn băng . Takashi chỉ tay sang phòng bên rồi nói :

- Bên kia có cả đầu video lẫn tivi , chúng ta qua đó đi .

Phúc gạt đầu , hần theo chân ông lão bước vào một căn phòng sát bếp . Gã bật nguồn đầu máy , đẩy cuộn băng vào trong , mở tivi lên và nhìn ông lão đang ngồi khoanh chân trên chiếc nệm màu xanh trước mặt đầy ấn ý . Thế nhưng khi ngón tay của Phúc vừa định chạm vào nút Play thì " Phụt " - điện trong nhà vụt tắt . Gần như ngay lập tức , một cảm giác lạnh lẽo truyền tới làm cả người hần run lên bần bật . Bóng tối bao trùm .

- Ôi , cậu chờ một tí , tôi đi kiểm mấy cây nến thấp cái đã .

Tiếng cửa đóng vang lên khô khốc . Phúc muốn mở miệng gọi ông ta lại nhưng không sao nói được thành lời . Hần biết , cái cảm giác nào bộ vẫn tỉnh táo như thường nhưng cơ thể không thể cử động được này khác hẳn với bị bóng đè . Trong bóng tối tĩnh lặng , tiếng nước chảy lách tách từ vòi xuống bồn rửa bát trở nên rõ mồn một . Phúc chây mò hôi hột , ướt đầm lưng áo . Hần khẽ nuốt một ngụm nước bọt , đóng tai nghe ngóng . Một nỗi sợ hãi không tên lớn dần lên trong tâm trí gã , có cái gì đó đang tới gần . Không phải chứ ? Ngày mai mới là " thời hạn " của mình mà ? Phúc trợn mắt .

Sadako , cô không định trở mặt thật đấy chứ ?

" AAAAARGH ... "

Hằng đang ngủ gà ngủ gật thì bị tiếng hét làm cho giật mình tỉnh dậy . Cô vội đứng bật dậy , lắc đầu cho tỉnh táo rồi nhìn ra ngoài . Lúc này trời đã về chiều , mới sáu giờ mà đã tối đen như mực . Hằng vừa vớ lấy khẩu M88 chạy ra thì va phải Hoàng đang lao vào , cả hai đụng nhau đánh " rầm " một cái rồi ngã ngồi ra đất . Vừa ngồi dậy , Hoàng cũng không buồn để ý đến một bên trán sưng vù của mình mà vội nói :

- Chị Hằng , không xong rồi ..

Hằng đứng lên trợn mắt nhìn hần hỏi :

- Chuyện gì ?

- Vừa nãy .. có tiếng hét của Hoài My từ trong quán trọ vang ra ... Huy đã chạy vào đó xem sao rồi !

Hằng tái mặt , vớ vội mấy lá bùa và một túi đạn phân sẵn đeo lên vai rồi chạy ra ngoài , trước khi đi hần còn không quên dặn :

- Các cậu ở ngoài này cẩn thận , nếu có chuyện gì thì báo động rồi cố cầm cự , tôi vào đó một lúc rồi sẽ ra ngay !

Hoàng gạt mạnh đầu . Lập lúc này đang vô cùng căng thẳng , trời tuy lạnh mà trán hần vẫn lấm tấm mồ hôi , khuôn mặt đỏ bừng lên , môi tái nhợt . Gã ngó lên tầng ba quán trọ nhà Yamamura , nơi vừa phát ra tiếng thét của Hoài My , khàn giọng :

- Bắt đầu rồi .

Hoàng quay lại nhìn về phía sau một vòng thì biến sắc :

- Thu Hà đâu rồi ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Lập Unlimited Break

Lập dáo dác nhìn quanh một hồi rồi lẩm bẩm :

- Tôi vừa thấy cô ấy ở đây xong mà , mới đó mà đã chạy đi đâu rồi ?

Lập nói xong thì vác súng đi vòng ra sau lều tìm kiếm . Một lát sau gã vẩy tay ra hiệu cho Hoàng lại gần . Hoàng vừa chạy tới nhìn theo tay hần chỉ thì đã thấy Thu Hà đang ngồi xõm đằng sau lều , đầu cúi gằm xuống đất không biết để làm gì . Hoàng nuốt một ngụm nước bọt vào cổ họng rồi nhàn nhạt nói :

- Sao tôi thấy .. có cái gì đó không ổn cho lắm . Lập , anh thử gọi cô ta xem sao ..

Lập cầm khẩu súng trường trên tay nhích dần từng bước lại gần Thu Hà , miệng nói lớn :

- Này , cô có nghe tôi nói gì không ? Làm gì ở đó vậy ?

Đến lúc còn cách Thu Hà khoảng ba bước chân thì gã dừng lại, giờ súng lên ngắm sẵn về phía lưng cô ta với vẻ đề phòng. Đột nhiên, Hà quay lại, nét mặt khi thấy Lập giờ súng nhắm về mình thì không giấu nổi vẻ sợ hãi:

- Anh.. anh làm gì vậy?

Hoàng và Lập thấy cô ta vẫn bình thường thì đều không hện mà cùng thở phào một cái. Hoàng nói với vẻ bức tức:

- Mau vào trong lều! Tình hình có vẻ không ổn cho lắm, cô..

Hoàng nói tới đây thì lông tóc bỗng dựng đứng hết cả lên. Lúc này, Lập đang quay người đi về phía hẻm, đằng sau gã là Thu Hà, hai mắt tròn lên, khuôn mặt đỏ gay như máu, tay phải giờ con dao đâm bếp lên đâm xuống cổ Lập.

- A!

Trước diễn biến quá mức bất ngờ, Hoàng chỉ kịp "A" lên một tiếng. Gã đàn ông để đầu dính có lẽ cũng đã phát giác được chuyện gì không đúng, vừa nhìn sắc mặt Hoàng thay đổi thì đã nhảy bổ về phía hẻm.

Con dao trong tay Thu Hà bổ vào khoảng không. Thế nhưng ngay lập tức, cô ta nhảy xổ về phía hai người. Lập hoảng hốt giờ khẩu súng trường trên tay lên đỡ nhưng đã muộn, nhát dao bén ngọt xoẹt một cái đã chém bay cả ngón cái lẫn ngón trỏ trên bàn tay phải của hẻm ta. Lập rú lên một tiếng đau đớn, ôm tay lui về phía sau. Lúc này trông Thu Hà không còn vẻ gì của một cô gái, à không, của một con người bình thường nữa. Hai mắt vô hồn, da mặt đỏ kè, miệng sùi bọt mép, trông cô ta giờ không khác một con zombie mà bọn họ đã từng gặp trong Vĩnh Lạc Đồng Sinh là bao.

Lập ngã về phía Hoàng. Cả hai người còn đang hoảng hồn thì Thu Hà đã chồm tới. Hoàng đẩy Lập sang một bên rồi bật dậy đá một cú vào bụng cô ta. Hẻm cầm khẩu tiểu liên của mình lên nhắm về phía Hà điên cuồng nã đạn. Thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của hẻm, trúng nguyên một loạt đạn vào người song cô ta vẫn không hề hấn gì. Hà cười khàn khàn, lúc đứng lên thì tay phải không biết đã có thêm một khẩu Desert Eagle từ lúc nào. Hoàng thấy khẩu súng trong tay mình không làm gì được đối phương thì biến sắc.

Phải rồi, khẩu súng này dùng chính là đạn phù chú mua từ chỗ chủ thần..đối với người thường thì không có chút tác dụng nào cả. Nhưng khoan đã, cô ta lúc này còn là người thường nữa hay sao? Hoàng không còn thời gian suy nghĩ nữa vì lúc này Hà đã giờ khẩu Desert Eagle lên nhắm về phía hẻm. Bằng tốc độ vượt xa người bình thường, Hoàng lao thẳng về phía căn lều và chui vào trong trước khi khẩu súng trong tay cô ta rít lên một tiếng chói tai.

Một tiếng "Đùng" đánh gọn vang lên. Hoàng vừa lao vào trong lều thì đã đảo dác ngó quanh tìm vũ khí. Đúng lúc này, cảnh tượng xung quanh đột ngột thay đổi. Túp lều mà bọn họ dựng đêm qua nay đã trở thành một căn phòng kiểu Nhật ngày xưa, với lớp chiếu rom trải trên thảm và bốn bức vách làm bằng giấy dán. Hoàng và Lập nhìn nhau kinh hãi. Họ liếc mạng chạy vô đây là để tìm vũ khí nhằm đối phó với con quỷ đội lốt người ngoài kia, thế nhưng ý định đó bây giờ đã tan thành bụi khói. Chỗ súng đạn họ dự trữ và để sẵn trong đây đã biến mất không còn một chút dấu vết.

- Nhất định là ảo giác! Tôi nhớ mình để khẩu Beretta vô hạn đạn ở đây mà! Lập hét lên.

- Suyt!

Hoàng đưa tay lên miệng khẽ suyt một tiếng rồi chỉ tay về phía bức vách bằng giấy bên cạnh. Một bóng người lơ lửng đi qua. Cả Hoàng và Lập đều nín thở ngồi im không dám nhúc nhích. Hơn ai hết, họ rất rõ kẻ đang chậm chậm tiến lại gần đó là ai.

"Đoàng, Đoàng, Đoàng"

Âm thanh của khẩu Desert Eagle lúc khắc đạn vang lên khô khốc. Thu Hà trong trạng thái mất kiểm soát chậm rãi bước vào trong lều.

"Bốp"

Bất ngờ, một bóng đen từ bên phải chồm tới, hai tay nắm chặt khẩu tiểu liên bổ vào đầu kẻ vừa mới bước chân vào trong phòng.

Ăn nguyên cái báng súng của Hoàng vào đầu, Thu Hà nghiêng ngã. Cùng lúc đó, Lập đâm mạnh lưỡi lê luôn dắt theo hông vào ngực nàng ta. Lưỡi lê trong tay Lập lập tức ngập lút sâu vào người Hà, máu tuôn xối xả.

Thu Hà hú lên một tiếng đầy quái dị, khẩu Desert Eagle trong tay vừa mới giờ lên đã bị Hoàng đánh văng ra góc phòng. Hoàng đang định thừa thế vật cô ta ra cho Lập xử lý thì bị một cú thúc như trời giáng vào bụng. Hẻm đau đến xanh mét mặt mày, hai mắt nổ đom đóm, trước khi ăn thêm một cú chặt vào gáy.

Hoàng bây giờ mang trong người huyết thống Thánh Gióng sơ cấp, tuy chưa hoàn toàn khai mở được thứ "bản năng sinh tồn" mà Hằng nói theo ý muốn nhưng sức lực cũng đã gấp năm, sáu lần người bình thường. Vậy mà hẻm sau khi ăn xong hai đòn này của Hà thì cũng thấy xây xẩm mặt mày. Cô ta bây giờ dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, cả sức mạnh, phản xạ lẫn tốc độ đều cao hơn trước rất nhiều.

Hoàng vừa mới loạng choạng đứng lên thì đã ăn tiếp một cú đá của cô ta vào ngực. Hẻm bay thẳng ra ngoài phòng, rớt phịch xuống mặt đất. Lập thấy cô ta vẫn còn nguyên lưỡi lê cắm trên ngực mà lao tới chỗ mình, không có vẻ gì là đau đớn thì kinh hãi lùi ra sau. Thu Hà lúc này trông không khác gì một con zombie mà họ gặp trong Vĩnh Lạc Đồng Sinh. À không, mạnh hơn một con zombie thông thường rất nhiều.

Nhắc thấy khẩu Desert Eagle nằm lẫn lóc cách đây không xa, Lập vội xoay người chạy tới. Nhưng Hà còn nhanh hơn, cô ả chỉ nhảy hai bước đã chặn trước mặt gã, tay trái giờ con dao đâm đĩa máu me bổ xuống.

Lập hoảng hồn lùi vội ra sau . Trong lúc luống cuống , chân gã vấp phải cạnh bàn rồi cứ thế ngã ngửa ra mặt đất . Thu Hà cười khàn khàn giờ dao đâm xuống . Lập há hốc miệng , dịch đầu sang trái năm phần , vừa kịp tránh một dao bổ xuống đầu trong nháy mắt . Gã vừa lăn người một vòng định chạy thì ăn một đầu gối của cô ta vào bụng . Lập còn đang choáng váng vì đau thì con dao đầy máu đã xuất hiện trước mắt .

Hoàng gượng dậy , cố nén đau đớn mà lao người tới chỗ khẩu Desert Eagle nằm lẫn lóc trong phòng . Thế nhưng đột nhiên lúc này chân hắn bị ai đó dùng tay kéo lại . Một cảm giác lạnh buốt truyền từ dưới lên làm hắn rùng mình ớn lạnh . Hoàng quay mặt xuống nhìn , rồi không kìm được sợ hãi mà gào lên một tiếng . Không biết từ bao giờ , từ lòng đất , một cánh tay trắng nhợt trời lên nắm chặt lấy chân hắn mà kéo xuống . Năm ngón tay thon dài xương xẩu đó lạnh toát , không hề có một chút sức sống nào , giống như của người chết vậy . Dây thần kinh trong người Hoàng lúc này gần như đông cứng hết cả , hai tay điên cuồng bám trên mặt đất để ghim người lại .

Cùng lúc ấy , trong căn phòng kiểu Nhật trước mặt , Lập đang cố hết sức giữ không cho con dao trong tay Thu Hà đâm xuống mặt mình , mồ hôi chảy ròng ròng trên trán . Trong khoảnh khắc đi sát bờ vực cái chết , gã bỗng cảm thấy có cái gì đó mở ra trong ngực mình . Một cảm giác vô cùng sáng khoái tràn vào đầu óc làm hắn không kìm được mà rên nhẹ một cái . Cảm giác đó ... giống như được rít một liều thuốc lao sau cả tháng không động đến liều vậy ! Đó là những gì thoáng vụt qua tâm trí Lập lúc này .

" Mở khóa 3% giới hạn thân thể , lượng (%) đã kích hoạt hiện tại là 10 ,25 % "

Khẽ gầm một tiếng , cánh tay phải của Lập phồng lên gấp đôi , từng múi cơ cùng mạch máu bên trong hiện rõ mồn một . Gã giật phăng cả con dao lẫn cánh tay trái của con ma nữ trước mặt , đầu cứng vào trán Thu Hà . Hà rú lên một tiếng , cánh tay trái của ả lúc này đã bị giật đứt , nhìn thấy cả xương cốt bên trong . Lập lúc này giống hệt một con thú điên cuồng , vừa nhóm dậy đã xáp lại đâm liên tục vào người đối phương . Trong hai giây gã tung ra tất cả ba mươi lăm cú đâm , tiếng xương gãy vang lên rầm rắc .

" ***** , ***** ! "

Một tiếng rầm trầm đục vang lên , Thu Hà bị hắn đâm văng vào vách tường bằng giấy gần đó rồi nằm bẹp dí xuống đất . Lập gầm gừ lao về phía cô ta , nhưng vừa bước được hai bước thì sụm người xuống , sắc mặt trắng nhợt . Gã vừa thở hồng hộc vừa nhìn chăm chăm vào con quái vật trước mặt . Lúc này Thu Hà đã đứng dậy , ngực nát bầy , đầu vì quán tính mà xoay ngược một trăm hai mươi độ về phía sau , cánh tay trái đứt lìa chỉ còn một ít thịt dính trên bả vai . Cô ta lấy tay phải xoay đầu trở lại vị trí cũ rồi nhặt khẩu Desert Eagle bị vứt lẫn lóc gần đó lên ngắm về phía Lập .

" Đoàng ! "

" BỤP "

Đầu của Thu Hà nát bầy , trông không khác gì quả dưa hấu bị người ta đập nát , một thú chơi phổ biến trong những dịp hội hè . Thế nhưng cánh tay cầm súng vẫn chậm chậm giờ về phía Lập không sai một ly . Một tiếng " Đoàng " nữa vang lên , lần này tới lượt bàn tay phải cầm súng của Hà nát như tương . Độ sát thương của khẩu M88 đã qua cái tiền giá 2000 điểm trên tay Hằng không hề kém cạnh Desert Eagle chút nào .

Cái xác không đầu lao bổ về phía Lập .

" Bản Năng Sinh Tồn - 22% : Khai Mở ! "

Hai mắt sáng rực , Hằng dậm chân lao tới , vụt một cái đã áp sát cái xác ghê tởm trước mặt . Khi mà Lập và Hoàng còn đang ngây ra đó thì ngực Thu Hà đã bị một cùi chỏ của Hằng đánh cho nát bầy , cả người chia làm hai khúc . Hằng đá xác cô ta ra xa rồi kết thúc bằng một loạt đạn từ khẩu M88 trong tay .

- Kết thúc ..kết thúc thật rồi sao ?

Lập nằm ngửa trên mặt đất , thở hổn hển nói . Hằng nhìn cái xác không toàn vẹn , lỗ chỗ vết đạn của Thu Hà khẽ lắc đầu rồi thở dài một cái . Cô thấy Hoàng nằm úp mặt xuống đất cách đó không xa thì vội chạy tới . Hằng sau khi kiểm tra thấy hắn vẫn còn thở thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm :

- Làm sao thế ? Có chỗ nào không ổn à ?

Hoàng lúc này mới lơ đãng tỉnh dậy . Hắn thấy mình đang tựa đầu trên đùi Hằng thì tự nhiên an tâm hơn rất nhiều . Hắn vẫn còn sống ..thế là tốt lắm rồi . Hoàng ngồi dậy , nhìn ra phía sau mình với vẻ nghi hoặc . Cảnh tượng ban nãy vẫn còn in sâu trong óc hắn , chẳng lẽ tất cả ..chỉ là ảo giác ?

Hoàng đưa mắt nhìn quanh thì không thấy căn phòng kiểu Nhật kia đâu nữa , thay vào đó là túp lều tan hoang cùng Lập lúc này đang nằm dài trên mặt đất . Hắn quay sang nhìn Hằng hỏi :

- Chị , chị ... Thu Hà .. đâu rồi ?

Hằng chỉ tay về chỗ cái xác nằm cách đó không xa . Hoàng hít một hơi dài , ngồi ngẩn ngơ một lát rồi giật mình hỏi :

- Huy , còn Huy nữa .. hắn đi đâu mất rồi ?

Hằng đứng dậy ngoác tay với hai người tỏ ý theo sau . Lập lúc này cũng đã lồm cồm bò dậy . Gã cầm khẩu Desert Eagle dùng đạn thường của Hà và khẩu súng trường xài đạn phù chú của mình giắt vào người , rõ ràng là đã rút được kinh nghiệm từ vụ ban nãy . Hai người theo Hằng đi lên tầng hai quán trọ của nhà Yamamura . Hằng nhìn về phía phòng của Hoài My rồi cau mày nói :

- Các cậu tự vào xem đi .

Hoàng và Lập cùng tiến vào , thứ đầu tiên đập vào mắt họ là Hoài My , hiện đang bị trói nghiêng vào chiếc ghế dựa ở góc tường . Ở giữa phòng lúc này trải một mảnh chiếu , phủ bên trên là một tấm vải màu trắng nhòe . Hoàng lắp bắp nói :

- Không ..phải chứ ? Cậu ấy ..

Lập đi tới , cúi người lật tấm vải phủ bên trên lên . Đúng như dự đoán của bọn họ , bên dưới là Huy . Bất quá gã bây giờ chỉ còn là một cái xác không hồn , hai con mắt trợn trừng nhìn về phía Lập, ngực nát bấy dính đầy máu tươi .

Chết không nhắm mắt .

Hoàng sắc mặt tái nhợt nhìn Hằng hỏi :

- Chị Hằng , thế này là sao ? Việc này .. là do ai làm ?

Hằng hít một hơi dài rồi bắt đầu đem tất cả mọi chuyện kể lại một lượt . Từ lúc Hằng rời lều chạy tới phòng của Hoài My thì chỉ mất tối đa là năm phút , thế nhưng cũng không thể ngăn được hiện thực thảm khốc diễn ra .

Thấy cửa phòng bị khóa từ bên trong , Hằng sốt ruột phá cửa . Vừa xông vào , cô tái mặt vì không tiếp nhận nổi cảnh tượng man rợ đập thẳng vào mắt mình .

Lúc này , Hoài My đang nửa quỳ nửa ngồi trên sàn nhà , hai tay cầm con dao gọt hoa quả đâm liên tục vào ngực của Huy nằm bên dưới . Hoài My thấy có người lạ xông vào thì ngược cặp mắt vô hồn lên nhìn Hằng , hai tay vẫn đều đặn làm công việc của mình . Huy nằm ngửa trên nền nhà khi ấy đã chết từ lâu . Hai mắt cho tới khi chết vẫn mở to đầy vẻ kinh hoàng .

Lập quay sang nhìn cô gái trẻ với bộ váy dính đầy máu bị trói nghiêng vào chiếc ghế bên cạnh nói :

- Thật độc ác , cô ta đã làm chuyện này sao ?

Hoài My hình như cũng biết có kẻ đang nói tới mình . Cô nhìn Lập nở nụ cười ngờ nghệch.

Hoàng giờ khẩu tiêu liên đã thay đạn thường trong tay mình lên chìa về phía Hoài My gần giọng :

- Lỗi không phải của cô ấy , vì kẻ chủ mưu trong chuyện này .. mọi người cũng biết là ai rồi đấy . Cô ta đã bị con ma nữ đó không chế mất rồi , không thể ở bên cạnh chúng ta được nữa ..

Hằng nhíu mày , bước tới ngăn hấn lại rồi nói :

- Không được , nếu tự tay giết đồng đội thì sẽ bị chủ thần trừ một ngàn điểm ..Lúc này chúng ta không thể để mất thêm một điểm nào nữa ..vì nguy cơ bị chủ thần mật sát trong bộ phim này là rất lớn !

Lập trầm giọng xen vào :

- Cần gì phải tự tay giết ? Chúng ta vứt cô ta vào nơi nào đó rồi phóng lửa thiêu sống không phải là xong sao ? Hoặc để cho cô ta tự sinh tự diệt cũng được .

Hằng nhìn bộ dạng ngờ nghệch của Hoài My thì không khỏi thở dài :

- Thôi , cứ trói cô ta lại và cách ly một thời gian đã . Dù gì .. ngày mai cũng là " Thời hạn " của cô ấy rồi mà .

Ba người trầm mặc nhìn nhau , ai cũng thấy được vẻ khủng hoảng trong mắt đối phương . Lập , Huy , Thu Hà , ba người có cùng chung hạn cuối là ngày hôm nay thì giờ đã chết mất hai , còn Lập ... giờ mới là bây giờ tối , liệu gã có thể cầm cự được đến không giờ đêm nay hay không ?

- Hóa ra ba vị tập trung ở đây à ? Tôi có chuyện muốn nói với mọi người !

Hằng , Hoàng và Lập cùng quay đầu lại một lúc . Đó là giọng của Phúc , gã không hiểu đã đứng đằng sau họ từ khi nào .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Đứa Con Của Quỷ

Phúc nhìn vào trong . Gã thấy Huy nằm dưới đất thì nhăn mặt hỏi :

- Hắn ta .. xong rồi ư ?

Hằng gật đầu . Cô thấy sắc mặt của Phúc có vẻ thảng thốt không giống vẻ điềm tĩnh thường ngày thì hỏi lại :

- Tìm được gì mới rồi à ?

Phúc gật đầu với Hằng , đôi mắt khẽ lướt qua Hoài My ở góc phòng rồi nói :

- Tập trung ở phòng Tùng nhé. Tôi lên đó trước .

Lập nhìn chằm chằm bóng lưng gã cho tới khi khuất hẳn rồi nói với về bọc bụi :

- Tên khốn này làm ra về gì chứ ? Chúng ta đã tách nhóm riêng ra rồi cơ mà , nói cái kiểu ra lệnh đó với ai vậy ?

Hằng nhìn gã rồi chậm chậm nói :

- Có lẽ hắn đã tìm ra đầu mối nào đó chăng ? Chúng ta nên qua xem thử là hơn . Dù sao việc này cũng liên quan tới sinh mạng của chính mình , không thể bỏ qua được . Bây giờ không phải là lúc chia rẽ , phải đoàn kết mới có thể sống sót khỏi bộ phim này được .

Lập mặc dù không đồng tình lắm nhưng vẫn theo Hoàng và Hằng đến phòng Tùng . Khi họ tới nơi thì đúng là Phúc đã chờ sẵn trong đó thật , Tùng thì đang ngồi trên giường , tay ôm eo Hường . Thấy họ bước vào , gã chỉ khẽ gật đầu với Hằng còn với Hoàng và Lập thì chẳng buồn liếc mắt lấy một cái .

Phúc thấy bọn họ đều đã tới đủ mặt chỉ thiếu Huy và Thu Hà thì nhìn Hằng hỏi :

- Cô gái kia đâu ? Chẳng lẽ ...

Cả ba người đều im lặng . Phúc cũng không hỏi thêm câu thứ hai , gã đứng dậy lấy tờ báo trên bàn đưa cho Hằng rồi nói :

- Máy người đọc thử đi , mục tin tức ngay trang nhất ấy .

-

Hằng nhận tờ báo từ trên tay gã . Đập vào mắt cô là dòng tit “ Những cái chết bí ẩn hay một vụ thảm sát hàng loạt “ to đùng ngay trang đầu của tờ báo . Bài báo đó có nội dung đại khái là : Từ đêm qua tới rạng sáng nay trong thành phố Hakone đã xảy ra liên tiếp ba cái chết bí ẩn không rõ nguyên nhân .

Đầu tiên là việc một người dân đi câu cá đêm phát hiện xác hai người đàn ông chết ngồi trên bờ hồ . Kỳ quái là khi bên cảnh sát đem giải phẫu xác tìm nguyên nhân tử vong thì mới biết : hai người này tuy bên ngoài vẫn lành lặn không có vết thương nào nhưng nội tạng bên trong đều mất sạch , không hiểu đã biến đi đâu . Sáng hôm sau lại có một ông chủ nhà nghỉ gọi điện báo cảnh sát vì có một vị khách nữ mổ bụng tự sát trong phòng ngủ . Nạn nhân chết vì mất máu quá nhiều , ruột bị nhét vào trong tủ lạnh . Kết quả khám nghiệm cho biết trên con dao hung khí có mặt ở hiện trường chỉ có mỗi dấu vân tay của nạn nhân , thế nên ngoài tự sát ra vẫn chưa có kết luận gì khác ...

Hằng sau khi xem kỹ mấy tấm ảnh chụp thì thở hắt ra một hơi rồi nói :

- Vậy là ba trong số bốn người bỏ đi lần trước cũng đã chết rồi .. đây quả là bộ phim có nhiều người chết nhất mà tôi tham gia từ trước tới nay ... mới năm ngày mà con số đó đã lên bảy rồi . Anh .. gọi chúng tôi đến chỉ vì việc này thôi sao ?

Phúc lắc đầu , chỉ tay vào tờ báo rồi nói :

- Máy người đều đã có kinh nghiệm trong thể giới phim kinh dị , chắc cũng biết về cái gọi là “mạt sát “ của chủ thần rồi chứ ? Tôi thì mãi tới trưa nay nghe Tùng nói thì mới biết . Nhân số tham gia bộ phim này là mười lăm người , Theo như nhiệm vụ chủ thần đề ra thì mỗi người sống sót sẽ được nhận chín ngàn điểm thưởng và kích hoạt miễn phí 3% giới hạn cơ thể . Cứ mỗi một người chết , các thành viên còn lại đều bị trừ một ngàn điểm .Điều đó có nghĩa là , chỉ cần có thêm ba trong số bảy người chúng ta chết nữa thì đâu có tìm ra lời giải của cuộn phim cũng không sao tránh khỏi việc bị chủ thần mạt sát . Tối lúc đó thì những người còn lại dù sống sót song vẫn phải ở lại mãi mãi trong The Ring cùng oan hồn của Sadako .. có đúng vậy không ?

Gã dừng lại ho khan một cái rồi nói tiếp :

- Hôm qua do chưa biết rõ điều này và hơi mất bình tĩnh nên tôi đã có quyết định sai lầm . Mong mọi người thông cảm . Lần này chúng ta nhất định phải giúp đỡ nhau cùng sống sót , ngoài lợi ích chung ra thì cũng vì chính bản thân mỗi người nữa ..

Lập nghe vậy thì chỉ nhếch mép cười nhạt . Hằng ho nhẹ một tiếng rồi gật đầu đáp :

- Chỉ có đoàn kết mới tạo nên sức mạnh , điều này tôi rất tán thành . Xin nói thêm cho hai người rõ : Huy và Thu Hà đã chết ... chúng ta bây giờ vẫn phải đối mặt với nguy hiểm tới từ Sadako bất cứ lúc nào . Vì vậy bây giờ tốt nhất là ..

Cô ta nói tới đây thì bị Phúc cắt lời :

- Được rồi, nếu phỏng đoán của tôi là đúng thì hai ngày tới chúng ta không cần phải cố thủ một chỗ nữa, bởi một lý do rất đơn giản : có một việc quan trọng cần làm hơn rất nhiều. Tôi đã tìm được lời giải cho cuộn băng bị nguyên rủa kia rồi, Chúng ta cần phải hành động ngay lập tức, càng sớm càng tốt !

Hoàng và Lập nghe thế thì đều tròn mắt nhìn gã, bộ dáng vẫn còn tương đối hoài nghi. Lần trước gã cũng bảo bọn họ làm hết cái này đến cái khác, cuối cùng cũng có tác dụng gì đâu ?

Phúc nhìn thấy vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt mấy người bọn họ thì sầm mặt nói :

- Có thể mọi người sẽ không tin ..nhưng thực sự đây là biện pháp cuối cùng của chúng ta, dù thế nào cũng phải thử qua một lần. Sau khi cẩn thận nhìn lại mọi chuyện đã xảy ra, tôi phát hiện chúng ta ngay từ đầu đã đi lầm đường mất rồi. Cái mà Sadako muốn chúng ta làm không phải là đem cuộn băng mà âm đó đi lưu truyền rộng rãi như trong truyện mà ngược lại. Đúng, xét theo một khía cạnh khác thì cô ta muốn chúng ta ngăn cản cuộn băng đó liên lụy tới thế giới này, đơn giản là vậy thôi.

- Dựa vào đâu mà ông khẳng định là như vậy ? Sadako hiện hồn về báo mộng à ?

Lập cười hỏi.

Phúc không thèm để ý đến vẻ chế nhạo trong giọng điệu của gã. Hắn giờ cuộn băng trong tay lên nói :

- Dựa vào cái này và ..phương án loại trừ. Chắc mọi người vẫn chưa quên hình ảnh cái giếng ở cuối cuộn băng chứ ? Niềm thôi thúc kỳ lạ luôn thúc giục chúng ta tìm tới chiếc giếng đó có ý nghĩa gì ? Đem xác Sadako về quê nhà chôn cất ? Thực tế đã chứng minh là không phải, hoặc có thể là chưa đủ. Vậy thì chúng ta bắt buộc phải tư duy sang một chiều hướng khác, đó là điều bắt buộc phải làm khi cách kia đã đi vào ngõ cụt.

Hoàng sốt ruột hỏi :

- Rồi sao ? Đừng úp úp mở mở như vậy nữa.

Phúc nhìn ra cửa sổ rồi trầm giọng :

- Hôm nay tôi đã nói chuyện với Yamamura Takashi, bác họ của Sadako và đã thu được một số điều ngoài dự đoán. Sadako từ lúc rời làng Sashikichi lên thành phố theo đoàn kịch Hishio thì có quay lại đây ở một tháng, điều này hoàn toàn không được nhắc đến trong truyện. Trong quãng thời gian này, cô ta đã có một số biểu hiện rất lạ mà nổi bật là chứng sợ nước không rõ nguyên do. Bám sát cốt truyện và những lời kể lại từ miệng ông lão Takashi, tôi đã có một vài lý giải cho sự thay đổi này của Sadako, những thứ không hề được nhắc tới trong The Ring.

Phúc ho khan một tiếng rồi nói với về kỳ quái :

- Nếu tôi đoán không nhầm thì cô ta - tức Sadako lúc ấy đã mang thai !

Mấy người Hoàng, Lập, Hằng và cả Tùng nghe đến đây thì đều tròn mắt lên nhìn gã như nhìn một thẳng diên vậy.

- Ông đùa đấy à ? Sadako làm gì có khả năng sinh con ? Cô ta bị dị tật bẩm sinh cơ mà ? Lập cắn vắn.

Phúc nhìn gã khề gật đầu rồi đáp :

- Điều này thì tất cả chúng ta đều biết, và tôi tin cả Sadako lúc đó cũng biết. Thế nhưng hình ảnh đứa con mà Sadako bế trong cuộn băng phải giải thích thế nào đây ? Nếu đó không phải là con của cô ta thì là của ai ? Sadako ngoài ông bác Takashi ra thì không hề có chị em gái hay họ hàng thân thích nào. Các người có đề ý không ? Đứa bé trong đoạn băng không nhìn rõ mặt, là do Sadako quên sao ? Làm sao một người phụ nữ luôn khao khát được làm mẹ như cô ta lại có thể quên mặt chính con mình được ? Chỉ có thể giải thích rằng : Chính cô ta cũng không biết rõ mặt mũi của nó mà thôi, bởi một lý do đơn giản : đứa bé ấy lúc đó vẫn chưa ra đời, và thực tế là vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời !

Hoàng nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi :

- Vậy đó là ..con ai ? Cô ta mang thai bằng cách nào ?

Phúc chỉ tay ra đằng sau khu nhà trọ Yamamura, gần giọng :

- Cô ta đã mang thai tại đây, đó là đứa con của quý.

Hoàng nhìn theo tay gã chỉ, thấy nơi đó là căn lều mà mấy người bọn họ cố thủ từ đêm qua tới giờ thì khó hiểu hỏi lại :

- Ý ông là gì ? Nơi đó là ..

Phúc chậm chậm giải thích :

- Nơi đó cách đây ba mươi năm về trước là một cái giếng . Sadako đã lớn lên từ nhỏ ở đây , và rất thích trò nghịch nước . Trước khi bị Nagao cưỡng hiếp rồi giết hại , cô ta có về đây để lấp cái giếng đó đi , điều đó có ý nghĩa gì ?

Hằng như chợt hiểu ra điều gì , cô che miệng lấp bắp :

- Chẳng lẽ ...

Phúc gật đầu nói tiếp :

- Đúng , Suzuki Koji đã giải thích lý do Sadako có siêu năng lực là do bắt tay với quỷ dữ ở phần cuối của The Ring , nhưng không nói rõ nguyên nhân tại sao cô ta phải làm thế . Theo tôi , điều này có liên quan mật thiết tới mong ước được giống như bao người phụ nữ bình thường khác của Sadako . Cô ta muốn được làm mẹ , nhưng cấu tạo cơ thể lại không cho phép điều đó xảy ra . Cuối cùng , Sadako đã vô tình bắt tay với quỷ dữ để thực hiện mong ước của mình . Đứa con đó ... là gì thì chính cô ta cho tới lúc chết cũng không rõ , và chúng ta lại càng không thể đoán được gì hơn . Mọi người có nhớ lời bà cụ nói ở đoạn giữa cuộn băng không ? Theo lời ông cụ Takashi kể lại thì chuyện đó chắc chắn xảy ra trước khi Sadako lên thành phố . Đó là một lời tiên tri .

“ Kể từ ngày đó , cháu thấy cơ thể thế nào ? Có gì lạ không ? Cháu mà còn nghịch nước thì quỷ ác sẽ đến đây ! Phải cẩn thận nghe chưa . Sang năm cháu sẽ sinh con , nghe lời bà nói , không có chuyện gì đâu ..”

Câu nói ấy gần như ngay lập tức xuất hiện trong đầu mấy người ở đây . Tới lúc này thì họ đã hiểu tại sao Phúc lại có những suy nghĩ lớn mật đến như vậy .

Cái dòng họ Yamamura này , rõ ràng chẳng có ai là bình thường cả !

Phúc ngừng lại một lát cho bọn họ tiêu hóa hết lượng thông tin này rồi nói tiếp :

- Sau khi biết mình có thai và sở hữu siêu năng lực khác hẳn người thường , Sadako đã hoảng loạn và bỏ đoàn kịch Hishio quay về đây . Điều này hoàn toàn không được nhắc tới trong truyện . Việc cô ta cho người lấp cái giếng đó đi cho chúng ta thấy một điều rất quan trọng – và cũng chính là bước ngoặt khiến tôi bắt buộc phải suy nghĩ theo chiều hướng ngược lại so với từ trước tới giờ : Sadako đối với lời bà nội mình thì vô cùng tin tưởng , cô ta không chịu bắt tay với cái ác sau khi nhận ra sự thực kinh hoàng dưới cái giếng ấy . Từ đó có thể thấy , cô ta không hề xấu xa hay tiêu cực như những gì chúng ta tưởng tượng bấy lâu nay .

Phúc dừng lại thở ra một hơi rồi lắc đầu :

- Thực ra chúng ta vẫn chưa hiểu hết về Sadako . Cô ta có đủ các đặc điểm của một người phụ nữ Nhật Bản truyền thống : Đảm đang , hiền lành và sống rất có trách nhiệm với bản thân mình cùng người thân . Thế nhưng đúng với câu nói “ Hồng nhan bạc mệnh “ , cô gái đáng thương ấy lại phải chịu quá nhiều bất hạnh trong cuộc đời mình : Mẹ chết từ nhỏ , không có cha , dị tật cơ thể bẩm sinh , giấc mơ làm diễn viên kịch tan vỡ , sự kỳ thị của người xung quanh , luôn cảm thấy trước cái chết của những người bên cạnh mình ... và ác nghiệt thay , Sadako lúc cuối đời lại bị Nagao cưỡng hiếp và vứt xác xuống giếng – Nơi cô ta sợ nhất từ khi biết rõ được chân tướng sự việc . Ở đây ... tôi cũng không biết phải nói như thế nào nữa , Có lẽ Sadako đã phải trải qua một sự dẫn dắt và sợ hãi tột cùng trước khi chết ..Oán niệm của đứa bé trong bụng cô ta đã được sự tiếp tay của quỷ dữ ... nó đã biến Sadako thành tay sai đắc lực cho mình !

Hằng hai mắt sáng lên nhìn gã nói :

- Vậy thì ...lời giải của cuộn băng .. chẳng lẽ lại là ..

Phúc cười mỉm :

- Đúng , ước muốn của Sadako nói một cách đơn giản là được hoàn toàn siêu thoát khỏi dương gian . Muốn thế , cô ta phải giải quyết và cắt đứt hết mọi ràng buộc với thế giới này . Đó chính là cái giếng và cuộn băng . Ác quỷ đã lợi dụng Sadako để vượn bàn tay đen của mình tới thế giới này , nhiệm vụ của chúng ta chính là giải cứu cô ta thoát khỏi “ vòng tròn oan nghiệt “ ấy .

Gã dừng lại đổi hơi rồi nói tiếp :

- Bộ phim lần này khó ở chỗ : Chủ thần đã thay đổi tình tiết , để rồi đảo ngược hoàn toàn lời giải của cuộn băng mà chúng ta vẫn thuộc nằm lòng trong đầu . Thử hỏi có ai biết trước nội dung câu chuyện mà lại dám phá hủy cuộn băng đó đi cơ chứ ? Nếu không thoát khỏi lối tư duy theo kiểu lối mòn , lấy cảm xúc chủ quan áp đặt lên sự việc ấy thì chúng ta đâu có mấy cái mạng cũng chẳng đủ để chết .

Lập bây giờ cũng đã thay đổi thái độ , về nhạo báng trên mặt hân lúc này không hiểu đã bay biến đi đâu mất hết . Gã xen vào :

- Tức là , chỉ cần tiêu hủy cuộn băng mà ám đó và phá hủy chiếc giếng nơi mà Sadako chết thì chúng ta sẽ hoàn thành bộ phim ?

Phúc gật đầu nhìn gã trầm giọng :

- Ngoài cách đó ra , thực sự tôi không thể nghĩ ra biện pháp nào hơn được nữa . Sadako lúc này đã bị quỷ dữ thao túng cả thể xác lẫn tinh thần mất rồi , vẫn chưa nói trước được gì cả .. Mọi thứ vẫn chỉ là một canh bạc . Có điều , canh bạc này chúng ta nhất quyết phải chơi , hơn nữa còn phải chơi tới cùng !

Tùng đứng dậy nhìn Hằng khàn giọng nói :

- Bây giờ chúng ta đã là người cùng chung một con thuyền , môi hở thì răng lạnh . Nếu như tôi hoàn thành nhiệm vụ mà mấy người chết hết thì cũng chẳng có gì khác nhau cả , và ngược lại các cậu cũng vậy , đúng không nào ? Về chuyện hôm qua , tôi thừa nhận lỗi là do mình đã quá nóng nảy và thiếu suy nghĩ ... Từ giờ , chúng ta sẽ đoàn kết và bảo vệ lẫn nhau cho tới khi hoàn thành bộ phim , đồng ý chứ ?

Hoàng và Lập nghe hắn nói vậy thì im lìm không nói . Hằng khẽ hắng giọng rồi cất giọng giảng hòa :

- Được rồi , chuyện dù sao cũng đã qua rồi . Nếu không có ai phản đối thì chúng ta sẽ bắt đầu hành động luôn , đầu tiên là tiêu hủy cuộn băng rồi lên tàu trở lại đất liền ... hủy chiếc giếng đó đi . Thời gian lúc này là vàng bạc , mọi người biết rồi đấy .

Sau đó , Hằng về phòng lấy tất cả số băng được sao ra và bản chính tiêu hủy hết một lượt . Họ chỉ còn giữ lại khoảng sáu , bảy cuộn băng , số còn lại thì đã đưa cho người xem hết cả rồi . Hoàng sau khi nhìn một hồi thì cất giọng lo lắng :

- Còn vài cuộn băng được sao ra thất lạc nữa thì sao ? Chúng ta có cần phải tìm lại chúng để tiêu hủy không ?

Phúc lắc đầu nói :

- Tôi đã sao ra tất cả là năm cuộn , và phát cho năm người khác nhau ... nếu việc đó là bắt buộc thì ... tóm lại , chúng ta bây giờ chỉ biết trông vào số phận của mình mà thôi .

Tất cả đều trầm mặc không nói , cơ hội sống sót của bọn họ trong bộ phim này quả thực là vô cùng nhỏ . Sau khi tiêu hủy hết mấy cuộn băng , họ bàn bạc một lúc rồi quyết định chia ra làm hai nhóm . Theo đó thì ngoài Phúc và Hoàng đi lo việc tàu bè ra thì ba người Hằng , Tùng , Hường tập trung lại một chỗ để canh giới cho Lập .

Hằng cúi đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình . Trong một phút , cô đã làm chuyện này tới năm lần .

Mười hai giờ đúng . Không có chuyện gì xảy ra cả !

Lập sụm người xuống thờ hồng học . Từ nãy đến giờ hắn vẫn nín thở ngồi dựa vào tường nhìn chăm chăm ra cửa , chuẩn bị tinh thần đón những gì xấu nhất sắp xảy ra . Gã nhìn Hoàng và Hằng lấp bắp nói với về vui sướng không thể che giấu trên khuôn mặt :

- Cuối cùng cũng thoát rồi .. A ha ha ha ha ..

Hằng khẽ gạt đầu về trầm tư :

- Mọi chuyện có vẻ đúng như lời Phúc đã dự đoán ban nãy..chính Sadako cũng bị một số ép buộc nhất định ...cô ta chỉ có thể xuất hiện và tấn công đối phương duy nhất một lần trong ngày ..hoặc là .. Dù gì đi nữa , nếu sự thực đúng là như thế thì cơ hội sống sót của chúng ta sẽ cao hơn rất nhiều ..

Lập nghe vậy thì mừng ra mặt . Tùng vừa thấy đồng hồ điểm quá không giờ thì liền ôm súng đứng dậy . Bốn người nói đuôi nhau đi xuống tầng trệt lấy xe đến bến cảng Atami .

“ ... Cách ..”

Hằng đi sau cùng . Cô nghe thấy tiếng động lạ cùng một giọng nói quen thuộc từ tầng trên vọng vào tai rõ mồn một thì dừng người đứng lại .

“..Cách..”

Hằng quay đầu nhìn lên , khóe môi khẽ giật giật .

“ Giọng nói này .. “

“ Chẳng lẽ .. ? “

Trong khoảnh khắc ấy , Khung cảnh một năm trước bỗng hiện về rõ ràng trong tâm trí cô bác sĩ đã ngoài bốn mươi . Tất cả giống như một giấc mơ vậy . Hằng lao lên trên lầu . Cô đứng giữa hành lang ngo ngoáy quanh quất một vòng song không thấy bóng người nào cả .

Bóng tối bao trùm .

Dãy hành lang vắng lặng đến rợn người . Một cảm giác vô cùng lạnh lẽo tràn tới từ phía sau lưng . Hằng lúc này mới sực tỉnh , cô cười khò :

- Đến sớm vậy sao ? Thôi cũng được .. đỡ phải mất công lo lắng sợ hãi ..

Hằng từ từ xoay người lại , hai mắt sáng rực .

Q.3 - Chương 13: Người Thứ Năm

Không có gì cả .

Hằng nghi hoặc nhìn từ đầu đến cuối dãy hành lang suốt một lượt . Đột nhiên , cô búng người nhảy về phía trước với tốc độ nhanh đến mức khó tin . Trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn , con người ta trở nên vô cùng mẫn cảm với những gì có thể gây nguy hại đến bản thân mình . Lúc này , bản năng ấy mách bảo cho Hằng rằng : Có một thứ gì đó rất nguy hiểm xuất hiện ở phía sau lưng .

- Sadako.. cô ở đâu ?

Hằng hét lên , mục đích chính là đánh động cho mấy người Tùng ở bên dưới biết . Thế nhưng ngoài tiếng thờ và tim đập của chính cô thì không hề có âm thanh hay câu trả lời nào cả . Dãy hành lang chìm trong im lặng . Một sự yên tĩnh đáng sợ .

- Chết tiệt !

Hằng giờ khẩu súng lục đã lên đạn phù chú của mình lên ngang ngực , khom người thủ thế với sự cảnh giác cao độ . Đây không phải là lần đầu tiên cô đối mặt với nguy hiểm , nhưng cái cảm giác phải chiến đấu trong tình trạng không biết mặt mũi lẫn vị trí của đối phương này thật chẳng dễ chịu chút nào .

Hằng bóp cò súng bắn loạn xạ , vừa bắn vừa chạy tới cầu thang đi xuống tầng dưới .

Cô vừa đặt chân xuống bậc đầu tiên thì đột nhiên lùi lại . Từ bên dưới , một cánh tay trắng nhợt thò lên chụp vào khoảng không . Gần như ngay lập tức , Hằng lia khẩu súng lục trong tay hướng về bóng trắng để tóc dài che gần hết khuôn mặt đang bò dưới chân cầu thang xả nguyên cả băng đạn .

“Đoàng , Đoàng , Đoàng , Đoàng , Đoàng , Đoàng ..”

Quả nhiên , đạn phù chú tuy không có tác dụng gì đối với người thường song lại vô cùng hữu hiệu khi đem ra đối phó với các loại yêu ma quỷ quái . Người phụ nữ đang bò kia chỉ kịp há chiếc miệng rộng đen ngòm của mình ra , chưa thốt được câu nào thì đã bị Hằng bắn thành từng mảnh vụn , dần tiêu thất trong không khí .

Hai mắt trợn trừng , Hằng đang quay mặt xuống cầu thang thì đột nhiên khom người lại , lộn mấy vòng trên hành lang rồi lia súng bắn xối xả về một phía . Không có thời gian để quan sát xem mình đã bắn trúng mục tiêu hay chưa , tay trái Hằng lục vào túi trữ đồ của cả nhóm lấy ra hai băng đạn phù chú , một cầm trong tay , một lắp vào súng . Tất cả chỉ mất đúng hai giây , động tác nhanh nhẹn dứt khoát như một cái máy vậy .

Đưa mắt nhìn xuống cầu thang đen ngòm , lúc này đang có vô số cặp mắt trắng dã nhìn lên trên , Hằng thấy lòng mình chợt lạnh . Lần này , Sadako đã không gián tiếp sai khiến kẻ khác thực hiện hành vi giết người man rợ nữa , mà tự thân tìm đến xử lý con mồi của mình . “ Xem ra mình tới số thật rồi đây “ , cô cười khổ .

Rất nhanh , bản năng sinh tồn lại báo cho cô biết nguy hiểm sắp cận kề , lần này là ở ngay phía trước mặt . Hằng giờ súng về phía trước , nín thở nhìn chằm chằm về phía cuối hành lang , mặc kệ những tiếng lột sột từ dưới tầng hai vọng lên . Không biết là bao lâu , cô đang nghi hoặc không hiểu tại sao từ nãy tới giờ tiếng súng vang lên không ngớt , động tĩnh lớn như vậy mà không thấy mấy người Tùng tới trợ giúp thì khung cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi .

Dãy hành lang dài tăm tối lúc này đã biến mất , thay vào đó là một mảnh đất trống , hai bên là rừng cây rậm rạp xanh um . Một cái giếng từ dưới đất chui lên xuất hiện trước mặt Hằng . Cảm giác nguy hiểm truyền tới rõ rệt đến nỗi cô không kịp suy nghĩ đã giờ súng bắn liên tục về nó .

“Đoàng , Đoàng ...Đoàng ..Đoàng”

Từ miệng giếng , một cánh tay chậm chạp thò lên . Tiếp đó , một người phụ nữ mặc kimono với mái tóc dài che kín cả khuôn mặt từ từ bò lên trên thành giếng . Hằng mặt không đổi sắc , khẩu súng lục trong tay vẫn liên tục xả đạn , lần này là bắn về người phụ nữ đang bò tới chỗ mình . Thế nhưng kỳ quái rằng , đạn phù chú trong tay Hằng lại trực tiếp xuyên qua cả người lẫn giếng , hoàn toàn không có tác dụng gì đối với cô ta .

- Sadako , là cô phải không ? Hãy yên tâm mà an nghỉ đi .. những việc còn lại cứ để chúng tôi lo ... cô có hiểu tôi nói gì không vậy ?

“ Con của ta .. “

“Trả con cho ta .. “

Người phụ nữ khễ rên lên trong khi vẫn từ từ tiến tới chỗ Hằng . Cô không tự chủ lùi lại , cho tới khi không thể lùi thêm được nữa . Lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng ba mét . Vẫn không thể nhìn ra nổi gương mặt của cô ta , bởi mái tóc dài chấm đất kia gần như đã che chắn tất cả . Quý hồn Sadako vẫn chậm chạp đi tới trong khi Hằng giờ đã lùi tới chân tường , đằng sau là vực sâu thăm thẳm không thấy đáy .

-Vực sâu ? Chỗ này là tầng ba của khu nhà trọ Yamamura cơ mà ? Làm gì có vực sâu nào ở đây ? Đúng rồi , đây nhất định là ảo giác , ảo giác mà Sadako dùng siêu năng lực nensha (nhiếp ảnh tâm hồn) tạo ra .. nó không phải là sự thực !

Thấy cánh tay trắng bệch của quỷ hồn Sadako chỉ còn cách mặt mình chưa đầy nửa mét , Hằng hít một hơi dài rồi nhắm mắt thả mình xuống dưới . “ Thà tan xác còn hơn là bị con ma nữ kia dày vò tới lúc chết “ Hằng nghĩ thầm . Máy ngày nay mỗi khi liên tưởng tới cảnh tượng lúc chết của hai người Quỳnh và Mai , cô đều không khỏi rùng mình ớn lạnh .

“ Rầm, Rầm ”

Đau quá ! Hằng ôm đầu gượng dậy . Mở mắt nhìn quanh , khu rừng với cái giếng kia đã biến mất không còn chút tăm tích . Bốn bề tối đen như mực . Định thần nhìn kỹ , Hằng phát hiện mình đã lẫn xuống giữa chân cầu thang tầng hai không biết từ lúc nào .

Ngước mắt nhìn lên , tìm cô bóng đập thành thịch . Oan hồn Sadako vẫn đang bước từng bước trên cầu thang tới chỗ mình , hai cánh tay xương xẩu trắng nhợt giờ ra phía trước , miệng phát ra âm thanh lục lục lục lục như tiếng nước sôi được khuếch đại lên nhiều lần . Hằng cuống lên quờ tay tìm khẩu súng lục của mình nhưng không thấy đâu nữa cả .

Lúc này cánh tay trắng nhợt của Sadako đã giờ tới sát mặt , hơi lạnh phả vào da thịt làm lông tóc của Hằng dựng đứng hết cả lên . Cơ thể cô trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn lập tức như một cái máy đứng vụt dậy , lao xuống chân cầu thang .

Gần như ngay lập tức , Sadako đã đuổi kịp cô . Tuy nhiên cánh tay lạnh toát ấy chỉ vừa mới chạm vào cổ Hằng thì đã bị bắn nát như tương .

Hằng giờ khẩu M88 vừa rút trong túi trữ đồ đã thay đạn phù chú của mình bắn từng phát một về phía đối phương . Thấy đạn phù chú vẫn có tác dụng , cô không khỏi vui mừng . Điều đó có nghĩa là những gì cô thấy ban nãy hoàn toàn chỉ là ảo giác . Hằng lộn người xuống chân cầu thang , hai chân xoạc ra để giữ thăng bằng . Oan hồn của Sadako lúc này đã bị cô bắn thành một cái rá lỗ chỗ vết đạn , vết thương nào cũng to bằng miệng bát .

.....

- Hằng , dậy ăn sáng rồi đi học , trưa rồi kia kia !

Cô nhóc cổ giật chiếc chăn trong tay anh trai , phụng phịu :

- Anh dở người à ..hôm nay là chủ nhật mà !

Thế nhưng mặc cho cô đã cố nín lại , chiếc chăn vẫn bị người đó giật ra . Sau khi lăm bằm một hồi gì đó không rõ , cô nhóc ngồi dậy gấp chăn màn , đánh răng rửa mặt rồi đi xuống bếp .

- Lại mì à ..

Cô bữu môi nhìn bát mì trứng đặt trước mặt mình , cắt giọng nhõng nhẽo .

- Hôm nay là chủ nhật ... anh đã hứa dẫn em đi ăn phở từ tuần trước rồi cơ mà , quên rồi à ?

Một gã thanh niên mặc quần short , tay bê một bát mì nữa từ trong bếp bước ra . Nếu Hoàng có mặt ở đây thì nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc , vì trông gương mặt hần và gã ta đúng là giống nhau như hai giọt nước . Có khác thì cũng chỉ ở đầu tóc và cách ăn mặc mà thôi .

- Thôi , anh đã nấu rồi .. để sáng mai nhé , anh hứa !

Chàng trai dùng đũa khuấy khuấy tô mì lông bông toàn rau của mình nói với vẻ quả quyết .

- Anh toàn hứa lèo thôi , lại phở ngó chứ gì .

Cô nhóc lăm bằm , tay lấy lọ tiêu rắc vào bát , vừa ăn được mấy đũa thì ngẩng đầu lên nói với vẻ hưng phấn :

- Anh nè , đêm qua em mơ hay lắm nhé .. Trong mơ , em là bác sĩ , lại còn là trưởng khoa nữa .. Nhưng mà ..

Chàng trai nhai xong thì ngước mắt lên hỏi :

- Nhưng mà cái gì ?

Cô nhóc giờ tay lên gãi đầu rồi nhìn anh trai mình với vẻ kỳ quái :

- Nhưng mà .. anh lúc ấy hình như là ..thế nào nhỉ ..để em nhớ lại xem .. à , đúng rồi , chết rồi thì phải ... em cũng không nhớ vì sao anh chết nữa ..

Chàng trai nghe thế thì mặt mày lộ vẻ hoan hỉ :

- Ôi dào , sinh dữ tử lành , thế là điềm tốt chứ còn gì nữa .. Để xem nào , mơ thấy người chết .. bác sĩ , bác sĩ là liên quan tới ngành y , biểu tượng của ngành y là con rắn ...con rắn ... tối nay nên đánh con gì nhỉ ?

“Đoàng, Đoàng, Đoàng, Đoàng ..”

Trúng loạt đạn của Hằng, người thanh niên cùng cô gái trẻ kia dần dần tan biến. Khung cảnh xung quanh lại một lần nữa thay đổi. Hiện ra trước mặt Hằng lúc này là một tòa nhà cao tầng, bên ngoài có ba người đang đứng, trong đó có cô và Tùng. Cái cảm giác này ... giống như đang ngồi trong rạp xem một bộ phim mà mình là nhân vật chính vậy.

Tùng lúc này cả người đầy máu, mặt sưng vù, quần áo rách nát, trông thảm hại vô cùng. Gã tóm lấy tay cô gái để tóc đuôi gà đang chực lao vào bên trong giết lại rồi gấn giọng:

- Đi thôi, thằng Lâm trước giờ đã nói được là làm được. Cô có vào thì cũng chỉ làm vướng chân vướng tay nó thôi.

- Buông ra!

Hằng quay mặt nhìn gã, hai mắt long lên vì giận dữ. Phía bên phải họ là một tên đàn ông dáng vẻ cao lớn, mặt vuông chữ điền. Gã hiện đang nằm ngửa trên mặt đất ôm một bên tay phải bị cụt thờ hồng học, máu chảy lênh láng.

Tùng neho mắt rồi buông tay Hằng ra. Cô vừa định lao đi thì tòa nhà mười hai tầng trước mặt bỗng dưng sụp xuống rồi chìm trong biển lửa.

“Không!”

Nhìn ngọn lửa cháy hừng hực cao vọt vọt trước mặt, hai mắt Hằng không biết đã ngấn lệ từ lúc nào, tay cầm khẩu M88 cũng vô thức buông xuống.

Vụt một cái, ba người kia biến mất. Trước mắt Hằng bây giờ chỉ còn lại căn nhà cao tầng đang ngập trong biển lửa kia mà thôi. Một lát sau, một người đàn ông từ trong đó bước ra, cả người cháy bùng lên như một ngọn đuốc.

“Tại sao?”

“Tại sao em không .. nghe lời anh?”

- Em .. em xin lỗi. Tại em .. tất cả là tại em ..

Hằng quỳ xuống, hai tay chống lên mặt đất. Gương mặt cô lúc này đã thấm đầy nước mắt.

“Chỉ xin lỗi .. là đủ hay sao?”

Gã đàn ông bước lại gần, gơ bàn tay cháy đen của mình vuốt lên mặt Hằng. Thật kỳ lạ, bàn tay ấy chẳng những không nóng chút nào mà còn lạnh toát. Hằng rung mình, tay cầm khẩu M88 gơ lên định bóp cò nhưng đã muộn.

Trong khoảnh khắc ảo ảnh tan vỡ, cô thấy rõ gương mặt của kẻ đang đứng trước mắt mình. Đó là một khuôn mặt phụ nữ bị biến dạng, vôi làn da nhăn nheo đầy mụn đầu mùa cùng cặp mắt trắng dã đầy tơ máu. Gương mặt trước giờ vẫn bị mái tóc dài đen nhánh che khuất, gương mặt của kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả những cái chết bị thảm xảy ra từ trước đến giờ, và cả sau này nữa.

Yamamura Sadako!

..oOo..

- Ô, tôi thấy hán rồi.

Trên sân thượng Carling Building - tòa nhà cao tầng lớn nhất đảo Oshima, một gã đàn ông mặc áo da cầm ống nhòm khê ồ lên một tiếng. Hán nói bằng thứ tiếng Trung không được sôi lửa của mình với gã đàn ông trung niên ngồi bên cạnh:

- Có nhầm không vậy? Lượng (%) đã khai mở là 14,07%, tổ chất: bình thường. Tên vô dụng này thì làm được gì cơ chứ?

Gã đàn ông trung niên mặc sơ mi bên cạnh nghe thế thì từ từ đứng dậy, neho mắt nhìn xuống dưới. Hán cao tầm một mét bảy, có khuôn mặt khá điển trai cùng hàng râu con kiến rất đặc trưng.

- Ô không, kẻ chúng ta tìm lần này không phải là gã ... Nhưng Tony Yang, đừng vội coi thường, trông vậy thôi chứ hán có ô to lắm đấy.

Tên đàn ông cao lớn hạ ống nhòm xuống rồi quay sang nhìn gã với vẻ hăm dọa:

- Kỹ năng "Infinite eyes" của sếp hữu dụng quá nhỉ, nếu dư điểm em cũng phải đổi lấy mà dùng mới được.

Gã người Hoa nghe thế thì lắc đầu đáp:

- Thế đã là gì? ... lần này hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ có một món hời .. có khi còn thừa để nâng cấp lên IE II ấy chứ.

- Nhiệm vụ nào? đi tuyển người mà cũng có phần thưởng à?

Gã đàn ông cao lớn hỏi với vẻ kỳ quái . Người kia nghe vậy thì chỉ tay xuống dưới cười nói :

- Thấy gã đàn ông ban nãy rồi chứ ? Tony , nói ra có lẽ anh cũng không tin , một vị chấp pháp hôm qua biết chuyện chúng ta tới Việt Nam Đội thi hành công vụ đã gọi điện nhờ tôi để ý tới hấn , nhân cơ hội này xem giúp được gì thì giúp .. bù lại người đó sẽ chuyển cho tôi năm ngàn điểm thưởng . Sao , có phải là quá hời không ?

Tên kia nghe thế thì há hốc miệng về kinh ngạc :

- Chấp pháp ? Hấn ta quen với mấy vị đó cơ à ? Thảo nào ... mà vị chấp pháp đó là ai vậy ? " Bá Tước " Hanks , " Thần Quyền " Park Jung Seok , " Công Nương " Catherine , " Mặt Quỷ " Abu Sajin hay ... " Gã Máu Lạnh " Rohan Criff ?

Gã trung niên lắc đầu cười :

- Bí mật .

..oOo..

Sau khi việc thu xếp tàu bè tương đối ổn định , Hoàng lái xe quay về nhà trọ Yamamura đón mấy người Tùng ra bến cảng như đã bàn bạc từ trước . Mặc dù đã biết rằng ở đó không có chuyện gì xảy ra , nhưng chẳng hiểu sao Hoàng vẫn thấy lòng mình nóng như lửa đốt . Linh cảm cho hấn biết .. nhất định đã xảy ra chuyện gì đó không ổn . Hoàng nhấn mạnh chân ga , một mặt cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ trên tay .

25-09 ...

25 -09 ..

Đúng rồi ! giờ là 0h 25-09 , có nghĩa là ..

.....

-KÉÉÉÉÉTTT...

Hoàng tung cửa lao vào trong quán trọ nhà Yamamura . Hấn thấy Tùng đang dẫn đầu cả nhóm đi ra thì đảo mắt nhìn hết một lượt , khi phát hiện thấy thiếu một người thì biến sắc :

- Hằng đâu rồi ?

Tùng và Lập lúc này mới để ý , Hằng không hiểu đã biến đi đâu nào . Hường nhìn Hoàng nói :

- Chị ấy lúc nãy có quay lại lâu , em có hỏi thì bảo là quên thứ gì đó ..

Hoàng gầm lên :

- Mấy người tại sao không đi cùng cô ấy ? Có biết ngày hôm nay đến lượt ai không ?

Tùng và Lập nghe đến đây thì trầm mặt xuống . Họ cũng vừa mới ra đây đứng chờ được mười phút , căn bản không phát hiện ra đã thiếu mất một người từ lúc nào .Hoàng rửa mặt cầu rồi ôm khẩu tiêu liên của mình chạy vào trong , Tùng và Lập cũng đi theo . Hường thì khỏi nói , mấy ngày nay cô vẫn bám theo Tùng , thấy hấn đi đâu là theo đấy chẳng rời một ly

.

Hoàng chạy một mạch lên lầu . Vừa đặt chân lên lầu hai , hấn đã thấy ngay một người đang nằm sóng xoài dưới chân cầu thang đi lên tầng trên . Liếc qua bộ áo Vie suit bó sát cùng mái tóc đuôi gà quen thuộc , Hoàng tái mặt nhảy bổ tới .

" Không phải chứ ?"

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 14: Chạy Đua Với Tử Thần

Hoàng bế Hằng lên dựa đầu vào ngực mình . Hấn thấy người cô ta vẫn còn ấm thì vội đưa tay lên thăm mũi .

Vẫn còn thở !

Lúc này , Tùng , Lập và Hường đều đã chạy tới nơi . Lập thấy Hằng bất tỉnh trong tay Hoàng thì biến sắc , vội hỏi :

- Chuyện gì xảy ra với chị ấy vậy ? Thế nào rồi ?

Hoàng sầm mặt đứng dậy bế Hằng về phòng . Lập vội chạy theo , nhưng vừa đi được vài bước thì bị tiếng sập cửa đánh ‘Rầm‘ của Hoàng chặn lại , chỉ đành chùng hững quay ra ngoài .

Phải mất hơn hai tiếng đồng hồ thì Hằng mới từ từ tỉnh lại . Vừa tỉnh dậy , thứ đầu tiên đập vào mắt cô là trần nhà được quét vôi màu xanh nhạt . Hằng đưa tay sờ lên má mình theo thói quen rồi nhìn xuống dưới . Lúc này cô đang đắp chăn nằm ngửa trên giường , trán chườm khăn nóng . Cô quay mặt nhìn sang thấy Hoàng đang bắc ghế ngồi cạnh mình , nét mặt có vẻ hung phấn thì nhếch môi cười nhẹ , lấy chiếc khăn mặt trên trán xuống rồi nói :

- Tôi có sốt đâu mà phải chườm khăn ? Máy người kia đâu rồi ? Sao chỉ có mình cậu ở đây ?

Hoàng đáp :

- Chị cảm thấy trong người thế nào rồi ? Vừa nãy có chuyện gì xảy ra vậy , đột quỵ à ? Em vừa chạy lên thì thấy chị nằm bất tỉnh ở chân cầu thang , sợ hết cả hồn .

Hằng ngồi dậy , đưa tay sờ lên ngực mình qua lớp áo da dày cộm một hồi rồi lắc đầu nói :

- Đột quỵ gì chứ ? Vừa nãy ...tôi bị Sadako tấn công ..Suýt nữa thì mất mạng rồi ..

Hoàng nghe vậy thì trầm mặt xuống . Hắn cũng đoán rằng việc này có liên quan tới quỷ hồn Sadako , nhưng thấy trên người chị ta không có vết thương nào nghiêm trọng nên hãy còn bán tín bán nghi . Thật không ngờ , mới có không giờ mấy phút của ngày mới mà ả ta đã ...

- Không sao , không sao , thoát chết là tốt rồi ..

Hắn an ủi .

Hằng đứng dậy bước xuống giường , vào nhà tắm trang điểm lại một chút , sau khi kiểm tra thấy túi đồ của cả nhóm vẫn còn nguyên thì mới an tâm . Cô lặng lẽ rút từ trong ngực áo ra một con búp bê nhỏ bằng hai ngón tay cái chụm lại ngắm nghía một hồi . Con búp bê này có hai mặt và được làm bằng rom . Mặt trước lúc này đã bị cháy đen thui . Hằng cau mày ngắm nghía nó một lúc nữa rồi dứt trở lại vào trong ngực áo .

- Máy người kia đâu rồi ?

Hằng chỉnh trang lại y phục rồi bước ra nhìn Hoàng hỏi .

Hoàng lúc này đang lo thu xếp đồ đạc của mình , nghe chị ta hỏi thì liền đáp :

- Bọn họ vẫn đang chờ ngoài kia . Chị .. hay là ở lại nghỉ ngơi thêm một chút . Lát nữa ..

Hằng lúc này để tóc búi ra đằng sau , trông có hơi khác ngày thường một chút . Cô nghe được nửa chừng thì cắt lời gãi :

- Tôi ổn rồi , đừng lo . Đi thôi .

Hoàng nghĩ tới việc qua mười hai giờ đêm mai sẽ tới thời hạn của mình thì hơi do dự một chút rồi gật đầu .

- Được , để em ra ngoài bảo bọn họ một câu .

Một lúc sau , Hoàng và Hằng sau khi liên hệ với ông cụ Takashi trả phòng xong xuôi thì xách đồ đạc xuống lầu . Lúc này cả ba người còn lại đều đang tập trung ở quầy tiếp tân dưới tầng một . Lập vừa thấy Hằng đi từ trên gác xuống thì liền lật đật chạy tới hỏi thăm . Dù gì thì người ta cũng đã cứu mạng hắn một lần , thăm hỏi là việc nên làm .

Tùng nhìn Hằng từ trên xuống dưới hết một lượt rồi đứng dậy nói :

- Đi thôi .

Hoàng và Lập thấy hắn một câu hỏi thăm cũng không thì hơi bất mãn , nhưng cũng không nói ra mồm . Tất cả đang chuẩn bị rời quán trọ thì Hằng bỗng ả lên một tiếng như sức nhớ ra điều gì . Cô xua xua tay rồi thốt lên :

- Khoan , hãy còn thiếu một người nữa !

Hoàng và Lập thấy chị ta chạy lên lầu thì cũng cất bước đi theo . Đặt chân lên tầng ba , cả hai mới nhớ ra đúng là họ đã quên mất một người thật , hơn nữa lại là một cô gái . Bất quá cô ta có còn là con người nữa hay không thì chưa dám chắc ...

Hoài My vừa thấy mấy người bọn họ xuất hiện trước cửa phòng thì liền rên lên ư ư , tay chân không ngừng giãy dụa . Hằng vừa tháo tấm giẻ bịt miệng ra thì cô ta đã nức nở nói :

- Chị Hằng .. em tưởng mọi người bỏ mặc em rồi chứ ..hu hu ..chị mau cời trói cho em đi , đừng bỏ em lại mà ..Phải ở đây một mình , em sợ lắm ...

Hằng thấy giọng nói cùng thần thái của Hoài My có vẻ đã trở nên bình thường như trước thì nhú mào hỏi lại :

- Em sao rồi ? Có còn nhớ chuyện mình làm khi trước hay không ?

Hoài My khóc lóc :

- Em .không biết .. sau cái đêm gặp quỷ ở chân cầu thang ấy , em ngất đi không còn biết gì nữa ... đến lúc tỉnh lại thì thấy mình đã bị trói cứng ở đây rồi ... em còn tưởng mình bị Sadako đem trói lại rồi chứ ..chờ mãi mới thấy mọi người tới .Hu hu hu ..

Nhìn khuôn mặt tái mét dần dựa nước mắt của Hoài My , Hằng khẽ thờ dài . Hoàng và Lập mặc dù biết chuyện này không thể hoàn toàn trách cô ta , nhưng khi thấy Hằng cời trói cho Hoài My thì vẫn không khỏi nhăn mặt . Từ lúc xuống lầu cho tới khi bước lên xe , cả hai vẫn vô thức ngồi cách cô ta một khoảng xa . Rõ ràng , ấn tượng về cái chết của Huy và hành động giết người man rợ của Hoài My ngày hôm qua vẫn còn in hằn trong tâm trí hai người .

Sáu người lên xe , kẻ cầm lái dĩ nhiên là Lập . Hoàng , Hằng , Tùng , Hường , Lập và Hoài My chia nhau ngồi ở hai hàng ghế dưới . Lập thấy bàn tay của Tùng rất tự nhiên để trên eo của Hường thì nhếch miệng cười nhạt . Hôm nay chính là “ thời hạn “ mà Sadako dành cho hai người này , bọn họ có mạng để sống cho tới mười hai giờ đêm nay hay không thì khó mà nói trước được .

Vừa tới bến cảng Motomachi , tất cả đã thấy Phúc đứng trên mũi tàu chờ sẵn . Sau khi ra khơi được gần nửa tiếng đồng hồ , mọi người liền tập trung lại để bàn bạc . Phúc nhìn Hằng hỏi :

- Hôm nay theo lịch thì tới lượt ai ?

Hằng nhìn Tùng và Hường lúc này đang đứng sát vào nhau trầm giọng :

- Tôi , Tùng và cô ấy .

Phúc khẽ gật đầu . Hẳn ta sau khi nghe Hoàng kể qua mọi chuyện xảy ra từ tối qua tới giờ , và nhất là chuyện Hằng ngất ở chân cầu thang thì nhú mào hỏi tiếp :

- Sadako đã tìm đến chỗ cô rồi à ?

Hằng gật đầu đáp :

- Đúng vậy . Nếu không nhờ một chút may mắn thì tôi có lẽ đã mất mạng rồi cũng nên .

Phúc liền đề nghị cô thuật lại tường tận mọi việc xảy ra khi đó . Sau khi nghe Hằng kể khái quát về cuộc chạm trán quỷ hồn Sadako trên tầng ba quán trọ nhà Yamamura , cả Hoàng , Lập và Hường đều không rét mà run . Không giống như trong các bộ phim kinh dị mà nhân vật chính vẫn luôn là người sống sót , việc đem sức mạnh của người thường ra để chống chọi với ma quỷ đúng là một hành động điên rồ và không có tí ý nghĩa thực tiễn nào .

Sau khi nghe hết từ đầu đến cuối , Phúc nhìn Hằng hỏi với vẻ kỳ quái :

- Rốt cuộc ... cô làm sao mà thoát được ?

Hằng ngần ngại một hồi rồi đáp , giọng điệu có vẻ không được tự nhiên cho lắm :

- Thì tôi đã nói từ trước rồi mà , đó hoàn toàn là dựa vào may mắn . Thế nhưng tôi có thể khẳng định một điều rằng : Đạn phù chú mà chúng ta mang theo từ không gian chủ thần hoàn toàn có thể sát thương được quỷ hồn Sadako , mọi người hãy nhớ kỹ lấy điều này !

Tùng nghe đến đây thì hơi nhướn mày , song rất nhanh đã trở về với vẻ trầm mặc thường ngày . Hoàng nhăn mặt nói :

- Như lời Hằng nói thì Sadako giờ đã chính thức ra tay .. điều đó có nghĩa là ..những người có thời hạn về những ngày cuối như tôi ..sẽ phải chịu nhiều nguy hiểm hơn trước hay sao ? Vậy thì có công bằng không ?

Phúc lắc đầu chậm rãi đáp :

- Không , anh lầm rồi . Ngược lại , đó mới chính là sự công bằng của chủ thần dành cho chúng ta .

Thấy mấy người bọn họ còn có vẻ chưa hiểu lắm , Phúc liền giải thích :

- Ngay từ ngày đầu tiên , tôi đã có một nghi hoặc rất lớn mà chưa tìm ra lời giải thích : Đó là tại sao chủ thần lại sắp xếp cho mỗi người chúng ta một thời hạn khác nhau chứ không dồn vào cùng một lúc ? Mãi cho tới bây giờ khi nghe chuyện xảy ra với Hằng , tôi mới lờ mờ hiểu ra nguyên nhân của vấn đề : Đó chính là sự công bằng .

Phúc dừng lại đổi hơi rồi nói tiếp :

- Chúng ta ở đây có mười lăm người, mạnh yếu khác nhau, nhất là những cựu binh như các cậu, cơ hội sống sót so với mấy tân binh như chúng tôi thì cao hơn rất nhiều. Chính vì thế, chủ thần mới nghĩ ra cách sắp xếp này. Theo đó, giả thiết của tôi là: Năng lực của Sadako đã bị chủ thần giới hạn, và sức mạnh của cô ta sẽ được giải phóng dần dần, tỉ lệ thuận với thời gian mà chúng ta trải qua trong bộ phim này.

Nói tới đây, Gã quay mặt nhìn ra biển rồi thở dài:

- Các người có để ý hay không? Ngày đầu tiên – hai cô gái kia chết, lúc đó Sadako có lẽ chỉ sử dụng được năng lực thao túng tâm lý của mình mà thôi. Tiếp đó là ngày hôm qua, theo như Lập và Hoàng kể lại thì năng lực của Sadako đã không chỉ dừng lại ở đó, mà còn có thể tiếp thêm cho kẻ bị thao túng một sức mạnh vượt hẳn người thường. Và hôm nay, cô ta đã có thể chính thức hiện thân để truy sát chúng ta. Nếu như suy luận của tôi là chính xác thì ngày mai, ngày cuối của nhiệm vụ cũng sẽ là lúc Sadako có được toàn bộ sức mạnh của mình. Đến lúc đó nếu như chúng ta vẫn chưa giải được lời nguyên của cuộn băng thì chắc chắn sẽ bị cô ta giết hết.

Hằng gật gù:

- Nếu vậy... việc sắp xếp thời hạn của những người yếu hơn vào những ngày đầu chính là một sự trợ giúp không lời của chủ thần... chỉ cần có tâm lý vững vàng và năng lực nhất định thì một người thường cũng có thể sống sót được... Nhưng tôi vẫn thắc mắc một điều rằng: tại sao những người mà Sadako lựa chọn để thao túng lại toàn là nữ?

Phúc lấy tay đẩy mắt kính im lặng không nói. Hoàng ngửa mặt lên trời thở dài một hơi:

- Chỉ mong rằng việc chúng ta sắp làm là đi đúng hướng, giải quyết được vấn đề. Nếu không thì..

Hằng lấy số đạn phù chú và súng ống đã được chia sẵn thành sáu túi cất trong túi trữ vật ra chia cho mỗi người một bọc. Còn Hoài My, Hằng lấy chỗ đạn được phân mình chia cho cô ta một nửa. Lần này hành trình tương đối thuận lợi, chỉ mất gần ba tiếng, chiếc tàu cao tốc chở bảy người đã cập bến cảng Atami. Từng dần dần tất cả xuống tàu, Phúc và Lập không chừa Ochiro đi đằng sau, Hoàng và Lập đi sau cùng để cảnh giới. Bảy người thuê hai chiếc taxi chạy tới khu nghỉ dưỡng Villa Log Cabin phía nam thành phố Hakone.

- Chị Hằng, anh Huy đâu rồi? Sao em không thấy anh ấy nữa?

Trong chiếc xe thứ hai, Hoài My lúc này đã lấy lại được vẻ bình tĩnh vốn có của mình. Cô sau khi thấy nhóm mình thiếu mất Huy thì lo lắng nhìn Hằng hỏi. Hoài My thấy gáy hơi nóng lên, cảm giác có ai đó nhìn chằm chằm mình thì quay xuống dưới, khi thấy ánh mặt kỳ quái của Hoàng và Lập ngồi ghế sau hướng về chỗ mình thì chẳng hiểu tại sao.

- Sao vậy? Mặt tôi có gì à?

Hoài My đưa tay lên sờ mặt, rồi hỏi mượn Hằng gương để soi qua một lượt nhưng chẳng thấy gì lạ cả. Đột nhiên, Hằng đang chống tay nhìn ra cửa sổ trầm tư suy nghĩ thì biến sắc:

- Bác tài, bác lái đi đâu thế? Chúng tôi muốn tới nam Hakone cơ mà?

Không có tiếng trả lời nào đáp lại. Chiếc taxi đột nhiên tăng tốc. Hằng chồm người lên hàng ghế trước, khẽ đẩy vai ông lão trung niên đang cầm lái. Ông lão vừa bị Hằng đẩy nhẹ một cái thì đã gục đầu xuống vô lăng, nằm im không động đậy. Chiếc xe vẫn lao vun vút về phía trước. Lúc Hằng nhảy lên hàng ghế trên để nhấn phanh thì đã muộn, trước mặt họ lúc này là một chiếc xe tải hạng nặng đang đi cùng chiều.

- Thắt chặt dây an toàn, nhanh!

"RẦM"

Chiếc taxi tông thẳng vào gầm xe tải. Cảnh tượng xảy ra tiếp theo thì không cần phải nói nữa, so với những vụ tai nạn giao thông thảm khốc thường thấy trên mạng thì cũng chẳng khác là bao. Chiếc xe taxi bẹp dúm, hai bánh long ra, phần đuôi bắt đầu bốc khói. Từ trong đó, Hoàng ôm Hoài My luống cuống bỏ ra. Đằng sau, hai chiếc xe khác gặp tình huống bất ngờ không phanh kịp lao thẳng về phía hai người.

Hoàng gầm lên một tiếng, ôm Hoài My nhún một cái lấy đà rồi bật người lên cao. Lúc này, hiệu quả của việc cải tạo huyết thống ở chỗ chủ thần mới thực sự phát huy tác dụng. Hoàng tuy trong tay ôm thêm một người nhưng vẫn bật nhảy lên được hơn hai mét so với mặt đất. Thế nhưng việc không chế lực lượng chưa được thuần thục khiến cả hai người đều ngã sấp mặt xuống đất, trông thảm hại vô cùng.

Lập là người ngồi gần cửa xe nhất. Gã thấy tình hình có chiều hướng không ổn thì ngay lập tức phá cửa lao ra ngoài. Công bằng mà nói, nếu xét về thực lực hiện tại thì Lập không bằng Hoàng, nhưng về độ thuần thục trong việc kiểm soát sức mạnh của mình thì hẳn lại hơn gã rất nhiều.

Chiếc xe con đâm tới từ phía sau lần một vòng trên đường rồi quẹt tới chỗ Hoàng đứng. Hẳn cùng Hoài My lúc này còn đang bò lồm cồm trên mặt đất, thấy thế thì sợ tới tay chân rụng rời.

"Kéééééét"

Bên trong xe, người đàn ông ngồi trước vô lăng lúc này đang liều mạng dầm chặt chân phanh, hai mắt nhắm tịt. Mãi cho tới khi chiếc xe đã dừng hẳn lại, hắn mới mở mắt ra. Lúc này, đứng trước mũi xe là một cô gái mặc áo da đang đứng tấn, hai tay giữ chặt thành xe, xem ra không bị thương tích gì. Gã thở phào, sụm người xuống ghế. Ít ra cũng không có vụ tai nạn chết người nào xảy ra.

Gã còn chưa kịp phản ứng thì cô gái đứng trước mặt đã nhảy vào trong xe . Tiếp đó là ba người hai nam một nữ nữa cũng kéo nhau xông vào . Koshi còn chưa kịp hoàn hồn thì cô gái vào đầu tiên đã mỉm cười nhìn hắn một cái rồi nói bằng giọng ngọt như đường :

- Excuse me, can you take us to the Pacific Land resort ? ok ?

Hằng nói xong thì rút một tập tiền yên Nhật trong túi ra đặt lên thành ghế da như để chứng minh mình hoàn toàn có khả năng chi trả . Hachiru Koshi sao nữa từ chối một người phụ nữ nước ngoài đẹp mặn mà như vậy ? Gã gật đầu như máy rồi khởi động xe đi về phía Nam Hakone , đối với vụ tai nạn kinh hoàng vừa xảy ra ban này đã quên bồng mất từ lúc nào không biết .

- Xe của mấy người kia đâu rồi ? Vừa này còn đi ngay phía trước chúng ta cơ mà ? Hoàng lo lắng hỏi .

Hằng đáp với giọng nặng nề :

- Tôi cũng không biết .. có lẽ chúng ta đã thất lạc nhau sau vụ tai nạn vừa rồi cũng nên .

Lập nắm tay lại rồi đâm mạnh xuống thành ghế làm bằng da , miệng lầm bầm :

- Chết tiệt .. Rõ ràng là cô ta ... cô ta muốn ngăn chúng ta tới phá hủy chiếc giếng đó . Nhất định là thế , không thể sai được !

Hằng giờ khẩu súng lục của mình lên rồi nhìn ra bên ngoài cửa kính , gần giọng :

- Chuẩn bị tinh thần để chiến đấu đi . Chỉ cần thắng trận này , tất cả chúng ta sẽ sống sót !

Bên kia , Phúc đang ngồi lim dim trong xe thì đột nhiên mở bừng mắt , quay ra sau nhìn quanh quất một hồi rồi trầm giọng :

- Không ổn , xe của mấy người kia đâu mất rồi ?

Tùng vừa nghe hắn nói thì biến sắc . Gã nhìn chăm chăm bóng lưng của gã tài xế ngồi phía trước gần giọng :

- Dừng lại !

Không có tiếng trả lời .

Tùng rút khẩu súng ngắn đeo bên hông giờ lên bắn thẳng vào đầu gã . Một tiếng "Đoàng " khô khốc vang lên , gã tài xế gục đầu xuống vô lăng . Trúng một viên đạn vào thái dương , xem ra người đàn ông xấu số này không thể sống nổi nữa .

" Xoảng "

Một cánh tay trắng nhợt phá vỡ cửa kính xe thò tới mặt Tùng . Gã vội né ra một bên . Cánh tay đó rất dài , sau khi vô huyệt Tùng thì tóm ngay được Hường đang ngồi ngay bên cạnh hắn . Hường thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng thì đầu đã bị cánh tay đó bóp thành một đồng bẹp dúm , máu thịt bầy nhầy , tiếng xương sọ bị vỡ vang lên răng rắc .

Phúc vội mở cửa xe lao nhanh ra ngoài . Từ trong xe , tiếng súng vang lên chát chúa . Tùng cầm khẩu MP7A1 lao ra , hai mắt lúc này đã sáng rực lên như mắt của một con linh miêu trong đêm đen tăm tối .

Trước , sau , trái , phải bọn họ lúc này không hiểu đã xuất hiện mấy chục quỷ hồn Sadako vây quanh từ bao giờ . Tất cả đều đang chậm rãi bò về phía bọn họ .

- "Lượng (%) đã khai mở : 31% . Tổ chất : Khá . Sở Hữu : Devil Eyes cấp II , huyết thống linh miêu trung cấp .. Ái chà , cũng khá quá chứ nhỉ ? "

Trong quán cafe cách đó không xa , một gã đàn ông đang vừa nhai ngồm ngoàm chiếc bánh ngọt trong mồm vừa dùng ống nhòm quan sát Tùng .

- Cũng được .. nếu xét riêng trong khu vực Đông Nam Á thì đúng là không tồi , rất có tiềm năng . Nhưng ...

Ngồi ngay phía đối diện hắn là một người đàn ông trung niên , lúc này đang cầm thìa thông thả khuấy ly cafe trước mặt .

- ... , phải xem hắn có sống sót qua nổi bộ phim này hay không đã .

Gã đưa ly cafe lên miệng nhâm nhi rồi cười nói .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Chiến Đấu

Tùng đeo túi đạn và cả khẩu MP7A1 của mình lên lưng .Gã rút hai khẩu súng lục từ trong túi ra , bắn xối xả về phía bảy nữ quỷ Sadako đang xô nhau bò lại gần . Từ sau khi tới đây , Phúc đã tìm cách liên hệ và mua được một lượng lớn súng lục để phòng thân . Thứ này nhỏ gọn , thay đạn nhanh , tốc độ bắn cao , uy lực cũng không tệ , là lựa chọn thích hợp nhất của bọn họ trong nhiệm vụ lần này .

Tùng đột nhiên tăng tốc , cả người như một con báo lao đi , chẳng mấy chốc đã biến mất dạng . Phúc thấy hấn bỏ mình đi trước thì trầm mặt xuống . Gã sau khi bắn ngã hơn mười nữ quỷ Sadako cản đường thì leo vội lên xe , nhả ga lao đi như tên bắn . Dọc đường có không ít nữ quỷ bám lên thành xe , thậm chí còn thò cả tay vào bên trong , nhưng đều bị khẩu súng lục trong tay Phúc bắn cho nát bét . Gã trung niên đeo kính luôn giữ vẻ đạo mạo lúc này đang ngồi xồm trên ghế da , đầu đầy mồ hôi , một tay cầm vô lăng , hai mắt không ngừng ngó dáo dác xung quanh , thần kinh căng thẳng đến tột độ .

Lúc này , mấy người Hoàng đã tới khu nghỉ dưỡng Villa Log Cabin . Hằng nhảy xuống sau cùng . Cô đẩy nguyên cả xấp tiền về phía anh tài xế , nhoẻn mặt cười nói :

- Thanks a lot ! You can keep the change .

Hachiru Koshi vội lục tìm lại vốn anh ngữ ít ỏi của mình . Mãi một lúc sau , gã mới lắp bắp nói :

- Thanks , You ..

Thế nhưng lúc này hấn đã không còn thấy bóng dáng cả bốn người kia đâu nữa .

Hằng , Hoàng , Lập và Hoài My xộc thẳng vào trong khu nghỉ dưỡng , tìm tới căn nhà B-4 mà bọn họ đã quá quen thuộc . Nhân viên khách sạn thấy nét mặt hầm hầm và sờ súng ống họ mang theo thì đều sợ hãi tránh xa , không dám hỏi lấy một câu . Hoàng nhìn dáo dác chung quanh một hồi rồi hỏi :

- Mấy người Tùng có về vẫn chưa đến thì phải , chúng ta có cần chờ cho tới khi đủ mặt thì mới hành động không ?

Lập gạt đi :

- Vớ vẩn ! Bọn họ lúc trước có " chờ " Sadako cùng chúng ta không ?

Hằng cũng gạt đầu tán thành :

- Không cần thiết phải thế .. Với lại , tôi này giờ đã gọi điện cho bọn họ mấy lần mà có kết nối được đâu ? Đêm dài lắm mộng , xong việc rồi tính sau .

Bốn người kéo nhau chạy xuống ban công tầng trệt của căn nhà B-4 . Từng người một nối đuôi nhau chui xuống gầm nhà . Trước mặt họ lúc này chính là chiếc giếng ma ám , nơi Sadako bị Nagao giết hại đã man rợ ném xác xuống cách đây mấy chục năm về trước . Hằng cởi chiếc túi trữ vật của cả nhóm xuống và lôi từ trong đó ra hai khẩu súng phóng lựu M79 . Cô cầm một khẩu vác lên vai , khẩu còn lại đưa cho Hoàng rồi nói :

- Cậu ...

Hoàng trợn mắt lên về kinh hãi . Hằng sau khi nhìn thoáng qua cảnh tượng trong mắt hấn thì nhanh như sóc quay người lại . Không biết từ lúc nào , đằng sau chị ta đã xuất hiện một cô gái y phục toàn thân màu trắng , tóc dài phủ kín mặt , cái miệng đen ngòm há ra trông thật phần kinh dị . Biết không kịp đề giờ súng ngắm bắn nữa , tay phải Hằng xé toạc lá bùa dán trên hông dán thẳng vào trán nữ quỷ đứng đằng sau lưng . Lá bùa ngay lập tức bốc cháy xèo xèo , tiếp theo là tiếng súng vang lên không dứt . Lập hả hê nhìn con ma nữ sau lưng Hằng lúc này đã bị khẩu súng lục trong tay hấn bắn cho tan xác cười nói :

- Hờ hờ ... bây giờ để xem mày còn dọa được tao nữa không ?

Hoàng còn chưa kịp cất lời khen ngợi sự nhanh nhẹn của gã thì tái mặt , chỉ tay về phía trước nói :

- Cái gì kia ? .. mọi người quay lại xem kia ?

Hằng , Lập và Hoài My sau khi nhìn theo hướng hấn chỉ thì đều há hốc miệng kinh ngạc . Lúc này họ đã không còn thấy chiếc giếng xưa kia đâu nữa , chính xác là ..không phân biệt được nó ở chỗ nào . Vì bây giờ trước , sau , trái , phải bọn họ không biết từ lúc nào đã có hơn ...một trăm cái giếng khác nhau , cái nào cũng giống y hệt cái nào . Và kinh dị nhất là , trên miệng tất cả những chiếc giếng ấy lúc này đều đang có một nữ quỷ Sadako từ từ trôi lên , dùng cặp mắt trắng dã nhìn trừng trừng về phía bọn họ .

- Cái này ...chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy ?

Hoài My hoảng hốt ngó quanh . Khu tầng hầm chật chội ban này giờ đây đã trở thành một bãi đất trống xung quanh đào toàn là .. giếng , vây bốn người bọn họ vào giữa . Lập méo mặt nói với về hài hước :

- Nhìn cũng hay đấy chứ ? Có ai từng chơi qua trò đập chuột chũi chưa ? Cơ hội thể hiện bản lĩnh ... chính là đây .

Hoàng giờ khẩu súng lục của mình lên ngang vai rồi nhìn đám quỷ hồn Sadako đang vây kín xung quanh cất giọng cười khổ :

- Lúc này mà cậu còn đùa được à ?

Bốn người giờ súng lên nhắm về đám quỷ hồn rồi đồng loạt khai hỏa . Đám quỷ hồn này cũng không quá mức lợi hại , mỗi một con chỉ cần ăn khoảng năm viên đạn phù chú của bọn họ là đã biến mất vô ảnh vô tung . Thế nhưng điều đáng lo ngại nhất là số lượng của bọn chúng vẫn không ngừng tăng lên , càng ngày càng đông , lúc nhúc như một đám bọ vậy .

Hằng nhìn số lượng quỷ hồn càng lúc càng đông thì nét mặt không giấu nổi vẻ lo lắng . Một tiếng ầm vang lên . Hoàng nhìn về phía chiếc giếng cách bọn họ khoảng hai chục mét , lúc này đã bị khẩu M79 trên vai hắn bắn cho tan nát hồ lớn :

- Xong , bất quá cơ hội bắn trúng mục tiêu thực sự chỉ là 1% , chà , đúng là nản thật mà .

Hằng sau khi quan sát thấy không có quỷ hồn nào chui lên từ chiếc giếng bị phá hủy đó nữa thì nhíu mày nói :

- Thay đổi mục tiêu thôi ! Lập , lôi nốt hai khẩu súng phóng lựu trong túi ra dùng đi , cứ nhắm về phía mấy chiếc giếng quanh đây mà khai hỏa .

Lập sau một hồi lục tung cả túi trừ đồ lên thì cuối cùng cũng lôi được ra hai khẩu súng chống tăng hạng nặng mà Phúc mua được cách đây hai ngày . Hắn đưa một khẩu cho Hoài My rồi bắt đầu dồn hỏa lực tới những chiếc giếng gần mình nhất , trong khi Hoàng và Hằng dùng súng lục tiêu diệt và cầm chân lũ quỷ hồn đang tiến lại gần .

Bốn người cầm cự được độ nửa tiếng thì Phúc đến , sau đó là Tùng . Nhìn Tùng lúc này da mặt đen sạm , bộ Vile Suit rách liên mấy chỗ , ngực trái còn nguyên vết thương to bằng miệng bát , máu chảy loang lổ , mấy người ở đây tuy không hỏi câu nào nhưng đều hiểu gã chắc chắn đã gặp không ít nguy hiểm trên đường tới đây . Nghĩ lại thì cũng chẳng có gì lạ , bởi dù sao hôm nay cũng là "thời hạn " của Tùng , Sadako dành sự chăm sóc đặc biệt cho hắn cũng là điều dễ hiểu .

Phúc từ lúc tới đây cho tới giờ thì mặt vẫn lạnh như tiền . Gã nheo mắt nhìn xung quanh hết một lượt rồi nói :

- Chuyện này xảy ra lâu chưa ?

Hằng đáp trong khi khẩu súng lục trong tay vẫn không ngừng xả đạn :

- Hơn nửa tiếng rồi .

Lập vút khẩu M79 trên vai mình xuống đất , thờ dài :

- Hết đạn rồi .

Hoàng ngồi bệt xuống đất thờ hòng học nói :

- Tình hình này ..có lẽ chúng ta nên tạm rút lui đã rồi tính tiếp !

Phúc cười nhạt :

- Chạy à ? Chạy đi đâu bây giờ ? Ngửa mặt nhìn trời đi .

Cả năm người nghe hắn nói thế thì đều không hện mà cùng ngẩng mặt nhìn lên hết một lượt . Trần hàm của căn nhà B-4 giờ đã biến đi đâu mất , thay vào đó là một bầu trời vẫn vũ mây đen . Vô số đám mây hết rẽ ra rồi tụ lại , cuối cùng hợp lại thành một cái mặt người khổng lồ trôi nổi trên không trung . Cái mặt người khổng lồ đó giờ chỉ còn thiếu một bên tai trái và nửa cằm nữa là toàn vẹn mà thôi . Dù chưa chính thức thành hình nhưng tất cả mọi người ở đây đều không lạ gì chủ nhân khuôn mặt đó nữa .

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ có nhan sắc với cái miệng nhỏ chúm chím như nụ hoa hàm tiếu , sống mũi dọc dừa thon thả dễ thương , hàng lông mi dài cao vút cùng đôi mắt đen huyền như biết nói .

- Sadako ... cô ta định làm gì ?

Lập khẽ gầm gừ trong cổ họng .

Tùng trầm giọng nói :

- Mặc dù không biết đây có phải là ảo ảnh hay không , thế nhưng cái cảm giác nguy hiểm tột cùng mà tôi cảm nhận được từ nó phát ra chắc chắn không phải là giả . Cứ thế này thì e là ...

Phúc gật đầu nói :

- Tôi cũng vậy . Cái cảm giác đó ... phải nói thế nào nhỉ.. đúng rồi , tuyệt vọng ! Đó là sự tuyệt vọng đến cùng cực .. chưa bao giờ tôi thấy mình lại tuyệt vọng đến thế .. Kèm theo đó là nỗi hận thù và chán ghét đối với mọi thứ xung quanh . Lúc này tôi rất muốn giờ súng bắn nát tất cả những thứ hiện lên trước mắt mình .. Mọi người tốt nhất là không nên nhìn thẳng vào nó nữa , để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn .

Hoàng sau khi nhìn chăm chăm lên trời một lúc thì tự dưng thấy tim đập thình thịch , lòng nóng như lửa đốt , ngực như bị thứ gì đó đè phải , tung tức khó

chịu vô cùng . Sức mạnh trong người dường như biến đi đâu hết , ngay khẩu súng phóng lựu để trên vai cũng thấy nặng trĩu như đeo đá . Sau một hồi kiên nhẫn , cuối cùng hắn không chịu nổi mà ngồi bệt xuống đất thở phì phò .

Lập và Hoài My lúc này cũng chẳng khác gì gã . Thành ra bây giờ chỉ có ba người Hằng , Tùng và Phúc là vẫn còn chắc tay súng không ngừng xả đạn vào đám quỷ hồn đang chậm chạp bò lại gần mà thôi . Lập lấy tay lau mồ hôi rịn ra trên trán rồi đứng dậy nói với vẻ khó nhọc :

- Không xong rồi .. tôi thấy mệt mỏi quá . Hay là ..chúng ta mở đường máu rút đi rồi tính sau ?

Phúc gật đầu :

- Không được ! Dẫu chúng ta có may mắn trốn được khỏi đây thì cũng chỉ sống thêm được có một ngày mà thôi , cơ hội hoàn thành bộ phim này là 0% . Sadako vì bảo vệ cái giếng đó mà bỏ không ít công sức cản trở chúng ta , điều đó cho thấy suy đoán của tôi đã đi đúng hướng . Nếu bây giờ chúng ta rời khỏi đây thì ngày mai có lẽ tới cái khách sạn này cũng chẳng biết ở đâu , chứ đừng nói đến chuyện tới gần từ huyết của cô ta như lúc này !

Hắn vừa dứt lời thì đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi hét lên :

- Chúng ta còn bao nhiêu đạn nữa ?

Hằng cầm khẩu súng phóng lựu còn lại đang nằm lẫn lóc dưới đất lên rồi đáp :

- Sáu viên .

Hoàng cũng cố gượng dậy tiếp lời :

- Bốn viên .

Hoài My và Lập cùng lắc đầu . Phúc cất giọng lạnh tanh :

- Vậy là chúng ta còn mười cơ hội nữa . Cầu chúa phù hộ đi , đó là hy vọng cuối cùng của cả sáu người chúng ta đấy .

Tùng nheo mắt nói :

- Chuẩn bị khai hỏa đi .

Trong khi mấy người Hoàng còn chưa kịp hiểu mô tê gì thì lũ quỷ hồn xung quanh bỗng đứng im không nhúc nhích . Mấy trăm nữ quỷ Sadako lúc này đều dờ hết cả ra như tượng vậy . Hoàng ngửa mặt nhìn lên , những đám mây trên trời lúc này dường như cũng đã ngừng trôi , chỉ còn lại khuôn mặt vặn vẹo của Sadako đang nhìn chăm chăm bọn họ mà thôi .

Hằng sốt ruột nhắc :

- Còn đợi gì nữa ? Bắn đi !

Đến lúc Hoàng giật mình tỉnh lại và giờ khẩu súng phóng lựu trên vai lên tìm mục tiêu thì Hằng đã xử lý được ba chiếc giếng gần nhất rồi . Uy lực của khẩu M79 tương đối lớn , đạn bắn đến đâu là nơi đó bị cày lên một hố đường kính hơn năm mét . Thế nhưng nó lại khá nặng , phải cần tới một người tương đối lực lưỡng mới có thể vác trên vai được . Tất nhiên , hạn chế này đối với mấy cựu binh như Hằng , Tùng và ngay cả Hoàng thì vẫn chưa thấm vào đâu , bởi nếu tính ra thì sức mạnh của bọn họ ít nhất cũng đã gấp ba lần người bình thường rồi .

- Sáu ..

- Bảy ..

- Tám ..

Hằng vứt khẩu súng nặng trĩu trên vai xuống đất với vẻ thất vọng . Khẩu M79 dài nửa mét nặng hơn chục cân cứ thế cắm sâu vào lòng đất , chẳng còn thấy dấu vết gì nữa .

- Chết tiệt !

Hoàng chọn chiếc giếng ở xa nhất khai hỏa đầu tiên , phát thứ hai thì tới cái ở hàng thứ ba nằm bên tay trái . Thế nhưng xem ra cả hai đều là những lựa chọn sai lầm .

“ ĐỪNG “

Một tia chớp xé rách màn đêm lạnh lẽo . Tùng ôm đầu gào lên một tiếng , đầu gối sụm xuống quỳ sát mặt đất . Lúc này , lũ quỷ hồn thoát khỏi sự ảnh hưởng của “ Devil Eyes “ tưởng rằng sẽ lũ lượt kéo về phía bọn họ thì lại đột nhiên biến mất hết , cứ như là bị mặt đất nuốt chửng vậy . Lập ngồi trên mặt đất nghei hoặc nhìn quanh . Hắn hết ngó từ đông sang tây lại ngửa mặt nhìn trời . Gã sau khi thấy đến cả khuôn mặt khổng lồ trên trời của Sadako cũng đã biến mất tăm thì ngây ngô hỏi :

- Chúng ta thoát rồi sao ?

Lúc này trên khoanh đất trống chỉ còn lại sáu người với mấy chục chiếc giềng mọc nhan nhản khắp nơi . Bầu không khí yên tĩnh đến rợn người .

Lập còn đang ngoác miệng ra cười thì chợt phát hiện ra có điều gì đó không ổn . Hắn thấy mấy người Hoàng , Hằng , Hoài My và Phúc đều đang sững người nhìn trần trời về phía sau thì vội giật mình quay lại .

Phía sau họ lúc này chỉ có duy nhất một quỷ hồn Sadako đang đứng trên miệng giếng . Đó là một người phụ nữ chân đi guốc gỗ , khuôn mặt bôi phấn trang điểm trắng nhợt và cặp môi đỏ chót . Cô ta mặc một bộ kimono Nhật tay ngắn quần về phía bên trái (*) , ôm một đồng máu thịt bầy nhầy không ra hình thù gì trong lòng , khuôn mặt đập nát hoàn toàn nhìn về phía bọn họ .

Phúc nuốt một ngụm nước bọt . Người phụ nữ kia chậm rãi bước xuống giếng rồi đi về phía bọn họ . Hằng , Tùng và Hoàng lúc này đều cảm thấy tay chân như bị đông cứng hết cả lại , bản năng sinh tồn không cách nào khai mở , chỉ còn biết dùng ánh mắt kinh hoàng cùng sợ hãi nhìn chằm chằm về phía người phụ nữ đó mà thôi .

“ Phải chết rồi , cuối cùng cũng không thoát được... “

Hoàng tròn mắt nhìn , miệng khê lắp bắp . Hắn không cam tâm chết tại đây , nhưng với tình cảnh trước mắt thì còn có thể làm gì hơn được nữa ?

- Đừng lo , cậu chưa chết được đâu .

Cảm giác được cánh tay lực lưỡng đặt trên vai mình , Hoàng giật mình quay sang . Đứng cạnh hắn bây giờ là một người đàn ông da vàng cao lớn để đầu trọc , miệng phì phèo điếu thuốc lá .

- Sadako , cô to gan thật đấy , dám trái lệnh của “ chủ thần “ ư ?

Chấn trước mặt Sadako lúc này là một gã đàn ông trung niên mặc sơ mi đi giày da , để râu con kiến cao tầm mét bảy . Gã vừa nhai nhóp nhép thứ gì đó trong miệng vừa chậm rãi nói bằng tiếng Trung .

Sadako chậm rãi bước qua mặt hắn . Gã đàn ông hừm một tiếng rồi tóm lấy cổ tay cô ta giờ lên , gần giọng :

- Không nghe tao nói gì à ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 16: Tất Cả Đã Kết Thúc ?(1)

Sadako quay khuôn mặt nát như nhìn về phía gã , “ Cái miệng “ đen ngòm há ra ré lên một tiếng . Nơi hai người đứng lập tức bị sụt xuống , không còn thấy gì ngoài lớp bụi cát mù mịt .

Cùng lúc đó , mấy người Hằng , Tùng và Hoàng đứng bên trên lúc này bỗng cử động lại được như bình thường , không còn bị áp lực của Sadako khống chế nữa . Hằng và Tùng vừa được tự do thì lập tức kích hoạt lại trạng thái khai mở bản năng sinh tồn . Phúc quay sang nhìn gã đàn ông mặc bộ đồ da đứng cạnh Hoàng hỏi bằng tiếng Trung :

- Cảm ơn , Các bạn là ai ? Đến để giúp chúng tôi có phải không ?

Gã ta thậm chí còn không thèm liếc nhìn Phúc lấy một lần . Hắn đang định hỏi lại bằng tiếng Anh thì gã đã quay sang vỗ vai Hoàng nói :

- Anh bạn , tôi là Tony Yang , nhớ kỹ nhé . Cậu là Lê Minh Hoàng phải không ? sau này thế nào chúng ta cũng sẽ có dịp gặp lại nhau trong tổ chức , đến lúc đó tôi nhất định sẽ mời anh đi ăn một bữa . Được không ?

Gã nói bằng tiếng Trung nên Hoàng chẳng hiểu mô tê gì cả . Câu chuyện đến đây thì gián đoạn vì lúc này từ dưới chiếc hố trước mặt mọi người , một thân ảnh đột nhiên bay vọt lên . Không , phải nói là “ bị ném lên “ thì đúng hơn . Đó chính là gã đàn ông mặc sơ mi bánh trai ban nãy . Bất quá trông hắn giờ đã không còn vẻ thoải mái như trước , y phục nhăn nhúm , đuôi áo sơ mi thò ra khỏi thắt lưng da , khuôn mặt dính đầy bụi đất , nhìn qua cũng biết là đã ăn không ít khổ với Sadako rồi .

- ***** , đã vậy thì đừng trách tao ác !

Gã trung niên khê gầm gừ trong cổ họng , sắc mặt méo mó vì giận dữ . Hắn ta giờ đang đứng lơ lửng cách mặt đất hơn chục mét , tóc tai dựng ngược , cơ bắp không ngừng nở ra , môi mím chặt . Chiếc áo sơ mi kia cũng không phải loại thường , người hắn nở ra đến đâu nó giãn ra đến đó , không khác gì bộ Vie Suit mà mấy người Hằng đang mặc cả .

- HỪ !

Hắn thở ra một hơi nặng nề , cả người co rút lại như ban đầu . Lúc này , tóc tai gã không hiểu vì sao mà cứ dựng ngược hết cả lên , cả người tràn ngập lực lượng , chỉ chờ bộc phát bất cứ lúc nào . Trong khi đó Sadako bên dưới đã bò lên miệng hố , đem sự chú ý tập trung hết lên mấy người Tùng đứng cách đó không xa .

Gã to con đầu trọc đứng cạnh Hoàng thấy quý hồn Sadako tiến về chỗ này thì rống lên như heo bị chọc tiết :

- Sếp , cứu em với !

Tùng và Hằng vội cầm súng lục lên bắn xối xả về phía cô ta . Thế nhưng tất cả chỉ để lại những lỗ nhỏ bé xíu trên cơ thể Sadako , nháy mắt một cái đã hồi phục lại như chưa có chuyện gì xảy ra . Cả sáu người thấy thế thì đều sợ hãi lùi hết cả lại .

Sadako đang định tăng tốc thì đột nhiên bị một cánh tay kéo giật trở lại .

- KIAI !

Gã đàn ông mặc sơ mi tóm chặt cổ áo cô ta rồi ném mạnh lên trời . Chỉ chờ có thế , hắn búng người lên truy kích , tay phải nắm lại đấm một cú vào ngực ả ta . Chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của gã khi chạm vào người Sadako thì liền tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt .

Một cú đấm này của hắn tạo thành lỗ hổng to bằng quả bóng trên ngực Sadako . Chưa hết , gã sau khi đắc thủ thì liền bật người lên cao , đan hai tay lại với nhau rồi giáng một cú như búa bổ vào đầu cô ta . Một cú combo hoàn hảo , Sadako như một mũi dùi lao xuống cắm sâu vào mặt đất .

“Ừng “

Mấy người Tùng , Hằng , Hoàng , Lập , Hoài My và cả Phúc đứng dưới lúc này đều đang trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt , quên cả việc chạy trốn . Nhất là Lập , gã ta sau khi thấy người trung niên kia biểu diễn một màn hành động vô cùng đẹp mắt chỉ có trong những bộ phim hành động thì nét mặt không giấu nổi vẻ cuồng nhiệt cùng hưng phấn . Cứ nghĩ tới việc mình cũng có thân thủ như vậy , Lập lại càng thêm kích động . Biết đâu đây , nếu gã có thể sống sót và vượt qua mấy bộ phim kinh dị nữa thì sao ? Lúc ấy thì ..

Thế nhưng có vẻ như trận chiến vẫn chưa kết thúc được ở đây . Từ dưới lòng đất , Sadako lại một lần nữa trồi lên , lần này là với cái đầu bị xoay ngược về phía sau , treo lủng lẳng trên cổ cùng một bên ngực phải bị thủng một lỗ lớn . Dường như việc tấn công mấy người Tùng đã là bản năng , cô ta sau khi trồi lên thì lại tiến về phía bọn họ , nhưng với tốc độ cao hơn trước rất nhiều .

Mấy người Hoàng định bỏ chạy thì chợt phát hiện ra cơ thể lại không tài nào cử động nổi nữa , chỉ còn biết đứng ngây ra đó chờ Sadako tới làm thịt .

Tony Yang giật phăng tấm vải bó ngoài tay phải ra , để lộ một khẩu súng lục ổ xoay cỡ lớn ăn tới tận cùi chỏ . Hắn vừa giờ súng lên nhắm vào Sadako định khai hỏa thì dừng lại .

- Hừ , vẫn còn ngoan cố ?

Gã đàn ông mặc sơ mi thoáng cái đã xuất hiện đứng chắn trước mặt Sadako , giờ nắm đấm về phía cô ta nói với vẻ bức bối .

Sadako không đáp lại , cả người đột nhiên biến mất rồi quý dị xuất hiện sau lưng hắn ta . Gã hừ một tiếng vung tay giật cổ áo cô ta lại , nhưng Sadako còn nhanh hơn . Chỉ trong tích tắc , cô ta đã xuất hiện phía sau lưng gã , cánh tay trắng bệch khê lần lên cổ .

Trương Chấn Vũ cảm thấy được rõ ràng năm ngón tay lạnh toát của Sadako đang bám vào động mạch cổ của mình thì biến sắc . Gã không kịp suy nghĩ , trong trạng thái nguy cấp mà tự động tiến vào nấc thang thứ hai , một trong bốn cột mốc quan trọng trong quá trình tiến hóa của con người : Bản Năng Thích Nghi .

Chỉ thấy cổ Trương Chấn Vũ đột nhiên teo lại , sau đó đến phần đầu . Bàn tay của Sadako liền chụp vào khoảng không . Hắn vừa thoát ra được khỏi vòng nguy hiểm thì lập tức trở lại bình thường , tay phải chụp thành quyền đấm liên hoàn vào bụng đối phương . Một người một ma lại lao vào nhau , tiếp tục trận chiến hầy còn đang dang dở .

Phía bên kia , mấy người Tùng lúc này đã thoát khỏi sự khống chế của Sadako , đang chăm chú theo dõi cuộc chiến vô tiền khoáng hậu đang diễn ra trước mắt . Gã đầu trọc thấy ánh mắt của bọn họ khi nhìn Trương Chấn Vũ không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ thì cười nói :

- Mấy người được tận mắt chứng kiến sếp Vũ ra tay là chuyện vô cùng may mắn đó , không phải bất cứ ai trong tổ chức cũng có cơ hội đó đâu . Ở Châu Á , sếp Vũ chỉ chịu xếp dưới hai người : một là gã đồng hương “Người sắt” Trịnh Khải , hai là “Thần Quyền” Park jung Seok , chấp pháp cùng mẹ khác cha của sếp mà thôi .

Trong lúc gã còn đang hết lời khoe mẽ thì Trương Chấn Vũ sau khi hứng trọn một đòn của Sadako bay vọt tới , nhìn mấy người Tùng nói với vẻ bức tức :

- Các người còn thời gian đứng đây mà tâm sự nữa ư ? Mau bắn hạ .. à không , làm gì thì làm đi , tôi cũng không phải là đối thủ của cô ta đâu !

Nửa câu đầu gã nói bằng tiếng Trung , nửa câu sau không hiểu sao lại chuyển sang tiếng Việt , nhưng rõ ràng là vẫn không quen , giọng nói có phần bập bẹ . Như để chứng minh cho điều gã nói là sự thật , Sadako từ xa lao vọt tới . Trương Chấn Vũ nghiêng rặng vận khí vào hai tay , cả người trầm xuống

như một ngọn núi . Một quả cầu nhỏ màu trắng sáng từ từ ngưng tụ lại rồi lớn dần lên trong lòng hai bàn tay đang khum lại của gã .

- Khí Công Pháo ! (Qigong cannon)

Theo hai tay của Trương Chấn Vũ hướng về phía trước , một chùm sóng năng lượng sáng lóa mắt phóng về phía Sadako theo đường thẳng như kẻ chỉ . Cô ta bị cột sáng này xuyên thẳng qua ngực , cả người bị cắt ra làm hai khúc bay ngược về phía sau .

Mấy người ở đây đều chẳng ai hiểu gã đàn ông mặc sơ mi này vừa nói gì , trừ Phúc . Hắn quay sang nhìn Hoàng nói như thét :

- Mau , hấn bảo chúng ta nhanh chóng phá hủy cái giếng đó đi ! Cậu có nghe rõ không vậy ?

Hoàng giờ khẩu M79 của mình nhắm về phía trước rồi bối rối hỏi lại :

- Thế nhưng ..mục tiêu chính xác ở đâu ? Tôi chỉ còn hai viên đạn nữa thôi đó !

Tất cả đều không hên mà cùng nhìn về phía gã đầu trọc đang đứng cạnh Hoàng . Gã nhún vai một cái rồi lắc đầu . Trương Chấn Vũ lúc này đang đứng thờ hồng học , một đòn vừa rồi tuy uy lực rất lớn nhưng tiêu tốn khá nhiều nội lực , không thể sử dụng liên tục được . Gã chỉ tay về chiếc giếng mà Sadako đứng ban nãy rồi quay mặt về phía bọn họ .

Thấy Hoàng có vẻ do dự , Hằng giật lấy khẩu M79 trong tay hắn rồi mím chặt môi hướng về đó khai hỏa . Một tiếng “Ầm” lớn vang lên , miệng giếng trúng một phát pháo vỡ tan tành . Sadako lúc này đang tự tái tạo cơ thể thì bỗng rú lên một tiếng , khuôn mặt vặn vẹo đầy vẻ dữ tợn . Cô ta bất chấp việc nửa thân dưới còn chưa thành hình mà gào thét lao về phía Hằng .

Hằng vội bồi thêm phát nữa . Cả chiếc giếng lẫn một vùng đường kính năm mét chung quanh nó đổ sụp xuống . Một trận hoa lửa từ đó bốc lên . Hằng kéo Hoàng lùi lại , quỳ hờn Sadako nhào gần tới bọn họ thì cả người bốc cháy , rú lên một tiếng rồi dần tan biến trong không khí . Mùi khét lẹt kinh tởm từ đó tỏa ra làm mấy người ở đây đều phải giơ tay lên bịt mũi .

Tất cả đã kết thúc thật rồi sao ?

Lập và Hoài My gần như không tin nổi vào mắt mình . Sadako đã bị tiêu diệt và biến mất hoàn toàn khỏi cõi đời này , chính mắt họ nhìn thấy điều đó . Nhưng vấn đề là , chỉ đơn giản như vậy thôi sao ?

Trương Chấn Vũ lấy một chiếc khăn tay trong túi ra lau mặt rồi nhắm mắt dưỡng thần . Gã to con thấy thế thì liền lại gần hỏi :

- Sếp , sếp làm sao vậy ?

Hai phút sau , Chấn Vũ mới từ từ mở mắt . Gã nhìn tên đàn em dưới trướng mình cười khổ :

- Đúng là bộ phim có độ khó mười lăm người có khác .. Lúc đầu tao còn tưởng với 51% sức mạnh thì việc xử lý Sadako sẽ không quá khó khăn , ai mà ngờ .. Xem ra trừ phi đích thân mấy tên chấp pháp biến thái đó xuống tay thì chẳng ai có thể hạ được cô ta với 100% thực lực . Mười lăm người đã vậy , nếu xui xẻo gặp phải mấy bộ phim mười sáu , mười bảy người thì tao chắc là toi mất . Sau này nhất định phải tránh xa mấy bộ phim yêu ma quỷ quái không thể giải thích bằng khoa học như "The Ring" này mới được .

Mấy người Tùng lúc này vẫn im lặng nhìn hai người nọ với vẻ nghi hoặc . Tất cả bọn họ lúc này đều có chung một câu hỏi trong đầu : Mấy gã này là ai , đến từ đâu ? Tại sao lại có thể xuất hiện trong thế giới phim kinh dị ? Họ giúp mình là vì mục đích gì ?

Tùng đang định bước ra đề hỏi thì gã mặc áo sơ mi bỗng cất tiếng :

- Chắc lúc này các bạn đang có rất nhiều thắc mắc về sự xuất hiện của chúng tôi phải không ? Đừng lo lắng , chúng tôi đến đây rõ ràng là có thiện ý , phải không nào ? Đúng , tôi cũng chỉ là một trong hàng ngàn người xấu số trên thế giới bị chủ thần lôi vào thế giới phim kinh dị này như các bạn mà thôi . Công bằng mà nói , chúng tôi được “ chủ thần “ ưu ái “ hơn các bạn một chút , ví dụ như : thời gian giãn cách giữa các nhiệm vụ lâu hơn , có quyền chọn và biết trước bộ phim tiếp theo , một số ưu đãi nhất định vv ... Các bạn cũng có thể hưởng những ưu đãi này , nếu như chấp nhận và “ được “ gia nhập vào tổ chức của chúng tôi .

Gã nói bằng thứ tiếng việt bập bẹ của mình , đôi chỗ còn phát âm sai , như " L " với " n " chẳng hạn . Tuy nhiên mấy người Hoàng vẫn nghe ra được vì hắn nói tương đối chậm . Tên to con đứng cạnh nói tiếp :

- Xin chào , tôi là Tony Yang , người Singapore , thành viên của IOT .

Hắn nói bằng tiếng Hoa nên mấy người Hoàng lại được một phen ... không hiểu gì cả . Tony Yang nói tới đây thì bị sếp cắt lời :

- Tôi là Trương Chấn Vũ , người Hoa gốc Hàn . Do ngài Lau Hua người Thái Lan vừa mới thiệt mạng trong nhiệm vụ gần đây nên tổ chức đã đề bạt tôi làm Tổng Phụ Trách tạm thời của khu vực Đông Nam Á . Hôm nay tôi tới đây là để thay mặt tổ chức gửi lời mời gia nhập tới một thành viên ưu tú trong đội của các bạn . Đây là quyền lợi và cũng là nghĩa vụ của tất cả các bạn , những người phải liên tục chiến đấu để sinh tồn trong thế giới phim kinh dị . Chi cần lượng (%) khai mở của bản thân vượt quá 30% , bất kỳ ai trong số các bạn cũng đều có cơ hội gia nhập IOT - và sát cánh cùng những thành viên xuất sắc đến từ các nước khác trong khu vực . À , nhân tiện nói luôn : IOT (International One Hundred Percent - Team Union) tên khác : DPLO (Decoding Potential And Limitation of The Human Organization) là tổ chức được thành lập dưới sự cho phép và kiểm soát của “ chủ thần “ , hiện có trên hai ngàn thành viên phân bố ở khắp các châu lục trên thế giới , trụ sở chính đặt tại Vancouver , Canada . Tùy vị trí cao thấp trong tổ chức mà các bạn sẽ

nhận được những ưu đãi khác nhau từ phía chủ thần . Hiểu tôi nói chứ ?

Phải mất hơn năm phút thì gã họ Trương kia mới "diễn đạt " xong . Công bằng mà nói , vốn tiếng việt của hắn cũng không đến nỗi tồi . Phúc hồi :

- Nghĩa là .. các người có quyền tham dự vào các bộ phim kinh dị của những thành viên trong tổ chức ?

Trương Chấn Vũ lắc đầu giải thích :

- Tất nhiên là không rồi . Hôm nay tôi và Tony được sự cho phép của “chủ thần “ nên mới có thể tự tiện thâm nhập vào nhiệm vụ của các bạn . Theo quy tắc , chúng tôi hoàn toàn không được phép giúp đỡ hay nhắc nhở những người đang thực hiện nhiệm vụ trong phim kinh dị . Thế nhưng rất may cho các bạn , hôm nay chúng tôi tình cờ đến đúng lúc Sadako “ làm trái lệnh “ chủ thần . Mặc dù chuyện này .. nói thế nào nhỉ .. à , là vô cùng hy hữu . Từ hồi thành lập IOT đến nay , số trường hợp như vậy nếu tính ra thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi .

Lập nghe đến đây thì không nhịn được mà hỏi :

- Vậy " chủ thần " ... là ai ?

Trương Chấn Vũ cười đáp :

- Về việc này xin thứ lỗi cho tôi vì không thể tiết lộ cho mọi người bây giờ được . Tiếp tục đề tài tôi nói ban nãy : Do đội của các bạn vẫn còn yếu nên chủ thần đã đưa ra một vài hạn chế trong bộ phim lần này . Theo như cốt truyện mà tôi nắm trong tay thì Sadako ngay cả ngày cuối cùng cũng chỉ được mở khóa cao nhất là 35% sức mạnh của mình mà thôi . Thế nhưng trong bộ phim này có lẽ đã xuất hiện một " bug " hay lỗi nào đó , khiến sức mạnh của cô ta vượt khỏi giới hạn chủ thần đặt ra rất nhiều : như vừa rồi là 51% . Chính vì vậy nên chúng tôi mới phải ra tay can thiệp ..

Hằng hỏi tiếp :

- Nếu đồng ý gia nhập vào "Tổ Chức " mà ông nói thì chúng tôi ..vẫn ở đây hay sẽ bị chuyển đi nơi khác ?

Gã đàn ông mặc sơ mi gật đầu nói :

- Tất nhiên là sẽ bị chuyển đi nơi khác rồi . Tới đó , các bạn sẽ có cơ hội được làm nhiệm vụ chung với những tinh anh đến từ các quốc gia trong khu vực , cơ hội sống sót sẽ tăng lên rất nhiều phải không nào ? Tất nhiên quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay các bạn , chúng tôi không ép . Thực ra hiện giờ trên thế giới cũng có khá nhiều người không gia nhập tổ chức nhưng vẫn nằm trong những tiểu đội rất mạnh , đơn cử là " Người Sắt " Trịnh Khải - đội trưởng Quảng Đông Đội , " Gấu Đen " Mikhail Invakovsky người Nga , " Truyền Nhân của Muhammad " Mahmoud Khali người Ai Cập.. thực lực không thua kém gì năm vị chấp pháp trong IOT cả .

Tùng này giờ vẫn giữ im lặng lúc này mới lên tiếng :

- Vậy hiện nay trình độ của các tiểu đội trên thế giới nhìn chung như thế nào ?

Trương Chấn Vũ xoa cằm nghĩ ngợi một hồi rồi nói :

- Về số lượng các tiểu đội hiện nay trên toàn thế giới .. thì tôi cũng không nắm chắc hết được . Nhưng theo như thông tin tổng kết được qua các lần đoàn chiến từ trước đến nay thì danh hiệu tiểu đội mạnh nhất thuộc về " Destruction machine " (Cỗ Máy Hủy Diệt) " do " Kẻ Máu Lạnh " Rohan Criff người Anh làm đội trưởng , thứ hai là " Devil " team (Quỷ Dữ) do " Mặt Quỷ " Abu Sajin người Ai cập làm đội trưởng , và đứng ở vị trí thứ ba : " The Hope " (Hy Vọng) team - đội trưởng là " Công Nương " Catherine người Pháp ...

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Ngoài ra , người kích hoạt được (%) của bản thân cao nhất là " Mặt Quỷ " Abu Sajin với 87% , kẻ có thực lực cá nhân được đánh giá cao nhất là " Gấu Đen " Mikhail Invakovsky người Nga , kẻ có sức ảnh hưởng lớn nhất là " Người Sắt " Trịnh Khải của Trung Quốc ... Mấy cái này nếu gia nhập tổ chức thì các bạn sẽ được biết rõ hơn . Là một thành viên trực thuộc của IOT , các bạn sẽ có cơ hội quen biết và tạo quan hệ với bọn họ , khi đoàn chiến nếu đụng nhau thì cũng dễ thở hơn rất nhiều .

Trong lúc mấy người Hoàng còn đang lo tiêu hóa hết lượng thông tin thu được thì Chấn Vũ bất ngờ bước tới trước mặt Tùng . Gã mỉm cười giơ tay trái ra về phía hắn rồi nói :

- Chúc mừng , Nguyễn Thanh Tùng ! Thay mặt IOT khu vực Đông Nam Á , tôi xin được gửi đến anh lời chào trân trọng nhất . Anh có muốn trở thành một thành viên của tổ chức hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 17: Tất Cả Đã Kết Thúc ? (2)

- Tôi ?

Tùng nghi hoặc hỏi lại . Gã sau khi cau mày suy nghĩ một hồi thì nhìn Trương Chấn Vũ nói với vẻ thăm dò :

- Có thể cho tôi một ít thời gian để suy nghĩ hay không ?

Gã đàn ông mặc sơ mi gật đầu đáp :

- Tất nhiên là được , anh có quãng thời gian từ giờ cho đến một tiếng trước khi bước vào bộ phim tiếp theo để đưa ra quyết định cuối cùng . Đến lúc đó , tổ chức sẽ cử người tới đón anh .

Gã vừa dứt lời thì liền quay sang nhìn những người còn lại nói :

- Chúc mừng các bạn đã vượt qua được bộ phim lần này . Rất mong được gặp lại các bạn trong một ngày gần đây ! Tony , đi thôi .

Trương Chấn Vũ trước khi đi còn nhìn qua chỗ Hoàng khẽ gật đầu một cái . Hắn còn đang khó hiểu thì cả hai đã biến mất tại chỗ , sau khi thao tác chút gì đó với chiếc đồng hồ đeo trên tay . Hằng đảo mắt nhìn xung quanh . Cảnh vật trước mắt họ bây giờ đã quay trở lại là tầng hầm căn nhà B-4 trước kia . Lập nhìn về chiếc giêng ma ám này đã tan hoang , chỉ còn lại một đồng hồ nát khê cười hèn hếch :

- Thế là xong . Hà hà .. Cảm giác sống sót ..thật là tuyệt vời ! Từ nay sẽ không cần phải nhìn trước ngó sau , sợ lên sợ xuống mỗi khi bước chân vào nhà vệ sinh nữa . Hà hà hà ..

Hoài My lúc này mới có tâm trạng để tâm tới sống chết của Huy . Cô nàng bắt đầu bám riết lấy mấy người Hoàng , Hằng và Lập để hỏi về chuyện của gã . Lập sau một hồi bị cô ta quăn lầy thì nhăn mặt gật tay Hoài My xuống rồi nói :

- Cô không nhớ sao ? Chính cô đã tự tay giết chết cậu ấy rồi kia mà ?

Hằng và Hoàng nghe hắn nói huych toẹt ra thế thì không khỏi cau mày . Hoài My nghe Lập thốt ra câu ấy thì chân tay rụng rời , liều mạng tóm lấy tay gã mà hỏi :

- Anh nói vậy là sao ? Tôi làm chuyện đó bao giờ ? Sao tôi lại có thể làm vậy được ? Anh nói thế là có ý gì ?

Lập gỡ tay cô ta ra khỏi bả vai mình rồi bỏ đi .Hoài My quay sang nhìn Hằng hỏi với vẻ sợ hãi :

- Chị Hằng ...chuyện hắn vừa nói đó ..có phải là sự thật không ?

Hằng khẽ gật đầu . Cô hiểu rằng sớm muộn gì thì Hoài My cũng biết và phải chấp nhận sự thật này , thôi thì biết sớm thì đau sớm , chẳng thoát đi đàng nào được . Cứ kể cho cô ta rõ ngay từ bây giờ có khi lại hay .

Nghe Hằng kể lại chuyện mình sau đó bị Sadako thao túng như thế nào , Huy bị giết ra sao , Hoài My ngồi xồm xuống đất lấy tay ôm đầu về khung hoàng , sắc mặt tái mét . Mặc dù Hằng chỉ kể sơ qua nguyên nhân cái chết của Huy và nhấn mạnh rằng cô không hề có lỗi gì trong chuyện này , thế nhưng Hoài My dường như vẫn không chịu nổi cú sốc này . Nghĩ lại cũng đúng , việc hai người bắt đầu nảy sinh cảm tình với nhau từ bộ phim trước thì ai cũng thấy , bây giờ biết việc mình trong lúc vô thức đã tự tay giết hại người yêu thì không sốc mới là lạ .

Hằng sau khi an ủi Hoài My một hồi không có kết quả thì đứng lên nhìn Tùng hỏi :

- Anh tính sao ? Chấp nhận lời mời của bọn họ .. hay là .. ?

Tùng trầm mặt không nói , rút một liều thuốc ra châm lên miệng hút rồi chui ra ngoài . Hoàng thu nhặt số súng đạn vớt vương vãi khắp nơi lại rồi đi theo .Lúc này ở dưới tầng hầm căn nhà B-4 chỉ còn mỗi mình Phúc . Gã chẳng hiểu làm gì ở đó mà mãi nửa tiếng sau mới lò dò chui ra . Lúc đó đã là bốn giờ sáng ngày 25-09 , mọi người sau khi làm xong thủ tục nhận phòng thì đều về đánh một giấc đến chiều tối .

Năm giờ chiều . Lập vừa tỉnh dậy thì đã cảm một cọc tiền ra ngoài nói là đi thư giãn đầu óc cho thoải mái , bù cho mấy ngày vừa qua thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn , luôn lo nôm nớp việc bị Sadako tìm tới giết hại bất cứ lúc nào . Cũng chẳng có ai buồn quản gã , bởi trong thế giới phim kinh dị này , thứ họ không thiếu nhất chính là tiền . Chỉ 10 điểm ở chỗ chủ thần cũng đủ đổi lấy một lượng lớn vàng cho họ ăn tiêu cả năm trời không hết . Có mạng để tiêu hay không mới là quan trọng . Tiếc là không thể mang bất cứ thứ gì ở trong không gian chủ thần ra ngoài , nếu không thì bọn họ cứ gọi là giàu to rồi .

Bây giờ , Hoàng sang rủ Hằng đi ra ngoài ăn tối .Hắn thực sự là gán cái món cơm trộn với trứng kia tới tận cổ rồi , mấy ngày vừa qua do tâm lý lo lắng nên không để ý nhiều mà thôi , bây giờ ổn rồi thì tất nhiên là phải khác . Nếu còn miễn cưỡng nuốt nó vào bụng nữa thì hẳn chắc sẽ sinh bệnh mất .

Hai người thuê xe của nhà nghỉ lái ra phố chọn một nhà hàng tương đối sang trọng làm nơi ăn tối . Hôm nay Hằng mặc một chiếc áo liền váy hai dây màu xanh lá , để lộ một vùng da thịt trắng ngần trước ngực , tóc thả ngang vai chứ không buộc túm lại như mọi khi , khuôn mặt cũng có trang điểm qua , so với mọi ngày thì quyến rũ hơn không biết bao nhiêu lần .

Hoàng gấp một miếng thịt bỏ vào bát của chị ta rồi hỏi :

- Chị Hằng quê ở Hà Nội à ? làm ở đó lâu chưa ? Sao hồi trước có lần em đưa ông già vào viện E nằm mấy tháng mà không gặp chị nhỉ ?

Hằng ngược mặt nhìn lên lẩm nhẩm tính :

- Cũng mới được hơn chục năm thôi .. Tôi sau khi tốt nghiệp còn ở nhà một thời gian nên đi làm tương đối muộn , giờ mới có hơn mười hai năm công tác à . Năm trước tôi được lãnh đạo cử đi học bồi dưỡng chính trị và nâng cao nghiệp vụ ở trường Lê Hồng Phong để về làm trưởng khoa , ít khi tới bệnh viện làm nên cậu không gặp là phải .

Hoàng chống cằm nhìn cô chép miệng nói :

- Chồng chị may mắn thật đó , giờ có đót đuốc cũng khó mà tìm được người phụ nữ nào vừa xinh đẹp giỏi giang lại tốt bụng như chị lắm .. Em nói thật chứ không phải nịnh đâu . Thế chị bị kéo vào thế giới phim kinh dị này từ bao giờ ?

Hằng khẽ vuốt tóc rồi đáp :

- Đây là bộ phim thứ sáu của tôi .. tính ra cũng được hơn một năm rồi . Ha ha , nhiều khi chính tôi cũng không tin nổi vì sao mình vẫn sống sót được đến bây giờ đây ... Thực ra từ khi bước chân vào thế giới này , tận mắt chứng kiến từng người một chết trước mặt mình , tôi sớm đã chuẩn bị tâm lý để chờ từ thân tới rước rồi ...Chỉ lo cho con và đưa em gái không người chăm lo ở nhà mà thôi .

Hoàng nghe đến đây thì nhú mày hỏi :

- Chị sống một mình à ? Sao lại lo con không người chăm sóc ? Anh nhà đâu ?

Hằng cười đáp :

- Tôi sống ly thân được gần sáu năm rồi , giờ đang ở cùng đứa con trai lên chín và cô em họ học đại học năm hai . Sao , cậu còn muốn điều tra gì nữa không ?

Hoàng lấy tay gỡ đầu rồi nói :

- Hóa ra chị cũng giống em à , đúng là trái đất tròn . Em cũng ly hôn được hơn một năm rồi , giờ đang sống với con trai ngoài Vũng Tàu . Tiếc là chẳng thể lưu giữ được ký ức ở đây khi trở về thực tại , nếu không thì ...

Hằng cười buồn nhìn ra ngoài cửa sổ :

- Ừ , tiếc thật ...

Hoàng cắt lời an ủi :

- Chị đừng quá bi quan , theo như em biết thì chúng ta vẫn có cơ hội dùng 20000 điểm để được hồi sinh lại một lần cơ mà ? Cái này là một trong mười điều chú ý ghi ở “ khu trao đổi của thần linh “ , em vẫn còn nhớ như in .

Hằng cười nhạt :

- Cậu nghĩ 20000 điểm kiếm dễ lắm chắc ? Chưa nói tới việc kiếm đủ số điểm không tương ấy , riêng việc chỉ tích lũy điểm số mà không tự cường hóa bản thân cũng là đâm đầu vào chỗ chết rồi . “ The Ring “ này chúng ta được bao nhiêu điểm chứ ? Vào sinh ra từ như vậy mà chỉ được tổng cộng 10000 điểm , lại còn bị trừ mất 9000 khi trở về không gian chủ thần , vậy là bộ phim này chúng ta được có 1000 điểm . Chưa kể đến khoản phí 5000 điểm nộp cho chủ thần khi hồi sinh người khác nữa , tổng số điểm thực tế cần tiêu tốn là 25000 điểm . Trong khi chỉ cần 50000 điểm là cậu có thể chọn phương án rời khỏi đây vĩnh viễn rồi , hình dung ra chưa ?

Hoàng nghe vậy thì cau mày không nói . Hằng đưa ly nước cam ép lên miệng nhấp một ngụm rồi chậm rãi kể tiếp :

- Trước đây , tôi cũng đã từng gặp một người nuôi ý định tích điểm hồi sinh người thân kiểu như cậu . Đó là một chàng trai quê ở Bắc Giang , hai mươi tám tuổi . Cậu ta rất vui tính và quan tâm tới mọi người trong đội . Kết quả thì sao ? cậu ta đã chết ở ngay bộ phim thứ hai , và cũng là bộ phim đầu tiên của tôi . Ha ha , nghe thì có vẻ đơn giản , chỉ khi bắt tay vào làm mới thấy nó khó đến chừng nào ...

Hằng kể tới đây thì à một tiếng như chột nhớ ra điều gì . Cô thò tay vào chiếc túi xách màu xanh nhạt bên cạnh lấy một con búp bê để lên mặt bàn rồi nói :

- À , tôi có thứ này định đưa cho cậu từ tối qua mà quên mất .

Hoàng nhìn con búp bê vải bé xíu đặt trên mặt bàn hỏi với giọng kỳ quái :

- Cái này .. ?

Hằng gật đầu rồi nói với vẻ nghiêm túc :

- Cậu đừng coi thường nó . Đây là vật dụng hỗ trợ thuộc tính ma pháp truyền thuyết tôi dùng 8000 điểm đổi ở chỗ của chủ thần đấy . Tên nó là “ Surrogate doll”(*), có thể tự động cứu mạng chủ nhân hai lần trong mọi trường hợp . Thứ này mỗi một người chỉ được phép dùng điểm mua một lần duy nhất ở chỗ của chủ thần , không ai là ngoại lệ .

Hoàng nghe chị ta nói thế thì hai mắt sáng rỡ . Hắn cầm con búp bê kia lên ngắm nghía , khi lật lại thấy mặt sau bị cháy đen thui thì giật mình nhìn Hằng nói :

- Tại sao nó ..chẳng lẽ , hôm ấy chị đã ..

Hằng gật đầu đáp :

- Đúng , chính nó đã cứu tôi một mạng ngày hôm qua đấy . Không hiểu sao , tôi có linh cảm rằng sắp có chuyện gì đó xảy ra vào ngày mai , ngày cuối cùng của nhiệm vụ lần này . Người cường hóa về mặt tinh thần như tôi thì mấy khoản cảm ứng này nhạy cảm lắm . Bắt đầu từ mười hai giờ đêm nay sẽ là ngày cuối cùng và cũng là “ thời hạn “ của em , cứ giữ lấy nói phòng thân thì tốt hơn .

Hoàng khẽ cau mày rồi đẩy con búp bê về phía Hằng lắc đầu nói :

- Nếu là như vậy thì chị nên giữ nó lại đi thì hơn , đưa cho em làm gì ?

Hằng cười đáp :

- Sao cậu ngạc nhiên ? Lập , Tùng , Hoài My và tôi đều đã vượt qua “ thời hạn “ của mình và vẫn đang sống sờ sờ ở đây , điều đó có nghĩa là gì ? Tối hôm qua tôi đã đem nghi vấn của mình ra hỏi hai kẻ tự xưng là người của IOT kia , câu trả lời của họ cũng khớp với suy đoán của tôi và Phúc : đó là Sadako chỉ có thể tấn công con người đứng vào “ thời hạn “ của kẻ đó và duy nhất một lần mà thôi . Bây giờ nếu có xảy ra chuyện gì thì cậu với Phúc mới là kẻ đứng mũi chịu sào đó ! Không thấy từ đêm qua tới giờ hắn vẫn một mực trốn trong phòng không ra ngoài à ?

Hoàng ngẫm lại thì không khỏi giật mình . Sau một hồi đẩy qua đẩy lại , hắn rút cuộc cũng đồng ý tạm thời giữ con búp bê kia trong người , nhưng với một điều kiện là lúc trở về Hằng phải nhận 1000 điểm của hắn coi như đền đáp .

..oOo..

Thế nhưng sự lo lắng của Hằng có vẻ là thừa thãi , bởi suốt từ tối hôm đó cho đến hết ngày hôm sau (26-09) vẫn không có chuyện gì xảy ra cả .

Mười giờ sáng ngày 27-09 . Chỉ còn vòn vẹn một tiếng nữa là hết thời hạn bảy ngày , thời khắc truyền tống về không gian chủ thần đã cận kề . Phúc vẫn ở lì trong phòng không ra ngoài . Tùng và Lập thì bỏ đi mất biệt , chẳng trở về khách sạn lấy một lần . Hoài My thì suốt từ lúc giải quyết xong Sadako vẫn không chịu bước chân ra khỏi phòng , com nước cũng chẳng buồn động đến , rõ ràng cái chết của Huy đã để lại cho cô bé một cú sốc không nhỏ .

Đặt cốc cà phê xuống mặt bàn , Hoàng đang lìm đim tận hưởng luồng gió biển mát lạnh thổi từ cửa sổ vào thì bỗng mở bừng mắt :

- Chết rồi , tí nữa thì quên . Còn gã Ochiro nữa , tên Phúc ấy đã thả tự do cho hắn chưa nhỉ ?

Hằng ngồi đối diện nghe vậy thì đặt tờ báo trong tay xuống rồi nói :

- Gọi cho gã hỏi thử coi .

Hoàng rút đi động ra rồi đứng dậy đi một vòng ra cửa , tới khi quay lại thì nét mặt không giấu nổi vẻ bức bối :

- Có kết nối được đâu , không hiểu gã đang làm trò gì trong đấy nữa ?

- Vậy cậu lên phòng hắn mà hỏi .

Hằng vừa dứt lời thì lại cảm tờ báo lên đọc tiếp . Hoàng do dự một hồi rồi khoát tay nói :

- Thôi , để em xuống nhà kho xem sao vậy . Hắn giam Ochiro ở đấy mà .

Hằng ừ một tiếng , không quên nói với theo một câu :

- Cẩn thận đấy .

Tới lúc Hằng ngẩng mặt lên thì hắn đã đi mất từ hồi nào rồi . Cô gấp tờ báo trong tay lại rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ . Càng gần thời điểm trở về , nỗi bất an trong lòng Hằng lại càng lớn mạnh . Một sự lo lắng không rõ nguyên do , nó cứ lẩn vẩn trong đầu cô như một bóng ma vậy .

Hằng cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay mình . Chỉ còn vòn vẹn nửa tiếng nữa là tất cả những người tham gia bộ phim còn sống sót tới giờ sẽ được chủ thần truyền tống trở về , thoát khỏi thế giới hắc ám của “ The Ring “ . Cô hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh rồi bước chân lên lầu .

Căn biệt thự Villa Log Cabin ngày thường vốn không thiếu kẻ ra vào đi lại nhưng nay không hiểu sao lại vắng ngắt như tờ . Nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp của chính mình vọng vào tai , Hằng bỗng thấy tim mình đập nhanh một cách vô cớ .

Chuyện gì vậy nhỉ ?

Chẳng lẽ ..

Hằng mở cửa bước vào phòng , thất chặt túi đồ đã được sắp sẵn từ tối qua lại một lần nữa , cố xua đuổi cái ý nghĩ đáng sợ vừa mới manh nha ra khỏi đầu óc .

Có tiếng lục cục từ chân cầu thang vọng tới .

Hằng vô thức nhìn chăm chăm vào tấm gương lớn đặt trên cạnh tủ quần áo trước mặt . Không hiểu sao cô không thể rời mắt đi chỗ khác được .

“ Choeng “

Ly nước đặt trên mặt tủ buffet bất thành linh rơi xuống vỡ tan tành . Nước chảy lênh láng khắp sàn .

- Hồng rồi , “ nó “ đang đến ..

Cảm nhận được lớp khí lạnh và hơi ẩm không biết đã quán chặt lấy người mình từ bao giờ , Hằng đứng bật dậy , rút khẩu súng lục giắt bên hông bắn về phía tấm gương lớn trước mặt . Tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên , nghe như tiếng ré của phụ nữ . Cùng lúc đó , cánh cửa sau lưng cô đột nhiên đóng sập lại .

“ Rầm ! “

Hằng không dám lại gần cửa . Cô biết tiếng lục cục vọng lại từ ngoài cầu thang kia là gì . Cái cảm giác gần giống như bị bóng đè mà lại không phải này cô đã gặp không dưới bốn lần trong hai ngày qua . Rõ ràng “ nó “ đang đến ..Chỉ có một điều Hằng vẫn chưa hiểu .

.. Tại sao nó chỉ đến chỗ mình ?

Một cơn đau dữ dội truyền từ bụng dưới lên làm Hằng rùng mình quy xuống . Không cần ngẩng mặt lên , cô cũng biết người đang đứng sau lưng mình là ai . Cái cảm giác lạnh lẽo tới tận sống lưng và mùi thịt rữa ấy không thể lẫn đi đâu được . Hai mắt Hằng sáng rực lên . Bằng tất cả nghị lực , cô cố nén đau đớn đứng dậy , quay mặt lại đằng sau .

Vẫn bộ kimono màu xanh lá , khuôn mặt đẹp một cách ma mị và đôi guốc gỗ ấy , thế nhưng ánh mắt của cô gái đứng trước mặt Hằng đã có cái gì đó khang khác , không giống với Sadako đầy thù hận mà cô vẫn gặp trước đây .

Không hận thù , không chết chóc , cả vẻ lạnh lùng lẫn tàn ác thường thấy cũng không có ..

Sâu trong đôi mắt đó ..

..Chỉ có nỗi sợ kỵ ngập tràn .

“ Báo Động : Đang Trong Trạng Thái Nguy Hiểm . Lượng (%) Đã Kích Hoạt : 23% . Thông Báo : Bản Năng Sinh Tồn : Không Thể Khai Mở .. “

Hằng bật người lao về phía cửa sổ .

Sau khi thả tự do cho Ochiro , Hoàng quay về khu nhà nghỉ A-2 để thu xếp đồ đạc .

- Hừ , may mà mình nhớ ra kịp , không thì ..

Vô tình liếc mắt nhìn lên ô cửa sổ tầng ba , con người Hoàng lập tức co rút lại . Có lẽ , suốt đời gã cũng không thể nào quên được cảnh tượng đập vào mắt mình lúc ấy .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 18: Đánh Mất !

“ ARGH ! “

Hoàng lao thẳng vào trong nhà nghỉ . Lúc này trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ : làm sao để lên được tầng ba một cách nhanh nhất . Chỉ thấy

người hấn như một cái bóng lập lờ trên cầu thang , rầm rầm mấy tiếng đã leo đến tầng hai . Tiếp đó , Hoàng dậm chân búng người lên lan can rồi nhảy như khi , ba bước nữa thì tới tầng ba . Lúc này , Hoàng thấy mình giống hệt với lúc đối mặt với ba con zombie trong Vĩnh Lạc Đồng Sinh . Cũng là trạng thái cơ thể không chịu sự điều khiển của đầu óc , chỉ thuần túy làm theo bản năng , bằng mọi giá thực hiện cho được mục đích của chủ nhân .

Hoàng gầm lên một tiếng rồi tông thẳng vào cửa phòng . Hấn vừa xông vào đã đảo mắt nhìn xung quanh hết một lượt .

Chẳng có ai cả . Mọi thứ trong phòng vẫn được sắp đặt ngăn nắp như chưa có chuyện gì xảy ra . Hoàng chạy về phía cửa sổ rồi nhìn xuống bên dưới .

Không thấy gì lạ cả . Hay là .. ảo giác ?

Hoàng tự an ủi mình . Hấn rút di động ra gọi vào số máy của Hằng . Chỉ có những tiếng tút tút vô hồn truyền lại , không có ai bắt máy . Hấn cảm thấy mình như vừa đánh mất một thứ gì đó , một thứ rất quan trọng ... nhưng lại không rõ nó là cái gì .

Hoàng nghi hoặc bước về phía tủ quần áo , soi bóng mình trong gương . Hấn bỗng giật mình phát hiện ra khẩu M88 của Hằng rơi ở góc phòng .

Vẫn còn ấm !

Hoàng cầm khẩu M88 trong tay khẽ lẩm bầm . Đây là vật bất ly thân của Hằng , chỉ ta luôn mang theo nó trong người , sao có thể tùy tiện vất lung tung ở đây được ?

Hoàng chạy xuống lầu rồi kiểm tra khắp các phòng trong khu nhà nghỉ này hết một lượt . Không thấy Hằng đâu cả . Hấn liếc mắt nhìn đồng hồ , chỉ còn năm phút nữa là sẽ kết thúc nhiệm vụ lần này . Hoàng trầm mặt quay lên tầng ba .

Mặc dù rất lo lắng trong lòng nhưng ngoài việc chờ đợi ra thì hấn cũng chẳng biết làm gì hơn .

Năm phút đồng hồ mà hấn cảm tưởng dài như là một thế kỷ vậy .

" Nhiệm vụ hoàn thành "

Khi chiếc đồng hồ trên tay điểm tới giây cuối cùng , trong đầu Hoàng lập tức xuất hiện giọng nói khô khan của chủ thần . Hấn cầm túi đồ của cả nhóm , trong đó có khẩu M88 của Hằng rồi từ từ nhắm mắt lại . Lại cảm giác bỗng bình yên như đang đi trong thang máy , tới khi hấn cảm thấy thân thể đã hoàn toàn ổn định lại thì mới từ từ mở mắt .

- Ôi , còn chưa chơi đủ mà đã phải về rồi !

Đập vào tai hấn đầu tiên là tiếng cầu nhàu của Lập . Gã sau khi đứng dậy vươn vai mấy cái thì vội kiểm tra xem khẩu beretta dắt bên hông có còn hay không . Hoàng thần thờ quét mắt nhìn khắp xung quanh mình một lượt . Hoài My , Tùng , Lập rồi Phúc ... tất cả đều đã được chủ thần truyền tống về đây không sót một ai cả ..

Khoan đã , thế ... Hằng đâu ?

Chẳng lẽ ...

Chuyện mà hấn lo sợ nhất từ nãy giờ cuối cùng cũng đã trở thành sự thật . Hoàng chồm dậy nhìn ngó khắp nơi , mong tìm lại một bóng hình quen thuộc . Nhưng ở đây ngoài bốn người kia , cái bực lớn làm từ cẩm thạch và khoảng không gian màu trắng trải dài vô tận ra thì chẳng còn một ai nữa cả .

Lập thấy hấn có vẻ hoảng hốt thì bước lại gần vỗ vai hỏi :

- Có chuyện gì vậy ? Quên thứ gì à ?

- Cút !

Trong cơn kích động , Hoàng tung chân đá thẳng một cú vào bụng gã . Lập ăn một đòn của hấn thì bay ngược về phía sau hơn năm mét rồi ngã úp mặt xuống đất . Tùng , Phúc và Hoài My thấy thế thì đều nhìn Hoàng với vẻ kỳ quái .

Phúc tháo kính xuống rồi nhìn mấy người còn lại trầm giọng nói :

- Hằng đâu rồi ?

Lập nhồm dậy , hai mắt giờ đã tóe lửa vì giận dữ . Hấn gầm lên rồi lao về phía Hoàng :

- ***** , mày điên à ?

Hoàng lúc này cũng nổi xung lên , chỉ muốn phát tiết cho thoải mái . Hấn thấy Lập xộc tới thì cũng nhảy bổ vào . Lập lỡ trớn ăn tiếp một quả đấm của gã vào má phải . Hấn đang định bồi thêm cú nữa thì cánh tay bỗng bị Tùng tóm chặt .

- Hai cậu điên rồi à ?

Hoàng tròn mắt nhìn Tùng . Trông hán lúc này như một ngọn núi lửa sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào . Tùng thấy áp lực từ hán ép tới mình càng ngày càng lớn thì nhủ mày , nắm ngón tay đang cầm lấy cổ tay Hoàng cũng ngấm ngấm gia tăng lực đạo . Hai người đang hăm hè nhau thì Phúc lớn tiếng can :

- Hoàng , cậu thần kinh à ? Nếu cậu muốn biết Hằng có chết trong " The Ring " hay không thì chỉ cần liên lạc với chủ thần là rõ . Động tay động chân như vậy thì có ích gì ?

Hoàng nghe gã nói thế thì mới bừng tỉnh , vội nhắm mắt lại liên lạc với chủ thần .

" Bộ Phim : The Ring . Độ Khó - Mười Lăm Người . Số Thành Viên Thiệt Mạng : Mười . Điểm thưởng : 0 . "

Mười ...mười ?

Hoàng thần người ra rồi ngồi bịch xuống đất , miệng lầm bầm :

- Tại sao .. tại sao ? Sadako đã bị mấy người kia tiêu diệt rồi cơ mà ?

Lập đang hán học định tiến lại làm rõ phải trái thì bị Tùng ngăn lại . Gã chỉ đành nén giận ngồi xuống . Một lát sau , Lập sau khi phát hiện trong số những người trở về không có mặt Hằng thì cũng giật mình nhìn Hoàng như muốn hỏi . Ai cũng biết , hai người này thân nhau như hình với bóng , nay chị ta mất tích không hỏi hán thì hỏi ai ?

Phúc trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Có lẽ đã có " bug " gì đó ở đây . Như gã người Hoa tự xưng là thành viên của tổ chức IOT gì đó đã nói đây : bộ phim này ngay từ đầu đã xuất hiện không ít lỗi rồi . Đơn cử như việc sức mạnh của Sadako vượt ra khỏi sự giới hạn của chủ thần là một ví dụ điển hình . Nếu hiểu theo cách đó thì việc Sadako sau đó tìm đến giết một người trong nhóm chúng ta , vượt ra khỏi quy tắc của " chủ thần " cũng không có gì là lạ .

Hoàng gằm gừ hỏi :

- Vậy tại sao con quỷ đó lại chỉ tìm đến mỗi mình chị ta ? Sao nó không chọn anh ? Hay đơn giản là tấn công tất cả chúng ta ?

Phúc nghe gã hỏi vậy thì cũng im lìm không nói . Một bầu không khí ngột ngạt bao trùm lên tâm trí cả năm người . Mãi hơn mười phút sau , Phúc mới cất giọng :

- Theo tôi , có lẽ Sadako cũng chịu không ít sự kìm kẹp từ chỗ " chủ thần " nên không thể ... tấn công tất cả chúng ta được . Việc đột nhiên xuất hiện và giết hại Hằng vào ngày cuối cùng có lẽ chính là cực hạn của cô ta rồi . Còn lý do tại sao Sadako chọn cô ấy để ra tay thì .. tôi chỉ có thể nghĩ tới hai từ : đồ kị .

Lập nhăn mặt hỏi :

- Thế là sao ?

Phúc trầm giọng nói tiếp :

- Các cậu hãy nhớ lại cái chết của sáu cô gái trong bộ phim lần này đi , có điểm gì giống nhau hay không ?

Hoàng lúc này đâu còn tâm trạng nào để mà động não nữa . Hán liếm môi gằn giọng :

- Tao không còn đủ nhẫn nại để nghe mày nói cái kiểu úp úp mở mở như vậy nữa đâu . Biết gì thì nói luôn đi .

Tùng nhíu mày nói :

- Có phải là ... cách Sadako giết hại họ không ?

Phúc khẽ gật đầu :

- Đúng , nhưng chưa đủ . Không phải ngẫu nhiên mà Sadako cứ lặp đi lặp lại hành động đó của mình . Phải có một nguyên do nào đó . Theo tôi thì ... điều đó xuất phát từ lòng đồ kị của cô ta .

Tùng nhếch môi cười nhạt rồi quay đầu đi chỗ khác , có vẻ như đã hiểu ra chủ ý của gã . Phúc nói tiếp :

- Trong mười lăm người tham gia bộ phim lần này thì có tất cả là sáu cô gái . Người duy nhất còn sống sót trong số đó tới tận thời điểm này là Hoài My . Tại sao lại như vậy ? Sadako quên cô ta sao ? Không phải , có một điểm khác biệt căn bản giữa Hoài My và năm người đã chết . Các cậu có nhận ra không ?

Lập ồ lên một tiếng rồi nói :

- Có phải ... Đúng rồi , có phải điểm khác nhau ấy chính là ...họ đều đã lập gia đình phải không ?

Phúc cười đáp :

- Đúng, nhưng chưa đủ. Theo mấy lời tự giới thiệu bản thân của Quỳnh, Mai và Hương thì họ không chỉ đã có chồng mà còn có con nữa. Trong số sáu người phụ nữ tham gia bộ phim lần này, chỉ có Hoài My là chưa lập gia đình, có đúng không? Được làm mẹ, làm vợ... Đó chính là thứ mà Sadako mơ ước với bọn họ. Sadako luôn muốn được như những người phụ nữ bình thường khác, nhưng ông trời đã không cho cô ta được như thế. Sadako là người tốt, nhưng số phận đã đẩy cô ta vào vòng tội lỗi. Trong hồn ma Sadako chất chứa cái nhìn bi quan về cuộc sống, khát vọng trả thù, được yêu, được làm mẹ như một người con gái bình thường. Có thể nói, cô ta là hiện thân của một con người đơn độc cả về thể xác lẫn tâm hồn. Và tất nhiên, khi mọi ước muốn đều bất thành thì cái ác đương nhiên sẽ xuất hiện.

Hắn nói tới đây thì dừng lại. Cả Tùng, Lập và Hoàng đều im lặng. Hoài My thì run lên vì sợ hãi. Rõ ràng, cô là người con gái may mắn nhất trong số sáu người phụ nữ tham gia bộ phim lần này.

Hoàng nhìn khẩu M88 trong tay mình, mỉm cười chua chát. Hắn đã nói với Hằng những gì? ... Năng lực thì không có, đến bản thân mình còn lo chưa xong mà đã đòi nghĩ tới chuyện khác. Thật là nực cười.

Mình đứng trước mặt chị ấy, mãi mãi cũng chỉ là một đứa em trai cần sự bao bọc và che chở mà thôi...

.....

Hoàng tỉnh dậy, lấy tay vỗ trán. Hắn biết, vừa nãy mình nhất định lại bị cơn đau đầu kinh niên đó hành hạ. “Có lẽ mình bị bệnh mắt rồi, có thời gian phải đi khám tổng quát một lần xem thế nào mới được”. Hoàng thầm nghĩ.

Hắn nhìn cô bác sĩ đang gục đầu xuống bàn trước mặt mình với vẻ kỳ quái. Cô ta mới vừa rồi còn nói chuyện với mình cơ mà, tự nhiên lại nằm gục ra đây là sao?

- Bác sĩ, bác sĩ.

Hoàng lấy tay lay hai vai cô bác sĩ trước mặt, hỏi vài câu song chẳng thấy động tĩnh gì. Hắn thấy người cô ta mềm nhũn thì giật mình nâng mặt lên, đưa tay thăm mũi.

- Tất thở rồi?

Hoàng kiên trì để tay ở mũi cô ta kiểm tra gần năm phút. Không còn thở nữa. Chắc chắn là như vậy. Nghĩ ngợi đôi chút, hắn quay sang thăm dò mạch ở cổ tay nữa cho chắc chắn. Mạch cũng không còn đập nữa. Người phụ nữ trước mặt mình đúng là đã chết thật rồi. Nhưng cô ta vì sao mà chết? Mới đây còn bình thường cơ mà?

Chuyện gì vừa xảy ra vậy nhỉ?

Hoàng vội chạy ra ngoài gọi người tới giúp. Hắn tóm ngay được mấy cô y tá đang đứng buồn đưa lê ngoài hành lang. Nhìn bộ dáng hốt hoảng lúc đưa cô ta đi của bọn họ, hắn bỗng thấy lòng mình dậy lên một nỗi cảm xúc khó tả.

Hoàng thờ người nhìn theo chiếc xe cứu thương của bệnh viện cho tới khi nó khuất hẳn sau dãy hành lang lạnh lẽo.

Một giọt lệ nóng hổi bắt chọt chảy dài trên má.

.....

“*****. dạo này mình có vấn đề thật rồi”

- Ê..

- Ê!

Bị Thắng bắt ngờ vỗ một cái vào lưng, Hoàng giật mình tỉnh lại:

- Chuyện gì vậy mày?

Thắng nhìn gã hỏi với vẻ kỳ quái:

- Mày thả hồn đi đâu vậy? Sao tao gọi này giờ mà chẳng trả lời?

Hoàng gượng cười đáp:

- À.. không có gì..... tại tao hơi mệt đó mà.

Thắng gật đầu nói:

- Ủ, tao trông sắc mặt mày kém lắm. Thôi về đi, tao và Hùng ở đây là được rồi. Người nhà thằng Sơn cũng đang trên đường lên đây, không có

chuyện gì đâu .

Hoàng nghe gã nói thế thì cũng không phản đối , gật đầu một cái rồi đứng dậy ra về . Mấy người bọn họ là bạn chí cốt , đã sớm bỏ qua mấy cái câu khách sáo đại loại như “ Cậu đừng lo , tôi vẫn ổn .. “ hay tương tự thế từ lâu lắm rồi . Hắn vừa đặt chân về tới nhà thì liền lăn quay ra ngủ thẳng một giấc cho đến trưa , chiều lại lên bệnh viện thăm Sơn .

Hoàng cũng có hỏi thăm qua , cô bác sĩ kia là bị truy tìm đột ngột mà chết . Bệnh viện đã điều một người khác tới tiếp quản bệnh án của Sơn . Hoàng biết vậy thì không khỏi cảm khái . Mấy loại bệnh về tim mạch công nhận nguy hiểm thật , sống chết chẳng biết đằng nào mà lường . Cô bác sĩ kia thân làm trong ngành y , mới đó còn trò chuyện bình thường với hắn thế mà dùng một cái đã thành cái xác không hồn rồi .

Chiều hôm ấy trên đường từ bệnh viện về , Hoàng ghé vào một quán cafe internet trên Cầu Diễn . Hắn vốn có thói quen cứ ba , bốn ngày lại check mail một lần , đã duy trì được gần chục năm nay rồi . Hoàng mở gmail lên kiểm tra , mới có bốn ngày mà đã có mấy bản kế hoạch cùng tường trình gửi vào hộp thư . Lại một rồi đây , gã thờ dãi , đang định thoát thì phát hiện một tin nhắn không đề từ một địa chỉ mà hắn mới nhìn thấy đã không khỏi nhũn mày .

Hoàng trầm tư một lát rồi phản hồi lại . Sau khi nhấn xong , hắn tắt máy thanh toán rồi rời đi . Ra đến cửa , Hoàng không thấy con Spacy mình đậu bên ngoài đâu nữa thì biến sắc . Một gã nhân viên đứng gần đấy thấy hắn có vẻ hoảng hốt thì chỉ tay xuống lòng đường nói :

- Anh là chủ con Spacy màu đỏ đậu ở kia à ? Xe của anh để lẫn ra lòng lề đường , vừa bị mấy ông dân phòng đi tuần qua cầu về đồn rồi !

Hoàng nghe vậy thì không khỏi đau đầu . Hắn chỉ tạt vào quán ngồi một lúc , thấy hè lại đầy nhóc những xe nên mới để tạm ở đó , có cái đuôi xe hơi chòi ra ngoài chứ mấy ! Thế mà cũng dính trâu được , đúng là không cái đại nào như cái đại nào !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phấn Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 1: Một Khởi Đầu Mới !

Khoảng cách từ chỗ hắn đến đồn cảnh sát cũng không xa , Hoàng cuộc bộ chừng mười phút thì tới . Vừa mới ló đầu nhìn ra đầu phố thì hắn đã thấy chiếc xe tải lớn chở hơn chục cái xe máy đỗ ở ngoài cửa . Cạnh đó , hai gã dân phòng đang khiêng xe hắn xuống .

Hoàng vội chạy tới trình bày , ghi biên bản khai báo họ tên rồi nộp phạt . Hắn rút tờ hai trăm trong ví ra định nộp thì một gã dân phòng chợt hỏi :

- Giấy tờ xe đâu ?

Hoàng cười giả là :

- Các anh thông cảm , em đi vội quá nên để quên ở nhà mất rồi .

Hắn ta nghe vậy thì lập tức sầm mặt xuống :

- Không mang bằng lái lẫn giấy phép lái xe khi tham gia giao thông , để xe lấn chiếm lòng lề đường , mời anh vào trong kia để lập biên bản tạm giữ xe .

Hoàng nhả mặt nói :

- Không đến nỗi thế chứ ? Bây giờ em đang có việc bận , thực sự không thể ở lại đây lâu được . Các anh có thể linh động một chút được không ?

Hắn nói xong thì rút ví lấy bốn trăm chia làm hai dúm vào tay hai gã . Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên nhất là cả hai đều dứt khoát trả tiền lại , mặt lạnh tanh không nhìn ra chút cảm xúc nào .

- Mời anh vào trong lập biên bản .

Hoàng không ngờ chuyện còn con này lại rắc rối đến thế . Con xe kia là của ông già , gã vừa về nhà mà đã gây chuyện như thế thì thật chẳng hay ho chút nào . Mà cũng chẳng hiểu ông cụ có còn giữ giấy tờ xe hay không nữa , nếu chúng nó đòi về lấy giấy tờ mới mang được xe về thì chết dờ .

Mà xét cho cùng thì cũng chỉ tại hai thằng dờ kia , cứ nhận tiền rồi thả hắn đi có phải là xong rồi không ? Hoàng bức bối hỏi :

- Đội trưởng của các anh tên gì ? ở đâu ?

Một gã đội mũ lưỡi trai chỉ tay vào trong đồn nói :

- Anh cứ đi thẳng , lên cầu thang tầng hai rồi rẽ phải , thấy căn phòng thứ hai bên tay trái thì gõ cửa . Nếu không thì cứ hỏi tổ trưởng tổ giao thông Trần

Vũ Hoài My là ai cũng biết .

Thực ra cũng không thể trách hai anh dân phòng kia được , nên trách thì chỉ trách hấn quá xui xẻo mà thôi . Bình thường bọn họ đi tuần thì không sao , nhưng hôm nay lại là do sếp My đích thân dẫn đội . Tính khí của cô ta thế nào thì anh em trong cục ai ai cũng biết . Nếu ai đó dưới quyền làm hơi sai quy chế một tí mà bị cô ta bắt được thì thôi rồi , người ấy chuẩn bị tinh thần để nhận kỷ luật vào cuối tuần đi là vừa .

Hoàng bực bội đi vào trong đồn . Hấn vừa lên tới tầng hai thì thấy ở đây cũng đã có tới bốn , năm người đứng tập trung trước cửa phòng trước mặt . Hoàng thấy không có ai gõ cửa thì vớ lấy một gã thanh niên mặc áo phông gần đây mà hỏi :

- Anh gì ơi , làm ơn cho hỏi đây có phải là phòng của cô Hoài My không ạ ?

Gã thanh niên kia gật đầu rồi đáp :

- Đúng rồi , nhưng cô ta đang có việc bận , không tiếp ai cả . Cậu cũng đến lấy xe có phải không ?

Hoàng nghe hấn nói thế thì thầm kêu khổ . Hấn còn đang nghĩ làm sao để mang xe về cho nhanh thì cửa phòng bật mở , một cô gái mặc cảnh phục từ trong bước ra . Có mấy người nhao nhao sấn lại , song đều bị cô ta gạt ra không thêm tiếp . Hoàng một tay xoa cằm , mắt nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái này , Hấn thấy tấm lưng kia có vẻ quen quen , hình như đã từng gặp ở đâu rồi , thế nhưng khi lục lại trí nhớ thì chẳng có chút ấn tượng nào cả .

Hoài My lúc này đang rất bực mình . Ông già không hiểu sao lại bắt cô xin nghỉ phép về quê ngay lập tức đúng vào thời điểm này . Ngày mai cô được chuyển công tác sang tổ trọng án , còn chưa kịp làm quen với anh em thì đã phải xin nghỉ nửa tháng . Chắc cha lại kiếm chuyện phá bình chứ gì ? Hoài My bực dọc nghĩ thầm . Không còn cách nào khác , cô đành phải bàn giao công việc ở đồn lại cho cấp dưới rồi tức tốc quay trở về .

Thế rồi cũng phải mất tới rạng sáng ngày hôm sau , Hoàng mới lấy được xe về . Tình trạng của Sơn cũng đã ổn , chỉ còn chờ cắt chỉ nữa là ra viện . Nằm dài trên giường đến tám giờ sáng , hấn với tay vớ lấy chiếc điện thoại đang reo liên hồi trên mặt tủ đưa lên tai ngái ngủ nói :

- A lô ..

- Ồ ..

Bước xuống giường , ra bể nước sau nhà đánh răng rửa mặt , Hoàng liếc nhìn cuốn lịch treo tường . Hôm nay đã là mừng một tháng mười , hai hôm nữa là hấn sẽ lại bay vào nam . Lần này Hoàng quyết định gửi bé Kỳ cho ông bà nội chăm sóc hộ mấy tháng . Nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì hai tháng nữa hấn sẽ được chuyển công tác về làm cho viện Dầu Khí ở miền Bắc , không cần phải nay đây mai đó nữa .

Hai giờ chiều , Hoàng sang nhà Thắng để sửa cây cảnh hộ gã như đã hứa trong điện thoại từ ban sáng . Không như chúng bạn đồng lứa , từ xưa tới giờ hấn chỉ có hai thú vui duy nhất : chơi cây cảnh và ăn nhậu . Hoàng tự thấy mình như thế so với mấy tay ham mê cờ bạc , nghiện trò đỏ đen thì hẳn còn tốt chán , ít ra cũng không phải lo một ngày nào đó phải ra đề mà ở . Thắng mới bước vào nghề chơi cây , còn rất nhiều thứ phải hỏi những người có kinh nghiệm lâu năm như gã . Nào là mới chơi thì nên chọn loại lan nào , chăm sóc ra sao .. bộ rễ nào là đẹp , thế của cây ra sao , cắt tỉa như thế nào ... Những điều này không phải chỉ một sớm một chiều là có thể nắm vững và vận dụng thành thạo ngay được , nó đòi hỏi sự tích lũy kinh nghiệm lâu dài và có hệ thống qua nhiều năm tháng . Nói một cách đơn giản , thì đó là hai chữ “ Kinh nghiệm ” .

Sau cả buổi chiều phơi nắng ngoài vườn , mãi tới năm giờ hai người mới vào nhà uống nước . Thắng xách bình nước sôi ở góc bàn lên thấy nhẹ bồng thì gãi đầu nói :

- Chờ tao đi đun nước cái đã nhé . Mày có uống bia hay gì không để tao lấy ?

Hoàng lắc đầu đáp :

- Không , mày pha cho tao ấm nước chè là được rồi .

Thắng lật đật chạy xuống nhà dưới . Hấn biết tính thằng bạn chỉ ưa nước chè nên cũng chỉ hỏi cho có mà thôi . Hoàng ngồi không chẳng có việc gì thì tiện tay vớ lấy cái điều khiển bật tivi lên xem . Đập vào mắt hấn là một bài phỏng vấn trực tiếp người nổi tiếng , trên kênh nào thì hấn cũng lười để ý :

+ Dẫn chương trình : Vừa là một ca sĩ , một MC , lại lặn sâu sang cả lĩnh vực điện ảnh nữa , có lúc nào chị thấy “ quá tải ” hay không ? Chị xác định đâu là hướng đi chính cho sự nghiệp của mình ?

+ Thư Lệ : Do áp lực công việc , nhiều lúc Thư Lệ cũng giận bản thân mình vì đã quá tham lam (cười) . Nói đùa vậy thôi , lý do Thư Lệ “ ôm đồm ” nhiều việc như vậy là muốn thử sức với những lĩnh vực khác nhau , để xem khả năng của mình rốt cuộc tới đâu . Tất nhiên , cho tới bây giờ mình vẫn coi ca hát là sự nghiệp chính .

+ Dẫn chương trình : Sau những thành công vượt bậc khi cover lại các bài “ hit ” của thập niên chín mươi , chị tâm đắc với ca khúc nào nhất , và có dự định gì trong tương lai ? Vẫn trung thành theo phong cách cũ đã được thính giả đón nhận hay mạo hiểm tìm hướng đi mới cho riêng bản thân mình ?

+ Thư Lệ : ... Cái này có lẽ phải kể tới bản cover bài “ Lối Cũ Ta Về ” và “ Tóc Hát ” của Lệ , chính chúng đã đưa Lệ đến với khán thính giả cả nước . Thực sự thì Lệ cũng không ngờ sản phẩm đầu tay lại nhận được nhiều phản hồi tốt và được đón nhận nồng nhiệt đến thế . Trước mắt , trong năm nay Thư Lệ sẽ cho ra mắt album : “ Ngày Ấy , Bây Giờ ” hứa hẹn một phong cách hoàn toàn mới , rất mong được sự ủng hộ của các bạn .

+ Dẫn chương trình : Ngoài ca hát ra , chị còn có đam mê gì nữa không ?

+ Thư Lệ : ừm , xem nào .. mình ngoài niềm đam mê ca hát ra thì còn rất thích xem phim nữa . Hi hi , nhớ lúc nhỏ , cứ khi nào rảnh là Lệ lại ôm lấy cái tivi của bà nội à . Tới bây giờ mình vẫn thích xem phim lắm , nhất là phim Việt Nam . Mình thích xem những bộ phim Việt Nam ngày xưa hơn những bộ phim truyền hình dài tập được chiếu trên các phương tiện thông tin giải trí bây giờ . Bạn bè vẫn thường bảo Thư Lệ là bà cụ non , những lúc như thế mình chỉ biết cười mà thôi (cười)

+ Dẫn chương trình : Thư Lệ nghĩ gì khi mấy năm trở lại đây , đã có thời dư luận từng đưa Lệ lên làm một diva , sánh vai với Lam , Linh , Nhung , Hà Trần ? Tại sao Thư Lệ lại kiên quyết từ chối và không bình luận gì về điều này ?

+ Thư Lệ : Thứ nhất , Thư Lệ theo nghề này không phải để chứng minh mình là gì cả . Lệ chỉ đơn giản là sống vì đam mê , cố gắng làm mọi thứ để phục vụ thính giả và những người yêu mến mình mà thôi . Thứ hai , Lệ cảm thấy mình so với các chị ấy thì còn kém rất xa , hi hi , không phải là mình khiêm tốn đâu , đó hoàn toàn là sự thật đấy . Lệ chỉ có một mong ước , đó là các fans và những người yêu mến , ủng hộ Thư Lệ trước giờ không bỏ rơi mình là được .

+ Dẫn chương trình : Người ta thường nói: “ Đằng sau thành công của người đàn ông luôn có bóng dáng người phụ nữ. Đằng sau thành công của người phụ nữ luôn hiện diện sự cô đơn”. Thư Lệ nghĩ sao?

+ Thư Lệ : Bản thân mình thấy chưa hẳn là như vậy . Mặc dù chưa có người yêu , nhưng Thư Lệ vẫn còn gia đình , bạn bè và đồng nghiệp làm chỗ dựa . Mình thấy rất hạnh phúc .

+ Dẫn chương trình : Câu hỏi cuối cùng : Thư Lệ có thể bật mí một chút về “ người đàn ông lý tưởng “ của mình được không ?

+ Thư Lệ : Trước mắt mình vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó , bởi vẫn còn trẻ mà (cười) . Thực ra thì Thư Lệ cũng không đòi hỏi gì nhiều lắm đâu , chỉ cần anh ấy hiểu mình , biết quan tâm chăm sóc mình là được rồi . Tất nhiên người ấy cũng phải biết thông cảm cho công việc của mình nữa . Nói thật là giờ quỹ thời gian của Lệ bị công việc choán gần hết rồi , chẳng có lúc nào rảnh để kiếm người yêu đâu .

+ Dẫn chương trình : Cảm ơn chị . Sau đây là yêu cầu của một khán thính giả ở Bắc Ninh ...

Thắng bê ấm nước sôi từ nhà dưới đi lên . Hắn vừa nhìn thoáng qua màn hình tivi thì hai mắt nhất thời sáng lên :

- Ái chà , mày coi bộ cũng quan tâm tới em này ra phết nhỉ .

Hoàng nhếch mép cười rồi chuyển sang kênh khác .

- Đâu có , tình cờ xem trúng thôi .

Thắng thấy hắn chuyển kênh thì liền giật lấy cái điều khiển bật lại , miệng lẩm bẩm :

- Mày không thích nhưng tao thích . Cái thằng ..

Hoàng bật cười :

- Thế mà hôm nọ tao hỏi thì cứ chối đây đẩy . Dạo này có vẻ lại “ hồi xuân “ rồi đấy nhỉ , hay là tới nay anh em mình đi thư giãn tí cho nó thoải mái đầu óc ?

Thắng lấy tay nâng gọng kính của mình lên rồi bĩu môi :

- Hồi cái con khi , tao mới hơn ba mươi thì già ở chỗ nào ? Tới nay tao bận rồi , đi xem ca nhạc với bà xã . Vẫn còn một vé mời danh dự đây , mày có rảnh thì đi với vợ chồng tao cho vui ?

Hoàng cầm lấy tờ vé trong tay gã xem qua một lượt . Đây là vé mời dự buổi liveshow ca nhạc mang tên “ Tim Về Ký Niệm ” của Thư Lệ , diễn ra tại công viên nước Hồ Tây vào 7h45 tối nay , số lượng có hạn .

- Mày có tận ba tấm vé mời cơ à ? Sao không ôm con theo cùng ?

Thắng lắc đầu đáp :

- Vợ tao gửi thẳng cu bên nhà ngoại được gần tuần rồi . Bà này là fan bự của Thư Lệ , tuần trước vừa nghe tin nó ra Hà Nội tham gia liveshow là nhảy xổ lên đòi tao đi mua vé ngay à . Tao lập tức liên hệ với thằng bạn làm beauty salon trên Cầu Giấy , thế là được nó cho ba tấm vé mời miễn phí vì không đi được . Mày cũng không cần phải lặn lội nữa làm gì , tới nay sang đây rồi đi với vợ chồng tao , coi như là trả công mày cả buổi chiều sửa cây , chịu không ?

Hoàng cầm cốc nước chè đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi gật đầu :

- Được rồi , để tao xem thế nào đã .

Thắng vỗ vai gã cười nham nhở :

- Còn xem với xét cái gì nữa ? Được ngồi ghế vip miễn phí mà còn làm bộ ! Mà bây giờ thì bận bịu gì , thằng cu đã có ông bà già ở nhà trông rồi , 7h tối nay qua nhà tao , nhớ chưa ?

..oOo...

Công Viên Nước Hồ Tây . 20h30 .

Ngồi ở hàng ghế thứ ba từ trên xuống về phía góc đông khán đài chính là hai vợ chồng Thắng và Hoàng . Lúc này xung quanh họ đang có rất nhiều tiếng la ó , chủ yếu xuất phát từ bên dưới khán đài .

Thắng đang ngồi cạnh vợ thấy Hoàng sắc mặt có vẻ khó coi thì quan tâm hỏi :

- Mà làm sao vậy ? Ốm à ?

Hoàng cười khan nói :

- Không có gì .. tao thấy hơi choáng chút thôi . Chắc tại ..

Thắng nghe vậy thì không nói gì nữa . Lúc này vợ gã –Nhu Quỳnh ngồi cạnh lại tiếp tục cất giọng than vãn :

- Bọn họ làm ăn kiểu gì thế nhỉ ? Đã quá một tiếng đồng hồ rồi mà chẳng thấy Thư Lệ đâu cả ? Định cho chúng ta ăn quả lừa chắc ?

Thắng đang định an ủi vợ vài câu cho bà đỡ lấm mồm thì bỗng giật mình . Lúc này đèn chung quanh sân khấu đột nhiên phụt tắt . Khi mà khán giả bên dưới còn chưa hết bất ngờ thì một giọng nói quen thuộc vang lên đã làm cả sân khấu vỡ òa .

HELLO !

- Thư Lệ ..

- Thư Lệ , Thư Lệ ...

Tiếng hò hét càng ngày càng thêm vang dội làm Hoàng phải bịt một bên tai lại . Như Quỳnh , vợ của Thắng hưng phấn chỉ tay lên sân khấu nói như hét :

- Anh , nhìn kia !

Một ánh đèn từ trên cao chiếu thẳng xuống bục sân khấu . Nhân vật chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng đã xuất hiện .

Dường như ai đó ngang qua lối về

Gió cuốn tóc thề

Dường như trong gió tóc đang nói gì

Lắng nghe giùm tôi ...

Với chất giọng cao vút , ấm và khỏe rất riêng của mình , Thư Lệ nhanh chóng tạo nên một bầu không khí cực kỳ sôi động trong buổi liveshow của mình .

" Phải chi mình nhẹ nhàng tựa làn mây ...

" .. LƯỚI GIÓ ÊM ĐỀM .."

Mỗi khi Thư Lệ chỉ micro xuống khán đài là Hoàng lại phải đưa tay lên bịt tai lại . Hắn nhìn sang thấy hai vợ chồng Thắng cũng đang hưng phấn gào lên thì không khỏi cảm khái . Chẳng biết từ bao giờ , Hoàng cũng bắt đầu vỗ tay và hát theo điệu nhạc .

" Cảm ơn tất cả các bạn.. "

Thư Lệ vừa nhận hoa của người hâm mộ vừa nói lớn trong micro . Một gã đàn ông mặc complet ngồi ở hàng ghế đầu đứng dậy ôm một bó hoa bước lên sân khấu . Hắn ta sau khi đưa hoa cho cô thì cúi người chào rất lịch thiệp :

- Glad to see you , I'm your fan . You've got a great smile . (Tôi là người hâm mộ của cô . Cô có nụ cười rất đẹp .)

Thư Lệ cũng cúi đầu chúc lại gã bằng tiếng Anh . Hắn giơ tay về phía cô nói tiếp :

- I'm Park Jung Seok , Nothing gonna change my love for you because you are my soul.(Không gì có thể thay đổi được tình yêu của tôi dành cho em , bởi vì em là linh hồn của tôi .)

Thư Lệ mặt hơi đỏ lên , cô đang định nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên tái đi . Gã đàn ông đứng trước mặt cô thấy vậy thì vội lo lắng hỏi :

- what's matter with you ?

.....

- Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ ?

Như Quỳnh khó hiểu chỉ tay lên sân khấu , lúc này đang có rất nhiều người của ban tổ chức bu chặt xung quanh . Thắng nhíu mày nhìn qua một lượt rồi chép miệng :

- Chắc có chuyện gì đó xảy ra .. một lúc là xong ấy mà .

Hắn vừa quay mặt sang bên cạnh thì bỗng giật mình . Lúc này Hoàng đang cúi gằm mặt xuống đất , hai mắt nhắm tịt . Thắng lay vai gã thấy cả người mềm nhũn thì vội hỏi :

- Hoàng , Hoàng , mày làm sao vậy ?

..oOo..

" Đến rồi , lần này ...lại là con ác mộng nào nữa đây ? "

Hoàng hờ hững ngồi bệt xuống đất , thò tay lục vào trong túi áo . Con búp bê mà Hằng để lại cho hắn vẫn còn đây .

Vật còn đó mà người giờ ở nơi đâu ? Hoàng mỉm cười chua chát . Gã đưa mắt nhìn về phía mấy người mới , lúc này đang đứng bu lại một chỗ không biết có việc gì .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Nhiệm Vụ Độ Khó Mười Một Người

" Số điểm cần để hồi sinh một người .. là 25000 sao ? "

Hoàng rút con búp bê vào trong ngực áo , rút một liều thuốc ra châm rồi đưa lên miệng hút . Xong đâu đấy , hắn liền nhắm mắt lại để liên lạc với chủ thần . Số điểm mà hắn có hiện giờ là 1500 , để đạt tới con số 25000 thì hẳn còn một chặng đường rất dài ở phía trước .

Nhưng không hiểu tại sao , gã tin rằng nhất định mình sẽ làm được .

Hoàng dõi mắt nhìn về phía mấy người mới . Một , hai , ba , bốn .... sáu ! Nhiệm vụ lần này chủ thần đưa đến tổng cộng mười một người . Có nghĩa là độ khó của bộ phim sắp tới sẽ nhỉnh hơn Vĩnh Lạc Đồng Sinh , nhưng nếu đem so với " The Ring " thì vẫn còn kém một chút .

Sau khi hút hết liều thuốc , Hoàng bắt tay vào sắp xếp lại súng ống và hành lý mang theo . Hắn giờ chỉ còn lại khẩu M79 (hết đạn) , một khẩu AK còn hơn hai mươi băng đạn và cuối cùng là khẩu M88 của Hằng . Hắn lấy bộ Vê - Suit và khẩu M88 trong vali quần áo của Hằng bỏ vào túi đồ của mình .

Tùng ra hiệu cho bọn họ lại gần . Sau khi Hoàng , Phúc , Lập và Hoài My tập trung lại đông đủ , hắn mới chậm rãi nói :

- Tôi đã chấp nhận lời đề nghị của IOT rồi .

Hoàng , Lập và Hoài My nghe vậy thì chỉ im lìm không nói . Tới lúc này , họ cũng đã đoán được phần nào . Phúc cất tiếng hỏi :

- Bọn họ sẽ cử người tới đón anh ?

Tùng gật đầu đáp :

- Đúng vậy , nếu tôi nhớ không nhầm thì họ sẽ tới đây trước thời điểm truyền tống vào bộ phim lần này một tiếng đồng hồ . Điều đó có nghĩa là .. tôi sẽ không tham gia vào nhiệm vụ lần này , và có lẽ sẽ không quay lại đây nữa .

Trong lúc cả năm người còn đang mãi theo đuổi suy nghĩ của riêng mình thì chợt có tiếng ồn ào vọng tới . Nó phát ra từ chỗ mấy người mới đang đứng túm tụm lại gần chiếc bục giữa phòng . Lập và Hoài My thấy vậy thì liền bước tới xem có chuyện gì . Lập thấy hai gã đàn ông mặc áo khoác đang cố gạt chiếc mũ của một cô gái ngồi bên dưới thì hét lên :

- Chúng mày làm cái gì vậy ?

Một gã đàn ông bị hấn nắm tay kéo ra ngoài thì tròn mắt chửi một câu :

- ***** , Mày là thằng nào ? cút con mẹ mày đi !

Lập nhếch miệng cười hề hề rồi bất ngờ lên gối một phát vào bụng gã . Tên thanh niên mặt dài như cái bom , mặc áo dài tay ăn một cú đá của gã vào bụng thì ngã dúi dụi về phía sau , kêu lên như heo bị chọc tiết . Tên còn lại thấy Lập không dễ dây vào thì vội buông cô gái kia ra rồi lùi lại .

- ***** , dám chửi ông à ?

Ba người mới còn lại gồm hai nữ một nam thấy thế thì đều nhíu mày , nhưng ánh mắt của bọn họ đều không hèn mà cùng nhìn chăm chăm về cô gái mặc áo liền váy đang ngồi bó gối cạnh đó .

- Cô .. có phải là Thư Lệ không ?

Một gã đàn ông đeo kính mặc áo phông hỏi với giọng hưng phấn . Lập nghe hấn nói thế thì hai mắt sáng lên , vội nhìn kỹ cô gái trước mặt mình một lượt :

- Thư Lệ ?

Hấn lấy tay nhắc cánh mũi của cô ta lên . Cô gái có lẽ cũng có chút hảo cảm với gã đàn ông vừa mới ra tay giúp đỡ mình nên cũng không có ý chống cự , ngược lại còn phối hợp , từ từ đứng dậy rồi ngẩng mặt lên . Sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô gái nọ , Hoài My vội lấy tay che miệng thốt lên :

- Trời , Thư Lệ !

Nhất thời , cả bầy cặp mắt ở đây đều nhìn chăm chăm về phía cô gái mặc áo liền váy màu trắng trước mặt . Thư Lệ thực ra cũng đã sớm quen với những cặp mắt soi mói luôn hướng về mình mỗi khi ra đường . Nếu vừa này hai gã thanh niên kia không tỏ vẻ hung tợn thì cô cũng đã chẳng phải hoảng sợ đến thế .

- Đây .. đây là đâu vậy ? Tôi ..tại sao tôi lại ở chỗ này ?

Thư Lệ nhìn khắp xung quanh mình một lượt rồi lắp bắp nói .

..oOo...

Hoàng nhìn về phía mấy người mới một lát rồi quay đi . Hấn lấy khẩu M88 của Hằng từ trong túi ra dặt vào hông , đoạn ngồi thừ một chỗ , mặc cho mấy người bên kia đang bu lại quanh Thư Lệ để sảm soi , ngắm nghía .

- Anh Hoàng , đang nghĩ gì vậy ?

Hoàng không trả lời , đến ngoài đầu lại một cái cũng không . Hoài My lấy tay phủi phủi qua mặt nền trắng tinh rồi ngồi xuống . Cô cười một cái rồi nói tiếp :

- Bộ phim lần này chúng ta đã không còn cả chị Hằng lẫn anh Tùng nữa , chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi . Lập bảo em đến mời anh gia nhập vào đội của anh ta . Anh thấy thế nào ?

Hoàng trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Còn Phúc thì sao ?

Hoài My nhíu mày đáp :

- Hấn cũng đồng ý với việc hợp tác , nhưng không chấp nhận Lập làm đội trưởng .

Hoàng cười hỏi :

- Thế còn em thì sao ?

Hoài My thờ dãi :

- Em cũng không biết nữa .

Hai người không nói với nhau thêm câu nào nữa cả . Nửa tiếng sau , Hoài My vỗ vai Hoàng một cái rồi đứng dậy , đi về phía Phúc . Lập lúc này đang " tận tình " hướng dẫn và giải thích cho Thư Lệ về thế giới phim kinh dị và đưa cô đi nhận chúc phúc của thần linh . Bộ phim lần này của bọn họ có tổng cộng là sáu người mới : hai nữ và bốn nam . Ngoài hai gã thanh niên có vẻ là đồng bạn của nhau vừa mới xích mích với Lập ra thì còn một người đàn ông trung niên mặc áo kẻ , quần kaki dáng vẻ khỏe mạnh , một chàng trai đeo kính đen trán hơi đỏ mặc quần sooc và một phụ nữ mặc trang phục công sở khá xinh đẹp nữa .

Chẳng có ai trong số mấy người Hoàng buồn đi giải thích cho mấy người mới kia cả , ngoại trừ Thư Lệ được Lập tận tình chỉ bảo ra . Hai tên thanh niên

luôn miệng chữi thề , thỉnh thoảng lại lên nhìn về phía Lập với ánh mắt bất thiện . Gã đàn ông trung niên mặc áo kẻ thì nhìn ngó xung quanh hết một lượt rồi lại gần bắt chuyện với người phụ nữ kia . Tùng và Hoàng ngồi riêng một chỗ hút thuốc , Phúc và Hoài My đứng cùng một chỗ nói chuyện gì đó , thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Lập .

Hoàng đang vừa ngồi vừa phì phèo hút thuốc , hai mắt dán chặt vào chiếc ba lô trước mặt của mình thì chợt có tiếng nói phát ra từ phía sau lưng .

- Xin lỗi , anh có thể cho tôi hỏi mấy câu được không ?

Hoàng hồ hững quay đầu lại . Phía sau hắn lúc này là gã thanh niên đeo kính đen mặc áo pull màu xanh nhạt , diện quần sooc dài đến gối , bộ dáng giống như đang đi du lịch vậy . Chỉ là , lông chân của gã này hơi bị ...nhiều , không hiểu hắn nghĩ sao mà lại mặc quần sooc ra đường nữa .

- Có chuyện gì ?

Hắn ta gỡ kính xuống , tặc lưỡi một cái rồi chìa tay ra cười nói :

- Mình là Nguyễn Văn Hiệp , rất vui được làm quen với bạn . Bạn có thể cho mình biết nơi đây là đâu được không ? Cái bực kia để làm gì vậy ?

Hoàng nhú mày nhìn gã từ trên xuống dưới hết một lượt như nhìn người ngoài hành tinh rồi đáp :

- Nói ra thì dài lắm . Anh cứ chuẩn bị tinh thần để .. chết đi là vừa .

Gã ta nghe vậy thì càng gắng hỏi :

- Bạn nói vậy là sao ? Mình đã sớm đoán rằng đây không phải chỗ bình thường rồi , nhưng mà .. chẳng lẽ đây là .. địa ngục ?

Hoàng cúi xuống mân mê khẩu AK của mình , hồ hững đáp :

- Cứ cho là vậy đi . Cũng chả khác nhau nhiều lắm đâu ..

Gã thanh niên khẽ lắc đầu , lấy tay xoa cằm , miệng lẩm bẩm :

- Không thể nào , mình từ trước tới giờ chẳng làm việc gì xấu , dùng một cái lại bị tổng xuống địa ngục là sao ? Chắc chắn là có nhầm lẫn gì rồi ..

Hắn vỗ đét một cái vào đùi rồi nói tiếp :

- Đã mấy giờ trôi qua , chỗ này hề cứ đi ra xa thì lại bị một cỗ áp lực vô hình ép trở lại , lại không hề cảm thấy đói khát , tới buồn đi vệ sinh cũng không .. vậy thì chắc chắn là thiên đường rồi ! Chỉ có điều mình chưa chết mà đã bị tổng lên thiên đường , vậy là sao ta ?

Hoàng đứng dậy xách ba lô đi ra chỗ khác . Hắn không rảnh để mà nghe gã luyên thuyên nữa . Đột nhiên có tiếng ồ ồ vang lên từ phía sau lưng . Hoàng hiểu kỳ quay lại . Đứng cách hắn không xa là mấy người mới , lúc này đang trợn mắt há mồm chỉ tay lên trời , nơi có một cột sáng đang chiếu thẳng xuống đây . Từ trong cột sáng , một bóng người dần dần xuất hiện . Đó là gã to con người Singapore đã từng xuất hiện trong " The Ring " cứu bọn họ .

Tùng vừa thấy gã hạ xuống đất thì đã vội đứng dậy đi về phía hắn . Trái với sự tưởng tượng của Tùng , hắn không thèm liếc nhìn gã lấy một cái mà hớn hờ đi thẳng về phía Hoàng .

- Ha ha , anh bạn của tôi , vẫn khỏe chứ ?

Tony Yang cười ha hả , ôm vai Hoàng thật chặt cứ như thể cả hai là một đôi bạn thân lâu lắm mới gặp lại nhau vậy . Hoàng sau khi gạt hắn ra thì trầm mặt hỏi :

- Tony Yang , lần trước anh đã nói trước khi đi rằng : Sadako đã bị tiêu diệt , nhiệm vụ cũng hoàn thành tại đó . Đây có phải là sự thật không ?

Tony nhếch miệng cười khó coi rồi nhìn về phía Phúc . Sau khi được gã phiên dịch lại bằng tiếng Hoa , gã mới gạt đầu cười đáp :

- Tất nhiên rồi , không phải cậu vẫn đang sống sờ sờ đây sao ? hà hà hà , tôi nói không sai chứ , sau này ..

Hoàng cắt lời :

- Vậy tại sao cô ta lại có thể sống lại vào ngày cuối cùng và giết một người trong nhóm chúng tôi ? Anh giải thích đi ?

Tony Yang sau khi nghe Phúc phiên dịch lại thì nét mặt hơi mất tự nhiên . Gã lấy tay gãi đầu một hồi rồi nói :

- Chuyện này , chuyện này .. các cậu cũng biết rồi đấy , bộ phim đó có khá nhiều lỗi .. Thực sự thì chúng tôi cũng không ngờ là sẽ ..

Hoàng hừ một tiếng rồi không nói nữa . Tony Yang thấy hắn có vẻ bực mình thì đành quay sang chỗ Tùng . Gã hỏi :

- Thế nào rồi ? Anh đã quyết định được chưa ?

Tùng vít điều thuốc trên tay xuống đất rồi gật đầu , nét mặt không nhìn ra chút cảm xúc nào .

- Tôi đồng ý .

Tony Yang cũng gật đầu về hải lòng . Gã vỗ vai Tùng nói tiếp :

- Chúc mừng ! Giờ anh đã là thành viên chính thức của IOT , trực thuộc khu vực Đông Nam Á . Sau này chúng ta sẽ là đồng đội của nhau , còn cần anh giúp đỡ nhiều .

Tony rút từ trong ba lô đeo trên vai ra một đôi găng tay đưa cho Tùng rồi bảo hấn đeo vào . Trước khi đi , gã còn quay sang nhìn Hoàng nói lớn :

- Anh bạn , hẹn gặp lại !

Thư Lệ nhìn hai người kia dần biến mất trong cột sáng trước mặt thì không nhịn được hiếu kỳ mà quay sang Lập bên cạnh hỏi :

- Bọn họ .. có phải là người không ?

Lập nghe vậy thì nhếch môi cười nhạt :

- Tất nhiên họ ... là con người giống chúng ta rồi . Hừ , đi cũng tốt , càng đỡ ngứa mắt !

Thư Lệ miệng há ra định nói gì đó , song cuối cùng lại thôi . Cô giờ khẩu súng trường với hai mươi băng đạn mà Lập vừa đưa cho lên ngắm nghía , lòng ngồn ngồn trăm mối . Thế giới phim kinh dị mà hấn ta nói là thực sao ? Rõ ràng mình vừa nãy còn đứng trên sân khấu cơ mà .. ? Thư Lệ lấy tay véo mạnh má mình , con đau truyền tới đã cho cô biết đây không phải là một giấc mơ .

.....

Cuối cùng thì thời khắc truyền tống cũng đã đến . Từ trên trời cao , một cột sáng ngũ sắc chiếu thẳng vào chiếc bục lớn ở giữa phòng . Hoàng , Phúc , Hoài My lúc này đều đã tập trung đông đủ đứng ở giữa cột sáng . Hoàng nhìn Phúc một hồi rồi lấy bộ Vie Suit của Hằng trong túi ra đưa cho hấn nói :

- Cầm lấy mà dùng .

Phúc gật đầu nhận lấy bộ quần áo từ tay gã , miệng mấp máy :

- Cảm ơn .

Lập kéo Thư Lệ chạy lên . Bên dưới giò chỉ còn lại năm người mới , lúc này đang tròn mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ đang xảy ra trước mặt . Hiệp thấy bốn người mặc áo da kia đều tập trung lại một chỗ thì cũng chạy vội theo . Gã hết nhìn mấy người Lập , Phúc , Hoàng rồi lại quay sang Hoài My hỏi :

- Chúng ta đứng đây làm gì vậy ? Có phải là sắp có chuyện gì đó xảy ra không ?

Chẳng ai thèm trả lời gã . Độ chừng mười phút sau , người đàn ông trung niên và thiếu phụ kia cũng lục tục kéo lên đây , cuối cùng là hai gã thanh niên nọ .

- Đây là chốn quỷ quái gì thế ? Tại sao đột nhiên nóng như lò than vậy ?

Gã thanh niên vừa cởi áo khoác ra vừa lớn tiếng cầu nhau . Hoàng cau mày nhìn gã , đây có lẽ là sự trừng phạt của chủ thần dành cho những kẻ không nhanh chân tập kết lại nơi truyền tống . Thì ra , Hằng ngày trước phải chạy tới kéo mình lên ngay là vì vậy ...

Nhớ tới chuyện cũ , Hoàng vô thức đặt tay lên khẩu M88 đeo bên hông , sắc mặt méo mó .

Sau một hồi nửa tỉnh nửa mê , tất cả mười người cuối cùng cũng được chủ thần truyền tống thành công tới bộ phim lần này . Vừa mới tỉnh lại , mấy người Hoàng đã vội đảo mắt nhìn quanh . Lúc này bọn họ đang chia nhau ra ngồi trên hai chiếc xe ô tô đi trên phố . Đó là xe ford T , một loại xe khá thịnh hành vào những năm đầu thế kỷ mười chín . Hoàng , Thư Lệ , Phúc và hai gã thanh niên kia một xe . Lập , Hoài My và ba người mới còn lại một xe . Phía trước họ là một chiếc Renault kiểu cổ , đang chậm chậm điều hành trên phố .

Hoàng đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe . Lúc này chiếc ô tô chở gã đang đi trên một con phố tấp nập người xe qua lại . Sau một hồi xem xét cách ăn mặc , giọng nói của người dân bản địa , hấn đã nhận ra đây đích thị là miền nam Việt Nam trước giải phóng , song cụ thể là năm nào thì chưa biết .

Hoàng quay sang chỗ Phúc hỏi :

- Phúc , tại sao vẫn chưa có thông báo về nhiệm vụ lần này ?

Phúc không trả lời , gã lúc này còn đang bận giang tay ra ngoài cổ bắt lấy một tờ truyền đơn đang được rải tứ tung trên phố . Hoàng cũng chớp lấy một tờ . Hấn vội mở ra xem , bên trong viết :

" Hãy trả Đông Dương lại cho người Đông Dương . Chúng tôi , những nghĩa quân nhân danh Hoàng Bình Sơn tuyên án tên : Chánh Sở Mật Thám Nam Kỳ ác ôn phải đền nợ máu cho nhân dân .

Võ Trọng Cảnh . "

Phúc giờ khẩu súng lục của mình lên cảnh giới rồi trầm giọng :

- Chuẩn bị chiến đấu đi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 3: Ai Là Đội Trưởng ? (1)

Phúc vừa mới dứt lời thì lập tức có tiếng súng chát chúa vang lên . Năm chiếc xe ô tô nối đuôi nhau đi trên phố đều đồng loạt dừng hết cả lại . Hoàng và Phúc không ai bảo ai đều cùng mở cửa xe rồi phóng ra ngoài . Hai gã thanh niên kia nghe thấy tiếng súng thì sợ hãi ôm đầu rồi cũng chạy vội ra , chỉ còn mỗi Thụ Lệ là còn ngồi ở bên trong .

- Đoàng , Đoàng , Đoàng !

Con phố sầm uất đang đông vui nhộn nhịp bỗng náo loạn hết cả lên vì những tiếng súng nổ vang lên liên miên không dứt . Mặt đường rải đầy truyền đơn , tuyền một màu trắng xóa . Hoàng nhặt mấy tờ nữa lên xem thì thấy nội dung của chúng đều giống y hệt nhau , cùng là đã kích chế độ Pháp thuộc , kêu gọi mọi người đứng lên khởi nghĩa . Hắn cướp đường chạy ra nấp ở một góc tường, vừa quan sát tình hình xung quanh vừa nghĩ :

- " Đây là phim gì ? Đề tài chắc chắn là về chiến tranh .. chiến tranh chống Pháp ! Vậy thì bối cảnh của nó phải diễn ra trước Cách Mạng Tháng Tám, nhwung .. rốt cuộc đây là cảnh trong bộ phim nào mới được ? "

Hắn không còn thời gian để suy nghĩ nữa , vì lúc này tình hình đã phát sinh dị biến . Không biết từ đâu xuất hiện tới mười mấy người trang bị súng Ru-Lô , mặc áo nâu , đội nón mũ che kín mặt lao vào áp sát chiếc xe Renault đi đầu . Tiếng súng nổ , la hét vang lên từng hồi không dứt . Bên phía Lập và Hoài My : lúc này cả hai đều đã thoát ra ngoài , đang vừa bắn yểm trợ cho mấy người mới tháo lui vừa lo tìm nơi ẩn nấp . Gã thanh niên đeo kính đen tên Hiệp , trung niên mặc áo phông và người phụ nữ mặc đồ công sở kia lúc này đang tất tả chạy theo hai người bọn họ .

- Đoàng , Đoàng !

Người phụ nữ đi sau Lập đột nhiên kêu " ối " lên một tiếng , một tay ôm vai về đau đớn , có lẽ đã trúng đạn . Hoài My thấy vậy thì vội chạy tới dìu bà ta . Mỗi một tân nhân thiệt mạng , các thành viên còn lại đều bị trừ từ năm trăm cho tới một ngàn điểm , tùy theo sự chỉ định của chủ thần trong mỗi bộ phim , trong khi điểm thưởng cố định khi hoàn thành nhiệm vụ chỉ vồn vện có một ngàn điểm . Chính vì vậy , ngoại trừ trường hợp bất khả kháng ra , các thành viên nếu có thể thì vẫn nên chiếu cố nhau một chút , đó cũng là vì chính bản thân mình vậy .

Lập vừa bắn yểm trợ cho Hoài My rút chạy vừa lùi về phía sạp quần áo cách đó không xa . Hắn biết đây là quân cách mạng nên cũng hạn chế hỏa lực , trừ khi vạn bất đắc dĩ phải ra tay ra thì luôn cố tránh không chạm trán với bọn họ . Hoàng vừa lao ra khỏi chỗ nấp định giúp họ một tay thì thấy gáy mình chợt lạnh . Hắn vội hụp người xuống tránh né .

Hoàng lẩn người mấy vòng trên đất rồi ngẩng mặt lên . Người vừa đánh lén hắn là một cô gái . Hoàng chỉ mới nhìn thoáng qua mặt cô ta thì đã không khỏi sững sờ . Hắn biết rõ cô gái này là ai , một gương mặt hết sức quen thuộc trong lòng giải trí . Cô ta để tóc buộc túm lại đằng sau gáy , mặc một chiếc áo dài bằng gấm trông rất sang trọng , thể nhưng nét mặt lúc này lại đờ đờ sát khí . Hoàng còn chưa kịp đứng dậy thì cô ta đã chồm tới tung một cú đá vào mặt .

Thân thủ của cô gái này quá nhanh , hắn không còn cách nào hơn là nhận nguyên một bàn chân vào giữa mặt . Hoàng vừa ngã ra đất , cô ta đã nhấc khẩu M88 rơi ra cạnh đó lên ngắm về phía hắn . Trong cơn nguy cấp , Hoàng nhanh trí dùng chân đá mạnh vào cổ tay của cô ta .

Cô gái nọ bị hắn đá một phát vào cổ tay thì sắc mặt lộ vẻ khó coi , khẩu M88 bay xuống quây hàng hoa quả gần đó . Cô ta hừ một cái , rút từ trong người ra một con dao nhíp dài năm phân rồi lao bổ về phía hắn .

Hoàng lúc này đã kịp chớp thời cơ ngồi dậy . Thế nhưng chỉ chưa đầy mười chiêu , hắn đã bị cô ta đánh cho tay chân luống cuống , chẳng thể hiện được gì . Sau khi liên tiếp thoái lui , Hoàng chuyển mục tiêu sang khẩu M88 của mình bị vất lăn lóc cách đó không xa . Cô gái nọ có lẽ cũng đã đoán được ra ý đồ của hắn , đánh ngay càng rất hơn .

Trái với vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt , Thúy lúc này hiện đang vô cùng lo lắng . Mới đầu cô tưởng tên này cùng lắm cũng chỉ là một tên lính quen mà thôi , ai ngờ hắn lại lì đòn đến vậy .

Nếu cứ dây dưa mãi với gã như thế này thì không ổn !

Nói là làm , Thúy sau khi tung một đòn đánh dư thì bất ngờ áp sát , tay trái bất ngờ xuất hiện thêm một con dao nữa , vung lên nhắm cổ họng đối phương đâm tới . Hoàng nghiêng người tránh kịp , nhưng vẫn bị dính một nhát vào ngực . Hắn cảm thấy ngực mình tung tức thì hoảng hồn lùi lại . Hoàng định

thần nhìn xuống . Gã thấy trên lớp áo ngực của mình chỉ có một vết trầy dài hơn năm centimet , ngoài ra không còn gì nữa thì thở phào một cái . Bộ Vê Suit trị giá năm trăm điểm đổi ở chỗ của chủ thần đúng là đáng " đồng tiền bát gạo " . Hoàng trầm nghĩ .

Thúy thấy nhát dao vừa rồi của mình tuy trúng đích song vẫn không làm gì nổi gã lính Pháp trước mặt thì trợn mắt đầy vẻ khó tin . Kinh nghiệm bao năm vào sinh ra tử cho cô biết gã đàn ông trước mặt này không phải là hạng người dễ đối phó . Thúy đang định bỏ đi thì bất ngờ trúng một đòn rất mạnh vào lưng . Cô còn đang choáng váng thì đã phải nhận thêm một cú chỏ như búa bổ nữa vào đầu . Thúy gục xuống vì đau đớn , máu từ đỉnh đầu chảy đầm đìa xuống mặt , tay phải bị đối phương bẻ quặt về phía sau .

Hoàng nhú mày đánh giá kẻ vừa mới xen vào chuyện của mình . Đó là một gã đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng

, tay áo xắn lên tới tận cùi chỏ , mái tóc dài lòa xòa che phủ gần hết khuôn mặt . Gã sau khi tặng cho Thúy thêm một cú chặt vào gáy làm cô nàng bất tỉnh hẳn thì mới quay sang chỗ Hoàng khẽ mỉm cười nói :

- Khá lắm , tên gì ?

Hoàng nghe hẳn hỏi thì hơi bất ngờ , song rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh . Hắn trầm giọng đáp :

- Lê Minh Hoàng .

..oOo..

Lúc này trong chiếc xe thứ hai , chỉ còn mỗi một mình Thư Lệ đang ngồi co ro bên trong với vẻ sợ hãi . Đây rốt cuộc là đâu ? Tại sao mình lại bị đưa tới đây ? Mình bị đưa tới đây bằng cách nào ? Đó là tất cả suy nghĩ trong đầu Thư Lệ lúc này . Đầu óc cô giờ hoàn toàn trống rỗng , mấy lời giải thích của Lập ban nãy đã bay biến đi đâu mất hết .

Có tiếng lạch cạch phát ra từ cửa xe bên phải . Một gã thanh niên đội nón , mặc áo nâu kéo mạnh cửa xe rồi lao vào , chìa họng súng đen ngòm vào Thư Lệ đang co rúm người ngồi bên trong . Trong lúc cô còn đang thất kinh thì gã kia bỗng kêu lên một tiếng , trước khi bị ai đó kéo hẳn ra ngoài . Thư Lệ vội lấy hai tay bịt chặt tai lại , mắt nhắm nghiền , tim gần như ngừng đập .

- Cô không sao chứ ?

Nghe chất giọng ấm áp lai láng tây với ta nọ đập vào tai , Thư Lệ khẽ hé mắt nhìn ra . Đập vào mắt cô là một gã đàn ông cao ráo , có khuôn mặt hết sức quen thuộc .

- Anh ...

- Anh là ...

.....

- Les résoudre , les résoudre ...! (Giải Chúng Về !)

- Giải chúng về ...!

Hoàng , Phúc , Hoài My , Lập , Hiệp và bốn người mới lúc này đều đã tập trung hết cả lại một chỗ , đi theo đám lính lê dương áp giải cô gái kia về đồn . Tất cả mười hai người tham gia trận phục kích lần này ngoài cô ta ra thì đều đã bị giết chết hết cả , xác bị buộc vào mấy chiếc xe jeep lồi xềnh xệch trên phố cho dân chúng xem để cảnh cáo . Đến giờ thì họ đã hiểu được phần nào câu chuyện và lời mờ đoán ra được đây là bộ phim gì . Vừa nãy đã xảy ra một cuộc tập kích ám sát của quân cách mạng nhằm vào một vị tướng lĩnh người Pháp đang trên đường về công sở , đó cũng chính là phân cảnh mở màn cho bộ phim hành động đình đám do Việt Nam sản xuất , quả bom lớn trong giới điện ảnh nước nhà vào năm 2007 : " Dòng Máu Anh Hùng " .

Hoàng lúc đầu còn có chút ngờ vực , nhưng sau khi nhìn rõ khuôn mặt của cô gái vừa nãy tấn công mình và gã đàn ông kia thì đã hiểu ra tất cả .

Hoài My hỏi khẽ :

- Có ai từng xem phim này chưa vậy ?

Trong lúc tất cả còn đang im lặng thì gã đàn ông trung niên mặc quần kaki chột lên tiếng , tuy vẫn còn chút rụt rè :

- Đây .. là trường quay đúng không ? Cô diễn viên kia ...

Hoàng trầm ngâm nói :

- " Dòng Máu anh Hùng " ! Chính là nó , tôi đã xem qua bộ phim này một lần rồi , tuy hơi lâu song vẫn còn nhớ được đôi chút ..

Phúc gật đầu về đồng ý rồi chậm rãi nói :

- Tôi chưa xem phim này . Hoàng , cậu nhớ được gì về nội dung của nó thì kể hết ra đi .

Hoàng đưa tay lên gãi đầu, khuôn mặt nhăn nhó. Gã đàn ông đeo kính đen tên Hiệp thấy hấn cả nửa ngày không thốt ra được câu nào thì tặc lưỡi một cái, bước ra lên tiếng:

- Tóm tắt nội dung hả? Tưởng gì, cứ để đó cho mình.

Gã đưa tay lên sờ trán, ngẫm nghĩ một lát rồi nói luôn một tràng:

- Để tôi tóm tắt lại nhé ... " Dòng Máu Anh Hùng " là một bộ phim điện ảnh Việt Nam thuộc thể loại hành động dã sử, được công chiếu đồng loạt tại các rạp chiếu phim trong cả nước vào giữa năm 2007. Bộ phim lấy bối cảnh là cuộc khởi nghĩa chống Pháp của nhân dân ta vào những năm 1920, do Johnny Trí Nguyễn và Ngô Thanh Vân đảm nhận hai vai nam và nữ chính. Đây là một bộ phim tư nhân có kinh phí kỷ lục nhất của Việt Nam từ trước đến giờ: hơn 1.500.000 \$, do đạo diễn Charlie Nguyễn chỉ đạo bấm máy, hãng phim Chánh Phương và Cinema Pictures hợp tác sản xuất.

Phúc cắt lời:

- Đừng nói nhiều, đi vào trọng tâm đi.

Hiệp ho khan một cái rồi lắc đầu:

- Đừng tự tiện nhảy vào miệng tôi như thế chứ? Về nội dung, phim đi sâu khai thác phong trào kháng chiến của người dân Việt Nam vào những năm đầu thế kỷ XX. Thủy - con gái duy nhất của thủ lĩnh nghĩa quân Đề Cảnh do Ngô Thanh Vân vào vai, trong một lần ám sát Chánh Sở Mật Thám của giặc đã bị Sỹ - chỉ huy đặc vụ của Pháp bắt giữ và tra tấn. Sau đó, cô được Cường (do Johnny Trí Nguyễn đóng) cứu ra và tìm đường trở về với nghĩa quân. Thực ra đây là một âm mưu do chính tay Sỹ dàn dựng, muốn dùng Cường chinh phục lòng tin của Thủy, và để Thủy dẫn Cường tới căn cứ bí mật của nghĩa quân rồi vét một mẻ lớn.

Hắn dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Chứng kiến cảnh người Pháp đối xử với dân Việt, cảm phục trước tinh thần yêu nước của Thủy, Cường dần dần chuyển hoá. Sỹ và Danh sau đó đã bí mật hẹn gặp Cường, nhắc nhở về vai trò hai mặt và cảnh cáo gã không được lung lạc. Nhưng Cường đã thật sự thay đổi chiến tuyến. Hai người sau khi trải qua bao nguy hiểm thì cuối cùng cũng tìm tới được ngôi làng bí mật, nơi nghĩa quân của Đề Cảnh đang ẩn náu. Sỹ vốn đã cử người theo dõi Cường từ trước nên ngay sáng hôm sau đã cho quân lính bao vây ngôi làng, bắt Đề Cảnh và giết hại nghĩa quân. Thủy, Cường cùng một số người khác ra đi để tìm cách giải cứu cho Đề Cảnh. Cuối cùng, Sỹ bị Thủy và Cường giết chết.

Hoàng nheo mắt nhìn về chỗ Thủy lúc này đang bị hai tên lính Pháp dẫn đi rồi chậm rãi nói:

- Chỉ có vậy thôi ư?

Hiệp nhún vai đáp:

- Đúng, nội dung cơ bản là như thế!

Hoài My xoa cằm một lát rồi gật gù nói:

- Nếu chỉ như vậy thì bộ phim lần này có thể thuần túy dùng súng đạn để giải quyết vấn đề ... không có tình tiết ma quái nào cả, đây có lẽ là bộ phim dễ thờ nhất mà chúng ta từng gặp từ trước tới giờ.

Hiệp nghe vậy thì le lưỡi:

- Súng đạn mà các bạn bảo là không sao thì còn gì đáng gọi là nguy hiểm nữa? Trong phim " Dòng Máu Anh Hùng " này cũng có khá nhiều tình tiết phi logic, hay còn gọi là " bug ". Ví dụ như Sỹ, nhân vật phản diện chính trong phim: Hắn ta ngoài khả năng võ thuật phi thường ra thì còn có một năng lực rất khó tin ... Ừm, nên nói thế nào nhỉ? .. À, nhớ ra rồi, là " Kim Cương Bất Hoại " ! hấn mấy bạn cũng đã từng nghe nói về nó không ít thì nhiều rồi phải không? Y như mấy bộ phim kiếm hiệp Trung Hoa thường chiếu trên truyền hình vậy ...

Hoàng nghi hoặc hỏi lại:

- " Kim Cương Bất Hoại "? Thằng này bộ đi tu từ Thiếu Lâm về chắc?

Đột nhiên, Phúc nhú mày nhìn quanh quất một hồi rồi cắt lời:

- Lập đâu?

Mấy người Hoàng nghe hấn nói thì mới để ý, đúng là Lập không hiểu đã biến mất từ bao giờ. Hoài My là người tìm thấy đầu tiên, cô chỉ tay về phía một bên rồi khẽ nói:

- Bên kia!

Hoàng và Phúc liền quay mặt nhìn theo hướng Hoài My chỉ. Lập đang đứng cách họ một khoảng khá xa. Gã đang nói gì đó với một người đàn ông nhìn không rõ mặt mặc áo sơ mi, quần tây, ở giữa là Thư Lệ. Bên cạnh là một chiếc Ford T đang đậu sẵn.

Một lúc sau , gã đàn ông kia mời Thư Lệ lên xe rồi phóng đi mất biệt , chỉ còn lại Lập hần học đi về phía bên này . Phúc nhìn gã một hồi rồi hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Lập hừ một tiếng rồi đáp với vẻ bức dọc :

- Gã Johnny đó ý mình là sĩ quan Pháp mà đưa cô ấy đi rồi .. Nếu không phải hắn là .. một trong hai người mà chủ thần bắt chúng ta phải bám theo lần này thì .. chắc chắn đã ăn một viên đạn của tôi vào đầu rồi !

Hoài My mắt sáng lên hỏi lại :

- Johnny ? Là anh ấy thật sao ?

Lập gật đầu . Nhiệm vụ lần này đúng là một bộ phim đúng nghĩa , ngay cả diễn viên cũng không sai khác một tí nào so với hiện thực . Phúc sau một hồi cau mày thì bước ra nhìn Hiệp , người đàn ông trung niên , hai gã thanh niên và người phụ nữ kia một lượt rồi giờ tay phải lên nói :

- Tôi xin nói lại một lần cuối cùng : Đây không phải là một bộ phim, mà là sự thật . Trong thế giới này , từ thần luôn rình rập chúng ta bất cứ lúc nào , bất cứ nơi đâu . Nếu muốn sống sót , các người có thể chọn phương án đi theo chúng tôi , nhưng phải tuyệt đối giữ im lặng và tuân thủ quyết định chung của cả nhóm . Những ai chấp nhận thì hãy bước sang bên này .

Người phụ nữ mặc trang phục công sở là kẻ bước sang chỗ Phúc đầu tiên . Vết đạn trên bả vai cùng nỗi đau thấu tim gan đã làm bà ta hoảng loạn và tin rằng những việc khó tin xảy đến với mình hơn một ngày nay hoàn toàn là sự thật chứ chẳng phải là một trò đùa vô thưởng vô phạt . Sau một hồi do dự , hai tên thanh niên kia cũng bước qua , chỉ còn lại người đàn ông trung niên là đứng yên một chỗ không động đậy .

Hiệp cất tiếng hỏi :

- Vậy ai là đội trưởng ?

Lập quay sang nhìn Phúc . Hắn làm như không nghe thấy mà chậm chậm nói tiếp :

- Giữ im lặng và phục tùng vô điều kiện mọi phương án tác chiến của đội , đó là những điều các bạn bắt buộc phải làm . Tôi tin rằng các bạn sẽ làm được . Đội chúng tôi tính tới thời điểm này thì có tất cả là bốn người , các bạn từ giờ sẽ là những thành viên dự bị . Còn anh , anh đã quyết định sẽ không đi theo chúng tôi có phải không ?

Gã đàn ông trung niên do dự một hồi rồi khẽ gật đầu với vẻ dứt khoát . Hắn nhìn Phúc hỏi với vẻ dè dặt :

- Tôi có thể đi được rồi chứ ?

Phúc gật đầu :

- Tất nhiên , tạm biệt anh . Chúc may mắn .

Gã khẽ nuốt một ngụm nước bọt vào cổ rồi từ từ xoay lưng lại rồi đi . Hoài My thấy vậy thì nhú mào nhìn Phúc với vẻ khó hiểu .

- Đoàng , Đoàng , Đoàng , Đoàng !

Phúc chìa khẩu lục của mình vào lưng gã trung niên kia rồi xả nguyên cả băng đạn . Dân chúng quanh đấy nghe tiếng súng nổ thì lại nháo nhào hết cả lên . Lúc này nhóm quân Pháp ngoài họ ra thì đều đã bỏ đi hết cả , cơ bản không có ai để ý tới hành động của gã lúc này .

Hoàng trọn mắt nhìn gã đàn ông kia từ từ gục xuống trong vũng máu , khẽ gầm gừ mấy tiếng trong cổ họng :

- Mày ....

Hoàng giận dữ lao tới , nắm đấm còn cách mi mắt Phúc chừng hai centimet thì dừng lại .

Bởi lúc này họng súng lạnh ngắt của gã cũng đã đặt trên bụng hắn rồi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 4: Ai Là Đội Trưởng ? (2)

- Mày ...

Hoàng tròn mắt nhìn Phúc chăm chăm, môi khẽ mấp máy.

- Tao cần một lời giải thích.

Phúc bước giật lùi lại, hống súng trong tay vẫn hướng về phía Hoàng đầy cảnh giác. Gã trầm giọng:

- Đây là sự lựa chọn của hắn, không thể trách tôi được. Cậu hãy nhìn con số in trên đồng hồ của mỗi người chúng ta bây giờ đi. Hai kilomet! Điều đó có nghĩa là gì? Nghĩa là bất cứ ai trong số chúng ta nếu bỏ xa hai người được "chủ thân" chỉ định phải bám theo lần này quá hai kilomet thì đều sẽ .. Bùm! Cậu đã sống sót qua vài bộ phim, là người có kinh nghiệm nhất trong số chúng ta, chắc phải biết điều đó rõ hơn tôi đúng không nào?

Phúc dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Hắn chết bây giờ cũng là chết, một lúc nữa chết cũng là chết, vậy thì có gì khác nhau đâu cơ chứ? Nếu lỡ như vài ngày nữa hắn ra ra ngoài rêu rao, tiết lộ thân phận của chúng ta thì sao? Lúc đó ai sẽ chịu trách nhiệm đây? Cậu phải biết rằng, nếu mất đi lớp vỏ bọc được chủ thân mặc định sẵn hiện nay thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn cùng phiền toái không đáng có, ngay việc duy trì khoảng cách với hai "mục tiêu" lần này cũng sẽ trở thành một vấn đề không hề nhỏ. Cái giá phải trả cho việc đi sai một bước là vô cùng đắt. Cậu hiểu chứ?

Phúc liếc mắt nhìn sang mấy người Lập và Hoài My rồi hạ giọng:

- Hơn nữa, việc tôi vừa làm còn có một tác dụng rất lớn, đó là kiểm tra xem chủ thân sẽ trừ bao nhiêu điểm cho một người chết ở bộ phim lần này, để qua đó còn lên kế hoạch tác chiến về sau. Tôi đã lấy chính mình ra làm vật thử nghiệm, các cậu còn muốn gì nữa? Rất may, khác với mấy bộ phim trước mà tôi nghe Lập kể lại, lần này không hề có thông báo trừ điểm của chủ thân, điều đó có nghĩa là ...

Lập xen vào:

- Chẳng lẽ.. bộ phim này ... đâu có thành viên chết thì cũng không bị trừ điểm?

Phúc gật đầu rồi nheo mắt nhìn bốn người mới còn lại đầy ẩn ý.

- Đúng vậy. Các bạn chắc là đã thấy kết cục của người đàn ông kia rồi chứ? Chúng tôi có thể cho các bạn đi theo để tăng cơ hội sống sót, nhưng với điều kiện là phải giữ im lặng .. và phục tùng mọi mệnh lệnh chung của cả nhóm. Tất nhiên, chúng tôi cũng sẽ có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho các bạn, hiểu rồi chứ?

Hai gã thanh niên kia sau khi nhìn thấy màn nói một đằng làm một nẻo ban nãy của Phúc thì đều xanh hết cả mặt, đứng im không dám nhúc nhích. Người phụ nữ kia cũng không ngoại lệ. Hiếp thì cúi đầu nhìn xuống dưới đất, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Hành động vừa rồi của Phúc là một mũi tên trúng ba đích, vừa loại bỏ nguy cơ tiềm tàng lại giải đáp nghi vấn về cơ chế trừ điểm của bộ phim lần này, ngoài ra còn có thể nhân đó mà chấn nhiếp tinh thần của mấy người mới. Có một câu thành ngữ dân gian rất thích hợp để minh họa cho hành động đó của gã, đó là: "rung cây dọa khỉ".

Hoài My cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay rồi cất tiếng giục:

- Thôi, có gì thì để sau hãy nói. Chúng ta sắp bị "mục tiêu" bỏ xa rồi kia kìa!

- Nếu không có ai phản ..

Phúc chưa nói hết câu thì đã bị một thoi bất ngờ vào giữa mặt. Lập thấy Hoàng tự nhiên động thủ thì vội nhảy ra can thiệp. Ánh mắt sắc lạnh của Hoàng nhìn thoáng qua Lập rồi dừng lại ở chỗ Phúc, lúc này đang lồm cồm bò dậy lạnh nhạt nói:

- Lần sau muốn làm gì thì tốt hơn hết là cứ nói trước với mọi người một câu. Dù sao bây giờ mày vẫn chưa phải là đội trưởng, đúng không nào? Tao không muốn lúc nào cũng phải đề phòng việc bị người khác, nhất là đồng đội đâm lén sau lưng đâu.

Phúc lồm cồm bò dậy, lấy tay quệt vết máu dính trên khóe miệng rồi gật đầu đáp gọn lỏn:

- Được.

Lập tặc lưỡi nhìn cả hai người rồi nói:

- Về việc ai là đội trưởng .. thì để kết thúc bộ phim này tính sau đi. Dù gì đội của chúng ta cũng mới chỉ có bốn người, không cần vội.

Hoàng và Hoài My nghe vậy thì cùng gật đầu đồng ý. Phúc thấy cả ba người đều quay sang nhìn mình thì khoát tay nói:

- Tôi không có ý kiến.

...

Chín người lẳng lẳng nối đuôi nhau theo bọn lính Tây Dương áp giải Thúy về phủ chánh sứ . Tại đây , họ được giao nhiệm vụ canh gác vòng ngoài của trại giam . Gã thanh niên tên Hiệp sau khi thấy bọn lính canh bỏ đi hết thì chạy lại kéo Hoàng ra một chỗ rồi ghé tai hỏi nhỏ :

- Anh bạn , vừa rồi làm hay lắm , tôi rất thích .

Hoàng nhếch miệng cười nhạt :

- Không có gì . Anh ..

Hiệp không để hắn nói xong đã vội hỏi tiếp :

- Này anh bạn , thực sự tôi vẫn nghĩ đây là một bộ phim thì đúng hơn .. Anh cũng thấy gã Johnny Trí Nguyễn ban nãy đó chứ ? Nếu đúng như lời các anh nói về cái thể giới phim kinh dị gì gì đó thì tại sao họ lại không phát hiện ra sự khác lạ của chúng ta ? Từ cách ăn mặc , đi đứng .. chúng ta đều khác hẳn người thời này , chẳng lẽ mấy người đó đều ... bị mù hết cả ?

Hoàng đáp cụt ngắn :

-Đó là sự sắp xếp của thần linh , kẻ đã đưa chúng ta vào đây để chơi đùa mua vui như những con kiến ...Thân phận của chúng ta từ lúc vào đây đã được họ xếp đặt mặc định là lính Pháp rồi . Còn anh , nếu còn chưa tin thì cứ lao ra ngoài kia giết thử vài thằng là biết .

Hiệp còn đang bán tin bán nghi thì Lập từ ngoài đi vào , vừa ngồi xuống đã nói oang oang :

- Tôi đã hỏi rồi , phận sự của chúng ta là canh gác ở vòng ngoài khu biệt giam này , một khi chưa có lệnh của cấp trên thì tuyệt đối không được phép tiến vào trong dù là nửa bước . Bây giờ Thúy , một trong hai nhân vật chính đang bị giam bên trong , mọi người tính sao ?

Phúc khẽ gật đầu rồi liếc mắt nhìn quanh chậm rãi nói :

- Được rồi , bây giờ việc chúng ta cần làm đầu tiên là .. giới thiệu làm quen với nhau đã . Dù sao chúng ta hiện nay cũng đang ngồi cùng trên một con thuyền , phải biết chút gì về nhau chứ nhì .

Lần lượt từng người một giới thiệu về bản thân mình . Hai gã thanh niên kia tên Hùng và Dũng , là hai anh em ruột . Hai người bọn chúng đang ngồi trong quán cà phê thì bị đưa đến đây . Ngoài gã đàn ông bị chết không rõ danh tính kia thì lần này bọn họ có thêm một chuyên gia về tin học và kinh tế học : Nguyễn Văn Hiệp (tự nhận) và một nữ phiên dịch biết một ít tiếng Pháp : Lê Thị Hồng Thắm .

Hoài My cất tiếng hỏi :

- Vậy chúng ta khi nào thì hành động ?

- Tối nay .

Phúc đập điều thuốc lá đã hút gần hết trên tay xuống đất rồi cất giọng lạnh tanh .

..oOo..

- Sếp, anh Sỹ gọi anh có việc .

Cường với tay lấy chiếc áo sơ mi treo trên móc mặc vào rồi khẽ gật đầu với gã thanh niên đứng trước cửa .

- Anh.. anh đi đâu vậy ?

Thư Lệ lúc này đang ngồi trên sa lông , bộ dáng như kiến bò trên chảo lửa . Cô thấy Johnny định bỏ đi thì vội hỏi .

Gã đàn ông điên trai quay lại mỉm cười với Thư Lệ rồi đáp với vẻ lịch thiệp :

- Cô cứ ngồi đây một lát , tôi đi một lúc sẽ trở về ngay . Sau đó chúng ta sẽ cùng đi ăn tối . Ok ?

Hắn vừa dứt lời thì đã bỏ đi ngay . Thư Lệ trừng mắt nhìn bóng lưng gã đàn ông khuất sau cánh cửa phòng . Phải mất hơn mười phút sau cô mới lấy lại được bình tĩnh .

- " Không được , mình phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt ! "

Thư Lệ bắt đầu để ý quan sát căn phòng mình đang ở hết một lượt . Không có chiếc điện thoại nào cả . Hồi chiều do có sự xuất hiện của Johnny Trí Nguyễn làm cô tưởng đây là một đoàn làm phim , nên mới chấp nhận lời mời của gã về đây . Thế nhưng mặc cho Thư Lệ đã hết lời giải thích từ chiều tới giờ , gã đàn ông kia chỉ cau mày nhìn cô như nhìn một người điên vậy .

Rốt cuộc là sao ? Đây là đâu ? chẳng lẽ ...

Nghĩ lại những lời mà gã đàn ông đầu đinh tên Lập kia nói cho mình nghe lúc trước , Thư Lệ thấy đầu cứ ong ong hết cả lên .

Thật là hoang đường ! Làm gì có chuyện như thế chứ ?

Nhưng ... nếu đó không phải là sự thật thì .. mình đang ở đâu đây ? Việt Nam thời Pháp thuộc ư ? buồn cười thật .

Thư Lệ lắc mạnh đầu không suy nghĩ tiếp nữa . Cô đã nghĩ suốt từ chiều tới giờ , vạch ra bao nhiêu là giả thuyết , song vẫn không chấp nhận nổi cái nào . Mọi sự diễn ra cứ như là một giấc mơ vậy .. Từ sân khấu rực rỡ đèn hoa tới màn giết người đầm máu ngoài chợ , rồi tới tòa nhà mang đậm phong cách cổ điển này ... bao việc hoang đường xảy ra chỉ trong có một ngày .. bây giờ Thư Lệ chỉ thiếu nước quay ra phát điên nữa mà thôi .

" Phải thoát ra khỏi đây ! "

Thư Lệ nắm một khúc sắt dài khoảng năm phân trong tay rồi đi ra cửa . Cô vừa mới lao ra thì đã đụng phải một gã đàn ông đứng sẵn bên ngoài .

- Anh ..

Đó là một gã đàn ông khá đẹp trai trong bộ vest đen , mái tóc buộc túm lại đằng sau trông có phần lãng tử . Hắn nhìn Thư Lệ với cặp mắt sáng quắc như loài cú đêm , đoạn nở nụ cười hòa nhã :

- Tiểu thư , tôi là Danh , rất vui được làm quen với cô . Cô có thể đi theo tôi một lát được không ?

Thư Lệ vừa ôm ngực thở gấp vừa nhìn gã đàn ông cao hơn mình cả cái đầu trước mặt . Bộ ngực cao ngất rung động liên hồi làm ánh mắt hắn không thể dời ra được chỗ khác .

- Tôi ... anh có thể chỉ đường cho tôi rời khỏi đây được không ?

Gã đàn ông nhếch miệng cười đáp :

- Rất sẵn lòng , thưa tiểu thư .

....

- Anh.. dẫn tôi đi đâu vậy ?

Thư Lệ đi đằng sau gã , vừa nhìn ngó xung quanh vừa hỏi với vẻ bất an . Cô có dự cảm rất mãnh liệt rằng , người đàn ông này đang có chủ ý xấu với mình .

- Tôi rồi , mời cô vào .

Danh đứng trước cửa phòng cúi người đưa tay ra mời , khuôn mặt vẫn treo nụ cười mím đầy vẻ lịch thiệp . Thư Lệ nghi hoặc kiễng chân nhìn vào trong một hồi rồi hỏi lại :

- Tôi .. vào đây ư ? Để làm gì ?

- Đúng vậy , thưa tiểu thư .

Cô còn chưa kịp từ chối thì đã bị gã đẩy lưng vào trong phòng rồi đóng cửa lại . Tiếng cửa sập khô khốc làm nổi bất an trong lòng Thư Lệ dâng cao hơn bao giờ hết . Cô dùng hai tay cô hết sức xoay nắm đấm cửa , nhưng chỉ là vô ích .

- Tiểu thư , mời ngồi .

Thư Lệ hoảng hốt quay đầu lại . Cô hiện đang ở trong một căn phòng rộng tầm năm mét vuông , có phòng ngủ và bàn làm việc riêng . Lúc này , một gã đàn ông ngoại quốc đang chống cằm nhìn cô một vòng từ trên xuống dưới , bộ dáng tràn đầy ngạc nhiên cùng kinh ngạc , sau dần chuyển thành đắc ý . Tiếng nói vừa rồi là của gã .

- Ông .. là ai ? Nơi đây là đâu ?

Thư Lệ đứng dựa lưng vào cửa , dè dặt hỏi .

- Cô yên tâm , ở đây không ai có thể làm hại cô được đâu . Lại đây ngồi với tôi nào .

Thư Lệ sau một hồi do dự thì cẩn thận lại gần , đoạn chỉ tay vào chiếc điện thoại đặt trên bàn nói :

- Thưa ông , tôi .. có thể dùng nó một lát có được không ?

Gã trung niên kia nghe vậy thì liền gật đầu , khuôn mặt lộ vẻ hoan hỉ , đoạn giơ hai tay ra cười nói :

- Cứ tự nhiên , N'hésitez pas , N'hésitez pas !

Thư Lệ vừa nhìn vừa từ từ tiến tới gần chiếc bàn nơi hấn ngồi một cách vô cùng thận trọng . Thế nhưng cô vừa mới chụp lấy ống nghe , còn chưa kịp quay số thì đã bị một bàn tay rắn chắc tóm chặt lấy cổ tay mình .

- Ông ... làm gì vậy ?

Thư Lệ kinh hãi hét lên rồi cố hết sức giằng ra . Hấn bắt chợt buông tay làm cô ngã dúm dui vào tường . Thư Lệ vừa mới ngẩng lên , còn chưa kịp định thần thì đã bị một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mặt .

- Désolé (Xin lỗi) ... ta thực lòng không muốn dùng tới nó đâu ... miễn là cô chịu phối hợp và biết nghe lời , hiểu chứ ?

Nhìn sâu vào họng súng đen ngòm kia , sắc mặt Thư Lệ dần chuyển sang tái nhợt . Cô định hét lên song mãi mà vẫn không thể thốt lên lời , chỉ đành lùi lại sát tường , dùng cặp mắt sợ hãi nhìn gã đàn ông hơn mình cả chục tuổi trước mặt .

- Cô có thể hét lên nếu muốn , nhưng tôi rất buồn khi phải nói trước rằng : tất cả đều chỉ là vô ích thôi ..

Gã vừa dứt lời thì liền đặt mông ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa gần đó rồi phát tay nói :

- Được rồi , bây giờ thì .. đứng lên .. đứng rồi .

- Giờ thì .. cởi quần áo ra .. áo trước đi . Ha ha ha ..

Thư Lệ từ từ nhô mồm , nhìn gã đàn ông ngồi trước mặt mình một hồi rồi khẽ lắc đầu . Hấn thấy thế thì sắc mặt hơi cứng lại , lạnh lùng hỏi :

- Có nghe ta nói gì không vậy ?

Trước ánh mắt đầy vẻ uy hiếp của gã , Thư Lệ rùng mình sợ hãi . Cô run rẩy cởi chiếc áo dài tay đang mặc trên người xuống trong vô thức . Chiếc áo cánh màu trắng thêu ren khế tuột xuống đất . Lúc này nửa thân trên của cô chỉ còn có đồ lót .

- Tiếp !

Song lần này mặc kệ hấn nói thế nào , Thư Lệ vẫn đứng yên tại chỗ . Gã sĩ quan Pháp thấy thế thì sa sầm mặt xuống , giơ tay lên vỗ liền hai cái . Cửa phòng ngay lập tức bật mở , hai tên lính đeo súng nét mặt vô cảm từ ngoài bước vào .

Gã chỉ tay về phía Thư Lệ rồi ra lệnh :

- Bắt ...

- Hự !

Trúng một đòn bất ngờ vào gáy của chính gã đồng nghiệp đứng ngay bên cạnh mình , tên lính bước về phía Thư Lệ ngã vật xuống đất bất tỉnh . Viên sĩ quan kia thấy vậy thì biến sắc , nhanh như cắt giơ khẩu súng trong tay lên nhắm về phía gã khai hỏa . Song đã muộn , hấn còn chưa kịp bắn thì cần cổ đã bị một cánh tay cứng như sắt bóp chặt lại .

- Mày ...

Hấn chỉ kịp lấp bấp hai tiếng thì đã bị ấn thêm một cú chặt rất mạnh vào sau gáy , cả người xiêu xuống rồi bất tỉnh . Thư Lệ tròn mắt nhìn người đàn ông vừa mới xuất hiện , miệng lắp bắp :

- A.. anh ..

Hoàng lật quần áo của gã lính đang nằm bất tỉnh trên đất kia ra rồi đưa cho Thư Lệ . Hấn thấy cô ta vẫn đứng im như tượng nhìn mình thì lấy tay giật chiếc mũ màu vàng che gần kín mặt xuống , nhát giọng nói :

- Còn không mau mặc vào ?

Thư Lệ lúc này mới bừng tỉnh . Cô vội lấy tay che ngực rồi đỏ mặt nhận lấy quần áo trong tay gã . Hoàng sau khi kiểm tra người gã sĩ quan kia một hồi thì giờ hai ngón tay lên nhìn Thư Lệ nói :

- Hai phút . Tôi cho cô hai phút . Hiểu chứ ?

Hấn nói xong thì liền bước ra ngoài . Thế nhưng cũng phải mất tới hơn ba phút , Thư Lệ mới từ trong bước ra . Hoàng nhú mày nhìn cô ta từ trên xuống dưới hết một lượt rồi gật đầu nói :

- Đi .

-Khoan đã ..

Hoàng bực mình quay lại , gắt giọng :

- Chuyện gì nữa ?

Thư Lệ lấy tay kéo vành mũ lên rồi hé mắt nhìn gã đàn ông trước mặt , nhẹ giọng hỏi :

- Anh ..tên là gì vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 5: Náo Loạn Trong Phủ Chánh Sứ

Hoàng lấy tay kéo mạnh vành mũ của Thư Lệ xuống tới tận mũi , miệng gắt :

- Đứng nhiều chuyện . Còn sợ chưa đủ lộ nữa chắc ?

Thư Lệ nghe thế thì le lưỡi , vội cúi gầm mặt xuống . Hai người đi được một đoạn thì có tiếng súng nổ chất chúa phát ra từ khu biệt giam cuối dãy hành lang phía đông . Lập tức , tiếng la hét gọi nhau í ới cùng bước chân lính Pháp chạy về phía đó vang lên rầm rập . Chỉ có mỗi Hoàng và Thư Lệ là làm lùi kéo nhau đi về hướng ngược lại .

Cùng lúc đó , có tiếng chuông không hiểu từ đâu vang lên ầm ỹ .

- Aller ? Aller ? Đi đâu thế ?

Hai người đi qua phòng trực ban ở mạn nam khu A phủ chánh sứ thì bị gọi lại . Viên đội trưởng người Pháp thấy hai người bọn họ cứ cúi đầu đi miết , làm như không nghe thấy thì nhủ mảy gọi tiếp :

- Hai anh kia , có nghe tôi nói gì không đó ? ra ngoài có việc gì ? đang là giờ giới nghiêm mà ?

Thư Lệ tim đập thình thình , vô thức nép người vào ngực gã đàn ông đi bên cạnh . Hoàng sau khi trấn tĩnh thì liền quay đầu lại nhìn gã đáp :

- Dạ , chúng tôi được lệnh của ngài chánh sứ ra ngoài có chút việc , thưa ngài .

Viên đội trưởng cau mày nhìn Hoàng từ trên xuống dưới hết một lượt rồi nháy mắt ra hiệu cho hai tên thuộc hạ theo mình lại gần . Gã cất giọng lạnh tanh :

- Hai cậu ở đội nào ?

Hoàng ngậm đánh giá , đối phương có ba người . Hắn tiến lên một bước rồi cúi đầu cung kính đáp :

- Dạ , tôi ..

" ***** "

Hoàng mở trừng mắt , một giọt mồ hôi khế chảy dài trên má . Có thứ gì đó vừa mở ra trong ngực gã . Hai mắt Hoàng đột nhiên sáng rực lên . Hắn biết rõ thứ kim loại lạnh ngắt đang chìa vào thái dương mình là vật gì . Gã đội trưởng lên đạn đánh cách rồi lạnh giọng nói :

- Thuộc hạ thân tín dưới quyền ngài chánh sứ làm gì có người bắc nào ? Mày là ai ? Thâm nhập vào đây có mục đích gì ? Nói !

Không khí lúc này như đông cứng hết cả lại , chỉ còn tiếng thở mạnh cùng tim đập thình thình .

- Hự !

Hoàng bất ngờ lao tới , húc mạnh đầu vào ngực gã đàn ông đứng trước mặt mình . Viên đội trưởng kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã vật ra sàn , hai mắt trợn tròn . Hai gã thủ hạ bên cạnh gã này giờ vẫn dí súng về phía Hoàng cảnh giới , thấy vậy thì lập tức bóp cò khai hỏa .

Công bằng mà nói thì phản xạ của hai tên lính này cũng không phải hạng tồi , bất quá trong mắt Hoàng lúc này thì không khác gì trẻ con múa may vậy . Trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn , hắn thậm chí còn có thể nhìn rõ quỹ đạo của hai đầu đạn đang bay đến chỗ mình . Hoàng uốn người cong như một con rắn , vừa vặn né loạt đạn bắn tới từ khoảng cách rất gần , chỉ vón vên hơn một mét . Hắn chồm người áp sát đối phương , tay phải vung lên chặt một nhát vào bả vai tên lính đứng gần mình nhất . Gã đàn ông xấu số này còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã phải tạm biệt cánh tay phải của mình mãi mãi .

- Á ! AAAA ...

Tên lính còn lại thấy thế thì liền dí lưỡi lê trên đầu súng đâm thẳng vào ngực Hoàng . Song tới khi gã nhận ra kẻ địch của mình đang ở đâu thì một hòng súng lạnh lẽo đã dí chặt lên trán .

Hoàng do dự một lát rồi xoay ngược khẩu M88 trên tay , thúc một cú vào bụng đối phương . Giải quyết xong cả ba , hắn quay lại nắm tay Thư Lệ rồi chạy một mạch về phía cổng nam .

- Á...

Trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn , mọi giác quan cùng khả năng của con người đều được khai thác và phát huy tới cực hạn . Hoàng không dám nắm chặt tay Thư Lệ , vì sợ mình dùng lực mạnh quá sẽ làm cánh tay cô ta đứt rời . Và đó là nguyên nhân và lý do tại sao Thư Lệ bị rút lại phía sau .

Tới lúc Hoàng nhận ra và quay đầu lại thì đã không còn thấy Thư Lệ đâu nữa . Cùng lúc đó , cảm giác thoát lực xuất hiện làm gã đang trên đà chạy thì sụm người xuống , cả người bủn rủn , đầu óc hoa lên khó chịu vô cùng .

Hắn biết cảm giác này biểu trưng cho cái gì . Lúc này xung quanh gã , tiếng chuông báo động vẫn reo lên từng hồi inh ỏi không ngừng . Quay mặt nhìn lại đằng sau , lúc này đang có hơn năm tên lính lê dương đang ôm súng đuổi theo , Hoàng thấy lòng chợt lạnh . Gã cố gắng bắt ép cơ thể khai mở lại bản năng sinh tồn nhưng không thành công . Phía trước lúc này cũng có tiếng bước chân truyền tới , rõ ràng là đang có một cơ sở lớn quân địch đang tiến về phía này .

" Sao bọn chúng biết nhỉ .. đúng rồi , tiếng chuông .. chết tiệt ! "

Cảm thấy hai chấm đỏ trong đầu đang di chuyển với tốc độ nhanh dần , Hoàng hiểu ngay rằng tình tiết bộ phim đang được triển khai . Chỉ ít phút nữa thôi , Cường sẽ cứu Thủy trốn khỏi đây bằng xe của mình , và bọn họ bắt buộc phải bám theo ngay nếu không muốn chết . Hoàng hơi do dự . Quay lại cứu cô ta hay là đi luôn đây ? Mình bây giờ một mình chạy thoát khỏi đây còn khó , nếu còn quay lại nữa thì ... chưa kể còn vấn đề thời gian nữa ..

Chỉ là một người không thân không thích , bèo nước gặp nhau , mình như vậy đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi ..

" Bỏ đi ! "

..o0o...

Thư Lệ ôm bàn tay phải lúc này đã bị cụt mất hai ngón , sắc mặt tái nhợt vì đau đớn cùng sợ hãi . Cô căng mắt ra nhìn về phía trước , gã đàn ông đi cùng mình ban nãy giờ đã mất hút từ khi nào .

- Giờ tay lên ! Mains en l'air ! Mains en l'air !

Bị hai nòng súng lạnh ngắt chĩa vào lưng , Thư Lệ vội vàng giơ hai tay lên quá đỉnh đầu . Đột nhiên , hai gã đàn ông đứng sau lưng cô bỗng cùng nhau đổ người ngã xuống như chuối rụng . Một người mặc quân phục , đội nón kéo tay Thư Lệ đứng lên rồi lớn tiếng giục :

- Đi mau !

Hy vọng sống sót lại bùng lên thêm một lần nữa trong lòng cô gái trẻ . Hắn vừa bắn , vừa kéo Thư Lệ tránh đạn và chạy về phía trước . Người này bắn súng rất khá , hầu như không có phát nào trượt , có thể nói là " bách phát bách trúng " . Hai người kéo nhau chạy vòng ra hành lang cánh phải . Người kia sau khi ném ra ba quả lựu đạn hơi cay về phía sau để cắt đuôi đám lính đang hùng hổ đuổi theo thì liền bế xốc Thư Lệ lên vai rồi chạy thẳng một mạch :

- Hự !

Từ cánh cửa gạch , một bóng đen bất ngờ nhảy xổ ra chặn đường hai người . Người kia bị trúng một cú đá bất ngờ như trời giáng vào ngực thì ngã dúi dụi về một bên , chiếc nón đội trên đầu bung ra .

Thư Lệ tròn mắt nhìn mái tóc dài cùng khuôn mặt đầy nữ tính sau chiếc nón kia , hóa ra đây là cô gái trong số mấy người hôm qua từng vào đây cùng với mình . Hoài My lộn người dậy , chùi vết máu trên khóe miệng rồi nhìn gã đàn ông trước mặt nhếch miệng cười nhạt :

- Được đó ! Bất quá .. anh vẫn thường ra tay đánh lén phụ nữ như vậy sao ?

Kẻ vừa mới xuất hiện chặn hai người lại là một gã thanh niên trẻ tuổi mặc vest đen , mái tóc dài buộc túm lại cột tùy tiện đằng sau gáy . Gã chính là Danh - thuộc hạ thân tín của Sỹ , kẻ vừa mới đưa Thư Lệ đến phòng tên sĩ quan Pháp ban nãy . Hắn khẽ cúi người chào hai người rồi nở nụ cười lịch thiệp :

- Rất xin lỗi vì sự thất lễ này .. tôi sẽ nhường cô ba chiêu , được chứ ?

Hoài My chẳng nói chẳng rằng mà lao thẳng vào tấn công gã . Danh sau khi nhường cô đứng ba đòn thì liền lựa thế cúi người định nhặt khẩu tiểu liên của Hoài My lúc này đang rơi trên mặt đất .

Hoài My thấy vậy thì hừ một tiếng , nhảy xổ tới đá vào hạ bộ của gã . Danh không còn cách nào khác , đành phải đá khẩu súng ra xa rồi lùi lại , đồng thời chặn luôn lối thoát của cả hai người .

Xét về võ thuật, Hoài My từ trước tới nay vẫn luôn tự tin mình chẳng kém cạnh gì phái này râu. Chỉ là mấy bộ phim trước cô chưa có cơ hội để thể hiện mà thôi. Hai người lao vào cận chiến, bất phân thắng bại. Cô nghe tiếng bước chân chạy về phía này càng ngày càng rõ thì nóng ruột, nhất thời không giữ được bình tĩnh, càng đánh càng loạn. Thư Lệ sau khi hoàn hồn thì liền lò dò chạy đi nhặt khẩu tiểu liên vừa này bị Danh đá đi hiện đang nằm trên mặt đất. Danh thấy vậy thì vội lùi lại giữ khoảng cách với hai người rồi rút khẩu Colt trong ngực áo ra nhắm về phía Hoài My nhát giọng nói:

- Kết thúc rồi.

- "Đoàng"

Nghe tiếng súng nổ vang lên, Thư Lệ sợ hãi nhắm chặt hai mắt, tới khi thấy mình chắc chắn không có việc gì thì mới từ từ mở ra. Trái ngược với sự tưởng tượng của Thư Lệ, Danh lúc này đang ôm vai, sắc mặt đau đớn. Viên đạn vừa rồi không phải do hắn khai hỏa... mà là một người khác.

Danh quay ngoắt lại phía sau, nhưng chưa kịp làm gì thì đã trúng thêm một viên đạn nữa vào tay phải. "Cạch" một tiếng, khẩu Colt trong tay gã rơi xuống mặt sàn.

- Đi mau! Còn đứng đó ngắm tới bao giờ nữa?

Hoàng nhét khẩu M88 vào túi quần bỏ rồi chạy lại hét lớn. Hoài My sau khi khuyến mãi thêm cho Danh một cú xông phi vào ngực phải làm gã nằm thẳng cẳng trên mặt đất thì liền lại gần chỗ Thư Lệ, giật khẩu tiểu liên trong tay cô ta chĩa về phía gã.

- Bỏ đi.

Hoàng gạt tay Hoài My xuống, trầm giọng. Cô nhủ mấy nhin gã với vẻ khó hiểu rồi bẻ xóc Thư Lệ lên vai tiếp tục chạy một mạch. Thấy bước chân của Hoài My có vẻ nặng nhọc và khó khăn, Hoàng lại gần nói:

- Để cô ta cho tôi.

Hoài My cũng không nhiều lời mà ngay lập tức giao Thư Lệ lại cho gã. Hoàng tuy cồng Thư Lệ trên lưng song tốc độ vẫn không hề giảm sút, thậm chí còn nhanh hơn trước một bậc. Hai chấm đỏ kia đã đột nhiên gia tăng tốc độ từ lâu, có lẽ là đang trên xe. Hai người cầm đầu chạy. Phía sau, tiếng chuông báo động vẫn réo lên từng hồi không dứt.

Dọc đường, Hoài My thấy xác lính Pháp nằm la liệt khắp nơi, tất cả đều đã mất sức chiến đấu nhưng nặng nhất cũng chỉ trọng thương chứ không có ai mất mạng thì quay sang nhìn Hoàng hỏi:

- Là anh làm hả?

Hoàng vẫn chỉ cầm đầu chạy một mạch không đáp. Lúc này ba người bọn họ đã bỏ đám lính đuổi theo đằng sau lại một khoảng cách khá xa. Sau khi đi hết hành lang cánh phải, qua phòng thường trực và thông tin liên lạc tới cổng Nam thì họ thấy xe của Lập đã đậu ở đó chờ sẵn. Ba người vừa mới lên xe thì đã nghe thấy tiếng Phúc gào lên với vẻ bức tức:

- Sao lâu vậy? Tiếng chuông báo động đó là từ đâu ra thế?

Lập đã khởi động xe chờ sẵn, chỉ đợi ba người lên là rồ máy phóng đi ngay. Hoài My nhắm mắt lại một hồi rồi lấy tay lau mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, thờ phào:

- May quá, vẫn còn kịp. Suýt tí nữa thì..

Lúc này hai chấm đỏ tượng trưng cho Cường và Thúy, hai nhân vật mà bọn họ phải duy trì khoảng cách tối thiểu là hai km trong bộ phim lần này đã hòa vào làm một và di chuyển với tốc độ rất nhanh. Theo như cốt truyện thì hiện giờ Cường đã thành công cứu Thúy ra khỏi trại giam và đang đem cô ta trốn về nhà của mình. Nếu vừa này ba người bọn họ chậm hơn một chút thì giờ này chắc đã...

Phúc trầm giọng nói:

- May cho mấy người đấy. Nếu chậm thêm khoảng hai phút nữa thì bọn tôi đành phải bỏ ba người lại mà đi trước thôi. Chuyện gì xảy ra trong đó vậy? Có sự cố gì à?

Hoài My nhún vai, lắc đầu rồi chỉ tay về phía Hoàng. Phúc thấy vậy thì nhìn chăm chăm gã một hồi rồi hỏi:

- Nói đi, tại sao?

Hoàng hờ hững nhìn ra ngoài cửa xe không đáp.

- Cậu.. không làm theo kế hoạch đã đề ra?

Thấy Hoàng không trả lời, Phúc lạnh lùng hỏi tiếp:

- Cậu không giết viên sĩ quan kia, có đúng không?

Hoàng ho khan một tiếng rồi liếc mắt nhìn gã , từ đầu tới cuối vẫn không nói lấy một câu .

Phúc thấy vậy thì cười nhạt rồi nhìn về phía Thư Lệ :

- Điều này muốn xác minh cũng không khó lắm .. mà cũng chẳng cần thiết . Bởi chỉ cần riêng một mình cô ta là đã quá đủ rồi . Chỉ cần đợi tới ngày mai , xem trên đường phố có dán đầy áp phích truy nã hai người hay không là biết ngay ấy mà .

Gã dừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Vì một người mới mà cả đội phải mạo hiểm và tốn nhiều công sức như vậy .. ngay từ đầu tôi đã không đồng ý với phương án này rồi . Nhưng chuyện này đã thông qua biểu quyết và được phần lớn thành viên trong nhóm đồng ý nên tôi cũng không bàn tới nữa . Cái tôi muốn nói tới ở đây là ý thức trách nhiệm của cậu , Lê Minh Hoàng ạ . Tôi đã dặn cậu kỹ từ trước , càng đề lại ít manh mối càng tốt , gọn nhất là giết người diệt khẩu , đỡ phải mất công lo lắng về sau . Giờ chắc cậu cũng đã biết tiếng chuông báo động vừa rồi là từ đâu mà ra rồi chứ ? Chỉ vì một phút yếu lòng của cậu mà liên lụy tới cả đội , cậu nghĩ mình là anh hùng chắc , hay là bỏ tất hiện thế cứu khổ cứu nạn ?

Phúc ngừng lại đôi hơi rồi nói tiếp :

- Nếu cậu hành động theo phương án mà cả đội đã thống nhất từ trước thì mọi chuyện đã khác . Chính vì không tin tưởng cậu cho lắm nên tôi mới phải bảo Hoài My đi theo để trợ giúp . Cậu là người mở (%) giới hạn bản thân cao nhất , đã trải qua cường hóa , là người giàu kinh nghiệm và là chiến đấu lực quan trọng nhất trong đội chúng ta tính tới thời điểm này .. Tôi mong đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cậu hành động theo cảm tính , bỏ qua lợi ích của cả đội , hiểu chứ ?

Hoàng lấy thuốc ra hút , im lìm không đáp . Thư Lệ vừa lấy tay vuốt lại nếp tóc vừa cúi đầu nhìn Hoàng và Hoài My cất giọng nhỏ nhẹ :

-Chuyện tối nay .. vô cùng cảm ơn hai người ..

Hoài My chỉ tay lên đầu xe , che miệng cười đáp :

- Chị phải cảm ơn anh tài xế đẹp trai ngồi trên kia kìa . Nếu không có anh ấy tìm mọi cách thuyết phục gã máu lạnh kia thì chị giờ này chắc vẫn còn ở trong đó đấy !

Thư Lệ nghe vậy thì hơi xấu hổ , đỏ mặt quay lên nhìn Lập nói :

- Vậy .. cảm ơn anh rất nhiều ..

Lập này giờ vẫn hí hửng chờ mãi , vừa nghe thấy đã cười toe toét quay xuống phát tay nói , không quen nháy mắt với Hoài My một cái :

- Không có gì , không có gì .. tôi là fan hâm mộ của cô mà .. khi nào rảnh cùng tôi đi dạo phố uống cafe là được !

Thư Lệ bất chợt nhìn xuống bàn tay phải vẫn đang đầm đìa máu của mình , sắc mặt từ đỏ ửng dần chuyển sang tái nhợt . Vừa này do quá sợ hãi nên cô căn bản không để ý tới nó , giờ mới thấy đau đến xây xẩm mặt mày . Hoàng thấy ngón út cùng áp út của cô ta bị đứt lìa thì biết ngay là tại mình ban này không kiểm soát được sức mạnh mà vô tình gây ra , lòng chợt thấy áy náy vô cùng . Gã lấy hộp cứu thương trong túi của Hằng ra lấy bông băng và lọ thuốc màu vàng đưa cho cô nói :

- Bôi thứ này vào là ổn thôi .

Thư Lệ sau khi nhận bông băng từ tay gã thì liền cúi đầu nhỏ giọng cảm ơn :

- Cảm ơn anh .

Nhận thấy hai chấm đỏ lúc này đã gần như bất động , Hiệp nhìn Phúc nói :

- Họ dừng lại rồi .

Phúc lúc này đang ngo đầu nhìn ra ngoài cửa xe . Gã sau khi quay ngang quay ngửa một hồi lâu thì liền ra hiệu cho Lập dừng xe lại . Hoài My thấy gã đi xuống thì hỏi :

- Làm gì vậy ?

Phúc không buồn trả lời mà nhìn thẳng về chỗ Hoàng hỏi :

- Hoàng , túi đồ của cả nhóm cậu cầm phải không ?

Hoàng gật đầu , lấy túi trữ vật trong túi quần bên phải ra vứt về phía gã . Bọn họ sau khi dùng vàng đem theo đổi lấy một lượng tiền khá khá thì mạnh ai nấy đi ra chợ sắm sửa quần áo , vật dụng rồi bao nguyên một nhà nghỉ làm nơi dừng chân . Khi xếp phòng , Hoài My thấy người phụ nữ trung niên kia giờ đã thay đổi một bộ quần áo tương đối mát mẻ , lại bám dính lấy Lập suốt cả buổi chiều thì cao hứng giật gấu áo Hoàng chỉ tay về phía đó hấp háy mắt cười trộm .

Thấy nét mặt Hoàng có vẻ cổ quái , Hoài My khó hiểu hỏi :

- Anh Hoàng sao vậy ? Vẫn còn tức vụ đêm qua à ?

Hoàng khẽ lắc đầu , đoạn chỉ tay về phía Lập và người phụ nữ kia mỉm cười thần bí :

- Em có biết cô ta là ai không ?

Hoài My nhìn kỹ người phụ nữ kia lại một lần nữa rồi lắc đầu . Hoàng nhún vai một cái rồi ghé miệng sát tai cô nàng thầm thì với vẻ bí mật .

- Hà ? ... cô ta .. là đàn ông á ?

Hoàng gật đầu , lấy tay xoa cằm rồi nhìn về phía Lập đang hí hửng đứng cách đó không xa cười với vẻ thích thú :

- Sáng mai .. chắc sẽ có trò hay rồi đây . Ha ha ha ..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 6: Đánh Cuộc

Một đêm an bình trôi qua .

Sáng hôm sau , Hoàng không ngủ được mấy nên thức dậy từ rất sớm . Vừa đi từ trên lầu xuống , hắn đã thấy một cô gái mặc áo xanh ngồi ở dưới tiền sảnh uống trà không biết từ khi nào . Cô gái kia nghe thấy có tiếng động thì liền ngược mắt lên nhìn . Lúc đó Hoàng mới nhận ra , cô ta chính là Thư Lệ , nữ ca sĩ đang nổi hiện nay, hiện đang là đồng đội của mình trong bộ phim lần này .

Hoàng tự pha cho mình một ấm trà rồi chậm rãi thưởng thức . Còn gì tuyệt hơn việc vừa nhâm nhi chén trà nóng trong tay vừa tận hưởng bầu không khí trong lành buổi sớm mai . Thư Lệ thấy anh chàng này không có ý bắt chuyện với mình thì cũng làm như không thấy , mắt nhìn đắm đắm vào cốc trà trong tay .

Hai người ngồi như vậy được chừng mười lăm phút thì lần lượt Lập rồi Hoài My thức dậy đi xuống dưới lầu . Lập sáng nay trông thần tình có vẻ uể oải , song vừa thấy Thư Lệ thì lập tức lo chỉnh đốn y phục tóc tai chạy tới , sắc mặt cũng tươi tỉnh hẳn lên .

- Cô dậy sớm vậy à ,chắc cũng chưa ăn sáng phải không ? đi cùng tôi nhé ?

Thư Lệ nhớ tới chuyện hôm qua trong phủ chánh sứ thì cũng nể mặt gã mấy phần . Cô mỉm cười gật đầu nhận lời mời của gã rồi đứng dậy . Lập khẽ ho một tiếng rồi nhìn Hoàng và Hoài My nói :

- Mấy người ..

Hoàng khoát tay cười nói :

- Tôi ăn rồi , cậu cứ đi đi .

Mãi cho tới khi bóng hai người khuất hẳn sau cánh cửa nhà trọ , Hoài My mới ôm bụng cười ngặt nghẽo :

-Hôm qua em để ý thấy rồi.. " cô ta " lúc mười giờ đêm có vào phòng Lập .. giờ đã ra hay chưa thì không biết . Nhưng trông mặt mũi anh ta thì hình như vẫn chưa nhận ra thì phải . Anh nói có thiệt không đó ? Hắn ... là trai giả gái thật à ?

Hoàng gật đầu , bữu môi :

- Chắc như bấp luôn . Gã đó là " Gay - er " nổi tiếng Vũng Tàu luôn đó , em cứ thử đi dạo bãi trước đường Võ Thị Sáu vào buổi tối rồi hỏi dân ở đó là biết ngay à . Nó trang điểm, móng má kỹ lắm, nhái cả giọng nữa cơ mà , mới tiếp xúc thì không thể nhận ra được đâu . Anh lúc mới gặp còn nhầm nữa là .. Tại mới đầu nhìn nó mặc đồ công sở , trang điểm hơi khác với cả xưng tên giả nên anh mới không nhận ra , sau này nghe giọng mới để ý ...

Hoài My chép miệng hỏi :

- Kể cả thế mà anh Lập vẫn chưa hay biết gì thì cũng.. hơi lạ đấy . Em tưởng .. đấy , cái " ấy ấy " đấy ..!

Hoàng nhếch môi cười nhạt rồi nói đùa vài câu làm Hoài My đỏ hết cả mặt . Chẳng lẽ giờ hắn lại bảo với cô bé này rằng , tối qua anh Lập của em mười phần thì chắc chín là đã bị gã " BJ " tới nổi không tài nào " lên " lại nổi thì còn tâm trí nào mà để ý tới chuyện khác nữa chứ ? Thôi , cái này có lẽ để cô bé về sau tự " tìm hiểu " đi thì hơn ..

Phúc lúc này cũng đã dậy , đang bước chầm chậm từ trên cầu thang xuống . Gã sau khi gõ cửa phòng Hoàng không thấy ai trả lời thì liền đi xuống tầng một . Hoàng vừa vuốt cằm vừa nhìn gã , thầm nghĩ tên này mặt mày lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm nghị , không hiểu tâm sinh lý có chỗ nào bất bình thường không ? Chẳng có nhẽ ...

Hoàng còn đang suy nghĩ vẩn vơ thì giọng nói nghiêm túc của Phúc đã vang lên bên tai :

- Tôi có chuyện muốn bàn với cậu .

...oOo...

Khu chung cư A38 nằm trên đường Nguyễn Viết Chánh - đối diện nhà thờ Đức Bà lúc này đang bị mấy chục lính Pháp bao vây vòng trong vòng ngoài . Trên cửa sổ tầng hai , một cô gái xinh đẹp có khuôn mặt trái xoan để tóc dài nép mình bên cửa sổ vén rèm nhìn xuống , sắc mặt khế biến :

- Không xong rồi .

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thúy , Cường nhẹ giọng trấn an :

- Yên tâm , nơi này còn có một địa đạo nữa , cứ đi theo tôi .

Thúy dứt khẩu súng ngắn của mình vào ngực rồi bước ra mở cửa . Hai người không xuống tầng một mà đi vòng theo lối khác . Nhìn cánh cửa hầm to bản từ từ mở ra sau bức tranh khổ lớn treo trong phòng khách , Thúy không giấu nổi vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ trên khuôn mặt .

- Hey , đi đâu mà vội thế ?

Một tiếng ầm trầm đục vang lên , vách tường cạnh nơi họ đứng đột nhiên bị đánh thủng một lỗ lớn . Từ phòng bên , một gã đàn ông mặc complet lao vào , vừa xuất hiện đã tổng nguyên một cước vào ngực Cường . Cường vừa xoay người lại thì đã trúng một cú song phi vào ngực phải , ngã văng về phía góc phòng . Chiếc bàn uống trà làm từ gỗ lim được đóng rất chắc song vẫn không chịu nổi uy lực từ đòn tấn công bất ngờ của gã đàn ông lạ mặt kia , lưng Cường chỉ mới đề vào đã gãy thành mười mấy mảnh .

Sỹ lấy tay vén đám tóc mái lòa xòa trước mặt qua một bên rồi nhìn Cường cất giọng trào phúng :

- Gái đẹp trên đời đâu có thiếu .. vậy mà mày lại phản bội tao đi theo con chó cái này ư ?

Thúy phản ứng rất nhanh . Cô vừa thấy có động là đã lùi ngay lại một bước rồi rút súng ra . Song Sỹ còn nhanh hơn , gã vừa thấy cô thò tay vào trong ngực áo thì đã vung chân đá mạnh một mảnh gạch vỡ về phía Thúy .

Thúy vội giơ súng lên đỡ . Chỉ chờ có thế , Sỹ lập tức thừa cơ lao vào áp sát . Cô còn chưa kịp phản ứng thì khẩu súng ngắn trong tay đã bị gã cướp mất .

- Chơi cái này .. chẳng hứng thú chút nào !

Sỹ cười khẩy , tay phải dụng lực bóp mạnh . Thúy trợn mắt nhìn khẩu súng Ru - Lô làm từ thép đặc của Cường nay đã trở thành một đồng sắt vụn không hơn không kém trong tay gã , sắc mặt tràn ngập vẻ khó tin .

Sỹ vút khẩu Ru- Lô giờ đã không còn ra hình thù gì xuống nền nhà rồi giơ tay phải về phía Thúy ngoắc ngoắc . Thúy thấy gã tỏ vẻ ngạo mạn như vậy thì sắc mặt đanh lại , trâm người xuống thủ thế rồi giương mắt nhìn gườm gườm về phía đối phương .

- Lên !

Cường hét lên một tiếng rồi nhấc nguyên chiếc ghế dựa gần đó đập thẳng xuống đầu Sỹ . Phối hợp cùng anh ta chính là Thúy , lúc này đang lao vào áp sát hông phải gã , tay phải đã xuất hiện thêm một con dao găm không biết từ khi nào .

- Rầm !

Chiếc ghế dựa làm bằng gỗ đặc trong tay Cường vừa đập vào đầu Sỹ đã vỡ tan ra làm năm , sáu mảnh , còn con dao dài hơn mười phân của Thúy thì đã bị gã nắm chặt trong tay . Sỹ nhìn Cường trầm giọng :

- Tới lượt tao .

Sỹ đâm mạnh một cú vào bụng Cường . Trong khi đó , Thúy ở bên này cố hết sức giật con dao ra khỏi tay gã nhưng không thành công . Sỹ cầm lưỡi dao trong tay Thúy đặt lên cần cổ mình rồi đột ngột buông ra . Thúy liền chớp cơ hội dùng hết sức phạt ngang một nhát . Thế nhưng trái với sự tưởng tượng của cô : một nhát dao này chẳng để lại trên cổ gã tí thương tích nào cả , đến một vết xước cũng không .

- Chỉ có vậy thôi à ?

Sỹ từ từ bước lại gần , dùng hai tay nâng mặt Thúy lúc này đang tràn đầy kinh hãi như gắp quỳ giữa ban ngày lên rồi nhìn thẳng vào mặt cô . Tới lúc Thúy nhận ra điều gì đang xảy ra với mình thì hai bàn tay gã đã như hai gọng kim bằng sắt ép chặt cổ họng , không tài nào giãy ra nổi . Cô hoảng hồn , cố hét

sức tay nắm chân đá vào người gã song cũng chẳng ăn thua . Mỗi cú nắm , cú thúc của Thúy nhẹ nhất cũng phải bốn , năm chục cân , này giờ vẫn liên tục đánh vào người Sỹ như gĩa gạo song vẫn chẳng làm gã nhũ này lấy dù chỉ một lần .

- Cắn bã .

Sỹ khẽ rít lên trong cuồng hống , một tay bóp cổ Thúy nâng lên khỏi mặt đất . Gã từ từ siết mạnh cổ tay lại làm gương mặt cô rất nhanh chuyển sang trắng bệch vì khó thở .

- Đoàng , Đoàng, Đoàng !

Sỹ quay sang trợn mắt nhìn Cường với vẻ khó tin . Cường lạnh lùng tiếp tục nổ súng . Từng loạt đạn khô khốc nối tiếp nhau vang lên trong căn hộ chung cư nhỏ hẹp . Dù võ thuật có cao tới đâu thì cơ thể con người cũng sao so nổi với súng đạn ? Sỹ cuối cùng cũng không gượng nổi nữa , một tay ôm bụng rồi gục xuống . Thúy sau khi thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc thì sắc mặt tái nhợt , tóc tai rối bù , vừa thở hồng hộc vừa nhìn Cường nói :

- Cảm ơn .. anh .

Cường cười nhẹ giờ tay ra dấu " không có gì " rồi giục cô xuống hầm trước . Cả hai rất nhanh biến mất hút sau cánh cửa hầm tối om , chỉ còn một người này giờ vẫn đang nằm im trên tầng tum quan sát diễn biến trận chiến từ đầu tới cuối là còn nán lại chưa chịu rời đi .

- Tưởng thế nào ..

Hoàng khẽ lẩm bẩm . Gã đang định bỏ đi thì sắc mặt đột nhiên cứng lại . Lúc này ở bên dưới , Sỹ sau khi chờ cho hai người Thúy và Cường đi hẳn thì mới lồm cồm bò dậy . Gã lấy tay chỉnh lại cổ áo , vuốt vuốt ngực , cời bộ complet lỗ chỗ vết đạn của mình ra vứt xuống nền nhà , đoạn rút một điều thuốc ra châm rồi đưa lên miệng hút .

Sỹ đứng trên cửa sổ tầng hai nhìn xuống dưới một lúc rồi bỏ đi , dáng vẻ vẫn như chưa có chuyện gì xảy ra . Hoàng sau khi đợi cho lính Pháp bao vây xung quanh đẩy rút đi hơn phân nửa thì mới trườn xuống sau nhà để xe của chung cư rồi nhảy lên chiếc xe máy dựng sẵn ở đó phóng đi mất hút .

..oOo..

- Hấn không sợ súng đạn thật sao ?

Hoàng gật đầu đáp :

- Trừ phi mắt tôi có vấn đề .

Hiệp xuýt xoa :

- Hay thật , thế mà anh không đưa tôi đi cùng .

Lập đang ngồi sau tay lái nghe Hoàng kể cũng không nhịn được mà ngoái đầu xuống góp chuyện :

- Chắc gì , hai thằng đó đã lập mưu với nhau từ trước . Chúng nó xài đạn súng hơi thì sao ?

- Ừm , em cũng nghĩ vậy đó .

" Cô gái " tên Thẩm ngồi cạnh Lập nghe gã nói thế thì cũng vội cất tiếng phụ họa . Hoài My thấy sắc mặt của Lập lộ vẻ khó coi rồi kín đáo đẩy cô ta ra xa thì che miệng cười trộm .

Hoàng quay đầu nhìn xuống phía sau . Hai anh em tên Hùng và Dũng kia từ lúc nhập đội vẫn giữ bộ dáng làm lì không nói , còn Thư Lê tuy ngoài mặt luôn tỏ ra khá thân thiện và cởi mở nhưng Hoàng biết , cô ta vẫn còn đề phòng và giữ một khoảng cách nhất định với mấy người bạn họ .

Hoài My cất tiếng hỏi :

- Bây giờ cho tới cuối phim.... chúng ta vẫn chỉ có mỗi một nhiệm vụ là bám theo mấy người bạn họ thôi à ?

Phúc cười đáp :

- Cô còn muốn gì thêm nữa ? Đó cũng có thể chính là nhiệm vụ mà chủ thần giao cho chúng ta lần này , nếu họ chết thì chúng ta cũng chết theo .. tất nhiên , đó chỉ là giả thiết mà thôi , chưa có gì kiểm chứng cả .

Hoàng khẽ gạt đi :

- Không , trong trường hợp hai người đó mất mạng , chủ thần sẽ chỉ định cho chúng ta một mục tiêu khác để tiếp tục bám theo . Cái này là mấy người đi trước đã nói cho tôi biết , có thể tin được .

Lập xen vào :

-Ồ ở .. là chị Hằng nói đúng không ? Tôi nhớ ra rồi .

Phúc nhúu mày hỏi lại .

- Vậy à ? Cái này đúng là tôi không biết thật . Còn gì nữa không ?

Đúng lúc này , Lập ngồi sau tay lái ngoái đầu lại nói lớn :

- Tôi rồi .

Mấy người Hoàng liền nhìn ra ngoài cửa xe . Trước mặt họ lúc này là một khu mỏ lớn với hàng trăm công nhân đang làm việc . Phúc lấy một bộ quần phục của lính Pháp đem theo mặc vào rồi vác súng bước xuống xe giục :

- Mau lên nào .

..o0o..

Nơi bọn họ đang đứng lúc này là mỏ sắt do người Pháp dựng lên ở tỉnh Đồng Nai , cách Sài Gòn hơn sáu mươi kilomet về phía Đông Nam . Theo như nội dung phim , Cường và Thúy sau khi trốn thoát khỏi cuộc vây bắt của Sỹ và đồng bọn thì liền trốn lên một chiếc xe tải chở tới mỏ sắt để tẩu thoát khỏi Sài Gòn . Ở đây , hai người bọn họ phải đóng giả làm phu mỏ để thoát khỏi tai mắt của Sỹ và cũng để Thúy " Triệt để " tin Cường hơn .

Mặc trang phục của lính Pháp đi tuần trong mỏ , chứng kiến khối lượng công việc kinh khủng cùng những màn tra tấn dã man của người Pháp đối với dân Việt , mấy người Hoàng giờ mới thấm thía thế nào là nỗi đau mất nước . Thấy Hoàng và Lập cứ nhìn chăm chăm một gã đàn ông gầy gò còi trăn nước da đen sạm đang bị một tên lính lực lưỡng cầm roi da vọt liên hồi vào đầu , Hoài My vội lại gần kéo hai người đi , miệng khê găt :

- Đi thôi , nhìn gì lâu vậy ?

Gã phu mỏ kia tuy bị đòn đau song vẫn liên hồi dập đầu lạy tên lính kia như té sao . Xung quanh hẳn tuy có rất nhiều người song chẳng một ai dám lại gần , thậm chí ngoái đầu nhìn một cái cũng không . Tất cả chỉ cúi đầu cam chịu lo làm cho xong công việc được giao . Cũng không thể trách được họ , khi mà bản thân mình còn chưa kham nổi thì làm sao lo được cho người khác ?

Hoàng và Lập sau khi thấy tên lính kia ngừng đánh thì mới hậm hực rời đi . Thư Lệ lén lút đưa mắt nhìn xung quanh rồi cất giọng cảm thán :

- Đáng thương thật .

Hoàng gằn giọng :

- Chúng hành hạ dân ta quá lắm .

Hiệp găt đầu phụ họa :

- Đúng là trăm nghe không bằng một thấy , trăm thấy không bằng một.. thử . Nếu tôi là bọn họ thì chắc tự tử từ lâu rồi , sống làm gì cho thêm khổ .

Phúc cất giọng lạnh tanh :

- Chỉ là một bộ phim thôi , mấy người không định ở lại đây làm cách mạng luôn đấy chứ ?

Hắn nói xong thì liếc mắt nhìn về phía Hoàng nhếch miệng cười nhạt . Hoàng tuy trong lòng rất khó chịu song ngoài mặt vẫn làm như không nghe thấy . Một tiếng sau , có tiếng lính lệ hô hào phu mỏ tập trung . Mấy người Hoàng biết lúc này theo như nội dung phim thì quân Pháp sẽ điểm danh và giao việc cho những phu mỏ mới được chuyển tới ngày hôm nay , trong đó có Thúy và Cường thì liền chọn sẵn một gò cao cách đó không xa nhìn xuống .

Một gã đốc công người bản xứ cao to bước ra nhìn đám người mới được đưa tới qua một lượt rồi đồng dạc nói :

- Từ giờ tất cả bọn mày sẽ là công nhân làm việc ở khu mỏ này , sống ở đây , chết cũng ở đây . Tốt nhất là đừng nghĩ tới việc trốn ra ngoài mà làm gì , hiểu tao nói chứ ?

Đoàn người im lặng cúi đầu không đáp . Gã đốc công khê găt gù rồi chỉ tay vào một gã thanh niên đứng ở hàng thứ hai quát :

- Mày , lên đây .

Chờ cho người thanh niên nọ bước lên đứng trước mặt mình , gã mới chậm rãi hỏi :

- Tên gì ?

- Hưng .

- Cái gì Hưng ?

- Phạm Thế Hưng .

Gã đốc công cầm roi chỉ vào mặt người thanh niên gần giọng :

- Mày lộn rồi con . Ở trong khu mỏ này bây giờ không có thằng nào tên Hưng hết . Vô đây rồi , mày không còn tên tuổi gì nữa , mà chỉ là một con số mà thôi . Từ rày trở đi , số thứ tự của mày là 2709 , nhớ chưa ?

Gã dừng lại lấy hơi rồi hỏi :

- Bây giờ tao hỏi lại một lần nữa, mày tên gì ?

- Phạm Thế Hưng .

Người thanh niên trầm giọng đáp .

....

- Làm gì vậy ?

Phúc nhú mày nhìn Hoàng hỏi .

- Làm gì kệ tao .

Lúc này ở bên dưới , gã thanh niên kia đã bị giải đi sau khi nhận một trận đòn thừa sống thiếu chết . Cả hai người Hoàng và Lập không ai bảo ai đều cùng cõng bỏ bộ quần phục trên người ra rồi vứt xuống đất .

Hoài My thấy vậy thì vội can :

- Các anh .. tính làm gì vậy ?

Phúc sầm mặt nhìn hai người nói :

- Các người có biết hậu quả của hành động nông nổi này là gì không ? Chưa nói tới khả năng thành công khi lấy một địch mấy chục người là vô cùng nhỏ , dầu các cậu có trốn thoát thì chuyện hôm nay cũng sẽ là một quả bom lớn đánh động tới chính quyền Pháp - Ngụy , gây bất lợi rất lớn cho hành động sau này của cả đội , hơn nữa ...

Lập khoát tay nói :

- Nếu mày sợ thì cứ ở lại đây , bọn tao không ép .

Phúc hờ hững nói :

- Mấy người điên rồi .

Hoàng bực mình quay lại nhìn gã cất giọng lạnh tanh :

- Mày có dám đánh cược với tao không ?

Phúc nhú mày hỏi lại :

- Cược gì ?

Hoàng chỉ tay xuống đám đông bên dưới nói rành mạch từng câu từng chữ :

- Cược về trận chiến sắp tới . Nếu tao và Lập thất bại , mày sẽ là đội trưởng . Sau này nói gì bọn tao nhất định nghe nấy . Còn ngược lại ..

Phúc lim dim mắt nhìn gã không nói . Hoàng nhếch mép cười nhạt :

-... Ngược lại thì .. đơn giản thôi , mày từ nay về sau nói ít đi là được .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 7: Bạo Loạn Ở Mỏ Than

- Đứng , đập chết nó đi ...!

Có thể nói , việc đánh đập thị uy để bắt những kẻ cứng đầu cứng cổ phải đi vào khuôn khổ đã là chuyện thường ngày ở khu mỏ này mỗi khi nhập thêm người mới . Tỷ lệ thuận với những chuyến tàu chở đầy than chở về mẩu quốc , lượng máu đổ , xương vùi của người dân An Nam ở chốn này chẳng ai có thể đếm cho hết được .

Còn gì đau khổ hơn mất độc lập tự do ?

Nhìn tên đốc công và hai thủ hạ của gã dùng roi đánh một đôi vợ chồng gần chết vì tội "khó bảo " , Thúy cau mày , tay khẽ lần xuống khẩu súng ngắn dắt bên hông . Cường thấy thế thì vội cầm chặt tay cô rồi lắc đầu khẽ nói :

- Đừng em , bình tĩnh nào .

Thúy đưa mắt nhìn quanh . Chỉ riêng chỗ này cũng đã có hơn ba chục tên lính Pháp đang lăm lăm tay súng chờ sẵn . Bọn họ nếu như vì kích động mà ra tay hay có biểu hiện gì lạ lúc này thì đơn giản chỉ là chịu chết . Con người dù giỏi võ tới đâu cũng sao tránh được mấy chục họng súng đồng loạt nã đạn vào mình ? Mặc dù vậy , Thúy vẫn không cam lòng gằn giọng :

- Lần sau trở về , tôi nhất định sẽ không tha cho bọn chúng . Ngày đó .. sẽ không còn xa nữa đâu .

Cường trầm mặc không nói . Xét về tương quan lực lượng hiện nay , gã biết việc đánh đuổi hoàn toàn thực dân Pháp ra khỏi lãnh thổ là rất khó , thậm chí là không thể . Là một viên sĩ quan người bản xứ được gửi sang Pháp học tập từ nhỏ , Cường hiểu rất rõ sự cách biệt giữa hai nền văn minh Pháp - Việt hiện nay lớn tới nhường nào . Dù sao gã cũng là người Việt , thấy dân mình chịu đọa đầy gian khổ như vậy thì nhiều lúc cũng thấy không cam lòng , song biết làm gì hơn ?

Gã biết , những cuộc khởi nghĩa tự phát như của Đề Cảnh chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị người Pháp đàn áp không ngóc đầu lên nổi , vấn đề chỉ là thời gian mà thôi .

Thế nhưng không thể phủ nhận một sự thật rằng , Cường đang dao động . Dao động vì tai nghe mắt thấy những tội ác của người Pháp , dao động khi chứng kiến nỗi đau khổ đọa đầy mà người dân An Nam phải gồng mình gánh chịu , dao động về sự thật sau câu khẩu hiệu "Công Bàng - Bình Đẳng - Bác Ái " mà bọn họ vẫn luôn rêu rao từ trước đến nay .

- Báo động , báo động ..!

Gã đốc công to cao lực lưỡng nhú mày nhìn ba tên lính đang vừa thở hồng hộc vừa chạy lại chỗ mình , miệng gắt :

- Chuyện gì thế ?

Một tên sắc mặt trắng bệch thở hổn hển nói :

- Không xong rồi , sếp .. bọn.. bọn phu mỏ ở khu A nổi loạn rồi .. Chúng nó đang kéo nhau đánh về đây !

Gã đốc công nghe vậy thì sầm mặt quát :

- Bọn này to gan thiệt , lần trước bị đánh như vậy còn chưa tởn à ? Sao còn không đi dẹp chúng đi , còn chạy lại đây làm gì ?

- Không xong rồi , sếp .. Có bạo loạn ..

Liên tiếp có lính chạy về báo làm gã đốc công không khỏi tái mặt , thần sắc cũng bắt đầu tỏ vẻ sợ hãi cùng lo lắng :

- Thế này là sao ?

Một tên lính vội đáp :

- Sếp ,bọn chúng ... mấy tên dẫn đầu bọn chúng là quái vật chứ không phải người ! Chúng không sợ súng đạn , súng ống chẳng làm gì được chúng nó cả ! Có chúa trời chứng giám ,đây là sự thật !

Tên cai mỏ người Pháp thấy tình hình có vẻ không ổn thì liền chạy lại gần coi sao , sau khi nghe bọn lính chạy về báo thì hồ nghi hỏi lại :

- Làm gì có chuyện đó ? Thật quá hoang đường !

Thế nhưng hần cũng không cần phải nghi ngờ lâu nữa, bởi lúc này sự thật đã và đang hiện ra ngay trước mắt . Từ khu A và B nằm sát mỏ trung tâm , tiếng la hét dậy trời vang lên truyền tới càng lúc càng rõ . Từ đó , hàng trăm phu mỏ tay lăm lăm vũ khí đang nô nức chạy về đây . Trong tay những người này bây giờ ngoài cuộc xẻng ra thì còn có cả những khẩu súng , ngọn roi mà lính Pháp vẫn dùng để đàn áp họ từ trước đến giờ .

- Hự !

Hoàng trùm kín mặt lao tới , tổng thắng một cước vào giữa ngực một tên lính đứng ngay trước mặt mình . Gã xấu số này ngay lập tức vỡ ngực mà chết . Năm , sáu tên lính khác đứng phía sau thấy thế thì hoảng hồn giơ súng lên bắn xối xả về phía hắn . Thế nhưng bọn chúng còn chưa kịp xác định được chính xác mục tiêu của mình ở đâu thì đã bị Hoàng áp sát đánh cho bò lê bò cang trên mặt đất . Số còn lại thì nằm xuống vì khẩu M88 trong tay gã .

Với thị lực và sự nhạy bén của một người đã mở 18,02% giới hạn cơ thể , lại cường hóa thêm huyết thống Thánh Gióng sơ cấp , điều Hoàng thiếu nhất bây giờ chính là kinh nghiệm thực chiến . Và đây chính là một cơ hội không thể tốt hơn cho gã và đồng đội kiểm chứng thực lực của mình . Với sự bảo vệ hoàn hảo của bộ Vie Suit chỉ có ở chỗ của chủ thân , trừ phi đối phương sử dụng vũ khí có hỏa lực cực mạnh ra thì súng ống thông thường căn bản chẳng làm gì được mấy người bọn họ .

Đêm trước khi đào thoát khỏi phủ chánh sứ , Hoàng đã tình cờ khám phá và chứng thực được khả năng miễn dịch với súng đạn thông thường của bộ Vie Suit , từ đó mới có ý tưởng " điên rồ " ngày hôm nay . Nếu không thì gã đã chẳng tự tin đến thế .

Người cầm đầu nhóm nổi dậy ở khu B là Lập . Gã đầu đinh này còn phô trương hơn , không thèm sử dụng súng ống để hỗ trợ như Hoàng mà này giờ chỉ đơn thuần dùng sức mạnh cơ bắp để " giải quyết vấn đề " . Nhìn Lập một mình tả xung hữu đột giữa một rừng áo vàng như giữa chốn không người , Hoàng không khỏi bất ngờ cùng kinh ngạc .

Thấy súng đạn không làm gì nổi gã , hơn ba chục tên lính theo lệnh chỉ huy hề nhau lập vòng tròn dùng lưỡi lê vây Lập vào giữa . Thấy Lập trước sau vẫn đứng im tại chỗ để mặc chúng bày bố , Hoàng há hốc miệng chạy tới giúp . Thế nhưng vượt xa sự tưởng tượng của hắn , lúc rừng lưỡi lê kia bu lại thì cũng là lúc Lập như một mũi tên phóng vọt lên trời .

Một cú bật người tại chỗ lên cao hơn hai mươi mét so với mặt đất !

Hoàng tròn mắt nhìn gã , quên cả việc chiến đấu . Lập vừa gào thét vừa từ trên cao xả súng xuống . Một tiếng ầm trầm đục vang lên , mấy tên lính còn sót lại sau làn mưa đạn sau cùng cũng bị gã dùng tay không hạ hết chẳng còn một ai .

Tên đầu đinh này , đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy từ lúc nào nhỉ ?

***** , thế mà nó cứ giấu mình mãi !

Thấy bọn lính Pháp - Ngụy sợ tới nỗi bỏ cả súng ống mà chạy , hơn bốn trăm phu mỏ ở đó cùng đồng loạt reo hò vang dội , ánh mắt nhìn hai người mặc áo da kỳ quái đứng đầu kia đầy vẻ ngưỡng mộ cùng hưng phấn . Họ chuyển tay nhau từng khẩu súng , cây cuốc rồi người nọ kéo người kia , người đi trước kéo người đi sau tham gia chiến đấu .

Hoàng vội nhảy lên trên gò cao rồi hét lớn cảnh báo tất cả những người có vũ khí chỉ dùng lưỡi lê để đâm chứ không được nổ súng . Gã biết với trình độ của bọn họ lúc này thì việc dùng súng như thế nào cũng là một vấn đề chứ đừng nói tới ngắm bắn chính xác ,giết địch chưa xong , không khéo lại thiệt thân hay làm hại đồng đội cũng chưa biết chừng .

- Mọi người ! Theo tôi ...!

Lập giơ súng lên hô lớn rồi đi tiên phong chạy về phía trước . Nhìn xuống những cặp mắt mở lớn hết cỡ rừng rực lửa kia , Hoàng biết lúc này chẳng gì có thể khiến họ chùn bước , kể cả cái chết . Nãy giờ đã không ít người ngã xuống , nhưng điều đó vẫn chẳng ảnh hưởng tới quyết tâm của bọn họ .

Thắng làm vua ,thua làm giặc ! Sống mãi như vậy thì thà chết còn hơn !

Hoàng cười gằn rồi tung mình nhảy từ trên gò xuống chạy một mạch đuổi theo đám lính Pháp - Ngụy đang dẫm đạp lên nhau mà chạy , mà hò hét kiêu viển bằng tốc độ của một con báo châu phi . Bây giờ hắn mới biết thế nào là chiến trường . Cái cảm giác máu dồn hết cả lên não , ruột gan bồn chồn chỉ muốn phát tiết hết tất cả thông qua vũ lực này là như thế nào - Những thứ nếu chỉ xem qua phim ảnh hay đọc trong sách báo thì bạn hoàn toàn không thể cảm nhận và hình dung ra nổi !

Thúy và Cường là một trong những người đầu tiên tham gia vào vòng chiến khi thấy bạo loạn nổ ra . Nếu xét về thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu , cả hai người bọn họ đều hơn xa Hoàng , Lập cùng Hoài My . Nhưng nếu đem sức mạnh và lợi thế của bộ Vie Suit ra để cân đong đo đếm thì Thúy và Cường dù có hợp sức cũng chẳng phải đối thủ của một người trong số họ bây giờ .

Viên cai mỏ người Pháp thấy tình hình đã không thể cứu vãn nổi nữa thì vội dẫn hơn ba mươi tên lính bỏ chạy về khu C - nơi ăn ở và cất giữ , vận chuyển hàng hóa của mỏ để tìm đường thoát . Tới lúc chiến cuộc ngã ngũ , Hoàng và Lập đã hoàn toàn kiểm soát được tình hình thì mới phát hiện ra gã không thấy tên đốc công cùng gã cai mỏ ban nãy đâu nữa . Hoàng vội cắt cử người lùng sục khắp nơi .

"Hoàn thành nhiệm vụ ẩn , mỗi thành viên tham gia được thưởng năm ngàn điểm và kích hoạt miễn phí 2 % giới hạn cơ thể .

Lưu ý : chỉ nhận được (%) khi giới hạn kích hoạt của bản thân dưới 50 % . Phần thưởng nhận được sau khi bộ phim kết thúc ."

Không bị trừ điểm , thậm chí còn được thưởng ???

Hoàng quay sang nhìn Lập , cả hai đều thấy được sự hưng phấn trong mắt người đối diện . Trong cơn hưng phấn , hai người đều không để ý Thúy và Cường đã tiến tới đây từ lúc nào .

Thúy thấy hai người thủ lĩnh của cuộc bạo loạn lần này ăn mặc có vẻ kỳ quái thì hơi cảnh giác ,song vẫn lại gần bắt chuyện :

- Các anh là ..

Hoàng tháo chiếc mũ trùm đầu kéo ngược ra sau rồi chỉ tay về phía Hiệp cùng mấy người mới lúc này đang tiến lại gần đây đáp :

- Chúng tôi đều là những người bất mãn với chế độ áp bức của người Pháp , tìm và tập hợp lại với nhau để hoàn thành tâm nguyện của mình . Kế hoạch tấn công và giải phóng hơn 700 phu mỏ ở đây đã được chúng tôi thương thảo và dự tính từ lâu . Rất cảm ơn hai người vừa nãy đã nhiệt tình trợ giúp .

Cường gật đầu nhìn qua mấy người Hiệp một lượt rồi dừng lại ở chỗ Hoàng và Lập hỏi với vẻ kỳ quái :

- Vừa nãy ..các anh không sợ súng đạn của người tây thật sao ? ..Có bí quyết gì không vậy ?

Hoàng đang định trả lời thì ngưng lại ,vì lúc này Phúc và Hoài My đang dẫn theo hơn một trăm người từ khu C đi tới chỗ này . Gã đàn ông đeo kính thấy Lập và Hiệp vẫn đang không ngừng sai thêm người đi lục soát mỏ thì lắc đầu nói :

- Không cần phải tìm nữa đâu . Đợi đến lúc các cậu tìm ra thì cũng chẳng biết tới năm tháng nào nữa .

Hoàng hỏi gã :

- Mấy người giết họ rồi à ?

Thầy Phúc không trả lời , Hoàng quay sang nhìn Hoài My đứng bên cạnh . Hoài My thấy vậy thì cười khỏ rồi vỗ tay ra hiệu cho người giải hai tên cai mỏ cùng đốc công lên . Phúc lúc này mới trầm giọng nói :

- Các cậu thật là ..làm việc lớn như vậy mà chẳng suy nghĩ trước sau gì cả ! Không làm thì thôi , đã làm thì phải làm cho tới nơi tới chốn ! Nếu hôm nay hai người để một kẻ trong số chúng thoát đi thì có biết sẽ dẫn tới hậu quả gì không ? Đó là một hoặc hai trung đoàn , thậm chí là sư đoàn của địch sẽ kéo tới đây trong ngày một ngày hai ! Chúng ta thì không nói làm gì , nhưng những người dân sinh sống xung quanh đây sẽ ra sao ? Cả mấy trăm con người ở đây nữa , cậu không muốn thấy bọn họ vừa mới thoát khỏi xiềng xích thì đã bị bắt lại ngay đấy chứ ?

Lập nuốt một ngụm nước bọt vào cổ rồi nhìn Phúc và Hoài My hỏi :

- Vậy ra ..hai người đã ..

Hoài My bĩu môi đáp :

- Hai anh tưởng em không đi theo là nhất gan sợ chết lắm chắc ? Hai người vừa mới đi chuẩn bị thì anh Phúc cùng em cũng đi luôn . Trong lúc các anh chia nhau ra kích động phu mỏ đứng dậy nổi loạn thì chúng em cũng đã thu hút được mấy chục người , rồi phong tỏa được gần hết số lối thoát ở đây rồi .

Hoài My nói bằng giọng đầy vẻ hả hê . Hoàng nghe vậy thì không khỏi nhìn Phúc bằng một con mắt khác . Hóa ra tên này cũng không tới nỗi quá xấu tính cùng ích kỷ như mình tưởng từ trước tới giờ . Hắn vỗ vai gã cười nói :

- Cảm ơn , người anh em .

Phúc nhếch miệng cười không đáp . Thề có ông trời chứng giám ,đây là lần đầu tiên Hoàng thấy gã cười sáng khoái như vậy . Một nụ cười không có vẻ nhạo báng hay lịch sự xã giao mà hắn vẫn thường thấy trên gương mặt gã từ trước đến nay . Hoàng đang định hỏi gã xem có nhận được thông báo thường điểm ban nầy hay không thì bị một giọng nói trong trẻo cắt ngang .

Thúy sau một hồi nhìn kỹ thì chắc chắn rằng Hoàng là người mà mình đã từng giao thủ qua trong cuộc ám sát tên chánh sứ mật thám người Pháp mấy hôm trước .Cô cau mày nhìn gã hỏi :

- Xin hỏi , anh có phải là ..

Phúc vội xen vào :

- Cô có phải Võ Thanh Thúy ,con gái của Đề Cánh , thủ lĩnh nghĩa quân người Nghệ Tĩnh hay không ?

Thúy tròn mắt nhìn gã rồi gật đầu đáp :

- Mấy người ..

Phúc gỡ kính ra rồi chậm rãi nói tiếp :

- Chúng tôi là người của cha cô , được phân phó tới đây để giải phóng khu mỏ này . Chúng tôi đã lên kế hoạch và chuẩn bị từ hơn nửa tháng trước , đáng lẽ theo đúng kế hoạch thì ba ngày nữa mới hành động , song hôm nay sau khi nhận ra cô cũng đang ở đây thì mới quyết định tiến hành sớm để tránh rủi ro không đáng có .Còn anh chàng này là ..

Thúy vẫn chưa tiêu hết ngờ vực ,cô thận trọng nhìn gã hỏi tiếp :

- Các anh ... là người của cha tôi thật sao ?Tại sao tôi chưa thấy mấy người bao giờ nhỉ ?

Phúc liền giải thích :

- Cô không biết cũng phải thôi . Tình hình hiện nay vô cùng nhạy cảm , chúng tôi được lệnh của thủ lĩnh nên trước giờ vẫn luôn giấu mình , hoạt động bí mật để tránh tai mắt của kẻ địch cài vào nội bộ . Cô có thể về hỏi ngài ấy thì biết . Trộn náo loạn ở phủ chánh sứ hôm qua cũng là do người của chúng tôi gây ra để tạo điều kiện cho cô chạy thoát .

Gã nói tới đây thì liền chỉ tay về phía Hoàng rồi đột ngột lên giọng :

- Cô nhận ra cậu ta chứ ? Cậu ấy là nội gián của chúng ta cài vào nội bộ quân địch .Nếu cô còn chưa tin , tôi có thể kể chi tiết ngôi làng mà nghĩa quân đang nấu mình hiện nay , đó là ..

Thúy nghe Phúc nói tới đây thì trong lòng đã tin đến mấy phần .Cô sợ gã tiết lộ bí mật của nghĩa quân ngay giữa chốn đông người thì vội xua tay ngăn lại :

- Được rồi , được rồi ! chuyện này để nói sau đi .

Mấy người Hoàng sau khi giao trả viên cai mỏ và gã đốc công lại cho những người ở đây tùy ý xử lý , lại lấy vàng ra trợ giúp họ trở về cố hương thì liền theo chân Thúy và Cường rời đi , quay trở về hội họp với nghĩa quân .

..oOo..

Đúng như tình tiết trong phim , bọn họ đi được hơn nửa ngày trời thì tìm được một ngôi nhà nhỏ giữa rừng để làm nơi tá túc qua đêm . Tất nhiên , mấy người Hoàng phải dựng lều ngủ bên ngoài .Họ đốt một đồng lửa lớn rồi bắc nồi nấu lẩu và nướng thịt . Sô thịt này là do những người phu mỏ tặng cho bọn họ để cảm ơn sau khi phá kho lương của người Pháp .

Ngạc nhiên nhất là việc Thư Lệ xưng phong đứng ra đảm nhận việc nấu nướng . Trái với suy nghĩ trước giờ của mấy người bọn họ , rằng những người của công chúng thời gian rảnh chác dành hết cho shopping ,tụ tập bạn bè chứ mấy ai chịu vào bếp , Thư Lệ không những biết nấu , mà thậm chí còn nấu rất ngon là đằng khác .

- Ngon thật , cô nấu ăn ngon thật đấy .

Lập vừa nhúng miếng cá được lọc xương sẵn vào trong nồi đã vội múc ra , chưa đưa lên miệng đã xuýt xoa khen . Thư Lệ hai má khê hồng lên nói :

- Mọi người không chê là tốt lắm rồi . Nói thực em cũng đã mấy năm không vào bếp , này giờ vẫn lo hôm nay nấu lên không ai ăn nổi . Hi .

Hoàng lắc đầu nói :

- Không cần phải khiêm tốn .. Tôi nhậu quanh năm suốt tháng cũng chưa được ăn ngon thế này . Cô đúng là đa tài thật .

Thư Lệ lấy tay vuốt tóc rồi nhìn gã hỏi :

- Anh Hoàng làm gì vậy ?

Hoàng nhếch miệng cười đáp :

- Nghề ngỗng gì đâu , tôi một tháng ba mươi ngày thì mười lăm ngày lông bông bên ngoài , thời gian đâu mà làm gì nữa .

Hoài My xen vào :

- Anh Hoàng và anh Lập thân thủ tốt vậy , có muốn vào quân đội không ? nộp đơn vào chỗ em đi . Yên tâm , hai anh chỉ cần nộp hồ sơ thôi , còn đâu em lo cho . Được không ?

Hoàng lắc đầu đáp :

- Thôi , công an gì mà người lúc nào cũng dậy mùi bia rượu , thế thì còn nói ai được nữa .

Chín người ngồi quây quần bên đồng lửa , vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả . Hoài My sau khi rót vào bụng hai ly rượu thì sắc mặt đã hơi hồng lên , cô chỉ tay về phía Thư Lệ hí hửng nói :

- Chị , chị hát một bài đi cho vui .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Phục Kích

Thư Lệ biết chẳng thể từ chối được nên liền đứng lên hát vài bài . Từ đầu tới cuối , Lập tất nhiên là người vỗ tay to nhất trong số các thánh giả có mặt tại đây . Hoài My than thở :

- Đúng là ca sĩ chuyên nghiệp hát có khác . Chị ơi , dạy em hát với , được không ?

Thư Lệ gật đầu cười xòa rồi ngồi xuống cạnh Hoài My . Hai người tuy chỉ mới làm quen được vài ngày song rất nhanh thân thiết như hai chị em vậy . Thư Lệ sau khi mất nguyên một đêm ngủ cùng với cô nhóc này thì đã hiểu thêm được rất nhiều điều . Bây giờ thì cô đã biết chắc chắn rằng : đây hoàn toàn không phải là một giấc mơ .

Thư Lệ nhìn qua mấy người đàn ông ngồi đây một lượt rồi dừng lại ở chỗ Lập và Hoàng . Cô biết với tình thế nguy hiểm hiện nay , việc tìm một người có thể nương tựa được là rất quan trọng .

Vấn đề là , nên chọn ai bây giờ ?

Hoài My thấy Hiệp này giờ cứ ngóng đầu lên nhìn về phía căn nhà gỗ cách đó khá xa thì lạ lùng hỏi :

- Cậu nhìn gì vậy ?

Hiệp lấy tay gãi đầu rồi ngượng ngùng cười cười nhìn cô không nói . Lập lúc này đang ngồi giữa Phúc và Thắm thấy thế thì tự dưng cười phá lên . Hoàng ho khan một cái rồi nghiêm mặt nhìn Hiệp nói :

- Tối nay cậu có đi chơi đâu thì nhớ dẫn Hoài My đi cùng nghe chưa ? Không được bỏ cô ấy lại đâu đó .

Hiệp cười nham nhở :

- Tất nhiên rồi , mong còn chả được nữa là . Hoài My nè , tối nay tôi nguyện làm vệ sĩ không công cho cô luôn ! Có được không ?

Hoài My nhìn mấy người Hoàng , Lập và Hiệp lúc này đang cùng nhau cười tùm tùm với vẻ khó hiểu . Mãi cho tới khi Thư Lệ ghé tai nói nhỏ gì đó thì cô mới đỏ mặt gất :

- Mấy người ...*****

(Đoạn này nếu ai không hiểu thì xin xem phim , đại khái là " cảnh nóng " của hai nhân vật chính nên ...)

Phúc cất giọng đều đều :

- Nói vậy thôi , tối nay mọi người tốt nhất là không được động tới bia rượu , để sáng mai còn hành động .

Hiệp nghe thế thì không khỏi cụt hứng . Hoàng quay sang hỏi Phúc :

- Phúc , về vụ đó , cậu thấy thế nào ?

Mấy hôm trước Hoàng có nêu vấn đề thưởng điểm khi hoàn thành nhiệm vụ ản ra với tất cả mọi người để bàn luận song chưa có kết quả gì . Hai ngày đó Phúc chẳng biết vì sao mà lúc nào cũng lằm lằm lì lì , ai hỏi gì cũng chỉ đáp lấy lệ cho qua . Nay thấy thái độ của gã có vẻ thay đổi thì Hoàng liền đề cập tới ngay .

Phúc nhìn gã chậm rãi đáp :

- Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai ? cô gái tên Hằng đó từng bảo nếu ai tùy tiện can dự vào tình tiết phim sẽ bị trừ điểm đúng không ? Thế nhưng lần trước .. thôi đi , thực sự đây cũng chỉ là bộ phim thứ hai của tôi thôi , mọi suy luận cho tới giờ vẫn chỉ là giả thiết . Phải có thời gian và cơ hội mới kiểm chứng được .

Hoàng nghe gã nói vậy thì cũng chẳng biết nói gì hơn nữa . Hắn liếc xuống nhìn đồng hồ thấy cũng đã hơn chín giờ đêm thì quay sang kéo vai Lập nhắc :

- Đây , nhớ gì không ? đừng nói với tôi là quên đấy nhé , nói bây giờ hay lát nữa ?

Lập nghe vậy thì mỉm cười thần bí , khẽ phui quần đứng lên rồi hào hứng đáp :

- Quên thế nào được . Nào , đi theo tôi !

*****

- Cần thận nhé .

Hoàng cời bộ Vie suit trên người ra , vừa bẻ ngón tay vừa nhìn Lập cười nói . Sau trận chiến ở mỏ than , hắn đã dần nắm được cách điều khiển và phát huy thực lực hiện giờ của bản thân . Hoàng hiểu rõ , chỉ có trải qua thực chiến , không ngừng chiến đấu thì mới có thể tích lũy được kinh nghiệm , kích hoạt được giới hạn bản thân .

Gã cần phải mạnh hơn nữa , phải mạnh lên thật nhanh thì mới có thể sống sót được trong cái thế giới này .

- Bọn họ định đánh nhau thật đấy à ?

Hoài My khẽ lẩm bầm về khó hiểu . Thư Lệ lúc này đang đứng cạnh cô bé nghe vậy thì hai mắt lóe lên , nhìn chăm chăm về phía Hoàng và Lập lúc này đang gườm gườm nhìn nhau với vẻ hết sức tập trung .

- Anh Hoàng sẽ thắng !

Hiệp vừa xoa cằm vừa nói .

- Tôi tới đây !

Hoàng bước lại gần một cây cỏ thụ gần đấy rồi đột nhiên vung tay chặt một nhánh cây ném về phía Lập . Thấy súc gỗ vùn vụt lao tới , Lập không dám ngạnh kháng mà vội nhảy sang một bên để tránh né . Chỉ là gã vừa mới ổn định được thân hình thì trước mặt đã xuất hiện thêm một người nữa .

- Hự !

Thế trận rất nhanh nghiêng về một bên , Lập bị Hoàng đánh cho tối tăm mặt mũi . Đứng nhìn những đòn Hoàng tùy tiện đánh ra trông bề ngoài có vẻ bình thường , mỗi một đâm của hắn khi trúng mục tiêu đều như " đục " thẳng vào người đối phương . Đây là thành quả mấy ngày nay Hoàng theo Hoài My " học mót " . Sau khi kết thúc màn combo của mình bằng một cú song phi , Hoàng lộn người lao tới .

- Chịu thua chưa ?

Thấy Lập có vẻ đã không còn sức để phản kháng , Hoàng hơi do dự rồi dừng tay lại . Đúng lúc này , Lập ngẩng đầu lên nhìn gã hét lớn :

- Cần thận đấy !

Lập gồng mình lao tới phản công . Tự tin với thực lực của mình , Hoàng tiến lên thật nhanh rồi nắm hờ tay phải lại thành quyền đánh tới .

Lấy cứng đối cứng !

" Rầm "

Hoàng cắn răng lùi lại ba bước . Lúc này từ bả vai phải gã trở xuống đã tê dại không còn chút cảm giác nào . Trong khi đó Lập vẫn tiếp tục chồm tới tấn công . Nhìn khuôn mặt đỏ kè cùng một bên mép sùi bọt trắng xóa của gã lúc này , Hoàng không khỏi giật mình sợ hãi .

Rất bình tĩnh , Hoàng sau khi chờ khoảng cách giữa hai người đủ gần thì xoạc chân lên trước rồi cúi người xuống , tung một cú đá quét vào ống quyển của gã .

" Chát "

Lập không thèm né tránh mà vuron tay ra chụp vào cổ Hoàng . Một cước của Hoàng tuy trúng mục tiêu song không khác gì lấy trứng chọi đá vậy , ngoài " đau chân " ra thì chẳng lợi lộc gì . Hắn thấy năm ngón tay của Lập đã mở xuống gần sát mặt thì vội gờ tay trái lên đỡ .

Lập cũng không phải hạng vừa . Gã thấy thế thì lập tức biến chiêu , tóm chặt cổ tay của gã . Hoàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị gã bẻ ngoặt tay ra đằng sau . Lập hét lớn :

- Chịu thua chứ...?

Lập còn chưa dứt lời thì đã bị một cùi chỏ vào giữa mặt . Gã lấy tay ôm mặt theo bản năng , song vẫn kịp tặng cho Hoàng một cú đá vào giữa sống lưng .

Hoàng vừa mới nhồm dậy thì Lập đã lao tới , trên tay là một khúc cây còn lớn hơn của Hoàng ban nãy tới năm , sáu lần .

- Bốp !

Hoàng vội ngã người sang một bên để tránh né , không quên thừa cơ đá một phát toàn lực vào bụng gã .

- Ái da ....

Lập sau khi dính đòn thì ôm bụng nhăn nhó rồi quỳ mọp xuống đất . Hoàng thấy gã tỏ vẻ đau đớn như vậy thì lạ lắm . Thằng cha này ban nãy còn khỏe

như trâu cơ mà , sao mới đây đã mềm như bún rồi ?

- Có sao không , có sao không ?

Hoàng nhìn mấy người Hoài My lúc này đang bu lại đỡ Lập lên cười nói :

- Không sao đâu , mới thể đã nhăm nhò gì , Lập nhỉ ?

Thư Lệ lại gần nhìn Hoàng hỏi với vẻ quan tâm :

- Anh không sao chứ ?

Hoàng cau mày lắc đầu đáp :

- Tôi không sao , cảm ơn cô .

" Ái chà , mình vừa được người nổi tiếng quan tâm cơ đấy . " Hoàng nghĩ thầm trong bụng .

Lập mặt mày nhăn nhó nhồm đậy nhìn gã nói :

- Không sao cái ***** mày , đau quặn cả bụng lên rồi , nhớ đấy !

Hoàng nhú mày hỏi :

- Vừa nãy còn khỏe lắm cơ mà ? Sao tự dưng xuống sức vậy ?

Lập hít một hơi dài rồi thở ra , méo mặt đáp :

- Vừa nãy ... có lẽ là giới hạn cao nhất của tôi rồi .. Đâu có duy trì được lâu đâu ! Tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa .. Đại khái là sau bộ phim " The Ring " lần trước , tôi đã phát hiện ra mình có năng lực này . Đúng , từ lúc đó đấy !

Phúc thấy gã ngừng lại thì mở miệng giục :

- Nói tiếp đi , năng lực đó là gì vậy ?

Lập lấy tay xoa trán rồi nói với vẻ khó khăn :

- Cái này .. có thể hiểu đơn giản là : tôi có khả năng trong một thời gian ngắn nâng sức mạnh cơ bắp , độ bền , tốc độ , sức chịu đựng ... nói chung là toàn bộ năng lực liên quan đến chiến đấu lên gấp rưỡi , gấp đôi .. cao nhất là gấp ba , có lẽ vậy .. tôi chỉ ước lượng vậy thôi , chứ còn chính xác đến đâu thì chưa biết . Trước giờ tôi chưa bao giờ làm được như vậy ! Thật đó , mãi tới ngày cuối trong "The Ring " tôi mới nhận ra mình có năng lực này !

Hoàng nhớ tới màn biểu diễn khó tin của gã mấy hôm trước ở mỏ than thì hai mắt sáng lên hỏi :

- Hóa ra .. đấy là điều cậu úp úp mở mở mấy ngày nay à ? Lúc đó .. có phải là cậu đã dùng nó hay không ?

Lập gật đầu đáp :

- Đúng vậy , hôm đó .. mục đích chính của tôi là muốn kiểm chứng thử kỹ năng này trong chiến đấu để coi sao thôi ..Ha ha , bây giờ tôi đã nắm bắt và vận dụng được nó một cách tương đối thành thạo rồi . Ngoài mấy điểm bất tiện như phải mất một ít thời gian để chuẩn bị , hao tổn thể lực ra thì không có gì khó khăn cả ... Ấy quên , tôi bây giờ chỉ duy trì được trạng thái cường hóa cao nhất là năm phút thôi , với điều kiện chỉ tăng sức mạnh lên gấp đôi .. hình như nâng lên mức độ càng cao thì thời gian duy trì được càng ngắn thì phải .. vừa nãy là một ví dụ đó , nếu như quá lạm dụng thì sau khi trở về trạng thái bình thường tôi đứng vững còn khó chứ đừng nói đến chuyện khác .

Hắn nói tới đây thì lấy tay vò đầu ca cẩm :

- Chẹp , tôi vẫn đang đau đầu mấy hôm nay vì không biết đặt tên cho " nó " là gì đây ... Mọi người có ý kiến gì không ?

Phúc nói :

- Đó là " Unlimited Break " . Khỏi cần tìm nữa .

Phúc rút chiếc điện thoại trong túi quần sau ra thao tác một hồi rồi trầm giọng nói tiếp :

- " Unlimited Break " - năng lực tiềm ẩn có số thứ tự thứ ba trăm bốn mươi bảy trên hai ngàn năm trăm sáu mươi một khả năng đặc biệt trong danh sách của " chủ thần " . Nó nằm trong nhóm kỹ năng chiến đấu cấp B+ , có thể trong nháy mắt cường hóa sức mạnh cơ bắp của chủ nhân lên nhiều lần trong một thời gian nhất định , chia ra làm ba cấp : sơ , trung và cao . Giá của nó ở " khu trao đổi của thần linh " ở mức độ sơ cấp là 15000 điểm thưởng và yêu cầu người mua phải kích hoạt ít nhất 30% giới hạn bản thân . Số người sở hữu năng lực này trên thế giới hiện nay là chín mươi sáu .

Hiệp ồ lên một tiếng rồi nhìn Lập nói với vẻ ngưỡng mộ :

- Ôi , anh Lập ăn gì mà may mắn thế , kỹ năng này tốn mười lăm ngàn điểm thưởng chứ ít à !

Nhất thời ánh mắt của mọi người xung quanh đều dồn hết cả vào Lập . Ngưỡng mộ có , đồ kỵ có .. làm gã nhất thời đỏ mặt lên vì ngượng .

Hoàng gật gù nói :

- Điều đó có nghĩa là .. những kỹ năng có ở chỗ chủ thần không phải chỉ có mỗi một cách duy nhất để sở hữu là dùng điểm để mua mà còn có thể thu được qua thực chiến nữa , trong phim chương hay gọi là " ngộ " đó ! Đúng không mọi người ?

Phúc lắc đầu nói :

- Tôi nghĩ không dễ dàng như vậy đâu . Nếu ai cũng có thể " ngộ " ra được như cậu nói thì còn cần gì tới cái gọi là " điểm số " khi hoàn thành nhiệm vụ nữa chứ ? Tôi nghiêng theo giả thiết đó là năng lực bẩm sinh tiềm ẩn của mỗi người hơn , chỉ có thể " ngộ " ra khi được mở khóa gen ở chỗ của chủ thần mà thôi . Lúc này việc mở khóa gen thông qua " chúc phúc " ở không gian chủ thần sẽ là điều kiện cần , và điều kiện đủ chính là " ngộ tính " , may mắn cùng nỗ lực của bản thân người đó , như vậy thì hợp lý hơn .

Phúc dừng lại một hồi rồi nói tiếp :

- Nếu giả thiết của tôi là đúng thì .. những người được chủ thần đưa tới đây nhất định không phải là ngẫu nhiên mà đều có một khả năng đặc biệt nhất định nào đó . Vấn đề là họ có sống sót tới lúc tìm ra và kích hoạt được nó như Lập bây giờ hay không mà thôi ..

Hiệp nghe vậy thì hưng phấn thốt lên :

- Nhất định là thế rồi .. khả năng đặc biệt, khả năng đặc biệt .. hóa ra mình cũng hơn bao người đấy chứ . Ha ha ha ..

Hoàng ngửa mặt nhìn trời chép miệng :

- " Khả năng đặc biệt " à ....

Lập xua tay nói :

- Được rồi , " Unlimited Break " phải không ? Tên gì mà khó đọc thế không biết .. Còn chuyện sáng mai thì thế nào , có thay đổi gì không ?

Phúc lắc đầu đáp :

- Không có gì thay đổi .

..oOo..

Sáng hôm sau , Cường thức dậy từ rất sớm rồi lên ra ngoài một mình . Gã đi một mạch chừng nửa cây số tới một bờ sông gần đó thì dừng lại hút thuốc . Chừng nửa tiếng sau , một gã đàn ông mặc vest đen xuất hiện thông thả đi về phía gã . Hắn chẳng phải ai xa lạ mà chính là Sỹ - chỉ huy đặc vụ của Pháp và cũng là cấp trên của Cường .

- Bộ mày nghĩ rằng mình có thể bốc hơi luôn khỏi cõi đời này... và đi lấy vợ luôn hay sao ?

Cường lặng im không nói . Sỹ sau khi nhắc lại kế hoạch một lần nữa cho gã nghe thì gần giọng :

- Mày và con đào của mày , cẩn thận đấy .

Cường từ đầu tới cuối vẫn im lặng không nói năng gì , song khi thấy Sỹ dọn bước định đi thì cất giọng hỏi :

- Tôi có thể rút lui bây giờ được không ?

Sỹ quay lại nhướn mày nhìn gã rồi hừm một cái .

*****

" ***** , thằng này .. coi bộ không được rồi . "

Sỹ làm lui vừa đi vừa nghĩ về thái độ và câu hỏi ban nãy của Cường . Với con mắt lão luyện và tinh đời của một con cáo già thành tinh , gã tất nhiên đã nhận ra rằng Cường đang dao động và rất có khả năng sẽ phản bội mình .

" Hừ , mà dù có thế thật thì đã làm sao ? "

Sỹ cười gằn .

Đột nhiên , mi mắt trái của gã giật liên hồi như bị trúng gió vậy .

" ẦM , ẦM , ẦM "

Ba tiếng nổ lớn nối nhau vang lên , tiếp theo đó là hơn mười vụ nổ nhỏ hơn . Cả một vùng bán kính hơn ba mươi mét gần chỗ Sỹ đứng trong nháy mắt bị cày lên thành một đồng hỗn độn . Tiếng mìn nổ vang cả khu rừng , chim chóc gần đó thấy động thì đua nhau bay tán loạn .

- Quá đẹp , còn hơn cả phim hành động !

Đợi cho lớp khói bụi tan đi gần hết , Lập mới ôm khẩu M79 của Hoàng nhảy từ trên gò cao xuống đất . Gã đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi chép miệng nói .

Lần lượt Phúc , Hoàng rồi tới Hiệp nối tiếp nhau lộ diện , ai nấy đều lăm lăm súng ống trong tay . Phúc vừa thận trọng bước lại gần chỗ Cường đứng ban nãy vừa nói :

- Cẩn thận , còn năm quả chưa nổ đấy !

Hoàng đứng xa lăm lăm :

- Không có thông báo trừ hay thưởng điểm từ chỗ chủ thần . Chẳng lẽ ..

Đột nhiên , sắc mặt Hiệp co rút lại .

- Cẩn thận , đằng sau !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 9: Một Nước Cờ Sai

- Cẩn thận , đằng sau !

Hiệp hét lớn . Nhất thời cả Phúc , Hoàng và Lập đều cùng giật mình quay phát lại .

Phúc mím chặt môi bóp cò , xả nguyên cả băng đạn về phía sau lưng . Tiếng súng vừa dứt thì cũng là lúc một bàn tay bắt ngờ thò từ dưới đất lên nắm lấy cổ chân gã kéo xuống .

Hoàng và Lập tức tốc chạy về phía Phúc .

- Cẩn thận , đừng chạy về phía đó !

Hoàng thấy Lập sắp chạy ngang qua chỗ mình vừa đặt mìn sáng nay thì vội lớn tiếng nhắc . Trong khi phía bên kia Phúc lúc này đã bị bàn tay kia quật xuống nằm ngửa ra mặt đất , trông hết sức chật vật .

" ẦM !"

Sỹ tung mình trôi lên khỏi mặt đất . Gã một tay cướp súng của Phúc , một tay tóm lấy cổ gã rồi nhìn mấy người Hoàng cất giọng uy hiếp :

- Đứng im , không tao bắn !

Hoàng hít một hơi dài rồi ôn tồn nói :

- Anh bạn , cứ bình tĩnh , chúng ta vẫn có thể thương lượng mà !

Sỹ nheo mắt nhìn ba người gần giọng :

- Bỏ súng xuống !

Hoàng bỏ khẩu lục trong tay xuống đất rồi liếc mắt nhìn hai người còn lại . Lập và Hiệp cũng lần lượt đặt súng xuống đất rồi cẩn thận tiến lại gần.

Hoàng giờ hai tay lên quá đầu rồi bước lại gần Sỹ hỏi :

- Thế nào ? Có thể thả bạn của chúng tôi ra được chưa ?

Sỹ nhếch miệng cười khó hiểu . Gã đột nhiên rút chiếc mũ trùm đầu của Phúc xuống rồi dí súng vào thái dương gã . Hoàng thấy vậy thì biến sắc , cả người như một con báo lao thẳng về phía gã .

" Đoàn ! "

Sỹ do chủ quan khinh địch nên dính nguyên một cú đâm móc của Hoàng vào giữa cằm . Hoàng vội đỡ Phúc đang nằm dưới đất dậy . Hắn thấy khuôn mặt đầm đìa máu me cùng một bên tai trái bị đứt rời của gã thì hít một hơi dài rồi hỏi :

- Không sao chứ ..?

- Xoẹt !

Một tia sáng xanh lạnh lẽo phóng tới sượt qua mặt Phúc làm gã gào lên vì đau đớn . Đó là một con dao găm làm bằng bạc , ánh thép trên thân dao sáng lên xanh lét . May cho Phúc là đã hơi nghiêng đầu tránh được , song vết thương mà Sỹ để lại cũng quá đủ để gã phải từ biệt con mắt bên phải của mình một thời gian , ít nhất là cho tới khi bộ phim lần này kết thúc .

Lập và Hiệp lúc này cũng đã chạy tới nơi . Sỹ búng người lao bỏ tới làm Hoàng phải vội vã ôm Phúc lùi ra sau mấy bước . Xui xẻo cho Lập , gã vừa mới chạy đến thì đã ăn nguyên một cú song phi của Sỹ . Gã đàn ông để đầu dính cao một mét bảy lăm ôm tay phải kêu lớn như heo bị chọc tiết rồi như một con điều đứt dây bay ngược về phía sau .

Lập đập đầu vào một tảng đá lớn gần đó , miệng phun ra một bùm máu rồi bất tỉnh , tay phải vô lực rũ xuống .

Người thứ hai bị loại khỏi vòng chiến .

Hoàng đặt Phúc nằm tạm xuống đất rồi rút khẩu M88 giấu trong ngực áo ra nhắm về phía Sỹ . Thế nhưng về mặt này hắn sao có thể so bì được với một người được đào tạo bài bản và dày dặn kinh nghiệm trận mạc như gã . Sỹ tuy chậm một nhịp song lại là người nổ súng trước .

" Đoàn , Đoàn , Đoàn , Đoàn "

Tiếng súng nổ của cả hai vang lên chói chói . Lực sát thương của khẩu M88 lấy từ " khu trao đổi của thần linh " trên tay Hoàng dĩ nhiên là hơn khẩu Ru-Lô trong tay Sỹ rất nhiều . Dầu có năng lực đặc biệt song Sỹ vẫn tránh khỏi đau đớn khi trúng liền một lúc mấy viên đạn vào người . Gã thấy Hoàng tuy trúng đạn song không làm sao hết thì sầm mặt lại , rút dao ra lao tới .

Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua làm Hoàng sợ hãi rút tay lại .

- ***** , thích cận chiến hả ? Vậy thì tao chiều !

Hoàng dứt khẩu M88 vào trong ngực áo , liếc mắt nhìn Sỹ nói .

- " Lên Đi ! "

Sỹ nhe răng cười hung ác . Hoàng hét lên một tiếng rồi lao tới tấn công trước . Từ sau trận chiến lấy một địch mấy chục người ở mồ than , chưa khi nào hắn tự tin vào thực lực của mình như bây giờ .

" Bóp "

Sau hai đòn phủ đầu không thu được kết quả gì , Hoàng trúng nguyên một đám của Sỹ vào giữa mặt . Một cú đâm rất có lực , nó làm cho đầu óc của gã nhất thời quay cuồng như đang say rượu vậy . Hoàng gục người xuống , sau khi ăn thêm một cú đá cao chân của Sỹ vào sau gáy . Đầu óc choáng váng vì ngất đờn , lưng đau như dằm , Hoàng lúc này mới biết cách biệt giữa thực lực của mình và gã lớn đến nhường nào .

" ***** , cứ thế này thì không ổn " Hoàng nghĩ thầm . Hắn hít một hơi dài , nhin đau lao vào ôm chặt lấy Sỹ rồi vào thế khóa . Đây là bài " tù " mà Hoài Mỹ đã dạy cho gã . Sỹ từ khi thấy trang phục của mấy người Hoàng thì đã nhận ra ngay đây chính là những kẻ đầu sỏ gây bạo loạn ở mồ than mấy hôm trước . Gã biết đối phương cũng không sợ súng đạn như mình , chắc cũng có khả năng đặc biệt nên ngay từ lúc mới nhập cuộc đã xuất toàn lực không hề nương tay , và Lập chính là người đầu tiên phải gánh chịu hậu quả .

Tay phải vòng qua cổ thắt chặt , hai chân quắp chặt nửa thân dưới của Sỹ , Hoàng vật Sỹ ngã xuống đất . Sỹ lăn hai vòng trên mặt đất rồi lựa thế thúc một cú chỏ cực mạnh vào bụng gã . Hoàng vừa lỏng tay ra thì Sỹ đã chớp ngay lấy cơ hội thoát khỏi thế khóa rồi đứng vụt dậy .

Hoàng vừa chồm người lên định ôm lấy chân gã kéo xuống đất thì bị Sỹ đá trúng cằm . Hắn lăn mấy vòng trên mặt đất rồi mới đứng dậy nổi . Đây là Hoàng đã tránh không cho Sỹ đánh vào chỗ hiểm của mình là cổ họng chứ không nhẹ nhất cũng là ngát tại chỗ , nặng thì tử vong .

Sỹ chạy tới túm cổ áo Hoàng dựng dậy . Gã kéo lớp vải trùm đầu của Hoàng ra rồi rút từ trong ngực áo ra thêm một con dao nữa , song còn chưa kịp làm gì thì đã bị nhấc bổng lên trời .

Sỹ hoảng hốt buông tay ra làm Hoàng ngã bịch xuống đất . Người nhấc hắn lên là Lập . Trông gã lúc này hai mắt đỏ rực , trán đỏ mồ hôi , mạch máu trên người hiện rõ mồn một ..rõ ràng là đã sử dụng tới năng lực đặc biệt của mình , trong thời gian ngắn nâng sức mạnh của bản thân lên một mức không nhỏ .

" Grừ .. "

Lập gào lên một tiếng rồi ném mạnh Sỹ xuống đất . Sỹ vừa tiếp đất , thấy cùi chỏ của gã hung hăng đánh xuống mặt mình thì hoảng hồn , vội giơ chân đá mạnh vào ngực gã . Đòn chí mạng của Lập tuy không trúng đích song Sỹ vẫn không thoát nổi , gã vừa nhôm dậy thì đã bị hai cánh tay cứng như thép ngụy ôm chặt lấy .

-Argh .....!

Lập siết chặt vòng tay làm Sỹ tái mặt vì đau . Gã găm lên giận dữ , dùng đầu gối thúc mạnh vào hạ bộ gã . Một đòn không đủ , gã liên tục thui thêm chục cú nữa . Tới đòn thứ mười hai thì mới có hiệu quả , vòng tay của Lập từ từ lỏng ra . Sỹ ôm vai lùi lại . Gã sau khi thấy thần thái điên cuồng của Lập , bên kia là Hoàng giờ cũng đã đứng dậy thì sắc mặt không ngừng biến hóa .

Ở cách đó không xa , Hiệp lúc này đang vác khẩu M79 mà Lập vừa mới vứt xuống đất ban nãy trên vai , thấy hai bên đã tách ra một khoảng đủ xa thì vội hét lớn :

- Anh Lập , tránh ra !

Hiệp vừa dứt lời thì liền ngay lập tức bóp cò khai hỏa . Hấn đã được Hoàng dạy qua cách sử dụng M79 , từng thực hành thử mấy lần nên phát đạn này cũng tương đối chuẩn . Một tiếng nổ lớn vang lên , chỗ Sỹ vừa đứng giờ chìm trong màn bụi khói dày đặc , mặt đất cũng bị cày lên một lỗ lớn . Chỉ là chưa biết có trúng mục tiêu hay không thôi .

- Hấn trốn rồi !

Hoàng hậm hực nói .

*****

- Trời , chuyện gì xảy ra vậy ?

Hoài My nhìn Phúc với khuôn mặt bị quần băng kín mít chỉ chừa mỗi mắt trái thốt lên sợ hãi . Lập lúc này trông cũng chẳng khá gì hơn , tay phải bị nẹp lại , mặt xanh như tàu lá , cả người không ngừng run lẩy bẩy như bị động kinh vậy .

Hoàng vừa nhét hộp cứu thương của Hăng vào trong ba lô vừa thở dài nói :

- Còn chuyện gì nữa . Kế hoạch thất bại rồi .

Hồng Thắm thấy Lập bị thương nặng như vậy thì vội chạy tới hỏi han . Thế nhưng có vẻ chính " khổ chủ " cũng chẳng mặn mà gì với việc này cho lắm , thậm chí còn " dị ứng " nữa là đằng khác . Chỉ cần nhìn Lập lúc này đang vừa nhăn mặt , vừa run vừa cố .. ngồi xích ra một bên là biết .

Phúc cất tiếng hỏi :

-Ở đây không xảy ra chuyện gì chứ ?

Hoài My nhìn qua mấy người Thư Lệ , Hùng và Dũng đứng sau rồi khẽ lắc đầu . Rồi như chợt nhận ra điều gì , cô tròn tròn mắt nhìn Phúc hỏi lại :

- Anh ..không thấy gì nữa sao ?

Phúc lắc đầu đáp :

- Yên tâm , chưa tới mức mù hấn đâu .

Hiệp ngồi xuống ghế , đặt khẩu M79 xuống mặt bàn rồi chạy ra đóng cửa . Gã chép miệng than thở :

- Chúng ta đã bỏ nhiều công sức như vậy mà .. tên này thực không phải là người , mà là quái vật !

Hoàng và Lập nhìn nhau không nói . Vừa rồi Lập đã sử dụng " Unlimited Break " , nhân sức mạnh của mình lên gấp bốn lần mới miễn cưỡng làm chủ được tình hình . Nhưng cái giá mà gã phải trả cũng không hề nhỏ chút nào . Vì lạm dụng dị năng vượt quá sức chịu đựng của cơ thể mà khiến cơ bắp co rút đứt đoạn nhiều chỗ , cả người mất hết sức chiến đấu .. chưa biết tới khi nào mới hồi phục lại được .

Hoàng chợt thấy lưng mình đau nhói , đau tới mức chảy mồ hôi thì mới nhớ tới thương thế ban nãy khi quần nhau với Sỹ . Gã thò tay vào loay hoay mở ba lô , song vừa mới nhấc hộp cứu thương ra thì đã sụm người xuống vì đau .

- Để tôi bôi cho , anh đau ở đâu vậy ?

Thư Lệ lấy khăn lau mặt ghế lại một lần cho sạch rồi ngồi xuống , nhìn gã hỏi với vẻ quan tâm .

Hoàng hơi do dự rồi lấy lọ thuốc nước màu vàng lợt trong hộp ra đưa cho Thư Lệ nói :

- Cô bôi một chút vào giữa sống lưng hộ tôi là được , không cần nhiều đâu , một hai giọt là đủ rồi .

Thư Lệ khẽ gạt đầu rồi làm theo lời gã . Sau khi giúp Hoàng xức thuốc xong , cô mới quay sang nhìn Lập cất giọng thăm hỏi :

- Anh thấy trong người thế nào rồi ? Để tôi đưa anh vào trong nghỉ một lúc nhé !

Lập vừa lắc đầu vừa cố rặn ra một nụ cười , song trông còn khó coi hơn cả mếu . Gã nhìn Hoàng với ánh mắt kỳ lạ làm hắn chẳng hiểu tại sao . Hoài My chép miệng than thở :

- Đúng là trộm gà không được còn bị mất nắm gạo .. Bây giờ Sỹ chắc hẳn đã cẩn thận đề phòng hơn rất nhiều , trong khi lực lượng chiến đấu của chúng ta thì suy giảm nghiêm trọng , lại còn không thể rời xa hai người Thúy và Cường nữa chứ .. Thôi đành phó mặc cho diễn biến của phim , tới đâu thì tới vậy .

Phúc cúi đầu trầm giọng :

- Đây là lỗi của tôi . Thực sự ... tôi không ngờ tình hình lại chuyển biến xấu đến vậy . Xin lỗi .

Hoàng xua tay gạt đi :

- Đầu thế đổ lỗi hết cả cho anh được , tất cả chúng ta đã cùng họp bàn và thông qua phương án này cơ mà . Cứ coi như đây là một thử thách mà chủ thần dành cho chúng ta trong bộ phim này đi , dù sao từ đầu tới giờ mọi chuyện cũng diễn ra quá là suôn sẻ , phải không ?

Phúc trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Dù sao đi nữa thì Sỹ vẫn là kẻ cản bước số một của chúng ta trong bộ phim lần này . Nếu không thể khuất phục được gã bằng vũ lực thì .. chúng ta sẽ dùng cách khác .

Hoàng gạt gù về đồng ý rồi quay sang nhìn Lập hỏi :

- Thế nào , giờ thấy sao rồi ?

Lập cười khó coi đáp :

- Cái này .. có lẽ hết cách rồi , sắp tới đành trông hết vào mấy người thôi . Đi lại bình thường thì vẫn được , nhưng giờ tới một cây viết tôi cũng không tài nào cầm nổi nữa . Chẳng biết tới bao giờ mới hồi phục được , tác dụng phụ của " nó " kinh khủng thật , có lẽ sau này tôi phải cẩn thận hơn , cường hóa cơ thể lên hai hay ba lần là đủ rồi .

Hồng Thẩm dịu giọng nói :

- Anh cứ yên tâm , có việc gì cứ nói với em một câu ..đừng ngại . Chúng ta là đồng đội , quan tâm giúp đỡ lẫn nhau trong cơn khốn khó là việc cần làm .

Lập thấy nét mặt đầy vẻ cảm thông của " gã " nhìn mình thì sồn gai ốc , miệng há ra song không thốt nổi câu nào . Hai anh em tên Hùng và Dũng kia thì từ đầu tới cuối vẫn im như thóc , đứng một chỗ nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ , song thỉnh thoảng vẫn liếc qua chỗ Lập .

Có tiếng ồn ào từ ngoài vọng vào . Hoài My mở cửa chạy ra , một lúc sau quay lại nhìn Hoàng nói :

- Anh Hoàng , Thúy và Cường đang ở bên ngoài . Họ hỏi chúng ta rằng khi nào thì lên đường .

Hoàng gạt đầu rồi đứng dậy . Cổ nén cơn đau truyền tới từ sau lưng , gã nhìn tất cả mọi người trong phòng một lượt rồi nói :

- Chuẩn bị đi thôi . Bộ phim lần này cũng đã sắp tới hồi kết rồi .

..oOo..

Suốt quãng đường về , Thúy không ít lần hỏi dò về thân phận và lai lịch của mấy người Hoàng song không thu được thông tin gì đáng kể . Việc mấy người trong số bọn họ tự xưng bị thương nặng không rõ nguyên do lại càng làm cho cô nghi ngờ hơn nữa . Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến hành động xả thân vì nghĩa của bọn họ tại mỏ than thì Thúy chắc chắn đã kiểm soát tách ra và đi riêng rồi .

Hoàng lúc này đã hồi phục hoàn toàn , trong khi thương thế của Lập và Phúc vẫn chưa có chút tiến triển nào đáng kể . Từ đó có thể thấy , số thuốc lấy từ " khu trao đổi của thần linh " mà Hằng để lại có vẻ chỉ hữu dụng đối với những vết thương ngoài da . Một hôm , Hoàng và Lập đang ngồi trong lều trong khi Hùng đi ra ngoài cùng Hoài My kiểm một ít thịt thú rừng về đổi món thì có người xộc vào hét hải nói :

- Chết rồi , chết rồi các cậu ơi ..

Hoàng nhồm dậy nhìn gã hỏi :

- Có chuyện gì thế ?

Người vừa mới xông vào lều là Dũng, em của Hùng. Trông biểu tình hoảng loạn của gã lúc này thì dường như vừa mới xảy ra chuyện gì khủng khiếp lắm vậy.

- Anh của em, anh của em... gặp chuyện rồi, làm sao bây giờ?

Hoàng nhú mày nói:

- Gặp chuyện? gặp chuyện gì? Sao cậu biết?

Dũng hốt hải đáp:

- Mí mắt em từ chiều tới giờ cứ giật giật mãi... cái này hai anh em chúng em lúc nhỏ đã gặp qua mấy lần rồi nên biết rõ lắm... Mỗi lần một trong hai chúng em bị như thế thì chắc chắn người còn lại đã gặp chuyện gì không ổn. Anh ấy theo chị Hoài My ra ngoài được hơn một tiếng rồi, tới giờ vẫn chưa thấy trở lại, làm... làm sao bây giờ?

Hoàng cau mày nói:

- Chờ thêm một lúc nữa đã. Có Hoài My đi cùng, chắc không có việc gì đâu. Đừng lo.

Dũng chờ thêm một tiếng nữa không thấy động tĩnh gì thì sốt ruột đứng dậy nói:

- Chắc chắn là anh ấy đã gặp chuyện gì rồi. Thôi em phải ra ngoài tìm anh ấy đây, các anh ở lại có thấy anh ấy về thì đốt ba đồng lửa lên báo cho em nhé.

Hoàng ngó ra ngoài thấy trời lúc này đã nhá nhem tối thì cũng thấy sốt ruột trong lòng. Hoài My bình thường cũng hay đi một mình ra ngoài song cùng lắm chỉ một tiếng là về, nay đã hơn ba giờ trôi qua rồi mà vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu... Hắn thờ dãi rồi nói:

- Thôi, để tôi đi cho. Cậu đi gọi Hiệp về đi, nó ở gần bờ sông ấy.

Dũng vội gật đầu như gã gạo. Hoàng dặn dò Lập mấy câu rồi phóng ra ngoài, chỉ một lát đã biến mất hút trong rừng đêm lạnh lẽo.

Lập nằm trong tháy vậy thì chép miệng:

- Cái thằng, chỉ hay lo vớ vẩn, có việc gì đâu mà... chờ thêm lúc nữa không thấy về thì hãy đi tìm cũng đâu có muộn...

- Nó không muộn... nhưng mày thì muộn rồi đấy.

Dũng sau khi đứng chờ hơn mười phút, chắc mẩm rằng Hoàng đã đi xa thì mới quay vào trong lều. Lập thấy vẻ mặt của gã đột nhiên thay đổi hẳn một trăm tám mươi độ thì trợn tròn hai mắt, mãi sau mới sực tỉnh hiểu ra vấn đề. Gã lắp bắp nói:

- Mày... ra là mày...

Dũng cười đều:

- Thằng em, hôm nay chú chạy không thoát đâu.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 10: Trở Về Cố Hương

Le Prado, Marseille, miền nam nước Pháp.

Lâu đài Le'vante.

- Thưa, có ông Ben bên ngoài xin gặp ngài.

Gã đàn ông khề đặt dao nĩa xuống trên tay xuống, lấy khăn giấy lau miệng rồi nhìn ông lão quản gia đứng dưới khề gạt đầu. Ông lão đã sống ở đây hơn hai mươi năm, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết ý chủ nhân, thấy vậy thì liền khom lưng bước ra ngoài.

Ngồi giữa đại sảnh lúc này là một gã đàn ông trung niên tầm tuổi trên dưới bốn mươi, khoác trên mình bộ âu phục màu ghi cùng đôi mắt rất có thần. Nhìn chung sẽ thật sự hoàn hảo nếu... không có một vết sẹo lớn bằng nửa cái bát trên má trái của gã.

- Xin chào , ngài vẫn khỏe chứ ạ ?

Kề bước vào là một gã đàn ông trán dô , cầm lem mặc vest đen cao 1m75 , dáng người nhỏ bé . Gã là Ben Lahm , tổng phụ trách IOT khu vực Bắc Âu . Còn người đang ngồi trước mặt gã lúc này là Hanks Richard , chủ tịch tập đoàn Lucent - công ty địa ốc có số vốn lưu động lớn thứ hai nước Pháp , đồng thời là một trong sáu đại chấp pháp của IOT ở thời điểm hiện tại , đội trưởng của " Lightning team " , tiểu đội có chiến đấu lực xếp thứ năm trong thế giới luân hồi .

Hanks nhìn gã thủ hạ dưới trướng mình mỉm cười hòa nhã . Sau màn xã giao thủ tục như thường lệ , người đàn ông tên Ben bước lại gần , rút một tờ giấy trong tệp hồ sơ trên tay ra đưa lên trước mặt gã nói :

- Ngài bá tước , đây là tất cả những thứ ngài cần .

Hanks gật gù về hài lòng rồi cầm tờ giấy nọ đọc lướt qua một lượt .

- Cả đội năm người mà không có ai khai mở nổi " bản năng sinh tồn " sao ? Thật đúng là ... Ben này , những điều gã Tony đó nói có chắc là thật không vậy ?

Gã đàn ông mặc vest quả quyết gật đầu đáp :

- Dạ đúng ạ . Hần đã lấy đầu ra đảm bảo với em rằng chuyện đó do chính miệng gã Trương Chấn Vũ nói ra , không sai vào đâu được .

Hanks nghe vậy thì lấy tay xoa cằm , trầm tư một hồi rồi nói :

- Con quý cái đó ngoài mặt Mary ra thì đâu có bà con thân thích hay họ hàng gì , sao lại đột nhiên lòi ở đâu ra một gã người Việt nhỉ ?

Ben đáp :

- Ngài quên rồi sao ? Á ta trước đây đã từng sống ở Việt Nam hơn mười năm rồi mới trở về cố quốc , có thể nói Việt Nam chính là quê hương thứ hai của á , việc quen thân với ai đó cũng đâu có gì là lạ ?

Hanks gật đầu rồi nhìn Ben chậm rãi hỏi :

- Đã sắp xếp xong chưa ?

Ben khom lưng đáp :

- Dạ ! Sắp tới em định để Jonathan đi lo chuyện này , chắc sẽ không có vấn đề gì .

Hanks nhú mày này nói :

- Để Rihanna đi cùng đi , thẳng to xác ấy thì làm ăn gì ?

- Chuyện này ...

- Rồi , cứ làm như vậy đi .

Hanks phát tay tỏ ý tiễn khách . Ben thấy chuyện khó lòng thay đổi được nữa thì méo mặt quay ra , song mới đi được ba bước thì đã bị gọi giật lại .

- Ben , khoan đã .

Gã vội quay lại kính cẩn hỏi :

- Có việc gì nữa không ạ ?

Hanks dặn dò :

- Báo với Joaquin rằng sắp tới ta có việc bận , nhiệm vụ sắp tới không có mặt được , dặn mấy tên đó đi cho đầy đủ vào đấy .

- Dạ .

Ben vừa quay đi thì giọng nói của gã lại vang lên đều đều sau lưng .

- Còn nữa . Nhấn với hai đứa kia rằng , nếu làm không xong thì đừng vác mặt về nữa .

- Dạ vâng , thưa ngài .

- À , khoan đã . Nhiệm vụ lần tới là gì ?

- À .. là " Ladykiller " , thưa ngài .

Ben vừa lật xấp tài liệu trong tay vừa nói .

-Đồ ngu , tao hỏi nhiệm vụ của hai đứa Jonathan và Rihanna cơ mà ?

Gã đàn ông mặc âu phục cúi kính quất .

-À ,à ...

Ben đưa tay trái lên lau mồ hôi , tay còn lại vội vã lục lại đồng hồ tài liệu kia một lần nữa . Phải tới hai phút sau , gã mới tìm ra được thứ mình cần .

- Đây rồi , là ... " Kungfu Hustle " , có vấn đề gì không ạ ?

- .....

- Không có gì , ta chỉ hỏi vậy thôi .

Hanks xoa tay nói .

..oOo..

- Cứu , Hự ....!

Lập vừa há miệng ra định kêu cứu thì bị Dũng đá một cái rất mạnh vào đầu . Hấn cắn phải lưỡi thì đau quá kêu ối lên một tiếng , máu từ khóe miệng rỉ ra đỏ lôm một bên cằm , mặt tái mét .

Dũng lấy dây thừng trói chặt tay chân của gã lại rồi bịt giẻ vào mồm . Xong xuôi đầu đó , hấn chạy vụt ra ngoài , lúc quay về thì trên tay đã có thêm một khẩu súng trường dùng đạn 5,66 mm , là của Hoài My để lại .

- Bốp !

Dũng cầm báng súng nện một phát vào trán Lập , miệng cười hềnh hếch :

- Sao hả thằng nhãi ? Ngày trước mày hung hăng lắm cơ mà ? Giờ sao lại co rúm người lại thế ?

Dũng vừa cầm báng súng nện túi bụi vào người Lập vừa luôn mồm chửi , đánh tới mỏi tay thì thôi . Trông người Lập lúc này bẽ bết toàn máu là máu , máu từ đỉnh đầu chảy xuống ướt đầm cả vai áo . Ranh giới giữa sống và chết giờ chỉ còn là một tờ giấy mỏng . Đây là gã đã nhận chúc phúc của thần linh , kích hoạt được hơn 15% giới hạn cơ thể nên mới cầm cự được tới bây giờ , nếu là người bình thường thì đã đứt bóng từ lâu lắm rồi .

Dũng nhổ một bãi nước bọt vào mặt gã rồi ôm súng chạy ra ngoài . Hấn vừa bước ra khỏi lều thì chạm mặt một người làm gã suýt đứng tim vì sợ .

- Anh , anh ..

Thư Lệ thấy điệu bộ lấm lét và khẩu AK dính đầy máu trong tay gã thì hoảng hồn lùi lại . Dũng thấy người đứng trước mặt mình là Thư Lệ thì nét mặt thay đổi hẳn . Gã bước lên một bước , hai mắt sáng rỡ liếm môi cười ngả ngớn :

- Ô , cô em .. cô em vừa mới đi đâu thế , làm anh đây tìm mãi chẳng thấy đâu . Lại đây , anh có chuyện này hay lắm ..!

Thư Lệ còn chưa kịp quay đầu bỏ chạy thì đã bị hấn ôm ghì lấy . Cô cố hết sức vừa giãy ra vừa hét :

- Buông tôi ra !

Dũng vừa cười hô hô vừa ôm chặt Thư Lệ vào lòng . Sức lực của một cô gái yếu ớt căn bản chẳng ăn nhằm gì với gã . Hấn nghĩ tới kế hoạch trả thù nung nấu gần tuần qua không ngờ lại suôn sẻ đến thế , lại còn bắt được một em xinh như mộng theo nữa thì cười mãi không dứt , chỉ tiếc là chưa lấy được đồng nào mà thôi . Nhưng có hề chi , Dũng tặc lưỡi nghĩ thầm . Chỉ cần ra ngoài báo cho người Pháp biết hành tung của mấy kẻ này thì cả hai anh em hấn sẽ kiếm đủ . Mặc dù chẳng hiểu mình bị đưa về tận thời Pháp thuộc này bằng cách nào , nhưng hấn cũng biết được giá trị của mấy người này trên mấy tấm áp phích truy nã được dán đầy trên phố kia chẳng hề nhỏ chút nào .

Dũng quờ tay lên ngực Thư Lệ sờ soạng làm cô khẽ rùng mình . Đột nhiên , Thư Lệ chẳng biết lấy sức mạnh từ đâu ra mà giãy ra khỏi vòng tay của Dũng , lại còn quay lại đá một cú rất mạnh vào ngực gã . Dũng bị cô đá cho nằm thẳng cẳng trên mặt đất . Gã thấy ruột gan mình như bị nén lại , đau quặn cả lên , tức ngực khó thở vô cùng thì méo mặt chỉ tay về phía Thư Lệ lấp bắp :

- Á à , con này ... mày dám ..

Thư Lệ sợ hãi quay đầu bỏ chạy . Do quá hoảng sợ , cô vấp phải một gờ đá rồi ngã sòng xoài ra mặt đất . Dũng vội nhún cơ hội gượng dậy , cầm súng chĩa vào đầu Thư Lệ trừng mắt quát :

- ***** , Con đi , mày dám đánh ông à ?

Dũng vừa chửi vừa tát túi bụi vào mặt Thư Lệ . Sau khi trút bớt nỗi bức tức vì một đòn ban nãy , gã lấy dây thùng trói chặt tay chân cô lại rồi vác lên vai chạy một mạch . Thư Lệ khá mảnh khảnh , Dũng lại thuộc loại người có sức khỏe nên việc vác thêm một người trên lưng chẳng ảnh hưởng mấy đến tốc độ của gã . Cô cũng có phần kháng song rất yếu ớt , so với Thư Lệ tung ra một cú đá như trời giáng ban nãy thì khác nhau một trời một vực .

Thực ra với khả năng của Thư Lệ lúc này thì việc đánh hạ hai gã như Dũng cũng chẳng có gì là khó khăn . Cô là người duy nhất trong số năm người mới lần này được nhận " chúc phúc của thần linh " trước khi bị " chủ thần " truyền tống tới đây . Với 8,37% giới hạn cơ thể đã kích hoạt , món quà vô giá của chủ thần tặng cho , Thư Lệ hoàn toàn có thể vật chết một con hổ trưởng thành nếu muốn . Thế nhưng đó chỉ là trên lý thuyết , có khả năng kích hoạt và điều khiển được nguồn sức mạnh đó hay không mới là quan trọng .

Thực tế là trong số tất cả 829678 người được " chủ thần " chọn đưa vào thế giới luân hồi từ trước tới giờ thì chỉ có khoảng hơn 15000 người sống sót tới thời điểm hiện tại (tức 1,8 %) , số người nhận chúc phúc mà không thức tỉnh được năng lực của bản thân là 518467 (tức 62,4 %) . Số người kích hoạt được trên 20% giới hạn bản thân còn sống tới giờ lại càng ít hơn nữa : 1547 người , chiếm 0,18 % . Thế mới biết sự thật tàn khốc như thế nào , nếu bạn là người được chọn thì xin chúc mừng : khả năng bạn mất mạng trong thế giới này là 98,2% , 1,8% còn lại ... chỉ là vấn đề chết sớm hay muộn mà thôi .

Lại nói tới Hoàng , gã sau khi đi một vòng quanh rừng không thấy bóng dáng Hoài My và Hùng đâu thì càng thêm sốt ruột trong lòng . Mất hơn hai tiếng đồng hồ chẳng thu được kết quả gì , hẳn quyết định quay lại , biết đâu hai người đó lại chẳng về rồi thì sao ?

Quả thật , Hoàng vừa về tới nơi thì đã thấy Hoài My đứng trước cửa lều của mình , bên cạnh còn có Thư Lệ , Hồng Thắm và Cường nữa . Bốn người bọn họ lúc này đang tập trung đứng quây quần vào một chỗ , chẳng biết đang làm trò gì .

- Làm gì vậy ?

Hoàng lại gần , vừa gạt Thắm đứng chắn trước mặt mình ra vừa hỏi . Hắn thấy Dũng mặt mũi sưng vù , tay chân bị trói nghiêng ngỏi bệt dưới đất thì nhăn mặt hỏi :

- Sao lại trói người ta lại vậy ? Có chuyện gì thế ?

..oOo...

" Announce : we'll be landing to Noi Bai airport in about fifteen minutes , please fasten your seatbelt . " (Thông báo : Máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay Nội Bài trong vòng mười lăm phút nữa , xin quý khách thắt chặt dây an toàn .)

" Nhanh thật . "

" Mới đó mà đã hơn mười năm rồi . "

Catherine lấy tay gỡ kính rồi dõi mắt nhìn từ ô cửa sổ máy bay xuống dưới .

" Bác Châu , cô Liên , cháu đã về rồi đây. "

Cô gái lôi từ trong chiếc túi xách nhỏ đeo bên mình ra một con búp bê vải rồi lấy tay捏 mũi nó . Con búp bê thè lưỡi xuýt xoa rồi cổ giật ra , điệu bộ dễ thương làm cô không nhịn nổi phải nhoèn miệng cười .

- Mày sắp được gặp chủ cũ của mình rồi đó .

Cô gái nhìn con búp bê khẽ cười nói , không giấu nổi vẻ vui sướng hiện rõ trên khuôn mặt .

Hà Nội , 1-1-2013, 21h15.

Chiếc chuyên cơ mang số hiệu LA 3714C hạ cánh xuống sân bay Nội Bài trong cái lạnh se người của Hà Nội dịp đông về . Một đoàn người lục tục đi xuống , theo đường hầm riêng ra tới đại sảnh , nơi có hơn năm mươi người ăn mặc chỉnh tề xếp hàng chờ sẵn , dẫn đầu là Tony Yang , cánh tay trái đắc lực của Tổng Phụ Trách IOT khu vực Đông Nam Á - Trương Chấn Vũ .

Tony Yang đã đứng đây chờ gần hai tiếng đồng hồ , giờ đã sớm sốt ruột lắm rồi . Gã vừa thấy một cô gái nhỏ nhắn đeo kính đen , mặc áo lông thú bước ra từ đường hầm , hai bên là đội vệ sĩ cấp cao của tổ chức thì vội chạy tới đón . Cô gái nọ vừa ngẩng mặt lên thấy gã thì hai hàng lông mày khẽ nhú lại về bức mình .

Tony vẫn hồn nhiên không nhận ra , gã vừa xoa hai tay vào nhau vừa nói :

- Kính chào đại chấp pháp , tôi là Tony Yang , phụ trách viên IOT khu vực Đông Nam Á , rất vui được gặp ngài . Ngài Trương thàng trước có ghé Việt Nam , song không biết người tới nên đã bay về Trung Quốc cách đây năm ngày rồi . Không biết ngài lần này tới đây có việc gì ?

Catherine vừa đi vừa đáp :

- Tôi đến đây vì công việc của tổ chức , có cần thiết phải khai báo cho cậu biết không ?

Gã nghe thế thì vội lắc đầu quây quây :

- Xin lỗi, xin lỗi, thuộc hạ không dám...Không biết chấp pháp tối nay định nghỉ lại ở đâu ? Ngài Surat Chanburi và Koi Sung Huyk sau khi nghe tin chấp pháp chọn Hà Nội làm nơi đặt chân đã bay tới đây cách đây hai ngày , đang ở khách sạn Melia chờ gặp người , không biết ..

Catherine bước vào chiếc xe mười sáu chỗ ngồi đậu sẵn chờ mình rồi đóng sầm cửa lại , mặc cho Tony Yang ngệt mặt đứng ngoài . Gã đàn ông đeo kính đen ngồi bên cạnh vừa thấy cô bước vào thì liền cất giọng đều đều :

- 23h00, họp bàn vấn đề nhân sự với ngài Surat Chanburi tại Lãnh Sự Quán Thái Lan .
- 3h tiếp ngài Koi Sung Huyk và các thành viên của K - Korean Team tại khách sạn Melia .
- 7h tiếp ngài Saconnakhet tại Ha Noi Horison .
- 11h họp bàn về chiến lược hợp tác năm tới với Trương Thành Đông , chủ tịch tập đoàn Quảng Nam , Trung Quốc .
- 4h bay về London ...
- Khoan đã !

Catherine ngăn gã lại rồi nói :

- Hủy cuộc gặp lúc 11h đi .

Gã áo đen nghe vậy thì nhú mày về khó khăn :

- Việc này ..
- Cứ làm thế đi . Bà Mary có gọi điện hỏi thì cứ bảo là làm theo ý tôi là được .
- Dạ .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 11: Cướp Pháp Trường (1)

Thẩm thấy Hoàng đã về tới thì cả mừng , kéo tay gã nói :

- Anh Hoàng , may quá ! Anh mau vào kia xem thế nào đi , mọi người chờ anh mãi !

Hoàng tuy không hiểu đầu cua tai nheo gì song vẫn chạy theo tên gay này tới căn lầu trước mặt . Vừa vén màn lên , sắc mặt của gã nhất thời đông cứng lại , đoạn lao vọt vào trong nhanh như một con báo vậy .

- Lập ! sao lại ra nông nỗi này ?

Hoàng hấp tấp vừa tìm cái ba-lô đựng đồ của mình vừa hỏi . Thúy đứng cạnh đó thấy vậy thì giờ hộp cứu thương trong tay về phía gã hỏi :

- Anh tìm cái này hả ?

Hoàng gạt đầu qua quít , giật lấy hộp cứu thương trong tay cô ta rồi mở ra , lấy một lọ thuốc màu vàng xúc lên vết thương cho Lập . Hộp cứu thương này có tất cả năm loại thuốc , mỗi loại đều có công dụng khác nhau , Hằng trước đây nhân lúc rỗi rãi đã giải thích kỹ càng một lượt cho gã , bây giờ Hoàng có thể nói là người duy nhất trong đội nắm rõ cách sử dụng của số thuốc này .

Hoàng sau khi quan sát thấy những vết thương này đích thị là bị người khác đánh đập thì quay sang nhìn Hồng Thẩm đứng sau hỏi :

- Ai, là ai làm ?

Hồng Thẩm lúc này đang lo phụ gã bôi thuốc cho Lập , nhất thời không nghe thấy Hoàng nói gì . Thúy đứng cạnh thờ dãi : " Anh ta đã tới nước này , tôi sợ chỉ có thuốc tiên mới cứu được thôi ."

Hoàng nhìn khuôn mặt trắng bệch không có một chút máu của Lập trầm giọng :

- Thương tích nặng quá , không thể nói trước điều gì được . Kẻ nào ? Ai là kẻ đã gây ra chuyện này ?

Thúy trầm giọng đáp :

- Vừa nãy tôi có việc tới tìm mấy người , vừa đến nơi thì thấy gã thanh niên bị trói ngoài kia đang dờ dờ đòi bại với một cô gái trong nhóm các anh . Theo như suy đoán của tôi thì vụ này chắc cũng do hắn làm , bởi lúc đó tôi thấy hắn ta mang một khẩu súng dính đầy máu theo bên người , rất có thể là hung khí .

Hoàng nghe đến đây thì chợt hiểu ra tất cả , hai mắt long lên rồi hậm hực bước ra ngoài . Hóa ra ban nãy gã đã bị Dũng lừa một vỏ mà không hay không biết . Lúc Hoàng chạy ra khỏi lều thì bên ngoài đã có thêm hai người nữa , đó là Phúc và Hiệp đi dạo ở bờ sông giờ quay trở về . Phúc thấy Dũng mặt mày bầm dập , tay chân bị trói chặt nằm lăn lóc trên mặt đất thì hồ hững chẳng tỏ thái độ gì , chỉ có Hiệp là hiếu kỳ chạy lại hỏi :

- Chuyện gì thế mọi người ?

Hoài My chỉ tay về phía Dũng nói một tràng dài :

- Hôm nay em cùng tên Hùng ra ngoài kiếm ít thịt tươi mang về như thường lệ , đi được nửa đường thì gã kêu đau bụng , đòi dừng lại nghỉ một lúc . Em ngồi chờ độ nửa tiếng thì sốt ruột bỏ đi trước , để gã ở lại đó một mình . Đi được một đoạn , em nhớ lại thấy thái độ của gã hôm nay có vẻ là lạ , không được bình thường thì chợt dạ quay lại xem sao . Quả không sai , lúc quay về thì chẳng thấy hắn đâu nữa . Sau đó em đi săn một mình , lại gặp đúng ngày đen đủi chẳng kiếm được con hươu con nai hay nhà dân nào ... nên mới về muộn như vậy , lúc đó vẫn nghĩ trong bụng rằng gã không bỏ trốn mà chỉ về trước thôi .. ai ngờ ...

Hoàng cũng đem việc Dũng lừa mình rồi đi ra sao kể lại cho mọi người cùng biết . Hiệp nghe gã nói nửa chừng thì đã nổi giận đập cho Dũng một phát vào ngực , miệng hét :

- Thằng chó , đập chết *** nó đi !

Phúc sau khi quay vào lều xem thương thế của Lập thì sắc mặt nghiêm túc hẳn lên , gã quay ra nhìn Hoàng hỏi :

- Vụ này tính sao đây ?

Hoàng sầm mặt đáp :

- Tôi cũng không biết , giờ chỉ trông vào số phận của anh ta mà thôi . Còn tên này ... từ giờ khai trừ cả hai anh em hắn ra khỏi nhóm luôn , đồng ý chứ ? mọi người thích làm gì hắn thì làm , tôi không can thiệp .

Hiệp xắn tay áo lên hưng phấn nói :

- Để đây cho tôi , phải nện cho gã một trận nữa cho chữa mới được !

.....

Dũng bị Hiệp đánh cho một trận thừa sống thiếu chết . Bảy người bỏ gã ở đó , nghỉ lại một đêm rồi sáng hôm sau thu dọn đồ đạc lên đường theo Cường và Thúy tiếp tục cuộc hành trình . Liên tiếp mấy ngày sau đó , vẫn chẳng thấy ai trong số hai anh em họ đuổi theo cả .

Càng gần căn cứ nghĩa quân , Hoài My thấy càng sốt ruột . Một phần vì thương thế của Lập vẫn không có chút tiến triển nào , phần còn lại vì không biết sắp tới mọi chuyện sẽ phát triển ra sao . Cô lại gần chỗ Phúc hỏi nhỏ :

- Này anh , bây giờ chỉ cần gặp Đề Cảnh , " thân phận " của chúng ta sẽ bị lộ tẩy ngay lập tức , anh đã có dự tính gì chưa ?

Phúc hiện giờ đã bị hỏng một bên mắt trái , mắt phải cũng bị thương không nhìn rõ được , việc đi lại mấy ngày nay toàn phải dựa vào sự giúp đỡ của Hiệp . Hắn nghe cô hỏi vậy thì nhún vai không đáp , làm Hoài My sau một hồi không hỏi được gì thì bực mình quay sang tán gẫu với Thư Lệ , lúc này đang phụ Hồng Thắm kéo chiếc xe đẩy chở Lập nằm bên trên .

.....

Sau hơn bảy ngày trôi dạt lợi suất , tất cả chín người cuối cùng cũng đặt chân tới ngôi làng nhỏ nơi Đề Cảnh nấu mình suốt nửa năm nay . Đề Cảnh quê ở Hà Tĩnh , tên thật là Võ Trọng Cảnh , cha ruột của Thúy , vị lãnh tụ nghĩa quân được tất cả người dân khắp một dải Nghệ An - Hà Tĩnh biết tới .

Sau một loạt những chiến tích lẫy lừng trong việc chống phá chính quyền Pháp - Ngụy , để tránh sự truy lùng ráo riết của giặc và tay sai , ông và những thành viên cốt cán của nghĩa quân đã phải trốn vào rừng sâu hẻo lánh hoạt động bí mật một thời gian dài . Quân Pháp thấy ông im hơi lặng tiếng thì tưởng rằng Đề Cảnh đã thoắt chí bỏ cuộc hoặc trốn sang nước ngoài , mãi cho tới khi cuộc bạo loạn ám sát quan Chánh Sứ do Thúy , con gái ông cầm đầu nổ ra như một hồi chuông cảnh tỉnh reo lên thì mới giật mình tỉnh ngộ , từ đó chúng lại càng truy lùng ông ráo riết hơn nữa .

Tối hôm đó , Thúy dẫn Cường tới ra mắt cha và anh em nghĩa quân . Sau khi giới thiệu thân phận của gã , ánh mắt của mọi người nhìn

Cường nhất thời thay đổi hẳn . Còn phải nói , dù sao gã cũng là người ngoài , lại từng làm đặc vụ cho người Pháp , nay tự xưng đầu nhập nghĩa quân thì

không nghi ngờ mới là lạ .

Mặc dù Thúy đã cố hết sức giải thích , thậm chí còn lấy danh dự của mình ra để đảm bảo song cũng chẳng thay đổi được tình hình . Cha cô , tức Đề Cảnh nhìn Cường chăm chú một hồi lâu rồi nói :

- Ta tin tưởng cậu , như tin con bé này vậy . Cậu cứ từ từ làm quen với mọi người , có điều gì thắc mắc thì cứ nói ra , đừng ngại .

Cường nghe vậy thì lòng tràn đầy xúc động , gật mạnh đầu nói :

- Cảm ơn bác ...

Đề Cảnh cười hà hà , vỗ vai Cường một cái thật mạnh rồi quay sang nhìn mấy người đứng sau mình nghiêm giọng nói :

- Từ giờ chàng thanh niên này sẽ là người cùng một nhà với chúng ta , các cậu phải hết lòng giúp đỡ nó , nghe chưa ?

Gần chục người đồng thanh dạ ran , âm thanh vang dội cả căn phòng . Đề Cảnh thấy vậy thì hài lòng lắm , kéo ghế cho Cường bảo hấn ngồi xuống rồi quay sang nhìn Thúy hỏi :

- Thế mấy người về cùng con hời chiều đó là ai ? Là người của chàng trai này à ?

Thúy lắc đầu hỏi lại :

- Cha có nhầm không vậy ? Họ là người của cha mà ?

Đề Cảnh nghe vậy thì mặt thoáng biến sắc , trầm giọng :

- Người của cha ? Làm gì có chuyện đó ?

Thúy tái mặt , vội đem chuyện mình gặp bọn họ ở mỏ than ra sao kể ra hết một lượt . Đề Cảnh sau khi nghe con gái rượi kể lại đầu đuôi sự việc thì sắc mặt mới hòa hoãn đi đôi chút , song trong lòng vẫn thờ dãi không dứt . Ông không ngờ con gái vốn có tính cẩn thận nay lại mắc phải một sai lầm ngớ ngẩn như vậy , dẫn một đám người xa lạ tung tích mơ hồ về căn cứ địa , chẳng cần nói cũng biết hành động đó nguy hiểm và điên rồ tới mức nào . Nếu không phải vì quá tin tưởng vào con gái và bị nổi vui mừng khi gặp lại con lần ất hết cả lý trí thì chiều nay chắc chắn Đề Cảnh đã không sơ suất tới như vậy , tới danh tánh của mấy người Hoàng cũng chẳng buồn hỏi một câu . Nghĩ tới đây , Đề Cảnh không khỏi nhìn Cường bằng một con mắt khác , biết đâu được đây ...

Thúy thấy cha có vẻ lo lắng thì vội cất giọng trấn an :

- Cha đừng lo , mấy người họ đều là những người dũng cảm , nhiệt huyết và có lòng yêu nước , con xin lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo điều này . Nếu không thì họ đâu có mạo hiểm làm chuyện tày đình như vậy ? Việc họ nói dối chắc là có nỗi khổ riêng , muốn nhân cơ hội này về gặp cha hoặc gia nhập nghĩa quân thì sao ?

Đề Cảnh nghe con gái rượi nói vậy thì cũng gật gù ra chiều đồng ý :

- Con nói cũng đúng , để ta xuống gặp bọn họ xem sao ...

- Rầm !

Cửa phòng bị đập đổ , hơn ba chục tên lính ủa vào , tay lăm lăm súng ống . Quá bất ngờ , mười người trong phòng không kịp phản ứng , vừa ngẩng đầu lên thì đã bị không chế , chỉ đánh gờ hai tay lên trời , mặt tái mét . Tất cả không hẹn đều cùng trừng mắt nhìn Cường với vẻ tức giận . Chính Cường lúc này cũng đang hết sức bất ngờ , hấn không sao hiểu được bằng cách nào mà Sỹ và đồng bọn lại có thể nhanh tay đến thế .

- Xin chào ! Rất vui được gặp ngài ...

Một người đàn ông mặc complet đứng đỉnh đi vào , chìa tay về phía Đề Cảnh cười nói . Vị thủ lĩnh nghĩa quân hơn năm mươi tuổi thân nhiên nhìn thẳng vào mắt gã , sắc mặt vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra .

- Ngài trốn cũng kỹ quá đấy .. làm chúng tôi phải nhọc công tìm mãi .. Hôm nay tôi tới đây theo lệnh của ngài Andre , mời ngài về phủ chánh sứ uống trà nói chuyện , không phiền chứ ?

Sỹ đưa một tay ra bắt , song hồi lâu không thấy động tĩnh gì thì đành rụt lại . Gã quay sang vỗ vai Cường nói tiếp :

- Chuyến này được thuận lợi như vậy là nhờ có sĩ quan . Cậu làm tốt lắm ! Lần này trở về , ngài chánh sứ chắc chắn sẽ không quên công lao của cậu đâu !

Cường lặng thinh không nói . Hấn lúc này đang đảo mắt khắp phòng thăm đánh giá tình hình . Hiện giờ Sỹ đang đứng quay lưng về phía gã , nếu ra tay thì cơ hội không chế được hấn là rất lớn . Một khi đã không chế được Cường thì mọi chuyện sẽ khác . Cường tin rằng , chỉ cần thoát được ra ngoài , đánh động cho nghĩa quân và mấy người kia biết thì khả năng lật ngược được tình thế là rất lớn . Trận chiến ngày trước giữa mấy người Hoàng với quân Pháp ở mỏ than đã để lại trong tâm trí Cường một ấn tượng không thể nào quên .

Những người đó , không có chuyện gì có thể làm khó họ được .

Từ khi gặp họ , rồi qua một thời gian dài ở chung với Thúy , nhận thấy bộ mặt tàn bạo nấp sau mấy câu khẩu hiệu " Tự Do , Bình Đảng , Bác Ái " ấy , Cường thực sự không muốn trở lại phục vụ cho người Pháp nữa . Giờ hẳn mới nhận ra , những năm tháng trước đây mình đã sống phí phạm đến thế nào .

- KIAI....!!

-***** , ***** !

Cường chọn lúc Sỹ đi ngang qua chỗ mình mà lao lên chặt một nhát vào gáy gã . Đến lúc gần chạm vào mục tiêu , hẳn liền biến chiêu sang thế kẹp cổ . Bọn lính đứng cạnh thấy có biến thì giật mình hoảng hốt , tiếng súng lên đạn vang lên lách cách .

Thế nhưng sự thật lại không như Cường tưởng tượng , đòn đánh lên của gã rơi vào khoảng không . Cường cố mím chặt môi để không kêu lên đau đớn , cánh tay phải của gã lúc này đã bị Sỹ kẹp chặt .

- Anh Cường !

Thúy định lao tới song bị hơn chục họng súng đen ngòm chĩa vào bắt phải lùi lại . Sỹ một tay tóm chặt bả vai Cường , từ đầu đến cuối vẫn không thèm quay mặt lại , gằn giọng :

- Mà được đấy .

-A!

Cường cuối cùng cũng không kìm được mà kêu lên một tiếng . Cánh tay phải của gã lúc này đã bị Cường bẻ gãy , tiếng xương vỡ vang lên rôm rốp .

Sỹ quay người đá một cú vào ngực Cường , làm gã ngã dúm dụi vào góc tường rồi phát tay hét :

- Trói tất cả lại !

.....

Đêm hôm đó , hơn tám trăm lính Ngụy do Sỹ cầm đầu bắt ngờ xông vào làng lục soát , bắt bớ và giết hại bốn mươi lăm chiến sĩ cách mạng , số còn lại thì giam vào một chỗ , trong đó có Cường và cha con thủ lĩnh nghĩa quân Đề Cảnh . Ngay sáng hôm sau, Sỹ và toàn quân áp tải Đề Cảnh lên tàu trở về thành phố , chỉ để hơn trăm người ở lại để thu dọn tàn cuộc . Cường , Thúy và toàn bộ nghĩa quân bị giải ra đình làng trói tạm một ngày , chờ hôm sau dẫn lên pháp trường xử bắn .

..oOo..

- Đây .

- Đây !

- Đây !

- Có chuyện gì ?

Phúc đưa tay lên che miệng rồi ngáp dài một cái , nhìn Hoàng nói với vẻ dửng dưng .

- Anh có chắc rằng mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ như trong phim không đấy ?

Hoàng cúi đầu nấp sau tán lá , vừa căng mắt nhìn xuống pháp trường bên dưới vừa không an tâm hỏi lại .

- Hèn xui thôi .

Phúc thờ ơ đáp .

Hoàng bực mình gắt :

- Tao không đùa đâu .

Phúc nhìn gã đáp với vẻ bồn chồn :

- Thế cậu nghĩ tôi đang nói đùa chắc ?

Hiệp lúc này đang ôm súng nằm rạp dưới mặt đất , nghe vậy thì nói xen vào :

- Bọn chúng chỉ có không đầy trăm thằng , chúng ta lao xuống giải quyết ngay bây giờ cũng được mà !

Do Lập bị thương nặng chưa khỏi nên Hiệp nghiễm nhiên được tạm thời " thừa hưởng " bộ Vie- Suit của gã . Hắn sau khi thấy Hoàng , Lập thậm chí tới cả một cô gái như Hoài My sau khi mặc trên người bộ quần áo này thì có thể tả xung hữu đột , lấy một chọi vài chục dễ như bỡn trong trận chiến ở mỏ than khi trước thì đã sớm rạo rực trong lòng . Nay có cơ hội được khoác nó trên người thì gã chỉ mong có cơ hội ngay lập tức để thể hiện mà thôi . Thế nhưng ngược với sự tưởng tượng của hắn , Phúc tới giờ vẫn chưa có ý định tham chiến thì phải .

Sau gần hai tuần lễ đi cùng với mấy người này , Hiệp cũng biết sơ sơ rằng trong nhóm thì Phúc là người chuyên lên kế hoạch và đưa ra ý kiến cho mọi người trong đội thảo luận , thực chiến thì trông vào Lập , Hoàng và Hoài My . Hoài My , Thư Lê thì hai hôm trước đã rời đội theo lời Phúc đi đâu đó không rõ , Thậm chí lo chăm sóc cho Lập , giờ chỉ còn mỗi gã là chưa có việc gì để làm mà thôi .

Lúc này ở bên dưới , lính Pháp đã giải hết những người bị xử bắn hôm nay ra pháp trường , trong đó tất nhiên là có cả Cường và Thúy . Trái ngược với hình ảnh hài hước " Bị giam cầm , đánh đập mấy ngày liền song khi xuất hiện vẫn cực kỳ ăn ảnh " trong phim , cả Cường và Thúy lúc này trông đều khá là thảm thương . Cường thì mặt mũi bầm dập , áo quần rách nát , tay phải vô lực rũ xuống , nhìn qua cũng biết chẳng thể làm ăn gì được nữa , hai mắt nhắm nghiền , không tự đi được mà bị hai tên lính đặt nằm trên một chiếc chiếu lòi xềnh xệch trên mặt đất . Còn Thúy thì đỡ hơn một chút , song xem gương mặt tiêu tụy , đôi mắt thâm quầng , những vết roi hằn trên cánh tay cùng bộ quần áo nhàu nát , xộc xệch mà cô đang khoác trên người lúc này thì cũng chẳng lấy gì làm khả quan cho lắm .

Nếu đúng như kịch bản của bộ phim thì Cường lát nữa sẽ đứng lên giải cứu mấy chục người ở đây thoát khỏi chốn đầu đài , song nhìn bộ dáng gã bây giờ thì đến kẻ lạc quan nhất cũng chẳng dám tin điều đó sẽ trở thành sự thật .

Hoàng sau khi căng mắt nhìn xuống dưới một hồi thì lắc đầu thở dài ngao ngán :

- Ôi mẹ ơi , hai người bọn họ bây giờ đến tự cứu mình còn khó hơn cả lên trời , sức đâu mà lo chuyện của người khác nữa ?

Thị lực của Phúc không tốt bằng Hoàng , hắn sau khi nghe Hoàng tả sơ qua tình hình bên dưới thì nhìn gã nhún vai nói :

- Xem ra lại phải phiền tới cậu rồi .

Hoàng khẽ hừm một tiếng , đang định rời chỗ ẩn nấp lao xuống thì bị Phúc kéo tay áo giữ lại . Hắn bực mình gắt :

- Chuyện gì nữa ?

- Đợi một chút , đừng vội ..

Phúc đưa một ngón tay lên môi suýt nhẹ một tiếng rồi quay đầu lại . Hoàng thấy vậy thì cũng đóng tai lên nghe ngóng . Gã rất nhanh nhận ra , có tiếng máy nổ xình xịch từ xa đang truyền về phía bên này ...

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 12: Cướp Pháp Trường (2)

- En position ! (Vào vị trí ..)

Hơn năm chục tên lính vừa nghe lệnh truyền xuống thì liền nhanh chóng tập hợp lại rồi đứng làm hai hàng thẳng tắp , phía bên kia là mấy mươi người bị trói chặt tay chân quỳ gối dưới mặt đất . Viên đội tây đồng dặc hô :

- Chuẩn bị ..

Tiếng lên đạn lách cách đồng loạt vang lên . Thúy quay sang chỗ Cường , lúc này cũng đang dùng ánh mắt đầy tình cảm nhìn mình , cả người không kim được mà khẽ run lên . Cô không sợ chết . Kể từ lúc quyết định đi theo giúp cha , cô biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến . Thế nhưng việc cái chết đến quá sớm , khi mà cô còn chưa báo hiếu được cho cha mẹ , chưa đưa được đồng bào thoát khỏi ách thống trị của người Pháp , chưa hoàn thành tâm nguyện của mình .. thì Thúy không cam lòng chút nào cả .

Nhất là ..cô còn là cô gái vừa mới nếm trái vị ngọt của tình yêu nữa ...

Ánh mắt trời gay gắt chiếu xuống pháp trường , không khí oi bức làm cho con người ta thấy vô cùng khó chịu . Và nếu có thể lựa chọn , chắc chẳng ai nguyện ý đứng phơi nắng giữa trưa hè như vậy cả . Thế nhưng điều đó hình như chẳng có nghĩa lý gì với những người dân làng đang đứng vây quanh pháp trường lúc này . Dám ra khỏi nhà tới đây để tận mắt chứng kiến màn hành hình đẫm máu này , bỏ ngoài tai lời đe dọa của người Pháp , lòng dũng cảm ở họ là không cần phải bàn tới nữa . Con mắt họ lúc này đều đang dán chặt vào những con người chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài trước mặt ... Giận dữ có , thương hại có , tuyệt vọng cũng có ... song tất cả bọn họ đều có một điểm chung : đó là ác cảm với những họng súng đen ngòm sắp sửa khạc

đạn kia ..

Thúy khẽ thở dài rồi từ từ nhắm nghiền hai mắt . Lúc này đây , chắc chỉ có phép màu của ông trời mới có thể cứu được họ .

Có tiếng máy nổ xình xịch vang lên . Đột nhiên , hình ảnh của mấy người Hoàng lúc ở mỏ than chợt lóe lên trong đầu Thúy . Cô mở bừng hai mắt , nhìn ra xa , nơi có một chiếc Renault kiểu cổ đang chậm rãi tiến về đây .

Linh cảm cho Thúy biết rằng , đó chính là bọn họ !

Viên đội Tây thấy sự lạ thì hạ tay xuống , nhúu mày nhìn chiếc xe Renault đang chạy về chỗ mình với vẻ dò xét .

“Brum ..”

Trái với sự tưởng tượng của tất cả mọi người , chiếc xe khi còn cách chỗ Thúy khoảng năm mươi mét thì đột ngột tăng tốc , như một con bò mộng húc thẳng về trung tâm pháp trường . Mấy tên lính Ngụy đứng gần đó thấy vậy thì giật mình , vội hò nhau đứng tránh dạt ra . Chiếc xe còn chưa thắng lại thì đã có hai bóng đen trùm kín mặt từ trong nhảy xổ ra , điên cuồng xả súng vào bọn lính Ngụy đứng xung quanh .

Bạo loạn lại một lần nữa nổ ra . Sau phút đầu bị động chống đỡ , quân Ngụy bắt đầu tổ chức lại đội hình để phản công . Thế nhưng chúng rất nhanh nhận ra đối thủ của mình thực không phải là người .

Theo đúng kế hoạch, Hoàng và Hoài My là hai mũi nhọn có nhiệm vụ xuống trước để áp chế tình hình , Phúc và Hiệp theo sau hỗ trợ . Lập , Thư Lệ và Hồng Thắm ở ngoài xa quan sát . Mấy ngày trước , Phúc đã giao cho Hoài My và Thư Lệ nhiệm vụ xuống phố tìm mua phương tiện đi lại để phục vụ cho việc truy kích Sỹ và đồng bọn sau khi giải quyết xong mọi chuyện ở đây . Theo dự đoán của Phúc , nhiệm vụ lần này không có mục tiêu cụ thể nào để hướng tới thì chắc chắn sẽ phát triển dựa theo tình tiết của bộ phim . Nói một cách đơn giản là , nếu như mọi chuyện sắp tới không hoàn thành theo đúng kịch bản như trong phim , nghĩa là Đề Cảnh được cứu thoát và Sỹ thất bại thì bọn họ đừng nghĩ tới việc quay về thế giới hiện thực nữa .

Nếu như Hoàng và Hoài My chủ yếu sử dụng cận chiến để nâng cao kinh nghiệm đối kháng thì Hiệp hoàn toàn ngược lại , gã từ lúc xuống xe tới giờ vẫn không ngừng nã đạn , lấy việc ngã xuống của quân địch làm niềm vui , đôi khi còn bắn nhầm sang cả người làng đang xắn tay áo tham chiến nữa . Lúc này thế trận đã dần nghiêng về một phía , Hoàng thấy gã bắn ẩu làm vậy thì giận dữ chạy tới , giật lấy khẩu AK trong tay gã quát :

- Cậu làm cái trò gì vậy ? không có mắt à ?

Hiệp còn đang ú ớ vì không hiểu đầu cua tai nheo gì thì vai phải bỗng bị ai đó vỗ một cái rất mạnh , gã vừa quay đầu lại thì đã thấy Phúc đứng đằng sau nhìn từ bao giờ . Phúc dúi một con dao vào tay gã rồi chỉ tay về phía Thúy và anh em nghĩa quân đang ngồi túm tụm bên dưới . Hiệp rất nhanh hiểu ý gã , cầm dao chạy vội tới cắt dây trói cho bọn họ .

Trận chiến kết thúc khá nhanh chóng . Một phần vì quân số của địch cũng không đông lắm , chỉ chưa đầy bảy chục mạng , đa số lại không có ý chí chiến đấu , mới xáp chiến đã bỏ chạy phần nữa . Chưa kể tới mấy người Hoàng sau đó còn được Thúy , anh em nghĩa quân và dân làng giúp một tay , thực lực áp đảo hoàn toàn nên thắng lợi giành được chẳng mấy khó khăn . Chỉ tiếc là quân địch tuy thanh thế khá lớn song chỉ được một lát đã kéo nhau rút chạy gần hết , khiến mấy người Hoàng vừa ngạc nhiên vừa mất hứng .

Phúc nghi hoặc nhìn theo bóng lưng đám quân Ngụy đang thi nhau rút chạy , cặp lông mày đen nhánh nhúu chặt lại như hai mảnh trăng lưỡi liềm . Thúy vừa đỡ Cường vừa dẫn anh em nghĩa quân tới cảm ơn Hoàng cùng đồng đội . Những người ở đây , trong đó phần lớn là dân bản địa , sau khi tận mắt chứng kiến màn “ Đi trong mưa đạn “ mà vẫn không sao của Hoàng , Phúc ,Hoài My và Hiệp thì ánh mắt ai nấy đều không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ , bu vào hỏi han hết chuyện này đến chuyện khác .

- Được rồi ,được rồi ..có chuyện gì nói sau cũng được ..

Hoàng vừa cố giãy ra khỏi đám người hiếu kỳ vây chặt lấy mình vừa méo mặt nói . Hắn thấy Thúy lúc này đang tập trung mấy người đàn ông , có vẻ đều là những thành viên cốt cán của nghĩa quân lại một chỗ để bàn bạc , chắc chắn là đang lên kế hoạch giải cứu Đề Cảnh như tình tiết xảy ra tiếp theo trong phim thì chạy vội tới hỏi :

- Cô Thúy , chuyện này .. có thể để anh em chúng tôi giúp một tay có được không ?

Thúy quay lại nhìn gã . Cô khẽ vuốt mấy sợi tóc dài bị gió thổi bay lòa xòa trước trán , khẽ cắn môi rồi bất ngờ quỳ xuống đất khiến Hoàng giật mình vội đưa tay ra đỡ :

- Chết , cô làm gì vậy ?

Thúy bị gã dùng sức kéo dậy thì nói với giọng cảm kích :

- Cảm ơn các anh ..Trước giờ trong lòng em vẫn còn hơi nghi ngại về thân phận của các anh .. giờ nghĩ lại tự nhiên thấy xấu hổ quá . Em biết các anh đều là người tốt , có tinh thần yêu nước , muốn làm cách mạng .... nhưng việc chúng em sắp làm đây thực vô cùng nguy hiểm .. Các anh là người ngoài , giúp tới nước này cũng đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi ,không cần thiết phải theo chúng em để chịu thêm nguy hiểm làm gì nữa ..

Hoàng nghe vậy thì đỏ mặt ,đang chưa biết phải đáp lại ra sao thì Phúc không biết từ đâu chạy tới xen vào nói :

- Cô đừng bận tâm , chúng ta bây giờ quan trọng nhất là phải hành động thật nhanh ,càng nhanh càng tốt ..Nếu đề Sỹ áp tải thủ lĩnh tới Sài Gòn rồi xử

bắn , hoặc lên máy bay tổng ra nước ngoài thì ..

“Đoàng ,Đoàng ,Đoàng ,Đoàng ,Đoàng ..”

Hắn nói tới đây thì bị tiếng súng nổ vang lên liên hồi át đi mất . Hoàng giật mình quay phắt lại , sắc mặt nhất thời chuyển sang màu xám ngắt .

“ Cần thận !”

Hoàng một tay kéo áo Phúc , một tay ôm eo Thúy nhảy vội ra xa . Nơi bọn họ vừa đứng rất nhanh bị một viên đạn súng cối cày thành hố lớn . Hoàng ôm cả hai người chạy vào nấp sau một bụi tre lớn gần đó . Bên ngoài , tiếng súng máy vẫn vang lên từng tràng dài không dứt , tỉ lệ thuận với nó là lượng người ngã xuống , trong đó đa phần là dân làng sau khi thấy nghĩa quân giành thắng lợi đổ xô ra ăn mừng . Cường lúc này cũng được người của Thúy dìu về phía sau ẩn nấp .

Thúy giãy ra khỏi tay Hoàng , lớn tiếng ra lệnh cho quân mình rút về cố thủ . Hoài My và Hiệp cũng đã lùi lại từ lâu , thấy Hoàng và Phúc đang nằm bẹp dưới một bụi cây tre lớn gần đó thì chạy vội tới nhập bọn . Lúc này ở phía trước mặt bọn họ , quân Ngụy không hiểu từ đâu xuất hiện nhiều như nấm sau mưa . Bọn chúng sau khi tặng cho Hoàng và người của Thúy một đòn phủ đầu đầy ẩn tượng thì không truy kích mà chỉ dàn quân đứng ngoài , không ngừng thất chặt vòng vây .

-Địch ở đâu chui ra mà nhiều vậy ?

Hoàng lẩm nhẩm ước lượng quân số của kẻ địch , thấy chúng ít nhất cũng có tới hơn ba trăm tên thì cau mày nói . Phúc khẽ lắc đầu tỏ ý không biết rồi than thở :

- Chúng ta mắc bẫy rồi .

Hắn vừa nói dứt câu thì liền quay sang nhìn Hoài My bên cạnh hỏi :

- Mấy ngày nay cô và Thư Lệ ra ngoài , có thấy gì lạ không ?

Hoài My lắc đầu đáp :

- Không , chiếc Renault kia cũng là do em tìm mãi không thấy chỗ nào bán xe gắn máy nên đánh liều đi cướp đấy chứ , trên đường lái về đây cũng chẳng gặp ma nào cả .

Đúng lúc này , Hiệp tròn mắt chỉ tay ra ngoài nói khẽ :

- Mọi người , nhìn xem ai kia !

Tiếng súng chát chúa giờ đã tắt hẳn . Từ phía xa , một chiếc Renault khác xuất hiện , tới giữa pháp trường thì dừng hẳn lại . Một gã đàn ông mặc vest đen chậm rãi mở cửa xe bước ra ngoài , hai bên là mười tên lính Pháp to cao lực lưỡng mặc quân phục , hông đeo súng ngắn đứng hộ vệ . Gã dùng đinh rút một điều thuốc từ trong túi áo ra châm lửa rồi đưa lên miệng hút , hai mắt khẽ nhú lại để làm quen với cái nắng khủng khiếp giữa buổi trưa hè .

Sau khi rít một hơi dài , Sỹ mở miệng hét lớn :

- Mấy thằng áo đen bịt mặt ban nãy đâu rồi ? Ra đây tao bảo cái coi !

Phía bên kia , Hoàng , Phúc , Hoài My , Hiệp và Thúy lúc này đều đang tập trung nấp cùng một chỗ nhìn ra ngoài . Hoài My nói khẽ :

- Thế này là sao ? Sỹ và người của gã sao lại xuất hiện ở đây được nhỉ ?

Hiệp gãi đầu nói :

- Tôi cũng đang thắc mắc đây , theo kịch bản thì hẳn ta giờ đang lo áp tải Đề Cảnh ra ga cơ mà , Sao lại ..

Hoàng hừm một tiếng rồi nói :

- Còn phải hỏi nữa à ? Chắc là do “ chủ thần “ thay đổi kịch bản rồi ... Giờ tính sao ? Xông ra làm anh hùng hay rút lui đã rồi tính tiếp ?

- Cha !

Thúy kêu lên thảng thốt rồi cựa mình định nhồm dậy lao ra , làm Hoàng bên cạnh phải khá vất vả mới giữ lại được . Lúc này Sỹ đang cho người áp giải Đề Cảnh từ trong đi ra . Mới có vài ngày mà chẳng ai nhận ra nổi người thủ lĩnh nghĩa quân can trường , với khuôn mặt đầy vẻ tự tin đã in sâu vào lòng người dân khắp một dải Nghệ - Tĩnh ngày xưa nữa ... Đề Cảnh bây giờ mặt mày biến dạng , khắp người đâu cũng có dấu vết bị hành hạ , mười đầu ngón tay đều bị rút hết móng , tóc tai rối loạn . Chỉ nhìn qua cũng biết mấy ngày qua ông đã bị quân địch tra tấn dã man đến nhường nào .

- Thúy , cô phải bình tĩnh . Chuyện đâu còn có đó , không nên ..

Hoàng đang cố tìm lời khuyên bảo Thúy , để cô không vì quá xúc động mà dẫn tới hành động gì dại dột thì sắc mặt nhất thời cứng ngắt . Theo sau Đề

Cảnh lúc này còn có ba người nữa . Họ cũng chẳng phải là ai xa lạ cả , thậm chí tối hôm kia Hoàng còn cười đùa nói chuyện với một người trong số đó tới tận nửa đêm nữa .

Thư Lệ , Lập , Hồng Thắm .. bọn họ bị bắt từ lúc nào vậy ?

- Anh Lập ! Chị Lệ !

Hoài My giật mình thốt lên . Về mặt của Phúc lúc này cũng đã nghiêm trọng hẳn , có lẽ chính gã cũng không lường trước được sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng này .

- Thế nào ? Tao biết bọn mày còn có bốn đứa nữa , ba nam một nữ , đúng không hả ? Cái đừng khí ban này tới cướp người của tao đâu hết rồi , hả ???

Sỹ lấy tay bóp miệng Thư Lệ nâng lên , vừa nhìn cô vừa cười nói :

- Con chó cái , chỉ vì mày mà tao bị ngài Andre vô cớ sặc cho một trận . Còn không mau gọi mấy thằng đồng bọn của mày ra đây ?

Thư Lệ bị Sỹ ném mạnh xuống đất thì ôm cổ ho khù khụ mãi lâu sau mới dứt , cô hít một hơi dài lấy sức rồi mở miệng nói lớn :

- Hoài My , cứu chị với .. Anh Phúc , anh Hoàng , cứu em với ...

.....

- ***** , ai đề xuất ra cái ý kiến đề ba người bọn họ ở bên ngoài vậy ?

Hoàng lớn tiếng trách mắng . Phúc thấy cả ba người đều không hện mà cùng nhìn về phía mình thì hừ một tiếng nói với về bất mãn :

- Thế các cậu nghĩ đề ba người bọn họ đi cùng là sáng suốt lắm chắc ? Một người thì gần như là tàn phế , hai người còn lại thì một chút kỹ năng chiến đấu cũng không có , lại không có bộ Vie suit hỗ trợ , cho bọn họ tham chiến để làm bia đỡ đạn chắc ? Cậu nên tự vấn mình thì hơn , nếu không vì sự nổi nổi của cậu và Lập , tạo lên trận nổi loạn ở mỏ than hôm nọ thì tới giờ chắc cũng chẳng mà nào biết chúng ta là ai đâu !

Hoài My thấy không khí có vẻ căng thẳng thì vội can :

- Thôi thôi , giờ không phải là lúc để đồ lỗi , bây giờ .. chúng ta đi ra cứu họ chứ ?

Phúc khẽ thở dài rồi trầm giọng nói :

- Để xem thế nào đã .. bây giờ quân địch đang có ưu thế hơn ta về mọi mặt ..Nhìn đi , họ có súng cối , có xe tăng , có súng phóng lựu , không chừng đến lính bắn tỉa cũng có .. nếu lộ diện lấy cứng đối cứng với chúng lúc này thì .. đừng quên , chỉ riêng Sỹ thôi đã làm chúng ta khốn đốn đến mức nào ..

Phúc vừa nói vừa lấy tay xoa một bên mắt trái đã mù hẳn của mình , sắc mặt lúc đen lúc trắng . Chỉ nhìn qua cũng biết , chuyện hôm đó đã lưu lại một bóng ma trong lòng gã . Để tới bây giờ bất kể gặp Sỹ ở đâu , hẳn cũng không tự chủ mà lùi trước một bước .

Sỹ đợi hồi lâu song vẫn không thấy động tĩnh gì thì nhú mày , rút khẩu côn giắt trên hông ra lên đạn , dí thẳng vào đầu Lập , lúc này đang bị hai tên lính không chế bắt phải quỳ xuống cao giọng nói :

- Tao đếm từ một tới ba ! Bọn mày nếu còn không chịu bước ra thì đừng trách !

- Một ...

Qua những thông tin thu thập được và trận phục kích lần trước , Sỹ biết mấy người Hoàng đều “ mình đồng da sắt “ giống như mình , muốn bắt giữ hay giết hại chỉ sợ vô cùng khó khăn nên mới nghĩ ra cách này . Vụ bạo loạn ở mỏ than đã làm thượng cấp của gã nổi giận lôi đình , nếu lần này không bắt được mấy kẻ cầm đầu , Sỹ chắc chắn sẽ sẽ lãnh đủ . Biết mấy người Hoàng đi chung đường với Cường và Thúy , Sỹ đã lập mưu tính một trận úp cả rổ , song sau khi ủa vào thì mới hay bọn chúng đã chạy biến đi đằng nào mất hút .

Đoán rằng mấy người Hoàng chuyển này theo Thúy tìm về với nghĩa quân thì chắc chắn có quan hệ thân thiết với Đề Cảnh , đã có gan và bản lĩnh lớn như vậy thì chẳng có lý do gì thấy nguy mà không giúp một tay , Sỹ mới nghĩ ra cái kế giả vờ mang quân đi rồi bất chợt quay lại này . Quả thật Sỹ đã gặp may , khi mọi việc diễn ra hoàn toàn khớp với kế hoạch của gã . Và nhất là vừa mới xuất quân , gã đã nhận được một món quà lớn đầy bất ngờ từ trên trời rơi xuống : Đó là cô gái xinh đẹp mà ngài Andre vẫn ngày nhớ đêm mong , đang lệnh truy nã toàn quốc suốt cả tháng qua – Thư Lệ .

- Hai ...

Hoài My quay sang nhìn ba người còn lại một lượt , thấy ai cũng có vẻ do dự chưa quyết thì trầm mặt xuống . Cô hít một hơi dài rồi bình tĩnh nói :

- Đề em .

Q.4 - Chương 13: 20% !

Là một người cảnh sát thì lúc nào cũng phải nêu cao tinh thần vì dân phục vụ , gặp bất cứ việc gì dù khó khăn đến đâu cũng không được lùi bước . Không có ai làm thì mình nhất định phải đứng ra nhận trách nhiệm !

Ngay từ hồi còn bé xú , Hoài My đã rất thần tượng mấy chú cảnh sát cấp dưới của ba . Cô thích được mặc đồng phục cảnh sát , được người dân trong phố ngưỡng mộ ... cảm giác ấy thật tuyệt vời làm sao !

Cho tới bây giờ , khi đã rời ghế nhà trường và đi làm được hai năm , bầu nhiệt huyết ấy vẫn chưa bao giờ tắt trong lòng Hoài My . Tiếc rằng cha cô vì quá lo cho an toàn của con gái nên cương quyết điều cô sang tổ giao thông , ngày nào cũng như ngày nào , quanh đi quẩn lại cũng chỉ giải quyết vài vụ tắc đường nhỏ như hạt đậu .. Hoài My đã sớm phát chán từ lâu lắm rồi ..

Không , bây giờ thì khác !

Hoàng thấy Hoài My nhồm dậm thì cũng đứng lên theo .

- Để anh đi được rồi , em ở lại đi .

Hoài My không thèm trả lời gã mà cứ thế xông ra ngoài . Hoàng định lao theo thì bị Phúc kéo áo giữ lại .

- Gì thế ?

Hoàng bực mình quay lại gắt . Phúc rút từ trong túi áo khoác ra một chiếc xilanh bé xúxút vào tay gã rồi nói với giọng cực kỳ nghiêm túc :

- Khi nào có cơ hội thì hãy nhớ tới nó . Trong này có 15ml Pancuronium bromide , chỉ cần mười milligram cũng đủ để cơ bắp và hệ thần kinh ngừng hoạt động ngay lập tức . Cậu chỉ cần rút cái chốt này ra , cắm vào người đối phương rồi bơm mạnh là được .. Hạ thủ được Sỹ , mọi chuyện còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều .. Hiểu tôi nói chứ ?

Hoàng nhú mồm nhìn chiếc xilanh trong tay mình hồi lâu rồi dứt vào trong túi áo , chạy đuổi theo Hoài My , lúc này đã đi gần tới chỗ Sỹ và mấy người Lập đang đứng . Sỹ giơ tay lên ra hiệu cho quân mình tạm thời không nổ súng , chờ hai người lại gần mới gần giọng :

- Còn hai thằng nữa đâu ?

Hoàng lạnh lùng đáp :

- Hết rồi , chỉ có hai đứa bọn tao thôi .

Sỹ cười nhạt :

- Chúng mày định lừa trẻ con đấy à ? Hai đứa nữa đâu ?

Hoài My tức tối quát :

- Đừng hỏi nhiều ! Mày rút cuộc có chịu thả người hay không ?

Sỹ nghe vậy thì mặt lạnh như tiền , khẩu côn trong tay dí chặt vào đầu Lập , miệng rít lên :

- Mày đoán thử coi ?

Hoàng khẽ đảo mắt một hồi rồi nói lớn :

- Sỹ , mày dù gì cũng đeo lon sĩ quan , lại là con nhà võ , lấy người bị thương cùng đàn bà con gái ra để uy hiếp không thấy xấu hổ hay sao ? Có giỏi thì ngay tại đây đánh với tao một trận như hai thằng đàn ông xem nào ! Nếu tao thắng thì mày phải thả người , nếu mày thắng thì bọn tao sẽ tự công tay lại cho mày bắt , thế nào ?

Mặc dù Sỹ biết đối phương hiện đang nói khích mình , song khi nhớ lại chuyện xảy ra lần trước ở trong rừng thì lửa giận không hiểu từ đâu bốc lên ngùn ngụt trong lòng . Gã gần giọng :

- Được , tao đồng ý .

Thấy Hoàng và Hoài My lên đưa mắt nhìn nhau , gã liếm môi nói tiếp :

- Không cần bàn nữa làm gì cho mất thời gian , cả hai đứa chúng mày cùng lên đi !

Đoạn Sỹ gọi một tên lính đứng gần đấy lại gần nói thầm mấy câu . Tên lính nghe xong thì gật đầu lia lịa , chạy vội vào trong xe cầm một khúc gậy dài hơn ba thước , bọc vải kín mít cùng kính đưa tận tay cho gã . Sỹ gật đầu về ứng ý rồi tự tay tháo bỏ lớp vải bọc bên ngoài . Hoàng và Hoài My rất nhanh nhận ra , đó là một thanh kiếm .

Nhìn vào chuôi kiếm và lớp vỏ ngoài cổ kính của nó , có thể đoán đại khái rằng đây là một thanh kiếm có niên đại khá lâu đời . Tất nhiên đó chỉ là suy đoán mang tính chủ quan của Hoàng và Hoài My , hư thực ra sao có lẽ chỉ có Sỹ mới biết rõ được .

- Lên đi chứ ?

Sỹ cầm nguyên cây kiếm chưa rút khỏi bao ra chỉ về phía hai người cười nói . Hoàng và Hoài My quay sang gật đầu nhìn nhau rồi cùng lúc lao tới , trên tay mỗi người lúc này đều đã có thêm một con dao dài nửa thước không biết từ bao giờ .

Thấy mũi dao nhọn hoắt trong tay Hoài My bổ thẳng xuống đầu mình , Sỹ cười nhạt giờ tay lên đỡ . Hoài My bị Sỹ dùng tay không nắm chặt lưỡi dao song không hề tỏ ra bất ngờ , trái lại còn xáp vào ôm chầm lấy gã . Sỹ bị Hoài My đột nhiên lao vào ôm dính lấy thì hơi ngạc nhiên , song gã rất nhanh hiểu lý do vì sao .

Lúc này trước mặt gã , Hoàng như một con hổ lao tới , tay phải nắm chặt con dao mà Phúc phát cho mỗi người một cái trước lúc xuất quân , đâm thẳng vào mặt gã . Sở hữu tám thân bất tử , điểm yếu duy nhất của Sỹ chính là đôi mắt . Điều này bất cứ ai từng có dịp xem qua “ Dòng Máu Anh Hùng “ đều biết , Cường và Thủy chính dựa vào điểm này mới có thể hạ được gã ở đoạn cuối của bộ phim .

Sỹ trầm mặt nghiêng đầu đi tránh né . Một dao của Hoàng đâm trúng vai phải Hoài My , làm cô đau quá phải buông Sỹ ra . Sỹ thoát khỏi thế khóa thì vội lùi lại hai bước , chớp lấy cơ hội phản công . Tay trái gã cầm cổ tay Hoài My bẻ quặt ra đằng sau . “***** “ một tiếng đánh gọn , cùng với tiếng hét lớn đầy vẻ đau đớn của Hoài My , cánh tay phải của cô lúc này đã không còn sử dụng được nữa , ít nhất là cho tới khi bộ phim này kết thúc .

- Khốn kiếp !

Hoàng tức giận lớn tiếng chửi thề , cầm dao nhảy xổ về phía gã . Sỹ bẻ quặt nốt tay trái của Hoài My ra sau lưng , chân phải dùng lực đá mạnh vào đầu gối của cô . Một tiếng “Crack “ nửa vang lên , xương bánh chè của Hoài My vỡ nát .

Hoài My chân phải sụm xuống , miệng nôn ra một ngụm máu , cả người mềm nhũn . Sỹ liền xốc nách cô lên làm lá chắn sống cho mình , khiến Hoàng đang háng máu liên tục sập vào tấn công phải chậm mất mấy nhịp . Sỹ bất ngờ ném mạnh Hoài My về phía gã , bật người lao tới .

- Roẹt !

Sỹ rút gươm ra chém một nhát về phía hai người . Hoàng vừa định thần lại thì lưỡi gươm đã tới trước mặt . Hấn giật mình , một tay ôm Hoài My , tay còn lại giờ dao lên đỡ .

“Choeng!”

-A !

Phía bên kia , Hiệp lúc này đang ngồi đằng xa quan sát tình hình sợ hãi kêu lên một tiếng , sắc mặt nhất thời trắng bệch hết cả lại . Đứng vững vàng giữa khu đất trống bấy giờ chỉ có một mình Sỹ , Hoài My và Hoàng thì ngồi bệt xuống mặt đất . Một người bị phế hai chi , người còn lại thì ôm một bên vai máu chảy đầm đìa cắn răng chịu đau , sắc mặt lúc đỏ lúc trắng . Phía trước mặt , một cánh tay cụt lẳng lẳng nằm yên vị trên mặt đất , thì thoảng còn khẽ động đập như một vật thể sống vậy .

Hoàng tròn mắt nhìn cánh tay phải nằm trên mặt đất của mình , khẽ thều thào với vẻ khó tin :

- Thế này..là sao ?

Sỹ giờ thanh kiếm đen thui trong tay lên ngắm nhìn mê mẩn một hồi lâu , mãi sau mới cất giọng trào phúng :

- Ngạc nhiên lắm hả ? Đây là thứ binh khí độc nhất vô nhị mà tao đã mất biết bao công sức và tiền bạc mới có được , trước giờ vẫn rất hiếm khi mang ra sử dụng . Tương truyền đây chính là thanh bảo kiếm ngày xưa Lê Lợi dùng để dựng nước , thật hay giả thì chưa biết , nhưng độ sắc bén của nó thì không cần phải bàn cãi ! Chém sắt như chém bùn , không gì là ngoại lệ !

Hoàng mím chặt môi , khẽ lần tay vào trong túi áo lôi chiếc xilanh mà Phúc vừa đưa cho ban nãy ra , hít một hơi dài rồi bất ngờ lao tới . Song hắn còn chưa kịp xáp lại gần thì đã bị thanh kiếm trong tay Sỹ đâm xuyên qua ngực trái , cả người nhất thời khựng lại .

- Muốn chết à ?

Sỹ rút gươm về , tung chân đá một cú vào ngực gã . Hoàng bị đá văng ra xa hơn chục mét , nằm ngửa trên mặt đất , tay trái ôm ngực thở hồng hộc , máu không ngừng tuôn ra , thấm đẫm chiếc áo ngoài màu nâu đang mặc trên người . (Bộ Vie-suit). Gã phát tay ra hiệu , Hoài My lập tức bị hai tên lính chạy ra khiêng vào trong , nhập chung với mấy người Lập .

Sỹ lại gần chỗ Hoàng , lấy chân dẫm lên vết thương trên ngực trái gã rồi dùng lực đè mạnh xuống , làm hấn đau tới nỗi cả người không ngừng run lẩy bẩy . Sỹ dùng chân gạt lớp mũ trùm đầu của Hoàng xuống , sau khi nhận ra người nằm dưới đất chính là kẻ đã phục kích mình trong rừng hôm nọ thì nở nụ cười hung ác , cầm khẩu côn hướng về thái dương gã gần giọng :

- Vĩnh biệt .

Hoàng nằm dưới chân Sỹ lúc này đang tức ngực khó thở vô cùng , đầu văng mắt hoa , con đau từ vai và ngực không ngừng xộc lên tới tận óc . Dần dần , hấn cảm thấy cả người nhẹ bồng , con đau cũng thuyên giảm đi không ít , chỉ là cơ thể không sao cử động theo ý mình được . Mặc dù đã rất cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo , song một con buồn ngủ không biết từ đâu xông tới làm hai mắt Hoàng cứ díp hết cả lại , chỉ muốn nằm ngay tại đây đánh một giấc .

“Không được !”

Hoàng biết , lúc này chỉ cần nhắm mắt , hấn sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại được nữa .

Thế nhưng , hấn thực sự đã mệt mỏi lắm rồi ...

Ồ , những chuyện hoang đường này ..chắc chắn chỉ là một giấc mơ thôi ... chỉ cần nhắm mắt lại ngủ một giấc , sáng mai khi tỉnh dậy sẽ chẳng có chuyện gì nữa ..

Đúng rồi , nhất định là như vậy ...

“Ha ha ha ..”

Con ngõ nhỏ ngập trong tiếng cười nói ồn ào của lũ trẻ . Sáu bảy đứa trẻ con bé lút nhút vừa tranh nhau túi táo lớn trong tay thẳng đi giữa vĩa hè vừa trêu đùa nhau , đứa lớn nhất cũng chỉ mới học đến lớp bảy . Một lát sau , khi việc chia chác đã xong , trong tay đứa nào đứa này đều có một túi nilon nhỏ chứa đầy táo bên trong , phần lớn đều còn xanh . Thế nhưng trông cái cảnh chúng vừa cắn từng miếng táo vừa cười đến ngoác miệng ra lúc này thì ai nhìn vào cũng không khỏi động lòng , chỉ muốn cắn thử một miếng xem mùi vị như thế nào ...

- Ê , con bé tóc vàng hôm nọ đang đứng đằng kia kìa , lại trêu nó đi bọn mày ơi !

Một đứa mặc áo xanh mặt mũi có vẻ tinh ranh chỉ tay về phía bờ ao , lớn tiếng gào lên rồi chạy thẳng về phía đó . Năm đứa còn lại thấy thế thì cũng hào hứng chạy theo . Cô bé nọ đang ngồi ngẩn ngơ bên bờ ao thấy thế thì sợ hãi quay đầu định chạy , song rất nhanh bị mấy đứa con trai vây vào giữa .

- Hôm nọ bọn tao đã bảo mày là không được ra đây ngồi rồi cơ mà ? Sao hôm nay lại thế hả ?

Đứa bé áo xanh đẩy vai cô bé hung tợn quát . Cô bé nọ mới bảy tuổi song đứng giữa bọn con trai thì cao hơn hẳn một cái đầu , khoác trên mình một chiếc áo lông thú trông có vẻ rất mắc tiền , nhìn qua cũng biết là người nước ngoài . Một đứa túm áo nó cười sằng sặc :

- Lột áo nó ném xuống ao như hôm trước đi bọn mày ơi !

Mấy đứa đứng cạnh đó nghe thế thì cười ha ha hưởng ứng , bu lại lột chiếc áo khoác bằng lông thú trên người cô bé ra . Thằng áo xanh đang chuẩn bị ném chiếc áo đó xuống ao thật thì bị một đứa cầm tay giữ lại .

- Mày đùa quá rồi đó , trả áo lại cho nó đi !

Thằng bé áo xanh quay lại nhìn nó như nhìn một con quái vật trên trời rơi xuống . Nó cố sức giật tay ra nhưng không được thì bực mình hét :

- Mày làm cái gì đó ? Buông tao ra !

Thế là đánh nhau . Ồn ào một lúc , cả năm thằng đồng loạt xúm lại cho thằng phá đám kia một trận . Thằng nhóc đó cũng chẳng phải tay vừa , một mình cháp cả năm đứa . Song tới khi bọn nó chạy đi hết cả thì nó cũng đã bầm dập hết cả mình mày , quần áo rách bươm như vừa đi đánh giậm về vậy .

- BẠN.. bạn có làm sao không vậy ?

Cô bé tóc vàng sợ hãi nhìn thằng bé , cất giọng run run hỏi .

- ***** , Tất nhiên là có sao rồi , đau dữ người đây này .

Thằng bé đưa tay sờ một bên má sưng tấy lên của mình , bực bội nói . Cô bé thấy nó vì giận không cho bọn kia trêu mình mà bị đánh đến nông nỗi này thì áy náy lắm , song cũng chẳng biết làm gì ngoài việc đứng chôn chân tại chỗ . Cô quay sang nhìn xuống dưới đất , thấy túi táo của cậu bé kia giờ đã rơi lăn lóc trên mặt đất , mỗi nơi một quả thì vén vẩy ngồi xuống nhặt lên .

Thằng bé thấy cô nhóc này còn cầm một chiếc gậy , cổ khều khều mấy quả táo đang nổi lênh bênh dưới ao lên thì xua tay nói :

- Thôi bạn ơi , Mấy hôm nữa tớ sang nhà bà Hai lại cuỗm được một rổ nữa về ngay ấy mà . Bỏ đi .

Cô bé tóc vàng nghe thế thì vứt cái que trong tay đi , lấy tay vuốt tóc ngượng ngùng đứng yên một chỗ , mãi mới cất giọng lí nhí hỏi :

- Vừa nãy ... lúc đánh nhau ấy , bạn không ..sợ à ?

Thằng bé lắc đầu quây quây hùng hổ nói :

- Sợ cái gì , cái gì đúng thì thôi chứ ! bọn nó bây giờ có gọi thêm mấy đứa nữa tới thì mình cũng đánh đến cùng !

Cô bé nhìn nó hỏi với vẻ ngưỡng mộ :

- Không sợ thật à ?

- Ừ ! Tớ ấy à , một khi đã làm gì thì sẽ theo cho tới cùng , chẳng sợ bố con thằng nào cả !

Thằng bé ưỡn ngực vênh mặt lên nói với vẻ tự hào . Mãi về sau , khi cả hai đều đã lớn khôn , Catherine thỉnh thoảng vẫn đem câu Hoàng nói phét lúc đó ra để trêu gã “ Chẳng có việc gì làm tớ sợ trên đời này cả ... !”

“ Một khi đã làm gì .. thì sẽ theo tới cùng !....”

“ Thông Báo : Đột Phá Giới Hạn Chịu Đựng Và Tinh Thần , (%) Cơ Thể Đang Được Kích Hoạt .. “

“ 19,05 %”

“19,47% ”

“ 19,88% “

“ 20,03% ! “

.....

- Khoan đã !

Thúy rời nơi ẩn nấp chạy ra hết lớn . Cường thấy vậy thì hoảng hồn , định xông ra theo nhưng bị mấy anh em nghe lời Thúy bên cạnh giữ chặt lại . Sỡ thấy cô con gái rượu của Đề Cảnh tự động tới nộp mạng thì cao hứng cười rộ lên , vừa xoay khẩu côn trong tay vừa nói :

- Tiểu thư , hân hạnh chào mừng cô ! Có điều gì cần chỉ bảo sao ?

Thúy đi thẳng ra giữa pháp trường , mặc kệ mấy trăm họng súng đang kè kè ngắm thẳng vào mình , cứng cỏi nói :

- Tôi có thể đi theo người của anh về Sài Gòn , với điều kiện anh phải tha mạng sống cho mấy chục anh em nghĩa quân ở đây và bọn họ , được không ?

Sỹ trở mắt nhìn cô hồi lâu rồi cười nói :

- Mới mấy ngày không gặp mà cô hình như càng ngày càng ảm đầu thì phải , lại còn dám ra yêu sách nữa cơ chứ ? Lĩnh đâu , bắt ...

- Khoan đã !

Thúy nhìn thẳng vào mặt Sỹ trầm giọng nói từng câu từng chữ :

- Sỹ , Chắc anh cũng biết cơ sở của chúng tôi không phải chỉ có ở mỗi nơi này , đúng không ? Còn rất nhiều anh em khác ở Cần Thơ , Thanh Hóa , Tuyên Quang và Hà Tĩnh nữa ... bọn họ một khi nghe tin cha tôi bị bắt thì liệu có chịu ngồi im một chỗ hay không ? Đừng nghĩ rằng chỉ bắt được cha tôi là đã xong chuyện ! Vậy thì anh làm to rồi đó !

Sỹ nhú mày hỏi lại :

- Ý của cô là ...

Thúy gật đầu đầy vẻ chắc chắn :

- Nếu hôm nay anh đồng ý thả tự do cho anh em nghĩa quân ở đây và mấy người này , tôi sẽ theo anh về Sài Gòn và hứa sẽ hợp tác cung cấp những thông tin cần thiết cho các anh , truy quét các cơ sở ngầm còn lại của nghĩa quân . Đồng ý chứ ?

Sỹ trầm ngâm một hồi rồi nheo mắt nhìn cô gật đầu cười nói :

- Một câu “ giữ chữ tín còn hơn giữ mệnh “ của hai cha con Đề Cảnh vốn đã được người dân khắp hai miền Nghệ- Tĩnh lan truyền và ca ngợi từ bấy lâu nay , tôi nào dám nghi ngờ ? chỉ xin cô nhớ lấy lời hứa vừa rồi của mình . Bây giờ ..

“ Đoàn , Đoàn , Đoàn , Đoàn , Đoàn ..!”

Tiếng súng không biết từ đâu vang lên mãi không dứt . Từ hai bên vạt rừng , hàng hà sa số bóng đen lúc ẩn lúc hiện thi nhau nã đạn về phía bên này . Sỡ nhìn thấy quân mình nhốn nháo hết cả lên khi bị tập kích bất ngờ thì vội hét lớn :

- Tất cả bình tĩnh , tập trung thành hai toán , một toán phản công , toán còn lại bọc lót , có nghe không hả ?

.....

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 14: bản Năng Thức Tĩnh

Thúy căng mắt nhìn ra ngoài rừng , ánh mắt không giấu nổi vẻ bất ngờ . Cô biết , đó là những người dưới trướng cha mình , biết tin căn cứ địa bị bại lộ kéo tới trợ giúp . Lúc này hơn bốn trăm lính Ngụy theo lệnh Sỹ đã tản hết ra , mạnh ai nấy bắn trả , coi lời của gã như gió thoảng bên tai . Sỹ giật tím mặt , gọi hai tên đội phó tới dặn mấy câu rồi cho người trói nốt Hoài My lại giải đi . Xong đâu đấy , hần quay sang nhìn Thúy cười lạnh :

- Thế nào , cô Thúy , cam kết giữa chúng ta vẫn còn hiệu lực đấy chứ ?

Thúy từ lúc bước tới đây thì đã bị hơn bốn mươi tên lính Ngụy bao vây bốn phía , biết không thể chạy thoát khỏi rừng súng ống đen ngòm đang nhắm vào mình nên đành để cho người của Sỹ trói tay lại dẫn đi . Cách đó không xa , đôi bên vẫn đang giằng co rất khốc liệt , nhưng do tương quan lực lượng quá chênh lệch , quân Ngụy sau mấy phút đầu bất ngờ đã dần dần lấy lại được thế trận , từng bước lấn áp viện quân của Đề Cảnh tới gây rối .

Sỹ gật gù nhìn Thúy bị lính của mình giải đi với vẻ thỏa mãn . Bất quá sắc mặt của gã rất nhanh chuyển sang cứng ngắt , khi tình cờ quét mắt sang chỗ mấy kẻ chủ mưu trong cuộc bạo loạn ở mỏ than vừa bị mình bắt giữ .

Hai đứa nữa chạy đi đằng nào mất rồi ?

Cùng lúc đó , một bóng đen chạy vụt qua mặt Sỹ . Gã giật mình quay phắt lại , miệng hét lớn :

- AI ?

Sỹ nghi hoặc quay đầu lại nhìn kỹ một lượt , trán nổi gân xanh . Con nhãi Thúy vừa ở trước mặt mình giờ cũng không thấy đâu nữa cả .. rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

- Ngài sĩ quan , nhìn đi đâu vậy ?

Nghe giọng nói phát ra từ sau lưng , Sỹ giật mình quay đầu lại . Mấy chục tên lính đứng đây thấy chỉ huy hoảng hốt như vậy thì đồng loạt lên đạn , giờ súng lên ngắm về gã thanh niên đang ôm một cô gái trên vai đứng cách đó hơn hai chục mét về khảm trương , chỉ chờ lệnh trên ban xuống là bắn gã nát như tương .

- Mày ..

Sỹ tròn mắt nhìn Hoàng về kinh ngạc . Thằng này vừa bị mình chặt đứt một tay , lại ăn thêm một nhát chí mạng vào ngực , vừa nãy còn nằm hấp hối dưới đất chờ chết , vậy mà giờ lại đứng đây như không có chuyện gì . Thế là thế nào ?

Hoàng nhìn Sỹ lạnh lùng nói :

- Chờ tao một lát .

Nói rồi quay lưng ôm Thúy đi về phía sau , nơi có Phúc và Hiệp đang đứng chờ sẵn , bên cạnh là Hoài My , Lập và Hồng Thắm . Sỹ thấy hần tự ý ôm người của mình bỏ đi như vậy thì cười rộ lên .

- Mày định đi đâu ?

Gã vừa dứt lời thì liền tung người lao tới . Phúc đứng đằng sau thấy Sỹ không biết liêm sỉ , ra tay đánh lén thì hét lớn :

- Hoàng , đằng sau !

Sỹ cười gằn đưa tay ra tóm cổ áo Hoàng kéo lại , nhưng hực tới hai lần liền . Sắc mặt của gã lập tức trở nên nghiêm túc , tốc độ ra tay cũng được đẩy cao hơn rất nhiều , song thủy chung vẫn không chạm tới được chéo áo của người thanh niên trước mặt .

- Chết tiệt !

Sỹ nổi giận xáp lại gần vùng tay nắm mạnh vào gáy Hoàng . Thế nhưng mặc cho hắn cố gắng đến mấy , vẫn không có một cú nắm nào trúng đích . Máy người Phúc đứng đằng sau thấy thế thì há hốc mồm ngạc nhiên , họ hoàn toàn không hiểu , làm cách nào mà Hoàng trong lúc đứng xoay lưng về phía Sỹ lại vẫn có thể tránh được những đòn tập kích liên tu bất tận của gã , chẳng lẽ ..hắn có mắt đằng sau lưng ?

Sỹ lúc này đã gấp đến phát điên , hai mắt đỏ ngầu lên vì giận . Gã lấy tay quệt mép rồi rút thanh gươm đeo trên lưng xuống , song khi nhìn lại thì đã chẳng thấy Hoàng đâu nữa .

Thúy vừa từ trên lưng Hoàng đáp xuống đất thì đỏ mặt nhìn gã nói :

- Cảm ơn anh ...

- Mọi người đi giúp đỡ người của Thúy một tay đi , chuyện ở đây để tôi lo .

Hoàng đỡ Thúy xuống , giao cho Phúc rồi nhẹ giọng nói . Hiệp thấy gã lúc này cụt mắt một bên tay phải , cả người đầy máu , duy chỉ có hai con mắt là sáng rực lên đầy vẻ tinh táo thì cẩn thận hỏi :

- Hoàng , Vết thương của anh ... thế nào rồi ? Trong người có thấy gì không ổn không ?

Hoàng cười cười nhìn hắn lắc đầu rồi quay đi . Phúc thấy giọng điệu của gã tràn ngập vẻ tự tin , biết mình có ở đây cũng không giúp được gì thì hai mắt lóe lên , gật đầu nói :

- Chỗ này nhờ cậu vậy .

Hoài My đang được Thắm bế trên lưng cũng không chịu ngồi yên , ngẩng đầu lên nháy mắt nhìn gã nói :

- Đội trưởng , cẩn thận đấy .

Hoàng nghe vậy thì giật mình nhìn Hoài My , thấy cô nàng dù đang đau tới tấp mặt song vẫn cố gượng cái lên với mình thì phì cười , giờ nắm đầm lên tỏ ý quyết thắng rồi quay đi . Hắn hít một hơi dài , chân phải khẽ giậm một phát , cả người như một mũi tên lao đi , nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt Sỹ .

Sỹ thấy Hoàng đang đứng cách đây hơn hai chục mét , vụt một cái đã xuất hiện ngay trước mặt thì giật mình lùi lại , kinh sợ nhìn gã .

- Để mày phải chờ lâu rồi , chúng ta tiếp tục chứ ?

Hoàng đưa tay trái ra phía trước làm tư thế mời khách , miệng nở nụ cười hòa nhã . Thế nhưng trong mắt Sỹ lúc này thì nụ cười đó ngoài châm chọc ra thì chẳng có lấy một chút hảo ý nào , gã sầm mặt nhìn Hoàng nói :

- Được lắm .. Đã lâu lắm rồi thằng Sỹ này mới gặp được một người có thể đánh ngang tay , đừng làm tao thất vọng quá sớm !

- Hy vọng là thế .

Hoàng đưa tay trái ra ngoắc ngoắc , tỏ ý sẵn sàng tiếp chiến . Sỹ thấy thế thì liền chớp thời cơ vùng gươm chặt vào tay gã . Hoàng vừa lách mình né tránh vừa lùi lại , chỉ thủ không công . Sỹ vẫn không ngừng tấn công , chiêu thức cũng liên tục biến đổi , từ chém , đâm , bổ tới phạt ngang , cứa , chặt ... Hoàng tuy là đối thủ song cũng phải trầm khâm phục , Sỹ không những giỏi võ mà kiếm thuật cũng rất tinh thâm , xét cả kinh nghiệm lẫn kỹ năng chiến đấu đều hơn hắn rất nhiều . Nếu đem hai người ra so sánh với nhau thì chẳng khác gì một thắng bé đang múa may trước mặt người lớn vậy .

Nhưng các bạn đừng lầm , " thằng bé múa may " ở đây không phải Hoàng , mà là Sỹ . Trong cơn mắt của Hoàng bây giờ , động tác của Sỹ dù có nhanh gấp đôi đi nữa thì cũng vẫn còn chậm lắm , chẳng hơn trẻ con múa may là bao cả .

Bây giờ Hoàng mới hiểu tường tận thứ sức mạnh mà Hằng và Tùng từng sở hữu đó là như thế nào ... Nó toàn diện và hơn xa cái gọi là " bản năng sinh tồn " mà hắn vẫn nhầm tưởng trong tâm trí từ trước đến nay .

- Cẩn thận !

Sỹ vừa mới nghe Hoàng nói loáng thoáng gì đó bên tai thì cảm đã trúng một cú đâm móc nhanh như điện của gã , tiếp đến là mấy chục cú đâm táng thẳng vào giữa ngực . Hoàng tiện tay tước vũ khí của gã , rồi như một con báo hùng hổ lao vào phản công . Sỹ mặc dù đã luyện tới mức cơ nhục khắp cơ thể " Cứng rắn vô bì , kim cương bất hoại " song lãnh một lúc mấy chục đòn , cú nào cũng nặng hơn trăm cân thì cũng thấy miệng lưỡi đắng chát , ngực như bị võ tung ra , lao đảo lùi lại hơn chục bước rồi ngã ngửa ra đất .

Mấy tên lính Ngụy thủ hạ trung thành của Sỹ đứng gần đó thấy sếp thất thế thì liền chìa súng vào Hoàng , liên tục xả đạn . Hoàng vừa né tránh vừa lại gần chúng , nháy mắt đã đánh gục được hơn chục tên . Hắn đứng giữa đám đông , gươm tay trái lên ngang mặt rồi mỉm cười khó hiểu . Số còn lại chứng kiến cảnh từng đầu đạn một rơi từ tay của người thanh niên nọ xuống mặt đất thì há hốc mồm kinh ngạc , không tự chủ mà đều lùi lại một bước .

Sỹ chống tay đứng dậy rồi ra hiệu cho quân mình ngưng bắn . Hoàng vừa nãy đã toàn lực ra tay , song thấy Sỹ vẫn đứng dậy được thì cau mày hỏi :

- Mày luyện được thứ võ công " Kim Cương Bất Hoại " đó ở đâu thế ? Sao lợi hại quá vậy ?

Sỹ lấy tay quệt chút máu rỉ ra trên khoé miệng , nhìn Hoàng chăm chú một hồi lâu rồi gằn giọng :

- Hoá ra nãy giờ mày vẫn còn giấu nghề à ?

Hoàng giờ thanh kiếm vừa đoạt được của Sỹ lên ngắm nghía một hồi rồi lắc đầu đáp :

- Không phải , cái này ... thôi , tao có nói mày cũng chẳng hiểu đâu .

Sỹ khề liếc mắt ra hiệu với tên lính đứng cạnh rồi lùi lại hơn chục mét , xong đầu đó mới quay sang nhìn Hoàng hạ giọng :

- Chú em được đấy . Có muốn đổi đời không ?

Hoàng nhú mày nhìn gã hỏi :

- Ý mày là gì ?

Sỹ cười nhẹ rồi nhìn gã chậm rãi nói , hai mắt sáng rực :

- Đổi đời , đơn giản vậy thôi ! Chỉ cần chú em đồng ý đi theo thằng Sỹ này , hai anh em ta có phúc cùng hưởng , có nạn cùng chia . Tới lúc đó , quyền lực , địa vị , tiền bạc , gái đẹp ... anh có thứ gì thì chú cũng có thứ nấy . Thế có phải sướng hơn việc phải nằm gai nếm mật , cơm ăn không no , áo mặc chẳng đủ ấm , lúc nào cũng lo sợ bị sờ gáy như từ trước tới giờ không ?

Hoàng nghe thế thì hứng thú nheo mắt nhìn gã , nói lấp lửng :

- Nghe cũng hay đấy chứ nhỉ ..

Sỹ thấy hân có vẻ " chịu đèn " thì vội nói :

- Thế nào ? Chỉ cần hôm nay chú hỗ trợ anh dẹp loạn , bắt hai cha con Đề Cảnh giải về Sài Gòn , anh cam kết sẽ giấu nhem chuyện chú từng tham gia nổi loạn ở mỏ than , trái lại còn nhiệt liệt biểu dương công lao của chú với cấp trên nữa . Còn nữa , anh sau đó lên chức , cái ghế đặc vụ cũng sẽ để lại cho chú !

Hoàng cười nhạt nói tiếp :

- ... Đúng là rất thú vị ..thế nhưng tao không muốn làm đồng loại với một con chó săn như mày !

- Mày ..

Sỹ nghe vậy thì sầm mặt xuống , nhe răng cười lạnh . Hoàng thấy nụ cười của gã có vẻ cổ quái thì hơi ngờ ngợ , vội để tâm quan sát tình hình chung quanh . Hân phát hiện chiếc Renault của gã đang chạy lại gần đây thì tròn mắt , thấy có gì đó không đúng lắm nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được .

- Ầm ! Ầm ! Ầm ! ....

Gần hai chục khẩu súng cối cùng lúc khai hỏa , sức mạnh đó lập tức đem một vùng bán kính hơn mười mét san làm bình địa . Sỹ quay phắt lại , ôm Thư Lệ bị trói cứng đằng sau nhảy lên xe . Chiếc Renault rồ ga phóng vút đi , chỉ để lại một làn khói đen dày đặc .

- Tạm biệt ! Nếu đổi ý thì nhớ lên Sài Gòn tìm thằng Sỹ này nhé !

..oOo ..

Thư Lệ bị Sỹ vác lên vai ôm vào trong xe . Chiếc Renault rú lên từng chập rồi cứ thế lao đi mất hút . Thư Lệ sợ tới phát khóc , muốn kêu cứu nhưng không được vì bị nhét một chiếc giẻ to tướng vào miệng , chỉ có thể vừa ú ớ vừa liên tục giãy dụa . Sỹ bực mình giờ tay tát một cái rất mạnh vào mặt cô , miệng rít lên :

- Mày có im đi không ?

Ăn một cái tát như búa bổ của gã , Thư Lệ cả người mềm nhũn , gục đầu xuống thành xe bất tỉnh . Mặc dù đã yên vị ngồi ở trong xe nhưng quả tim trong ngực Sỹ vẫn cứ đập bình bình . Đã rất lâu rồi gã chưa gặp được đối thủ .. bao lâu nhỉ ? mười hai , mười ba năm ... gã cũng chẳng tài nào nhớ nổi nữa . Nếu là Sỹ của mấy năm về trước , chắc chắn gã sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện mà lao vào đánh một trận thật đã với thằng nhãi kia , đánh đến chết thì thôi , dù biết chẳng địch lại người ta . Thế nhưng bây giờ , khi đã đeo lon sĩ quan trên người , gã có rất nhiều việc phải lo , làm bất cứ việc gì cũng phải suy trước tính sau , đặt lợi ích và hiệu quả lên hàng đầu , không thể tùy hứng như trước kia được nữa...

Sỹ cúi xuống nhìn hai bàn tay chai sạn của mình , nhớ tới những ngày tháng cầm đầu luyện võ , ước mong mai kia được nổi danh với đời ... giờ nghĩ lại sao mà nhạt nhòa đến thế . Sỹ giật mình nhận ra , từ lúc bước chân vào vòng xoáy tranh đoạt địa vị , gã đã bảy năm liền dậm chân tại chỗ rồi ...

Bảy năm nay , ta đã làm được những gì ?

Bây giờ này, người Pháp đã cho ta những gì ?

" Cách !"

Nghe thấy tiếng động phát ra từ phía đuôi xe, Sỹ giật mình tỉnh con mê, nhanh như cắt quay đầu lại. Gã nhìn Đền Cảnh và Thư Lệ lúc này đều đang bất tỉnh ngồi ở ghế sau, hơi do dự một giây rồi tóm lấy Thư Lệ, nhảy từ buồng lái lên trên nóc.

Hoàng lúc này cũng đã bò lên tới nóc xe, thấy Sỹ một tay cầm súng dí vào đầu Thư Lệ, một tay giơ ra thủ thế trước ngực thì méo mặt nói :

- Mày đó, muốn đi thì trước hết cũng phải để người lại đã chứ ?

Sỹ đặt tay còn lại lên bụng Thư Lệ, khi đã chắc chắn mười phần mới nhe răng cười nói :

- Chú em, dù sao hai ta cũng là người luyện võ, không giúp được gì thì thôi, ít ra vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ ? Thôi thì hôm nay ta đem trả đũa bạn này lại cho chú, đổi lại chú phải để cho anh yên ổn dẫn Đền Cảnh về Sài Gòn, được không hả ?

Hoàng lúc này tuy vẫn giữ được trạng thái khai mở bản năng sinh tồn song do thương thế quá nặng, nãy lại tốn quá nhiều sức lực để đuổi theo Sỹ, theo số liệu mà " bản năng " đưa vào trong óc hiển hiện giờ : chiến đấu lực giảm 62 %, mất máu quá nhiều, cơ thể không chịu được việc phải hoạt động quá sức trong thời gian dài ..vv.. ngấm chắc chẳng duy trì được bao lâu nữa, thấy Sỹ nói vậy thì gật gù :

- Được, nhưng mày phải thả người trước đã.

Sỹ nghe vậy thì lắc đầu :

- Chú nghĩ anh là thằng ngốc chắc ? Nếu chú đồng ý giao dịch thì lập tức nhảy xuống xe ngay bây giờ, anh đi được một đoạn, thấy an toàn rồi sẽ thả nó ra. Đồng ý chứ ?

Hoàng nheo mắt nhìn gã nói :

- Tao làm sao tin được mày bây giờ ?

Sỹ hừ một tiếng, tay phải siết mạnh cò súng rồi cười lạnh :

- Không tin cũng phải tin. Cùng lắm thì giờ tao tiễn con bạn của mày đi trước rồi liều một trận, muốn ra sao thì ra, thế nào ? Mày nghĩ tao không dám xuống tay à ?

Thư Lệ lúc này đã lơ mơ tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì đã thấy Hoàng đứng ngay trước mặt. Ngọn lửa hy vọng lại một lần nữa bùng lên mãnh liệt, cô nhìn gã ghen giọng :

- Anh Hoàng, cứu em.. !

Hoàng thấy ánh mắt đầy vẻ sợ hãi của Thư Lệ thì lòng nhát thời trầm hẳn lại, do dự một hồi rồi thở dài nói :

- Được rồi, tao đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 15: Vậ Thì Theo Tao !(1)

- Mày đồng ý ?

Sỹ nghi hoặc hỏi lại. Thư Lệ trong tay gã thì khê thò phào, hai má hồng lên nhìn Hoàng không chớp mắt. Chiếc Renault tuy vẫn chạy nhưng tốc độ đã thuyên giảm không ít, cầm lái là tay tài xế thân cận nhất của Sỹ.

- Vậy thì còn đứng đây làm gì nữa ? Nhảy xuống !

Hoàng cúi đầu nhìn xuống mặt đất, ngẫm nghĩ một lúc rồi cầm thanh kiếm trong tay giơ về phía Sỹ.

- Trả cho mày này !

Thế nhưng nói một đằng làm một nẻo, hắn vừa dứt lời đã ném mạnh thanh kiếm trong tay xuống vệ đường rồi gần như biến mất tại chỗ. Sỹ thấy thanh bảo kiếm gã mất bao nhiêu công sức cùng tiền bạc ra mới sở hữu được, trước giờ vẫn xem như báu vật bị ném đi ngay trước mắt thì sắc mặt lộ vẻ thảng

thốt , tay phải đè trên bụng Thư Lệ cũng vô thức lỏng đi đôi chút .

" Cơ hội !"

Hoàng chỉ chờ có thế . Tận dụng một khắc mắt tập trung của Sỹ , hắn dùng hết tốc độ có thể lao vút tới . Lúc này , cái cảm giác không khí như một bức tường đặc quánh cản trở việc di chuyển lại ập tới , làm hai tai Hoàng ù đặc , da mặt thâm tím hết cả lại . Hoàng nhắm hờ hai mắt , cúi người lại nhằm giảm tới đa diện tích tiếp xúc rồi dùng sức lao đi . Bây giờ hắn cứ như là đang ở trong một bộ phim quay chậm vậy , từ cử động của Sỹ trước mặt cho tới chiếc lá bay phát phơ trên không , tất cả đều vô cùng chậm chạp .

Hoàng nhìn rõ , Sỹ lúc này đang co tay lại bóp cò súng , sắc mặt lộ vẻ điên cuồng . Hắn nghiêng răng gầm lên một tiếng .

" Đoànag "

Thư Lệ là người ngoài duy nhất ở đây chứng kiến mọi chuyện từ đầu tới cuối , song cô hoàn toàn không hiểu nổi việc gì đã xảy ra trong 1/10 giây ngắn ngủi ấy . Thư Lệ chỉ vừa chớp mắt một cái , lúc mở ra thì đã thấy mình bị Hoàng ôm lấy , còn Sỹ thì không hiểu đã biến đi đâu mất hút .

- Ổn rồi .

Hoàng buông Thư Lệ ra , vết khâu còn của Sỹ lúc này đã bị bóp méo đến biến dạng trong tay mình đi rồi ngồi xuống thở hồng hộc . Thư Lệ thấy vậy thì định lại gần hỏi thăm , song đột nhiên bị một cánh tay từ dưới gầm xe thò lên lôi tuột xuống .

- Chết tiệt !

Hoàng giật mình , tóm lấy tay trái của Thư Lệ kéo lại . " Xoẹt " một tiếng , kết quả của trận giằng co này là cánh tay trái của Thư Lệ bị Hoàng xé đứt , nằm lủng lẳng trong tay gã .

- AAA ...

Thư Lệ gào lên một tiếng rồi ngất lịm . Sỹ mặc kệ , lấy tay túm tóc cô giờ lên nhìn theo chiếc xe hét lớn :

- Quay lại đây , thằng khốn !

Chiếc Renault dừng lại , quay đầu rồi từ từ chạy tới . Hoàng sau khi đánh gục nốt tên tài xế ngồi trong xe thì nhảy xuống , hậm hực nhìn Sỹ .

- Nhóc ,mày khá lắm ,nhưng thằng Sỹ này không mắc lừa hai lần bao giờ đâu .

Sỹ nhe răng cười hung ác , vừa ôm Thư Lệ lùi lại vừa nói . Hoàng thờ dài nhìn gã nói :

- Phải làm sao thì mày mới chịu thả người ?

Sỹ gằn giọng :

- Tao đã nói rồi , trừ phi mày ngay lập tức biến khỏi đây , nếu không thì quên hai chữ " thương lượng "ấy đi .

Hoàng cau mày nhìn gã chăm chăm rồi lắc đầu nói :

- Sỹ , mày làm tao thất vọng quá .

Thấy Sỹ vẫn im như hén , Hoàng đành mở miệng nói tiếp :

- Lúc đầu tao vẫn tưởng mày tuy là chó săn của quân Pháp song vẫn còn chút tự tôn của người luyện võ , không ngờ ..

Sỹ nghe vậy thì sắc mặt hơi cứng lại , nhếch miệng cười nhạt :

- Tự tôn ? Cái thứ ấy bán bao nhiêu tiền một cân ? Đừng nói vớ vẩn nữa , bây giờ tao cho mày hai đường để chọn : một là con này , lão già ngồi trong xe kia và tao nữa , ba mạng ôm nhau chết ngay tại đây , hai là mày chấp nhận quay về cùng với con bé này , để tao và Đề Cảnh một con đường thoát .

Hoàng nhú mày hỏi :

- Ba người ? Ý mày là ...

Sỹ gật đầu nói tiếp :

- Đúng vậy , lão già kia cũng đã bị tao chuốc thuốc rồi , mày không để ý rằng lão ấy từ nãy tới giờ vẫn rất ngoan ngoãn ngủ trong xe à ? Trong vòng hai tiếng đồng hồ nữa , nếu không có biệt dược trong tay tao thì lão ấy châu trời là cái chắc , thánh cũng chẳng cứu nổi .

Hoàng lắc đầu cười khó coi . Hắn mặc dù chưa tin lời Sỹ nói cho lắm song cũng không dám mạo hiểm đánh cược . Phúc từng nói nhất định phải giữ cho bộ phim đi đúng quỹ đạo của nó , ít ra thì Đề Cảnh bằng mọi giá cũng không được chết thì bọn hắn mới có cơ hội trở về . Tình hình này thì ..

- Thế nào ? Tao không đủ nhẫn nại để đứng đây tán dóc với mày nữa đâu ! Giờ tao sẽ đếm từ một tới mười , tới lúc đó mà mày vẫn còn đứng đây thì đừng trách ..

- Một ..

- Hai ...

- Ba ...

"Đầu ... .."

Thư Lệ mơ hồ từ trong cơn đau tỉnh lại . Lúc này cô chỉ thấy toàn thân mỏi rã rời , đầu vầng mắt hoa , nếu không bị Sỹ ôm chặt lấy thì chắc đã ngã phịch ra đất rồi .

"Minh vẫn chưa chết sao ? Chuyện gì vừa ... xảy ra thế nhỉ ? "

Tỉnh cờ nhìn xuống một bên vai trái đầy máu của mình , sắc mặt Thư Lệ ngay lập tức chuyển sang màu trắng bệch . Cô không nhin nổi mà nôn ọe , song nôn mãi cũng chỉ ra được một ít mật xanh mật vàng , cả người là đi dựa vào Sỹ . Số cực nhọc mà Thư Lệ phải chịu đựng trong hai tuần qua , kể từ khi bước vào cái thế giới quỷ quái này còn hơn cả hai mươi ba năm trước nay của cô cộng dồn hết cả lại .

Tại sao .. tại sao mình lại là người bị " chủ thần " chọn lựa , ném vào cái địa ngục trần gian này cơ chứ ? Có biết bao nhiêu người tài giỏi hơn trên đời mà sao ông không chọn , cứ một mực chọn tôi là vì cớ gì ? Tại sao ?

Mình thì hơn người khác ở điểm nào cơ chứ ?

.....

- Bốn ..

- Năm ..

Sỹ cảm thấy thân thể cô gái trẻ trước ngực mình tự dưng nóng bừng hết cả lên thì nghi hoặc nhìn xuống . Song chỉ vừa nhìn qua đôi mắt đang nửa nhắm nửa mở kia thì hắn đã cảm thấy rừng mình ớn lạnh , cả người không tự chủ mà run lên bần bật . Có thứ gì đó vừa len lỏi vào trong người gã , đi vào từng mạch máu trong cơ thể gã , giờ đang không ngừng sôi lên sùng sục .

Hung phấn ! Sỹ lúc này chỉ cảm thấy cả người cực kỳ hưng phấn . Mặc dù ruột gan của gã lúc này đang sôi lên như bị nhúng trong dầu nóng , song thân thể thì trái lại , không những chẳng đau đớn mà còn vô cùng thư thái . Trước sự tình kỳ lạ từ trước đến nay chỉ gặp có một này , Sỹ không kèm được mà rên lên một tiếng đầy thoải mái .

Hoàng thấy Sỹ tự dưng nhắm nghiền hai mắt , buông Thư Lệ ra thì liền chớp thời cơ lao vào tống một đá vào giữa ngực gã , ôm Thư Lệ nhảy ra ngoài . Hắn thấy cô ta hai mắt nhắm tịt , cả người nóng như viên than hồng thì giật mình đặt tay lên ngực trái tập trung nghe ngóng , thấy hơi thở tuy yếu ớt song vẫn còn thì mới thở phào một cái .

Rồi thân nhiệt của Thư Lệ cũng dần dần bình thường trở lại . Hoàng nhìn nhìn tay mình , ánh mắt động lại trên ngực Thư Lệ một lát rồi quay sang chỗ Sỹ , lúc này đang ôm đầu lẫn lộn dưới đất chẳng hiểu bệnh tật gì . Hắn lấy tay vỗ nhẹ vào má Thư Lệ , thấy da mặt cô không những vừa mềm vừa mịn , lại còn trắng như da em bé thì không kìm được mà vuốt nhẹ hai cái , thầm nghĩ : " Chắc tốn nhiều tiền đi dưỡng da lắm đây , không trách được , không trách được .. "

Cũng không biết có phải dị ứng với cánh tay đang vuốt qua vuốt lại trên má mình hay không , Thư Lệ khẽ mở mắt tỉnh lại , phản ứng đầu tiên là giật bắn người lên khi phát hiện có một gã đàn ông đang cúi sát vào mặt mình .

- Anh... Anh Hoàng đây à ? Sao em lại ..

Hoàng đặt cô xuống đất rồi đưa tay lên gỡ đầu nói :

- Ổn rồi , đừng lo . Cô .. có tự đi lại được không ?

Thư Lệ có vẻ đã quên mất tiêu vết thương trên tay và tình trạng suy yếu của mình hiện giờ , cô gật đầu nhìn gã nói :

- Cảm ơn anh , em đi được ..

Thế nhưng Hoàng chỉ vừa mới bỏ tay ra thì cô đã loạng choạng chực ngã . Hắn thấy thế thì lắc đầu , một tay quàng lên vai trái Thư Lệ , tay còn lại ôm eo cô chậm rãi đi về chiếc Renault đậu đằng trước . Thư Lệ thấy vậy thì khuôn mặt hơi đỏ lên , song cũng không nói câu nào , ngấm ngầm đồng ý để gã dìu đi .

Hoàng đặt Thư Lệ vào ghế sau , đóng cửa xe rồi quay sang nhìn Đề Cảnh đang ngồi ở ghế trên . Hắn thấy ông từ đầu tới giờ vẫn bất tỉnh nhân sự , sắc mặt kém hẳn thì trong lòng trầm hẳn xuống , đối với mấy câu Sỹ nói ban nãy cũng tin đến bảy , tám phần .

- Thế nào ? Tao nói không sai chứ hả ?

Hoàng nghe tiếng Sỹ phát ra từ sau lưng thì giật mình quay lại , song còn chưa kịp làm gì thì đã bị một cánh tay cứng như thép túm tóc đập vào cửa xe . " Rầm " một tiếng đánh gọn , cánh cửa làm bằng thép hợp kim dày gần 15mm bị thô bạo giật tung ra , mặt ngoài thủng một lỗ lớn .

Thư Lệ thấy Sỹ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì sợ hãi ôm mặt hét lên một tiếng chói tai . Nếu cô biết chính mình ban nãy đã vô tình tiếp tay cho tên quái vật này thì chẳng hiểu sẽ hối hận đến mức nào nữa .

Sỹ neho mắt nhìn Thư Lệ , nở một nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc . Da mặt hắn bây giờ nhìn giống hệt da cá , từ muông vằn cái vảy nhỏ hợp lại mà thành . Cánh tay của gã còn ghê hơn , chỗ nào cũng có các vết nám màu đỏ lồi lên tựa mụn đậu mùa , giống hệt người bị bệnh vậy nên vậy . Đây là chưa kể tới những phần da thịt không thể nhìn thấy được che lấp bởi quần áo trên người gã , chắc cũng chẳng khác là bao .

Sỹ nắm tóc Hoàng lôi lên ném mạnh đi . Hoàng bị Sỹ ném ra xa hơn chục mét , va phải một gốc cây lớn mới dừng lại được . Cây bàng lớn phản thân phải ba người ôm mới đủ không chịu nổi áp lực gãy đôi rồi đổ gục , cành lá đổ ập xuống bao phủ hết cả người Hoàng bên dưới .

- Dừng .. dừng làm hại tôi ..

Thư Lệ thấy Sỹ chui vào trong xe cầm tay mình thì run giọng van xin . Sỹ lấy một cái còng tay trong cốp ra khoá chặt tay Thư Lệ với thành xe rồi hài lòng bước ra ngoài . Hắn thông thả đi tới gốc cây nơi Hoàng đang nằm , lạnh nhạt nói :

- Dừng nằm đó ăn vạ nữa , đứng dậy đi .

Từ dưới đám cây lá rậm rạp , Hoàng lồm cồm bò dậy . Gạt đi lớp lá rụng mắc đầy trên áo , lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo , hắn vừa bẻ ngón tay vừa chăm chú nhìn Sỹ , hai mắt vẫn sáng rực như hai ngọn đèn pha không bao giờ tắt .

- Ung thư da thời kỳ cuối à ?

Hoàng nhếch miệng cười nhạo báng .

Sỹ lấy tay vén áo , cúi xuống nhìn cơ thể đã bị vấy hoá hết một lượt từ trên xuống dưới của mình lắc đầu nói :

- Tao cũng không biết nữa .

Gã dừng lại hồi lâu rồi liếm mép , vẻ hưng phấn hiện rõ trên gương mặt .

- Tao chỉ biết ... bây giờ tao đã đủ sức để đập cho mày một trận , thế là đủ rồi .

Hoàng trừng mắt nhìn gã cười lạnh :

- Thật vậy sao ?

- Mày sẽ biết ngay thôi .

Sỹ gồng lên rồi khum mình đứng tấn , từng lớp vảy trên người dần chuyển sang màu đỏ thẫm , gần giọng .

.....

Cách đó khoảng hơn 3km , trận chiến giữa hai phe nghĩa quân và lính Ngụy vẫn diễn ra hết sức ác liệt . Hai bên giành giật với nhau từng miếng đất , tiếng súng nổ liên tục vang lên đi đoàng không dứt . Quân Ngụy có ưu thế về số đông , viện quân của Thuý nếu đem số lượng ra so với bọn chúng thì chỉ bằng một phần ba , đa số lại toàn là người từ nơi khác kéo đến nên còn chưa nắm vững được địa hình , song tinh thần chiến đấu rất cao nên tới giờ vẫn đánh ngang tay được với địch . Nhìn ra điểm này , Phúc lập tức bảo Thuý cho người tìm cách lại gần hướng dẫn đường đi nước bước cho bọn họ , một mặt chính mình cùng Hiệp dẫn hơn hai mươi chiến sĩ đi vòng ra sau tìm cơ hội đánh úp .

Được độ nửa giờ sau , nội bộ quân Ngụy bỗng nháo nhác hết cả lên , là do Thuý tung tin sĩ quan chỉ huy của bọn chúng đã rút chạy , bỏ mặc toàn quân ở lại chịu trận . Lại thêm sự xuất hiện của mấy người mặc áo nâu được đồn đại là " quái vật " , " súng bắn không chết " liều mạng tập kích nữa , quân Ngụy chống cự được thêm một lát rồi đại loạn , mạnh ai nấy rút .

Song cũng phải mất gần hai tiếng đồng hồ sau , trận chiến mới hoàn toàn kết thúc . Sau khi thấy tình hình cơ bản đã tạm ổn , Phúc cùng Hiệp lần theo dấu vết của Hoàng , để Hồng Thẩm ở lại chăm sóc cho Lập và Hoài My . Chẳng cần Phúc phải mở lời nhờ cậy , Thuý lập tức cho người tản ra truy lùng tung tích của cha mình và Sỹ , tất nhiên là có cả Hoàng và Thư Lệ trong đó nữa . Mãi tới ba giờ chiều tức một tiếng sau , họ mới nhận được tin có một chiếc Renault đậu ở trên đường rừng , có Đề Cảnh và một cô gái bị còng tay ngồi bên trong . Mấy người Phúc , Hiệp , Thuý , Cường nhận được tin cái là chạy vội tới ngay . Đúng như bọn họ dự đoán , cô gái bị còng tay trong xe là Thư Lệ .

- Hoàng đâu ?

Phúc vừa thấy Thư Lệ đã hỏi luôn .

- Không biết .. anh ta đánh nhau ... với Sỹ một trận ở đây , sau đó cả hai .. cùng dời đi nơi khác ... tôi cũng chẳng biết họ đi đâu nữa.

Thư Lệ bị mất máu quá nhiều , sắc mặt trắng bệch như tàu lá , khó nhọc lắm mới nói hết một câu . Hiệp vội lấy bông băng băng bó tạm thời cho nàng ta . Cũng may cho Thư Lệ , nếu mấy người Phúc đến chậm thêm mấy tiếng nữa thì chắc cô sẽ chẳng thể nào sống nổi .

Phúc nhăn mặt nhìn Thuý lúc này đang đỡ Đê Cảnh ra khỏi xe lằm bằm :

- Thằng điên này ...không biết có nhớ duy trì khoảng cách 5km với mục tiêu bám theo lần này không nữa .. thật đúng là ..

Hiệp nói :

- Chắc không sao đâu , mọi người không thấy đó sao ? Sỹ đâu phải là đối thủ của anh Hoàng ? Anh ấy sẽ quay lại ngay ấy mà .

Phúc căng mắt nhìn ra xa trầm giọng :

-Hy vọng là thế .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 16: Vậ Thì Theo Tao !(2)

Cách đó gần hai kilomet về phía Đông Nam , trận chiến giữa Hoàng và Sỹ , hai kẻ đã vượt quá phạm trù nhân loại đã bước sang hiệp thứ bốn mươi tám . Từ lúc Hoàng tung thẳng một đập vào giữa mặt Sỹ thay cho tiếng còi khai cuộc tới bây giờ , cả hai đều không tài nào đếm nổi số lần lao bổ vào nhau và lượng vết thương đang mang trên người nữa .

Giữa bãi đất trống tan hoang , Hoàng lúc này đang dùng một tay nắm đầu Sỹ dí mạnh xuống đất . "Rầm " , mặt đất dưới chân gã sụt xuống một lỗ to bằng quả bóng . Hai mắt Hoàng lúc này tuy vẫn toả ra ánh sáng lấp lánh song đã dại đi ít nhiều , tay trái không ngừng lặp đi lặp lại động tác túm tóc Sỹ lên rồi đập mạnh xuống .

Tới lần thứ mười bảy , Sỹ vùng lên thoi một phát vào mặt gã . Choáng váng vì đòn phản công quá mức bất ngờ , Hoàng lao đảo lùi lại , trước khi ăn thêm một cú húc như đạn pháo của gã vào bụng .

- Gừ....

Sỹ nghiêng răng rít lên , tay trái cầm cổ tay Hoàng , nâng gã lên như nâng một con gà vậy . Gã đảo mắt nhìn quanh , tới khi phát hiện một gốc cây bị đốn dở do trận chiến của hai người , chỉ còn độc phần gốc đâm lên nhọn hoắt ở gần đó thì chạy tới , ném mạnh Hoàng trên tay mình xuống .

Trong khoảnh khắc sinh tử , cả người Hoàng rướn lên , chân phải quật chéo một phát vào má Sỹ . Nhờ vậy , phần lưng của hắn chuyển hướng đập mạnh xuống đất , tuy vẫn đau tới tấp mặt song ít nhất cũng tránh được việc phải mất mạng .

Hoàng vừa tiếp đất là đã nghiêng răng vùng dậy , tay trái nắm lại thoi thẳng vào mặt Sỹ . Trong cơn giận dữ , hắn như con thú điên cuồng lao vào đập cho gã một trận tới tấp mặt mũi , kết thúc là một cú xông phi vào ngực trái khiến hắn bay ra xa hơn chục mét , đầu và lưng đập mạnh vào tảng đá xanh gần đó .

- Hừ !

Hoàng nhổ một ngụm nước bọt xuống đất , đưa tay lên chùi mấy vệt máu khô trên mặt , bắt quạ lại càng làm chúng lan ra nhiều hơn . Hắn đứng tại chỗ thờ hồng hộc hồi lâu rồi chậm rãi bước về phía Sỹ , lúc này đang nhắm mắt nằm ngửa trên đồng đá vụn .

- Keng !

Hoàng tiện tay rút thanh kiếm của Sỹ cắm cạnh đó lên rồi cúi xuống nhìn gã , nhếch mép cười nói :

- Mày bảo đây là hàng tốt phải không ? Để tao thử xem sao nhé !

Hồi chiều , hai người quần nhau được hơn nửa tiếng thì Sỹ chợt nhớ tới “ báu vật “ của mình bị Hoàng ném xuống đường khi trước , trong lòng tiếc hùi hụi nên mới tìm cách dụ Hoàng chuyển “ Địa điểm chiến đấu “ qua bên đó . Hoàng tuy đã sớm đoán ra ý đồ của Sỹ song cũng chẳng coi ra gì , thậm chí còn ngầm ngầm phối hợp tạo cơ hội cho gã tìm vũ khí nữa .

Quả thực , Sỹ sau đó mặc dù có ưu thế về mặt vũ khí song cũng chẳng thay đổi được tình hình . Mặc dù sức mạnh của hắn không biết lý do gì mà đã tăng lên rất nhiều , song tốc độ thì lại vẫn như xưa , thế nên chẳng mấy chốc đã bị Hoàng đánh cho tới tấp mặt mũi . Song càng sa lầy vào trận chiến , Hoàng lại càng thấy rung động trong lòng . Sỹ trước mặt gã cứ như là một pháo đài bất khả xâm phạm , cho dù có bị Hoàng hạ đo ván thêm bao nhiêu

lần nữa thì vẫn có thể đứng dậy được , trên người chẳng lưu lại chút thương tích gì đáng kể .

Gặp chuyện lạ đời như vậy , có ai là không bức mình cơ chứ ?

Sỹ nghe gã nói định đưa mình ra để thử kiếm thì vội vàng gượng dậy . Hoàng nhìn chăm chăm hấn một hồi rồi vứt thanh kiếm trong tay xuống đất , chép miệng :

- Nói thực .. cả đời tao chưa từng gặp thằng nào lì đòn như mày ! Đồ ... quái vật .

Sỹ bây giờ ruột gan trong bụng đã sớm lộn tung phèo hết cả lên , đau đến buốt tim nhức óc , chân đứng không vững , song ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ không có chuyện gì , nhạt giọng :

- Không định thử kiếm nữa à ?

Hoàng giơ tay lên xoay mấy vòng rồi cười phá lên :

- Tao đùa ý rồi . Nói thực , tao không tin một tay lại không xử lý được mày .

Sỹ khề hừm một tiếng trong cổ họng rồi đột nhiên nhếch mép cười theo , ánh mắt nhìn Hoàng có vài phần khác lạ :

- Tài thường đi đôi với tật . Người có tài theo thời gian thường khó tránh khỏi việc nảy sinh thói kiêu ngạo , điểm này chú rất giống anh . Hay , hay lắm ! Sao chúng ta không gặp nhau sớm hơn vài năm nhỉ ? Nếu thế thì chuyện hôm nay chắc sẽ chẳng đến nước này ..

Hoàng lắc đầu nhìn Sỹ đầy ẩn ý :

- Không phải kiêu ngạo , mà là tự tin . Hai thứ đó khác nhau hoàn toàn , mày có hiểu không ?

Vừa dứt lời gã đã giậm chân lao tới , thúc một đầu gối vào bụng Sỹ . Sỹ trợn tròn hai mắt , lấy tay ôm bụng , máu tươi từ tai , mũi , miệng không ngừng trào ra , chảy ràn rụa xuống mặt đất .

Mặc dù không muốn thừa nhận , song Sỹ biết , sức chịu đựng của gã thực sự đã tới cực hạn rồi .

- Trận này , tao thắng .

Hoàng dùng tay trái xách cổ Sỹ lên , cụng đầu mạnh vào trán gã , gằn giọng . Hấn còn đang do dự chưa biết có nên ngay lập tức kết liễu tính mạng của gã hay không thì Sỹ trước mặt bỗng nở nụ cười kỳ lạ , tay phải giơ lên hất mạnh một nắm bụi trắng vào mặt gã .

- A!

Hoàng lấy tay ôm mặt lùi ra sau , chân phải vướng vào một rễ cây trời lên , ngã ngổ ra mặt đất . Sỹ một tay ôm ngực nhìn Hoàng , sắc mặt lúc xanh lúc trắng , lớp vảy trên người giờ đã lặn hết không còn chút dấu vết . Hấn đứng một lúc cho hồi sức rồi cúi người nhặt thanh kiếm nằm lẫn lóc trên mặt đất lên , bước lại gần chỗ gã .

- Tập sống chung với bóng tối ít nhất là một tuần đi , thằng nhãi .

Sỹ vừa vung kiếm chém vài nhát vào không khí vừa nói . Hoàng ôm mặt ngồi im một chỗ , thấy hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì thì kỳ quái hỏi :

- Sao mày còn chưa hạ thủ ?

Không có tiếng trả lời . Hoàng nghi hoặc mở mắt nhìn thì thấy Sỹ đang quay lưng lại với mình , thanh kiếm đen xì trong tay chúi xuống mặt đất , đứng bất động như tượng gỗ vậy .

- Cút đi , hôm nay tao không có hứng giết người .

Sỹ không quay đầu lại , chậm chậm nói .

- Mày nói vậy là có ý gì ?

Hoàng tròn mắt hỏi lại .

- ...

- Một tuần sau , đúng ngày này một tuần sau , tao chờ mày ở đây .. chúng ta sẽ đánh một trận nữa . Tất nhiên , nếu mày muốn biến mất vĩnh viễn khỏi cõi đời này ngay bây giờ thì tao cũng sẵn sàng chiều ý .

Hoàng há hốc miệng vì ngạc nhiên , lắp bắp :

- Vậy còn .. Đề Cảnh thì sao ?

- Không liên quan đến tao .

Hoàng còn đang thần thờ thì Sỹ đã cắm đầu đi thẳng , chẳng nói thêm câu nào nữa . Hắn thấy thế thì không giả bộ nữa , chạy tới chắn trước mặt gã .

- Mày ..định làm gì ?

Sỹ thấy thần sắc của Hoàng vẫn bình thường , thị giác dường như cũng không có vấn đề gì thì chợt dạ , giờ guom lên trước ngực thủ thế .

- Tất nhiên là .. có chuyện muốn nói với mày rồi .

Hoàng đặt tay trái lên vai gã , mỉm cười nói .'

..o0o..

" Thông Báo : Bộ Phim Hoàn Thành , Tất Cả Các Thành Viên Còn Sống Sót Sẽ Được Dịch Chuyển Trở Về Nội Trong Vòng Mười Phút Nữa ."

- Tới rồi .

Phúc cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ nhiệm vụ đeo trên tay , lúc này cũng đang hiện lên thông báo của " chủ thần " , nhẹ giọng nói .

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao ?

Hoài My đáp chần nằm trên giường khê thờ dài , cất giọng cảm thán . Sau mấy tiếng đồng hồ tìm kiếm không có kết quả , Phúc và Hiệp cuối cùng cũng phải quay về , đặt toàn bộ hy vọng vào người của Thuý .

- Trở về .. tức là trở về nhà có đúng không ? Thế có phải là ..tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt hẳn ở đây , vĩnh viễn chấm dứt ở đây , chúng ta cũng không bao giờ gặp lại nhau nữa , có phải vậy không ?

Thư Lệ nuốt “ ực “ một ngụm nước bọt vào trong cổ họng , run giọng hỏi .

Thấm cần môi nói xen vào :

- Không phải , em không biết sao ? Theo như lời mấy anh ấy nói với chị hôm trước thì sau bộ phim này , chúng ta sẽ còn phải tham gia rất nhiều bộ phim khác nữa . Nói cho dễ hiểu thì .. đây chỉ là quãng thời gian nghỉ giải lao mà thôi .

Thư Lệ nghe Thấm nói vậy thì mới nhớ tới những lời Hoài My kể với mình , sắc mặt không giấu nổi vẻ thất vọng . Thấm nói xong thì cúi đầu nhìn Lập đang ngủ li bì trên giường , sắc mặt rạng rỡ hẳn lên . Phúc đã nói , chỉ cần còn thờ trở về "không gian chủ thần " thì cho dù thương tích có nặng tới cỡ nào đi chăng nữa cũng sẽ ngay lập tức bình phục lại như thường , không để lại chút di chứng nào cả . Thấm đã trúng " tiếng sét ái tình " với Lập ngay từ những ngày đầu tiên gặp mặt , mấy tuần qua lúc nào cũng quấn chặt lấy gã , nghe Phúc nói vậy thì trong lòng cũng yên tâm hơn hẳn .

Thực sự mà nói , tình yêu là thứ khó hiểu nhất trên đời này ! Chẳng quản bạn già hay trẻ , nam hay nữ , là les hay là gay , nó có thể tới với bạn bất cứ nơi đâu , bất cứ lúc nào , mặc kệ bạn có sẵn sàng đón nhận hay là không . Tất nhiên , để tình yêu thực sự bền vững và đơm hoa kết quả thì còn một chặng đường rất dài ở phía trước . Cũng không thể không nhắc đến , có những mối tình ngay từ đầu đã chẳng thể nào “ kết quả “ nổi ..

.....

- !@#\$\$^^&*(..

Vẫn như những bộ phim trước , khi thời khắc dịch chuyển đến , mấy người Phúc đều lập tức rơi vào trạng thái bông bênh không trọng lượng , tới khi mở mắt ra thì đã trở về khoảng không gian màu trắng trải dài vô tận khi trước .

- Hoàng !

Hiệp là kẻ đầu tiên kêu lên , và Thư Lệ là người thứ hai cất tiếng hét .

- Á !

Thư Lệ vừa nhìn thấy bóng Sỹ thì đã sợ tới mất mật , chạy vội tới núp sau lưng Phúc . Hoàng lúc này đang bắt tay Sỹ , về mặt ngoại giác , mãi một lúc sau mới phát hiện ra mình đã quay về không gian chủ thần . Gã bỏ tay Sỹ ra , mỉm cười với mấy người Phúc thay lời chào hỏi , trước khi giật thót mình quay mặt lại .

Lập và Hoài My cũng đã hồi phục lại như thường , đang dùng con mắt kính ngạc nhìn Sỹ , cứ như nhìn người ngoài hành tinh vậy .

- Thế này ..là sao ?

Lập tròn mắt chỉ tay về phía Sỹ , miệng há to đủ để nhét một quả trứng gà . Sỹ nhủ mày phải quần áo đứng dậy , cúi đầu nhìn xuống người mình hết một lượt . Gã sau khi phát hiện mọi thương tích trên người đã biến mất không còn chút dấu vết , lại thấy mấy tên đồng bọn của Hoàng cũng có mặt ở đây thì

nhìn gã hỏi :

- Chuyện gì thế này ? Đây là đâu ?

Hoàng lúc này còn kinh ngạc hơn cả gã , miệng há ra nãy giờ vẫn chưa ngậm lại được . Hắn thấy mấy người Phúc cứ nhìn mình chăm chăm , như để hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện thì vội gơ hai tay lên , lắc đầu quày quặt :

- Đừng nhìn tôi như thế ! Tôi cũng đang chẳng hiểu việc quỷ quái gì đang xảy ra đây này !

Phúc cẩn thận lùi lại nhìn Hoàng hỏi :

- Cậu ở bên phe nào vậy ?

Hoàng bực mình chạy xồng xộc tới chỗ gã , miệng gắt :

- Nói vớ vẩn gì vậy ?

Thấy sáu cặp mắt đầy nghi ngờ chiếu thẳng vào mình , Hoàng đành đem mọi chuyện xảy ra từ khi hắn đuổi theo chiếc Renault của Sỹ tới giờ kể lại hết một lượt . Sau khi choảng nhau một trận thừa sống thiếu chết , Sỹ đã coi lòng với gã rất nhiều . Nghe Sỹ khẳng định rằng sắp tới sẽ rời Sài Gòn , bỏ tất cả lại sau lưng để theo đuổi nghiệp võ , lại rất hứng thú với " thực lực " của mình , Hoàng đã không kìm được mà kể cho gã nghe về cái " thế giới thứ hai " mà hắn đang sống và giãy dụa hàng ngày hàng giờ để sinh tồn - cái thế giới đã cho hắn sức mạnh như ngày hôm nay .

- " Sức mạnh " hiện giờ của mày là từ đó mà ra ?

- " Đúng vậy . "

- " Mày nghĩ tao khùng hay sao mà tin vào mấy chuyện hoang đường đó ? Vất óc bịa cái gì hợp lý hơn đi . "

- " Mày không tin cũng chẳng sao , nhưng đó là sự thật . Trước lúc tới đây , tao cũng không tin rằng trên đời này lại có một thằng biến thái như mày đâu . "

Phải rất lâu sau Sỹ mới đột ngột mở miệng , giọng nói có phần kích động .

- " Mày không đùa thật chứ ? "

- " Tao không đùa . "

Hoàng nghiêm nghị gật đầu .

....

" Chuyện thật như đùa ! " Lập tròn mắt nhìn Sỹ , lúc này đang cho tay vào túi đứng phía xa không ngừng nhìn ngó xung quanh , chép miệng cảm thán : " Vậy thì hắn ta về đây bằng cách nào ? "

- Chỉ có vậy thôi sao ? Phúc hỏi lại với vẻ nghi ngờ .

- Chỉ có vậy thôi .

Hoàng nhún vai nói tiếp :

- Tôi cũng đang chẳng hiểu vì sao hắn lại được " chủ thần " dịch chuyển về đây cùng với chúng ta , có nhầm lẫn gì chẳng ?

- Lúc dịch chuyển xảy ra , cậu có thấy gì lạ không ? Phúc hỏi .

- Không .

Hoàng lắc đầu đáp .

- Hắn tới kia !

Thư Lệ nhỏ giọng cảnh báo . Sáu con mắt ở đây không hẹn mà lại cùng nhìn về phía Sỹ , lúc này đang chậm rãi đi về phía bên này .

- Đây là cái " Thế giới " mà mày nói tới à ?

Sỹ lấy thuốc ra hút rồi nhìn Hoàng hỏi , không quan tâm tới những cặp mắt bài xích đang tập trung vào người mình .

- Đúng vậy , bây giờ thì mày tin rồi chứ ?

Hoàng gật đầu đáp .

- Vậy ..tao phải làm gì để mạnh được như mày ?

Sỹ hỏi tiếp , giọng nói không giấu được vẻ kích động .

Hoàng đang không biết phải trả lời gã ra sao thì một giọng nói vô cảm bỗng vang lên trong đầu .

"Hoàn Thành Nhiệm Vụ , Mỗi Thành Viên Trong Đội Được 1000 Điểm Thưởng Cố Định . Hoàn Thành Nhiệm Vụ Ân , Mỗi Thành Viên Tham Gia Được 5000 Điểm Thưởng Không Cố Định , 2(%) Kích Hoạt Miễn Phí Giới Hạn Cơ Thể ."

Tất cả mọi người nghe xong thì đều vội vàng nhắm mắt lại liên lạc với "chủ thần " . Sau bộ phim lần này , Hoàng nhận được tất cả là 6000 điểm thưởng , 2% kích hoạt giới hạn cơ thể miễn phí . Tổng số điểm mà hắn đang có trong tay hiện giờ là 6500 , giới hạn (%) cơ thể đã kích hoạt là 23,07 % , một kết quả không tồi .

Điều quan trọng nhất là , sau bộ phim này hắn đã chính thức sở hữu được " Bản Năng Sinh Tồn " , có thể đem ra sử dụng bất kỳ lúc nào chứ không phải trông chờ vào vận may như trước nữa .

Nghĩ tới đây , Hoàng không kìm nổi niềm hưng phấn trong lòng mà đem ra dùng thử . Hai mắt hắn đột ngột sáng rực lên , cả người gần như biến mất tại chỗ . Lúc mấy người Lập phát hiện ra thì hắn đã đứng cách đó hơn hai chục mét rồi .

Vụt một cái , Hoàng lắc mình quay lại . Hoài My thấy hắn biểu diễn một màn giống hệt như lúc đánh nhau với Sỹ thì hai mắt sáng bừng lên , kích động hỏi :

- Đó là " Bản Năng Sinh Tồn " của chị Hằng khi xưa đó hả anh Hoàng ! Ôi , hay quá ! Thích thật đấy .

Hoàng gãi đầu cười nói :

- Em cũng đã kích hoạt được 16% giới hạn cơ thể , thêm 2% từ nhiệm vụ ân nữa là 18% , sắp cán mốc 20% rồi còn gì nữa ! Cứ bình tĩnh , cùng lắm là mất thêm một hay hai bộ phim nữa là cùng chứ gì ..

Lập dẫn Thẩm và Hiệp đi vòng ra sau bụi nhận chúc phúc của thần linh . Hồng Thẩm lên đầu tiên , kế đó là Hiệp . Song gã vừa mới đặt chân vào vòng tròn chúc phúc thì bên cạnh bỗng có tiếng người xen vào hỏi :

- Chúng mày đang làm trò gì vậy ?

Sỹ rút một tay trong túi áo , tay còn lại cầm điều thuốc rít mạnh một hơi , hất mặt nhìn Lập hỏi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 1: Gặp Lại Catherine

Sỹ thấy Hồng Thẩm sau khi đáp xuống từ cột sáng kia chẳng những không bị làm sao , trái lại còn khoẻ khoắn phần chấn hơn rất nhiều thì hai mắt sáng rỡ . Gã chờ cho Hiệp đứng yên vị , cột sáng tiếp theo do Lập điều khiển tiếp tục chiếu xuống thì nhảy lên đẩy hắn xuống .

- ..anh ..

Hiệp vẫn còn tương đối e sợ Sỹ nên dù rất bất mãn song cũng không dám biểu hiện ra mặt . Lập đứng sau bụi điều khiển thấy thế thì nhìn Sỹ với vẻ bức bối , mãi một lúc lâu sau mới lăm băm trong cổ họng :

- Lượng (%) đã kích hoạt :16,27 % . Quá trình chúc phúc thất bại .

Sỹ nhìn lại cơ thể mình hết một lượt , thấy chẳng có thay đổi gì thì bức bối bước xuống . Hiệp lúc này mới dám chửi thề một tiếng sau lưng gã . Cách đó không xa , Phúc kéo Hoàng ra một góc rồi nhẹ giọng hỏi :

- Lúc đó có cơ hội , tại sao cậu không giết gã đi luôn thể ? Thế nào chẳng vớ được một món bầm . Tôi thật chẳng hiểu cậu nghĩ gì trong đầu nữa .

Hoàng nhún vai đáp :

- Đầu cần đến mức ấy ..tôi thấy gã tuy có hơi bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích thật , song cũng chưa hẳn là người xấu . Nếu bắt buộc phải giết gã mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ thì lại là chuyện khác . Anh không thấy bây giờ chúng ta đều đã trở về hết cả rồi hay sao ?

Phúc nghe vậy thì cũng chỉ đành ngậm miệng, nhìn Hoàng lắc đầu thờ dài mấy cái. Trước lúc dịch chuyển, gã vẫn tưởng nếu Hoàng giết được Sỹ thì khả năng các thành viên trong đội cũng được thưởng điểm là rất lớn ... tương tự như nhiệm vụ "ám sát Triệu Đà" mà hắn nghe Tùng kể lại trong "Mị Châu - Trọng Thủy" vậy. Nên biết điểm số là thứ vô cùng khan hiếm trong thế giới phim kinh dị, cứ nhìn "Dòng Máu Anh Hùng" thì biết, nếu không tình cờ hoàn thành được nhiệm vụ ẩn thì thứ họ nhận được khi hoàn thành bộ phim chỉ có vốn vẹn một ngàn điểm, thực không đáng một chút nào.

Do ấn tượng về Sỹ vẫn chưa "phai nhạt" trong lòng mọi người nên chẳng một ai nguyện ý đứng gần hay bắt chuyện với gã cả. Hoàng đành phải cố hết sức giăng sơ qua cho hắn về "thế giới thứ hai" này, giới thiệu hệ thống vật phẩm và khái niệm "%" kích hoạt giới hạn cơ thể cho gã ... Sỹ tỏ ra vô cùng hứng thú về khái niệm (%) và các kỹ năng chiến đấu có thể dùng điểm số để đổi được ở "khu trao đổi của thần linh", chỉ nội việc giải thích và trả lời các câu hỏi của gã đã tiêu tốn của Hoàng hơn hai tiếng đồng hồ rồi.

- Mọi người đừng tự tiện sử dụng điểm thưởng của mình vội, để lần sau có thời gian chúng ta sẽ lên kế hoạch, bàn bạc kỹ rồi tính sau. Tất cả hiểu tôi nói chứ?

Sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của tất cả mọi người, Phúc mới yên tâm tiếp tục cúi đầu vào chiếc máy tính xách tay trước mặt. Đây là thứ hắn dùng 50 điểm đổi ở "khu trao đổi của thần linh", chỉ có chức năng lưu trữ dữ liệu về "không gian chủ thần", tất nhiên là không được nói mạng rồi. Ngoài thứ này ra, "khu trao đổi của thần linh" còn cho phép người tham gia dùng điểm số đổi lấy một số vật phẩm khác nữa, chủ yếu là các trang thiết bị trợ giúp cho việc sinh tồn.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh. Trước khi bị tự động dịch chuyển về thế giới hiện thực, Hoài My còn cố ngoái lại nhìn mọi người, tay chỉ về phía Sỹ hỏi:

- Còn hắn thì sao?

- Ai mà biết.

Lập lắc đầu, nhún vai đáp.

*****

Sau buổi tối đi xem ca nhạc với hai vợ chồng Thắng, Hoàng vừa về tới nhà đã lăn ra giường ngủ say như chết. Mãi tới mười một giờ sáng hôm sau hắn mới miễn cưỡng tỉnh dậy, tứ chi bải hoải như vừa mới ốm dậy vậy.

- Hoàng, con có điện thoại này.

Hoàng uể oải nhận di động từ tay bố, song khi vừa thấy qua tên người gọi hiển thị trên màn hình thì sắc mặt liền thay đổi hẳn.

- Được rồi. ..chờ anh một lúc, ra ngay đây!

Hắn nhảy vội xuống giường, đánh răng rửa mặt thay đồ, khoác chiếc áo gió vào cho đỡ lạnh rồi dắt xe ra cổng, không quên ngoảnh đầu lại nói lớn:

- Bố, mẹ, con ra ngoài có chút việc! Mẹ làm thêm chút thức ăn đi, nhà mình hôm nay có khách đấy.

Phóng một mạch lên Cầu Diễn, Hoàng còn đang ngờ ngác nhìn trước ngó sau thì một giọng nói quen thuộc đã truyền vào trong tai:

- Anh Hoàng, em đứng bên này nè!!!!

Hoàng vội quay đầu lại, khi thấy một cô gái nhỏ nhắn đội mũ len, đi giày cao gót đang đứng vẫy tay với mình ở phía bên kia đường thì vội dắt xe chạy sang.

- Cath!

Đứng trước mặt Hoàng lúc này là một cô bé mắt xanh tóc vàng thấp hơn gã một cái đầu, hai má hồng lên vì lạnh, đang mở to mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới hết một lượt. Đó là Catherine Adean, cô bạn thân từ thuở nhỏ mà Hoàng vẫn coi như là em gái ruột của mình. Cath là tên gọi thân mật mà hắn vẫn dùng để gọi cô bé từ trước tới giờ.

Hoàng ôm chặt Cath, vỗ nhẹ vào lưng cô mấy cái cười nói:

- Trông em giờ lớn quá, lại xinh hơn trước nhiều, làm anh suốt nửa thì không nhận ra nổi đấy! Sao về mà không báo trước một tiếng để anh ra sân bay đón, hả?

Catherine đưa tay lên kéo chiếc mũ len đội trên đầu xuống, nhún vai không đáp. Hoàng hỏi tiếp:

- Di Maria đâu?

- Di vẫn ở bên đó, em lần này về Việt Nam một mình thôi.

Hoàng nỏ máy rồi quay lại nhìn cô bé nói:

- Đi nào ! Về rồi nói sau . Đứng ngoài này lâu dễ cảm lạnh lắm .

Catherine quay lại xách mấy túi đồ mang theo , một cái để ở giỏ xe , một cái để trước tay lái , hai cái cầm tay rồi leo lên ngồi sau ghế . Hoàng thấy vậy thì nhíu mày trách : " Em mua gì mà lắm thế , nhà anh có thiếu cái gì đâu ? "

Cathrine bừa bãi đáp :

- Em mua tặng hai bác chứ có phải là cho anh đâu , ngồi đây mà mơ nhé !

Ngập ngừng một lát , cô hỏi :

- Anh chuyển nhà lúc nào mà em không biết ?

Hoàng vừa lái xe vừa nói :

- Cũng được mấy năm rồi , từ cái hồi em cùng đi Maria về đây chơi ấy . Sao , mấy năm nay thế nào rồi ? Vẫn tốt chứ ? Sao không về chơi lần nào nữa vậy , hai ông cụ nhà anh cứ nhắc đến em mãi đây .

Catherine khẽ thở dài :

- Mấy năm nay em thực sự không có lúc nào rảnh cả ... Tới lễ cưới của anh cũng không thu xếp về dự được .. Nhiều lúc em cũng thấy áy náy lắm .

Hoàng mỉm cười lắng sang chuyện khác :

- Vậy lần này em định ở lại đây bao lâu ?

- Chiều nay em về , vé máy bay cũng đã đặt rồi .

Hoàng thấy cô bé chỉ ở lại chơi được có nửa ngày thì không khỏi hụt hẫng , chép miệng nói :

- Phải về gấp vậy sao ?

Cathrine khẽ gật đầu , lặng thinh không nói . Lúc hai người về tới nhà Hoàng thì đã hơn mười một giờ trưa . Ông Châu , bố của Hoàng vừa thấy cô bé ở cửa thì đã mừng ra mặt , vội chạy ra đón vào tận nhà , không ngừng hỏi han đủ thứ chuyện . Trưa hôm đó , cả nhà năm người làm một bữa lẩu tại gia , ăn mừng cô bé Catherine từ nước ngoài về chơi sau gần sáu năm dài dang dở .

- Ôi , bé Kỳ đây phải không anh , đáng yêu quá .

Cathrine ôm thằng bé vào trong lòng nựng nịu , thuận miệng hỏi :

- Chị không có ở nhà hả anh ?

Hoàng lắc đầu , nói sang chuyện khác :

- Bọn mình đi ra ngoài dạo một chút đi .

Catherine gật đầu đồng ý . Hoàng nổi hứng đèo cô tới thăm nhà mấy đứa bạn cũ ngày xưa , lúc về còn tấp vào một quán cafe ngồi tám thêm gần tiếng đồng hồ nữa .

*****

- Dừng lại ,dừng lại đi .

Hoàng tuy không hiểu vì sao song vẫn dừng xe lại , quay đầu nhìn Cath ngồi sau hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Catherine xuống xe , tìm một phiến đá tương đối sạch sẽ phui qua rồi ngồi xuống , chỉ tay về cái ao lớn trước mặt hỏi :

- Anh còn nhớ chỗ này không ?

Hoàng hơi sững người lại rồi dựng xe ngồi xỏm xuống , nghiêm giọng :

- Tất nhiên là nhớ rồi , nhớ khi xưa có người đã ngốc lại còn hay khóc nhè , chiều nào cũng ra đây ngồi ngẩn ngơ cả nửa ngày không chịu về . E hèm , giờ nhớ lại mấy thấy ngốc ời là ngốc ...

Catherine xì một tiếng , quay mặt đi chỗ khác bụm miệng cười :

- Điều chưa ! chẳng biết ai ngố hơn ai đâu , lại còn chuyên đi vặt trộm trái cây nhà người ta rồi trốn sang bên này nữa , xấu hổ thế không biết !

Hoàng bật cười , bứt một cọng cỏ lên ngắm nhìn hồi lâu rồi chép miệng :

- Nghĩ lại cũng thấy hoài niệm phết .

Hắn dừng lại một hồi lâu rồi đột nhiên hỏi :

- Có tâm sự gì à ?

Catherine lắc đầu đáp :

- Đầu có .

Hoàng lấy tay cốc nhẹ vào trán cô bé , cười nói :

- Đừng có chối , tôi chỉ nhìn thoáng qua mặt cô là biết rồi .

Catherine cúi đầu lặng thinh không đáp , mãi sau mới vươn vai đứng lên rồi bất chợt quay lại hỏi :

- Anh có biết mình so với ngày xưa khác nhiều lắm không ?

Hoàng sững người , lắc đầu đáp :

- Em nói gì anh không hiểu ?

- ....

- 46×35 bằng bao nhiêu ?

- 1610.

- $78 \times 124 = ?$

- 9672

- $16605 / 45 = ?$

- 369.

Catherine nheo mắt giờ ngón tay cái lên cười với gã . Hoàng cũng thấy giật mình trước khả năng tính toán " xuất thần " của mình , đưa tay gãi đầu nói :

- Chuyện này ...thế này là ..

- Con người là sinh vật phát triển nhất trên hành tinh này , sở hữu sức mạnh vô cùng vô tận ... Em và anh , cả hơn sáu tỷ người đang sinh sống trên trái đất này nữa .. đều chưa có ai phát huy được hết 100% giới hạn của bản thân mình cả . Anh nghĩ ma quỷ , thần thánh có thật hay không ? Em thì tin là có đấy .

Hoàng lấy tay vuốt mũi , lắc đầu nói :

- Em nói gì kỳ vậy ?

Catherine ngẩng đầu lên , nhìn thẳng vào mặt gã hỏi :

- Anh không tin ? Vậy nếu như có cơ hội để kiểm chứng thì anh có dám thử hay không ?

Hoàng nghiêm mặt nhìn cô nói :

- Em hôm nay làm sao vậy ? Sao toàn nói chuyện ở đâu đâu thế ?

Catherine đứng lên đi đi lại lại mấy vòng trước mặt gã rồi thờ dãi nói :

- Thôi , dù em có nói gì đi nữa thì chắc anh cũng chẳng tin đâu . Bây giờ anh chỉ nghe và nhớ kỹ những điều em sắp nói sau đây là được . Không cần hiểu tại sao , chỉ cần thuộc lòng nó là được . Với trí nhớ hiện giờ của anh thì em nghĩ đó không phải là việc khó , đồng ý chứ ?

Hoàng rút thuốc lá ra hút , thờ một hơi rồi nhú mày nhìn cô bé . Hắn thấy biểu tình của Cath rất nghiêm túc , không hề có ý đùa cợt thì khẽ gật đầu :

- Em nói đi .

- Một là : Dù trong bất cứ trường hợp nào cũng không được cường hóa hai loại huyết thống trở lên .
- Hai là : Hạn chế việc thu nhận người mới , trừ những cá nhân thực sự nổi bật , có khả năng đóng góp cho tập thể , trong trường hợp bắt buộc phải đối kháng với các đoàn đội khác thì phương án tốt nhất là bỏ mặc hoặc nhốt họ lại một nơi nào đó rồi tính sau .
- Ba là : Ngoại trừ những trường hợp bất khả kháng , còn thì không nên quá lạm dụng "Bản Năng Sinh Tồn " , để tránh những tác dụng phụ về sau .
- Bốn là : Trong các bộ phim , hay truyện cổ liên quan đến yếu tố lịch sử thì nhất định không được xen vào nội dung hoặc có hành động khiến tình tiết thay đổi .
- Năm là : Do quy định của " chủ thần " , bất cứ đoàn đội nào có trên mười một người vượt qua hai bộ phim trở lên đều bắt buộc phải chọn lựa : Một là chấp nhận tham gia những bộ phim có độ khó cao , hai là được " chủ thần " ngẫu nhiên tách ra tham gia song song hai bộ phim cùng một lúc . Do độ khó cao nhất chỉ là 17* , nên số lượng thành viên của một đội cũng nên có sự điều chỉnh , hợp lý nhất là mười một người . Trong đó các thành viên có tính thần lực và cảm ứng lực là những người cần được ưu tiên hàng đầu , bởi sự góp mặt của họ có quyết định tới việc sống còn của cả đội khi đoàn chiến .
- Sáu là : Khi mở khóa được trên 30% giới hạn cơ thể thì hãy nhớ yêu cầu nhân viên hướng dẫn của IOC đưa thẳng tới nhập đội với em , Tiểu Đội " The Hope " - Mã số :2345MIS , nếu người ta có hỏi thì cứ đưa chiếc vòng cổ này ra là được .

Thấy Hoàng há hốc miệng về sững sờ , Catherine đành phải đem tất cả những điều vừa nói lặp lại thêm lần nữa . Xong đâu đấy , cô tháo từ trên cổ mình một chiếc dây chuyền bằng bạc , phần mặt có khảm nam một viên đá màu xanh biếc không hiểu làm từ chất liệu gì , trên có khắc một cái mặt người bé xíu đưa cho gã .

- Gì vậy ?

Hoàng nhăn mặt khi thấy Catherine cầm sợi dây chuyền trịnh trọng đặt vào tay mình . Catherine nhìn chăm chăm gã hồi lâu , hai má hồng lên vì lạnh , nghiêm túc nói :

- Anh đã nhớ hết những điều em vừa nói chưa ?

Hoàng khẽ gật đầu , đang định mở miệng hỏi thì bị cô chặn lại :

- Anh không cần phải thắc mắc , cứ nhớ như in những điều em nói ban nãy trong đầu là được . Chiếc vòng cổ này , anh cũng không được tháo ra dù với bất cứ lý do nào , coi như là nể mặt em đi , được không ?

Hoàng cầm chiếc dây chuyền lên ngắm nhìn một hồi rồi méo mặt nói :

- Em định bắt anh đeo dây chuyền nữ thật đấy à ?

Catherine phùng môi trợn mắt giật lấy chiếc dây chuyền rồi đeo vào cổ gã , khoe miệng nhếch lên có phần đắc ý .

- Xong rồi , để xem anh có tháo được nó ra không .

Hoàng khẽ lắc đầu , cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay rồi cất tiếng nhắc :

- Giờ đã là hai giờ chiều rồi , chúng mình về đi , mấy giờ em bay ?

Catherine lấy tay phui qua mép váy rồi đứng dậy , nhìn gã nói :

- Bốn giờ , anh đeo em ra sân bay luôn bây giờ được không ?

Hoàng đeo Catherine ra đầu phố rồi gọi taxi cho cô . Lúc này trời vừa lạnh lại còn có mưa phùn nữa , ngồi trong taxi tất nhiên là dễ chịu hơn rất nhiều rồi . Catherine hơi do dự rồi trừng mắt nhìn gã trách :

- Em không muốn đi taxi , anh không đeo em đi được à ?

Hoàng chỉ tay lên trời , lúc này đang mưa phùn lất phất nhẹ giọng khuyên :

- Em xem , thời tiết như vậy ngồi xe máy dễ cảm lạnh à ? Anh không muốn sáng ngày mai tỉnh dậy đã bị đi Maria gọi điện về mắng cho một trận đâu !

Catherine thấy vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc thì biết đây chẳng phải chuyện đùa . Cô tức đến nỗi hai má đỏ hồng , cả người khẽ run lên .

Tên ngốc này .... chẳng hiểu tâm lý con gái gì cả !

- Được rồi , vì thời tiết chứ gì ?

Catherine ngẩng đầu nhìn mưa phùn lất phất lấm bầm , hai mắt nhất thời sáng rực lên trong chiều đông lạnh giá .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 2: Lời Khiêu Chiến Từ Nước Pháp

- Cath!

Hoàng thấy Cath đứng quay lưng lại với mình hồi lâu không động tĩnh gì thì bước lại gần ,đặt một tay lên vai cô nhắc .

- Ok , mình đi thôi .

Catherine quay đầu lại , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , tay phải chỉ lên trời cười tươi nhìn gã nói . Hoàng vô thức nhìn theo cánh tay của cô , thấy trời lúc này đã ngừng mưa , mây đen cũng trôi đi đâu mất hết , không khí ẩm áp hắt lên thì không khỏi sùng sờ .

- Thế này ..

- Là ..đi thôi chứ còn sao nữa ?

Catherine xua tay ra hiệu cho ông tài xế đang đậu taxi ở bên kia đường , vút chồm chìa khoá xe máy về phía hấn cười nói .

..o0o..

- Nhất định phải nhớ kỹ đấy nhé ! Nhớ chưa hả ?...

....

Mặc dù đã hơn hai chục ngày kể từ ngày Cath về nước , Hoàng cũng đã bay vào trong Vũng Tàu để tiếp tục công việc của mình , song mấy lời dặn dò khó hiểu của cô bé vẫn cứ lớn vồn trong đầu óc gã .Mặc dù sau đó hấn đã cố gắng hỏi nhưng lúc nào Cath cũng chỉ cười nhẹ rồi lảng sang chuyện khác , kèm theo câu nói không bao giờ đổi : " Rồi anh sẽ hiểu ."

"Chủ thần " "phim ảnh " ? Rốt cuộc nó là cái quái quỷ gì vậy ? Một trò chơi trực tuyến nhiều người chơi trên internet ? Hình như không phải . Chẳng lẽ Catherine muốn thông qua đó để ám chỉ một điều gì đó với gã ? Sao không nói thẳng ra cho dễ hiểu , úp úp mở mở như vậy thì được gì cơ chứ ?

" Mọi người chú ý , trực thăng sẽ đáp xuống giàn MSP-5 trong vòng năm phút nữa..."

Chiếc trực thăng chở tổ công tác trong đó có Hoàng tới để thay ca từ từ hạ cánh xuống sân thượng giàn MSP-5 . Đây là một trong số mười lăm giàn cố định của mỏ Bạch Hổ , mỏ cung cấp dầu lớn nhất cho Việt Nam hiện nay , hoạt động 24/24 để khai thác " Vàng thô " về cho tổ quốc .

- A ! Anh Hoàng , lâu lắm mới gặp ! Thế nào , dạo này vẫn khoẻ chứ ?

Hoàng tháo găng tay và mũ bảo hộ ra để lên giá , gạt đầu hỏi :

- Công việc đến đâu rồi ?

- Cũng không có gì nặng nề cả , ca của anh chắc chỉ gọi dòng giếng 67 và 94 là hết việc . À quên , còn một chuyện nữa ..

Hoàng đưa chén nước trà trước mặt lên nhấp một ngụm rồi nhìn gã đàn ông to béo trước mặt hỏi :

- Chuyện gì ?

- Có mấy đứa sinh viên trường Mỏ ngoài bắc ra thực tập , anh nhớ để ý chúng nó nhé . À , trong số chúng nó có một đứa con gái ,em đã xếp riêng cho nó một phòng rồi .

- Con gái ? Hoàng nghe tới đây thì sắc mặt lộ vẻ hứng thú . Nên biết , do đặc thù công việc chỉ tuyển toàn nam giới nên hầu hết các giàn ở đây đều chẳng có một bóng hồng nào , ngoại trừ một , hai cô thuộc dạng "khủng long " làm bên đời sống , chuyên lo việc hậu cần . Hoàng đã làm đốc công ở đây hơn chục năm , tuy năm nào cũng tiếp năm , sáu lượt sinh viên vào thực tập song đều chưa gặp trường hợp nào như vậy cả .

- Chắc là con ông nào ở trên chứ gì ? Bọn nó thì cần gì phải đi biển cho nhọc , tốt nghiệp ra trường xong là vào bờ làm quản lý là cái chắc .

Hoàng đứng dậy đội nón bảo hộ , đi giày rồi mở cửa ra ngoài , nói vọng vào trong :

- Tôi ra ngoài Bloc công nghệ một lát nhé .

Quét mắt nhìn bốn phía , thấy chỗ nào cũng là biển rộng vô bờ, Hoàng khẽ thở dài ngao ngán . Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên , hắn còn mười bốn ngày phải sống hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài nữa .

Vừa tới Bloc công nghệ , Hoàng đã thấy năm, sáu người mặc đồ bảo hộ đang chăm chú quan sát cần cầu làm việc , trông mặt mũi đứa nào cũng non choẹt , nhìn qua cũng biết là bọn sinh viên tới thực tập ở ca mình .

Lúc này ở tầng trên , công nhân đang dùng cần cầu chuyển một thùng sắt lớn chứa đầy linh kiện xuống dưới . Chiếc thùng sắt này nặng ít nhất cũng hơn ba trăm cân , tiếng dây thùng kêu cọt kẹt làm Hoàng giật nảy mình , chờ người ra một lát rồi mở miệng hét lớn :

- Dừng lại , dây móc có vấn đề ! Dừng lại để kiểm tra cái đã !

Song đã muộn , hắn chỉ vừa dứt lời thì sợi dây thùng đã không còn chịu đựng được thêm nữa , cọt kẹt thêm hai tiếng rồi đứt phụt . Chiếc thùng bằng sắt kêu ầm ầm rồi lao thẳng xuống dưới với vận tốc chóng mặt .

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của gã thanh niên trẻ tuổi đứng dưới , máu trong người Hoàng như đông đặc hết cả lại . Gã vô thức co người lại rồi như một mũi tên xé gió lao tới .

" ẦM , ẦM , ẦM "

- Trời ơi ..

- Có tai nạn ..

Chiếc thùng sắt nặng nề rơi xuống làm mặt sàn bẹp dí , tiếng động lớn đến nỗi khiến cho hơn bốn chục công nhân gần đó phải bu lại hết xem có chuyện gì .

..o0o..

- Không sao rồi , may mắn cho đời cậu là tôi có mặt ở đây đây ..

Hoàng vừa ôm chặt chàng trai nằm bên dưới vừa nói . Thế nhưng hắn rất nhanh nhận ra , kẻ nằm dưới người mình bây giờ là ..một cô gái .

- Anh ..

Thư Lê mặt đỏ tía tai nhìn gã gất lên . Hoàng giật mình nhồm dấy , đưa mắt nhìn quanh , miệng bỗng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả mèo .

- ***** , Sao nhanh vậy , mới được hơn nửa tháng mà ?

Lập lớn tiếng cầu nhàu . Lúc này gã đang cời trần , trên người chỉ mặc độc một cái quần đùi , tóc đầy bột xà bông , nhìn qua cũng biết là mới đi vào phòng tắm chưa lâu .

- Này !

Hoàng đang chưng hửng vì đột nhiên bị "chủ thần " kéo vào làm nhiệm vụ thì vai phải bỗng bị ai đó kéo giật lại . Hắn bực mình quay lại , khi thấy chủ nhân cánh tay đó là Sỹ thì sắc mặt mới hoà hoãn đi đôi chút , nhú mày hỏi :

- Chuyện gì ?

Sỹ sầm mặt nhìn gã gằn giọng :

- Chỗ này rất cuộc là nơi quái quỷ gì , tới một con ruồi cũng không có . Tao phải làm sao để rời khỏi chỗ này , hả ?

Hoàng đứng dậy , phui qua tay áo nhếch mép cười nhạt :

- Mày nên vứt cái ý niệm đó ra khỏi đầu đi . Mà cũng không cần phải sốt ruột nữa làm gì , sắp tới có thể mày sẽ có cơ hội đạt được ước nguyện đấy . Khi đó mày sẽ được rời khỏi chỗ này , song đích đến lại là âm tào địa phủ . Sao , chọn cái nào hả ?

Sỹ nhú mày nhìn gã nói :

- Tao không hiểu .

Hoàng lúc này cũng chẳng có tâm trạng đâu mà đùa co với gã , nhún vai một cái rồi quay đi . Hắn lại gần chiếc bực lớn ở giữa phòng lấy ba lô của mình , tiện thể nhìn quanh xem lần này "chủ thần " đưa bao nhiêu người mới đến tham gia bộ phim sắp tới .

Lần này ngoài bọn hắn ra thì " chủ thần " còn đưa tới thêm hai người mới nữa - một nam và một nữ . Nữ là một cô gái mặc áo đeo kính mặc áo sơ mi , trông cũng khá trẻ , đáng chú ý nhất là cặp mắt đen láy sâu thẳm rất cuốn hút người đối diện . Kẻ còn lại là một gã đàn ông béo ục béo ịch , trông chẳng

khác trái bóng di động là bao .

- Nhiệm vụ sắp tới có độ khó mười người hả ? Vậy thì chắc sẽ dễ thở hơn "The Rebel " một chút rồi ..

Hoài My bước ra từ phòng thay đồ , vừa chỉnh lại bộ Vie Suit trên người vừa nói . Lúc tới đây cô mặc nguyên bộ cảnh phục trên người , chắc đang trong giờ làm việc thì bị "chủ thần " kéo đến . Nói đến đây mới nhớ , ở đây có một phòng thay đồ do mấy người Tùng dùng điểm số đổi ở " khu trao đổi của thần linh " để lại . Đến đây hẳn sẽ có người thắc mắc rằng thế còn nhà vệ sinh , nhà ăn ... thì sao ? Nhân đây cũng xin nhắc lại một lần nữa , trong không gian chủ thần , mọi nhu cầu về mặt sinh lý như ăn uống ngủ nghỉ , tiết niệu của con người đều được triệt tiêu hoàn toàn . Dù bọn có đem nổ một quả bom nguyên tử ngay ở đây đi chăng nữa thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả , trên lý thuyết là như vậy .

- Bằng nhau mới đúng chứ . Trong "The Rebel " chúng ta cũng chỉ có tất cả mười người thôi mà , chắc cô tính nhầm cả Tùng vào nữa chứ gì ?

Lập căn vặn . Hoài My lấy tay vỗ trán , song trông sắc mặt vẫn chẳng có vẻ gì là lo lắng cả . Chắc tại bộ phim trước - "The Rebel " hoàn thành khá dễ dàng nên nảy sinh tâm lý chủ quan .

- Mọi người nhìn xem , đó là ..cái gì vậy ?

Một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên , là của Thư Lệ . Đúng là người của công chúng nhìn bao giờ cũng khác hẳn , Thư Lệ hôm nay mặc một bộ váy liền áo màu xanh nhạt trông rất kiểu cách , khuôn mặt trang điểm tương đối kỹ càng , làm mấy gã đàn ông ở đây nhất thời nhìn chằm chằm không chớp mắt .

- Cái gì thế ? Cầu truyền hình à ?

Lúc này ở "khu trao đổi của thần linh " đằng sau chiếc bục lớn làm bằng cẩm thạch ở giữa phòng bỗng xuất hiện một màn hình tinh thể cực lớn , trông như có người dùng một cái máy chiếu khổng lồ chiếu lên không khí vậy . Trên màn hình lớn lúc này xuất hiện hai người , một gã đàn ông cao to mặc áo thun , cầm lăm , hai mắt ti hí và một cô gái mặc áo măng tô màu xám , đang vừa nhai thứ gì đó trong miệng vừa cười cười chỉ tay về phía bên này . Gã đàn ông ngồi trên một cái ghế sofa cực lớn , đang vừa giơ ngón cái lên với cô gái bên cạnh vừa cười ngặt nghẽo .

- Ai vậy ?

Trong lúc mấy người Hoàng bên này còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô gái trong màn hình kia bỗng đứng dậy , chậm rãi tiến về phía bọn họ rồi cúi xuống .

"AGAINST !"

Một từ tiếng Anh màu đỏ cực lớn bỗng xuất hiện choán hết cả màn hình . Cô gái nọ sau khi cúi xuống chiếc bục lớn làm gì đó thì đứng lên mỉm cười nhìn bọn họ , gửi một nụ hôn gió rồi đi ra khỏi phạm vi thu hình . Gã đàn ông kia thì cúi đầu vào chiếc máy tính xách tay để cạnh đây , một lát sau cũng đứng dậy ôm máy đi mất .

- Chuyện gì thế nhỉ ?

Hoàng đảo mắt nhìn quanh tìm Phúc , thấy gã đang nhắm nghiền hai mắt , vẻ mặt hết sức tập trung , chắc là đang liên lạc với chủ thần thì cũng nhắm mắt làm theo . Song vừa phát tín hiệu liên lạc với chủ thần , một bảng thông báo dài dằng dặc đã ngay lập tức ủa vào trong đầu gã .

" Quy định khi đoàn chiến :

- Để việc hoàn thành nhiệm vụ trong thế giới phim kinh dị được dễ dàng hơn , các đoàn đội có thể hợp tác với nhau thông qua chế độ đoàn chiến tập thể , được sự sắp xếp và phân cấp ngẫu nhiên từ phía "Chủ thần " , dựa trên đánh giá khách quan về trình độ cùng năng lực của từng đội . Tất cả các đoàn đội của mọi quốc gia đều có quyền và nghĩa vụ phải tham gia đoàn chiến . Điều kiện tham gia : thỏa mãn một trong bốn điều kiện sau đây :

+ Có ít nhất ba thành viên đã kích hoạt giới hạn cơ thể từ 20% trở lên .

+ Có một thành viên đã kích hoạt giới hạn cơ thể từ 40% trở lên .

+ Có ít nhất ba thành viên đã sống sót qua bốn nhiệm vụ .

+ Chấp nhận lời thách đấu đến từ các đoàn đội khác .

- Số lượng các đoàn đội tham gia : Ít nhất là hai đội , nhiều nhất là năm đội .

- Trong khi đoàn chiến , các đoàn đội có thể hợp tác với nhau để hoàn thành nhiệm vụ , điểm thưởng sẽ được " chủ thần " dựa trên kết quả thu được mà tính riêng cho từng đội . Độ khó của nhiệm vụ lúc đó sẽ không còn tính bằng số lượng thành viên tham gia khi làm nhiệm vụ đơn lẻ nữa , mà được " chủ thần " tính toán rồi gửi số liệu về từng đội .

Cơ chế về điểm thưởng khi tham gia đoàn chiến tập thể : Một thành viên bị chết , tất cả những người còn lại bị trừ 250 điểm .

- Hạ một thành viên đã kích hoạt giới hạn cơ thể từ 0-20% của đối phương : Thưởng 500 điểm .

- Hạ một thành viên đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn của đối phương : thưởng 3000 điểm .

- Hạ một thành viên đã khai mở Bản Năng Thích Nghi của đối phương : Thưởng 10000 điểm .

- Hạ một thành viên đã khai mở Bản Năng Tiến Hoá của đối phương : Thưởng 30000 điểm .

- Hạ một thành viên đã kích hoạt 100% giới hạn bản thân của đối phương : Thưởng 100000 điểm .

+ Nếu một trong hai đội lựa chọn hình thức chiến đấu "AGAINST " (Chỉ áp dụng trong bộ phim / nhiệm vụ có hai đội tham gia đoàn chiến tập thể) thì mọi cơ chế thưởng điểm đều được nhân lên gấp đôi , độ khó của phim được mặc định nâng lên 2* .

+ Bất kỳ thành viên nào có số điểm thu được khi hoàn thành nhiệm vụ thấp hơn số điểm bị trừ thì sẽ phải nhận mật sát từ phía chủ thân .

Đọc hết một lượt , Hoàng thấy cổ họng đắng nghét . Hắn nhìn quanh thì thấy Hoài My , Lập , Hiệp và Thư Lệ cũng đang nhắm nghiền hai mắt , chỉ có Phúc và Hồng Thắm là nhìn chăm chăm chiếc màn hình tinh thể lỏng trước mắt , vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt .

- Đó ..chính là đối thủ của chúng ta trong bộ phim lần này ? Một đoàn đội khác ư ? Hoàng nhìn Phúc hỏi .

- Xem tình hiện giờ thì đúng là như vậy .

Gã gật đầu đáp .

- Dù gì thì đối phương cũng chỉ có hai tên thôi mà , mọi người cần gì phải lo lắng . Chúng ta đồng như vậy , chẳng lẽ lại thua được sao ?

Hiệp cười nói . Phúc không thèm để ý tới gã , quay sang nhìn Hoàng hỏi :

- Cậu , Lập và Hoài My là ba người có thâm niên nhất ở đây , các cậu đều đã sống sót qua bốn bộ phim rồi à ?

Hoàng lắc đầu đáp :

- Không , chỉ có tôi thôi . Hai người bọn họ vào sau tôi một nhiệm vụ , tới nay cũng mới chỉ hoàn thành ba bộ phim thôi .

- Vậy thì lạ thật , cả bốn điều kiện để tham gia đoàn chiến chúng ta đều không thoả mãn , tại sao đừng một cái lại xảy ra chuyện này nhỉ ?

Phúc nhíu mày nhìn Hoàng , sau khi thấy cái gật đầu đầy vẻ chắc chắn của gã thì đưa tay lên bóp trán , khẽ lẩm bầm .

Lúc này Hoài My , Lập , Thư Lệ và Hiệp cũng đã mở mắt , nghe gã nói vậy thì cũng thấy khó hiểu , song ngẫm nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu lý do tại sao . Lập đưa tay lên vỗ đầu rồi lớn tiếng nói , tay phải không hiểu vô tình hay cố ý mà chỉ về phía Sỹ .

- Sao mà phải sợ ! Cùng lắm là đánh một trận chứ gì ? Bây giờ dùng hết điểm thưởng để cường hoá ! Tôi không tin bây .. à tám người chúng ta lại không làm gì nổi hai đứa ấy !

Phúc liếc mắt nhìn Sỹ , lúc này đang đứng cách đó không xa lắc đầu nói :

- Lý do tại sao tên đó lại tới được đây chúng ta còn chưa rõ , ai biết được sắp tới hắn có được dịch chuyển vào bộ phim tiếp theo hay là không ? Mà nói đi cũng phải nói lại , các cậu nghĩ gã sẽ chịu giúp đỡ chúng ta chắc ? Thực tế một chút đi , hắn không ở đằng sau đấm cho chúng ta một dao là đã phúc tổ mấy mươi đời rồi ấy chứ . Các cậu chắc đều đã đọc kỹ về cái chế độ "AGAINST " đó rồi đấy chứ , đó đơn giản là một lời khiêu chiến , một lời khiêu chiến trắng trợn !

" Cần quái gì nó , mình tôi cần tất .. " Lập khẽ lẩm bầm trong miệng . Phúc bước lại gần chiếc bục lớn ở giữa phòng , đặt tay phải lên bàn điều khiển khẽ gạt gù .

- Hoá ra cái nút đỏ này có tác dụng như vậy .. Làm mình trước giờ vẫn thắc mắc mãi..

" AGAINST "

Bảy chữ cái không lồ đỏ như máu lại một lần nữa choán hết cả màn hình .

- Lời khiêu chiến này ... chúng ta chấp nhận !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 3: Chuẩn Bị Sẵn Sàng

Phúc quay lại nhìn mấy người Hoàng nói :

- Bây giờ mọi người ai cũng có 6000 điểm thưởng đúng không ? hãy tìm và chọn lấy một thứ thích hợp để đổi lấy đi , các loại siêu năng lực , huyết thống biến dị hay súng ống công nghệ cao chẳng hạn ...Chọn được rồi thì cũng đừng đổi vội , nói ra cho tất cả cùng bàn bạc đã .Tất nhiên , quyền quyết định cuối cùng vẫn là ở các cậu rồi .

- Lập , cậu đã kích hoạt được kỹ năng ản " Unlimited Break " của bản thân , tốt nhất là hãy kiếm một loại huyết thống hoặc siêu năng lực nào đó có thể nâng cao sức chịu đựng của cơ thể , để từ đó phát huy " Unlimited Break " lên mức cao nhất .Cái " Life-Force Absorption " tức "hấp thụ sinh lực " này tôi thấy rất phù hợp với cậu đấy , đọc kỹ nó đi .

- Hoài My , thể mệnh của cô là võ thuật , hãy để ý tìm cho mình một thứ vũ khí lạnh thích hợp để cận chiến nếu muốn phát triển theo hướng này . Tốt nhất là tìm các loại vũ khí có thể đối kháng được với yêu ma quỷ quái hoặc có tác dụng trừ tà , như cái " Sword Machine " , 4000 điểm ở khu vực ma pháp truyền thuyết phương tây này chẳng hạn ....

- Hoàng , cậu đã có huyết thống Thánh Gióng sơ cấp , song một khi chưa nâng cấp lên trung , cao cấp và có "Magic Bamboo " trong tay thì không đáng để nhắc đến . Đó là điểm chung của tất cả các loại huyết thống của thần có thể đổi được ở đây , đổi ban đầu thì dễ nhưng muốn phát triển lên thì lại vô cùng khó khăn .Tôi nghĩ cậu nên tìm một hướng đi mới là hơn , mấy thứ đó ở "khu trao đổi của thần linh " có giá tương đối cao , nói chung là không thực tế cho lắm .

- Hiệp , Hồng Thẩm , Thư Lệ , mấy người mới chỉ trải qua một bộ phim mà đã có trong tay 6000 điểm thưởng , thế là vô cùng may mắn đấy . Tôi , Hoài My , Lập và Hoàng đã trải qua một "The Ring " vô cùng gian nan mà chẳng thu được gì , hãy biết quý trọng số điểm này và chọn cho mình một con đường phát triển phù hợp nhất với bản thân , vậy nhé .

- Vậy ... ai sẽ là đội trưởng của chúng ta bây giờ ? Mọi người từng nói là sau khi kết thúc "The Rebel " sẽ bàn tới nó mà .

Hiệp xen vào .

Không khí nhất thời trầm hẳn xuống . Phúc hắng giọng nói :

- Việc này đúng là rất cần thiết .. Chúng ta sẽ bỏ phiếu kín chọn ra người xứng đáng nhất , được chứ ?

Hoài My cất lời :

- Em nghĩ không cần phải bầu chọn phức tạp như vậy mà làm gì . Trong số bảy người chúng ta ở đây thì anh Hoàng có thâm niên trải qua nhiều bộ phim nhất , ở "The Rebel " vừa rồi cũng là người đứng mũi chịu sào , vậy thì cứ để anh ấy làm đi .

- Mọi người thấy thế nào ? Phúc nhìn những người còn lại hỏi .

- Tôi đồng ý .

Thư Lệ và Hiệp gật đầu đồng ý . Lập từ nãy tới giờ vẫn nhắm tịt hai mắt liên lạc với chủ thần , chẳng nói lấy một câu . Hồng Thẩm thì đứng cạnh Lập , thấy Phúc nhìn về phía mình thì giả bộ ngo lơ đi chỗ khác . Phúc đi tới chỗ Hoàng , giờ tay trái về phía gã nói :

- Hoàng , cậu đã đạt được 5/8 phiếu bầu , trong đó có cả tôi . Rất mong cậu từ nay sẽ ra sức hơn nữa vì cả đội . Thế nào ?

Hoàng nhếch mép nhìn hần cười nói :

- Thôi đi , tôi chẳng muốn mang cái danh hão vào người để một thân thêm đau . Hay là anh làm đi , tôi nhường cái ghế đội trưởng này cho anh đấy , Phúc .

- Anh Hoàng , đừng như vậy chứ ? Nếu anh không làm thì lấy ai đủ sức trị được tên Sỹ kia bây giờ ? Anh đã lòi gã vào đây thì phải có trách nhiệm chứ , không thể bỏ của chạy lấy người như vậy được .

Hoàng nghe Hoài My nói vậy thì hơi do dự , lại thấy Hiệp cùng Thư Lệ cũng gật đầu nhìn mình về động viên thì không khỏi xao động trong lòng . Phúc nghiêm mặt vỗ vai gã nói :

- Làm đi , bao giờ cậu chết thì tôi lên thay cũng không muộn . Sao , được chứ ?

- Được rồi !

Lập hét to lên một tiếng , mở bừng hai mắt . Hần nhìn Phúc nói bằng giọng hưng phấn :

- Phúc , tôi đã trao đổi với chủ thần để lấy " Life-Force Absorption " (Hấp Thụ Sinh Lực) sơ cấp ở chỗ của chủ thần theo ý anh rồi - kỹ năng này đòi hỏi 4000 điểm thưởng và kích hoạt tối thiểu 14% giới hạn cơ thể đấy . Thế nào , được chứ ?

- " Life-Force Absorption ? " Kỹ năng cho phép hấp thụ sinh lực của người khác để bổ sung cho mình ? Được , bộ phim sắp tới cậu có lẽ sẽ có cơ hội để kiểm chứng nó .. Có điều đây mới chỉ là kỹ năng cấp B , lại còn ở dạng sơ cấp nên chắc hiệu quả sẽ không được như những gì chúng ta tưởng tượng .. Dù sao nó cũng rất thích hợp với cái " Unlimited Break " có sẵn của cậu , nếu khôn khéo phối hợp cả hai thì không còn gì hoàn hảo hơn được nữa ... Phúc khẽ gật gù .

Thấy cột sáng ngũ sắc rực rỡ từ trên trời chiếu xuống đưa Lập vào trạng thái cường hoá , những người còn lại không khỏi ngơ ngác trong lòng . Nhất thời cả Hoài My , Hiệp , Thư Lệ và Hồng Thắm đều nhắm tịt hai mắt để liên lạc với chủ thần , mong ước tìm được một thứ "Hàng tốt giá rẻ " cho riêng mình . Phúc thấy Hoàng chỉ ngồi im lặng hút thuốc thì hỏi :

- Cậu không định cường hoá hay mua thêm vật phẩm hỗ trợ à ?

Hoàng khẽ lắc đầu . Hắn vừa xem qua danh mục cường hoá , thấy muốn nâng cấp huyết thống Thánh Gióng của mình lên trung và cao cấp cần tới 10000 và 40000 điểm thì không khỏi nản lòng , chưa kể 20000 điểm bắt buộc phải dùng để đổi lấy "Magic Bamboo " - vũ khí mô phỏng của " Thánh Gióng " ngày xưa nữa . Với 1000 điểm thưởng cố định khi hoàn thành một nhiệm vụ , việc kiếm được chừng ấy điểm đối với hắn đúng là một điều không tưởng .

Nghĩ tới quyết tâm hồi sinh Hằng của mình lúc trước , Hoàng không thể phủ nhận rằng , hắn đang do dự . 25000 điểm là một con số quá lớn . Cứ cho rằng sau này sẽ kiếm được đủ số điểm đó đi chăng nữa .. thì chỉ riêng việc quyết định sẽ sử dụng nó thế nào cũng là cả một vấn đề .

Dùng số điểm không lồ đó để cường hoá , nâng cao khả năng sống sót trong thế giới phim kinh dị , hay là mang tất cả đi hồi sinh một người không thân không thích ?

Hoàng rít một hơi dài , lòng nặng trĩu .

" A ! "

Đột nhiên gã nhớ tới những lời mà Cath dặn mình khi trước , cả người nhất thời dờ dật cả ra , điều thuốc đang hút dở trên môi rơi xuống nền phòng . Phúc nhú mày hỏi :

- Cậu không làm sao đấy chứ ?

" Ôi trời , hoá ra ..Catherine cũng giống mình , bị " chủ thần " lôi cổ vào đây thì hành nhiệm vụ sao ? ***** , sao cô ấy vẫn có thể lưu giữ được trí nhớ khi rời khỏi đây nhỉ ? Vậy mà không chịu nói cho mình biết trước , con bé này thật là .. lần này về nhất định phải gọi điện mắng cho nó một trận mới được .."

Hoàng bực bội nghĩ , song nhớ tới việc mình cứ bước chân ra khỏi đây về thế giới hiện thực là lại bị "chủ thần " lược mất toàn bộ trí nhớ thì chỉ đành méo miệng cười khổ . Hắn bắt đầu suy ngẫm lại sáu điều mà Cath đã dặn mình khi trước kỹ lại một lượt rồi nói cho Phúc biết .

- Những điều này là do chính miệng cô bạn của cậu nói ? Xem ra cô ta có kinh nghiệm hơn chúng ta rất nhiều ...

- Anh nghĩ sao ? Hoàng nhìn gã hỏi .

- Trong lúc chưa biết thực hư ra sao thì chúng ta cứ nghe lời cô ta nói là tốt nhất . Hạn chế sử dụng "Bản Năng Sinh Tồn " , đặc biệt lưu ý những người có thiên phú về tinh thần lực và cảm ứng lực phải không nào ? Cứ tạm thời nhớ kỹ mấy điều này đi .

"Catherine .. Em giỏi thật , dám giấu anh lâu như vậy .. Cứ chờ đấy .. nhất định anh sẽ cho em một trận ! " Hoàng vô thức bóp nát chiếc bật lửa trong tay , nghĩ thầm trong bụng .

- " Còn về vấn đề không nên can thiệp vào tình tiết cũng như nội dung những bộ phim có yếu tố lịch sử thì ... " Hoàng nói tới đây thì dừng lại nhìn Phúc , thấy gã vẫn lặng thinh thì nói tiếp : " .. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao có sự khác nhau khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong phim , khi nào thì thưởng điểm , khi nào thì trừ điểm ... mà chúng ta vẫn thắc mắc từ trước đến nay , điều mà chính những người đi trước như Tùng hay Hằng cũng vẫn còn rất mơ hồ . Anh thấy thế nào ?

Phúc nhìn Hoàng bằng ánh mắt tán thưởng :

- Chính xác . Đơn cử như "The Rebel " , đây chỉ là một bộ phim điện ảnh được con người hư cấu ..chúng ta có can thiệp vào nội dung của nó cũng không sao , thậm chí còn được thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn là khác ..Nhưng nếu là những bộ phim bám sát với lịch sử thì phải coi chừng . Xem ra (%) cao cũng có cái hay của nó , tôi thấy anh thông minh hơn trước nhiều rồi đấy .

" Vậy từ trước tới giờ mày nghĩ bỏ ngu lắm à ? " Hoàng nhếch mép cười nhạt , bụng âm thầm hỏi hết cả tông ti họ hàng của thằng cha đang đứng trước mặt mình hết một lượt .

Hồng Thắm là người đưa ra quyết định thứ hai , " cô nàng " sau khi bước xuống từ cột sáng của chủ thần thì nét mặt rạng rỡ hẳn lên , cười không ngấm miệng lại được .

- Vừa tậu được thứ gì vậy ? Hoàng cười nhìn Thắm hỏi . Nói thực , hắn vẫn thấy mình khó mà " thân thiết " được với một người như " gã " .

- Em vừa đổi kỹ năng " Health Optimization " (Tối ưu hoá sức khoẻ) ở chỗ của chủ thần , chỉ có 3000 điểm thôi , lại yêu cầu kích hoạt giới hạn cơ thể

có 9% . May quá , vừa vắn đủ !

Hồng Thắm cười rạng rỡ nhìn Hoàng đáp.

- Năng lực chữa bệnh à ? Phúc hỏi .

- Đúng vậy , đây là một loại siêu năng lực thuộc về mảng Healing (Phục hồi) . Nó trao cho chủ nhân khả năng cảm nhận và đánh giá tình trạng sức khỏe của một người , phát hiện sự bất ổn trong cơ thể họ , để từ đó tùy mức độ nghiêm trọng (nặng hay nhẹ) mà có thể dùng siêu năng lực này để chữa trị . Thắm đáp .

- Sao cô lại chọn cái này ? Hoàng hỏi .

- Vì em thấy nó ... rất là nữ tính , hợp với em vô cùng . Thắm sung sướng đáp .

Hoàng nghe thế thì ngậm chặt miệng không dám nói thêm câu nào nữa , kiểng có lúi mắt . Song tránh vô đưa lại gặp vô dừa , hấn vừa quay đi thì đụng ngay phải Hoài My đứng lù lù phía sau , mặt chúi vào tóc nàng ta . Mùi nước hoa êm dịu trên người cô nhất thời xộc thẳng vào trong mũi , thoải mái vô cùng .. đến nỗi phải tới gần chục giây sau hấn mới thôi dựa vào vai Hoài My , bước lùi ra sau một bước .

- Anh Hoàng ... em có chuyện này muốn nói với anh ..

" Hôm nay cô nàng này dùng nước hoa gì mà thơm thế nhỉ ?" Hoàng vượt mũi lùi lại , mùi hương thoang thoảng dường như vẫn còn đọng lại trên người , làm hấn không khỏi lắc đầu cảm thán : " Trước vẫn tưởng cô này chỉ biết có đánh đấm , dạo này cũng điệu đà ra phết , chẳng nhẽ là mới có người yêu .. "

Nghe tới đây , hình ảnh Huy lại thoáng vụt qua tâm trí gã . Hoàng thấy lòng chợt lạnh , một người đàn ông si tình như thế , hết lòng vì người mình yêu như thế , cuối cùng đổi lại được gì ? Con người ta không thể sống mãi trong đau khổ , rồi sẽ có một ngày đứng dậy đi tìm niềm vui mới , liệu có còn lúc nào nhớ tới gã nữa ?

- Anh Hoàng ! Có nghe em nói gì không vậy ?

Hoàng giật mình tỉnh lại , gượng gạo nhìn Hoài My cười hỏi :

- Có chuyện gì ?

Hoài My khẽ cắn môi nói :

- Em ... vừa đổi lấy kỹ năng " Energy Conversion " (Chuyển Hoá Năng Lượng) ở chỗ của chủ thần , yêu cầu 4000 điểm thưởng , kích hoạt tối thiểu 12% giới hạn cơ thể .. thế là ..

- Rồi sao nữa ? năng lực này có tác dụng như thế nào vậy ? Hoàng hỏi .

- " Energy Conversion : Chuyển Hoá Năng Lượng " : cho phép người sử dụng hấp thu những nguồn năng lượng sẵn có trong tự nhiên để chuyển hoá thành " nội lực " của mình . Tôi đã bảo cô tìm một loại vũ khí lạnh có thuộc tính ma pháp cơ mà ? Tại sao lại đổi lấy thứ này ? Phúc cau mày nói .

Hoài My hừm một tiếng về bất mãn :

- Em thích thế đấy , liên quan gì đến anh hả ?

Hoàng xua tay nói :

- Thôi được rồi , Phúc cũng chỉ là có ý tốt muốn góp ý cho em thôi mà , không có gì khác đâu . Sao , kể tiếp đi ?

Hoài My nhỏ giọng nói tiếp :

- Chẳng là ... nếu như đi theo đường này thì em bắt buộc phải đổi thêm một tính năng nâng cao phụ trợ của nó nữa ... đó là khả năng tập trung nội lực trong người và công kích vật thể khác bằng sóng năng lượng , hay còn gọi là " Qigong Cannon " (Khí Công Pháo) . Cái này cần tới 3000 điểm thưởng nữa , mà em thì chỉ có 6000 thôi , anh...có thể cho em mượn tạm 1000 điểm được không ?

Hoàng à một tiếng về đã hiểu , ra là cô ta tới để vay mình , bảo sao thái độ lại khúm núm đến như vậy . Hấn cũng không nói nhiều mà lập tức nhắm mắt liên lạc với chủ thần , chuyển 1000 điểm cho Hoài My . Dù sao Hoàng cũng chưa quyết định được sẽ dùng điểm thưởng của mình vào mục đích gì , thôi thì cứ cho cô bé mượn tạm vậy , cũng chẳng mất đi đâu được .

Do số (%) khai mở sau khi nhận chúc phúc quá thấp (6%) nên Hiệp chẳng tìm được thứ gì ưng ý , thứ ưng ý thì lại không đủ điều kiện để đổi . Cuối cùng hấn quyết định mua một khẩu Rocket vác vai vô hạn đạn ở chỗ của chủ thần , có giá là 5000 điểm thưởng , sắm thêm một bộ Vĩe Suit cho riêng mình nữa là đi toi 5500 điểm .

Cuối cùng là Thư Lệ , cô ta hình như cũng dùng điểm để đổi lấy một thứ gì đó ở chỗ của chủ thần , song ai hỏi thế nào cũng không nói , chỉ một mực lắc đầu . Thư Lệ đổi thêm một bộ Vĩe Suit , định mua một khẩu súng vô hạn đạn nữa song khi nhìn lại số điểm còn lại của mình thì chỉ đành thở dài ngao

ngán .

Hoàng thấy vậy thì định lấy khẩu M88 vô hạn đạn của Hằng để lại đưa cho cô ta , dù gì với thực lực của hắn bây giờ thì giữ nó cũng không có nhiều tác dụng gì cho lắm . Thế nhưng khi hắn nghĩ lại đó là di vật của Hằng , không thể tùy tiện đưa cho người khác thì hơi do dự một hồi rồi thôi .

- Được rồi , tất cả kiểm tra lại một lần nữa xem có thiếu gì nữa không ?

Hoàng nhìn lại đồng hành lý của cả nhóm , thấy chẳng có gì khác ngoài một ít súng đạn , bùa chú và mấy trang thiết bị linh tinh , chiếc túi trữ vật cũng đã đầy nhóc thì cau mày nói lớn :

- Chúng ta cũng nên đổi lấy một túi trữ vật dung lượng lớn hơn mới được .. Sau nhiệm vụ này , mỗi người đóng góp 500 điểm làm quỹ đội , tất cả đồng ý chứ ?

..

- Đây là chị Liên , giáo viên dạy tiếng Hoa . Em đã đưa chị ấy đi nhận chúc phúc rồi .7,44% , cũng không phải là tồi .

Cô gái đeo kính ngai ngừng cúi đầu chào , dáng vẻ bên lên . Mặc dù Hoài My nói rằng cơ bản đã giải thích tất cả mọi chuyện cho Liên nghe , song khi nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ta thì Hoàng nhận ra ngay rằng : người này chắc chắn vẫn chưa tin những lời bọn họ nói .

Cũng không thể trách được , bất kỳ ai mới bước vào đây đều khó tránh khỏi thời gian đầu bỡ ngỡ . Muốn sống sót được trong thế giới này thì chỉ có thể trông vào tốc độ thích nghi với hoàn cảnh mới và năng lực thực sự của bọn họ mà thôi . Hoàng nhìn gã béo từ đầu tới giờ vẫn im như hén , ngồi thu lu một chỗ phía bên kia khê thờ dài ngoa ngán.

- Giờ dịch chuyển tới rồi , mọi người mang hành lý tập trung lên bục hết nào ! À quên , Phúc , bộ phim này có độ khó là bao nhiêu vậy ?

- 12* .

Phúc vừa phát cho mỗi người một cái bộ đàm vừa đáp .

- Đi thôi , trận đoàn chiến đầu tiên của chúng ta .. sắp bắt đầu rồi .

Hoàng dẫn đầu mười người chậm rãi bước lên bục , liếc môi nói .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 4: Trở Mặt (1)

Thượng Hải , thập niên 1940 của thế kỷ XX .

Đội Trọng Án .

"RÀM "

Một người đàn ông mặc cảnh phục bị ném mạnh từ lầu hai xuống mặt sàn , trước con mắt bất lực của mấy chục người đang đứng ở bên dưới .

- Thăng nào nữa ?

Có tiếng gào lớn vang lên , làm cho những kẻ hiếu kỳ nhất ở đây cũng phải vội vã cúi đầu , coi như không có chuyện gì xảy ra .

Cả sở cảnh sát lặng ngắt như tờ . Lúc này đứng trên tầng hai có năm gã đàn ông đang nhìn xuống dưới này , một kẻ đội mũ đen mặc áo khoác xám có vẻ là đầu lĩnh cất tiếng nói phá tan bầu không khí tĩnh lặng .

- Một phụ nữ đẹp như vậy .. mà các người lại bắt cô ta ... chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy ư ? Công lý ở đâu ? Luật pháp ở đâu ? Hà ?

Gã đàn ông nhắc đi nhắc lại hai câu cuối , như để chứng minh rằng chính mình mới là người có lý trong chuyện này . Gã nói rất hùng hồn một hồi lâu , trước khi dất một cô gái mặt sùnn xám rất xinh đẹp từ trên lầu đi xuống .

- Sếp của tụi mày chỉ là một thằng bù nhìn , nó mua được chức này cũng là nhờ Đảng Cá Sấu .. vậy mà mày lại không biết mặt tao ?

Gã đội mũ đen bước xuống lầu , đá một phát vào bụng người đàn ông đang nằm trên mặt đất , gằn giọng .

- Xin lỗi, tôi ..không biết đó là vợ của ông ..

Người đàn ông trung niên mặc cảnh phục cổ gượng dậy nói .

- Phì !

Tên đầu lĩnh nhỏ một ngum nước bọt vào mặt gã , thuận tay đá ẩm nước sôi cạnh đó lên người hắn rồi dẫn người nghênh ngang đi ra cửa .

- Nhìn cái gì ? Chưa thấy tên anh chị nào đẹp trai như tao sao ?

Cả bọn sáu đứa nghênh ngang rồi đi trước con mắt bất lực của những người còn lại . Đêm nay phố phường không hiểu sao yên tĩnh đến lạ thường , tới một bóng người đi lại trên đường cũng không có .

- Xe đâu ?

Gã đàn ông đội mũ đen lau bầu hời , trước khi giật mình đánh thót một cái , cả người không tự chủ được mà khẽ run lên .

- Chạy vào trong !

Gã vừa nói dứt lời thì đã quay đầu chạy thực mạng . Thế nhưng cánh cửa đồn cảnh sát phía sau lưng gã lúc này không hiểu đã đóng kín từ bao giờ . Có tiếng động càng ngày càng lớn phát ra từ hai đầu con phố , phá tan bầu không khí tĩnh mịch . Đó là tiếng bước chân , tất nhiên không phải của một người , mà là .. rất nhiều người .

- Gọi cứu viện ! Gã đầu lĩnh quay sang hét lớn với mấy tên thủ hạ đứng bên cạnh .

- " Không cần đâu , " Người Phuong Bắc " . Trong lúc mày đi quậy bọn cảnh sát , người của mày đã theo tao hết cả rồi . "

Một giọng nói lè nhè như bị sặc khói thuốc lao vang lên , là của gã đàn ông mặc vest đi đầu , lúc này đang nhìn mấy con mồi đã sập bẫy của mình nở nụ cười nhạo báng . Theo sau hắn lúc này có hơn mấy trăm tên đàn em , người nào người nấy đều mặc vest đen và cầm một chiếc rìu bên tay phải , bộ dáng hung dữ .

- Tao sẽ giết hết bằng Lưỡi Búa tụi mày !!!

Có thể nói , đó chính là lời trấn trối cuối cùng của gã ..

Lời đe dọa trong lúc con người ta tuyệt vọng nhất ..

Sáng hôm sau ..

" Báo mới , báo mới đây : Tin nóng : ngài Trương tối hôm qua gặp tai nạn trên phố , lúc đưa tới bệnh viện thì đã tắt thở .. mua đi , mua đi .. "

- Ô ô ..

- Thật không thể nào tin được .. chỉ là tai nạn xe cộ thôi sao ? Tai nạn kiểu gì mà chết thảm vậy ? Một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám cầm tờ báo trên tay che miệng nói .

- Ai mà biết . Báo mới , báo mới đây .. cậu bé bán báo sau khi kiểm đủ tiền thì đút vội vào túi , nhảy lên xe phóng đi mất hút .

" Thượng Hải những năm bốn mươi của thế kỷ trước , trong thời kỳ xã hội bất ổn và rối ren , các băng đảng mọc lên như nấm sau mưa , không ngừng tranh đấu và củng cố quyền lực , đè đầu cưỡi cổ người dân . Trong số đó , đáng sợ nhất phải kể tới là ...

Đảng Lưỡi Búa ! "

Chỉ những khu dân cư quá mức nghèo nàn là các băng đảng không buồn để ý tới . Chỉ có ở đó , người dân mới có thể sống yên bình .

...oOo..

- Tới rồi sao ?

Ngay khi dịch chuyển thành công , Hoàng liền quay lại kiểm tra nhân số của đội mình lại hết một lượt . Không chỉ có gã , Phúc đứng đối diện cũng đang làm việc tương tự , cặp mắt của cả hai nhất thời đều đổ dồn về cùng một phía .

Sỹ cũng có mặt ở đây ! Điều đó có nghĩa là ....

" Hoàn Thành Bộ Phim : Mỗi Thành Viên Nhận Thêm 1000 Điểm Thưởng Không Cố Định . Mỗi Một Nhân Vật Trong Phim Chết Ngoài Kịch Bản , Tắt Cả Các Thành Viên Trong Đội Bị Trừ 2000 Điểm . Thành Viên Khuất Phục Được " Số 1 " : Nhận 5000 Điểm Thưởng Không Cố Định Và Kích Hoạt

Miễn Phí 2% Giới Hạn Cơ Thẻ . "

" Thành Công Kích Hoạt Hình Thức Đối Kháng AGAINST Giữa T12- Vietnam Team Và The Lightning Team , Cơ Chế Thưởng Và Trừ Điểm Khi Triệt Hạ Các Thành Viên Của Đối Phương Được Nhân Lên Gấp Đôi , Độ Khó Của Phim Được Mặc Định Nâng Lên 2* ."

Mấy người Hoàng kinh ngạc nhìn nhau , ai cũng thấy được vẻ khẩn trương hiện lên trong mắt kẻ đối diện . Điểm thưởng cố định khi hoàn thành nhiệm vụ tổng cộng cũng chỉ có vốn vẹn 2000 , vậy mà một người chết tất cả các thành viên trong đội đều bị trừ 2000 điểm . Thế thì chẳng phải là làm khó nhau à ?

- Đây là phim gì vậy ?

Hoàng ngó quanh một vòng rồi hỏi. Tám người bọn hắn hiện đang đứng giữa mặt đường , hai bên phố là những căn nhà ảm thấp , xập xệ chen chúc nhau dành cho người lao động , trông không khác khu ổ chuột ở các thành phố lớn là bao . Không khí ở đây cũng tương đối náo nhiệt , kẻ đi qua người đi lại , thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn mấy người bọn họ . Nhìn cách ăn mặc cùng giao tiếp của người dân ở đây thì bối cảnh của bộ phim lần này chắc chắn là ở Trung Quốc hoặc một khu phố người Hoa nào đó , chỉ chưa biết là phim gì mà thôi .

- Hoài My , làm gì ở đó thế ?

Hoàng kiểm tra quân số lại một lượt , thấy Hoài My và gã béo đang đứng ngẩn ngơ trong tiệm cắt tóc bên vệ đường thì lớn tiếng gọi . Đúng lúc này , Thư Lệ bên cạnh bỗng kéo vai áo gã nói nhỏ :

- Này , bọn họ đang tiến về phía chúng ta kia !

Thư Lệ vừa chỉ tay về phía đám đông đang tiến về bên này vừa nói với vẻ lo lắng . Mấy người Hoàng nhất thời bị đám đông này vây kín , đang chưa biết có chuyện gì xảy ra thì phía sau lại có tiếng léo nhéo vang lên :

- ***** (Bà chủ , cô ta không những ăn quịt tiền mà lại còn hăm dọa tôi nữa)

Hoàng , Lập , Phúc quay đầu lại thì thấy một đứa con trai ăn mặc luộm thuộm đang chỉ tay về phía Hoài My . Hoài My lúc này đã từ bên kia chạy sang đây , thấy gã ta cứ chạy theo nhìn mình chằm chằm nói gì đó bằng tiếng Hoa thì kéo tay Liên hỏi .

- Chị ơi , nó nói gì thế , em nghe không hiểu ?"

Theo sau gã con trai kia là một bà cô tuổi "băm" , lúc này đang đứng chống nạnh nhìn mấy người bọn họ , miệng phì phèo điều thuốc lá . Thư Lệ thấy cả hai người bọn họ đều nhìn Hoài My với ánh mắt bất thiện thì quay sang hỏi :

- Em làm gì bọn họ vậy ?

- Em đâu có làm gì đâu , vừa chuyển tới đây đã thấy mình ở trong quán cắt tóc đằng kia rồi . Là hai người bọn họ tự dưng tới gây chuyện đó chứ ?

- Là nhì , sao tôi cảm thấy chằm đồ lần này lại ở ngay chỗ chúng ta đang đứng nhì ? Chẳng lẽ là bà béo kia ? Phúc gỡ kính xuống lau qua một lượt rồi nói .

- Tất cả đứng riêng ra một góc xem nào ! Hoàng vừa nói vừa lùi về sau ba bước . Sau khi chia ra , nhất thời tất cả ánh mắt ở đây đều nhìn chằm chằm về phía Hoài My , sắc mặt lộ vẻ khó tin .

- Mặt em có gì à ? Hoài My bực tức nói .

- Chằm đồ mà chúng ta phải đi theo lần này .. là em đấy . Chẳng hiểu " chủ thần " sắp xếp như vậy là có ý gì nữa ? Hoàng nhìn Hoài My bằng cặp mắt khó hiểu đáp. Mấy người Lập , Hiệp , Thư Lệ , Thấm bên cạnh cũng gật đầu , khiến Hoài My không thể không tin đây là sự thật .

- Tức là .. các anh phải giữ khoảng cách tối thiểu là 5 kilomet với .. em ? Hoài My chỉ tay vào người mình hỏi . Phúc đang định mở miệng nói gì đó thì bà mập đứng sau lưng bỗng quát lớn :

- Này , mấy người kia , định chạy đâu thế hả ? Mau trả tiền cắt tóc lại đây , có nghe không hả ?

Hoàng lấy tay vuốt mũi rồi nhún vai nhìn Phúc . Gã quay lại chỉ tay về phía Hoài My nói :

- Bà ta đang tìm cô đòi tiền kia kia ! Lấy chút vàng ra đưa cho bà cho xong chuyện đi .

Hoài My gật đầu rồi lục ba lô lấy một ít vàng ra đưa cho người đàn bà nọ . Bà ta vừa thấy Hoài My đem một cục vàng to bằng nửa cái bát con để vào tay mình thì hai mắt sáng rỡ , miệng há hốc ra mãi vẫn không ngậm lại được , điều thuốc trên môi rơi toẹt xuống đất . Gã con trai đứng cạnh thấy thế thì cũng xán vào nhìn cục vàng kia không chớp mắt , song vừa thò tay vào thì đã bị bà ta đập cho một phát đau điếng .

Thấy bà chủ nhà xua tay lia lịa , đám đông nhất thời tản ra , ai ở đâu lại về chỗ nấy . Hoàng thấy thế thì cũng thầm thở phào trong bụng , hắn không sợ phải xảy ra xung đột , nhưng mấy người này chỉ nhìn qua cũng biết toàn là dân lao động nghèo , có gây sự với họ cũng chẳng được ích lợi gì . Cứ nhìn khu ổ chuột nơi đây thì biết .

- Đây rốt cuộc là phim gì nhỉ ? Phim về đề tài lịch sử à ? Có ai nhớ ra chưa ? . Thấm nhìn Lập lúc này đang cố đứng cách xa mình cả chục thước , bực mình hỏi .

- Lại một bộ phim nước ngoài nữa rồi ... Cũng may là chúng ta có hai nhà phiên dịch tiếng Hoa ở đây .. Nếu ở " khu trao đổi của thần linh " có công cụ chuyển ngữ thì tiện biết mấy , đỡ phải ù ù cạc cạc không hiểu người ta khen hay chê mình như lúc này . Hoàng bước lại gần một mái hiên gần đấy rồi ngồi xuống , vừa vẫy tay ra hiệu cho những người còn lại qua đây vừa nói .

- Không xong rồi .

Phúc quay ngang quay ngửa thốt lên .

- Hà , chuyện gì nữa ? Hoàng nhìn gã hỏi .

- Gã Sỷ đó lại chạy đi đâu mất rồi ? Phúc trầm giọng .

- Hắn ta vừa nãy còn ở đây cơ mà ? Hiệp đảo mắt nhìn quanh : " Biến đi lúc nào mà nhanh thế nhỉ ?"

" ĐỪNG "

Có tiếng pháo nổ bất ngờ vang lên làm cả chín người ngồi đây đều không khỏi giật mình . Ngược mắt nhìn lên , chỉ thấy pháo hoa nở bung trên trời , bụi pháo tan ra rồi hợp lại , thành hình một cây búa rất lớn , vừa công phu lại không kém phần đẹp mắt .

- Hình như ..tôi nhớ ra đây là phim gì rồi . Hiệp vừa há miệng nhìn vừa lẩm bầm .

- Tôi cũng thế .. Lập thì thảo .

..oOo..

- " Tuyệt Định Kungfu ! " Đúng là nó rồi , không thể sai được . Hiệp vừa nhìn quán cắt tóc bên vệ đường vừa nói .

- Trước đây tôi cũng có xem qua , không ngờ hôm nay lại có cơ hội được trở thành một nhân vật trong đó , hà hà hà ..

Lập ngoác miệng cười nói . Hắn vốn làm nghề lái xe taxi , trước giờ cũng ít có thời gian xem phim , có xem thì cũng chỉ để ý mấy bộ phim thuộc thể loại " tâm lý nặng " và hành động mà thôi , đối với "Kungfu Hustle " cũng có chút hiểu biết . Mấy người Hoàng lúc này đang ngồi trước mái hiên của một cửa tiệm quần áo , vừa nhìn đám đông đi đi lại lại trước mặt vừa thảo luận về bộ phim cùng nhiệm vụ lần này .

- Châm đồ ứng với Hoài My ...xem ra lần này cả đội phải trông chờ hết vào cô rồi . Phúc nheo mắt nhìn Hoài My nói .

- Thế là thế nào ? Tại sao không phải ai khác mà lại là em ? Hoài My bực dọc gắt : " En chưa xem phim này bao giờ cả ."

Lập xoa cằm giải thích :

- "Kungfu Hustle " là một bộ phim võ thuật -hài Hồng Kông nổi tiếng của đạo diễn kiêm diễn viên chính " Vua Hài " Châu Tinh Trì , sản xuất năm 2004 . Đây là một bộ phim rất thành công trong sự nghiệp của Châu Tinh Trì , gây được tiếng vang rất lớn trên thế giới tại thời điểm đó . Cho tới nay , "Kungfu Hustle " vẫn đứng đầu bảng xếp hạng doanh thu của điện ảnh Hồng Kông , một tượng đài lớn chưa thể vượt qua ...

" Tôi có bảo anh kể xuất xứ của nó ra đâu ? " Hoài My cắt lời .

Thấy Lập gãi đầu gãi tai với vẻ khó khăn , Hiệp xua tay nói tiếp :

- Thôi để tôi tóm tắt cho : "Kungfu Hustle " hay "Tuyệt Định Kungfu " là một bộ phim lấy bối cảnh xã hội , chính trị hỗn loạn ở Thượng Hải những năm 1940 , các băng nhóm xã hội đen đua nhau hình thành và có sức ảnh hưởng rất lớn . Đáng sợ nhất phải kể tới Đảng Lưỡi Búa , đại ca của chúng là Sum (hay còn gọi là Sâm) , một kẻ say mê chém giết và cực kỳ nhẫn tâm . Câu chuyện bắt đầu khi Sing (nhân vật chính , Châu Tinh Trì thủ vai) và Bone xuất hiện tại khu ổ chuột Chuồng Heo , nơi tiền của một anh thợ cắt tóc . Xung đột từ đó liên tiếp nổ ra , Đảng Lưỡi Búa kéo tới , song lại bị ba cao thủ ẩn danh sống ở đây đánh cho một trận thừa sống thiếu chết .

Hiệp ngừng lại nghỉ lấy hơi rồi tiếp tục nói :

- Không cam lòng chịu thất bại , Sum đã cho người mời một số cao thủ khác tới khu Chuồng Heo báo thù . Kết cục thì cũng giống như bao bộ phim võ thuật được trình chiếu trên màn ảnh khác , Sing tức nhân vật chính về sau gặp cơ duyên mà đã thông được kinh mạch trong người , lại học được một pho võ công thất truyền từ lâu , từ đó đánh bại các cao thủ do Sum mời tới , cứu người dân khu ổ chuột Chuồng Heo thoát khỏi sự đàn áp của Đảng Lưỡi Búa .

- Mọi tiền một anh thợ cắt tóc ? Vậy thì đúng rồi còn gì nữa .... Hoàng nhún vai nhìn Hoài My trêu .

- Vậy còn "Số 1 " ? Kẻ mà chủ thần bắt chúng ta phải" khuất phục " trong bộ phim này là ai ? Phúc hỏi .

Hoàng đáp :

- "Số 1" là biệt danh của Lão Quái, cũng chính là cao thủ lợi hại nhất trong số những kẻ mà Sum mời tới để làm cỏ khu Chuồng Heo. Trong "Kungfu Hustle", lão ta lúc cuối còn tự tay giết Sum, đầu tóm Đẳng Lưỡi Búa, song vẫn bại trận trước Sing - nhân vật chính. Tôi xem phim này lâu rồi nên chỉ nhớ mang máng vậy thôi.

- Vậy em sắp tới sẽ phải làm gì? Hoài My lo lắng hỏi.

- Làm nhân vật chính chứ còn gì nữa.. Lập trên.

- Coi kìa, tình tiết phim đã bắt đầu triển khai rồi đó! Hiệp đang ngồi thì đứng vụt dậy, cất giọng cảnh báo

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 5: Trở Mặt (2)

Khu ổ chuột nghèo nàn Chuồng Heo hôm nay đặc biệt nhộn nhịp hẳn lên, do sự có mặt của mấy trăm vị khách không mời mà đến. Ai nấy đều mặc comple màu đen, lăm lăm cây búa trong tay, đi đến đâu là gà bay chó chạy đến đấy. Mới chỉ nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng ở đằng xa, các hộ dân ở đây đều đã sợ đến vỡ mật, chạy vội vào nhà đóng cửa then cài, không dám lộ mặt ra ngoài thêm một giây nào nữa.

Thế nhưng không phải ai cũng nhanh chân được như vậy, những người xấu số đang bị bọn chúng uy hiếp, phải ôm đầu nằm rạp xuống mặt đường kia chính là ví dụ. Trên đầu họ lúc này là mấy trăm tên áo đen cầm búa đe dọa, chỉ chờ một câu của gã thủ lĩnh đứng sau kia là đồng loạt ra tay không chút do dự.

- Đưa nào làm chuyện này, hả?

Gã đàn ông cao lêu nghêu với cặp râu con kiến đặc trưng chỉ tay về phía tên đàn em đang nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, cất giọng lè nhè.

- Đưa nào, hả?

Không có tiếng trả lời.

- Anh Sâm, để đó cho em.

Một gã đàn ông ăn mặc chải chuốt đeo kính chạy lại xun xoe. Sau khi nhận được cái gật đầu cho phép của gã, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, quay lại lớn tiếng ra lệnh cho người đem ra hơn chục can nhựa đổ một thứ nước không màu lênh láng ra mặt đất, đổ lên cả mình những người đang quỳ ở đó nữa. Mấy người Hoàng lúc này đang nép sau phía sau cửa hiệu quần áo nhìn ra ngoài, Thư Lệ thấy vậy thì thắc mắc:

- Cái gì vậy? Chẳng lẽ..

- Đúng vậy, là xăng đó. Hiệp thân nhiên xác nhận.

- Vậy thì.. nhân vật chính sẽ là người lao ra cứu họ à? Hoài My lo lắng nhìn chiếc bật lửa trong tay Sâm, chỉ tay vào mình hỏi.

- Không, nếu bộ phim phát triển theo đúng kịch bản thì chúng ta sẽ không phải ra tay đâu. Hoàng lắc đầu nói. "Tất nhiên, nếu em muốn nhảy ra thể hiện bản sắc của nhân vật chính thì bọn anh cũng đâu dám cấm."

- Vậy em đi nhé. Hoài My bẻ tay hưng phấn nói. Cô đang rất nóng lòng muốn thử công năng thứ siêu năng lực mà mình dùng tất cả là 7000 điểm đổi ở chỗ chủ thần, nghe vậy thì chẳng những không sợ hãi mà khuôn mặt còn lộ vẻ chờ mong.

- Cứ bình tĩnh, để xem bộ phim lần này có bám sát kịch bản hay không đã rồi tham chiến cũng chưa muộn. Lần này chúng ta không chỉ phải cố gắng sinh tồn trong thế giới phim kinh dị, mà còn phải đối đầu với "The Lightning Team" - tiểu đội có chiến lực xếp thứ năm trên toàn cõi "thế giới thứ hai" này nữa. Chúng ta vẫn chưa hay biết gì về đối phương, không thể tùy tiện lộ diện được. Ai biết có người của bọn họ ở đây hay là không, cô hiểu chứ?

Phúc kéo áo Hoài My lại nói.

- Chúng ta có thể nghị hoà với họ để cùng hợp tác hoàn thành nhiệm vụ được mà? Có nhất thiết phải đối đầu với nhau như vậy không? Thẩm hỏi.

Phúc lắc đầu đáp:

- Tôi cũng rất muốn vậy , thế nhưng bọn họ thì không nghĩ thế . Từ lúc họ chọn hình thức chiến đấu "AGAINST " này thì cả hai đội đã bước vào một trận chiến không khoan nhượng rồi , chỉ có một bên sống sót mà thôi , một là chúng ta , hai là bọn họ . Chưa nói tới số điểm thưởng béo bở có thể kiếm được khi hạ thủ các thành viên của đối phương , nhiệm vụ mà "chủ thần " đưa ra cho hai đội chắc chắn cũng sẽ khác nhau , động chạm tới quyền lợi của đối phương hay thậm chí hoàn toàn đối nghịch để tăng tính cạnh tranh . Bản thân chữ "AGAINST " đó đã có nghĩa là đối đầu rồi , không phải ngẫu nhiên mà "chủ thần " đặt ra hình thức chiến đấu đặc biệt này đâu , nó dùng để giải quyết ân oán của các tiểu đội trong thế giới phim kinh dị .. thông qua hình thức "thách đấu " có ở " không gian chủ thần " . Tôi chỉ thắc mắc là rõ ràng chúng ta chưa đủ điều kiện để tham gia đoàn chiến , cũng không hề chấp nhận một lời khiêu chiến nào , tại sao lại phải tham gia đoàn chiến với bọn họ ? Chẳng lẽ lại là "bug " ở chỗ của chủ thần ? Hay .. có người đứng sau màn ra tay can thiệp ?

- Chiến lược xếp thứ năm trên toàn cõi luân hồi ? Sao anh biết ? Vậy còn chúng ta thì sao ? Hiệp tò mò hỏi .

- Lần trước trong " The Ring " tôi có hỏi qua Trương Chấn Vũ , hắn có nói qua tới bọn họ . Phúc đáp .

Hoàng cau mày nói :

- Có kẻ can thiệp được vào quyết định của "chủ thần " ư ? Điều này rất khó tin . Còn việc chúng ta phải đối đầu với The Lightning Team thì .. thực sự tôi cũng không nghĩ nổi lý do tại sao . Có điều nếu như chuyện này đã là việc không thể tránh khỏi thì chúng ta nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi thì hơn . Bọn họ đã nhìn thấy chúng ta ở không gian của chủ thần ... rất có thể sẽ tìm tới tận đây , dù sao chỗ này cũng là địa điểm xảy ra biến cố chính trong phim . Tốt nhất là chúng ta nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt đi thì hơn .

Phúc gật đầu tán thành :

- Đúng vậy , song chúng ta còn phải chú ý một điều nữa không kém phần quan trọng : đó là giữ mạng cho các nhân vật trong phim . Điều này cũng có trong nhiệm vụ của "chủ thần " , cái giá phải trả cho một mạng người chết "ngoài kịch bản " là mỗi thành viên trong đội bị trừ 2000 điểm , các cậu hiểu tầm quan trọng của việc này rồi chứ ? Hiệp , trong "Kungfu Hustle " , những ai sẽ sống sót cho tới cuối bộ phim ?

- Không kể diễn viên đóng vai quần chúng chứ ? ... Trong "Kungfu Hustle " cũng không có nhiều vai diễn lắm .. chính diện sống sót tới cuối phim là hai vợ chồng bà chủ , Sing (nhân vật chính) , bạn gái thời ấu thơ của Sing và cuối cùng là Bones . Phản diện thì có Lão Quái .. cuối phim Sing đã tha chết cho lão . Có vấn đề gì không ? Hiệp vừa xoa trán vừa nói .

- Chắc chỉ tính những nhân vật xuất hiện nhiều trong phim thôi .. Có ba người thôi à ? Bones thì chắc là già béo kia rồi .. già đó từ lúc tới đây đã ở chung với Hoài My trong quán cắt tóc , cũng được tính là một nhân vật trong phim như cô ta , được đánh dấu xanh trên đồng hồ . Lại nữa , tại sao đồng hồ trên tay tôi lại hiển thị là năm người ? Một người ở cách đây khá xa , hai chấm màu xanh đại diện cho hai người còn lại thì đang ở gần nhau , cách đây khoảng hơn ba mươi kilomet . Chấm ở xa có thể là bạn gái của Sing , vậy hai chấm xanh còn lại ở gần nhau là ai ? Phúc vừa nhìn chiếc đồng hồ phát miễn phí ở "không gian chủ thần " trên tay vừa nói .

- Nhìn kia , bọn họ xuất hiện rồi . Lập kích động thốt lên . Mấy người Hoàng nhất thời đều dừng nói chuyện mà dõi mắt ra ngoài quan sát tình hình , lúc này đã có ba người xuất hiện gần căn Sầm và tay chân của gã , đứng như kịch bản của bộ phim .

Hiệp vừa chỉ tay về phía từng người vừa luôn miệng giải thích :

- Người mặc áo trắng quần đen kia là cao thủ dùng côn , đang dùng là " Ngũ Long Bát Quái Côn " . Người mặc áo nâu thì chuyên về quyền cước , là truyền nhân của " Thập Lộ Nhị Đàm Cước " của Đàm Gia . Người cuối cùng mặc đồ tây , đeo hơn chục vòng sắt hai bên cánh tay kia là cao thủ Thiết Tuyến Quyền của Hùng Gia , làm nghề thợ may . Bọn họ đều là những cao thủ hàng đầu , vì những lý do khác nhau mà tình cờ cùng quy ẩn tại khu ổ chuột Chuồng Heo , thực lực chỉ thua hai vợ chồng ông bà chủ ở đây và bọn sát thủ do Sầm mời tới mà thôi .

- " Bà Chủ ? " là bà béo ban nãy đó à ? Tôi nghe thấy gã con trai kia gọi bà ta là " bà chủ " . Bà ta lợi hại vậy sao ? Hoài My hỏi với vẻ không tin .

Hiệp gật đầu nói :

- Nhìn diện mạo thì không sai vào đâu được .. giống hệt như trong phim vậy . Đừng coi thường , hai vợ chồng bà ta trông bình thường vậy thôi nhưng đều là những cao thủ tuyệt đỉnh , thực lực chỉ kém Lão Quái . Có cơ hội có nên đi tìm họ học hỏi một chút , chắc chắn sẽ lãnh ngộ được thêm rất nhiều đấy .

Lúc này trận hỗn chiến giữa người của Đảng Lưỡi Búa và ba người kia đã bước vào hồi gay cấn . Người mặc áo nâu quyền cước rất lợi hại , thân thủ cũng cực kỳ linh hoạt , mỗi một đòn đánh ra đều hạ gục đối phương ngay lập tức , bị vây giữa một rừng búa song vẫn không hề tỏ ra nao núng . Người áo trắng dụng côn còn lợi hại hơn , từng đường côn luôn lách như rắn , phong toả khắp bốn phương tám hướng tới một con ruồi cũng không thể chui lọt , lực đạo lại càng không phải bàn tới , đánh tới đâu là súng gãy tới đó , uy lực vô cùng .

- Với thực lực của anh hiện giờ , nếu một chọi một với từng người bọn họ thì thế nào ? Phúc nhìn Hoàng hỏi .

- Nếu ở trạng thái bình thường thì tôi chắc không phải đối thủ của bất cứ ai trong số họ .. nhưng nếu kích hoạt Bản Năng Sinh Tồn , tôi có thể chấp cả ba người bọn họ lên cùng một lúc . Hoàng nghiêm túc nói .

Lập hào hứng nhìn tròng cảnh chiến đấu trước mắt , tay phải nắm chặt lại kích động nói :

- Tôi chịu hết nổi rồi , xông ra chiến một trận đi !

Chẳng cần xem mấy người Hoàng có đồng ý hay là không, hắn vừa dứt lời đã nhào ra ngoài nhảy vào vòng chiến. Phúc thấy vậy thì nhẩn nháy, lúc này gã có muốn cản hắn lại cũng không còn kịp nữa. Được một lát, Hoài My thấy không ai phản ứng gì thì cũng chui ra, hưng phấn tìm đối thủ để "luyện tập" kỹ năng Energy Conversion của mình. Lập sử dụng Unlimited Break nhân đôi sức mạnh, lại có bộ Vie Suit bảo vệ nên càng như hổ mọc thêm cánh, mạnh đâu đánh đó không ai cản nổi. Thịnh thoảng hắn còn ôm chặt lấy một tên nâng lên, lúc vất xuống thì gã đó đã cả người mềm nhũn, trực tiếp hôn mê, chắc bị Lập dùng "Life -Force Absortion" hấp thụ hết sinh lực trong người, lấy đó duy trì "Unlimited Break". Hoài My thì vừa đánh vừa thử nghiệm cơ chế hấp thụ năng lượng tự nhiên chuyển hoá thành nội lực của mình. Do có nội lực hộ thân nên sức mạnh mỗi chiêu thức đánh ra của cô có uy lực hơn hẳn, chỉ có tốc độ là không thay đổi so với lúc trước.

- Đúng là điếc không sợ súng, vô tổ chức, vô kỷ luật.. tặc xấu muốn đời của nền văn minh lúa nước.. chừng nào còn những thành viên như vậy trong đội thì chúng ta sẽ không bao giờ tiến xa hơn được..

Phúc đẩy gong kính lắc đầu nói. Hoàng háng giọng:

- Cứ để cho họ dợt một chút, chắc cũng không có vấn đề gì đâu. Họ đang rất nóng lòng muốn thử kỹ năng mới học ở chỗ của chủ thần, tôi biết mà.

Từ đó Phúc không nói thêm câu nào nữa, chỉ im lặng quan sát tình hình. Lúc này trận hỗn chiến ở khu ổ chuột Chuồng Heo đã có kết quả, phần thắng nghiêng về ba người kia, Hoài My và Lập. Sầm nhảy lên xe chạy một mạch. Thủ hạ dưới trướng hắn thấy thủ lĩnh cũng đã rút chạy không kèn không trống thì cũng hò nhau tháo lui, để lại một bãi chiến trường ngổn ngang đầy..búa.

- Bọn côn đồ này, không ăn đòn thì không sợ...

Người đàn ông trung niên chống cây côn trong tay xuống đất, lắc đầu than. Ba người cùng nhìn nhau cười lớn. Họ đều là những tay chọc trời khuấy nước khi xưa, do chán cảnh tranh đấu nên mới về đây quy ẩn, sống nốt những tháng ngày còn lại. Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra ngày hôm nay, chắc cả ba đều không bao giờ biết lại có người cùng chí hướng sống ngay bên cạnh mình như thế.

- Hai anh chị chắc là người ở nơi khác đến? Rất cảm ơn sự tương trợ của hai người.

Gã thanh niên ôm quyền nhìn Lập và Hoài My nói. Hai người tuy không hiểu gã nói gì, song nhìn thái độ biết là cảm ơn nên cũng cười nhẹ gật đầu với gã.

- Cần thận!

Ông thợ may đang cười bỗng biến sắc mặt hết lớn, khiến hai người còn lại đều giật thót mình quay lại. Một bóng đen đã xuất hiện từ sau lưng bọn họ từ khi nào. Người đàn ông trung niên phản ứng rất nhanh, vụt một côn vào ngực gã.

"Bốp"

Lấy cứng đối cứng, tiếp một cú đá của kẻ lạ mặt kia, gã thanh niên mặc áo nâu lùi lại về sau hơn ba bước mới kìm lại được. Một côn của người đàn ông trung niên đánh trúng ngực hắn thì dội ngay lại, hai bàn tay tê rần cả lên, song cũng làm tên lạ mặt kia loạng choạng lùi về sau mấy bước. Ông thợ may thấy vậy thì lao tới cùng gã trung niên cầm côn liên thủ, làm tên đánh lén kia nhất thời luống cuống không chống đỡ nổi, phải lùi lại thủ thế.

- Sỡ, hắn ta ở đâu chui ra vậy? Thư Lệ nhìn ra xa lẩm bẩm.

- Đầu? Hoàng từ sau khi thấy trận chiến đã ngã ngũ thì chỉ chăm chú ngắm Thư Lệ, nghe thế thì hỏi cho có chuyện, hai mắt vẫn không rời khỏi dáng người là lướt sau bộ Vie Suit của cô. Bộ Vie Suit thiết kế đặc biệt bó sát, rất thích hợp để tôn lên những đường cong mê người trên cơ thể phụ nữ. Thư Lệ mặc nó vào lại càng có hương vị riêng, trông bắt mắt hơn một cô gái ít trổ mã như Hoài My rất nhiều.

- Phía đó đó, anh không thấy à? Thư Lệ nghi hoặc ngoái đầu lại nói. Hoàng lập tức quay phắt lên, khẽ gạt gù về nghiêm túc:

- Hắn định làm trò gì vậy?

- Chắc là tới để gây sự rồi.. bản tính khó đối mà. Hiệp vừa nhìn Hoàng vừa chép miệng nói, như ngầm trách gã đã mang một quả bom hẹn giờ về, có thể tùy thời uy hiếp các thành viên còn lại trong đội bất cứ lúc nào vậy.

Phía bên kia, Sỹ lúc này đang nhú mồm nhìn dấu tích một côn để lại trên ngực mình, đoạn ngừng đầu lên nheo mắt nhìn ba vị cao thủ của khu ổ chuột Chuồng Heo, vừa bẻ ngón tay vừa nói bằng tiếng Hoa:

- Chúng mày vừa có một màn trình diễn tương đối đẹp mắt đấy. Đáng lẽ ra tao chỉ muốn qua đây thử vài chiêu với bọn mày thôi, nhưng giờ tao đổi ý rồi. Thăng áo trắng kia, tao rất hứng thú với côn pháp của mày. Bây giờ tao cho mày hai sự lựa chọn: một là mang tất cả ghi chép, bí kíp về côn pháp đưa cho tao, hai là mất mạng tại đây. Sao, mày chọn đăng nào?

- Anh là người của bọn chúng? Người đàn ông cầm côn nhú mồm hỏi.

- Cứ cho là vậy đi.

Sỹ xóc lại bộ complet mặc trên người, bước lên một bước gạt đầu đáp.

Q.5 - Chương 6: Đánh Nhanh Thắng Nhanh

Sỹ không nói một lời, tung một cước nhanh như chớp tới mặt gã thanh niên mặc áo nâu đứng gần nhất. Hai người còn lại thấy gã ra tay trước và cũng không phải tay vừa thì liền liền thủ đánh vào hai mạn sườn của hắn. Ngực trái của Sỹ trúng một cơn mạnh như búa bổ, làm gã không chịu nổi mà lao đảo lùi ra sau, miệng ứa máu.

- Được, được lắm..

Sỹ lấy tay chùi vết máu vương trên khoé miệng, khẽ gầm gừ trong cổ họng. Ba người kia không dừng lại dù chỉ một khắc, đồng loạt lao vào tấn công, khiến hắn phải chống đỡ vô cùng vất vả.

- Grừ ..

Sỹ gầm lên một tiếng, mặc kệ phản búng bị trúng ba cú đấm liên tiếp mà chồm tới tóm lấy cổ áo gã trung niên cầm côn đập mạnh xuống đất. Người gã lúc này bị bao phủ bởi một lớp vảy màu đỏ thẫm, giống hệt lúc đánh nhau với Hoàng trong rừng khi trước. Gã thanh niên mặc áo vải thô thấy thế thì sấn tới, song chưa kịp làm gì thì đã bị Sỹ tổng thắng một đấm vào giữa mặt, ngã ngửa ra mặt đất.

- Anh Sâm, xem kia !

Nghe bọn đàn em báo về rằng tình hình đã thay đổi, Sâm vội dẫn người quay trở lại. Hắn bước xuống xe, vừa rút một điều thuốc lá ra ngậm lên môi vừa chỉ tay về phía Sỹ ở đằng xa hỏi :

- Thắng đó từ đâu đến vậy ?

Gã đeo kính đứng cạnh vội lấy bật lửa ra châm cho gã, nhẹ giọng đáp :

- Dạ, em cũng không biết, có lẽ là từ nơi khác đến.

Sâm thở ra một ngụm khói rồi hét lớn :

- Người anh em, hạ gục bọn chó ấy đi. Tôi sẽ không bạc đãi cậu đâu !

- GAAAAA !!!!

Ông thợ may sử dụng " Thiết Tuyền Quyền " lao tới, trong hai giây tung ra tất cả là mười hai cú đấm vào ngực Sỹ, song gã vẫn cứ trơ trơ. Sỹ nheo mắt nói một câu bằng tiếng Hoa :

- Chỉ có vậy thôi sao, đồ vô dụng.

Người thợ may lùi lại, nhìn Sỹ hỏi với vẻ kinh ngạc :

- "Kim Cương Bát Hoại ?"

Sỹ nhếch mép cười không đáp, chân phải dẫm mạnh xuống ngực người đàn ông nằm dưới đất, làm gã đang định nhồm dẫy thì kêu lên một tiếng rồi gục xuống, tiếng xương gãy kêu răng rắc. Hoài My vốn vẫn giữ ác cảm với Sỹ, thấy hắn vô cớ đánh người như vậy thì nổi giận bưng bưng, nháy mắt ra hiệu với Lập. Lập cũng đang rất tự tin về thực lực của mình, thấy thế thì gật đầu rồi cùng Hoài My một trái một phải lao vào tấn công Sỹ.

Sỹ hừ một tiếng rồi quay người lại, vung tay dẫm vào mặt Lập, mặc kệ phản búng dưới trũng một cú đá toàn lực của gã. Lập đang sử dụng Unlimited Break cơ sở hai, lại chỉ có sức khỏe, kỹ xảo và tốc độ đều thua sút Sỹ trong trạng thái đặc biệt rất nhiều, bị gã thụi trúng mặt thì nhất thời mờ người ra, hai mắt hoa lên đứng bất động tại chỗ.

- Đù rồi đấy.

Hoàng giữ chặt nắm đấm của Sỹ, lúc này chỉ còn cách yết hầu của Hoài My đúng 5 centimet gần giọng. Sỹ hơi khựng người lại rồi lạnh lùng tung một cú đấm nữa vào mặt gã. Hoàng ngã người ra sau, tạo một góc 45 độ với mặt đất rồi vung chân đá mạnh vào bụng gã.

Sỹ trúng đòn lao đảo lùi lại. Hoàng chống hai tay xuống đất lấy đà rồi như một con rắn trườn tới, đá quét vào ống quyển của gã. Sỹ sụm người xuống, vừa nâng đầu lên thì nắm đấm của gã đã tới trước mặt.

- Sao vậy ?

Sỹ nhìn Hoàng nhếch mép cười nhạo báng . Hoàng hai mắt sáng rực nhìn gã một hồi rồi thu tay lại nói :

- Tao biết rằng mình cũng có lỗi khi vô tình đưa mày tới thế giới này . Nếu mày không muốn ở cùng một chỗ với bọn tao thì có thể rời đi , tao không ép . Nhưng nếu mày cần bước bọn tao thì đừng trách thẳng Hoàng này không nể tình . Vậy đây , theo tao thì tốt nhất là mày nên rút đi .

Sỹ đứng dậy phui quần áo , từng lớp vảy trên người dần dần lặn đi mất hết . Hắn cúi người xuống nhặt bao thuốc rơi từ trong túi ra do xô xát với Hoàng ban nãy rồi nhìn gã nói :

- Lúc đầu tao nghĩ mày cũng là tay chơi được , nhưng tới giờ mới biết rằng mình đã nhầm . Mày biết mày giống gì không ? Giống hệt một con đàn bà không hơn không kém , yếu đuối và nhu nhược . Mong rằng lần sau gặp lại , mày sẽ khiến tao phải nhìn bằng một con mắt khác .

Hoàng im lặng nhìn theo bóng lưng của gã cho tới khi khuất hẳn , mặt lạnh như tiền .

- Sao mày không hạ nốt chúng nó ?

Sâm thấy Sỹ bỏ mấy gã ở khu Chuồng Heo lại mà đi về phía mình thì sâm mặt hỏi , ánh mắt không giấu nổi vẻ bất mãn .

- Giờ tôi thấy trong người không được khỏe lắm , để hôm khác đi .

Sỹ lạnh nhạt đáp . Sâm trừng mắt , đang định phát tác thì bị tên đàn em đeo kính đứng cạnh kéo áo cản lại , khẽ lắc đầu ra hiệu . Gã bực bội chui vào trong xe , nhìn thoáng qua gương chiếu hậu , thấy Sỹ cũng đang ngồi ở ghế sau thì bực mình hét lớn :

- Còn không đi mau ? Chờ bọn chúng tới gồng cổ lại nữa chắc ?

Tên đeo kính vội vàng văng dạ rồi khởi động xe , song mặc dù máy đã nổ nhưng xe vẫn không tiến thêm được dù chỉ một bước . Sâm đang sẵn nổi bực trong người , đang định mở miệng chửi thì sắc mặt bỗng cứng đờ hết cả ra , cả người không tự chủ mà run lên .

- Xin lỗi , tôi có thể nhờ các vị một việc được không ?

Hoàng dậm vỡ cửa kính , chống hai tay trước thành xe , thò đầu vào hỏi rất lịch sự bằng Tiếng Anh .

..oOo..

Sau trận ẩu đả với người của Đảng Lười Búa tới làm loạn , mấy người Hoàng nhận được thiện cảm của không ít người dân ở đây , nhất là ba vị cao thủ được bọn hắn cứu từ trong tay Sỹ . Chín người bọn họ thuê một căn hộ ở đây làm chỗ ở , ngay phía dưới gian phòng của hai ông bà chủ khu ổ chuột Chuồng Heo .

- Thế nào ? Đã hỏi được chưa ? Gã có chịu nói hay không ?

Hoàng thấy Phúc từ nhà trong đi ra thì cất tiếng hỏi . Phúc lấy khăn lau tay rồi ngồi xuống khẽ gật đầu . Hiệp ngồi đối diện thắc mắc :

- Thế còn gã ?

- Tôi nhốt gã lại rồi .

Phúc thông thả nhấp một ngụm trà , chậm chậm nói .

- Không sợ đàn em gã mang người tới trả thù sao ? Thấm lo lắng hỏi .

- Vậy cô nghĩ nếu thả Sâm ra thì gã sẽ cảm kích chúng ta lắm chắc ? Mà cho dù đàn em của gã có kéo bao nhiêu người tới đây nữa thì cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm , với thực lực của chúng ta bây giờ thì chỉ có " Số 1 " và Lightning Team là đáng phải lo ngại mà thôi .

Phúc đứng dậy , lôi từ trong hộc tủ ra một cái bản đồ rồi trải ra mặt bàn , lấy bút khoanh hai vòng tròn đỏ rồi chỉ tay vào nói :

- Đây là tổng bộ của Đảng Lười Búa , còn đây là trại tâm thần , nơi "Số 1 " - mục tiêu lần này của chúng ta đang sinh hoạt và điều trị . Hai nơi này ở khá gần nhau , hy vọng rằng những lời mà gã đeo kính đó nói với tôi là chính xác .

- Chính gã là người đã liên hệ người tới giúp Sâm , là cánh tay phải của hắn trong phim , chắc là không sai đâu . Hiệp gật gù nói .

- Vậy chúng ta sẽ làm gì sắp tới ? Hoàng nhìn chằm chằm hai vòng tròn đỏ trên tấm bản đồ hỏi .

- Hoàn thành bộ phim và kết thúc nhiệm vụ càng sớm càng tốt ! Bộ phim này có một điểm khác rất lớn so với các bộ phim trước : đó là " chủ thần " không bắt ép chúng ta phải giữ khoảng cách nhất định với nhân vật chính , tức là chúng ta có thể tự do hành động theo ý mình , miễn sao hoàn thành nhiệm vụ là được . Nếu mọi chuyện suôn sẻ , có lẽ chúng ta sẽ tránh được việc phải đối đầu với Lightning Team . Không phải tôi hạ thấp sĩ khí phe mình , nhưng nếu chúng ta đối đầu trực tiếp với bọn họ thì thực sự không thực tế một chút nào . Một tiểu đội vô danh cạnh tranh với một trong năm đoàn đội mạnh nhất trong thế giới luân hồi , có khác gì lấy trứng chọi đá ? Chúng ta vẫn sẽ thi với bọn họ , nhưng là thi xem ai hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn .

Các cậu đồng ý chứ ?

- Cụ thể hơn đi . Hoàng hỏi .

- Việc đầu tiên phải làm ngay là đảm bảo an toàn tuyệt đối cho năm chấm màu xanh tương ứng cho năm người mà " chủ thần " bắt chúng ta phải bảo vệ trong bộ phim lần này . Nếu có một người trở lên trong số họ chết trước khi bộ phim hoàn thành thì tất cả chúng ta sẽ " âm điểm " và bị chủ thần mật sát , lúc ấy thì khỏi cần phải làm gì nữa cho nhọc thân . Hai trong số năm người đó đã được xác định , đó là cặp vợ chồng chủ khu Chuồng Heo . Bây giờ chúng ta sẽ chia nhau ra tìm và đưa ba người còn lại về đây để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho họ , tránh mọi tình huống bất ngờ có thể xảy ra . Một người lúc này đang ở gần nhà ga phía đông thành phố , hai kẻ còn lại thì từ đầu tới giờ vẫn ở cùng nhau , đang trên đường tới tổng bộ của Đảng Lưỡi Búa . Tất nhiên , Sinh và Bones , ở đây là Hoài My và tên mập kia là hai nhân vật chính cũng nhất định phải sống sót cho tới lúc kết thúc bộ phim . Ai cũng có thể chết , chỉ riêng bảy người này là tuyệt đối không . Còn " Số 1 " ...

- Chúng ta sẽ đi trước một bước , tìm tới " Số 1 " trước Sâm và người của gã ? Hiệp hỏi .

Hoàng ho một tiếng rồi đứng dậy , nhìn chiếc đồng hồ đeo tay một hồi lâu rồi ngẩng mặt lên đồng dục nói :

- Việc đó tính sau đi . Bây giờ chúng ta sẽ chia nhau ra để hành động , ok ? Lập và Hiệp phụ trách việc khống chế và bắt kẻ ở nhà ga thành phố mang về đây , tôi sẽ phụ trách hai người còn lại . Việc xâm nhập vào trụ sở của Đảng Lưỡi Búa khá nguy hiểm , cứ để mình tôi đi là được rồi . Những người còn lại có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hoài My , gã béo kia và hai vợ chồng chủ nhà . Sau khi giải quyết được chuyện này , chúng ta sẽ kéo tới giải quyết "Số 1 " - tốc chiến tốc thắng , có ai phản đối không ?

- Khoan đã , tôi vẫn còn một điều thắc mắc . Phúc cất lời gã .

- Chuyện gì ? Hoàng nhìn gã hỏi .

- Trạng thái của Sỹ hồi sáng đó là gì vậy ? Cậu có biết không ?

- Tôi không biết .

Hoàng lắc đầu , lấy chiếc áo khoác treo trên mắc mặc vào rồi đi ra cửa .

..oOo...

Thiên An -Sòng bạc lớn nhất Thượng Hải , một trong số mười hai sòng bạc hoạt động dưới sự bảo trợ của Đảng Lưỡi Búa .

- Hai vị , mời uống trà .

Gã đeo kính vừa được Phúc thả về hồi chiều tươi cười đẩy ly trà về phía hai vị khách ngồi đối diện . Lúc này , ngồi trước mặt gã là hai người đàn ông trung niên mặc áo dài liền quần màu xanh , đeo kính đen , một gầy một béo . Ngồi cạnh gã đeo kính hiện giờ là Sỹ , đang vừa phì phèo thuốc lá trên môi vừa cúi đầu uống trà , thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn hai tên trung niên ăn mặc dị hợm trước mặt . Sau lưng hai gã này cột chung một vật dài hơn một mét , bọc vải trắng , người ngoài nhìn vào thì không khỏi có mấy phần dị hợm . Đằng sau hai người là một bức tượng Quan Công cầm Long Dao cao hơn hai mét , đáng vẻ uy vũ .

- Này , làm ăn kiểu gì vậy ?

Một gã đàn ông ăn mặc chải chuốt bị ly rượu sóng sánh trên tay gã bồi rơi trúng vật áo thì cau kinh quát . Gã phục vụ trẻ vội luôn miệng xin lỗi bằng tiếng anh , lấy khăn lau qua cho hẵn rồi bụng ly rượu đi lên lầu .

" Chuyện gì vậy nhi ? "

Leo lên tầng năm , nhìn hai dãy hành lang la liệt người của Đảng Lưỡi Búa nằm rên rĩ quần quai trên mặt đất , Hoàng giật mình suýt nữa thì đổ luôn khay sâm banh trên tay . Hắn cẩn thận đi tới cửa phòng , ghé mắt nhìn qua khe hở vào trong .

- Thay mặt Đảng Lưỡi Búa , tôi rất vui mừng khi được các ngài đích thân tới giúp đỡ ..

Bên trong phòng khách , gã đeo kính lúc này đang mời rượu hai vị khách mình mất rất nhiều công sức mời tới , song thấy không ai chịu tiếp thì sắc mặt lộ vẻ khó chịu .

- " Ngũ Long Bát Quái Côn " , "Thập Nhị Lộ Đàm Cước " của Đàm Gia , " Thiết Tuyến Quyền " của Hùng Gia ..mấy tên đó cũng dữ dằn lắm . Mặc dù thoái ẩn đã lâu , nhưng bọn chúng vẫn là những cao thủ tuyệt đỉnh .Công việc này đầy thách thức đối với chúng tôi .

Tên béo ngồi bên phải nói .

- Tiền bạc không là vấn đề . Các ngài là số 1 trong giới sát thủ , chắc chắn sẽ giải quyết được bọn chúng , phải không nào ? Lúc này anh Sâm đang nằm trong tay chúng , thế nên ...

Gã đeo kính xoa tay nói .

" Sai ! " Tên béo cắt lời , nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói tiếp :

- " Số 1 " là một tên quái vật . Hắn là sát thủ số một thiên hạ , vì quá chuyên tâm nghiên cứu võ học mà đã phát điên . Nghe nói hiện nay hắn đang điều trị trong viện tâm thần trung ương thành phố Thượng Hải . Thực sự mà nói, chúng tôi chỉ là những nhạc sĩ .

" Một Bản Nhạc Làm Tan Nát Trái Tim - Đi Đâu Để Tìm Người Thấu Hiểu ..? "

- Ou ,très bon ! (Hay , hay lắm !)

Hai người đàn ông một gầy một béo khẽ nhủ thầm . Gã đeo kính và Sỹ nhìn xuống dưới thêm , thấy có một nam một nữ đứng trong phòng từ bao giờ thì không khỏi giật mình .

- Ô , Jonathan , hình như nơi này không chào đón chúng ta lắm thì phải .

Người phụ nữ mặc áo măng tô vừa nhai kẹo cao su vừa nói .

- Ô , có lẽ vậy .

Gã to con bên cạnh khẽ ậm ừ . Cô gái lấy bã kẹo cao su từ trong miệng ra , chậm rãi bịt vào một họng súng ở ngay trước mặt mình rồi mỉm cười thích thú .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 7: Đụng Độ

- Nơi này cũng được quá đi chứ nhỉ , Jonathan ? Người phụ nữ mặc áo măng tô nhìn quanh một vòng rồi cất giọng cảm thán .

- Quá được ấy chứ , tôi kết chỗ này rồi đó . Nửa đêm leo lên tầng 10 vừa uống sâm banh vừa ngắm thành phố Thượng Hải về đêm thì còn gì bằng . Gã to con gật đầu đáp .

Gã đeo kính liếc mắt ra hiệu cho Sỹ . Sỹ nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ rồi đứng dậy đi xuống , tới trước mặt hai người kia lạnh lùng nói bằng tiếng Pháp :

- Chúng mày là ai ? Vào đây bằng cách nào ? Khôn hồn ..

"Rầm "

Hoàng đang lấp ló đứng ngoài cửa nhìn vào thì bỗng giật nảy mình , hai mắt mở lớn đầy kinh hãi . Tên to con kia ra tay quá nhanh , cơ hồ chỉ trong một khoảnh khắc , lúc hắn nhìn rõ động tác của gã thì nửa người của Sỹ đã cắm sâu vào tường , nằm im không nhúc nhích gì được nữa .

-Ôi , khó khăn lắm mới gặp được một anh chàng đẹp trai biết tiếng Pháp , sao cậu lại nặng tay thế hả ?

Người phụ nữ lấy tay che miệng nhìn gã to con gât nhẹ . Hắn ta nghe vậy thì khịt mũi một cái rồi đáp với giọng bất mãn :

- Thì sao ? Vì tôi ghét cái bản mặt của thằng chó này , vậy thôi ! Cô làm gì được tôi nào ?

- Đây , đừng có quên , ngài Hank đã dặn cậu phải nhất nhất nghe lời tôi trong bộ phim này đó nhé . Định làm phản à ? Người phụ nữ liếc mắt nhìn gã , lạnh nhạt nói .

- Hừ .. Dù sao thì ở đây tôi vẫn là người mạnh nhất . Công lý thuộc về kẻ mạnh . Cô thử đi ra ngoài một mình xem nào , chưa cần đến " Số 1 " , có khi bọn kiến hôi đó bu lại cũng đủ để làm thịt cô ấy chứ ? Biết điều thì ngậm miệng vào , để tôi câu lên thì không biết chuyện gì xảy ra đâu .

Người phụ nữ nghe vậy thì giận tím mặt , chỉ tay về phía gã hăm dọa :

- Jonathan ! Cậu .. cậu liệu hồn đấy ! Ngài Hanks mà biết .. thì sẽ không tha cho cậu đâu !

Gã to con nghe vậy thì nhếch mép cười vẻ khinh thường :

- Cô tưởng tôi sợ gã lắm chắc ? Hừ , bị một con bé vắt mũi chưa sạch đánh đến nông nỗi ấy , lại trốn chui trốn nhủi không dám tới tận nơi tìm nó để báo thù . Hiếm tài không bằng người thì chẳng nói làm gì , đằng này lại chỉ chăm chăm nghĩ mưu hèn kế bẩn , thọc gậy sau lưng người khác . Sống mà nhục như thế thì chết con mẹ nó đi cho đỡ chật đất . Sau bộ phim này , tôi sẽ chuyển tới ..

Gã đang nói dở thì hai mắt bỗng trợn trừng, quay ngoắt lại đằng sau. Hoàng thấy ánh mắt của gã chiếu tới chỗ mình thì cả người lạnh toát như bị ngâm trong hồ băng vậy, tưởng chừng như mọi suy nghĩ trong óc đều bị thổi ra giữa ban ngày ban mặt. Hắn vội vã khai mở Bản Năng Sinh Tồn, khê rừng mình một cái rồi lắc người chạy một mạch, vừa kịp tránh một quả cầu lửa đỏ rực to bằng hai quả bóng bay tới chỗ mình.

"ÀM"

- Jonas, đuổi theo !

Gã to con hét lớn.

Nguyên một bức vách cùng cấp cửa bị thổi bay, gian sau thì bị lửa hồng thiêu thành tro bụi, để lộ một phần ban công cháy nham nhở. Một bóng đen từ trong phòng nhanh như gió lao ra, đuổi theo hướng Hoàng vừa bỏ chạy ban nãy. Gã to con khê nhưu mày nói :

- Tên này thoát được Mind Freeze (Định Tâm Chú) của tôi, chắc chắn đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn. Sao lại thế nhỉ ? Chẳng phải theo như thông tin nhận được thì T12- Việt Nam Đội chưa có ai kích hoạt được đến 20% giới hạn cơ thể cơ mà ?

- Có thể là từ trong ranh giới của sự sống và cái chết mà vô thức khai mở Bản Năng Sinh Tồn, chuyện này cũng có nhưng nói chung là vô cùng hiếm, tầm 0,28% . Xem ra T12- Việt Nam Đội cũng đã bắt đầu ra tay rồi, nên sớm khur bọn chúng đi thi hơn, tránh đem dài lắm mọng.

Người phụ nữ bên cạnh cầu kính nói.

- Hừ, việc gì phải vội. Nó đã dính Định Tâm Chú, lại còn bị Jonas truy kích, chạy thoát thế nào được. Cho dù cả mười đứa chúng nó đều khai mở được Bản Năng Sinh Tồn thì cũng chẳng phải là đối thủ của tôi. Cứ tóm chúng về nhốt đó rồi ăn chơi một thời gian đã, mấy khi có cơ hội ăn quả lê như thế này. Gần hết hạn ba tháng thì thịt tụi nó và " Số 1 ", hoàn thành nhiệm vụ rồi về cũng kịp mà. Còn cô, lần sau đừng có dùng cái thái độ đó nói chuyện với tôi nữa, nghe chưa hả ?

Gã to con cười khà ồ, đoạn quay sang nhìn mấy gã thủ hạ của Sâm đang há hốc miệng kinh ngạc liếm môi nói :

- Bây giờ thì .. phải xử lý mấy tên này trước cái đã.

..oOo..

Hoàng cảm đầu chạy miết ra khỏi sông bạc Thiên An, đến khi chắc chắn rằng đối phương không cử người truy kích theo thì mới dừng lại. Hắn vừa thở hồng hộc vừa nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, giải trừ trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn. Hai chấm xanh trên đồng hồ vẫn sáng lấp lánh, chứng tỏ hai gã sát thủ được Sâm mời tới - hai trong số bảy đối tượng mà bọn họ phải bảo đảm an toàn tính mạng tuyệt đối cho đến hết phim vẫn chưa có vấn đề gì.

Nhớ lại tình huống ban nãy, hắn lại không kìm được mà khê rừng mình. Cái cảm giác đó .. còn khủng bố hơn ngày xưa lúc mới gặp Tùng rất nhiều. Nếu lúc đó không phải gã mà đối lại là một ai khác trong đội thì chắc chắn đã bỏ mạng tại đây rồi.

" Có khả năng công kích tinh thần từ xa, cận chiến tốt, sở hữu ma pháp có lực sát thương lớn .. Gã to con tên Jonathan đó đúng là một con quái vật !" Hoàng hít một hơi dài bình ổn lại tinh thần. Tiếc là gã chỉ biết sơ sơ về tiếng Pháp nên không hiểu bọn chúng trao đổi gì với nhau, nhưng quan sát thái độ cư xử thì hai người này cũng không được đoàn kết cho lắm.

" Nhưng vấn đề là ..bọn chúng có tất cả bao nhiêu người ? Hai hay nhiều hơn nữa ? Một đội mà chỉ có hai thành viên thôi sao, không thể như vậy được .."

"Không ổn ! "

Dự cảm về cái chết mãnh liệt ào vào đầu óc, Hoàng không tự chủ tiến nhập vào trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn rồi gần như biến mất tại chỗ. Hắn nhảy sang bên phải năm bước, không buồn để ý tới một bên vai phải đầy máu của mình, trợn mắt nhìn chằm chằm bóng đen đang ngồi thu lu trước mặt.

- Khá lắm, có thể tránh được một cú tập kích bất ngờ của tao .. mày có phải là người mạnh nhất của T12 - Việt Nam đội ?

Trước mặt Hoàng bây giờ là một gã đàn ông mắt xanh tóc vàng gầy nhom như que củi, mắt sắc như dao, tay trái đeo một cái găng tay bằng kim loại, tay phải cầm một thanh chủy thủ, ăn mặc hết sức gọn gàng. Từ lúc hắn xuất hiện, không khí ở đây tưởng chừng như đông đặc hết cả lại, chỉ còn tiếng máu chảy tí tách từ lưỡi thanh chủy thủ trong tay gã rơi xuống mặt đất. Hoàng biết, chính nó là hung thủ vừa lưu lại một vết thương trên vai mình.

-Người ... là người của LightNing Team ?

Hoàng vừa dứt lời thì gã đàn ông trước mặt đã như một chiếc lò xo lao vút về phía gã. Hắn dựa theo tiềm thức đưa một tay chắn trước ngực trái bảo vệ chỗ hiểm yếu. Chỉ trong nháy mắt, lưỡi chủy thủ trong tay gã gầy nhom kia đã trực tiếp xuyên thủng qua tay Hoàng, đâm thẳng vào ngực gã.

- ARGH !

Cùng một lúc khi thanh chủy thủ kia đâm xuyên qua tay mình, Hoàng co chân húc mạnh một cú vào bụng gã. Hắn đạp tiếp chân trái vào bụng đối phương, mượn lực nhảy ra xa rồi chạy một mạch. Gã còi ản một đá của Hoàng vào bụng thì khê miệng rỉ máu, phải mất tới hai giây sau mới nhôm dậy

được . Lúc này thì Hoàng trước mắt gã đã chạy được một đoạn khá xa rồi .

Hoàng dùng hết tốc độ có thể chạy lẫn vào đoàn người đi đường nhộn nhịp gần đó , muốn lẫn vào đám đông để dễ dàng trốn thoát . Ở phía sau , gã còi kia lúc này vẫn đang bám theo như hình với bóng , song vẫn còn cách Hoàng một khoảng khá xa , tầm hơn sáu mươi mét . Trong cơn nguy cấp , Hoàng đổi hướng chạy vào một ngõ nhỏ trên mặt đường . Ngay khi vừa đặt chân bước vào trong ngõ , dự báo nguy hiểm lại nổi lên mãnh liệt trong đầu óc , làm gã nổi hết cả da gà .

" Không thể nào , hắn ta vẫn còn cách mình rất xa cơ mà ? "

Chẳng cần phải quay lưng lại , Hoàng cũng biết có thứ gì ở phía sau mình lúc này . Hắn dịch sang phải một bước , đá mạnh chân trái ra đằng sau . Cú đá này của Hoàng trúng giữa ngực đối phương , song ngọn chủy thủ của hắn cũng đã kịp ghim chặt vào bắp chân trái của gã . Cùng lúc đó , cánh tay trái đeo gang tay sắt của gã còi cũng tóm được chân phải của Hoàng , dùng sức kéo mạnh về sau . Ngay khi bị bàn tay sắt đó tóm trúng , Hoàng cảm thấy một cơn tê dại truyền từ bắp chân lên đại não , tay chân nhất thời không sao cử động được , như là bị điện giật vậy .

Hoàng bị gã kéo ngã xuống mặt đất . Thấy năm móng vuốt nhọn hoắt trên chiếc gang tay sắt bổ tới sát mặt , hắn vội ngoái đầu sang một bên tránh né , đồng thời thúc một cùi chỏ vào ngực gã còi nằm bên dưới . Sức chịu đựng của hắn ta có vẻ cũng không được tốt cho lắm , bị Hoàng đánh cho mấy phát là cả người mềm nhũn . Hoàng thấy vậy thì cả mừng , bồi thêm mấy cú nữa rồi nhồm dậy , đang định vào thế đề thì giật mình , bởi gã còi nằm dưới đất lúc này không hiểu đã biến đi đằng nào mất .

" Hắn đâu mất rồi ? "

Từ cái bóng đen xì của một người phụ nữ đi đường gần đó , có thứ gì đó từ từ trôi lên , giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Hoàng . Là Jonas . Cuối cùng thì gã cũng đã hiểu , vì sao tên này có thể nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với mình như vậy .

.....

- Ha ha ha , mày chạy không thoát đâu , dừng lại đi , Jonas này sẽ thưởng cho mày một cái chết êm ái nhất ...

Hoàng điên cuồng chạy miết . Phía sau , gã còi kia vẫn bám theo như hình với bóng . Lúc này , hai bắp chân của Hoàng đã rách ra , trên người đầy vết thương , ngón cái tay phải cũng bị chặt mất , máu chảy không ngừng . Nguy hiểm nhất là đầu óc của hắn bây giờ bắt đầu trở nên mơ hồ không tỉnh táo , có lẽ không còn duy trì được trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn được lâu hơn nữa .

Không thể phủ nhận , về mặt thể lực thì gã còi đó hơn Hoàng không chỉ một bậc , lại thêm kỹ năng tập kích vô cùng quý dị kia nữa . Cũng may , hình như gã cũng không thể sử dụng nó một cách liên tục được . Theo như Hoàng đề ý thì mỗi lần gã thi triển nó phải có thời gian giãn cách trung bình là 40 giây , nghĩa là vẫn còn một số điểm hạn chế . Thế nhưng , suốt một tiếng đồng hồ bị hắn truy kích , Hoàng cũng đã suy yếu lắm rồi .

Mưa càng ngày càng nặng hạt . Đường phố Thượng Hải tuy đã về đêm , song khắp nơi đều có đèn đuốc sáng trưng nên trông cũng chẳng khác gì ban ngày . Có lúc Hoàng định dẫn hân về khu ổ chuột Chuồng Heo để tìm sự trợ giúp từ đồng đội , song khi nghĩ tới khả năng đặc biệt của gã thì bỏ ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc . Hắn biết , hiện giờ không có ai trong đội là đối thủ của gã cả , kể cả hân .

Hoàng chạy vào một căn nhà hai tầng tối mịt nằm bên đường , nấp sau rèm ban công rồi rút khẩu M88 ra , nín thở lắng nghe động tĩnh của đối phương . Song vừa mới ngồi được nửa phút , bản năng sinh tồn lại một lần nữa cảnh báo với gã rằng nguy hiểm đã tới ngay trước mặt . Hoàng tròn mắt giờ khẩu M88 lên ngang mặt , vừa kịp chặn một ngọn chủy thủ lạnh lẽo đâm xuống trán mình trong tích tắc .

" Xoảng "

Hoàng tung mình nhảy từ trên tầng ba xuống , vừa chạm đất đã bật dậy lao vút đi . Hân căng mắt nhìn ra xa , thấy cách đó hơn hai trăm mét là một khu đất phân lô chờ quy hoạch thấp hơn mặt đường , nước đọng lại thành từng vũng lớn , bên trên là đường dây điện cao thế mắc chằng chịt thì hai mắt lóe lên rồi chạy về phía đó . Jonas khẽ nhếch miệng cười nhạt nhìn theo hướng gã bỏ chạy , cả người dần chìm xuống mặt đất , biến mất ngay dưới cái bóng của chính mình .

- Chạy ư ? Mày chạy không thoát đâu !

Chỉ hai phút sau , một cỗ sát khí đột ngột ập tới từ phía sau lưng . " Xoẹt " một tiếng đánh gọn , lưỡi chủy thủ trong tay Jonas vừa giờ lên đã để lại một vết rạch dài gần hai chục phân trên lưng Hoàng . Hân tức giận quay người lại , tung một cú đá vòng cung vào bả vai gã . Thế nhưng do thể lực đã suy giảm khá nhiều nên cú đá này bị Jonas đỡ được tương đối dễ dàng , chủy thủ trên tay phải lại tiếp tục hướng ngực Hoàng đâm tới .

Hoàng nhích người sang trái ba phân để tránh cho một dao này không đâm trúng chỗ hiểm , liều mạng xáp vào bóp cổ gã . Ngọn chủy thủ lạnh ngắt trên tay Jonas giờ đã đâm lút cán vào ngực phải hân , song lúc này Hoàng cũng không có tâm trí đâu để quan tâm tới nó nữa . Jonas bị Hoàng dùng hai bàn tay cứng như sắt bóp chặt cổ mình không buông thì hai mắt tròn tròn , sắc mặt thoáng chốc chuyển sang tím bầm vì thiếu dưỡng khí .

- Muốn lấy mạng tao ? Đừng mơ !

Hoàng hung hăng gào lên , tay phải dùng lực bóp mạnh . Gã còi há miệng ra đớp đớp không khí , chiếc gang tay sắt trên tay trái cầm thẳng vào ngực Hoàng . Vẫn là cảm giác tê dại toàn thân như bị điện giật ấy , Hoàng khẽ rung mình , hai tay đang bóp cổ đối phương cũng vô thức lỏng đi . Jonas không bỏ lỡ cơ hội trời cho , vùng chân đá mạnh vào vết thương trên ngực phải của Hoàng . Cả người gã văng ra xa hơn mười mét , nặng nề va trúng một cây cột điện gần đó rồi từ từ gục xuống . Jonas vừa bước từng bước lồm bồm về phía hân vừa thở hồng hộc nói bằng tiếng Anh :

- Mày được lắm, không tầm thường chút nào. Nếu mày may mắn hơn chút nữa .. thì người nằm xuống hôm nay có khi lại là tao cũng nên ...

Hoàng chống tay xuống đất rồi từ từ đứng dậy, nhìn Jonas nở nụ cười khó hiểu. " Soạt " một tiếng, lúc Jonas định thần lại thì hắn đã bám một nhánh chìa ra của cành cây bị đổ gần đó, treo lên cột điện cao thế nheo mắt nhìn chính cái bóng của mình in hình dưới mặt nước, gần giọng :

- Giờ mày mới biết thì muộn rồi ..

Hoàng dứt mạnh mấy sợi cáp đang treo vắt vương thành chùm trên đầu rồi ném mạnh xuống dưới, lúc này khắp nơi đều là những vũng nước lớn nhỏ cười nói .

- KH Ô Ô Ô NG ....

..oOo..

- Trời, cậu vừa gặp chuyện gì vậy ? Tai nạn à ?

Hiệp bước ra mở cửa, thấy Hoàng cả người đầy máu kéo một cái xác đi vào thì giật mình thiếu chút nữa thì hét lên. Hoàng vứt cái xác trong tay xuống nền phòng rồi nằm vật ra giường, nhắm nghiền hai mắt không ngừng thờ hồn hèn. Lúc này, Phúc, Hoài My, Hồng Thắm nghe tiếng động bước từ phòng trong ra, thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng không khỏi giật mình.

- Hộp cứu thương đâu ? Hoài My vừa lục ba lô của Hoàng vừa sốt ruột hỏi.

- Để em.

Thắm bước ra nhẹ giọng nói rồi lấy ghế ngồi xuống cạnh Hoàng. Lúc này trên người gã chẳng chịt vết thương, đâu cũng thấy toàn máu là máu, cũng chẳng hiểu tại sao hắn lại có thể chịu đựng được tới giờ phút này nữa. Hiệp thấy Thắm để một tay lên vết rách lớn trên ngực phải gã, khoảng chừng vài phút lại chuyển đi chỗ khác, từ bàn tay của cô ta tỏa ra một quang sáng màu trắng nhạt nhu hòa, đi tới đâu là các vết thương nhẹ ngoài da tự động lành lại đến đó thì lấp bấp :

- Cô ta .. cô ta biết phép thuật từ khi nào vậy ?

- Đó là kỹ năng " Health Optimization " mà cô ta đòi ở chỗ của chủ thần, có tác dụng chữa trị thương tích cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Phúc đáp, ánh mắt vẫn không rời khỏi gã đàn ông gầy nhom mà Hoàng vừa lôi từ bên ngoài về, lúc này cũng đang nằm hôn mê bất tỉnh dưới mặt đất.

- Kiểm thử gì đó trời chặt hắn lại ..không thì chặt đứt hết tứ chi của hắn đi, tên này nguy hiểm lắm đấy.

Hoàng mở miệng nói với về mặt mũi, hai mắt vẫn nhắm nghiền, nằm im trên giường để Thắm tiến hành trị liệu.

- Hắn ..là người của đội kia ? Hiệp cẩn thận hỏi.

Hoàng khẽ gật đầu thay cho câu trả lời, chỉ tay vào túi nilon màu đen mình vừa để trên bàn nói :

- Kia là .. vũ khí của hắn.. nói thực, tôi hôm nay suýt tí nữa là mất mạng dưới tay gã rồi, may mà ..

Hoài My mở túi nilon ra, thấy bên trong có một đôi chiếc găng tay kim loại và một thanh chùy thủ thì sắc mặt lộ vẻ hưng phấn. Cô cầm thanh chùy thủ óng ánh sắc vàng lên ngắm nghía rồi lôi con dao đất bên hông ra, chém mạnh vào nó. Con dao găm của Hoài My vừa chém xuống thì đã gãy làm đôi, một nửa văng ra suýt tí nữa thì trúng Hiệp, làm gã tru lên như heo bị chọc tiết.

- Đúng là hàng tốt ! Em có thể lấy nó dùng được không ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 8: Số 1

Hoàng vừa xoay lưng nằm úp xuống giường cho Thắm tiến hành trị liệu vừa khẽ gật đầu. Hoài My lúc này mới hí hửng cầm thanh chùy thủ tinh xảo đùa nghịch trên tay, một lát sau mới ngượng ngùng nhìn hắn nói :

- Cái này ...khi nào trở về chủ thần không gian, em đổi lấy vũ khí sẽ đem trả lại cho anh !

Hoàng khẽ phát tay tỏ ý không cần. Phúc lấy xích sắt trói chặt tay chân gã còi nằm dưới đất, lại kiên nhẫn chờ cho tới khi Thắm kết thúc trị liệu thì mới mở miệng hỏi :

- Cậu gặp tên này ở đâu ? Lightning Team có tất cả bao nhiêu thành viên ? Bọn họ hiện giờ đang ở đâu ? Có phải là cậu gặp mặt chúng trong sông bạc Thiên An không ?

Hoàng vẫn mình ngồi dậy , lục ba lô lấy thuốc xức vào vết thương . Những chỗ nào không tự xức được thì nhờ Thẩm giúp , ngực hắn giờ quần băng trắng chằng chịt , trông chẳng khác một cái xác ướp là bao . Tuy nhiên Hoàng vẫn phải công nhận rằng , hiệu lực của kỹ năng " Tối Ưu Hoá Sức Khỏe " có thể đôi ở không gian chủ thần quả là chỉ có thể dùng hai chữ " kỳ diệu " để hình dung . Lúc về tới đây gã vẫn còn đang trong tình trạng kiệt sức , cả người trên dưới không đâu là không có vết thương . Vậy mà chỉ sau một tiếng đồng hồ được Thẩm dùng siêu năng lực chữa trị đã hồi phục lại tới bảy , tám phần . Việc băng bó chỉ là để cẩn thận không cho vết thương bị nhiễm trùng mà thôi .

Hoàng quay sang nhìn Thẩm nói với vẻ cảm kích :

- Cảm ơn cô , may mà có cô , chứ không thì .. tôi phải nằm bẹp hai hôm liền là ít .

Thẩm gượng cười xua tay rồi lao đảo đứng dậy bước về phòng , dáng vẻ mủi phần suy yếu . Hoàng đang định đứng lên đưa cô ta về tận phòng thì Hiệp đã ấn hắn xuống rồi làm thay . Hoàng gãi đầu ngồi xuống giường rồi rút thuốc ra hút , thấy khuôn mặt nghiêm túc của Phúc thì liền đem toàn bộ chuyện đã xảy ra kể tóm tắt lại hết một lượt .

- Cái gì ? Sỡ cũng không chịu nổi một đòn của hắn ? Có nhầm không vậy ?

Hiệp nghe Hoàng kể lại được một nửa thì giật mình hỏi lại , mãi cho tới khi nhận được cái gật đầu thứ tư liên tiếp của gã thì mới dám tin đây là sự thực .

- Bọn chúng chỉ có ba tên thôi à ? Phúc hỏi .

- Tôi chỉ thấy ba người bọn chúng ở đó thôi . Không , chính xác là hai người mới phải . Lúc đó tên này có lẽ đã dùng thuật ẩn thân hay một thứ gì đó tương tự thế . Hai tên còn lại chính là người mà chúng ta đã gặp qua trong không gian chủ thần đó , còn ai nữa không thì chịu .

Hoàng thở ra một ngụm khói rồi đáp , đoạn quay sang nhìn Hiệp hỏi :

- Làm xong việc chưa ?

Hiệp đáp :

- Chấm xanh ở nhà ga đúng là bạn gái của Sing . Cô ta không chịu theo hai người bọn em , cuối cùng anh Lập phải dùng tới vũ lực mới bắt được về đây . Giờ bọn em đang giam cô ta ở một khách sạn cách đây hơn một kilomet . Em đã bao trọn cả cái khách sạn đó một tháng rồi , gã béo cũng bị giam ở đó nữa . Thứ Lễ giờ đang ở đó để trông chừng hai người này .

Hoàng gật đầu , căn môi nói :

- Vậy là chỉ còn hai vợ chồng chủ nhà và cặp sát thủ do Sâm mời tới nữa thôi ... Bốn người này cũng nằm trong danh sách cần được bảo vệ . Để tôi lên tìm hai vợ chồng chủ nhà , dùng vàng dụ họ rồi khỏi đây xem sao , có khi lại được cũng nên .

Phúc lắc đầu nói :

- Hai người bọn họ đều là những cao thủ tuyệt đỉnh , rất khó đối phó . Tôi đã thử dùng thuốc mê đánh lừa bọn họ , song không có tác dụng . Giờ chỉ còn cách chú ý quan sát bảo vệ họ mà thôi . Nhưng chúng ta cũng không cần quá lo lắng , trừ khi gặp " Số 1 " hoặc người của đội đối phương thì cơ bản không có ai làm khó dễ được bọn họ .

- Cậu bảo tên này có kỹ năng di chuyển dựa vào bóng của sinh vật khác ? Phúc chỉ tay xuống gã đàn ông bị trói gô ở góc phòng hỏi .

- Đúng vậy , phải cực kỳ cẩn thận trông chừng hắn . Tên này đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn , ở đây không có ai là đối thủ của hắn cả .. Mà chết tiệt , chính tôi cũng không biết làm sao để khống chế được gã , cái kỹ năng đó thực quá mức quý dị ... Tốt nhất là cứ một đao chém chết , đỡ lưu họa về sau . Còn hai kẻ còn lại .. tên to con đó có thực lực rất mạnh , tất cả chúng ta hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ của gã . Người phụ nữ thì chưa ra tay bao giờ nên tôi cũng không rõ lắm , song chắc cũng không phải hạng tầm thường đâu .

Phúc gật đầu về đã hiểu rồi bảo Hiệp lấy nước tới dội vào đầu gã . Thấy việc dội nước không có kết quả , Phúc vào phòng trong cầm một hộp kim loại hình chữ nhật đi ra . Hắn lấy từ trong đó ra một cái xilanh được bơm sẵn thứ dung dịch gì đó màu trắng đục chích vào người gã . Hoàng và Hiệp ngồi đó thấy thế thì thầm nuốt nước bọt . Chọc ai thì chọc , nhưng tốt nhất chớ chọc vào tên đeo kính này , kẻo có khi đến lúc chết cũng không hiểu vì sao .

Chỉ năm phút sau , Jonas thấy cả người ngứa như bị kiến bò , khó chịu vô cùng thì mới từ trong hôn mê tỉnh dậy . Hắn phát hiện ra Hoàng - kẻ mà mình đuổi giết đang ngồi chễm chệ trước mặt thì vội cự mình , song khi phát hiện ra cơ thể mềm nhũn không thể động đậy được thì gấn giọng :

- Chúng mày ...

Phúc nhìn Hoàng khẽ nhún vai . Hoàng lắc đầu nói :

- Nói bằng tiếng anh đi , chắc gã hiểu .

Phúc giờ một chiếc lọ nhỏ màu trắng ra trước mặt Jonas lạnh lùng nói :

- Thị giác của mày vẫn ổn đấy chứ ? Có nhìn rõ thứ tao đang cầm trong tay không ? Trong vòng 45 phút nữa, nếu không có giải được thì mày chuẩn bị rời bỏ cõi đời này luôn đi là vừa . Khôn hồn thì thành thật trả lời mấy câu hỏi sắp tới của bọn tao , nếu không thì ...mày biết rồi đấy , 6000 điểm thưởng , chúng tao chưa dư dả đến nỗi bỏ qua số điểm thưởng khổng lồ này đâu ..

- Kaly Xyanua ? Jonas nhếch miệng cười nhạt : Đừng dọa nạt tao vô ích , trong đầu óc của một sát thủ chuyên nghiệp không bao giờ có hai chữ " Khuất Phục " cả . Rồi đây Jonathan sẽ nhai đầu từng đũa một trong số bọn mày ... Khôn hồn thì thả tao ra , tao sẽ xin Jonathan cho chúng mày đặc ân được hưởng một cái chết êm ái nhất , ít ra thì cũng toàn thây .. nếu không thì ..

" Bốp " Phúc dùng báng súng đập một phát vào đầu gã , gần giọng :

- Tao chỉ biết một điều , rằng mày chắc chắn sẽ ngóm trước khi tận mắt nhìn thấy chuyện ấy xảy ra . Tốt nhất là hãy ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của bọn tao , nếu không muốn chịu dây vô về mặt thể xác . Đội của mày có tất cả bao nhiêu thành viên ? Tên và danh tính từng người , phân bố thế nào ? Phương hướng cường hoá ra sao ? Nói !

Thấy hấn vẫn thì gan không thêm hé răng nói nửa lời , Phúc sầm mặt tiến tới , tóm lấy cánh tay phải đeo đồng hồ nhiệm vụ của gã . Đúng lúc này , dự cảm hiểm nguy lại một lần nữa vụt loé lên trong đầu Hoàng , gã không nói nửa lời nhảy vào ôm chầm lấy Phúc .

"BÙM!"

Căn phòng bốn người đang ở sụp đổ tan tành vì chấn động của vụ nổ . Hiệp , Phúc và Hoàng lồm cồm bò ra từ trong đồng gạch đá , nhìn về nơi trời gã còm ban nãy giờ chỉ còn lưu lại mùi thịt cháy khét lẹt trong không khí , méo mặt cười khổ .

- Can đảm lắm .. lại còn có thể tự bạo nữa ư .. ngoài sức tưởng tượng của tôi đấy .

Hoàng lấy tay lau vết nám trên mặt gạt gù nói . Hiệp há hốc miệng một hồi lâu rồi thở dài :

- Vậy là mất 3000 , à không , 6000 điểm thưởng rồi . Là 6000 điểm đó , bằng cả bộ phim trước của tôi ấy chứ ít à !

- Không , thế là đủ rồi ...

- Cuộc chiến lần này , chúng ta ... sẽ là người thắng .

Phúc lồm cồm bò dậy , nhếch mép cười nói .

..oOo..

Thư Lệ nhìn căn phòng tồi tàn ga giường có tới nửa năm chưa giặt trước mặt khẽ thở dài . Cô đã xem qua hết một lượt các căn phòng ở đây , song thứ nhận được chỉ là nỗi thất vọng tràn trề .

Không tivi , không điều hoà , không máy tính , một cái quạt điện cũng không ...thì đã đành . Trải qua một "The Rebel " thiếu thốn đủ bề , Thư Lệ cũng đã quá quen với việc này rồi . Thế nhưng riêng việc phải tắm rửa sau những bức vách tồi tàn được ngăn cách bằng một tấm vải thưa gần như chẳng che chắn được gì , hoặc mấy tấm ván gỗ ghép sơ sài lại với nhau thì cô chẳng thể nào chấp nhận được .

"Haizz , công bằng mà nói , điều kiện thế này cũng vẫn còn tốt hơn The Rebel nhiều .." Thư Lệ tự an ủi mình , tay phải lấy một quả bóng bằng kim loại nhỏ xíu trong ngực áo ra ngắm nghía . Cô nhắm mắt làm theo chỉ dẫn của "chủ thần " , truyền ý niệm của bản thân tới quả cầu nhỏ trong tay .

"Woa .."

Thư Lệ mở mắt nhìn xung quanh một vòng , gương mặt không giấu nổi vẻ hài lòng . Lúc này cô đang ở trong một căn phòng hình chữ nhật rộng tầm 20 mét vuông chia làm hai gian :Phòng ngủ và buồng tắm . Trong phòng ngủ có một chiếc ghế sofa , một tủ quần áo , một chiếc giường lớn và một bàn trang điểm . Đây là " shelter house " , thứ mà Thư Lệ phải tìm tới đó mất ở "khu trao đổi của thần linh " mới mới thấy , trị giá tới 5000 điểm thưởng , có thể dùng để làm nơi trú ẩn tạm thời , hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài .

Thư Lệ lại gỡ tủ quần áo , chọn một bộ đồ mặc ở nhà rồi bước vào phòng tắm . Ngâm mình trong bồn nước lớn ấm áp , cô thấy mình như được sống lại một lần nữa , mọi phiền toái mọi mối giờ phút này đều bay biến đi đâu mất hết . Ngã người ra thành bõn , Thư Lệ khẽ thở ra một hơi , hai mắt lim dim , mái tóc dài đen nhánh tuý tiện xoa xuống bờ vai thon thả trắng như bạch ngọc .

" Mình còn phải ở chung với mấy người này cho tới bao giờ nữa ? Chuyện điên rồ này tới khi nào mới hoàn toàn kết thúc ? "

Nghĩ tới cái đêm kinh hoàng trong phủ chánh sứ , rồi lúc bị Sỹ bắt làm con tin trong "The Rebel " , Thư Lệ lại không kìm được mà khẽ rùng mình . " Nếu không có gã đó thì giờ mình chắc đã ... " Thư Lệ nhìn bọt nước trong tay , mông lung suy nghĩ .

Được một lúc , cô thở dài bước ra khỏi bồn , lấy khăn tắm lau người rồi với lấy bộ đồ treo sẵn trên mắc .

Thấy khung cảnh trước mặt đột ngột thay đổi , Thư Lệ giật nảy mình , bộ Vie Suit cầm trong tay rơi xuống mặt đất . Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như không có mặt một ai khác trong phòng cô lúc này . Nhưng rất tiếc , trong phòng không những có người , mà lại còn là một gã đàn ông nữa .

Người đàn ông đó là Phúc . Mười phút trước , gã có tới tìm Thư Lệ để giao cho cô nhiệm vụ canh chừng mấy người cần được bảo vệ lần này , thấy cửa phòng mở toang thì bước luôn vào . Phúc đang cau mày quan sát quả cầu kim loại kỳ lạ cao hơn 1m trong phòng thì mọi chuyện đột nhiên thay đổi hẳn . Chỉ trong chớp mắt , quả cầu kia đã biến nhỏ lại chỉ bằng một trái bida , còn Thư Lệ thì đột ngột xuất hiện trước mặt gã trong tình trạng " thiếu vải " .

Thư Lệ tức giận nhìn Phúc . Lúc này cô đang mặc một chiếc váy dài hai dây bằng vải mỏng dài xuống ngang đùi , khoe trọn vẹn bờ vai trắng nõn nà , bộ ngực căng đầy không có áo lót đỡ vẫn vươn ra một cách kiêu hãnh . Chiếc váy cô đang mặc gần như là trong suốt , lại được may rất vừa vặn với cơ thể nên khoe rất rõ những đường cong quyến rũ trên người , nhất là vùng bụng dưới phẳng lì và cặp đùi thon dài gợi cảm .

Song thứ thu hút sự chú ý của Phúc lúc này không phải là cơ thể cô , mà chính là đôi mắt , đôi mắt giận dữ đang nhìn chăm chăm vào hắn . Một đôi mắt như muốn lột trần tất cả suy nghĩ trong đầu óc người đối diện .

Khi ánh mắt đó chiếu vào người , gã cảm nhận rất rõ có thứ gì đó vừa mới mờ ra trong ngực mình . Đây là một loại cảm giác hết sức kỳ diệu và khó diễn tả thành lời , nếu phải tìm một từ để cất nghĩa nó thì chỉ có thể là :

Hung phấn , cực kỳ hưng phấn !

Gần như ngay lập tức , một khối lượng thông tin đồ sộ đổ vào trong não Phúc , làm gã thấy đầu mình như sắp sửa nổ tung vì quá tải . Tiếng nói chuyện cười đùa của bọn trẻ , tiếng bước chân của người đi đường trên phố , tiếng còi xe inh ỏi , tiếng nước chảy róc rách trong bồn rửa mặt nhà đối diện ..cho tới suy nghĩ của hàng nghìn con người trên khắp thành phố Thượng Hải lúc này ..tất cả đều đua nhau đổ xô vào óc hắn như nước lũ tràn bờ , cuộn cuộn chảy không bao giờ hết ....

" AAAAAAAAAA "

Phúc ôm đầu quỳ gối xuống nền nhà gào lên thống khổ , trước cặp mắt vừa giận dữ vừa ngạc nhiên của Thư Lệ trước mặt .

- Này , có nghe tôi nói gì không đấy ?

Phúc giật mình từ trong suy tưởng trở về thực tại , trằm mắt nhìn tấm biển lớn in năm chữ " Viện Tâm Thần Trung Ương " trước mắt . Hoàng hơi ngập ngừng một hồi rồi hỏi :

- Chuyện kia .. cậu chắc chắn là đã sơ tán hết được người dân khu đó đi hết rồi chứ ? Tôi không muốn chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với bọn họ đâu .

- Yên tâm đi .

Phúc hồ hững gật đầu đáp .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 9: Qigong Cannon.

Lúc này đã là nửa đêm , hai người đột nhập vào trong khá suôn sẻ không gặp trở ngại gì . Hoàng bắt một gã nhân viên trực ban lại để hỏi nơi giam giữ " Số 1 " , song phải tới người thứ tư thì mới hỏi ra được điều mình cần .

Tới trước cửa phòng , Hoàng lấy tay chặt vào gáy gã bảo vệ làm gã lăn quay ra bất tỉnh rồi quẳng sang một bên . Hắn xoay tay nắm , thấy cửa đã bị khoá trái từ bên trong thì quay sang nhìn Phúc . Sau khi nhận được cái gật đầu của gã , Hoàng hít một hơi dài rồi tiến vào trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , phá cửa lao vào .

Đập vào mắt họ bây giờ là một căn phòng rộng chừng 15 mét vuông , nội thất bên trong khá đơn giản , chỉ có một chiếc giường đơn và một cái bàn nhỏ , tới ghế ngồi cũng không có . Nhất thời , cả Hoàng và Phúc đều nhìn chăm chăm người đàn ông đang nằm quay mặt vào tường trên giường với vẻ khấn trung .

- Các cậu là ai ?

Lão già nghe thấy tiếng động thì chậm rãi ngồi dậy , quay đầu lại nhìn hai người hỏi , sắc mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên .

" Đúng là "Số 1 " rồi , thứ cảm giác áp bức này ... không sai vào đâu được ! " Hoàng khẽ nuốt một ngụm nước bọt . Không chỉ có diện mạo giống hệt như trong phim , Hoàng có thể trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn mà cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình toát ra từ người lão già có bề ngoài vô hại này . Trực giác cảnh báo cho gã biết : Lão già này rất nguy hiểm , có thể uy hiếp tính mạng của hắn bất cứ lúc nào .

" Tránh xa lão ta ra ..nếu không muốn chết ! "

- " Số 1 " phải không , chúng tôi tới đây là có việc muốn nhờ ông .

Phúc đặt chiếc vali xách trên tay xuống đất rồi mở ra , cẩn thận nói từng câu từng chữ . Lão già nhũn mảy nhìn số vàng sáng rực xếp đầy bên trong cười nói :

- Nhờ ta ? Ha ha ha ..

Ông lão xua tay rồi nằm xuống kéo chân lên đắp , lắc đầu nói :

- Ta thì giúp được gì cho cậu cơ chứ ? Ha ha ha , về đi , về đi cậu bé ..

- Có hai đại cao thù muốn thách đấu với ông .

Phúc quay sang nhìn Hoàng rồi chậm rãi nói tiếp .

- Ông không tin sao ?

Song mặc kệ Phúc có nói gì đi chăng nữa , ông ta cũng chỉ đắp chăn nằm quay mặt vào tường , tuyệt không có phản ứng gì khác . Phúc sầm mặt nhìn Hoàng nói :

- Hoàng , lên đi .

Hoàng do dự nhìn lão già trước mặt rồi hít một hơi thật sâu , áp chế nỗi sợ hãi trong lòng xuống . Gã rút một con dao nhỏ trong ngực áo ra rồi bắt thần lao tới . Chỉ chưa đầy nửa giây đã áp sát chiếc giường , con dao trong tay nhắm định đầu lão ta bỏ xuống .

" Soạt "

Mặc dù không biết chuyện gì vừa xảy ra , nhưng trực giác cho Hoàng biết rằng nguy hiểm đã cận kề . Trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , con người ta đặc biệt nhạy cảm với những mối nguy hiểm có thể đe dọa trực tiếp đến sinh mạng của mình . Hoàng lắc đầu sang trái rồi nhảy lùi lại , gặp người xuống rồi lộn ra đằng sau , chân phải vừa tiếp đất thì bật mạnh sang trái ba bước . Toàn bộ những động tác trên đều được hắn thực hiện trong tình trạng vô thức , hoàn toàn do bản năng trong cơ thể chỉ đạo . Tới chính bản thân Hoàng cũng không biết mình làm vậy là vì mục đích gì nữa .

Thấy chàng trai trước mặt không ngờ có thể né tránh được mấy đòn phản công liên tiếp của mình , sắc mặt của lão già đầu hói không giấu nổi vẻ ngạc nhiên cùng kích động .

"Tốc độ , tốc độ ..quá khủng khiếp ! Đó là loại tốc độ gì vậy ? Người bình thường có thể đạt tới tốc độ đó hay sao ? "

Hoàng phải gồng mình lên mới miễn cưỡng chống đỡ nổi thế công tới tấp của lão già trước mặt , thỉnh thoảng lắm mới có lấy một cơ hội phản công . Tốc độ hiện giờ đã là cực hạn đối với hắn , cơ nhục trên người do phải chịu sức ép quá lớn mà đã thâm tím hết cả lại , song nếu đem so với Lão Quái trước mặt thì vẫn còn kém hơn không chỉ một bậc . Cứ nhìn bộ dáng an nhàn của lão trong khi vẫn đang chiếm thượng phong bây giờ thì biết .

Mất thấy một đòn tấn công vào mạn sườn đã không thể nào tránh kịp , Hoàng cắn răng sấn tới thu hẹp khoảng cách , tung một cú đâm móc vào họng lão . Một tiếng "Rầm " đinh tai nhức óc vang lên , tới khi Phúc định thần lại được thì trong phòng chỉ còn mỗi lão già kia , Hoàng không hiểu đã biến đi đằng nào mất .

Phúc chạy tới đằng sau vách tường , lúc này đã bị phá thủng một lỗ to tướng lòi Hoàng từ trong ra . Hoàng lồm cồm bò dậy , lấy tay lau vết máu trên khoe miệng , đang định sấn tới đánh tiếp thì bị Phúc kéo áo giữ lại .

- Khá lắm , nhóc . Lâu lắm rồi tao mới được đánh một trận đã tay đến thế . Mày cũng không phải hạng tồi đâu , rất có tiềm năng đấy .

Lão Quái nhìn Hoàng cười nói , sâu trong ánh mắt ẩn hiện một tia sát khí rất khó nhận ra . Phúc vỗ vai Hoàng hỏi :

- Có sao không ?

- Không sao . Hoàng hít một hơi dài rồi lắc đầu đáp . Mặc dù không nói ra nhưng nội tâm hắn bây giờ đang vô cùng hụt hẫng . Từ lúc khai mở được Bản Năng Sinh Tồn tới nay , hắn thực sự đã đi từ tự tin tới kiêu ngạo lúc nào không biết . Để tới hôm nay , trong một tối mà chịu những hai lần đã kích , hắn mới tỉnh ngộ và nhận ra rằng trong thế giới phim kinh dị , sức mạnh đó còn vô cùng nhỏ bé , chỉ như một hạt cát nhỏ trên sa mạc mà thôi , không hơn không kém .

Phúc nhìn "Số 1 " nghiêm mặt nói :

- Chưa đâu , người mà chúng tôi muốn nhờ ông đối phó còn lợi hại hơn hắn rất nhiều . Giờ ông đã tin lời tôi nói rồi chứ ? Hãy giúp chúng tôi thanh toán chúng , số vàng này sẽ là của ông .

Lão già nheo mắt nhìn Hoàng hỏi lại :

- Thằng đó nói thật chứ ? Còn kẻ lợi hại hơn cả mày nữa sao ?

Phúc khẽ huých vai Hoàng . Gã liền vội làm mặt nghiêm túc rồi gạt đầu đầy quả quyết . Lão Quái liếc nhìn vali đầy vàng để dưới mặt đất , suy nghĩ một hồi rồi nhìn hai người gạt đầu nói :

- Đi .

" Cố lên , sắp được rồi .. "

Trên ban công sân thượng khu B , đối diện khu ổ chuột Chuồng Heo lúc này có một cô gái đang ngồi xếp bằng tròn , bên cạnh là gần chục cái lò sưởi đang bùng rực lửa . Nếu tinh ý , có thể nhận ra ngọn lửa của những chiếc lò sưởi đang từ từ yếu đi , tỉ lệ nghịch với số mồ hôi đang chảy ròng ròng trên gương mặt cô gái .

Hoài My giờ tay phải lên quá đầu , sắc mặt cực kỳ nghiêm túc , rồi lại tiếp tục ngồi im bất động . Độ chừng hai phút sau , cô chậm rãi mở mắt đứng lên , lại gần một chiếc lò than ở gần đấy , vùng bàn tay đang bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu trắng nhạt đánh xuống .

" RẦM "

Cái lò than làm bằng đất nung vỡ tan ra thành từng mảnh . Mặt sân thượng cũng bị nứt ra , gạch ngói loảng xoảng rơi xuống dưới . Hoài My giờ bàn tay phải ngập trong sương trắng của mình lên thờ dài :

- Không ổn .. mới chỉ tập trung được nội lực vào tay thuận , không thể thi triển Khí Công Pháo (Qigong Cannon) được . Điều kiện để hấp thu năng lượng tự nhiên cũng tương đối hà khắc . Sát thương tuy lớn song trung bình phải mất một tới hai phút mới ngưng tụ được đủ nội lực , lúc giao chiến có kẻ nào chịu đợi mình ngần ấy thời gian cơ chứ ? chưa kể đến yếu tố chính xác nữa ... Dù biết rằng mới chỉ là mức sơ cấp nên không thể quá trông mong vào hiệu dụng , nhưng cũng không tưởng tượng được kỹ năng này lại đáng thất vọng tới như vậy .. ôi ..

- 19,35% .. còn có 0,65 % nữa thôi ... mà sao lâu quá vậy .

Hoài My chán nản ngồi bệt xuống đất , ngẩng mặt nhìn trời . Lúc mới đổi kỹ năng này ở chỗ "Chùa thần " , cô còn rất hưng phấn vì đã có thể tích tụ và sở hữu thứ gọi là " nội lực " chỉ có trong phim ảnh này . Thế nhưng sau một thời gian thử nghiệm , Hoài My đã nhận ra một sự thật phũ phàng rằng : Năng lực này chỉ có tác dụng điều hoà khí huyết trong cơ thể , tăng lực sát thương của mỗi miếng đánh lên một mức nhất định ... Ngoài ra không có công năng nào khác cả . Ngay cả kỹ năng nâng cao " Qigong Cannon " cô dùng 3000 điểm đổi thêm cũng còn nhiều điểm chưa được như ý muốn ..

"Tập trung nội lực vào cả hai tay , tập trung nội lực vào cả hai tay .. " Hoài My khẽ lẩm bẩm rồi nhắm nghiền hai mắt , tiếp tục đi vào trạng thái chuyển hoá nhiệt năng thành nội lực . Lần này cô nhẫn nại ngồi thiền đến gần năm phút , cho tới khi cơ thể không tài nào chịu đựng nổi thêm nữa thì mới ngưng lại . Hoài My từ từ đứng dậy , tay phải của cô lúc này được bao phủ bởi một quang sáng màu trắng rất bắt mắt . Theo sự điều khiển của Hoài My , một quả cầu màu trắng nhạt dần dần ngưng tụ trên bàn tay cô rồi treo lơ lửng giữa không khí , qui dị vô cùng .

- Lớn hơn mọi khi một chút , cũng không đến nỗi tồi !

Nhìn quả cầu hình thành bằng nội lực trên tay , Hoài My khẽ mỉm cười về hải lòng . Cô căng mắt nhìn về phía khu ổ chuột Chuồng Heo , cứ thế đứng im không nhúc nhích .

" Mục tiêu đã xuất hiện . " Hoài My nói vào trong bộ đàm . Cách đó không xa , gần chục chiếc xe hơi xuất hiện , lần lượt đỗ tại mặt Đông khu ổ chuột Chuồng Heo .

" Alo , lập tức di tản ra khỏi phạm vi nguy hiểm , nghe rõ trả lời . " Có tiếng rè rè phát ra từ trong máy bộ đàm , là của Hiệp . Hoài My không thêm đề ý đến gã , neho mắt nhìn về mấy chiếc ô tô đang đậu phía xa , cả người trầm xuống , tay phải giờ quả cầu khí màu trắng nhạt lên cao , hít một hơi dài tập trung tinh thần hết mức có thể .

Hai mắt của Hoài My khẽ long lên , tay phải vẽ thành một đường vòng cung quá mạnh . Quả cầu khí trên tay cô như tên rời khỏi vỏ , lao vùn vụt tới đám đông bên dưới . Thấy nó đi đúng với quỹ tích mà mình muốn , Hoài My không khỏi hưng phấn trong lòng . Mặc dù ngày hôm nay cô đã luyện tập không biết bao nhiêu lần , song độ chính xác khi ra tay vẫn tương đối thấp , chỉ tầm 40 % . Có thể nói , lần này thần may mắn đã đứng về phía cô .

- Chỉ cần lo ba đứa Trung Quốc đó thôi , mấy tên còn lại không được đụng tới , nghe rõ chưa ?

Jonathan nhìn hai gã áo xanh đeo kính lớn tiếng nhắc nhở . Hai người này nghe vậy thì vội vã gạt đầu . Gã đeo kính cánh tay phải của Sâm ngồi cạnh cất giọng rụt rè :

- Hai vị có thể ngồi đây chờ đợi cũng được mà , mọi việc còn lại cứ để người của Đảng Lưỡi Búa chúng tôi lo là ổn ..

Jonathan không thêm trả lời , mở cửa xe bước ra ngoài . Người phụ nữ mặc áo măng tô màu xám cũng theo hân bước ra , vừa nhai thứ gì đó trong miệng vừa nhìn chằm chằm khu ổ chuột Chuồng Heo trước mặt .

- Hừ ?

Gã to con đột nhiên ngoái đầu nhìn lại , hai mắt nhất thời sáng rực như đèn pha . Gã tung người bật cao hơn mười mét so với mặt đất , tay trái phồng lên đâm mạnh vào quả cầu tập kích khiến nó đổi hướng bay thẳng vào một dãy nhà gần đó .

"ÀM"

- Ôi trời ơi !

- Chuyện gì vậy ? Đánh bom à ?

- Im lặng , có nghe không hả ?

Gã đeo kính gào lên , trấn áp bọn đàn em đang nháo nhào hỗn loạn vì vụ nổ kinh người bất ngờ vừa xảy ra . Tầng hai toà chung cư trong nháy mắt trong nháy mắt trở thành một đồng gạch vụn , sức công phá không thua gì 50 kg TNT được kích nổ thành công . Tiếng kêu gào , la hét bắt đầu vang lên , làm người của Đảng Lưỡi Búa và hai tên sát thủ ngồi trong xe cũng phải giật mình .

- Viễn trình công kích ? T12- Việt Nam Đội cũng có người phát triển và cường hoá theo hướng này ? Xem ra Hanks đã quá coi thường bọn chúng rồi . Jonathan , chúng ta nên cẩn thận đề phòng , bọn chúng không yếu như trong tài liệu mà lão Ben gửi cho chúng ta đâu .

Người phụ nữ mặc áo măng tô trầm mặt nói .

- Hừ , cũng chỉ là loại nửa nạc nửa mỡ thôi , có gì đáng ngại đâu chứ . Sau khi giải cứu được mục tiêu lần này , chúng ta sẽ tính sổ với chúng sau cũng chưa muộn . Gã to con lắc đầu phản đối .

- Jonas đã nắm tiếng đồng hồ không có tin tức gì rồi , tôi đã thử gọi cho hắn nhưng không được . Cũng không có thông báo trừ điểm từ phía " chủ thần " , chẳng biết hắn trốn đi đâu nữa ..

Jonathan nhìn lên sân thượng toà chung cư sau lưng , lúc này đã chẳng còn bóng dáng ai nữa lắc đầu nói :

- Jonas tuy yếu , song với kỹ năng ám sát " Shadow Step " thì ngay cả tôi cũng khó mà tóm được hắn nữa là . Chắc chắn là gã lại nhân dịp này ra ngoài tìm nơi ẩn nấp rồi , đúng là chúng nào tật nấy . Hay có sử dụng " Cover -Spirit Force " (Tinh Thần Lực Bao Phủ) tìm gã đi xem nào , để tôi tới đập cho thằng khốn đó một trận .

Rihanna vừa nghe thấy hắn nhắc tới ba chữ " Cover -Spirit Force " thì sắc mặt lộ vẻ khó coi , gạt đi :

- Thôi kệ hắn đi , bây giờ mà đã bắt tôi dùng nó , cậu muốn chờ thêm ba ngày nữa chắc ?

Jonathan nhún vai không nói nữa . Người của Đảng Lưỡi Búa bắt đầu toả ra bao vây khu ổ chuột Chuồng Heo . Rihanna và Jonathan mất khoảng hai mươi phút thì tìm được nơi giam giữ Sâm , mục tiêu phải bảo vệ lần này . Jonathan đâm vỡ chốt cửa đi vào , khi thấy một gã đàn ông bị trói nghiêng ở góc phòng thì quay lại hỏi :

- Rihanna , có phải hắn đây không ?

Người phụ nữ mặc áo măng tô khẽ gạt đầu , song khi thấy gã to con kia bắt tay vào cởi trói thì buột miệng nhắc :

- Jonathan , dừng lại , tôi thấy có gì đó không ổn cho lắm . Cậu có thấy thế không ?

- Chỗ nào không ổn ?

Gã to con cầm sợi dây thừng kéo mạnh , nghe vậy thì hơi giật mình quay đầu lại .

Một tia lửa loé lên trong căn hầm ngầm tối tăm và ẩm thấp .

"BÙNG"

....

- Bắt đầu rồi ư ?

Cách đó hơn hai kilomet về phía Đông Nam , Hoàng vừa nhìn đám mây đen như cây nấm bốc lên từ khu ổ chuột Chuồng Heo vừa lẩm bầm , nét mặt lộ vẻ phiền muộn .

- Không , là kết thúc thì đúng hơn .

Phúc đi đằng sau nhát giọng nói . Bên cạnh là "Số 1 " , lúc này cũng đang nhìn về trung tâm phát ra con địa chấn kinh người ban nãy .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 10: Chạm Trán Rihanna Và ... Qigong Cannon (2)

- Thật ...thật là khủng khiếp ..

Lập rừng mình nhìn một vùng đường kính gần nửa kilomet , mới đây còn là khu chung cư bốn tầng , nơi có đến mấy trăm con người cùng trú ngụ , ăn ở sinh hoạt giờ đã bị san bằng thành bình địa trước mặt , thậm chí nuốt một ngụm nước bọt vào trong cổ họng . Hắn chờ cho chấn động tan hết thì mới rời khỏi chỗ nấp , lại gần quan sát hiện trường . Sức công phá của bạo tạc đạn đối bằng 2000 điểm/một viên ở chỗ của chủ thần quả là chỉ có thể dùng hai từ " khủng khiếp " để hình dung . Nếu không phải giá hơi đắt thì hắn cũng đã đầu tư lấy một quả rồi ..Lúc đó gặp kẻ địch trong phim kinh dị , chỉ cần lén đem một quả thả vào nơi ở của đối phương rồi chờ thời cơ kích nổ .. Thế chẳng phải quá tuyệt diệu hay sao ? Song nói đi cũng phải nói lại , loại bạo tạc đạn này có điểm yếu là không có bộ phận kích nổ từ xa , chỉ có thể chờ đối phương tự mắc bẫy , không cẩn thận là mất cả chì lẫn chài . " Cũng chỉ có những tên quái vật nham hiểm như gã Phúc đó là thích trò này mà thôi " Lập thầm nghĩ .

Nghe tiếng kêu gào thảm thiết của người thân những nạn nhân gặp nạn sát thân , Lập lắc đầu thờ dài quay đi . Gã dồn hết sự chú ý của mình vào trận chiến giữa hai gã sát thủ do Đảng Lưỡi Búa mời tới và ba cao thủ khu ổ chuột Chuồng Heo trước mặt . Lập biết , chỉ cần cứu được ba người này thoát khỏi cái chết được mặc định sẵn trong kịch bản phim là sẽ có một cơ sở điểm thưởng hậu hĩnh từ phía "chủ thần " . Song trước tình hình hiện giờ thì gã cũng chỉ đành lực bất tòng tâm , lúc này hai gã kia đã lôi dây đàn ám khí như trong phim ra sử dụng , tới một con muỗi cũng chẳng thể áp sát chúng nữa là người trần mắt thịt như gã .

Trong khi Lập còn đang mải suy nghĩ phải làm sao để cứu được ba người bọn họ , hoàn thành nhiệm vụ ắt thì một bàn tay bất ngờ từ phía sau vỗ vào vai , làm hắn giật mình quay lại .

- Trời , Hoài My , cô làm tôi hết cả hồn .

- Suyt ! Hoài My giờ ngón tay lên môi suyt nhẹ một cái rồi thì thầm nói nhỏ : " Có muốn hoàn thành nhiệm vụ ắt không ?"

Lập gật đầu như máy . Hoài My mỉm cười đắc ý , chỉ tay về phía hai gã sát thủ đằng xa nói :

- Anh lo việc đánh lạc hướng chú ý của hai gã đó , em sẽ thừa cơ tìm cơ hội lại gần cứu ba người bọn họ . Thế nào ?

- Bằng cách nào bây giờ ? Có chắc chắn không ? Lập hỏi lại .

- Phải thử mới biết chứ ! Hoài My nhấn mặt vỗ vai hắn , chỉ tay về chiếc xe bò cực lớn , bên trên chất đầy bao tải cát sau lưng nói .

- Được ! Thử thì thử !

Lập vốn tính ngang bướng , xưa nay vốn chẳng chịu được ai nói khích mình bao giờ , nghe vậy thì gật mạnh đầu lao ra . Song hắn ít ra cũng còn biết khôn , hiểu rằng không thể cứ thế chạy tới làm bia cho đối phương . Lập lại gần quan sát chiếc xe bò cỡ lớn của Hoài My rồi thử đẩy một cái , song cố hết sức vẫn không xô dịch nổi được nó dù chỉ một li .

" ***** , thảo nào , đem việc khó đẩy cho mình à ? "

Lập hít một hơi dài , vận Unlimited Break cơ sở ba rồi đặt hai tay lên bệ chắn đẩy mạnh . Hoài My thấy chiếc xe bò vượt cỡ rồi bệ phóng lao đi vùn vụt thì vỗ tay , giờ ngón cái về phía gã về tán thưởng . Cách đó không xa , ba cao thủ của khu ổ chuột Chuồng Heo giờ đã có tới hai vị thụ trọng thương , thấy có cứu viện tới thì mừng ra mặt .

Phía bên kia , gã gầy áo xanh vẫn đang thông thả đánh đàn . Mười ngón tay gầy guộc lướt nhẹ trên dây đàn , cứ mỗi nốt nhạc ngân lên là lại có một thứ ám khí phóng tới công kích đối phương . Thấy thế công của Lập quá hung hãn , tên béo đứng cạnh cũng vội vã tham gia vào trận chiến , mười ngón tay lướt như bay trên dây đàn .

Khi còn cách hai gã kia khoảng chừng ba chục mét , Lập nhấc bổng cả xe ném mạnh tới . Cả hai gã vội vã ôm đàn nhảy lùi lại , Lập thì thừa cơ lao thẳng vào bụi rậm gần đó rồi vượt tường chạy mất tích .

Gã gầy định đuổi theo thì bị tên béo đang tay cầm lại .

- Không xong , ba thằng kia đâu rồi ?

Gã béo nhìn quanh quất một hồi , bực mình gắt lên . Gã gầy nghe thế thì cả người khựng lại rồi chỉ tay về phía xa , nơi có bốn người đang rút chạy vào trong khu ổ chuột Chuồng Heo nói lớn :

- Bên kia !

- Ấy , đi đâu mà vội thế ?

- Ai ?

Cả hai gã cùng đồng thanh hét lên , quay người tung một cú đấm về phía sau lưng .

- Câu này để tôi nói mới đúng chứ ? Các anh là ai , sao đang đêm lại kéo tới chỗ này làm loạn , không coi chủ nhà ra gì hả ?

Người đàn ông trung niên ngả người về phía sau , giải trừ lực đạo của hai quyền đánh lên bụng mình , cất giọng lè nhè .

.....

- A !

Một thân ảnh to lớn trời lên từ đồng đồ nát , vừa vùng dậy đã rống lớn đầy giận dữ . Đó là gã to con người Pháp tên Jonathan , thành viên giỏi cả cận chiến lẫn công kích từ xa , sức chiến đấu xếp thứ hai trong Lightning team , chỉ thua "Bá Tước " Hanks - đội trưởng , một trong sáu đại chấp pháp của IOT . Bất quá trông gã lúc này áo quần rách nát , cả người đầy máu , cánh tay trái bị cụt non nửa , nửa mặt bên trái bị bóng nặng , thậm hại vô cùng , đầu còn cái vẻ hiên ngang khi mới bước chân vào trong phim kinh dị nữa .

- Giết ! Tao nhất định sẽ tự tay giết hết tất cả chúng mày , nhất định ! Lũ sâu bọ !

Jonathan điên cuồng rống lên , mắt đầy tơ máu . Cả người của hắn rất nhanh bị ngập trong một ngọn lửa màu tím , đem hơn một mét đất đá dưới chân tất cả đều thiêu thành tro bụi . Hắn dừng lại thở hổn hển rồi chui xuống đồng đồ nát , lôi một cô gái từ trong đó lên , là đồng đội của gã , Rihanna .

Rihanna sắc mặt trắng bệch vì thiếu dưỡng khí , vừa vuốt ngực vừa không ngừng ho khù khụ . Jonathan nhú mày nhìn cô ta từ trên xuống dưới hết một lượt , thấy không có thương tích gì đáng kể thì trầm giọng :

- Là " Surrogate doll " (Hình Nhân Thế Mạng) à ? Đây là lần thứ hai rồi phải không ?

Rihanna gạt đầu về khó khăn , hít một hơi dài rồi ngửa đầu ra sau lấp bắp :

- May mà ..may mà tôi còn nhớ mang nó theo người , nếu không ..nếu không thì tôi thật rồi .. Bọn khốn ấy , ai mà ngờ chúng lại xài trò này cơ chứ ?

Gã to con nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất , gằn giọng :

- Còn tôi thì đi tong luôn cái "Defense Shield " (Khiên Bảo Hộ) trị giá 5000 điểm ở chỗ của chủ thần rồi .. Lại còn thành ra thế này nữa .. Năm thằng khốn đó , không , tất cả chúng nó .. tôi nhất định phải nhai xương hết chúng nó ra thì mới hả giận .

Người phụ nữ da trắng tên Rihanna đang lấy tay vuốt lại mái tóc dài đầy bụi đất , nghe vậy thì thờ dài nói :

- Giờ có không muốn giết chúng cũng không được nữa rồi ... Mục tiêu phải bảo vệ lần này đã chết , mỗi người chúng ta đều bị âm 4000 điểm .. cũng may lần đoàn chiến này áp dụng hình thức "AGAINST " ,điểm số khi triệt hạ các thành viên của đội đối phương đều được x2 , không thì chúng ta chết là cái chắc .. Với tình hình này , Jonas chắc chắn đã rơi vào tay bọn chúng rồi , nếu không thì T12- Việt Nam Đội hoàn toàn không thể biết được nhiệm vụ của đội chúng ta lần này là bảo vệ an toàn cho Sâm , và cũng không giăng được cái bẫy tình vi đến thế .. Lỗi là tại cậu đấy , Jonathan ! Lúc đó tôi đã bảo cậu đừng có coi thường bọn chúng , vậy mà cậu đâu có coi ra gì ?

Gã to con nghiêng răng vung tay tát một cái vào mặt Rihanna , khiến cô nàng ngã dúi dụi xuống đồng đồ nát đá dưới chân rồi gào lên :

- Đừng làm tao phải điên lên nữa , mau dùng Tinh Thần Lực Bao Phủ dò vị trí của chúng đi !

Người phụ nữ da trắng dùng ánh mắt căm hận nhìn Jonathan rồi cắn răng đứng lên , lấy hai tay xoa nhẹ thái dương , nhắm nghiền hai mắt , cơ thể không ngừng run lẩy bẩy . Một lúc sau Rihanna lao đảo ngã ngồi ra đất , hai tay ôm đầu , đáng vẻ thống khổ đến cùng cực . Jonathan im lặng , chờ một lúc cho cô ta hồi sức rồi lạnh lùng hỏi :

- Thế nào rồi ?

Rihanna vừa thở hổn hển vừa đáp :

- Ở quanh khu ổ chuột Chuồng Heo có tất cả là hai đứa , một nam một nữ , cách khoảng hơn hai kilomet về phía bắc có một đứa con gái nữa đang đi ô tô về đây . Trên đại lộ Hoàng Nam cách đây hơn ba kilomet có hai đứa , trong đó có một kẻ là mục tiêu chính lần này , hiện cũng đang di chuyển về đây . Cậu phải cẩn thận , " Số 1 " hình như cũng đã bắt tay với bọn chúng . Còn Jonas , tôi đã quét hình khắp Thượng Hải một lượt song vẫn không thấy hắn đâu , có lẽ là đã ...

- Thằng vô dụng . Thế còn năm đứa còn lại thì sao ? Jonathan hỏi .

- Không biết , tôi chỉ nhớ mặt chúng thông qua mấy tấm ảnh mà Ben đưa cho từ trước thôi . Bọn còn lại chắc là người mới , có giết cũng chẳng được bao nhiêu điểm . Rihanna lấy từ túi áo trong ra mấy tấm ảnh lần lượt của Phúc , Hoàng , Hoài My , Thư Lệ và Lập chia ra trước mặt gã đáp .

- Được rồi . Jonathan nói : Ba tên ở Đại Lộ để cho tôi . Cô lo ba đứa còn lại ở đây đi , có thể duy trì quét hình trong bao lâu ?

- Hai mươi phút . Đó đã là cực hạn của tôi rồi . Rihanna nhấn mặt đáp . Cô thấy Jonathan sầm mặt hùng hổ lao đi thì chợt nhớ ra điều gì , lớn tiếng gọi giật lại :

- Khoan đã , trong ba tên đó có một đứa đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn , là gã đàn ông theo dõi chúng ta ở sông bạc Thiên An , sau đó bị Jonas

đuổi theo ấy . Anh hạ hấn là có 6000 điểm rồi , nhớ để tên còn lại cho tôi nhé . Giờ tôi đã âm tới 4000 điểm rồi , sợ là ..

- Được rồi .

Jonathan để lại một câu rồi lao đi mất hút .

..oOo..

- Wow , cuối cùng thì hai người đó cũng chịu ra tay rồi !

Lập ồ lên một tiếng đầy hưng phấn . Theo như kịch bản của "Kungfu Hustle " thì vào lúc nguy cấp nhất , hai vợ chồng ông bà chủ đã phá bỏ lời thề năm xưa , ra tay đánh đuổi bọn sát thủ do Sâm mời tới , chính thức khai chiến với Đàng Lưỡi Búa . Ông chủ nhà (Bao Tô Công) sở trường là Thái Cực Quyền , hiện đang quay hai gã áo xanh như quay dế . Lập vốn đã hăm mộ những món võ công chi có trong phim ảnh này từ lâu , nay có cơ hội thấy tận mắt thì kích động vô cùng , đến việc Hoài My chạy tới bên cạnh lúc nào cũng chẳng biết .

- Thế nào ? Có nhận được thông báo thưởng điểm không ? Em được 2000 điểm . Bực thật , liều mạng như thế mà chỉ được có nhiều vậy , đúng là không bỏ mà ...

Hoài My khẽ cầu nhàu bên tai Lập . Cô sau khi giao ba người kia cho Thẩm thì nhận được thông báo thưởng điểm từ phía chủ thần . Thế là Hoài My quay vội ra đây ngay , thấy Lập cũng đang nấp ở một góc quan sát diễn biến của bộ phim thì chạy lại gần .

- Lần này anh Phúc làm quá lắm , anh Hoàng về thấy thế nào cũng nổi giận cho mà xem ..

Hoài My nhìn hiện trường vụ nổ sau lưng khẽ thở dài . Mặc dù cô đã không ít lần tự thôi miên mình rằng , đây chỉ là thế giới ảo được chủ thần tạo ra , " ảo " và mãi mãi chỉ là "ảo " mà thôi .. nhưng việc phải tận mắt chứng kiến những cái chết thảm thương , những thi thể dị dạng vẫn làm cho cô không khỏi xót xa . Cô chưa từng thấy nơi đâu mà mạng người lại rẻ rúng như ở đây , như trong cái "Thế giới phim kinh dị " này .

Chẳng lẽ chỉ có không ngừng tranh đấu , không ngừng giết hại lẫn nhau mới có thể phát triển , mới có thể tiến bộ ? Đây là mục đích của "chủ thần " sao ? Sống một cuộc sống bình thường , đâu chỉ khai mở được 1/1000 khả năng của mình thì cũng có gì là không tốt ? Nhưng Hoài My biết , trừ khi có đủ 50000 điểm trong tay ra ...nếu không thì đừng mơ tới chuyện thoát ra cái thế giới kinh khủng này .

" Mình có thể sống tới lúc đạt được số điểm đó sao ? " Hoài My nhếch miệng cười đau khổ .

Trong lúc Hoài My còn đang mãi nghĩ vẩn vơ thì từ dưới mặt đất , một vật thể lạ bất thình lình trôi lên , tóm ngang lưng cô lơ lửng giữa không trung . Hoài My hoảng sợ kêu ré lên , Lập bên cạnh cũng đang chịu cảnh tương tự , bị một cánh tay lớn làm bằng đất trời lên tóm lấy , nâng lên cao hơn chục mét so với mặt đất .

- Cái gì thế này ?

Hoài My nhìn xuống dưới , thảng thốt kêu lên . Sau khi định thần lại , cô ngưng tụ nội lực trong người rồi gồng mình phá tan bàn tay khổng lồ bằng đất đang bóp chặt mình , lộn người nhảy xuống . Lập đối diện cũng gầm lên một tiếng , cơ bắp trong nháy mắt trương nở ra , điên cuồng đâm vào bàn tay đang ôm ngang lưng mình . Cánh tay bằng đất kia sau khi hứng hơn chục cú đâm như búa bổ của gã thì nứt ra , tan thành mấy chục mảnh rơi lộp bộp xuống dưới .

Lập ngã từ trên cao xuống , đứng dậy thờ hồng học nhìn Hoài My . Cả hai còn chưa kịp trao đổi với nhau câu nào thì mặt đất dưới chân họ lại tự động sụt xuống thành một hố lớn . Ngay sau khi hai người rơi xuống dưới , đất đá lại tự động vùi lấp chiếc hố đó lại như chưa có chuyện gì xảy ra .

- Hừm , cũng cứng đầu lắm .

Một bóng người từ xa rời khỏi nơi ẩn nấp tiến lại gần . Là Rihanna . Cô ta nhíu mày nhìn về nơi Hoài My và Lập vừa bước xuống ban nãy rồi lùi về sau ba bước .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 11: Lời Nhắn Cuối Cùng Và ...vĩnh Biệt .

"Crack "

Mặt đất đột ngột nứt ra , Hoài My ôm Lập như một quả đạn pháo trôi lên trên . Trông hai người lúc này mặt mũi lấm lem toàn bụi đất , áo quần xộc xệch , hiển nhiên là vừa ăn không ít khổ từ đòn tấn công bất ngờ của Rihanna ban nãy . Rihanna đứng trên một mô đất cao hơn mười mét lạnh lùng nhìn cả hai . Bên cạnh cô ta lúc này có năm người đất cao gần 3m đứng hộ vệ , hai trong số đó vừa thấy Hoài My cùng Lập trôi lên thì liền xông thẳng tới .

Hoài My vừa đặt chân xuống mặt đất thì đã ăn ngay một cú đấm như trời giáng vào mặt . Lập thì may mắn hơn , chỗ hấn bị Hoài My vút xuống còn cách người đất thứ hai cả thước . Hấn hít một hơi dài rồi lao vào đánh tay đôi với đối phương . Người đất nọ sau khi bị mấy chục cú đấm của gã già vào ngực thì tan thành mười mấy mảnh , trở về là một đồng đất không hơn không kém . Lập cũng ăn mấy đòn vào mặt , lao đảo mãi mới định thần lại được .

Lập lao bỏ về phía Rihanna , song nửa đường thì bị ba người đất nữa trời lên cản trở . Hấn bị ba tên này quần lấy , nhất thời không sao thoát ra được .

- Hừ , để xem chúng mày cầm cự được bao lâu ?

Rihanna ngồi trên cao , sắc mặt tái nhợt nhìn xuống dưới . Không thể phủ nhận , việc sử dụng Tinh Thần Lực Bao Phủ (Cover - Spirit Force) đã làm cô hao tổn quá nhiều sức lực . Vốn chỉ có một chút thiên phú hơn người khác về cảm ứng lực , Rihanna đã bị Hanks ép phải đòi lấy kỹ năng này ở chỗ chủ thần , từ đó trở thành tinh thần không chế giả duy nhất của đội . Trong Lightning team , chiến lực của Rihanna xếp ở hạng cuối cùng , ngang với Jonas , kẻ mới nhập đội sau ba bộ phim gần đây . Kỹ năng " Earth control " mà cô đòi ở chỗ của chủ thần cũng chỉ là kỹ năng hạng B , lực công kích không cao , tác dụng chủ yếu là bảo vệ bản thân trước công kích tập thể của đối phương , nâng cao khả năng sống sót .

Hoài My trong lòng đang vô cùng chấn động , vụ nổ đó khủng khiếp như vậy mà vẫn không thể tiến được hai người này xuống địa ngục , chỉ thế thôi cũng đủ để hình dung thực lực của bọn họ mạnh đến cỡ nào . Nghĩ tới việc phải đấu tay đôi với bọn chúng , cô thấy cả người chột lạnh , mồ hôi chảy ướt đầm hai má .

- "Không ổn rồi , phải tìm cách áp sát đối phương mới được , cứ thế này thì không ổn !

Lập lúc này đã sử dụng Unlimited Break cơ số ba , mỗi một đòn đánh ra đều có uy lực tan bìa nát đá . Hấn biết chẳng thể duy trì được trạng thái này lâu nên này giờ vẫn liều mạng tìm cách áp sát người phụ nữ da trắng kia . Hoài My thì vẫn đang bị vây bởi bốn , năm tên người đất cao to , không tài nào thoát ra nổi .

Thấy Lập liều mạng xông tới , Rihanna hừ một tiếng rồi nhảy lùi lại . Với thể trạng yếu đuối , cận chiến không bao giờ là ưu tiên hàng đầu của cô . Gần chục người đất nữa trời lên bao vây Lập , khiến gã có khổ mà chẳng thể nói được thành lời . Cơ thể hấn hiện giờ đã không còn đủ sức để duy trì trạng thái cường hoá nữa , từng thớ thịt như rách ra , đau đớn vô cùng . Lập cũng đã nghĩ tới và thử dùng kỹ năng Hấp Thụ Sinh Mệnh , song những người đất này đều là Rihanna dùng tinh thần lực khống chế , làm gì có sinh mệnh lực trong người để cho gã lợi dụng ? Hoài My nhìn Lập từ từ gục ngã trong vòng vây của sáu tên người đất thì hai mắt như rách ra , cả người cuống hết cả lên . Chỉ một giây phân tâm , cô trúng một cú đá như trời giáng vào lưng , cả người ngã dúm dụi về phía trước . Tiếp theo là một trận hội đồng lấy năm đánh một .

" Tới rồi !"

Hoài My khê rùng mình . Cô chợt thấy cả người nóng bừng lên , như có một dòng điện cao thế chạy qua mọi góc ngách trong cơ thể mình . Hai mắt nhất thời sáng rực , cuối cùng thì cô cũng đã chạm tới cột mốc 20% , một trong bốn cột mốc quan trọng nhất trong quá trình hoàn thiện bản thân mình , kích hoạt 100% giới hạn cơ thể .

Cắm hai tay xuống mặt đất lấy đà , Hoài My vận nội lực hộ thân , dùng cả bốn chi lao tới chỗ Rihanna . Do có sự hỗ trợ của nội lực hộ thân nên trông cô giờ chẳng khác gì một mũi tên lửa , cơ nhục ở chân và tay phồng hết cả lên , trực tiếp xuyên thủng qua mấy tên người đất cản đường mà phóng tới nơi Rihanna đang đứng .

Rihanna nhìn cái bóng màu trắng đang lao như sao xẹt về phía mình , gương mặt lộ vẻ sợ hãi . Nãy giờ liên tục phải sử dụng tinh thần lực , cô cũng đã kiệt sức lắm rồi . Theo tiếng nghiền răng của Rihanna , một người đất khổng lồ cao hơn mười mét trời lên cản đường Hoài My , còn cô ta thì quay người dùng Phiêu Phù Thuật chạy một mạch . Thế nhưng Rihanna chỉ vừa chạy được mấy bước thì đã bị một cột sáng loá mắt bắn sượt qua vai , làm cánh tay phải ngay lập tức nát vụn , huyết nhục bay tứ tán .

- A!

Rihanna ôm vai phải ngã xuống , không ngừng quần quai rên rỉ trên mặt đất . Thế nhưng trong trạng thái khai mở Bán Năng Sinh Tồn , mọi nỗi đau đớn của cơ thể đều rất nhanh bị bán năng che lấp mất . Rihanna lại gượng dậy rồi điên cuồng lao đi , thế nhưng rất nhanh lại bị đánh gục xuống một lần nữa .

- CHẠY ĐAU HẢ ??????????????

Một tiếng hét lớn đình tai nhức óc vang dậy cả một vùng , sóng âm cường đại đánh Rihanna rơi cắm mặt xuống đất , không gượng dậy nổi nữa . Đó là tuyệt kỹ " Sư Tử Hồng " của bà chủ khu ổ chuột Chuồng Heo đã thành danh trong Kungfu Hustle . Lúc này bà ta đang đứng chống nạnh nhìn Rihanna , gương mặt lộ vẻ giận dữ .

- Còn chưa chịu bồi thường mà đã định trốn ?

Bà chủ nhà sầm mặt , chỉ tay về đồng đồ nát phía sau không ngừng mắng xa xà . Hoài My đang định truy kích , thấy vậy thì khê thờ phào một tiếng . Từ xa , Thẩm , Hiệp và Thư Lệ sau khi thấy chiến cuộc đã ngã ngũ thì mới hót hải chạy tới . Hiệp gãi đầu nhìn Hoài My nói với vẻ mất tự nhiên :

- Xin lỗi , vừa rồi .. tôi bỏ quên khẩu Rocket trong phòng nên phải quay về lấy , lúc quay ra thì đã ..

Hoài My hừ một tiếng , không thèm để ý đến gã . Chẳng cần cô phải nói , Thẩm đã tắt tả chạy lại xem thương thế của Lập từ bao giờ . Thư Lệ vốn đang giữ trọng trách canh chừng bạn gái của Sing và gã béo trong khách sạn , thấy tiếng nổ lớn phát ra từ phía bên này thì hiếu kỳ lái xe qua . Hoài My nhìn Rihanna , khê thờ hắt ra một hơi . Đúng lúc này , mấy bộ đàm đeo bên hông cô bắt chợt reo lên ..

....

- Sao vậy ?

Phúc quay lại nhìn Hoàng , lúc này vẫn còn đang đứng ngây người nhìn về trung tâm con địa chấn ban nãy nhũn mỳ hời .

- Tại sao ... Lực phá hoại của nó lớn như vậy ? .. anh cố tình giấu chúng tôi có phải không ?

Hoàng cau mày nhìn gã lạnh nhạt hời . Thấy Phúc vẫn giữ im lặng , hấn lấy chiếc bộ đàm trên lưng ra , nói như hét vào ống nghe :

- Sao , tình hình thế nào rồi ?

Vừa nghe tiếng trả lời truyền ra từ bộ đàm , sắc mặt của gã vừa liên tục đổi màu , từ tái mét sang cau có , cuối cùng thì xám xịt như mực vậy . Hoàng cầm bộ đàm âm trầm nhìn Phúc , trán nổi gân xanh gần giọng :

- Phúc ..chuyện này .. rốt cuộc là sao hả ?

Phúc lãnh đạm đáp :

- Chẳng có gì cần phải giải thích cả . Anh nghĩ trong một thời gian ngắn như vậy có thể thuyết phục và di tản được bằng ấy người hay sao ? Còn hai vợ chồng chủ khu ấy nữa , nếu họ biết chuyện thì có chịu đồng ý cho chúng ta làm vậy không ? Chưa nói đến tính bất khả thi của việc này , đối phương còn có thể nhìn vào đó mà đánh hơi được mùi nguy hiểm , tới lúc đó mọi công sức của chúng ta chẳng phải đều đổ sông đổ bể hết hay sao ? Cậu cũng hiểu việc này mà , đúng không ?

Hoàng túm cổ áo Phúc nâng lên , trừng mắt nhìn gã nói như thét :

- Mạng người trong mắt mày chỉ nhỏ bé như vậy thôi sao ? Đây là tính mệnh của mấy trăm con người đấy , mày có hiểu không hả ? Tại sao mày khẳng định với tao là ít nhất cũng phải tới rạng sáng mai thì chúng mới bắt đầu hành động ? Mày lừa tao phải không ?

Hoàng đấm một phát vào cằm Phúc , làm gã ngã sấp mặt xuống đất . Phúc lồm cồm nhồm dậy , nhổ một ngụm nước bọt dính lẫn máu xuống đất , nhếch mép cười hời :

- Hoàng , cậu có biết thế nào mới là một người đội trưởng , một người lãnh đạo đúng nghĩa không ?

Hoàng trừng mắt nhìn gã . Phúc ho thêm mấy tiếng nữa , liếc mắt qua " Số 1 " đứng cách đó không xa cất giọng thều thào :

- Đầu tiên , người đội trưởng phải biết dẹp mọi cảm xúc cá nhân sang một bên , đặt lợi ích tập thể lên trên hết . Người lãnh đạo giỏi .. không nhất thiết phải hoàn hảo về mọi mặt , mà là người có thể khống chế , phát huy và tận dụng được hết khả năng của các thành viên xung quanh mình , từ đó tạo cơ hội và điều kiện tốt nhất cho họ phát triển . Ở đây tôi muốn nhấn mạnh hai từ " khống chế " . Không sai , đúng là quyết định đó của tôi có phần tư tâm . Nếu chúng ta lựa chọn phương án dùng " nó " để tiêu diệt " người ấy " thì có lẽ giờ này đã hoàn thành nhiệm vụ , quay về không gian chủ thần rồi cũng nên ...

- Thế nhưng , đứng trước cơ hội được sở hữu một số điểm thưởng khổng lồ trước mắt , tôi đã chấp nhận mạo hiểm đánh cược . Điều này rõ ràng là không hề có lợi cho tập thể mà chỉ phục vụ tham vọng của riêng bản thân tôi mà thôi . Ha ha ha .. Hoàng , có lẽ cậu đang khó hiểu vì không biết tại sao tôi lại đem việc này ra thừa nhận phải không ? Lý do rất đơn giản : canh bạc này tôi đã thua , thua hoàn toàn rồi .

- Đúng , chúng mày đã thua , và sẽ không bao giờ có cơ hội lật ngược tình thế được nữa .

Một giọng nói lẽ nhè đầy phẫn nộ vang lên . Hoàng giật mình ngẩng đầu nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói . Một gã đàn ông quần áo rách nát , nửa mặt bên trái bị bông nặng , cánh tay trái cũng bị cụt phần nửa đang đứng trên mái của hiệu giặt là gần đó nhìn chằm chằm về đây . Người này Hoàng cũng chẳng lạ gì , gã chính là kẻ mà hấn đã gặp trong không gian chủ thần , thành viên của Lightning team - đối thủ của bọn họ lần này .

- Đáng lẽ ra tao định để cho mấy đứa mày sống thêm một thời gian nữa ..nhưng chính bọn ngu ngốc chúng mày đã tự thòng dây treo cổ vào đầu , không thể trách tao được ..Chết đi !

Jonathan gầm lên dữ tợn , cả người bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu tím , điên cuồng lao tới . Hấn khẽ vung tay một cái , một cổ lực đạo vô hình phá vỡ mặt đất đánh về phía ba người Hoàng , Phúc và "Số 1 " . Đường sá cùng nhà cửa cạnh đó cũng nằm trong phạm vi công kích của gã , khiến người đi đường được một phen náo loạn hết cả lên .

Hoàng vội vã khai mở Bản Năng Sinh Tồn rồi ôm lấy Phúc , nương theo lực phản chấn mà bay ra ngoài , định dùng tốc độ tìm đường thoát . Thế nhưng Jonathan có vẻ cũng đã tính trước được điều này . Theo sự điều khiển của gã , một bức tường lửa nhanh chóng được dựng lên , chặn đứng mọi nẻo đường có thể thoát của gã .

- Muốn chạy ? Dễ dàng vậy sao ? Ai cho chúng mày chạy , hả ?

Jonathan hưng phấn rống lên , lao về phía hai người . Hoàng vội bỏ Phúc xuống đất rồi nhảy tới đón đầu gã .

"Soạt "

Một quyền của Jonathan chỉ lướt qua vai phải của Hoàng, mặc dù không bị thương tới khớp xương nhưng ngọn lửa màu tím bao quanh cơ thể gã làm da thịt trên tay hấn sâu vào ba phân bên trong chấy bông hoàn toàn, đau đến mức cả người tê dại.

May mắn chẳng bao giờ đến với ai hai lần trong một ngày. Hoàng có thể tránh được cú thứ nhất, nhưng chẳng thể nào lặp lại được kỳ tích ấy. Ngực phải của gã bị trúng một quyền của Jonathan, cả người bay về phía sau, hung hăng nện xuống mặt đất. Hoàng cắn răng gượng dậy, ngực phải của hắn giờ đã bị thủng một lỗ lớn, nhìn thấy cả xương cốt bên trong.

Jonathan đang định lao tới tiếp tục công kích thì bản năng mách bảo nguy hiểm đang tới gần. Gã quay người ra sau, tay phải giơ lên chặn một cú bổ người lao tới của "Số 1". Một đòn Hàm Mô Công toàn lực này của lão ta khiến hắn tương đối chật vật, bị đẩy lùi về phía sau hơn năm bước mà vẫn chưa dừng lại được.

"Cơ hội tốt!"

Hoàng liều mạng lao tới, nâng nguyên một chiếc xe hơi lên từ phía sau đập thẳng vào đầu gã. Jonathan rú lên một tiếng đau đớn, vung chân đá ngược về đằng sau. Hoàng bị hấn đá trúng bụng dưới, cả người cong lại như con tôm, bay thẳng ra xa, đâm sầm vào một chiếc ô tô đậu gần đó. Cú va chạm bất ngờ làm chiếc ô tô bẹp dí, còn Hoàng thì nằm im không nhúc nhích.

Chỉ còn một tay, Jonathan biết mình không thể đương cự nổi với "Số 1" nên cắn răng lùi lại. "Số 1" cũng xoay người lại vì hết đà, song còn đang vào thế Hàm Mô Công thì một quả cầu lửa màu tím không lồ đã đánh tới trước mặt. Quả cầu lửa này kéo theo lão lao thẳng một mạch vào tầng hai khu nhà cao tầng bên đường rồi cứ thế mất hút. Tòa nhà cao tầng bị chấn động mạnh thì đổ sập xuống, kéo theo đó là tiếng la hét, kêu gào của cả trăm người bên trong, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng.

Jonathan liếm môi quay lại bước tới chỗ Hoàng, song mới đi được vài bước thì bỗng dừng khựng lại, lấy tay ôm đầu về thống khổ.

- ARGH !

Hắn thờ phỉ phò quay xung quanh một vòng, miệng hét lớn đầy giận dữ.

- AI ?

Con đau đầu càng lúc càng dữ dội, Jonathan điên cuồng giãy dụa trên mặt đất, máu từ mũi, miệng, tai không ngừng trào ra, miệng sùi bọt mép. Hắn gầm lên một tiếng, vừa thờ phỉ phò vừa chỉ tay về phía Phúc, lúc này đang quỳ gối cách đó không xa hết lớn:

- Là mày, mày ...

Jonathan vừa không ngừng đâm mạnh vào đầu mình vừa chật vật bước từng bước khó khăn đến chỗ Phúc. Phía bên kia, Phúc đang cắn răng dùng khả năng khống chế tinh thần mới lĩnh ngộ được để kiềm chế Jonathan, mồ hôi chảy ướt đầm trên mặt. Gã cũng chỉ vừa mới ngộ ra năng lực tiềm ẩn này của mình cách đây ba tiếng trước, bây giờ phải mang ra sử dụng thì thực sự là còn rất khiên cưỡng. Nhưng với tình thế hiện giờ thì hắn chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Liều thôi !

- Phúc ...

Hoàng lúc này cũng đã gượng dậy được, đứng ra là vì con đau đầu hành hạ mà bất buộc phải tỉnh lại. Hắn cố nén cơn đau hé mắt nhìn quanh, khi không thấy "Số 1" đâu nữa thì lòng trầm hẳn xuống, hít một hơi dài rồi gượng dậy từ trong đồng đồ nát.

- A!

Vừa đứng dậy, Hoàng đã cảm thấy đầu đau như búa bổ, giống như có ai đó đang không ngừng dùng chân giày xéo bộ não của mình từ bên trong vậy. Hắn bò ra đất, giãy giụa, quằn quại như một bệnh nhân tâm thần đang lên cơn co giật. Nỗi đau thể xác có thể bị bản năng che lấp, nhưng sự dày vò về mặt tinh thần này thì không có cách gì né tránh được, chỉ có thể gồng mình chịu đựng mà thôi. Nếu lúc này Hoàng đủ tỉnh táo để quan sát xung quanh, hắn sẽ thấy không chỉ có một mình mình, mà cả Jonathan và người đi đường trong phạm vi bán kính 200 mét quanh đây cũng đang phải chịu cảnh tương tự, chỉ khác nhau về mức độ nặng hay nhẹ mà thôi.

- AAAAAAAAAAAAA!

Jonathan ngửa cổ lên thét dài một tiếng. Ngay sau đó, cái đầu của gã thụt sâu xuống dưới cổ, không còn chút tung tích, rồi cứ thế lao băng băng về phía Phúc. Phúc thấy thế thì tròn tròn hai mắt vì ngạc nhiên, bởi lúc này hắn nhất thời không nhận được tín hiệu phản hồi lại từ đại não của gã nữa.

Bản Năng Thích Nghi !

Phúc tròn mắt nhìn từ thân lao bỏ về phía mình, cả người khẽ run lên. Gã tung mình nhảy sang phải ba bước, hai mắt sáng rực. Trong sát na mà ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng, hắn đã lần đầu tiên khai mở được Bản Năng Sinh Tồn. Trong ngày hôm nay, Phúc đã đột phá được liền một lúc hai cột mốc rất quan trọng, đó là thức tỉnh được năng lực tiềm ẩn của bản thân và ném trái tim nào là cảm giác khai mở được Bản Năng Sinh Tồn. Thế nhưng rất tiếc, hắn đã vĩnh viễn không còn cơ hội để sử dụng chúng nữa.

" Nhớ kỹ , là đội trưởng , cậu không nên đặt toàn bộ niềm tin vào bất kỳ một ai cả , tuyệt đối không thể .. đó là con dao hai lưỡi . Mọi chuyện còn lại phải trông vào các cậu rồi .. Tôi hy vọng , lần sau gặp lại cậu sẽ khiến tôi phải ngạc nhiên , còn bây giờ thì ..ha ha ha ..

À quên , cú đâm ban nãy .. thực sự rất đau đấy ! "

Trong nháy mắt , Phúc bị ngọn lửa màu tím bao phủ quanh người của Jonathan nâng lên giữa không trung . Jonathan hai mắt đỏ quạch vô thần , tay phải tóm cổ áo gã lao đi . Hai cái bóng một lớn một nhỏ lao vào trong cửa hiệu cắt tóc bên đường . Trong đám bụi mù mịt và đông hỗn độn ấy chỉ còn nghe thấy tiếng nắm tay liên tục oanh kích như gĩa gạo truyền ra ngoài , xen kẽ là tiếng cười cuồng dại của Jonathan .

Đó là những gì hiện lên trong óc Hoàng trước khi hoàn toàn hôn mê .....

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 12: Đôi Mắt .

- A!

Hoàng nhồm người dậy , hai mắt mở trừng trừng , trán ướt đầm mồ hôi . Vừa nãy hắn nằm mơ gặp ác mộng , thấy trong mơ tất cả đồng đội của mình đều chết hết cả , chỉ còn lại Hằng đang đứng trên lầu hai cửa sổ khách sạn Yukimura giơ tay về phía hắn , phía sau là u hồn Sadako với đôi mắt trắng dã . Hắn học tốc chạy tới , nhưng không còn kịp nữa ....

- Tỉnh rồi à ?

Hoàng giật mình quay lại thì phát hiện Sỹ đang ngồi cách đó không xa , đang vừa phì phèo điều thuốc trên môi vừa nheo mắt nhìn gã . Hắn vội nhìn quanh một lượt , thấy mình đang ở trong một căn phòng rộng chừng 20 mét vuông , bày biện tương đối xa hoa thì chờ người ra . Vừa nãy hắn vẫn còn đang dây dưa với gã ngoại quốc tên Jonathan đó trên phố cơ mà , còn cả Phúc và "Số 1 " nữa , sao bây giờ lại ..

Phúc ..đứng rồi , Phúc !

Hoàng nhảy xuống giường chạy tới chỗ Sỹ hỏi :

- Còn một người nữa ..tên đeo kính đó , mày có thấy nó hay không ? Nó hiện giờ ở đâu ?

Sỹ lạnh nhạt đáp :

- Tao không biết , và cũng chẳng cần biết . Nhưng nếu tao đoán không nhầm thì thằng đó chắc chắn là toi rồi . Cứ yên tâm mà dưỡng thương đi , nơi này cách tổng bộ của Đảng Lưỡi Búa ít cũng 10 km , tạm thời chúng chưa mò được tới đây đâu .

Hoàng vội nhìn xuống chiếc đồng hồ cổ đeo trên tay , thấy mặt trên ghi rõ : một thành viên bị đối phương hạ gục , số điểm bị trừ là 500 thì ngực như bị trọng chùy đánh trúng , geco người đổ phịch xuống ghế sofa .

- *****!

Đám mạnh một cú xuống mặt bàn khiến nó vỡ tan thành từng mảnh , Hoàng lớn tiếng chửi thề , sắc mặt cau có . Hắn hít một hơi dài rồi đứng dậy hùng hổ đi ra cửa . Sỹ hờ hững cất tiếng :

- Mày định một mình đi tìm nó ? Nếu thế thì tao khuyên mày tốt hơn hết là tự tử ở đây luôn đi cho nhanh , đỡ hao công tốn sức .

Hoàng nghe vậy thì hơi khựng lại , lưỡng lự một hồi lâu rồi sầm mặt quay vào , ngồi đối diện với Sỹ .

- Mày nói vậy là có ý gì ?

Sỹ cầm chén trà trong tay lên nhấp một ngụm rồi thông thả nói :

- Đừng hiểu lầm . Tao chẳng có ý tốt gì khi vác mày từ đó về đây đâu . Mày cứ coi đó là sự thương hại đi . Hơn nữa , có những việc mà một mình tao bây giờ .. chưa thể nào làm được . Mày hiểu ý tao chứ , thằng to con người Pháp và con vẹo của nó ấy !

- Jonathan ? Mày và gã ...

- Ân oán cá nhân thôi . Sỹ nhàn nhạt nói tiếp : Hơn nữa nếu tao không nhầm thì nếu hạ được chúng sẽ được nhận một lượng "điểm thưởng " tương đối lớn , thứ dùng để trao đổi sức mạnh ở cái nơi mà chúng mày gọi là "khu trao đổi của thần linh " đó , đúng chứ ? Cái tao cần chính là thứ này . Nói đi cũng phải nói lại , chỉ có mình mày là có đủ tư cách để hợp tác với tao . Chúng ta sẽ kết hợp lại hạ hai đứa bọn chúng , cuối cùng mới làm thịt "Số 1 " , tất cả

điểm thưởng nhận được chia đôi . Thế nào ?

- Chuyện này ..

Ngay lúc đó , chiếc đồng hồ nhiệm vụ đeo trong tay Hoàng bỗng kêu "tít " lên một tiếng báo hiệu . Hắn vội giơ tay lên nhìn , sắc mặt tức thì thay đổi hẳn .

- Chết tiệt !

Hoàng vừa dứt lời thì liền phóng vụt ra ngoài . Sỗ cau mày lớn tiếng hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

- Theo tao , nếu không muốn chết !

Sỗ chỉ do dự đứng một giây rồi bật dậy chạy theo gã . Hoàng nhảy từ trên ban công tầng ba xuống đất . Song hắn đã quá chủ quan . Với tình trạng của hắn hiện giờ thì việc đột ngột tiếp đất từ độ cao như vậy khiến vết thương chưa kịp lành đã rách ra , làm gã đau đến mặt mày tái mét . Sỗ chạy bộ từ trên cầu thang xuống , khởi động con Renault sáu chỗ đậu trước cửa rồi quay sang nhìn gã .

- Tới sông bạc Thiên An ! Nhanh lên !

Hoàng nhảy vào trong xe nói lớn . Sỗ quay xe lại , vừa đi vừa hỏi :

- Chuyện gì thế ?

- Nhiệm vụ thay đổi . Không , gọi nó là yêu cầu phụ của "chủ thần "thì đúng hơn . Mẹ kiếp , nó bắt chúng ta nội trong mười lăm phút phải duy trì khoảng cách tối đa 200 mét với hai chấm xanh hiển thị trên đồng hồ . Nếu không thì .. bùm ! Đồng hồ của mày đâu ? Mỗi người trước khi dịch chuyển đều được "chủ thần " trang bị một cái cơ mà ?

Sỗ nhát giọng đáp :

- Tao vứt nó lâu rồi .

Được một lát , hắn hỏi tiếp :

- Tại sao " nó " lại đột ngột đưa ra yêu cầu này vậy ?

Hoàng sầm mặt gằn giọng :

- Tất cả cũng tại ba đứa khốn đó . Vì chúng mà nhiệm vụ lần này chúng ta bắt buộc phải lựa chọn hình thức chiến đấu "AGAINST " .. số điểm thưởng khi tham gia đoàn chiến được nhân đôi , một cơ hội kiếm điểm không thể tốt hơn . Chính vì thế nên " chủ thần " mới ép cho hai đội phải chạm trán lẫn nhau bằng mọi cách ... Nhiệm vụ của chúng ta và The Lightning team ngay từ đầu đã hoàn toàn so le với nhau rồi , chỉ có bên nào giết được " Số 1 " thì mới có quyền từ thế giới phim kinh dị trở về , thoát khỏi mặt sát của "chủ thần " . Tóm lại , trong bộ phim lần này , không phải bọn họ chết thì chúng ta vong , đơn giản vậy thôi .

Sỗ nhíu mày hỏi :

- Nhiệm vụ của bọn chúng là gì ?

- Bảo vệ an toàn tính mạng cho Sâm . Nếu Sâm chết , mỗi thành viên bị âm 4000 điểm . Cá nhân thành công tiêu diệt "Số 1 " , nhận 5000 điểm thưởng và kích hoạt miễn phí 2% giới hạn cơ thể .

- Vậy hai chấm xanh kia là ai ?

- Là hai trong số bảy người mà chúng ta phải bảo vệ lần này . Hai người này ..nếu tôi không nhầm thì chính là hai vợ chồng chủ khu Chuồng Heo , họ tới tìm Đãng Lưỡi Búa để báo thù như kịch bản trong phim . Nếu họ mất mạng , hai người chúng ta cũng đừng nghĩ tới việc trở về nữa ...

Hoàng gằn giọng nhấn mạnh . Cái máy bộ đàm của gã đã thất lạc trong trận chiến với Jonathan , khiến hắn bây giờ có muốn liên lạc với mấy người Lập cũng chẳng có cách nào . Sỗ đập mạnh chân ga , chiếc Renault như một viên đạn hung hãn lao vun vút trên mặt đường .

.....

- Ư..ư ....ư ..

Sâu trong nhà kho , nơi chứa đủ thứ đồ đặc linh tinh , từ chổi cùn giấy rách tới những thùng gỗ to bản bốc mùi ẩm mốc của khu ổ chuột Chuồng Heo , có một người phụ nữ da trắng đang bị trói chặt trên một chiếc đi văng , đang không ngừng rên ư ư .

Cũng không biết qua bao lâu , nét mặt người phụ nữ kia đột nhiên thay đổi , từ một nỗi buồn sang vui mừng , hai mắt mở lớn đầy hưng phấn , duy chỉ có cơ thể là vẫn không nhúc nhích được dù chỉ nửa phân . Một cái bóng từ từ xuất hiện ở cửa ra vào . Có kẻ đang tiến vào đây . Là một gã đàn ông .

- Rihanna , chuyện gì thế này ?

Jonathan cúi xuống cõ chiếc ghế bệt mồm cô gái ra , cất giọng lè nhè . Trông bộ dáng hần lúc này cũng chẳng hơn được cô ta là bao , hai mắt đỏ quạch vô thần , sắc mặt tiêu tụy , trông cứ như người vừa mới ốm dậy vậy .

- Khụ khụ ..

Rihanna không ngừng ho khan , một lát sau mới thì thào nói với vẻ suy yếu :

- Bọn khốn đó .. cũng có tay chơi được . Không biết bọn chúng tiêm vào bắp tay tôi thứ thuốc gì , mà khiến cả người cứ mềm nhũn vô lực . Cũng may đó không phải là thuốc mê , chứ không thì ...

- Mau dùng Tinh Thần Lực Bao Phủ quét hình đi , tôi nhất định phải băm vằm chúng ra , tịch thu hết trang bị cùng vũ khí .. nam thì giết , nữ thì ... ha ha ha , để cho chúng biết chọc vào chúng ta sẽ phải nhận hậu quả như thế nào .. Jonathan gằn giọng .

- Anh ..giết tôi luôn đi , vừa nãy dùng tinh thần lực liên lạc với anh đã là cực hạn của tôi rồi . Giờ lấy đâu ra sức mà xài thứ đó nữa ?

Rihanna gất .

- Vậy .. phải làm sao đây ? Jonathan lăm lăm .

- Chẳng có gì phải nghĩ ngợi cả . Rihanna chỉ vào chấm xanh duy nhất hiển thị trên đồng hồ đeo tay nói : nhiệm vụ của bọn chúng nhất định cũng có liên quan mật thiết tới "Số 1 " . Chúng ta chỉ cần bám theo hoặc gõ cô lão ta lại , chờ mấy con kiến ấy mò tới đồng đủ thì hốt trọn ổ . Cùng lắm thì chờ dăm ba hôm nữa cho tinh thần lực của tôi hồi phục lại , lúc đó thì bọn chúng có chạy đằng trời . Hãy yên tâm , "Chủ thần " nhất định sẽ đề ra trối buộc nào đó để ngăn cản chúng rời khỏi thành phố này , nhất định là thế . À , anh hạ được một đứa rồi phải không , sao mặt mũi bơ phờ dữ vậy ? Thế để xổng mất một thằng à ?

- Trong số bọn chúng có một đứa có thiên phú về tinh thần lực ... may là nó còn chưa hoàn toàn khai mở được Bản Năng Sinh Tồn , chứ không thì ... Nhưng không sao , tôi đã thịt được thằng đó rồi , chỉ còn bốn đứa nữa thôi .

Jonathan khẽ đáp , một ngọn lửa màu tím nhanh chóng đốt mấy sợi xích sắt trên tay chân Rihanna tan chảy ra thành nước . Hần xách cô ta như xách một con gà ra chiếc Ford T đậu sẵn ở bên ngoài rồi nổ máy phóng đi .

.....

Sòng Bạc Thiên An .

Tầng năm .

- Xin mời .

Người cầm chén trà ngồi trên sofa hiện giờ là gã đeo kính , thủ hạ đắc lực của Sâm . Lúc này hần ta đang dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn lão già ngồi trước mặt mình . Lão già kia cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là " Lão Quái " , hay còn gọi là " Số 1 " , mục tiêu mà cả T12- Việt Nam Đới lẫn The Lightning team đều cùng nhắm tới trong nhiệm vụ lần này .

- Người mà cậu muốn ta xuống tay ... chính là hai kẻ này ư ?

Lão quái cầm tấm ảnh của Jonathan và Rihanna trong tay lên nhìn , hai mắt khẽ lé lên hỏi lại .

- Đúng vậy , đúng vậy .. có vấn đề gì không ạ ?

Gã đeo kính vội đáp , ánh mắt lộ vẻ kích động . Hiện giờ Sâm chết sống không rõ ràng , cơ hội thống nhất Đảng Lười Búa đang nằm gọn trong tay gã hơn bao giờ hết . Song nếu muốn việc đó thành hiện thực , đầu tiên là phải diệt trừ được hai tên quái vật này trước đã . Và "Số 1 " chính là nhân tuyến xứng đáng mà gã tin tưởng nhất trong thời điểm này .

- Chuyện này ..

"Số 1 " nhìn chằm chằm gã to con người Pháp trong ảnh , hai mắt híp lại . Lão đã đụng độ với tên này một lần , biết đây là đối thủ tương đối khó xoi nên cũng không khỏi lưỡng lự trong lòng . Song khi ngẩng mặt lên thấy thái độ xu nịnh của gã đeo kính ngồi đối diện , một ý tưởng khẽ lướt qua đầu óc làm gã hài lòng vô cùng , khẽ nhếch mép cười nhẹ thay cho lời đồng ý .

- Ha ha ha ... tốt quá , xin chân thành cảm ơn ngài . Nếu việc này thành công , chúng tôi nhất định sẽ không để ngài phải ..

- Anh Hai , nguy rồi , có chuyện ...

Một gã thuộc hạ ăn mặc xộc xệch hốt hải chạy vào . Tên đeo kính thấy hần tự tiện xông vào mà không một lời xin phép thì mặt sầm hần lại . Gã kia vẫn hồn nhiên không biết sắp lớn đang khó chịu với mình , vừa ngẩng mặt lên đã nói liền một chập :

- Anh Hai , có người từ khu ổ chuột Chuồng Heo tới làm loạn .. đã đuổi hết khách ở tầng hai và tầng ba đi rồi , người của chúng ta đánh không lại họ ..

- Đồ ăn hại , sao còn không ..

Gã đeo kính tức giận ngoác miệng ra chửi , song còn chưa nói hết câu thì " Số 1 " ngồi đối diện đã đứng dậy cắt lời :

- Được rồi , để đó cho ta .

Gã đeo kính thấy lão định ra mặt thì khẽ xoa hai tay vào với nhau , nét mặt lộ vẻ chờ mong . Từ trước đến nay hẳn thực sự mới chỉ nghe lời người ta đồn đại rằng " Số 1 " là vua sát thủ , là kẻ lợi hại nhất .. chứ chưa từng tận mắt thấy lão ra tay bao giờ . Đây là một cơ hội bằng vàng để kiểm chứng , dù sao thực lực của hai kẻ một nam một nữ kia hẳn cũng đã thấy qua , tuyệt đối là khủng bố người thường không thể so sánh được .

- Bên này ..

Gã thủ hạ vừa chạy vào báo tin vội đi trước dẫn đường , song khi quay lại thì mới phát hiện ra lão già kia đã biến mất từ lúc nào không biết . Tới lúc hẳn và tên đeo kính chạy xuống dưới lầu ba thì đã thấy Lão Quái đứng đó từ bao giờ , đối diện là hai vợ chồng chủ khu ổ chuột Chuồng Heo . Ba cặp mắt nhìn nhau gườm gườm , cuối cùng vẫn là người chồng lên tiếng trước , hoàn toàn ăn khớp với kịch bản của " Kungfu Hustle " .

- Ông ở bên phe bọn chúng sao , "Số 1 " ?

- Ồ không , hai người hiểu lầm rồi ..

" Số 1 " nghe vậy thì tròn mắt về ngạc nhiên , giờ tay lên xua lia lịa . Lão ghé sát mặt về phía hai người cất giọng thì thào :

- Tôi chỉ muốn tìm một đối thủ có thể đánh ngang tay thôi ..các vị hiểu rồi chứ ?

- Chúng tôi tới đây là để tính sổ với Đảng Lưỡi Búa .. và chỉ có Đảng Lưỡi Búa mà thôi . Hy vọng ông không can dự vào chuyện này .

Người chồng nhún vai cười nói .

- Ha ha ha ha ... hôm nay có Lão Quái ở đây , để xem hai đứa chúng mày làm được gì ?

Gã đeo kính đứng trên lầu bốn nhìn xuống hưng phấn cười lớn . Tối qua hẳn cùng bọn đàn em đã bị hai người này đánh cho một trận thừa sống thiếu chết , phải cúp đuôi chạy về . Không ngờ cơ hội trả thù lại tới sớm như vậy ... Gã vốn cũng có ý định để cho Lão Quái xuống tay với đôi vợ chồng này trước để xem thử bản lĩnh của ông ta , nay bọn họ tự dẫn xác tới thì đúng là không có gì tốt hơn .

- Bọn mày đã phá nát nhà tao , giết hại mấy trăm mạng người vô tội .. Chúng tao hôm nay tới là để đòi món nợ này !

Bà chủ nhà mập mạp chỉ tay về phía chiếc chuông đồng lớn dựng ở ngoài cửa , trừng mắt nhìn gã đeo kính gằn giọng .

- Ngâm máu phun người ! Chính chúng mày đã bắt giữ và giết hại anh Sâm , còn dám tới đây để nói đạo lý nữa à ? Kia là cái gì ? một cái chuông đám ma à ? Rất hợp với ngày giỗ của chúng mày đây !

Gã đeo kính không chịu thua kém lớn tiếng chửi lại , mắt nhìn thoáng qua "Số 1 " đứng bên dưới ngăm ra hiệu . Lão khẽ mỉm cười , chống tay xuống mặt bàn Blackjack nhìn hai người nhẹ giọng hỏi :

- Thế nào , bắt đầu được chưa ?

- Ra chiêu đi .

Hai người đồng thanh nói .

- Ồ không , sao có thể thế được .. hai người hôm nay là khách mà . Cứ ra tay trước đi , đừng ngại .

Không ai bảo ai , hơn sáu chục người của Đảng Lưỡi Búa đứng vây quanh đó đều vô thức lùi hết cả lại .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 13: Con Thịnh Nộ Của Nữ Hoàng (1)

-GAAAA!

Một tay đưa lên chặn cú đá từ dưới lên của Nguyên Thu (bà chủ nhà), mặt của "Số 1 " hừng trợn cú đá còn lại của ông chồng (Nguyên Hoa). Lão đẩy mạnh cả hai người ra , đứng tại chỗ xua tay nói :

- Cũng có vài miếng đó ..còn gì nữa không ?

Hai vợ chồng nhìn nhau , cùng hét lên một tiếng rồi lao tới tiếp tục hợp công . Song lần này họ bị lão đẩy lùi , mỗi người trúng một cú đá nhanh như chớp của "Số 1 " vào bụng bay về phía sau hơn năm mét mới dừng lại được .

" Rầm "

"Số 1 " từ xa nhào tới , hai chân cắm thẳng xuống mặt sàn làm từ đá cứng . Nguyên Thu né được , song chưa kịp gượng dậy thì đã ăn tiếp một cú đá của lão vào bụng , cả người văng ra xa hơn mười mét .

-Kiaaaaaai !

Nguyên Hoa lao tới . Nhưng rõ ràng ông chưa phải là đối thủ của " Số 1 " . Với tốc độ nhanh tới mức kinh hoàng , lão rất nhanh chiếm lĩnh toàn bộ thế trận , kết thúc là một cú đâm vào ngực trái , cách thành tim Nguyên Hoa ba centimet làm ông ngã dập mặt xuống đất , miệng rỉ máu tươi .

- Ha ha ha ha ..

" Số 1 " nhìn Nguyên Hoa ôm ngực nằm quằn quại trên mặt đất , khoe miệng nở nụ cười thích thú . Nghe tiếng động phát ra từ phía sau lưng , lão chậm rãi quay đầu lại , đối mặt với Nguyên Thu lúc này đang trừng mắt nhìn mình .

- Đây là ...

Theo nhịp hít vào của Nguyên Thu , bụng bà thắt chặt như con ong , trong khi ngực thì phình to khủng khiếp . Một tiếng rống lớn đầy uy lực hướng về " Số 1 " , sóng âm cường đại lan tỏa khắp nơi khiến bàn ghế , vật dụng trong lầu ba vỡ tan thành từng mảnh . Hơn ba chục người đứng gần đó nhất bị tiếng thét này làm đứt màng nhĩ ngay lập tức . Bọn họ bò lăn lộn trên nền nhà , máu từ tai mũi miệng chảy ra không ngừng .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !

" Số 1 " bị sóng âm đẩy lùi mãi tới tận cửa phòng , khi tiếng hét dài của bà hoàn toàn kết thúc mới đưa tay lau vết máu rỉ trên khoe miệng , gằn giọng :

- Sư Tử Hồng ?

Nguyên Thu còn chưa kịp định thần thì đã bị dính một cú đá quét vào má phải , ngã dập mặt xuống mặt sàn . " Số 1 " đang định lao đến đánh bồi thì hai hàng lông mày bỗng nhũn chặt lại . Lão nhanh như cắt xoay người , tay trái giơ lên đỡ một cú đá vào gáy vô cùng hiểm hóc . Nguyên Hoa dường như đã nổi điên , chỉ biết không ngừng lao vào tấn công , khiến lão bị ép tới phải liên tục lùi lại .

- Đến lượt tao !

Bất cẩn dính một quyền vào giữa mặt , " Số 1 " cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa . Lão gầm lên một tiếng giận dữ , tóm chặt lấy tay phải của Nguyên Hoa rồi vật mạnh ông xuống đất . Nền phòng làm bằng đá cứng lập tức thủng một lỗ lớn , cả hai người cùng nhau rơi xuống tầng dưới . Nguyên Hoa rơi xuống trước cổ nên con đau , đảo người đá một phát vào bụng dưới của lão . " Số 1 " bị đánh bật lên tầng ba , còn chưa kịp định thần lại thì đã bị cây cột nhà trong tay Nguyên Thu phang trúng mặt . Một tiếng " Crắc " đánh gọn vang lên , cây cột gỗ gãy làm đôi . Nguyên Thu đâm phần nhọn tới ngực trái của đối phương , song bị lão bắt được . " Số 1 " dùng sức đẩy lại , cột gỗ xuyên thủng qua ngực phải của Nguyên Thu rồi lao đi vun vút , cắm sâu vào tường .

- A!

Nguyên Thu ôm ngực gào lên đau đớn , lão đảo lùi lại . Lão Quái lấy tay quạt vết máu vương trên má rồi cười ha hả lao tới . Nguyên Hoa tuy đã trọng thương song vẫn can đảm nhảy ra chắn đường lão .

- Muốn chết à ?

" Xoẹt "

" Số 1 " hơi khựng người lại , bản năng cho lão biết nguy hiểm đang tới rất gần . Lão không chút do dự chọn giải pháp bỏ qua con mồi trước mặt , nhảy lùi về phía sau . Song đã muộn , " Số 1 " tuy đã lùi lại song vẫn không tránh được một cột sáng từ xa lao sượt qua vai phải , làm mất một miếng thịt to bằng cái bát .

- Argh !

" Số 1 " ôm vai nghiêng răng lùi lại , giận dữ nhìn quanh hét lớn :

- Ai ?

- Bắn đi !

Không chờ Lập phải nói tới câu thứ hai , khẩu Rocket vô hạn đạn cải tiến trên vai Hiệp liên tục khạc lửa . Một nửa tầng ba nơi lão Quái đứng lập tức chìm trong biển lửa . Cùng lúc đó , Hoài My không biết từ đâu nhảy ra vác cả Nguyên Hoa lẫn Nguyên Thu lên vai chạy một mạch . Khẩu Rocket trong tay Hiệp là loại vũ khí vô hạn đạn được được cải tiến mua ở " khu trao đổi của thần linh " , trông bề ngoài khá giống RPG -32 , sử dụng loại đạn 105 mm , tốc độ bắn là 80 viên /phút . Lập sau khi thấy Hoài My thành công nhảy từ cửa sổ tầng ba xuống thì kéo vai Hiệp nói lớn :

- Chạy !

Lập đi trước mở đường . Bọn họ lúc này đang ở trên lầu bốn . Lúc này đã có không ít người của Đảng Lưỡi Búa thấy biến cố phát sinh chạy lên vây hai người lại , song đều không phải là đối thủ của Lập với Unlimited Break cơ sở hai . Hiệp vác Rocket lật đật chạy theo . Lập xách gã lên như xách một con gà rồi đánh mở đường chạy ra ban công tầng bốn . Hắn nhảy xuống ban công tầng ba rồi đu xuống dưới bằng một sợi dây thừng đã buộc sẵn . Cách đó không xa , một chiếc xe đã chờ sẵn , người cầm lái là Thư Lệ .

- Xoảng !

Hoài My lúc này đang trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn, chân vừa chạm đất đã phóng vút tới chiếc xe của Thẩm và Lập đậu sẵn bên dưới , cách đó hơn hai chục mét . Mặc dù đang cồng tới hai người trên lưng song tốc độ của cô vẫn không thua kém một vận động viên chạy nước rút là bao cả .

" Không ổn "

Lấy chân trái làm trụ ,Hoài My xoay người như một con vù quay ra sau . Song cú đá bằng chân phải của cô không trúng mục tiêu như dự định . Phản xạ của " Số 1 " còn nhanh hơn , lão tránh sang một bên rồi lướt tới , nắm ngón tay thô nhám nhắm gáy của Nguyên Hoa bỏ xuống . Hoài My lấy tay phải nhanh như cắt gạt ra . Nguyên Hoa đang nằm trên vai cô chắc cũng đã nhận ra nguy hiểm đang uy hiếp mình , nhào người ôm lấy vợ rồi chạy miết . Thẩm vội mở cửa xe đón họ . Hoài My lúc này đang dây dưa với Lão Quái , thấy bọn họ còn do dự chưa đi thì hết lớn :

- Còn đợi gì nữa ? Đi mau !

Thẩm hơi chần chừ rồi nổ máy . Lão Quái thấy vậy thì bỏ Hoài My lại , như một cái bóng lao tới chặn đường . Tốc độ của lão quá nhanh , Hoài My tuy trông thấy song không làm sao cản lại được .

"Xoảng "

Một trào của "số 1" xuyên qua lớp cửa kính xe nhắm vào cổ Nguyên Thu , song bị tay phải Nguyên Hoa tóm chặt . Lão cười ha hả , lới cả người Nguyên Hoa ra ngoài rồi quật mạnh xuống đất .

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòn vẹn hai giây , và chừng đó là quá đủ để Hoài my trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn áp sát " Số 1 " . Nguyên Hoa cũng không hổ danh là đệ nhất cao thủ Thái Cực Quyền , Lão Quái chỉ vừa mới phân tâm để đối phó với Hoài My là đã bị một cước của ông đánh trúng cằm , cả người lão đảo lúi về sau một bước .

Nguyên Hoa chưa đi , mấy người Lập tất nhiên cũng chẳng thể rời khỏi nơi này được . Lập nâng Unlimited Break lên cơ sở ba rồi cũng gia nhập vào vòng chiến . " Số 1 " bị vây công thì nhất thời lâm vào hạ phong , song do có tốc độ vượt trội nên chẳng mấy chốc đã lấn áp được cả ba người . Nhất là Lập , tuy có sức mạnh song cả phản xạ , tốc độ lẫn kinh nghiệm chiến đấu đều thua xa ba người còn lại , rất nhanh đã bị cô lập khỏi vòng chiến .

Phía bên kia , Thư Lệ cùng Hiệp đang ngồi trong xe hơi hoang mang nhìn ra thì bỗng cảm thấy có gì đó không ổn . Chiếc Renault bỗng nhiên rung lên bần bật . Thư Lệ nhìn ra ngoài cửa xe , giật mình thét lên . Chiếc xe của cô giờ đang lơ lửng giữa không trung , chính xác là bị một ụ đất lớn nâng lên cao hơn hai mươi mét so với mặt đất . Cách đó không xa , chiếc xe của Thẩm , Liên và Nguyên Thu cũng đang rơi vào cảnh tương tự .

- Hoài My, đằng sau !

Hoàng nhảy ra hét lớn . Chiếc Renault lao như điên từ ngoài vào trong sân . Hoài My nghe vậy thì giật mình , tay phải đang ngằm ngưng tụ nội lực đánh mạnh về phía sau . Cánh tay cô bị một bàn tay to khỏe nắm hờ lấy , tiếp đó là cảm giác tê dại truyền thẳng tới đại não . Hoài My nhanh trí dùng sức đá vào hạ bộ kẻ đứng sau lưng mình , làm hắn giật mình buông tay cô ra , lùi lại để tránh né . Tuy thoát nạn , song cánh tay phải của cô lúc này cũng đã bông nặng . Vết bông ăn sâu vào tận dưới da ba centimet , nhìn thấy cả xương cốt bên trong . Mặc dù Hoài My đã vận nội lực để hộ thân , song dường như nó không phải đối thủ của ngọn lửa màu tím bao quanh thân thể gã đàn ông kia , một chút lực ngăn cản cũng không có .

- Người ..

Hoài My nhảy lùi ra sau hơn năm mét , cẩn rắng nhìn Jonathan , âm thầm tích tụ nội lực vào hai tay , hai mắt sáng rực . Gã to con người Pháp thấy vậy thì cất giọng tán thưởng :

- Hoá ra cô chính là kẻ sử dụng viễn trình công kích tối hôm qua đó à ? Được lắm , ra tay đi , để xem Khí Công Pháo của cô hay là Mystery Fireball của tôi lợi hại hơn ? Nhưng trước hết ..phải xử lý mấy con ruồi này trước đã ..

Vừa dứt lời , đầu của Jonathan liền thụt sâu vào trong cổ , tránh một cú táp của Hoàng từ phía sau . Tay phải của gã nhanh như điện thúc một cùi chỏ vào bụng gã . Hoàng mặc kệ vết thương cũ ở bụng đang rách ra , liều mạng lao vào ôm chầm lấy hắn .

Hoài My không bỏ lỡ cơ hội này, mặc dù chưa tích tụ được đủ nội lực song vẫn miễn cưỡng dùng Qigong cannon, một tia sáng loá mắt từ hai tay nàng phóng như điện xẹt về ngực trái của Jonathan. Chính lúc này, một việc khó mà tin nổi đã phát sinh: phần thân của Jonathan chợt mềm oặt rồi uốn cong thành hình chữ S, vừa vặn tránh đòn công kích của cô trong gang tấc. Một hiện tượng không thể dùng khoa học để giải thích, vượt qua mọi nghệ sĩ uốn dẻo tài ba nhất, hệt như một loài động vật không xương vậy.

Jonathan như một khối cao su tuột ra khỏi vòng tay của Hoàng. Tới khi gã kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì khối cao su ấy đã biến trở lại thành một Jonathan giống hệt như ban nãy, còn nhếch miệng cười với hân nữa. Jonathan mỉm cười chỉ tay lên trời, Hoàng còn chưa kịp phản ứng thì đã trúng một cú đá vòng cung của gã vào vai phải. Hân chỉ cảm thấy người hơi rung lên, lúc nhìn xuống thì tay phải đã nát như. Phải thừa nhận rằng, chênh lệch thực lực giữa hân và Jonathan - một kẻ đã kích hoạt 59 % giới hạn bản thân là một khoảng cách không thể san lấp trong một sớm một chiều.

Nếu có bảng xếp hạng mười lăm cá nhân có khả năng hành động độc lập mạnh nhất trên toàn cõi luân hồi tính tới thời điểm này, Jonathan chắc chắn sẽ có mặt.

Hoài My hai mắt sáng rực, rút thanh chủy thủ trong ngực áo ra lao tới. Thanh chủy thủ trong tay cô ngấp lút vào ngực trái của gã, song cảm giác cứ như đâm vào một bịch bông vậy. Jonathan tay phải giơ lên cao, định vỗ xuống đầu cô nhưng không hiểu sao giữa chừng lại đổi ý. Cơ thể Hoài My bị ngọn lửa màu tím quanh gã bao trùm lấy thì cứng đờ như bị bóng đè vậy, mặc dù đang trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn song cũng không làm sao cử động được. Jonathan đá mạnh vào đầu gối của Hoài My. Sau khi chắc chắn rằng xương bánh chè của cô đã hoàn toàn dập nát, gã mới ôm lấy Hoài My, tay phải đặt trên lưng nhẹ nhàng lần xuống dưới, miệng nở nụ cười khoái chí.

Ngọn lửa màu tím trên tay phải của Jonathan đột nhiên bùng lên dữ dội. Hân đang định kết liễu Hoàng thì bị một kẻ bất ngờ từ phía sau ôm chầm lấy. Người đó là Lập. Jonathan cười ha hả, tay phải vẫn ôm chặt lấy Hoài My không buông, cả người cháy bùng lên như một ngọn đuốc. Lập khẽ rên lên đau đớn. Lúc này hân có cảm giác như đang ôm phải một khối sắt nung đỏ vậy, đau đớn vô cùng. Thế nhưng gã vẫn cắn răng siết chặt Jonathan, âm thầm kích hoạt Unlimited Break cơ số 4.

Nụ cười trên mặt Jonathan bỗng dừng cứng lại. Không phải vì gã bị Lập ôm siết tới nỗi nghẹt thở, mà do sinh mệnh lực trong người đang không ngừng yếu đi từng giây một. Trong khi đó, Lập ở đằng sau lúc này đang vô cùng hưng phấn. Đây là lần đầu gã hút được một nguồn sinh mệnh lực sung túc và cường đại đến như vậy, nhiều tới nỗi gã cảm thấy người như nứt ra, tuy sáng khoái song cũng khó chịu vô cùng. Lập không chút do dự nâng Unlimited Break lên cơ số sáu, bảy rồi cuối cùng là tám. Người gã trong nháy mắt cao lên hơn 2m, cơ bắp nổi cuộn cuộn, nước da đen bóng lại như đồng. Trước tình trạng sinh mệnh lực trong người không ngừng bị hư thoát, Jonathan lần đầu trong nửa năm trở lại đây lâm vào sợ hãi. Gã cắn răng khai mở Bản Năng Thích Nghi, cả người teo nhỏ lại thoát ra khỏi vòng tay của Lập. Song khi cơ thể hân vừa mới hồi phục lại nguyên dạng thì bản năng lại cảnh báo nguy hiểm sắp tới gần. Jonathan theo bản năng giật mình quay đầu lại..

- Phụt !

Cánh tay còn lại của Jonathan bị một kiếm toàn lực của Sỹ chém rụng, rơi lăn lóc trên mặt đất. Rihanna từ xa thấy vậy thì biến sắc. Sự việc xảy ra quá nhanh, cô ta muốn cảnh báo cũng chẳng kịp. Jonathan ngẩn ngơ nhìn một bên vai phải đầy máu của mình, cả người khẽ run lên, tới việc Lập, Sỹ và Hoàng đang cùng lao tới cũng chẳng buồn chú ý.

"ÀM "

Một vụ nổ lấy Jonathan làm trung tâm đem một vùng bán kính hơn mười mét san thành bình địa. Lập, Hoài My, Hoàng và Sỹ đều bị dư chấn của vụ nổ này hất tung ra xa hơn ba chục mét, mỗi người một nơi. Lúc này Nguyên Hoa đã bị "Số 1" đánh trọng thương nằm bất tỉnh trên mặt đất, cả người đầy máu, hơi thở thoi thóp. Còn "Số 1" thì đang cau mày nhìn gã da trắng đang lơ lửng trên không kia, nét mặt lộ vẻ phiền muộn.

Jonathan dùng Phiêu Phù Thuật lơ lửng trên không, cánh tay cụt giơ lên cao, trong mắt ánh lên ngọn lửa phản nộ, điên cuồng rống lớn:

- Chết hết đi ..Chúng mày ..chết hết đi !

"Hỡi Thần Chiến Tranh Ares Vĩ Đại, Biểu Tượng Của Quyền Lực Tối Thượng, Xin Hãy Ban Cho Con - Kẻ Tội Đồ Trung Thành Của Ngài, Sức Mạnh Để Trừng Trị Những Kẻ Vô Lễ Này. Bigbang attack !"

Mây đen kéo tới, một quả cầu lửa màu tím khổng lồ dần dần tụ lại trên đầu gã, vẫn còn đang không ngừng lớn thêm nữa. Sự chết chóc như một cơn gió lạnh lẽo lan toả khắp nơi, thâm nhập vào tận óc những người đứng bên dưới, làm dậy lên trong họ một nỗi tuyệt vọng đến cùng cực. Rihanna ngây người nhìn những tia sét bao quanh quả cầu màu tím khổng lồ kia, sắc mặt thoáng chốc đã tái nhợt hết cả lại.

- Jonathan ! Anh điên rồi à ? Mau thu hồi nó lại đi, phải để lại vài tên cho tôi giết kiếm điểm nữa chứ ?

Thấy gã bỏ ngoài tai những lời mình nói, Rihanna vội liếc mắt nhìn quanh, thấy Số 1 đã biến mất từ hồi nào thì vội dùng Phiêu Phù Thuật chạy một mạch. Cô thừa biết, một khi Jonathan đã điên lên thì ngoại trừ Hanks ra, chẳng ai trong đội có thể ngăn hân lại được.

"Thôi vậy, thực ra cũng không phải là hết cách ..hạ "Số 1" cũng được 5000 điểm mà .."

Không còn sự điều khiển của Rihanna, ụ đất kê dưới hai chiếc xe của Thư Lệ và Thẩm lập tức sụp đổ. Lập chống tay cố gượng dậy, song được nửa chừng lại gục xuống. Hân nhìn quả cầu lửa màu tím khổng lồ treo trên cao, miệng nở nụ cười khó coi. Vừa nãy do quá tham lam nên gã đã dùng hết nguồn sinh mệnh lực hút từ Jonathan đẩy Unlimited lên cơ số 8, bây giờ thì hay rồi, cả người đau như dằm, tới mở miệng cũng không còn sức nữa.

- Cuối cùng .. cũng .. phải chết sao ... thật là ...tôi còn chưa kịp lấy vợ nữa ..tệ thật ..đấy.

Sỹ quay người bỏ chạy . Song đã muộn . Hoàng ngửa mặt nhìn lên , hơi nóng phả vào mặt làm má hần nóng rất . Mắt nhìn quả cầu màu tím kia càng ngày càng lớn lên trong mắt mình , hần khe thở dài một tiếng .

" Dù sao thì .. chúng ta cũng đã cố hết sức rồi , không còn gì phải luyến tiếc nữa .. "

- Cái gì ... cái gì thế kia ? Không thể nào .. !

Trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời mình , Jonathan nhìn thấy một thứ mà suốt mười mấy năm nay hần vẫn chưa thể nào quên được ...

.. cái khoảnh khắc mà Hanks suýt nữa thì mất mạng dưới tay Đại Chấp Pháp thứ năm của IOT , vị chấp pháp trẻ tuổi nhất trong lịch sử của tổ chức .

" Chủ nhân , xin hãy đưa ra quyết định của mình ! "

Hoàng giật nảy mình . Giọng nói này ... từ đâu ra vậy ?

" Chủ nhân , xin hãy đưa ra quyết định của mình , triệt tiêu hay hoàn lại ? "

Hoàng mở bừng hai mắt , ngây người nhìn ảo ảnh không lồ trước mặt , miệng khẽ lẩm bẩm trong vô thức .

" Hoàn lại ! "

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 14: Con Thỉnh Nộ Của Nữ Hoàng (2)

" Hoàn Lại . "

Nhất thời , mấy người Hoài My đều nhắm chặt hai mắt , chờ từ thần tới viếng . Mặt đất dưới chân rung lên dữ dội . Có tiếng gào thán thiết vang lên , nhưng không phải của bọn họ . Hoài My là người đầu tiên mở mắt . Cô thấy khung cảnh xung quanh vẫn không có gì khác trước , mấy người Lập , Hiệp , Thư Lệ , Liên , Thẩm cũng đều bình yên vô sự thì tròn mắt ngạc nhiên . Hoài My lấy tay nhéo lên má mình một cái rồi đau rồi lẩm bẩm :

- Chưa chết ... mình vẫn chưa chết . Mọi người cũng chưa chết . Chẳng có ai chết cả . Hà há ha ...

Mấy người Lập này giờ vẫn nằm bò ra mặt đất , thấy sóng yên bể lặng thì từ từ nhồm dậy . Hoài My nhìn quanh , thấy Hoàng đang đứng ngây ra đó thì lớn tiếng hỏi :

- Anh Hoàng , anh không làm sao chứ ? Vừa nãy có chuyện gì xảy ra vậy ? Jonathan đâu rồi ?

Hoàng khẽ lắc đầu . Tới bây giờ chính hần cũng chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra trước mắt mình . Trong khoảnh khắc mà đòn hủy diệt của Jonathan giáng xuống , hần bỗng nghe thấy có tiếng ai đó vang lên trong óc mình , hỏi một câu rất kỳ lạ . Không phải là " chủ thần " . Còn cả ảo ảnh không lồ đập vào mắt hần lúc ấy nữa .. gương mặt đó ..

Hoàng giật mình cúi xuống , gờ mặt đây chuyện đeo trên cổ lên cẩn thận ngắm nghía . Đúng là khuôn mặt được đúc trên này không sai ! Chẳng lẽ ..

Hần biết , chuyện mình hạ Jonathan vừa rồi hoàn toàn là sự thật . Thông báo thưởng điểm của " chủ thần " là mình chứng hùng hồn nhất . Không , chính xác là gã chết trên chính nỗ lực của bản thân mình thì đúng hơn . Cái khoảnh khắc mà quả cầu màu tím không lồ đó quay ngược trở lại , nuốt chửng lấy Jonathan trước ánh mắt tuyệt vọng của gã .. Hoàng vẫn còn nhớ rõ như in . Một đòn " Hồi Mã Thương " hoàn hảo .

Chẳng lẽ .. việc đó với cái này có liên quan ? Hoàng nhìn chằm chằm mặt dây chuyền đeo trên cổ với vẻ hoài nghi .

- Không .. không thể như thế được .. chuyện này , chuyện này ..

Cách đó hơn 500 mét , Rihanna sắc mặt trắng bệch , vừa nhìn chiếc đồng hồ nhiệm vụ đeo trên tay vừa thở hổn hển . Mặt trên của đồng hồ ghi rõ : một thành viên trong đội bị đối phương hạ thủ , tất cả các thành viên còn lại bị trừ 500 điểm .

" Là sao ? Vì sao Bigbang Attack lại phản hồi ngược trở lại ? Không những thế , uy lực dường như còn lớn hơn trước mấy lần , là ma pháp sao ? Không , mình chưa từng nghe nói có loại ma pháp nào như vậy cả .. ôi trời , chẳng lẽ .. "

Rồi như chợt nghĩ ra điều gì , Rihanna tròn trĩnh hai mắt , miệng há hốc . Một ý nghĩ vừa mới manh nha trong đầu óc của cô , song rất nhanh bị gạt đi mất .

" Không thể nào .. chưa nói tới số điểm thưởng không lồ để đổi lấy nó , ngay cả việc đáp ứng giới hạn kích hoạt tối thiểu cũng là cả một vấn đề . Hơn

nữa , thứ đó cho tới giờ vẫn chỉ có duy nhất một cái , chủ nhân của nó là .."

Nghĩ tới đây , Rihanna chợt rùng mình , lão đảo sụm người xuống . Cô ta rút một tấm ảnh trong túi áo khoác ra , nhìn chăm chăm vào nó , khẽ lẩm bẩm với vẻ tuyệt vọng .

" Hết thật rồi ! "

- Jonathan..hắn chết rồi ? Thật sao ? là ai làm vậy ?

Hoài My ngồi trên mặt đất nhìn Hoàng hỏi nguyên một tràng như súng liên thanh . Trừ Sỹ ra , mấy người Hiệp lúc này cũng đang nhìn hắn bằng cặp mắt tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu . Sự việc xảy ra quá nhanh , việc chuyển bại thành thắng cơ hồ chỉ diễn ra trong một tích tắc , khiến bọn họ nhất thời không sao tiếp thụ nổi .

Lập lúc này đang được Thẩm diu dây khoát tay cười nói :

- Quan trọng gì , không chết là tốt lắm rồi . Ha ha ha , tôi biết mà , ngày xưa đi xem bói lão thầy tướng phán tôi thọ tới 70 tuổi cơ đấy , làm sao có thể ..

Hoàng đang định mở miệng giải thích thì bỗng im bất , hai mắt nhất thời sáng rực lên , nhảy hai bước về phía sau . Một cái bóng lao vụt qua chỗ hắn , đâm sầm vào gara để xe cách đó không xa rồi mất hút .

- Cẩn thận ! " Số 1 " đấy !

Mấy người Lập nghe hắn cảnh báo thì đồng loạt biến sắc . Hiệp vội giơ khẩu Rocket trong tay lên , nhắm về phía gara liên tục nhả đạn . Mấy chiếc xe dựng ngoài cùng rất nhanh bị bắn cho nổ tan tành . Hoàng nhìn gara để xe lúc này đang chìm trong biển lửa với vẻ bất an , gã mở miệng hét lớn :

- Chưa có thông báo thưởng điểm của " chủ thần " , lão vẫn chưa làm sao đâu , mọi người cẩn ..

Song hắn còn chưa dứt lời thì đã có thêm một cái bóng nữa lao ra từ gara đổ nát , như một viên đạn bay thẳng tới đây , lần này thì nhằm vào Sỹ . Sỹ tất nhiên là chẳng phản ứng kịp , bị " Số 1 " húc bay thẳng vào một khách sạn ở phía bên kia đường . Hoàng cảm thanh kiếm rút lại của Sỹ rồi chạy về phía đó . Song hắn chỉ mới đi được nửa đường thì " Số 1 " đã lại từ trong đó phóng ra , lần này là nhằm vào gã .

"A "

Hoàng bị cái đầu cứng như thép của lão húc trúng vết thương cũ ở bụng , cả người bị lùi đi hơn bốn chục mét , đâm thẳng vào cổng sông bạc Thiên An . Hoài My lúc này tuy chân đã gãy không đứng lên được song này giờ vẫn ngấm ngấm tích tụ nội lực chờ cơ hội , vừa thấy Lão Quái nhảy ra khỏi người Hoàng , vào thế Hàm Mô Công thì lập tức xuất chiêu .

Khí Công Pháo (Qigong Cannon) là một kỹ năng cấp B+ thuộc về mặt khí công , có khả năng đả thương đối phương từ xa bằng sóng năng lượng . Muốn sử dụng nó , người dùng bắt buộc phải đối lấy kỹ năng Chuyển Hoá Năng Lượng (Energy Conversion) có ở " khu trao đổi của thần linh " . Trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , uy lực của Qigong Cannon sẽ tăng thêm vài phần , thời gian cần để ngưng tụ nội lực cũng giảm đi không ít . Có thể nói , nếu năng lực không đủ thì dù có được cấp miễn phí kỹ năng cấp S từ " chủ thần " cũng chỉ phát huy được tối đa 5% công dụng của nó mà thôi . Thực ra đó cũng chỉ là trên giả thiết , bởi tất cả các loại kỹ năng cấp S đều đòi hỏi phải kích hoạt tối thiểu 100% giới hạn cơ thể mới có thể dùng điểm đổi được , có chăng cũng chỉ để ngắm mà thôi .

Một đòn Khí Công Pháo này của Hoài My tốc độ tuy đã là rất nhanh , song vẫn còn kém Lão Quái một bậc . Lão ta sau khi né được một đòn này thì cười gằn rồi nằm úp xuống mặt đất , cổ phình to ra như cóc vậy .

- Hàm Mô Công !

Lập và Hiệp không hẹn mà cùng đồng thanh thốt lên . Đây là tuyệt chiêu của Lão Quái trong "Kungfu Hustle " , tới Sing (nhân vật chính) cũng vì nó mà ăn đau khổ không ít . Sau vài nhịp thở , " Số 1 " lại như tên rời khỏi cung lao đi , lần này là nhằm vào Hoài My ở khoảng cách gần . Hoài My dù gì cũng đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn , phản xạ nhanh hơn người bình thường rất nhiều , vừa thấy lão hướng về phía mình thì liền chống tay xuống đất , dùng sức bật ra xa , tránh một đòn cảm tử của lão trong gang tấc .

"Số 1 " vò huyệt , cả người đâm sầm vào một quầy hàng bên kia đường . Song lão chỉ vừa mới nhô dậy , còn chưa kịp vào thế thì đã bị một người từ phía sau ôm chặt lấy .

- Hoài My , nhanh lên , dùng Khí Công Pháo hạ hắn đi !

Hoàng hét lớn , tay trái ôm chặt lấy Số 1 không buông . Lão ta thấy vậy thì giận dữ húc cùi chỏ vào bụng gã , song bị Hoàng kéo léo dùng tay khóa chặt . Đây là bài "tù " mà Hoài My đã phụ đạo cho hắn , chỉ cần dùng một tay cũng có thể khống chế được đối phương , nay mới có dịp đem ra áp dụng .

- Nhưng mà ..

Hoài My lúc này cũng đã ngưng tụ đủ nội lực , song khi thấy Hoàng đứng sau lưng lão thì không khỏi do dự . Hoàng biết cô ta lo cho an toàn của mình thì vội hét lớn :

- Không sao đâu ? Cứ ra tay đi , anh có cách mà !

Hoài My nhủ mảy , do dự nhìn Lão Quái đang không ngừng giãy dụa một hồi rồi hét :

- Được !

Một cột sáng loá mắt từ hai tay của Hoài My lao thẳng như kẻ chỉ tới chỗ bọn họ . Trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , độ chính xác của Qigong Cannon được đẩy lên rất nhiều , tầm 85% . Do quanh đây vẫn còn lưu lại không ít " khí " từ Bigbang Attack của Jonathan nên việc ngưng tụ nội lực cũng chẳng tốn thời gian là mấy . Tất nhiên , đó đều là nhờ vào kỹ năng Chuyển Hoá Năng Lượng mà Hoài My đã dùng 4000 điểm đổi ở chỗ " chủ thần " , một cặp bài trùng không thể tách rời với " Qigong Cannon " .

" Số 1 " trợn mắt nhìn tia sáng kia xuyên thẳng qua ngực mình , ánh mắt lộ vẻ không cam lòng . Trái ngược với Mystery Fireball có phạm vi công kích trên diện rộng của Jonathan , phát huy tác dụng cao nhất khi phải chiến đấu với số đông , Qigong Cannon của Hoài My tập trung vào khả năng xuyên thấu , một khi đã trúng thì chắc chắn lấy mạng đối phương . Trừ phi đối thủ có các trang bị phòng vệ trung và cao cấp lấy từ " khu trao đổi của chủ thần " hộ thân , hoặc đã khai mở Bản Năng Thích Nghi trở lên , nếu bị trúng một đòn này vào chỗ hiểm như đầu hoặc tim thì cảm chắc cái chết . Tất nhiên , do độ sát thương tương đối cao nên tốc độ của Khí Công Pháo chỉ đạt mức trung bình , mặc dù nhanh hơn so với tốc độ đạn súng trường rất nhiều , song một người đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn nếu phòng bị thì vẫn có thể né tránh được .

" Tôi rồi "

Trong khoảnh khắc mà tia sáng nọ sắp xuyên qua ngực Hoàng , giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên trong đầu gã .

" Chủ nhân , xin lựa chọn : Triệt tiêu hay hoàn lại ? "

" Triệt Tiêu ! "

Mấy người Lập lại được một phen tròn mắt ngạc nhiên bởi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt . Lúc này , thứ thu hút sự chú ý ở họ không phải cái chết của " Số 1 " , mà là ở ảo ảnh khổng lồ xuất hiện trên đầu Hoàng . Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ tóc dài lạnh lùng đầy cao ngạo , với đôi mắt trong vắt như thủy tinh và làn da trắng muốt . Khuôn mặt lạnh lẽo vô hồn ấy chỉ hiện lên trong một khoảnh khắc , khi mà Khí Công Pháo xuyên thủng ngực Lão Quái , rồi sau đó lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện trên thế gian này vậy .

“ A “

Hoàng ôm Lão Quái ngã vật ra đất . Hắn cẩn thận kiểm tra lại một lượt , khi chắc chắn rằng lão ta đã tắt thở thì mới khẽ thở phào một hơi , song vẫn cẩn thận lớn tiếng gào lên :

- Thế nào rồi ?

Nhân được cái gật đầu ra hiệu của Hoài My , hắn mới yên tâm bỏ xác của Lão Quái lại đi về phía bọn họ . Hắn đã đoán đúng , “ chủ thần “ lựa chọn Hoài My làm nhân vật chính lần này không phải hoàn toàn là ngẫu nhiên . Đó là một sự ám chỉ không lời – bởi người có khả năng kết liễu Lão Quái nhất , giống nhân vật chính trong " Kungfu Hustle " nhất không ai khác mà chính là cô ta .

- Nhận được thông báo thưởng điểm rồi chứ ?

Hoài My nhanh nhẹn gật đầu .

- Rồi , 5000 điểm thưởng và 2% kích hoạt giới hạn cơ thể . Còn anh , vừa nãy .. đó là cái gì vậy ?

Hoàng thấy ánh mắt nghi hoặc của mấy người Lập nhìn về phía mình thì cười khổ :

- Nói ra thì dài dòng lắm . Mà thực ra chính tôi cũng không biết chính xác nó là cái gì nữa . Thôi , an toàn rồi khỏi đây đã rồi tính sau .

Nói rồi vào trong xe của Thư Lệ . Do xe của Thẩm sau cú rơi vừa rồi đã hỏng nên bọn họ đành phải lấy một chiếc xe của Đảng Lười Búa bỏ lại . Hoàng , Thư Lệ , Hiệp , Nguyên Hoa , Nguyên Thu một xe . Thẩm , Lập , Hoài My , Sỹ một xe . Tên béo lúc tới đây có đi cùng mấy người Hoài My , song giờ không biết đã chạy đi đâu mất . Tất cả mười người đi về khách sạn mà Hiệp thuê trọn gói cách đây hơn 5 kilomet . Trên đường về , Thẩm liên tục sử dụng “ Tối Ưu Hóa Sức Khỏe “ chữa trị vết thương cho Hoài My và Lập , lúc đến nơi thì cũng là đi vì kiệt sức .

Hoàng gọi xe đưa hai vợ chồng Nguyên Hoa , Nguyên Thu vào bệnh viện rồi chọn một phòng lớn nhất , rộng gần 25 mét vuông trên tầng hai , tập trung cả bảy người còn lại vào rồi nói :

- Bây giờ thì hẳn mọi người đều đã nhận được thông báo “ chủ thần “ gửi tới rồi đúng không ? Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ , chỉ còn 24 tiếng nữa là sẽ được dịch chuyển trở về . Từ bây giờ , chúng ta không còn phải bận tâm tới an toàn của bảy người kia nữa , nhưng xin mọi người chớ chủ quan , The Lightning team theo tôi biết thì vẫn còn một thành viên nữ nữa , cô ta chắc chắn sẽ không dễ yên cho chúng ta đâu .

Thư Lệ ngập ngừng hỏi :

- Mỗi người chúng ta đều bị trừ 500 điểm .. Phúc ... anh ta bị gã Jonathan đó giết rồi đúng không ?

Hoàng thở dài một hơi rồi gật đầu thừa nhận .

- Đúng vậy , anh ta chết rồi . Chết trong tay gã to con người Pháp kia . Khi ấy .. tôi cũng có mặt ở đó , nhưng không ngăn cản được gã . Là lỗi của tôi .

Không khí trong phòng nhất thời trầm xuống . Lập chép miệng :

- Mặc dù chẳng ưa gã lắm lắm đâu chút nào , nhưng dù gì cũng đã cùng nhau sống sót qua hai bộ phim .. không ngờ lần này ...

Hoài My thở dài nói :

- Sao có thể trách anh được , tất cả chúng ta họp lại cũng đâu phải là đối thủ của Jonathan . Lúc nhận được thông báo trừ điểm hiển thị trên đồng hồ, bọn em còn phân vân không biết là ai trong số hai người đã .. mãi tới lúc gặp anh ở sông bạc Thiên An thì mới rõ .. Sao anh lại đi cùng Sỹ ?

- Chính hắn đã cứu anh trong tay Jonathan . Hoàng lấy tay bóp trán : Hoài My , em không hiểu đâu , đây là lỗi của anh , nếu anh quyết đoán hơn , nghĩ sâu hơn , biết công dụng của nó sớm hơn .. thì mọi việc chắc chưa đến nỗi ấy . Ôi ..

Hiệp nãy giờ vẫn im lặng chợt cất tiếng :

- Em vẫn chưa hiểu lắm , tại sao anh hứng nguyên một đòn Khí Công Pháo của Hoài My mà không hề hấn gì ? Jonathan tại sao mà chết ? Quả cầu lửa khổng lồ của gã biến đi đâu ? Còn nữa .. ảo ảnh đó .. là cái gì vậy ?

Hoàng chỉ tay vào sợi dây chuyền đeo trên cổ , cười khò đáp :

- Mặc dù chưa biết chính xác đây là cái gì .. nhưng chính nó đã cứu mạng tất cả chúng ta hôm nay đây . Việc này .. phải để về không gian chủ thần mới rõ được .

- Anh đoán nó ở chỗ của " chủ thần " à ? Hiệp hỏi .

- Không , cái này .. là của một người bạn tặng cho tôi . Hoàng cau mày đáp . Hắn ho khan một tiếng rồi trầm giọng :

- Bây giờ để đảm bảo an toàn tuyệt đối , tôi đề nghị tất cả mọi người trong 24 tiếng đồng hồ sắp tới tập trung đồng đủ hết ở đây . Khách sạn này nằm trên đường cao tốc , tương đối vắng vẻ , từ chỗ này có thể nhìn bao quát được khắp nơi , rất thuận lợi cho việc ứng biến thậm chí là chạy trốn khi có bất ngờ xảy ra . Lão Quái đã chết về tay chúng ta , số phận của The Lightning team cũng đã được định đoạt . Âm 4500 điểm , nhiệm vụ không hoàn thành , chắc chắn thành viên nữ còn lại của đội bên đó sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì . Chúng ta cần phải luôn giữ tinh táo và cảnh giác cao độ , đề phòng đối phương cùng đường mà quay ra " chó dại cắn càn " . Mọi người hiểu rồi chứ ?

- Yên tâm đi anh , năng lực đặc biệt của cô ta nhìn bề ngoài có vẻ lợi hại song lực sát thương chỉ đạt mức trung bình , không đáng ngại cho lắm . Thực ra mấy người bọn em đã bắt sống được cô ta một lần rồi , song do vội vã tới đây theo nhiệm vụ phụ của " chủ thần " nên mới tạm nhốt cô tại lại để xử lý sau . Chắc Jonathan đã giải cứu cho cô ta ... Hoài My nói .

Hiệp nghe vậy thì xen vào :

- Không thể nào , tôi đã chích cho cô ta một lượng thuốc tê tương đối lớn , cái loại mà Phúc tiêm vào người tên còm hôm trước ấy . Ngoài ra còn cần thận nhốt cô ta dưới nhà kho nữa , sao hắn có thể tìm ra nhanh như vậy cơ chứ ?

- Chắc bọn chúng có phương thức liên lạc riêng . Lập chép miệng .

- Rồi , cứ thế đã nhé . Bây giờ tôi sẽ ra ngoài mua thực phẩm cùng nước uống , mọi người nhớ giữ cảnh giác tối đa nhé ! Hoài My , Lập , chỗ này nhờ hai người đây .

Hoài My gật gật đầu , vết thương ở đầu gối của cô sau khi được Thẩm trị liệu thì đã bình phục được tới tám , chín phần . Lập thì bắt đầu nhắm hờ mắt như đang ngủ . Hơn một tiếng sau , Hoàng mang thực phẩm cùng nước uống trở về , chủ yếu là đồ hộp . Hắn đưa mắt nhìn quanh một lượt thì thấy ngoại trừ Sỹ , sáu người còn lại đều đang tập trung cố thủ ở trong phòng . Do nhiệm vụ đã hoàn thành nên tâm lý của bọn họ cũng khá là thoải mái . Tám tiếng đồng hồ trôi qua trong yên bình .

Một giờ rưỡi đêm , Hoàng lúc này đang thức để canh gác , thấy Thư Lệ ra ngoài hơn nửa tiếng vẫn chưa trở lại thì khẽ nhíu mày . Hắn nhẹ nhàng đánh thức Hoài My lúc này đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh nói nhỏ :

- Đề ý nhé , anh ra ngoài một chút .

Hoài My lấy tay dụi mắt rồi khẽ gật đầu . Hoàng ra khỏi phòng rồi đi cầu thang lên tầng bốn . Vừa nãy hắn thấy Thư Lệ lúc bước ra có lên đó , song nghĩ là cô đi vệ sinh nên cũng không để ý lắm .

Tất nhiên , đi vệ sinh gần một tiếng chưa về thì lại là chuyện khác .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 15: Giao Dịch Lúc Nửa Đêm

Lầu bốn có tất cả là năm phòng. Hoàng đi vào # 304, bởi chỉ có duy nhất phòng này là mở cửa. Hồi tối hẳn có đi tuần tra một lần, tất cả các phòng này đều đóng im ỉm, rõ ràng là có người vừa mới vào đây. Hoàng bật điện lên rồi nhìn quanh phòng một lượt. Chẳng có ai cả.

Hoàng nhú mày nhìn quả cầu kim loại lù lù ở góc phòng với vẻ dò xét. Hắn bước lại trước cửa phòng tắm, do dự một lát rồi quay đi. Chẳng cần mở cửa hẳn cũng biết bên trong không có ai cả. Thật kỳ lạ, nửa đêm rồi cô ta còn chạy đi đâu nữa không biết? Hay là ..

Hoàng đang định rời đi thì bỗng giật mình khựng người lại, lạnh lùng nói:

- Ra đi.

Mắt nhìn chăm chăm bóng đen đang chui từ cửa sổ vào, Hoàng ngằm khai mở Bản Năng Sinh Tồn, mày nhú chặt. Bóng đen đó vội giơ tay về phía gã nhỏ giọng nói:

- Đừng hiểu lầm, tôi tới đây không phải để gây chiến. Anh hiểu chứ?

Hoàng nheo mắt nhìn kỹ. Đứng trước mặt hắn lúc này là một người phụ nữ ngoài ba mươi, thành viên còn lại duy nhất của The lightning team- Rihanna. Song hôm nay cô ta không diện áo khoác xám cùng chiếc quần len như trước nữa, thay vào đó là cái áo thun cổ khoét rộng hình chữ V và váy ngắn màu xanh nhạt, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, bộ đồ tôn vinh đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể, đặc biệt là chiếc eo và cặp mông lan tóa ma lực quyến rũ mê người, khiến cho nam giới nhìn vào chỉ muốn ... vùi dập ngay lập tức. Càng nhìn, Hoàng càng cảm thấy cô ta chẳng có điểm nào giống người đang trong con tuyệt vọng, mà như một phụ nữ trẻ vừa bước chân ra khỏi .. thẩm mỹ viện thì đúng hơn.

- Không phải để gây chiến? Vậy thì là gì?

Hoàng nhú mày hỏi lại. Không ngờ cô ta cũng biết tiếng Việt, đúng là ngoài sức tưởng tượng của gã.

- Để tiện nói chuyện, xin tự giới thiệu, tôi là Rihanna, Rihanna Copski, một trong chín thành viên thường trực của The Lightning Team, đối thủ của các anh lần này. Anh cũng biết rồi đấy, lần này chúng tôi đã thua, thua hoàn toàn. Tôi không phủ nhận sự thực đó. Hôm nay tôi tới đây là vì một chuyện khác ..

"Chín người? Vậy sáu tên kia đi đâu mất rồi?"

Trong lúc Hoàng còn đang nghi hoặc thì cô ta bỗng lôi từ trong túi áo ra một tấm thẻ để lên bàn, trầm giọng nói:

- Nếu tôi không nhầm thì anh chính là đội trưởng của T12 - Việt Nam Đội đúng không? Chúng ta đều là người lớn cả rồi, nói thẳng với nhau luôn nhé. Chỉ cần anh gật đầu đồng ý, tấm séc trị giá 500000 \$ này sẽ là của anh. Đây có số serial và con dấu của ngân hàng UBS Thụy Sĩ, tuyệt không phải là thứ có thể dùng vàng ở không gian chủ thần để đổi trong thế giới phim kinh dị. Anh hoàn toàn có thể đem nó về thế giới hiện thực, hiểu ý tôi chứ?

"10 tỷ?"

Bên trong quả cầu kim loại mà thực chất là "shelter house" ở góc phòng, Thư Lệ vừa lau người vừa bước ra khỏi bồn tắm, nghe tiếng nói chuyện bên ngoài truyền vào thì khẽ giật mình. Sau vài lần thử nghiệm, cô đã hiểu ra rằng "shelter house" chỉ tồn tại được lâu nhất là một tiếng, sau đó phải mất hai giờ đồng hồ nữa mới có thể dùng lại được. Âm thanh có thể từ bên ngoài truyền vào trong, ngược lại thì không. Thư Lệ vội áp tai vào vách tường nghe ngóng.

Rihanna đưa tờ séc tới trước mặt gã. Hoàng cầm nó lên cẩn thận ngắm nghía.

- Chỉ cần có chữ ký của tôi, 500000 \$ này sẽ là của anh. Thế nào?

- Cô muốn gì?

"Giọng của Hoàng." Thư Lệ khẽ nhú mày.

Rihanna nhìn thẳng vào mắt gã, nhẹ giọng nói:

- Rất đơn giản, tôi muốn dùng nó để đổi lấy bốn mạng người. Bốn và chỉ bốn mà thôi. Sao, cuộc giao dịch này cũng không tồi đấy chứ?

Hoàng nhăn mặt hỏi lại.

- Nói cụ thể hơn đi.

- Bất kỳ đoàn đội nào không hoàn thành nhiệm vụ trong thế giới phim kinh dị thì sẽ phải nhận mạt sát từ phía chủ thần. Cái này chắc không cần tôi phải

nói nữa . Thế nhưng trong đoàn chiến lại có một ngoại lệ : đó là bất kỳ cá nhân nào thoả mãn hai điều kiện sau : một mình hạ năm thành viên của đối phương trở lên và không bị âm thầm , thì cho dù nhiệm vụ hay không thì vẫn được dịch chuyển trở về . Số điểm thưởng nhận được trong nhiệm vụ đó mặc định về 0 . Giờ thì anh hiểu mục đích khi tới đây của tôi rồi chứ ?

Thấy Hoàng lặng thinh không có biểu hiện gì , Rihanna trong lòng rung động , song bên ngoài vẫn cố giữ giọng mềm mỏng nói tiếp :

- Hiện giờ tôi đang bị âm 4500 điểm . Gã béo đó cũng là một thành viên trong nhóm các anh đứng không nào ? Hắn hiện đang nằm trong tay tôi . Theo như tôi biết thì T12- Việt Nam Đội còn tất cả là 8 thành viên nữa , ngoại trừ đội trưởng là anh , cô gái sở hữu Qigong Cannon , chàng trai để đầu đinh có Unlimited Break và gã tóc dài kia ra thì số còn lại đều không có năng lực đặc biệt gì , dẫu may mắn sống sót qua bộ phim lần này thì cũng chẳng có gì bảo đảm rằng họ sẽ tồn tại được lâu trong thế giới phim kinh dị cả . Tôi nói đúng chứ ? Chỉ cần anh chịu hợp tác với tôi , đem 4 người đó ra làm vật trao đổi , số tiền này sẽ ngay lập tức thuộc về anh , và còn rất nhiều ưu đãi khác nữa .

Thư Lệ nghe mà đầu óc choáng váng tưởng như sắp ngất . Bốn người ? vậy thì chắc chắn có mình trong số đó rồi còn gì nữa ? Hoàng , anh nhất định không thể chấp nhận việc này , nhất định không thể ! Thư Lệ rất muốn thu hồi Shelter house , chạy đi báo cho mấy người còn lại biết , song nghĩ kỹ lại thì liền bỏ ý định đó ra khỏi đầu . Nếu giờ cô đột nhiên hiện thân , nhờ bị hai người này giết để bắt đầu mới thì sao ? Người phụ nữ tên Rihanna kia nữa , à ta chịu để cô thoát dễ dàng như vậy sao ? Nhất định là không rồi .

Thư Lệ nín thở căng tai ra nghe ngóng , trong lòng thầm cầu nguyện Hoàng sẽ từ chối lời đề nghị đẫm máu này . Nếu hắn cần tiền , cô có thể cho hắn nhiều hơn cả chỗ ấy !

Sau một hồi im lặng , Hoàng cuối cùng cũng cất tiếng :

- Cô nói xong chưa ?

Rihanna nghe vậy thì biến sắc :

- Anh chê số tiền đó quá ít ? Không sao , chúng ta có thể tiếp tục thương lượng ..550000 \$, 600000 \$ ...sao hả ? Giá chốt là 800000 \$, thực sự hiện giờ trong ngân hàng tôi chỉ còn có nhiều đó thôi , nếu anh cần nữa thì ...

Hoàng nhếch môi cười nhạt . Hắn chậm rãi lại gần Rihanna , khẽ thổi một hơi vào vành tai mẫn cảm của cô nói nhỏ :

- Thật sự chỉ còn nhiều đó thôi sao ?

Rihanna khẽ rung mình khi bàn tay của hắn đặt hờ lên eo , khó khăn nói :

- Đúng vậy ...nhưng tôi còn một vài khoản khác nữa , nếu đem gộp cả lại thì cũng được tầm 1 million \$ ...Nhưng số đó anh phải chờ tới khi quay trở về không gian chủ thần mới có thể nhận được ..

- Yên tâm đi , tôi đã lên kế hoạch chu toàn rồi ..chỉ cần anh phối hợp giúp vài việc nhỏ mà thôi . Sẽ không có một ai biết về cuộc giao dịch này giữa hai người chúng ta cả . Hơn nữa ,tôi cũng có thể giải đáp cho anh một số thắc mắc về thế giới phim kinh dị , những thứ sẽ rất có lợi cho các anh sau này . Làm sao để biết trước được bối cảnh của nhiệm vụ sắp tới ? Làm sao để lưu trữ ký ức ở nơi này khi trở về thế giới hiện thực ? Làm sao có thể giao tiếp được với người nước ngoài mà không cần học qua ngôn ngữ của họ , như tôi đang nói với anh đây ... thế nào hả ?

Hoàng nghe đến đây thì hai mắt chợt loé lên , tay phải đang từ từ lún xuống dưới thắt lưng của Rihanna đột nhiên dừng lại . Hắn im lặng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng đẩy cô ta vào sát tường , nhắc một bên đùi của Rihanna lên quăn quanh hông mình , cúi mặt vào mái tóc màu nâu hít một hơi dài rồi thì thầm :

- 20 tỷ ? cái tôi cần .. còn nhiều hơn thế nữa cơ . Vấn đề là .. cô có chịu đưa ra hay là không thôi ?

Rihanna cảm nhận được mùi hương đàn ông quăn chặt lấy người mình thì sắc mặt ửng đỏ , lí nhí nói :

- Cái này ... cái này tính sau đi . Vậy là anh đồng ý .. đề nghị đó rồi phải không ?

- Rihanna này , tôi chỉ có một thắc mắc : cô thực sự chỉ nắm trong tay mỗi gã béo đó thôi đúng không ? Không còn ai khác nữa thật chứ ?

Thấy hắn đột nhiên đổi chủ đề , Rihanna nhất thời lúng túng không ứng phó kịp , môi chỉ vừa mấp máy hai chữ " đúng vậy " thì đã ngã gục xuống vai Hoàng . Hắn lạnh lùng đặt người phụ nữ đã ngã xiêu trên vai mình xuống mặt bàn , rút một miếng thuốc lá ra hút rồi đi ra khỏi phòng . Tới lúc hắn dẫn Lập , Hiệp và Hoài My quay trở lại thì đã thấy Thư Lệ lù lù trong phòng từ lúc nào .

- Cô đi đâu này giờ vậy ? Hoàng nhíu mày nhìn Thư Lệ hỏi .

Thư Lệ đỏ mặt đáp :

- Em vừa rời ra ngoài có chút việc .. vừa nãy đi qua thì thấy cô ta nằm bất tỉnh ở đây , thấy lạ nên mới ...

Hoàng mặc dù vẫn còn tương đối hoài nghi song cũng không hỏi thêm câu nào nữa . Hắn không để ý ánh mắt kỳ lạ của Thư Lệ đang lén nhìn mình , quay sang nói với Hiệp :

- Trói chặt cô ta lại , tìm vài mũi cho chắc chắn , làm được chứ ?

Hiệp khẽ gật đầu . Hoàng vỗ vai Hoài My , dặn cô ở lại trông chừng cùng gã rồi cùng Lập và Thư Lệ về phòng . Không hiểu sao , hần thấy trong người nôn nao , khó chịu vô cùng . Những người còn lại sau khi biết tin Rihanna đã bị bắt thì liền tự tìm cho mình một phòng để nghỉ ngơi , không ngủ chung như trước nữa . Hoàng đặt mình xuống giường , trong đầu không ngừng suy nghĩ về câu cuối cùng mà Rihanna nói với mình . Rõ ràng , còn quá nhiều điều bọn hần còn chưa biết về cái " thế giới thứ hai " này . Nhưng xem thái độ của cô ta thì chắc chắn sẽ chẳng chịu khai ra đâu , có khi lại giống tên còm hời trước , tự bạo cũng nên ...

Nhưng biết đâu đây .. Hoàng ngồi dậy , do dự một hồi rồi đặt chân bước xuống giường , đúng lúc đó thì có tiếng kêu thất thanh từ trên lầu vọng xuống . Hần vội chạy lên , vừa xộc vào thì đã thấy Hiệp và Hoài My đứng lặng ở giữa phòng , bên cạnh là Rihanna hai mắt trắng dã , cần cổ trắng ngần bị người bóp nát .

Sỹ vợ lấy cái khăn mặt gần đó lau tay , khẽ gật gù với về hải lòng . Hoàng thở hắt ra một hơi , đưa mắt nhìn Hoài My . Cô vợ chỉ tay về phía Sỹ thanh minh :

- Là hần , hần vừa nãy không biết chui từ đâu ra , cầm một cốc nước lại gần chỗ cô ta . Hần ra tay quá nhanh , bọn em nhất thời không đề phòng nên ..

Sỹ nghênh ngang đi ra ngoài . Hoài My định đuổi theo song bị Hoàng giữ lại .

- Thôi , kệ hần . Lần sau chú ý hơn là được . Em nên nhớ : Hần không phải là đồng đội của chúng ta , ít nhất thì bây giờ cũng là như thế .

Hoàng ôm xác Rihanna ra khu đất đằng sau khách sạn chôn cất . Hần nhìn lại hai ngôi mộ bằng đất sơ sài , một của Phúc , một của Rihanna do chính tay mình đắp , khẽ thở dài một hơi rồi bỏ đi .

Hần biết , một khi kẻ được gọi là " chủ thần " còn tồn tại thì sẽ còn rất , rất nhiều người nữa sẽ phải chết , phải bỏ mạng ở cái " Thế giới ảo " này .Hần có thể may mắn thoát được một lần , song còn lần thứ hai , lần thứ ba , lần thứ tư nữa thì sao ?

Vấn đề .. chỉ là sớm hay muộn mà thôi .

.....

Cao nguyên Giza , ngoại ô thành phố Cairo , thủ đô Ai Cập .

- Abusira , tìm thấy rồi , tôi tìm được rồi !

Trong căn phòng nhỏ rộng chừng 15 mét vuông bày biện tương đối đơn giản , một gã đàn ông tuổi ngoài năm mươi để râu quai nón , mặc áo khoác màu hạt dẻ hưng phấn kêu lên , mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính trước mặt . Người đàn ông tên Abusira cạnh đó nghe vậy thì đặt tờ báo trên tay xuống , hỏi với vẻ hứng thú :

- Lay thánh allar , Abu Zelphis , điều gì làm ông hưng phấn đến như vậy ? Không phải là sắp được thăng chức đấy chứ ? hay là bà vợ thứ năm ông mới rước về tháng trước đã có tin mừng ? Vậy thì xin chúc mừng , người anh em .

- Anh nhìn đi , tự mình nhìn đi !

Gã đàn ông để râu quai nón dí ngón tay vào màn hình . Gã đàn ông kia nghe vậy thì cũng dời sự chú ý của mình sang đó , hai mắt nhất thời sáng rực , kinh ngạc thốt lên :

- Ôi trời , tôi có nhìn lầm không vậy ? Lại có người cùng lúc sở hữu cả tinh thần lực và cảm ứng lực sao ? Mau , mở cho tôi xem Profile cá nhân của hần đi !

Gã đàn ông để râu quai nón dùng hai tay gõ như bay trên bàn phím . Ngay lập tức , một bảng nhỏ hình chữ nhật hiện ra . Người kia hai mắt như dính chặt vào đó , miệng khẽ lẩm bẩm :

- Phạm Hữu Phúc , 42 tuổi . Quốc Tịch : Vietnam . Nhóm Máu : O . Chiều Cao : 1m74 . Giới hạn cơ thể đã kích hoạt : 13, 07 . Zelphis , còn chần chờ gì nữa ? Mau điện cho Yazig , hần sắp có nhiệm vụ rồi , phải hồi sinh người này đưa tới đội của chúng ta ngay lập tức ! Điểm số thì ... bảo là tôi vay , mấy hôm nữa có nhiệm vụ sẽ trả sau . Nhanh lên nào !

Gã đàn ông để râu quai nón vội vớ lấy di động đặt ở gần đó , đang định gọi đi thì màn hình vi tính trước mặt chợt nhấp nháy . Nhất thời sắc mặt của cả hai người đều không giấu nổi vẻ thất vọng :

- Muộn mất rồi !

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 1: Nước Mắt Của Nữ Hoàng.

24 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, đó cũng là lúc mấy người Hoàng được " chủ thần " dịch chuyển trở về . Thư Lệ nhìn quanh một vòng thì không khỏi cảm thán, hai người mới lần này vậy mà lại bình an vô sự , còn Phúc thì ..không biết bao giờ tới lượt mình đây ?

- Ôi, lần này chẳng kiếm được bao nhiêu .. biết bao giờ mới đủ điểm để vĩnh viễn thoát khỏi chốn này đây ?

Hiệp để khẩu Rocket cải tiến vô hạn đạn của mình xuống đất thờ dài sườn sượt , ừ rừ than . Số điểm thưởng cố định thu được sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này chỉ có 2000 , do chết mất một người nên tất cả các thành viên còn lại đều bị trừ mất 500 , còn có 1500 . Trừ Hoài My , Lập , Hoàng và Sỹ ra thì Thẩm , Thư Lệ , Hiệp , hai người mới là Liên và gã béo kia đều chỉ thu được 1500 điểm , căn bản chẳng đủ dùng vào việc gì cả .

- Chỗ điểm thưởng này .. dùng để làm gì vậy ?

Gã béo nhìn mấy người Lập rụt rè hỏi . Mấy ngày vừa rồi trong " Kungfu Hustle " , Thư Lệ cũng đã bỏ công giảng giải cho hắn rất nhiều , song hình như độ tiếp thu của tên này có vấn đề , cứ ngu nga ngu ngơ như người mới từ trên trời rơi xuống . Đúng là " Thánh Nhân Đãi Kê Khù Khờ " , mấy người Hoàng cho tới giờ vẫn chẳng hiểu tại sao Rihanna không giết gã trước khi tìm tới chỗ bọn họ , chỉ có thể nhận xét rằng số của tên này đúng là quá may mắn .

Hoài My sau khi nhắm mắt lại liên lạc với chủ thần thì cười đến không ngậm miệng lại được . Với cái tính bộp chộp chẳng giữ được gì trong lòng , cô lớn tiếng khoe :

- Lần này em hoàn thành nhiệm vụ ẵm được 2000 điểm thưởng , hạ Lão Quái được 5000 điểm thưởng , còn 2% kích hoạt miễn phí từ " chủ thần " nữa .. tổng kết lại là 8500 điểm . Ha ha ha , giàu to rồi ..anh Hoàng , anh được bao nhiêu điểm ?

Hoàng giờ hai ngón tay về phía cô bé . Hoài My thấy vậy thì khó hiểu hỏi lại : " Chỉ có 2000 thôi sao , ít quá vậy ?"

- Sai rồi , hơn 20000 điểm , chính xác là ...21500 .

Tất cả mọi người xung quanh nghe vậy thì im bật , tròn mắt nhìn gã . Ngưỡng mộ có , ghen tỵ có , ngạc nhiên cũng có .. Hoàng bị bọn họ soi mói đến phát hoảng , vội lên tiếng giải thích . Do lần này hắn hạ được Jonathan nhờ vào sợi dây chuyền Cath đưa cho nên được thưởng 10000 điểm (Mức thưởng đối với những cá nhân đã khai mở Bản Năng Thích Nghi) , lần đoàn chiến này lại áp dụng hình thức "AGAINST " , điểm thưởng lần trừ đều được nhân đôi nên thành ra số điểm hắn nhận được vụt một cái đã lên tới 20000 , cộng thêm 1500 điểm như mọi người thì là 21500 , một con số khổng lồ !

Nên nhớ , điểm thưởng là thứ vô cùng khan hiếm trong thế giới phim kinh dị , và không phải lúc nào bạn cũng nhận được số điểm thưởng tương ứng với công sức mình đã bỏ ra . Đòi là vậy , luôn đầy rẫy sự bất công và đôi khi cũng rất công bằng . Hoàng , Phúc , Lập và Hoài My đã từng trải qua một The Ring đầy kinh hoàng mà những gì thu được chỉ là con số 0 tròn trĩnh nên hiểu rất rõ điều này . Không thể không thừa nhận ,trong bộ phim lần này Hoàng chỉ hơn những người khác do có sự trợ giúp vô hình của Cath , thông qua chiếc vòng cổ mà cô tặng cho gã . Nhưng nói đi cũng phải nói lại , nếu không có sự cố gắng và nỗ lực của chính hắn thì cũng chẳng thể có được kết cục như hôm nay . Nên biết , số người khai mở được Bản Năng Thích Nghi trên toàn thế giới tính tới thời điểm này cũng chỉ vồn vện gần 30 , và nếu chỉ trông chờ vào " Nước Mắt Của Thần Linh " thì chẳng thể nào hạ nổi gã .

- Ôi , 21500 điểm .. em có nghe lắm không vậy ? Hoài My há hốc miệng cảm thán .

- Tôi đã thử liên lạc với " chủ thần " và dạo quanh " khu trao đổi của thần linh " một lượt , làm gì có đạo cụ nào cho phép chúng ta thông hiểu tiếng nước ngoài mà không cần phải học ngoại ngữ như lời cô ta nói cơ chứ ? Cả vụ biết trước bối cảnh của nhiệm vụ sắp tới và lưu giữ kỷ ức nữa ... lấy đâu ra ? Lập lắc đầu nói .

- Có gì đâu mà khó hiểu , cô ta bịa ra để lừa chúng ta thôi . Thẩm bĩu môi .

- Tôi thì không nghĩ vậy . Tiếc là Rihanna đã ... Hoàng không để ý Thư Lệ đang lên nhìn mình , nhíu mày nhìn Sỹ đang đứng cách đó không xa , lạnh nhạt nói : Mọi người cứ thử nghĩ mà xem , chỉ riêng việc biết trước bối cảnh của nhiệm vụ tiếp theo thôi cũng đã vô cùng hữu ích đối với chúng ta rồi , tiếc rằng ...

Không khí nhất thời trầm hẳn xuống . Hoàng nhún vai rồi nhắm mắt liên lạc với chủ thần . Hiện giờ thứ khiến hắn quan tâm nhất chính là lai lịch của sợi dây chuyền đeo trên cổ mình . Hắn bắt đầu mô tả về ngoại của sợi dây chuyền cùng tính năng của nó chi tiết nhất có thể với " chủ thần " . Chỉ chưa đầy nửa phút , nắm kết quả khác nhau được truyền tới óc gã . Tất cả đều là vật phẩm trang bị thuộc tính ma pháp truyền thuyết , thứ vẫn được coi là có giá " trên trời " ở " khu trao đổi của thần linh " . Nhìn đến cái thứ tư , hắn rút cuộc cũng đã tìm được thứ mình cần .

" Vật phẩm : Nước Mắt Của Nữ Hoàng . Thuộc Tính : Ma Pháp Truyền Thuyết . Điều Kiện Trao Đổi : 50000 điểm thưởng và kích hoạt tối thiểu 70% giới hạn cơ thể . Kỹ năng phụ trợ : Con Thịnh Nộ Của Nữ Hoàng : miễn nhiệm với toàn bộ các loại ma pháp thuật công kích từ xa có khả năng gây thương tổn tới tính mạng của chủ nhân . Không giới hạn số lần sử dụng . Chú ý : người trao đổi nhất định phải là nữ . "

Đọc đến đây , Hoàng không khỏi sững sờ , một giọt mồ hôi khẽ lăn dài trên má . Hắn mặc dù cũng đoán được thứ này chắc chắn không phải bình thường , song cũng không ngờ nó lại quý báu tới như vậy . Chưa nói tới 50000 điểm thưởng kia , một số điểm đủ để hắn lựa chọn rời khỏi chốn này mãi mãi , con số 70% kích hoạt giới hạn cơ thể cũng ngoài tầm với của hắn rất xa . Một vật quý giá như vậy .. mà Cath lại đưa cho gã không chút do dự .. thực không biết phải nói như thế nào nữa .

- Với số điểm khổng lồ ấy, anh định đổi thứ gì ?

Hiệp liếm môi hơi rồi thuận miệng liệt kê một tràng dài các thuộc tính cường hoá, huyết thống và kỹ năng, vật phẩm có ở "khu trao đổi của thần linh", cứ như thể chủ nhân số điểm ấy là hắn vậy. Hoàng lắc đầu nhìn hắn cười khổ :

- Không đơn giản như cậu nghĩ đâu ..tôi đã thử liên lạc với " chủ thần " rồi ...một khi đã lựa chọn huyết thống của " thần " thì ngoại trừ việc mua sắm các loại vũ khí khoa kỹ, ma pháp ra thì không được cường hoá thêm một loại huyết thống phụ trợ nào nữa cả .. tới cả các loại siêu năng lực cũng không nổi . " Chủ thần " giải thích rằng đó xuất phát từ sự tự tôn của " thần ", không muốn huyết thống của mình bị lai tạp dù với bất cứ lý do gì đi chăng nữa .

Hiệp nghe vậy thì le lưỡi :

- May quá, hèn là em chưa lựa chọn phương hướng cường hoá, cứ tưởng " huyết thống của thần " so với những thứ còn lại thì phải mạnh hơn nhiều lắm chứ .. không ngờ lại bất tiện như thế, vậy thì phải tránh xa mấy thứ đó thôi, " khoai " quá, không ăn được ...

Hoàng khẽ gật đầu, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Cộng cả 7500 điểm tích lũy từ trước, hắn đang có tất cả là 29000 điểm. Với số điểm này, hắn hoàn toàn có thể lựa chọn việc hồi sinh một thành viên trong đội đã chết trong phim kinh dị. Thế nhưng, khi mà mọi thứ đã sẵn sàng thì hắn lại do dự, do dự không biết phải làm gì tiếp theo.

Sau một hồi cân nhắc, Hoàng nhắm mắt liên lạc với chủ thần. Một lúc sau, gã nhú mày nói lớn :

- Tôi đã thử liên lạc với "chủ thần" để hồi sinh Phúc nhưng không được. Thế là thế nào nhỉ ?

Thư Lệ ngạc nhiên hỏi :

- Anh định dùng điểm của mình để hồi sinh anh ấy ? Thế .. tại sao lại không được ? -

- "Chủ thần" thông báo rằng anh ta đã được người khác hồi sinh, không thể hồi sinh tiếp được nữa. Hoàng khẽ cau mày : Là ai đã làm việc đó nhỉ ?

Lập, Hoài My, Hiệp và Thắm nhìn nhau, Phúc đã được người khác hồi sinh ? Nhanh như vậy sao ?

- Vậy ... lần sau hắn vẫn sẽ tham gia nhiệm vụ sắp tới cùng chúng ta chứ ? Hiệp hỏi.

Yên lặng.

- Phải chờ tới lúc đó mới biết được. Lập thờ dài nói.

- Anh Hoàng, vậy còn ... Hoài My nhìn Hoàng, ánh mắt lộ vẻ chờ mong. Hắn khẽ gật đầu rồi nhắm mắt liên lạc với chủ thần. Một cột sáng màu trắng chiếu xuống nơi gã đứng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đây. Lập hít một hơi dài rồi hỏi :

- Cậu ta định .. hồi sinh chị ta sao ?

- Em cũng không biết nữa ... Hoài My lẩm bẩm, ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Cột sáng kia mờ dần rồi biến mất. Hoàng vẫn đứng đó, song trên tay đã có thêm một vật nữa.

Đó là một cây gậy dài hơn hai mét, thân chia làm nhiều đốt, lên nước xanh bóng. Không, phải gọi là một cây tre thì đúng hơn.

" Magic Bamboo " Hoài My thốt lên, khuôn mặt không giấu nổi vẻ thất vọng. Cô cứ tưởng hắn sẽ dùng điểm thưởng để ... " Mà cũng phải thôi, 25000 điểm cơ mà, có ai lại nỡ tiêu tốn chừng ấy điểm vì người khác cơ chứ ? " Hoài My tặc lưỡi nghĩ thầm trong bụng, ánh mắt cũng dần dần dịu lại.

" Magic Bamboo : Thuộc Tính : Ma Pháp Truyền Thuyết. Điều Kiện Trao Đổi : 20000 điểm thưởng, Kích Hoạt Tối Thiểu 20% Giới Hạn Cơ Thể. Mô Phỏng Bình Khí Của Gió, Ứng Với Mỗi Cấp Sẽ Nhận Được Kỹ Năng Tương Ứng. Trao Đổi Thành Công.

Huyết Thống Thánh Gió Sơ Cấp : Kích Hoạt Kỹ Năng : One-Man Army (Cuồng Chiến)

" One -Man Army ? " Hoàng nín thở đọc kỹ mấy dòng giới thiệu của chủ thần về kỹ năng mới nhận của mình. Đây là một loại siêu năng lực giúp chủ nhân tận dụng tối ưu sức mạnh của bản thân, kết hợp với trình độ võ thuật và tư duy chiến thuật để tạo ra khả năng chiến đấu mạnh nhất khi phải một mình đối đầu với số đông, đặc trưng ở khả năng hạ gục đối phương ở khoảng cách gần. Đọc tới đây, Hoàng liền nghĩ ngay tới cảnh tượng Thánh Gió ngày xưa từng một mình đánh đuổi mấy chục vạn giặc Ân trong truyền thuyết dân gian, cả người không tự chủ được mà khẽ run lên.

Kỹ năng ở mức sơ cấp mà đã khủng bố như vậy, thế thì khi cường hoá lên trung và cao cấp còn như thế nào nữa ?

Cầm cây tre dài hơn hai mét trong tay, Hoàng cảm thấy nó như một phần máu thịt của mình vậy. Theo ý nghĩ của hắn, Magic Bamboo dần biến nhỏ lại chỉ còn bằng một cây tăm, rồi lặn hẳn vào trong tay gã. Hiệp vừa chạy lại gần thấy vậy thì giật mình. Hắn rất muốn được cầm thử cây tre truyền thuyết ấy, song nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Hoàng lúc này thì đành bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

" Thông Báo : T12 - Việt Nam Đội có ba người sống sót qua bốn nhiệm vụ, đủ điều kiện để tham gia đoàn chiến. Bắt đầu từ nhiệm vụ kế tiếp, T12 - Việt Nam Đội sẽ cùng 187 đoàn đội khác trên toàn cầu khám phá thế giới của " chủ thần ". T12- Việt Nam Đội nhận được một cơ hội đổi tên duy nhất,

chi tiết xin mời liên lạc với "chủ thần " "

Một đoạn thông báo khô khan cùng lúc vang lên trong đầu tất cả mọi người . Thấm nói với về khó hiểu :

- Là nhì , còn đủ điều kiện hay không đủ gì nữa chứ , chúng ta vừa mới trật trật trong "Kungfu Hustle " với The Lightning team rồi đấy thôi ? thật đúng là ..

Hiệp nói :

- Thảo nào , em vẫn thắc mắc không hiểu tại sao tên đội của chúng ta lại "củ chuối " đến thế , hoá ra là còn có thể đổi tên . Mọi người tìm một cái tên nào hay hay đi , dù gì cũng đại diện cho cả quốc gia , phải ra dáng một chút chứ ?

Mấy người khác nghe vậy thì cũng gật gù về đồng ý . Thế là ba tiếng đồng hồ còn lại dành hết cho việc thảo luận " tên " mới cho đội . Chủ có Sỹ là nhắm mắt ngồi im chẳng quan tâm gì đến ai , chắc là đang lang thang trong danh mục cường hoá của chủ thần để tiêu hết số điểm thu được . Hoàng thấy vậy thì khề thờ dài . Việc để cho một người như gã trong đội thật chẳng khác nào chứa bom nổ chậm vậy , có khi tan xác lúc nào cũng không biết .. Thôi , đành tới đâu thì hay đến đấy vậy .

Hoàng vừa động ý niệm , Magic Bamboo đã xuất hiện ở trong tay . Hắn nhìn chăm chăm vào thân tre xanh bóng , ánh mắt lộ vẻ cương nghị .

" - Nhất định sẽ có một ngày em đủ mạnh để tự lo cho bản thân mình . Yên tâm , lúc đó em sẽ bảo vệ cho cả chị nữa . "

Ngày ấy ... sẽ không còn xa nữa .

- Cần thận !

Từ không gian chủ thần đột ngột trở về , thứ đầu tiên đập vào mắt Hoàng là cái thùng sắt khổng lồ đang rơi xuống , chỉ còn cách hai người đứng dưới vón vụn hơn một mét . Vào thời khắc mà mạng người như chỉ mảnh treo chuông ấy , Hoàng cảm thấy có thứ gì đó tự động mở ra trong ngực , chỉ cho gã mọi việc cần phải làm lúc này , làm như thế nào , dùng lực ra sao .. giống như là có một bản kế hoạch chi tiết vạch sẵn ra trong đầu , chỉ việc án theo đó mà hành động vậy .

-Crắc , Crắc ..

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy đốm công của họ như một cái bóng lao vụt tới , chân giẫm tới đâu là mặt sàn kim loại lõm xuống đến đó . Khoảng cách từ đó tới hiện trường còn tới sáu chục mét mà hắn chỉ mất chưa đầy ba giây là đã tới nơi , giang tay ra ôm lấy hai người đứng dưới .

" RẦM ! "

Chiếc thùng sắt nặng nề rơi xuống mặt sàn . Hoàng lồm cồm bò dậy , hai cô cậu sinh viên dưới người hắn giờ vẫn còn chưa hết sợ , mặt mày xanh lét như tàu lá chuối . Mấy cậu sinh viên còn lại và công nhân gần đó cũng vội chạy tới hỏi thăm , Błóc -2 nhất thời nao loạn hết cả lên . Phải mất tới hơn mười lăm phút sau , dưới sự đôn đốc của Hoàng thì bọn họ mới quay trở lại làm việc tiếp được . Hắn gọi mấy cô cậu sinh viên kia tập trung lại rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt về vấn đề an toàn lao động trên giàn , tới khi đầu của tất cả bọn chúng cúi gằm xuống tận bụng thì mới thôi .

Tối hôm đó , sau khi tan ca Hoàng lại lên tầng thượng (tầng thượng của giàn dùng làm nơi đáp trực thăng) chạy bộ như thường lệ rồi mới về phòng riêng tắm rửa , ăn uống . 8h tối , hắn đang ngồi trong phòng xem tivi thì có tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào . Hoàng ra mở cửa , thấy người đến là hai anh chị sinh viên sáng nay được mình cứu thì khề nhủm mảy . Cậu con trai gật đầu chào hắn rồi cười nói :

- Anh Hoàng , bọn em tới cảm ơn anh , sáng nay may mà có anh chứ không thì ..

- Vào đi .

Người con trai vào trước , cô gái lẽo đẽo theo sau , cả hai đều nem nép nhìn gã . Hoàng đẩy ấm trà về phía hai người cười nói :

- Cứ tự nhiên như ở nhà , tôi có phải ngáo ộp đâu mà các anh chị phải sợ . Thế nào ? giờ nhớ lại chắc vẫn còn run chứ hả ? Lần sau nhớ phải tránh xa những nơi như thế ra , kéo có ngày chết vì sao cũng chẳng biết .

Do hắn mở lời trước , không khí trong phòng nhất thời thoải mái hơn rất nhiều . Sau một hồi nói chuyện , Hoàng mới vỡ lẽ thì ra hai anh chị này là một đôi , chuyện này cùng từ ngoài bắc ra đây thực tập . Cô bé kia lại còn là đồng hương với gã nữa , xem ra lần này lại phải tận lực hơn trước một chút rồi .

- Ô , cô cũng là người Hà Nội à ? Nhà ở đâu vậy ?

- Nhà em ở trên đoạn Chùa Bộc , Đống Đa , cũng hay xuống mạn Cầu Diễn lắm . Thế nhà anh ở chỗ nào ở đoạn ấy ạ ?

Hoàng thuận miệng nói số nhà cho cô bé . Đúng như hắn nghĩ , hai người này tới đây ngoài việc cảm ơn ra thì mục đích chính là hỏi gã một số kiến thức liên quan tới công việc trên giàn , phục vụ cho việc thực tập . Mãi tới 10h tối , Hoàng mới đuổi được hai anh chị này về .

Nhớ lại chuyện xảy ra hồi sáng , Hoàng không khỏi trầm ngâm . Hắn vừa nằm trên giường nhắm mắt lại , vừa cố gắng hồi tưởng lại chi tiết tình hình xảy

ra lúc đó . Mãi hơn nửa tiếng sau , Hoàng mới đột ngột mở mắt , người như một cái lò xo bật ra khỏi giường , đi dép , cạo râu , mặc đồ bảo hộ . Tất cả những việc mà hần bình thường có làm nhanh cũng phải mất năm phút , nay chỉ tốn có vòn vẹn năm giây . Hoàng kinh ngạc soi mình trong gương , hai mắt đang sáng rực từ từ dịu đi . Hần đã sở hữu thứ sức mạnh kinh người này từ bao giờ vậy trời ?

Hoàng nhìn cây cạo râu bằng kim loại trong tay , khẽ miết nhẹ một cái . Hần thấy nó lập tức lồm vào thì cười khỏ . Nếu để người ngoài thấy , chắc họ sẽ tưởng gã là quái vật mất . Mà sáng nay cũng đã bao nhiêu người thấy rồi còn gì nữa ?

Mặc dù Hoàng đã phát hiện ra việc sức mạnh của mình tăng đột biến từ hai tháng trước , nhưng cái cảm giác khủng bố sáng nay thì mới là lần đầu gã ngộ được . Nổi bần khoản trong lòng hần rất nhanh bị sự hưng phấn che lấp hoàn toàn . Không vui sao được khi bây giờ gã đã siêu việt người bình thường , chẳng kém mấy gã siêu nhân trong phim viễn tưởng nước ngoài là mấy ? Không mừng sao được khi tự nhiên lại sở hữu được siêu năng lực từ trên trời rơi xuống , có khi đến việc tự do bay lượn trên trời cũng chẳng phải là khó khăn gì ấy chứ ? Nghĩ tới đây , Hoàng liền nảy sinh xúc động muốn làm thử , song rất nhanh thu về thất vọng . Rõ ràng gã vẫn còn chưa đạt tới đẳng cấp của mấy gã siêu nhân vẫn thường tự do bay lượn như chim trên màn ảnh , song như thế cũng đủ lắm rồi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 2: Hy Vọng Loé Sáng (1)

31/1/2013, ca làm việc của hần kết thúc. Ngồi trên trục thẳng bay về đất liền mà lòng Hoàng ngổn ngang trăm mối . Nếu không có tai nạn bất ngờ ngoài ý muốn xảy ra trên giàn , chắc gã cũng chưa phát hiện ra khả năng đặc biệt của mình . Vấn đề là , hần nên sử dụng nó vào việc gì ? nếu chỉ mãi là một anh supervisor thì chắc hần cũng chẳng cần có nó để làm gì cả ...

Đây là lần ra biển cuối cùng của Hoàng . Bắt đầu từ nay , hần sẽ chính thức chuyển về làm trong viện Dầu Khí ở ngoài Hà Nội , không cần phải nay đây mai đó nữa .

12h trưa hôm đó , Hoàng đi tàu cánh ngầm về Vũng Tàu , trả phòng rồi về lại Sài Gòn . Hần vừa xách vali ra cửa thì thấy Thuý đã đứng ngoài đó từ bao giờ . Hoàng mỉm cười nhìn cô bé hỏi :

-Đứng đây làm gì ? Sao không vào nhà ngồi ?

Thuý đưa tay vuốt tóc nhìn gã một hồi rồi hỏi :

- Anh.. phải về vội thế à ? ba em tối nay có làm com tạm biệt anh mà , nán lại một hôm nữa không được sao ?

Hoàng nhún vai lắc đầu đáp :

- Thôi cho anh gửi lời cảm ơn và hỏi thăm sức khoẻ hai bác , ăn uống để khi khác cũng được . Anh đã đặt vé máy bay rồi . Ra tết anh vào Sài Gòn chơi , nhất định sẽ ghé qua đây mà . Năm sau ra trường rồi hả ? Lần tới nhất định phải dẫn bạn trai tới cho anh coi mặt đấy nhé !

Thuý bối rối cúi đầu , mỉm cười gượng gạo . Trong khu tập thể này , cô chỉ chơi thân với mỗi mình Hoàng , nay thấy hần đột ngột ra đi thì không khỏi hụt hẫng .

- Anh Hoàng !

Hoàng đã đi tới trước cửa thang máy, nghe tiếng Thuý gọi mình thì ngạc nhiên quay đầu lại . Thuý đứng từ xa bắc hai tay lên làm loa nói lớn :

- Anh hứa ra tết về đây chơi rồi đấy nhé ! Phải có quà nữa đấy , nhớ chưa hả ?

Hoàng mỉm cười gật đầu , giơ tay lên vẫy với cô bé rồi bước vào thang máy , đi thẳng .

Từ ngày Hoàng chuyển công tác vào trong viện Dầu Khí ngoài Hà Nội tới giờ cũng đã được hơn hai tháng . Lương ở đây tuy không cao như trong nam song được cái gần nhà , so với việc cả năm phải lênh đênh ngoài biển thì dễ chịu hơn nhiều . Chỉ có một điều duy nhất khiến hần không hài lòng , đó là ở ngoài này ít có cơ hội được ..nhậu thoải mái và thường xuyên như trong nam .

Ngay ngày đầu tiên trở về , hần đã được mấy sinh viên được mình hướng dẫn thực tập trên giàn lần trước gọi đi nhậu . Vài ngày sau , tới lượt Hương và Son , hai đứa được hần cứu trên giàn gọi tới mời hần về nhà ăn com . Hương sau khi biết số nhà của gã thì đi taxi đến đón , làm hần không đi cũng chẳng được .

Nhà của Hương ở tận Chùa Bộc , đi taxi mất gần tiếng đồng hồ mới tới nơi . Theo như lời Hương kể thì cô bé ở nhờ nhà chị họ từ năm lớp mười , nhà chỉ có mỗi hai chị em . Taxi dừng trước một căn nhà ba tầng tương đối khang trang ở sâu trong ngõ . Hoàng bước chân vào nhà , thấy chỗ nào cũng sạch sẽ

tinh tươm , gọn gàng ngăn nắp thì không khỏi cảm thán . Đúng là có bàn tay phụ nữ có khác .

- Chị em không có ở nhà à ?

Hoàng nhìn thoáng qua đủ thứ rau quả và thức ăn đặt trong bếp , thuận miệng hỏi . Hương vừa pha trà vừa nhanh nhẩu đáp :

- Đâu có , chị em dạo này ở nhà suốt mà , chắc đi đâu đó thôi , chị Hằng oooooooooooooo ...

Có tiếng trả lời vọng xuống từ trên gác . Một người phụ nữ mặc áo len màu xanh nhạt để tóc xoã ngang vai chậm rãi đi xuống , đôi mắt vừa quét qua chỗ vị khách đang ngồi bên dưới thì mở lớn đây về ngạc nhiên . Hoàng cũng hơi giật mình khi nhìn rõ dung mạo của cô ta . Một cảm giác vô cùng thân thuộc chột dấy lên trong tâm trí gã .

Hai người nhìn nhau với vẻ sững sờ mất mấy giây . Hương chỉ tay về phía Hoàng giới thiệu :

- Chị Hằng , đây là anh Hoàng mà em kể cho chị nghe lần trước ấy . Anh Hoàng , đây là chị họ em . Hai người quen nhau từ trước rồi à ?

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt chị họ , Hương không khỏi đắc ý , mỉm cười nói tiếp :

- Thế nào , chị Hằng ? Em nói không sai chứ ? Đã bảo rồi mà chị cứ không chịu tin cơ ? Giống anh Lâm như hai giọt nước đúng không nào ?

Hằng sau khi định thần lại thì bước từ trên cầu thang xuống , ngồi đối diện với Hoàng rồi rót trà cho gã , bắt chuyện :

- Đúng là trùng hợp thật , hoá ra cậu lại là người hướng dẫn cho em họ tôi . Lúc nghe nó kể về cậu , tôi cũng hơi ngờ ngợ rồi . Chúng ta kể ra cũng có duyên phết đấy chứ nhỉ ?

Hoàng vẫn chưa hết bàng hoàng , tay cầm chén trà hết nâng lên rồi lại đặt xuống . Không hiểu sao , khi đối diện với người phụ nữ này , hẳn cảm thấy mình cứ như là một chàng trai vừa mới biết yêu vậy , vụng về và luống cuống , chẳng làm gì được nên hèn . Hẳn đã từng gặp qua nhiều người con gái còn xinh đẹp hơn người phụ nữ trước mắt này mấy lần , nhưng đều không có cảm giác như lúc này .

- Chị .. à , lúc đó em cứ tưởng là chị đã ..

Người phụ nữ kia nghe hẳn nhắc tới chuyện cũ ở bệnh viện thì sắc mặt có vẻ không được tự nhiên , gượng cười nói :

- Chuyện đó ...nói ra thì dài lắm , bệnh cấp tính ấy mà . Thôi đừng nhắc tới nó nữa . Cậu ngồi đây uống nước , tôi đi chuẩn bị một chút .

Hoàng nâng chén trà lên nhấp một ngụm , trong đầu vẫn thấy có cái gì đó không đúng cho lắm . Lúc đó hẳn đã cẩn thận kiểm tra , mạch của cô ta rõ ràng đã ngừng đập , sao bây giờ lại ...

Do món chính hôm nay là nồi lẩu nên công việc chuẩn bị chẳng mất bao lâu thì hoàn tất . Hoàng , Hằng , Hương và Sơn -bạn trai cô bé ngồi quây quần bên cái bếp điện , vừa ăn vừa trò chuyện .

- May mà nhờ có cậu , không thì cái Hương chắc năm nay mất ăn tết rồi . Con bé này tính tình bộp chộp , lại ít tiếp xúc với bên ngoài , có gì thì cậu bỏ qua cho nó nhé .

Hằng vừa gắp cho Hoàng một miếng đùi ếch vừa nói . Hẳn cười đáp :

- Có gì đâu , em cũng đã nhận biết bao đợt sinh viên vào thực tập rồi , song những chuyện như vậy thì đúng là hiếm lắm mới gặp . Việc này liên quan tới chính sinh mạng của mình , không tự lo thì ai lo cho cơ chứ ? Song chắc là Hương nó sau này dự định làm ở trên bờ đúng không ? Con gái con đưa đi xa làm gì cho nó khổ ?

Hằng lấy tay vuốt mấy sợi tóc mai loà xoà trên trán , lắc đầu đáp :

- Cho nó học theo sở thích vậy thôi , chứ cũng đã có dự định gì đâu . Chắc là ở nhà lấy chồng thôi ,tôi cũng rảnh nợ .

Sơn , bạn trai Hương ngồi cạnh nghe vậy thì cười toét miệng . Hương thì trái lại , gầy nẩy lên như đĩa phải vôi :

- Em đã nói bao nhiêu lần với chị rồi . Em phải lo kiếm công việc ổn định đã , chuyện chồng con để sau này hằng tính .

Ngồi được gần một tiếng thì Hằng cáo lui rồi đứng dậy , bảo là phải đi đón con . Hoàng thấy thế thì nhất thời chưng hửng . Hương nhìn theo bóng của chị họ cho tới khi khuất hẳn mới nhẹ giọng nói :

- Chị em hiện đang sống ly thân với đứa con trai tám tuổi .. Cũng tại vụ đó nên chị ấy không tới bệnh viện làm được nữa , nghĩ cũng tội ..

- Vụ gì ? Hoàng hỏi .

- À không , không có gì .. Hương giật mình lắc đầu đáp . Hoàng nhú mày nhìn cô bé với vẻ ngờ vực . Do chủ nhà đã đứng lên , hẳn cũng không hứng thú ngồi lâu hơn nữa . 7h tối , Hoàng hí hửng ra về với "chiến lợi phẩm " là số điện thoại cùng Fb của chị họ Hương . Không hiểu sao , hẳn rất có hứng thú với người phụ nữ này . Đã rất lâu rồi hẳn mới tìm lại được cái cảm giác ấy , cái cảm giác mà ngày xưa gã tìm thấy ở Phương Anh - Vợ cũ và cũng là

mối tình đầu của mình .

Chẳng lẽ ... mình thực sự đã chú ý tới cô ta rồi sao ? Hoàng ngửa mặt nhìn trời đêm lạnh giá , miệng khẽ lẩm bầm . Hắn hít một hơi dài rồi ghé qua quầy bán thẻ điện thoại , tối nay lại có việc để làm rồi đây ....

Không thể không nói , việc bị "chủ thần" bất thành linh ném vào thế giới phim kinh dị đúng là chẳng dễ chịu chút nào , ít ra thì với Hiệp cũng là như vậy . Hắn đã mất bao công sức tương kế tựu kế mãi mới lừa được người yêu vào nhà nghỉ với lý do .. buồn đi vệ sinh , song còn chưa kịp làm gì thì đã thấy cái bực màu trắng vô hồn kia hiện ra trước mắt rồi .

- ***** , ***** , Chọn lúc nào không chọn , lại chọn đúng lúc này ! Tính chơi khăm bố mày à ? Hừ hừ , hừ hừ , hừ hừ hừ hừ ...

Hiệp giãy lên như đĩa phải vôi , miệng sùi bọt mép . Song mấy người Hoàng lúc này cũng chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm đến gã nữa . Họ đang nhìn về phía mấy người mới , trong lòng như có một viên đá tảng nặng mấy trăm cân đè nặng vậy . Nhiệm vụ lần này " chủ thần " không ngờ đưa tới tận 6 người mới , điều đó có nghĩa là .. bộ phim hoặc truyền thuyết sắp tới mà bọn họ phải đương đầu sẽ có độ khó là 15* , tương đương với " The Ring " ngày trước ...

Lập nhìn mấy người mới bộ dáng ngờ ngợ ngạc nhiên trước mặt , trán đổ mồ hôi ngời bệt xuống đất . Hắn vừa thờ hồn hèn vừa lắp bắp :

- Mười lăm người ... là 15 người đấy ! The Ring lần trước cũng 15 người ...ôi , giờ nghĩ lại thì tôi cũng không hiểu tại sao mình lại có thể sống sót qua được cái bộ phim kinh khủng đó nữa . Thôi rồi , giấy bút , giấy bút đâu rồi ? viết di chúc ngay từ bây giờ may ra còn kịp ...

Thư Lê , Hiệp Và Thẩm thấy Lập ngày thường vẫn là người lạc quan nhất , song giờ lại tuyệt vọng đến vậy thì khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên . Hoàng thấy cả ba người đều quay sang nhìn mình thì cười khổ nói :

- Ba người tới sau nên không biết .. trước đây tôi , Hoài My và Lập từng tham gia một bộ phim có độ khó 15 người , đó là "The Ring " . Bộ phim đó lúc đầu có tất cả là 15 người , song khi hoàn thành thì chỉ có tôi , Hoài My , Lập , Phúc và một người nữa sống sót mà thôi . Đây là do có sự trợ giúp của người ngoài nên năm người chúng tôi mới thoát được sự truy sát của Sadako , oan hồn trong phim đấy , nếu không thì ..chắc chắn là T12 - Việt Nam Đội đã đoàn diệt hết trong bộ phim đó rồi . Lần này ...

Hắn nói tới đây thì dừng lại , thờ dài ảo não . Thực ra trong The Ring , bốn người bọn hắn có thể bảo trì được tính mạng được tới lúc Trương Chấn Vũ tìm tới là nhờ công rất lớn của Phúc . Lần này đã không còn có trí tuệ của gã làm chỗ dựa nữa , việc bị quan là khó tránh khỏi . Nên biết , mặc dù thực lực của bọn hắn tới giờ đã được nâng cao lên rất nhiều , nhưng nếu phải đối chiến với Sadako thì kết cục vẫn chỉ là chết chắc ...

Ba người còn lại nghe hắn nói thế thì sồn tóc gáy , mặt cắt không còn hột máu . Hoàng dứt lời thì nhìn về phía mấy người mới lần này , song khi thấy không có mặt Hằng thì lòng chùng hẳn xuống . Hắn vội nhắm mắt liên lạc với " chủ thần " . Đúng là Hằng đã được người khác hồi sinh , còn là ai thì chủ thần không chịu tiết lộ . Hoàng khẽ thở dài . Hằng được hồi sinh là chuyện vui , đáng lẽ hắn phải nên mừng mới phải ... song không hiểu sao trong lòng gã bây giờ chỉ cảm thấy vô cùng hụt hẫng , cả người cứ như đi trên mây vậy .

- Đây là đâu ? Mấy anh chị tụ tập lại chỗ này làm cái gì vậy ?

Một phụ nữ trung niên cất tiếng hỏi . Trong lúc mấy người Hoàng nói chuyện , bọn họ cũng đã tỉnh dậy , đang ngờ ngạc quan sát mọi thứ xung quanh . Lần này chủ thần đưa tới ba nam ba nữ , trông bộ dáng đều tương đối phổ thông , có lẽ đều là dân lao động , nhìn qua thì cũng chẳng thấy ai có tố chất hay tiềm năng gì đặc biệt cả . Hoàng thờ dài quay sang nhìn mấy người còn lại nói :

- Hoài My , giải thích sơ qua cho mấy người bọn họ đi . Bảo bọn họ khai báo rõ tính danh cùng sở trường , ai giác ngộ thì dẫn đi nhận chúc phúc của thần linh , không thì thôi . Tôi ra kia nghỉ một lát .

Hoài My như thường lệ lại là người đứng ra giải thích sơ qua về cái " thế giới thứ hai " ở đây cho tân nhân lần này . Một gã thanh niên đeo kính nhìn cô bằng ánh mắt coi thường nói :

- Định bịa chuyện để lừa chúng tôi sao ? Nếu đây chỉ là một màn tiếp thị rẻ tiền thì thôi ngay đi , lỏi ra ở đâu , hả ?

Tay này nói xong thì liền tự mình đi vòng quanh để tìm lỏi ra , một người nữ nữa cũng theo hắn mò mẫm khắp nơi . Chỉ có bốn người là tương đối có tinh thần hợp tác ở lại . Một gã thanh niên mặc áo kẻ caro , quần kaki , mặt non choẹt nhìn Hoài My ngập ngừng nói :

- Trần Quốc Cường , sinh viên năm hai , quê ở Vĩnh Phúc . Còn sở trường thì ... nếu chơi game cũng được tính là sở trường thì tôi đúng là rất có năng khiếu về mặt đó , bất kể game on hay off , chỉ cần nổi tiếng thì đều đã từng chơi qua , ví dụ như là ...

Hoài My thờ dài xua tay ra hiệu cho hắn ngừng không nói nữa . Một người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc tương đối mát mẻ , mặt trang điểm rất đậm nói :

- Nguyễn Hồng Vân , hai mươi hai tuổi . Nghề nghiệp ... cứ tạm gọi là công chức đi . Sở trường : thời trang , đi du lịch .. sao , cho ta nhập đội được chứ hả ?

Một người đàn ông mặc quần bò áo phông , bộ dáng cao lớn , tóc vuốt keo nhìn Hoài My cười nói :

- Trần Mạnh Thắng , hai mươi tư tuổi . Nghề nghiệp : bảo vệ ... Còn sở trường à ? xem nào , tôi cũng không biết sở trường của mình là gì nữa ..

Hoài My khẽ gật đầu . Cô đang định dẫn ba người này đi nhận chúc phúc thì một người nữa đứng ra nói :

- Cô gì ơi ,khoan đã .

Hoài My quay đầu lại , người vừa mới gọi cô lại là một phụ nữ để tóc ngắn , ăn mặc tương đối giản dị song không kém phần trang nhã . Người này khẽ ho một tiếng rồi nhìn thẳng vào mặt Hoài My hỏi :

- Nếu như chuyện cô vừa nói ban nãy là sự thật .. thì tôi có ba thắc mắc cần các anh chị giải thích . Một là , cô nói rằng mọi ký ức lần ghi chép dù vô tình hay cố ý của chúng ta về nơi này sau khi trở về thế giới hiện thực đều sẽ bị "chủ thần " can thiệp xóa bỏ hoàn toàn .. vậy còn các vật phẩm trong thế giới phim kinh dị thì sao ? Chúng ta có thể mang nó về đây được hay không ?

- Tất nhiên là được . Ngoài những trang bị chúng ta đã mang sẵn từ đây vào trong thế giới phim kinh dị .. " chủ thần " cũng sẽ dịch chuyển tất cả những gì chúng ta mang được trên người từ đó về đây . Vấn đề là cô cảm theo được bao nhiêu mà thôi . Hoài My đáp .

- Vậy những thứ đó có thể mang về thế giới hiện thực được không ? Kể cả những vật được đổi bằng điểm thưởng ở đây nữa ? Người phụ nữ tóc ngắn hỏi tiếp .

- Cái này .. Hoài My khẽ ngập ngừng . Vật phẩm được trao đổi ở đây thì rõ ràng là không mang về thế giới hiện thực được rồi , nhưng còn những thứ lấy từ trong phim kinh dị ra thì .. thực sự là cô chưa thử việc này bao giờ cả .

- Không thể được . Những thứ đó chỉ có thể dùng để mang vào những bộ phim kinh dị tiếp theo , nhưng tuyệt nhiên không thể cảm về thế giới hiện thực . Tôi đã từng mang vàng đổi lấy một ít Đô la ở bộ phim trước , nhưng cũng không mang về được . Hiệp mở miệng nói đỡ .

- Vậy thì là thật .. người phụ nữ tóc ngắn nói tiếp : Vừa nãy tôi đã thử liên lạc với "chủ thần " mà các bạn nói , thử hỏi xem có thể mang bất cứ vật trao đổi được ở đây về thế giới hiện thực hay không .. thì nhận được câu trả lời là : Chỉ riêng chiếc vòng cổ trên người gã đàn ông ngồi đằng kia là có thể mang về được mà thôi . Chẳng lẽ đó là ngoại lệ ? Hoặc là .. các người ngay từ đầu đã nói dối ?

Mấy người Hoài My nhất thời á khẩu , không biết trả lời ra sao , đành phải chạy ra gọi Hoàng tới để giải thích . Hắn ngạc nhiên nhìn người phụ nữ tóc ngắn trước mặt kỹ một lượt rồi nhẹ giọng nói :

- Đúng vậy , mặc dù chưa hiểu rõ nguyên nhân vì sao nhưng đây có lẽ là một trường hợp ngoại lệ ..thực ra còn rất nhiều thứ ở đây bọn tôi còn chưa biết rõ , cô còn điều gì cần hỏi nữa không ?

Người phụ nữ để tóc ngắn nhún vai nói tiếp :

- Thắc mắc thứ hai của tôi là về thứ được gọi là " kích hoạt giới hạn % cơ thể " của mấy người . Theo như lời cô gái này nói thì chúng tôi bây giờ bất quá cũng chỉ mới mở được chưa đầy 1% giới hạn bản thân mình có phải không nào ? Tôi chưa hiểu vấn đề này cho lắm . Cơ thể con người được cấu tạo từ hơn 75 nghìn tỷ tế bào , là một bộ máy sinh học vô cùng phức tạp . Khoa học hiện nay cũng phải thừa nhận rằng việc giải mã các bí ẩn trong cơ thể người vẫn còn là một bài toán khó chưa có lời giải . Thế nhưng việc tốc độ tiến hoá của con người đang dừng lại thì hoàn toàn không thể phủ nhận được . Chỗ này như các bạn nói là có thể giúp chúng ta khai mở (%) của bản thân mình , cũng tức là tiến hoá hơn đúng không nào ? Các bạn có thực sự hiểu được ý nghĩa của hai chữ " tiến hoá " không ? Thôi , để tôi lấy ví dụ cho dễ hiểu vậy : Có người trong số các bạn đã khai mở được tới trên 20% giới hạn cơ thể mình phải không nào ? Các bạn có cảm thấy cơ thể mình biến đổi so với lúc trước hay không ? Hay chỉ mù quáng tin vào những con số vô nghĩa được " chủ thần " nhồi nhét vào trong đầu hàng ngày hàng giờ ?

Hoàng khẽ gật đầu đáp :

- Về sức mạnh cơ bắp thì đúng là có hơn trước rất nhiều , còn trí tuệ thì ... đúng là chưa có tiến bộ gì rõ rệt cho lắm . Ít nhất là khi đem so với một số người khác mở (%) ít hơn nhiều , chúng ta cũng không thấy có điều gì khác biệt cả .

Hoàng nói đến đây thì không tự chủ được mà nghĩ tới Phúc . Rõ ràng dù hắn có mở được thêm bao nhiêu (%) đi nữa thì cũng chẳng thể có được bộ não cùng óc suy luận , bố cục như gã . Người phụ nữ tóc ngắn trầm ngâm một lát rồi nói tiếp , hai tay vẫn thong thả đút trong túi áo khoác .

- Vấn đề này có lẽ phải mất thêm một thời gian tìm hiểu nữa mới có thể rõ ràng được . Còn đây là thắc mắc cuối cùng của tôi : cô gái này đã nói rằng chỉ có một cách để trở về là trả 50000 điểm thưởng cho " chủ thần " có phải không nào ? Tôi thì thấy còn một cách khác , mặc dù cũng phải tiêu tốn một số điểm thưởng không nhỏ , nhưng chỉ bằng 2/5 chỗ đó mà thôi ..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 3: Hy Vọng Loé Sáng (2)

- Cái gì ? Cô vừa nói cái gì ?

Không chỉ Hoàng mà mấy người còn lại cũng đang kinh ngạc vì câu nói vừa rồi của cô ta . 2/5 của 50000 ư ? Làm sao có thể ?

Cô gái để tóc ngắn nhều mày nhìn họ hỏi :

- Các anh không biết thật sao ? Tôi tưởng các anh đều đã trải qua vài bộ phim , đáng lẽ ra phải biết những thứ này từ lâu rồi mới phải chứ ? cũng không sao , tôi có thể nói cho các anh , nhưng với một điều kiện ..

Hoàng gật đầu nói :

- Cô cứ nói đi .

- Do là lần đầu tham gia vào cái nơi gọi là " thế giới phim kinh dị " này nên tôi rõ ràng là có khả năng sống sót thấp hơn nhiều so với mấy người . Vừa rồi tôi đã hỏi qua ở chỗ của " chủ thần " , những người tham gia hoàn toàn có khả năng chuyển điểm cho nhau , miễn là nhận được sự đồng ý của cả hai bên . Tôi sẽ bán cho các anh thông tin này với giá 1000 điểm . Thế nào ? Do chúng ta có lẽ sẽ còn phải hợp tác với nhau lâu dài nên thực lòng tôi cũng không muốn làm mất hoà khí giữa đôi bên , song đúng là bây giờ tôi đang rất cần một ít điểm để trang bị cho bản thân mình ...

- Không thành vấn đề . Hoàng gật đầu , nhắm mắt lại liên lạc với chủ thần . Cô gái kia sau khi nhận được thông báo chuyển điểm thành công thì mới gật đầu cười nhẹ nói :

- Thực ra cũng chẳng có gì to tát cả , chắc mấy anh không để ý đó thôi . Ở trong " khu trao đổi của thần linh " có đề cập tới việc dùng điểm thưởng để hồi sinh người khác đúng không nào ? Chỉ cần biết tên tuổi , quê quán hay đơn giản là hình dung lại gương mặt của họ rồi đối chiếu với kết quả mà chủ thần gửi về là được . Mỗi một người chỉ cần 20000 điểm là đã ..

- Cái đó thì tất nhiên là chúng tôi biết , nhưng mà .. Hoàng chưa nói xong thì đã bị cô ta cắt lời :

- Vậy thì đúng là anh chưa thử nên không biết rồi . Vừa nãy tôi đã thử một lần , dù sao thì cũng chẳng có điểm nào để mà sợ bị trừ phải không nào ? Tôi kêu " chủ thần " truyền vào óc tôi hồ sơ của những người vừa mới chết trong thế giới phim kinh dị gần đây nhất , chọn đại một cái tên rồi yêu cầu hồi sinh người đó . Khi quá trình xác nhận gần xong , " chủ thần " đã gửi hai lựa chọn tới chỗ tôi . Một là đưa người đó về thế giới phim kinh dị , có thể chọn bất cứ đội nào trên thế giới để gia nhập . Lựa chọn thứ hai là ... đưa người đó trở về thế giới hiện thực . Tôi đây thì chắc các anh cũng hiểu rồi chứ ?

" Ra là như vậy ! " Hoàng nghe cô ta nói xong thì không khỏi sững sờ . Đúng là hắn đã bỏ qua một chi tiết hết sức quan trọng , mà có ai trong đội nghĩ tới việc hồi sinh người khác ngoài hắn đâu cơ chứ ? Thế nhưng ...

- Thực ra thì tôi cũng chưa chắc chắn được đây có phải là " bug " của " chủ thần " hay không , bởi rất có thể người được hồi sinh vẫn sẽ ngẫu nhiên bị " chủ thần " tiếp tục gọi tới đây như tôi hôm nay vậy . Hơn nữa , kế hoạch này cần có một người có thể tin tưởng được trong đội phối hợp với mình . Người muốn " thoát khỏi đây mãi mãi " sẽ dùng 20000 điểm của mình trao cho kẻ đó , rồi vì một lý do nào đó mà tự tử trong thế giới phim kinh dị .. việc còn lại thì các anh cũng biết rồi đấy .

- Thực ra mức 20000 điểm chỉ là dành cho những cá nhân đã gia nhập IOT thôi , còn những người khác thì phải tiêu tốn 25000 điểm lận .. Hoàng cười khò đĩnh chính . Hắn đang định nói gì đó thì cô gái kia đã đi tới " khu trao đổi của thần linh " nhắm tịt hai mắt , chắc là để liên lạc với chủ thần . Một cột sáng màu trắng từ trên cao chiếu xuống chỗ cô ta đứng rồi rất nhanh biến mất . Lúc này , trên tay của cô ta đã có thêm một chiếc ba lô nhỏ màu xanh lá .

Hoàng nghi hoặc lại gần hỏi :

- Cô vừa trao đổi thứ gì vậy ?

Cô gái nhìn hắn như nhìn người từ trên trời rơi xuống , nhẹ giọng nói :

- Cũng không có gì cả .. chỉ là một ít đồ giúp ích cho việc sinh tồn trong thế giới phim kinh dị mà các bạn vừa nói đó thôi . Một bộ trang bị gồm áo phao có bình oxy , áo bảo hộ trong không gian , bông băng hiệu quả cao , một ít thức ăn đóng gói cùng nước ngọt cô đặc , một ít thuốc cầm máu , quan trọng nhất là đồ đánh lửa ... tất cả đều được thu nhỏ lại bằng 1/20 thể tích thực trong chiếc ba lô này , có giá 1000 điểm ở " khu trao đổi của thần linh " . Nếu chúng ta bỗng dưng bị " chủ thần " vớt vào những bộ phim có hoàn cảnh khắc nghiệt hoặc đặc thù thì sao ? Đây gần như là công cụ sinh tồn cơ bản rồi . Vậy anh nghĩ tôi có thể dùng 1000 điểm ấy để làm gì nữa ?

Cô ta vừa nói vừa lôi từng món trong ba lô ra kiểm tra lại hết một lượt . Hoàng thấy bên trong có cả một bộ Vie Suit , hộp cứu thương của Hãng ngày xưa cũng có thì cơ mặt khê giết giết . Hắn đúng là quá sơ suất rồi , trước giờ vẫn ngộ nghĩnh tiến vào trong phim kinh dị cứ như là đi du lịch vậy .

Hoàng liền trở về nói với những người còn lại . Mấy người Lập , Hiệp thì tỏ ra tương đối thờ ơ vì số điểm để trao đổi lấy một bộ đồ này là tương đối cao . Đùa gì chứ , 1000 điểm chứ đâu có ít ? Mỗi một bộ phim bọn họ cũng chỉ thu được có 1000 điểm thưởng cố định là cùng . Sau một hồi cân nhắc , bọn họ chỉ lựa chọn đổi lấy áo phao và áo bảo hộ , còn những thứ còn lại như thuốc men thì thực sự cũng không cần thiết cho lắm , bởi đã có Thảm với " Tội Ưu Hoá Sức Mạnh " ở đây rồi . Hiệp lại nhắc tới việc đổi tên , Hoài Mỹ chép miệng nói :

- Còn đổi gì nữa , dù tên đẹp thì cũng có gì khác đâu , có sống sót qua nhiệm vụ tiếp theo hay không mới là quan trọng ..

- Cô thấy thế nào ? Hoàng nhìn cô gái để tóc ngắn vừa từ phòng thay đồ ra nói . Lúc này cô ta đang nhều mày quan sát chất liệu của bộ Vie Suit đang mặc trên người , thấy Hoàng hỏi thì liếc mắt qua chỗ Hiệp rồi đáp :

- Tôi cũng nghĩ giống cậu kia , chúng ta nên đổi một cái tên mới thì tốt hơn .

- Tại sao ? Hoàng hỏi lại .

- Cần tắc vô áy náy thôi . Cô khẽ nhún vai , hai tay vẫn đút trong túi áo khoác . Cái tên T12 - Việt Nam Đội của chúng ta ...mọi người có thấy gì lạ không ? Tôi thì thấy chẳng khác số thứ tự là bao cả . Số thứ tự dùng để làm gì ? để dễ gọi và phân biệt với những đội khác . Từ đó suy ra , trong lãnh thổ nước ta có lẽ còn tồn tại nhiều tiểu đội luân hồi khác nữa , do chưa được "chủ thần " công nhận thực lực thông qua việc xét tuyển tư cách tham gia đoàn chiến nên tên chỉ vồn vện là những ký hiệu vô nghĩa như vậy mà thôi . Tại sao " chủ thần " phải chờ đến lúc đội chúng ta tham gia đoàn chiến mới đổi tên ?

- Rất đơn giản . Hãy thử đặt địa vị của chúng ta vào đoàn chiến đi thì rõ . Mặc dù tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm thứ " Đoàn Chiến " này là như thế nào nhưng sau khi nghe các anh kể qua thì ..nó chẳng khác gì một cuộc đấu tranh để sinh tồn và trang giành điểm thưởng cả . Ở đó sẽ chẳng có chỗ cho hai chữ "nhân nhượng " , trừ phi một trong hai đội lâm vào hoàn cảnh đặc thù hoặc thực lực tương đương , không hơn nhau là mấy . Vậy nếu như hai đoàn đội lần đầu đối chiến thì thử đập vào mắt họ đầu tiên sẽ là gì ? Chính là tên của đội đối phương được " chủ thần " truyền tới trước khi bước vào nhiệm vụ . Hãy thử đặt mình vào trường hợp chúng ta bị "chủ thần " đưa vào một bộ phim nước ngoài , bối cảnh là một thành phố nhỏ đi là biết . Đối phương sau khi nghe qua cái tên " T12 - Việt Nam Đội " sẽ có suy nghĩ như thế nào , họ tất nhiên là sẽ tập trung sự chú ý và khoanh vùng vào một bộ phận thiểu số những người da vàng nằm trong thành phố đó . Đến lúc đó thì chúng ta không phải sẽ phơi mặt ra ngoài sáng cho họ công kích hay sao ? Tốt nhất là cứ chọn đại một cái tên thông dụng nào đó đi , chỉ cần không để lộ xuất xứ của chúng ta là được rồi .

- Vậy ... chúng ta hãy tìm một cái tên nào đó đi . Hoàng nuốt một ngụm nước bọt vào trong cổ họng rồi nhìn cô ta hỏi : Xin hỏi , tên của cô là ..

- Phạm Minh Tuyết , nghề nghiệp : viên chức .

" Tuyết à ? " Hoàng khẽ lẩm bầm . Hắn đem phương hướng cường hoá của tất cả thành viên trong đội ra nói qua cho cô ta một lượt . Tuyết trầm ngâm một lát để tiêu thụ hết lượng thông tin mà hắn vừa đưa ra . Hoàng thấy vậy thì cũng bỏ mặc cô ta lại đó , đi ra một chỗ cách tương đối xa mấy người còn lại . Theo tâm niệm của hắn , Magic Bamboo như một cây kim hiện ra trong lòng bàn tay , rồi ngay lập tức trở về với hình dạng ban đầu của nó .

Cầm Magic Bamboo trong tay , kích hoạt Bản Năng Sinh Tồn , vô số bản năng chiến đấu tức thì như sóng thủy triều ào vào trong đầu óc gã . Hoàng cảm thấy vô cùng hưng phấn , hắn đang định quay đi tìm Sỹ hoặc Hoài My đánh thử một trận để kiểm tra uy lực của Magic Bamboo thì Tuyết từ xa đi tới . Cô ta nhìn hắn rồi cười hỏi :

- Tôi cần gấp 100 điểm nữa , anh có thể cho tôi mượn tạm được không ?

Hoàng mặc dù không biết cô ta định làm gì nhưng vẫn liên lạc với chủ thần chuyển điểm cho Tuyết . Một cột sáng từ trên cao chiếu xuống , khi rút đi thì trên mặt đất đã có thêm một chiếc bọc màu đen nữa . Hoàng còn đang định hỏi thì cô ta đã ôm chiếc bọc màu đen đó vào ngực rồi quay đầu đi mất .

Một cột ánh sáng chiếu xuống chỗ Sỹ , ngay lập tức tập trung sự chú ý của tất cả mọi người . Nhìn những đốm sáng nhỏ li ti không ngừng dung nhập vào người Sỹ , Hoàng biết ngay rằng đây là dấu hiệu của việc cường hoá kỹ năng hoặc huyết thống từ " chủ thần " . Xem nào , tên này trong Kungfu Hustle hạ được Rihanna , tốt xấu gì cũng là người khai mở được Bản Năng Sinh Tồn , cuồn luôn 6000 điểm . Nếu tính ra thì số điểm của hắn cũng chẳng kém Hoài My là mấy -7500 điểm .

Cùng lúc đó , Lập bên kia cũng tiến vào trạng thái cường hoá . Mấy người mới nhìn thấy cảnh này thì đều tỏ ra rất ngạc nhiên , liên tục chỉ trỏ cùng bình luận . Hoài My " a " lên một tiếng rồi nói :

- Vừa nãy Lập vay của em 2000 điểm thưởng ..bảo là để nâng cấp lên Unlimited Break trung cấp ở chỗ của " chủ thần " . Kỹ năng này tốn 6000 điểm lận , không biết như thế nào nữa ..

- " Bạo Kích ? " Hoàng nhắm mắt liên lạc với chủ thần , buột miệng nói . " Bạo Kích " là kỹ năng thu được khi nâng cấp từ Unlimited Break sơ cấp lên trung cấp , đòi hỏi 6000 điểm thưởng ở " khu trao đổi của thần linh " . Đúng như tên gọi của nó , " Bạo Kích " cho phép chủ nhân có thể kích hoạt toàn bộ sức mạnh của mình lên đỉnh điểm trong một thời gian cực ngắn . Không nghi ngờ gì nữa , với Unlimited Break và " Bạo Kích " , Lập chính là cá nhân có khả năng cận chiến mạnh nhất trong đội . Tất nhiên đó là chuyện sau này , khi mà hắn đủ điều kiện để kích hoạt Bản Năng Sinh Tồn . Song với 19.01% giới hạn cơ thể đã kích hoạt hiện nay , chuyện đó cũng chẳng còn xa nữa .

Mặc dù cường hoá sau nhưng Lập lại là người xong trước . Hắn vừa đáp xuống mặt đất được ba giây thì Sỹ cũng hoàn tất quá trình cường hoá của mình . Thoạt nhìn thì Sỹ cũng chẳng khác trước là bao , chỉ có nụ cười trên mặt là đậm hơn nhiều mà thôi .

- Làm một trận chứ ?

Sỹ lưỡng lưỡng đi tới trước mặt Hoàng và Hoài My , nở nụ cười nửa miệng . Hoàng nhếch môi cười nhạt , ném điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống đất rồi cầm Magic Bamboo đứng dậy , song bị một người đặt tay lên vai kéo lại .

- Để gã cho tôi .

Lập bẻ tay rôm rốp , hất mặt nhìn Sỹ .

Roma , Italia .

Tại tòa thánh Vatican - một quốc gia nằm trong quốc gia khác với diện tích chỉ vỏn vẹn 0,44 kilomet vuông lúc này đang có một cuộc họp khẩn . Từ hơn một tuần trước , nơi này đã tiếp không dưới ba ngàn lượt khách từ đủ mọi quốc gia trên thế giới tới tham dự , dưới sự cho phép của Giáo Hoàng Benedict XVI . Vatican là một quốc gia nơi mà quyền lực tôn giáo là chính thể duy nhất, Giáo Hoàng chính là nguyên thủ quốc gia, cũng là người lãnh đạo tinh thần của Giáo Hội Thiên Chúa giáo toàn bộ thế giới . Một tay Giáo Hoàng quản cả hành pháp, lập pháp, và tư pháp . Nếu nói ông là vị vua không ngai của đất nước này thì cũng không có gì là sai cả .

Trong ngôi giáo đường chính nằm trong tòa thánh Vatican , nơi vốn thường chỉ dành riêng cho Đức Giáo Hoàng dùng làm nơi cầu nguyện riêng lúc này đang tụ tập không dưới ba trăm người . Tất cả bọn họ lúc này đều đang hướng mắt nhìn lên chiếc bục lớn được trang hoàng rực rỡ ở giữa thánh điện với vẻ khấn trương , tuy đông người song không khí lại vô cùng yên ắng , chẳng ai buồn nói lấy một câu .

- Catherine , Mikhail , lâu lắm mới gặp ! Thế nào , dạo này vẫn khỏe chứ ?

Một người đàn ông tóc vàng mặc complet dẫn đầu hơn mười người nữa đi tới , cất giọng ồm ồm . Catherine hôm nay mặc một bộ áo váy màu xanh nhạt , cổ quảng khăn , mái tóc vàng buộc túm lại đằng sau gáy , gương mặt trang điểm tương đối kỹ càng . Cô đang đứng nói chuyện với một gã đàn ông cao hơn mình tới hai cái đầu ở ngoài cửa , thấy có người đi tới thì kiễng chân lên nhìn .

- Jung Seok , còn tưởng anh không thèm tới nữa chứ ? Bọn tôi cũng vừa mới nhắc tới anh đấy .

Catherine nhìn gã nở nụ cười tươi rói . Gã đàn ông tóc vàng đưa tay lên nhìn rồi nhún vai đáp :

- Còn gần nửa tiếng nữa cơ mà , tôi đến vậy là vừa rồi còn gì . Mikhail , mới nửa năm không gặp mà trông anh càng ngày càng phát tướng , có vợ chăm sóc thật đấy , tôi cũng phải học anh thôi ... hà hà hà , mà cũng không lâu nữa đâu , các người chuẩn bị nhận " đơn truy nã " của tôi đi là vừa .

Catherine cười mỉm , đang định nói gì đó thì bỗng nhìn chằm chằm về phía sau với vẻ ngạc nhiên , làm cả hai người còn lại cũng hiếu kỳ quay đầu lại nhìn . Không nhìn thì thôi , hai người còn lại vừa quay lại thì sắc mặt đều không giấu nổi vẻ ngạc nhiên . Có bảy người nữa hiện cũng đang đi về phía này , năm nam hai nữ , dẫn đầu là một gã đàn ông tuổi trạc ba mươi mặc vest , có một vết sẹo dài trên lông mày phải . Sánh vai với gã là một người trung niên đeo kính , dáng vẻ lạnh lùng , đôi mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh của trí tuệ . Tất cả bọn họ đều là người Châu Á .

Người đàn ông đi đầu có vẻ là thủ lĩnh , lúc đi ngang qua có cười nói và hỏi thăm gã người Nga đứng cạnh Catherine vài câu . Đợi cho nhóm bảy người này đi khuất hẳn vào trong , gã đàn ông tóc vàng mới chép miệng nói :

- Lạ thật , thằng cha họ Trịnh này ... mọi năm vẫn kiêu hãnh từ chối không tham gia cơ mà , sao lần này lại ...

Gã đàn ông người Nga đưa tay lên xoa cằm cười mỉm . Catherine nhìn vào trong Giáo Đường rồi nói :

- Thôi , chúng ta vào đi , dì Maria đang chờ .

Bốn người đi theo lối riêng vào phòng trong của Giáo Đường . Park Jung Seok thuận miệng hỏi :

- Năm nay có thay đổi so với mọi lần trước à ? tôi nghe phong thanh thế , chẳng biết có đúng không ..

- Đúng vậy , chắc mấy người đó lần này tới cũng là vì chuyện này ... Gã người Nga chép miệng nói .

- À này , việc Ben Lahm mất chức ..có phải là do cô đâm đơn kiện không ? Park hỏi tiếp .

Catherine khẽ gật đầu , lạnh nhạt nói :

- Hẳn lợi dụng chức quyền mưu việc riêng , đi ngược quy chế của tổ chức . Em đã ngứa mắt từ lâu rồi , nay mới có bằng chứng lời gã xuống đài . Giao nhân nào gặt quả nấy thôi .

- Vậy thì Hanks chắc hôm nay lại trốn biệt rồi . Park cười nói .

- Jung Seok , người kia là ai vậy ? Cath thấy Jung Seok dẫn một người nữa đi theo thì nhún mày hỏi .

- À, quên chưa giới thiệu với cô .. Park Jung Seok vỗ vai người đàn ông đội mũ đứng phía sau mình rồi nói với về thân thiện :

- Đây là đệ tử ruột của tôi ... lần trước đã nhắc với mấy người rồi đó ! Lâm, đây đều là những người có sức ảnh hưởng lớn trong thế giới luân hồi . Cô gái xinh đẹp này là một trong năm vị Đại Chấp Pháp thường trực của IOT , " Công Nương " Catherine Adean , còn vị này là người tôi đã từng kể cho cậu khi trước " Gấu Đen " Mikhail Invakovsky , nhớ chứ ?

- Rất hân hạnh được làm quen với hai người .

Người thanh niên đi sau Park bỏ chiếc mũ đội trên đầu xuống , mỉm cười chìa tay về phía hai người . Catherine sau khi thấy rõ gương mặt của gã thì khẽ giật mình , hai mắt mở lớn đầy vẻ ngạc nhiên .

- Xin .. chào .

Q.6 - Chương 4: Thánh Chiến

Thánh điện Vatican .

Nguyen Đường Sistine , Hơn ba trăm người đến từ đủ mọi quốc gia trên thế giới lúc này đều đang căng mắt nhìn lên trên bục thánh điện .

Ngồi ở hàng ghế trên cùng ở trung tâm thánh điện , tách biệt hẳn với khán đài vẫn như mọi khi là năm vị Đại Chấp Pháp tối cao của IOT , lần lượt từ trái sang phải là " Công Nương " Catherine Adean , " Mặt Quỷ " Abu Sajin và cuối cùng là " Thần Quyền " Park Jung Seok . Thế nhưng mặc dù đã sát giờ hành lễ song trên đó vẫn có hai ghế trống , là của " Bá Tước " Hanks và " Gã Máu Lạnh " Rohan Criff . Ngay sau đó là hàng ghế danh dự , lúc này cũng đã có ba trên năm người có mặt , lần lượt là " Gấu Đen " Mikhail Invakovsky , " Truyền Nhân Của Muhammad " Mahmud Khali , " Người Sắt " Trịnh Khải . Sự vắng mặt của Heinze , Ronnie và Patrick Helen , sự xuất hiện bất ngờ của " vị khách không mời " - " Người Sắt " Trịnh Khải , đội trưởng Quảng Đông Đội cũng không làm cho những người ở đây bận tâm cho lắm , bởi thứ thu hút sự chú ý của họ bây giờ là chuyện khác .

Tất nhiên , không một ai ở đây nghĩ ngờ về sức mạnh và uy quyền của mười người này cả . Đó đều là những cá nhân nổi bật và có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn trong thế giới luân hồi . Nếu năm Đại Chấp Pháp là hiện thân của quyền lực tối cao , chỉ dưới Nữ Hoàng và " chủ thần " , nắm quyền sinh sát và luật pháp trong tay , được hưởng những ưu đãi bậc nhất từ phía " chủ thần " thì các vị khách ngồi ở hàng ghế vinh dự kia hoàn toàn ngược lại , họ đều là đại diện của các đoàn đội đã thể hiện được uy quyền và sức mạnh tuyệt đối của mình trong thế giới luân hồi .

IOT (International One Hundred Percent - Team Union) tên khác : DPLO (Decoding Potential And Limitation of The Human Organization) là tổ chức được thành lập dưới sự cho phép và kiểm soát của " chủ thần " , trụ sở chính đặt tại Vancouver , Canada , hiện có trên hai ngàn thành viên phân bố ở khắp các châu lục trên thế giới , số nhân viên cả trong lẫn ngoài biên chế lên tới mấy trăm nghìn người . Ngoài trách nhiệm quản lý mọi sự vụ trong thế giới luân hồi , IOT còn là một tập đoàn tư bản tài chính quốc tế khổng lồ hoạt động trên mọi lĩnh vực , sở hữu một khối lượng bất động sản khổng lồ trải dài khắp các quốc gia trên thế giới . Theo một vài thống kê không chính thức , chỉ tính riêng ở khu vực Nam Mỹ số vốn đầu tư của IOT đã có hơn bốn trăm tỷ USD , dự trữ vàng và ngoại tệ vượt qua con số một trăm tỷ USD . Tuy nhiên tất cả những số liệu về tài sản của IOT chưa bao giờ được chính thức công khai , các hoạt động tài chính qua ngân hàng cũng được bảo mật một cách nghiêm cẩn , chính thức đến cùng có bao nhiêu thì chỉ tầng lớp lãnh đạo cao tầng của tổ chức , đại diện là Nữ Hoàng và năm Đại Chấp Pháp biết mà thôi .

Đức Giáo Hoàng Benedict XVI trong bộ áo lễ , đầu đội mũ ba tầng đứng trên bục , nhìn tất cả những người ngồi bên dưới khán đài một lượt với vẻ hài lòng . Và cũng như mọi lần , ông bắt đầu đọc bản kinh thánh biểu dương công lao của Thiên Chúa với con dân của ngài . Không khí lặng ngắt như tờ , cho tới khi Giáo Hoàng Benedict XVI lùi xuống nhường chỗ cho Nữ Hoàng Maria Sophie - thủ lĩnh tối cao của IOT và cũng là " người đại diện " của " chủ thần " .

Nữ Hoàng Maria hôm nay diện một bộ váy nhí màu xanh lá , với những đường viền đính hồng ngọc ở cổ và tay áo , vừa cao quý lại không kém phần thanh lịch . Từ lúc người đàn bà quyền lực này bước lên bục lễ đài , không khí trong Thánh Đường lập tức khẩn trương hơn rất nhiều . Bà bắt đầu buổi hội nghị bằng việc đọc lại bài diễn văn đánh dấu sự ra đời và quá trình phát triển của tổ chức , tới khi người nghe bên dưới đã có phần mất kiên nhẫn thì mới đi vào chủ đề chính :

- Thừa toàn thể quý vị , hai tuần trước người của tôi mới nhận được thông báo mới nhất của " chủ thần " , tin rằng các vị ở đây cũng đều đã biết một phần về nó thông qua hệ thống liên lạc của tổ chức . Điều này có lẽ sẽ khiến rất nhiều người trong số các vị này sinh thắc mắc , và đó cũng chính là lý do có buổi hội nghị ngày hôm nay .

Phía dưới khán đài nghe đến đây thì bắt đầu xôn xao , tiếng trao đổi thì thầm bắt đầu vang lên không ngớt . Phải đến khi Robert Keita , gã thư ký đứng bên cạnh Nữ Hoàng dùng Tinh Thần Lực Che Phủ nhắc nhở trên điện rộng thì mới yên tĩnh được một chút .

- Tôi xin nhắc lại một lần nữa . Nữ Hoàng chậm rãi nói tiếp : Nội dung thông điệp mà " chủ thần " gửi tới lần này gói gọn trong ba vấn đề chính : một là trong khoảng thời gian hai năm kể từ bây giờ trở đi , chức năng dùng 5 vạn điểm thưởng để vĩnh viễn rời khỏi thế giới luân hồi và lựa chọn thứ hai khi hồi sinh sẽ tạm thời bị khóa . Hai là chính thức kích hoạt kho kỹ năng và trang bị cấp A đang bị ẩn hiện nay lại như trước , đồng thời giảm lượng (%) kích hoạt tối thiểu cần có để trao đổi xuống chỉ bằng 75% so với trước đây . Còn điều thứ ba ...

- Điều cuối cùng mà tôi muốn thay mặt " chủ thần " chuyển tới các vị .. chính là tuyên bố đột xuất rút ngắn thời gian của đợt Thánh Chiến kế tiếp lại ..14 năm !

Bên dưới nhất thời ồn lên như ong vỡ tổ . Cuối cùng thì điều họ tiên đoán và lo sợ từ hơn một tuần nay cũng đã trở thành hiện thực .

- Tại sao .. tại sao lại như vậy ? Đẩy lên những 14 năm , định giết người ta à ?

Một kẻ dùng Sound Amplifier (Khuếch Đại Âm Thanh) hét lớn .

- Tôi đã nói từ đầu rồi , đây rõ ràng là cố tình dồn chúng ta vào đường cùng rồi chứ còn gì nữa ?

- ***** , tôi nhất định không tham gia đây , xem có ai làm gì được không ?

- Yên Lặng .

Robert Keita nói lớn . Toàn trường đang xôn xao đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường .

" Quyền Năng Tối Thượng ? Không ngờ .. hoá ra lời đồn cũng không phải là giả . Chỉ không biết là ai trong số ba người bọn họ mà thôi .." Trịnh Khải lạnh lùng nghĩ thầm , mắt vẫn không rời khỏi ba người ngồi phía trên mình .

Maria nhìn Robert khẽ gật đầu rồi lui vào hậu trường , nhường chỗ lại cho gã . Rất nhanh , một thứ âm thanh rền rẹt tương đối khó nghe vọng lên , được hần dùng tinh thần lực che phủ chuyển tới đầu óc của tất cả mọi người ở đây , không ngờ lại là Tiếng Anh :

" Hỡi các chiến binh Trái Đất hùng mạnh , rất hân hạnh và vui mừng được gặp lại các bạn trong thời gian tới . Để tạo cơ hội cho các bạn nhanh chóng kích hoạt hết 100% giới hạn cơ thể , lần Thánh Chiến thứ bảy sẽ được tổ chức sớm hơn thường lệ một thời gian ngắn . Để mừng cho sự kiện này , hệ thống sẽ cung cấp cho mỗi người được chọn 20000 điểm thưởng miễn phí để tự trang bị cho bản thân mình . Đây là một cơ hội vô cùng hiếm có , và cơ hội này được chia đều cho tất cả các bạn . Nó vừa là quyền lợi và cũng là nghĩa vụ của tất cả mọi thành viên trong thế giới luân hồi . Rất mong được gặp mặt tất cả các bạn trên mẫu hệ Woodan trong đợt Thánh Chiến sắp tới . "

Yên lặng .

- Tin rằng tất cả mọi người ở đây đều đã nghe rõ rồi phải không ạ ? Đó là toàn bộ nội dung thông điệp " chủ thần " gửi tới chúng ta lần này . Ngoài ra , " chủ thần " còn nhấn mạnh rằng thời điểm bắt đầu Thánh Chiến sẽ được rút ngắn lại 14 năm , nghĩa là ... chỉ còn hơn một năm rưỡi nữa mà thôi . Mọi người nghe rõ rồi chứ ?

Gã thư ký chậm rãi nói .

- Bây giờ tôi sẽ đề cập tới một vấn đề cũng không kém phần quan trọng : đó là những thành viên và đoàn đội đủ tư cách xét tuyển tham gia Thánh Chiến lần này . Lần Thánh Chiến thứ bảy này nếu so với sáu lần trước đây thì có một sự khác biệt tương đối lớn , đó là không hạn chế số lượng đoàn đội và cá nhân tham gia trong nội bộ IOT như trước nữa , mà thay vào đó sẽ mở rộng phạm vi ra toàn bộ thế giới luân hồi . Bất kể là ai , chỉ cần là thành viên trong thế giới luân hồi thì đều có nghĩa vụ phải tham gia xét tuyển khi được gọi , không phân biệt rằng có thuộc tổ chức hay là không ...

Nghe đến đây , một người ngồi ở hàng ghế danh dự bỗng đứng vụt dậy , tức giận nhìn về phía bục thánh điện hét lớn với vẻ giận dữ :

- Vậy là có ý gì ?

Hơn ba trăm cặp mắt ở đây tức thì đều đổ dồn về phía gã .

Yên lặng bao trùm .

- Ngài có điều gì cần hỏi chăng ?

Catherine đứng dậy quay xuống nhìn gã cười hỏi .

" Trịnh Khải , lui xuống đi , không có ích lợi gì đâu ! Cô ta chính là người vừa nãy đã dùng " Quyền Năng Tối Thượng " áp chế đám đông ở đây , không phải là kẻ dễ trêu vào đâu . Hơn nữa ..

..Chúng ta đến đây không phải để gây sự , cậu hiểu chứ ? "

Gã người Hoa vừa mấp máy môi định nói gì đó thì chợt sững người lại , hừ một tiếng rồi hậm hực quay xuống dưới khán đài . Gã trung niên đeo kính cùng năm người ngồi dưới cũng đứng dậy đi theo .

- Bây giờ chúng ta sẽ bàn về tiêu chí chọn lựa và một số chi tiết về đợt Thánh Chiến lần này , xin các vị chú ý ..

Mặc cho những người xung quanh đang nhỏ giọng thì thầm bàn tán , Catherine bình thản ngồi xuống chỗ của mình , ánh mắt nhìn lướt xuống khán đài rồi dừng lại trên người gã đàn ông đi cùng Park ban nãy , giờ đang ngồi ở hàng ghế thứ ba từ trên xuống ..

Trên thế gian lại có hai người giống nhau tới như vậy ư ?

Không thể nào ...

- Mày chưa xứng .

Sỹ nhú mày nhìn Lập lạnh nhạt nói .

Cơ mặt của Lập khẽ giật giật . Hần hừ một tiếng rồi gồng mình lên , thân thể trong nháy mắt trương nở ra , bắp thịt săn chắc lại như đồng . Mấy người Hoàng , Hoài My , Hiệp , Thư Lệ , Thẩm không ai bảo ai đều lùi ra xa hơn hai chục mét . Mặc dù biết ở trong không gian chủ thần mọi vết thương dù

lớn hay nhỏ đều được chữa lành ngay tức khắc , song nếu có thể thì cũng chẳng ai muốn vô cớ nhận đau khổ vào người cả .

Lập chẳng nói một câu , xông lên tấn công trước . Mặc dù nhìn bên ngoài thì thấy gã có vẻ đang chiếm thượng phong , song thực ra cả Hoàng và Hoài My đều biết : chưa khai mở Bản Năng Sinh Tồn , hẳn tuyệt không phải là đối thủ của một kẻ dày dạn kinh nghiệm tác chiến như Sỹ .

Sỹ cũng không dám chủ quan , lùi lại ba bước rồi cũng lập tức biến thân . Cả người hắn rất nhanh mọc lên chi chít toàn vảy là vảy , cái nào cũng có màu đỏ thẫm như máu , khó coi vô cùng . Nên biết , trước kia Sỹ đã có lúc vì chủ quan mà suýt bị Lập trong trạng thái kích hoạt Unlimited Break cơ sở ba siết cho đến chết , hẳn tất nhiên sẽ chẳng bao giờ để chuyện đó lặp lại thêm một lần nữa .

Lập rất muốn tóm được Sỹ để sử dụng Hấp Thụ Sinh Mệnh , song gã này lần còn nhanh hơn cả chạch . Hẳn liền nghĩ tới việc sử dụng " Bạo Kích " để hạ gục đối phương , song đánh mãi mà vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp . Sỹ cũng không phải loại người đủ nhẫn nại để chơi trò mèo vờn chuột với một kẻ yếu hơn mình . Hẳn thoát một cái đã xuất hiện sau lưng Lập , chém một nhát vào lưng gã . Lập còn đang choáng váng thì đã ăn thêm một cú cứa của gã , ngã dập mặt xuống nền phòng .

Vết thương do kiếm chém sau lưng Lập ngay lập tức liền lại như chưa có chuyện gì xảy ra . Lập gầm lên một tiếng rồi lao vút về phía Sỹ , lúc này đang quay lưng về phía gã . Sỹ dù sao cũng là kẻ thân kinh bách chiến , vừa dự cảm thấy nguy hiểm sắp ập tới là đã vọt biến mất ngay tại chỗ .

Lập lúc này đang trong trạng thái " Bạo Kích " , hai mắt đỏ ngầu , cơ nhục trên người không ngừng rung lên bần bật , có nơi còn nổ lép bép như rang lạc . Cả tốc độ lẫn sức mạnh của gã trong nháy mắt được đề thăng lên một mức mới , nếu đem so với lúc kích hoạt Unlimited Break cơ sở 8 trong trận chiến với Jonathan lần trước thì cũng không kém là bao cả . Hoàng đứng ngoài cũng phải khai mở Bản Năng Sinh Tồn mới nhìn rõ được chuyển động của gã . Hẳn không khỏi giật mình , tốc độ này .. chẳng kém gã khi khai mở Bản Năng Sinh Tồn là bao cả . Đây là vẫn còn trong trạng thái bình thường , thực không thể tưởng tượng nổi tới lúc khai mở Bản Năng Sinh Tồn thì " Bạo Kích " của hắn sẽ khủng bố đến như thế nào nữa ...

- Biến đâu mất rồi ?

Hoài My giật mình thốt lên . Sỹ lúc này đã đột ngột thất tung chẳng để lại một chút dấu vết . Lập lao đi hơn hai chục mét mới dừng lại được , vừa thở hồng hộc vừa không ngừng nhìn ngó xung quanh .

- Đằng sau !

Lập còn đang sững sờ thì người đã bị chặt làm hai khúc . Gã bị Sỹ chém ngang lưng , song còn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì vết thương đã được " Chủ thân " chữa trị lại như cũ . Sỹ đá mạnh vào bụng gã làm Lập văng ra xa hơn chục mét , nhỏ một ngụm nước bọt về phía hắn với vẻ khinh miệt . Lập nghiêng răng gượng dậy , song chưa bước thêm được bước nào thì đã lại gục xuống . Hắn biết lúc này mình đang ở trong trạng thái kiệt sức tạm thời khi sử dụng " Bạo Kích " , tới một đứa bé còn đánh không lại song vẫn trừng mắt nghiêng răng nhìn về phía Sỹ .

Thấm hơi do dự một lát rồi đi tới chỗ Lập , song bị gã lạnh lùng đẩy ra . " Cô ta " dường như cũng đã mất kiên nhẫn với hắn , khuôn mặt nhất thời tối sầm lại , quay ngoắt đi không thèm nói năng gì nữa .

- Chuyện gì vừa xảy ra thế nhỉ ?

Thư Lệ nhìn mấy người còn lại hỏi . Rõ ràng vừa nãy cô còn thấy Sỹ đứng tại đó , song chỉ trong nháy mắt đã bất ngờ xuất hiện sau lưng Lập , cứ như từ dưới đất chui lên vậy . Hoài My gật gù nói :

- Có lẽ hắn vừa mới trao đổi thuật độn thổ ở chỗ của chủ thân... để em kiểm tra xem có kỹ năng nào như vậy không ?

- Không cần kiểm tra nữa, là " Shadow Step . "

Hoàng vừa nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Sỹ cách đó không xa vừa lạnh nhạt nói , tay phải nắm lại thành quyền . Từng suýt mất mạng bởi trò này , hẳn còn lạ gì nó nữa . Gã chỉ hơi ngạc nhiên là Sỹ không ngờ lại lựa chọn đúng kỹ năng đó mà thôi . Nghĩ đến việc lần trước Sỹ công khai chống đối lại mấy người bạn họ trong Kungfu Hustle , Hoàng thấy lòng chừng hắn xuống .

" Việc này ... là do chính mày chọn chứ không phải tao . " Hoàng sầm mặt xuống , miệng khể lể lầm bầm . Hắn đã vô tình mang quả bom hẹn giờ này đến đây thì tất nhiên là phải có trách nhiệm với nó . Hoàng nắm chặt Magic Bamboo trong tay , lạnh lùng nhìn Sỹ , lòng thầm hạ quyết tâm .

Trong nhiệm vụ tiếp theo , hắn sẽ tự tay xử lý dứt điểm mối họa tiềm ẩn này .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 5: Bầy Cừu Và Người Đi Săn (1)

Do số điểm thu được từ bộ phim lần trước khá khiêm tốn nên Thư Lệ , Thẩm , Hiệp không cường hoá hay trao đổi thứ gì cả . Liên và Hiệp thì mua một bộ Vie Suit theo lời khuyên của mấy người Hoàng , còn súng đạn thì sau mấy bộ phim bọn họ đã tích trữ được khá nhiều , chỉ tiếc là không có cách nào

mang đi nổi tất cả mà thôi .

Trong Kungfu Hustle , Hoàng có mang về hơn hai chục quả lựu đạn F1 và năm khẩu súng ngắn ổ xoay , cất trong túi trữ vật của nhóm . Hoài My đang có trong tay 6500 điểm (đã trả nợ Hoàng 1000 điểm) song cũng không hề có ý định mua sắm gì thêm nữa , mặc dù phía trước là một bộ phim có độ khó 15 người . Hoàng cầm hai khẩu tiểu liên , năm chục băng đạn và hai túi vàng chia cho Hiếu , Liên rồi nói :

- Từ giờ cho đến khi chúng tôi được khả năng của mình , hai người vẫn sẽ là thành viên dự bị của đội chúng ta . Mặc dù mấy người bọn tôi cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ khi có thể nhưng phần lớn vẫn phải trông vào sự cố gắng của hai người . Hiếu tôi nói chứ ?

Liên rụt rè gật đầu . Gã béo tên Hiếu thì im lặng nhận đồ từ trong tay Hoàng không nói năng gì . Hoàng dẫn Tuyết tới trước mặt mấy đội viên cũ rồi nhìn cô nói :

- Mặc dù cũng là thành viên dự bị , nhưng chúng tôi sẽ dành cho cô một số ưu đãi hơn mấy người còn lại . Nhiệm vụ sắp tới thực sự vô cùng khó khăn và nguy hiểm , hệ số tử vong rất cao , mong cô có thể tận lực sử dụng hết khả năng của mình giúp cả đội vượt qua và hoàn thành nó . Tất nhiên , an toàn của cô sẽ hoàn toàn do một tay chúng tôi đảm bảo . Xin tự giới thiệu , tôi là Lê Minh Hoàng , đội trưởng tạm thời của VND team , còn đây là sáu thành viên chủ chốt của đội tính tới thời điểm này .

" VND " là tên viết tắt của Việt Nam Đội , cũng là tên đội chính thức của bọn họ kể từ bây giờ . Sau một hồi tranh cãi không có kết quả , tất cả đã quyết định dùng ba chữ cái viết tắt này để đặt tên cho đội .

Tuyết khẽ gật đầu rồi mỉm cười với bọn họ . Sau khi nghe từng người một giới thiệu qua về mình , cô nói :

- Bây giờ tôi cần thời gian để thống kê lại danh mục cường hoá và trao đổi ở " Khu trao đổi của thần linh " . Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa ?

Thẩm nhìn đồng hồ rồi đáp :

- Chín tiếng .

Tuyết nhún mày nói :

- Vậy thì không kịp rồi .

Hoàng khẽ nhún vai , hần quay sang nhìn Thư Lệ lúc này đang đứng nói chuyện với Hoài My nói với vẻ nghiêm túc :

- Thư Lệ , nếu tôi không nhầm thì cô chưa hề trao đổi thứ gì ở đây thì phải ? mặc dù không muốn nói ra điều này , nhưng một khi đã là thành viên chính thức thì bắt buộc phải có ý thức chia sẻ gánh nặng cho cả đội , tôi nghĩ cô nên chọn một thứ gì đó phù hợp với mình để cường hoá thì hơn ... một loại huyết thống hoặc kỹ năng nào đó chẳng hạn ... hiểu tôi nói chứ ?

Thư Lệ nghe vậy thì mặt mày xanh lét . Cô đã tiêu hết 5000 điểm lần trước cho Shelter House rồi còn đâu , giờ chỉ còn có 2500 điểm , đổi được thứ gì cơ chứ ? Thế nhưng trước thái độ nghiêm túc của gã , cô cũng đành phải nhắm mắt liên lạc với " chủ thần " .

Một lát sau , Hoàng cũng nhắm mắt trao đổi thứ gì đó , một cột sáng từ trên trời cao chiếu thẳng xuống nơi hắn đứng . Hắn rất nhanh bước ra , trên tay ôm hơn chục tấm bùa màu vàng nhạt nhìn mấy người còn lại nói :

- Đây là bùa trừ tà cao cấp ở " khu trao đổi của thần linh " , chuyên dùng để trừ ma trừ yêu , giá cũng khá cao , tận 150 điểm/1 cái , so với bùa hộ thân thì đắt hơn không ít . Mặc dù chẳng biết tác dụng của nó có đúng như giới thiệu hay không , song tôi thấy nó cũng khá cần thiết trong mấy bộ phim yêu ma quỷ quái nên đã đổi lấy một ít . Mỗi người lại cầm lấy một cái đi .

Hắn phát cho mỗi người một chiếc . Chỉ riêng Thư Lệ là không chịu lấy , hiển nhiên là vẫn còn để bụng câu nói ban nãy của gã . Hoài My thấy vậy thì lấy tay khẽ huych nhẹ vào hông cô , nhỏ giọng nói :

- Chị , anh Hoàng cũng là muốn tốt cho chị thôi . Chị thiếu điểm phải không ? Em hiện giờ vẫn đang tích điểm , chị có muốn mượn một ít không ?

Thư Lệ nghe vậy thì hai mắt sáng ngời , cô cũng đang có ý này . Cũng chẳng hiểu Thư Lệ nói với Hoài My những gì , chỉ thấy cô cười tít mắt rồi nhắm mắt liên lạc với chủ thần . Hoài My sau khi chuyển cho Thư Lệ 1000 điểm thì cẩn thận hỏi :

- Chị định cường hoá cái gì vậy ?

Thư Lệ mỉm cười không nói . Nếu Hoài My biết ngoài mình ra , cô còn vay được của Lập 1000 điểm , Hiệp 1000 điểm nữa thì không biết sẽ có về mặt như thế nào . Hoàng nhìn cột sáng từ trên cao chiếu xuống chỗ Thư Lệ khẽ gật đầu , cô gái xinh đẹp này cuối cùng cũng không bỏ ngoài tai câu nói ban nãy của hắn .

Tới đi , " chủ thần " !

Hồi các bác sĩ đã tốn công vô ích

Ngọn lửa nào sẽ thiêu đốt cái thế giới này đây ?

Chẳng lẽ các người tới giờ vẫn không hiểu

Rằng con sói của bà ta có thể làm được hay sao?

Lại cảm giác nửa tỉnh nửa mê , lúc Hoàng tỉnh lại thì chỉ thấy trước mặt là một mảng tối đen . Bóng tối đen đặc bao trùm khắp nơi .

- Đây ... là nơi nào vậy ?

Không có tiếng trả lời , đến cả một tiếng động nhỏ cũng không . Hoàng giật mình nhìn quanh .

Không có ai cả !

Đây là đâu ? Đồng đội của mình ...tất cả đâu hết rồi ? Hoàng hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi nheo mắt làm quen với bóng tối xung quanh . Hắn đang ở trong một cái xà lim rộng chừng mười mét vuông , được ngăn cách với bên ngoài bằng những chiếc song sắt . Mùi hôi nồng nặc hoà quyện trong không khí . Đây là phim gì ? Hay là một truyền thuyết ? Hoặc một tác phẩm văn học nào đó ? Hắn cố lục lại kiến thức ít ỏi về mặt phim ảnh trong đầu mình , song mãi vẫn không tìm ra đáp án nào trùng với hoàn cảnh hiện giờ cả .

- Có ai không ????

Hoàng hít một hơi dài rồi đột ngột hét lớn . Trả lời hắn là giọng nói lạnh lùng vô cảm của " chủ thân " :

" Mục tiêu : Sống sót ba mươi ngày . An toàn trở về không gian chủ thân , thưởng 9000 điểm và kích hoạt miễn phí 4% giới hạn cơ thể . Mỗi một người chết , tất cả các thành viên còn lại bị trừ 1000 điểm ."

Sống sót một tháng ? Đơn giản vậy thôi sao ? Không , không phải , với một nhiệm vụ có độ khó 15 người thì ..cứ nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong " The Ring " đi thì biết .. có mạng để trở về cũng đã là may mắn lắm rồi ..hơn nữa , nếu số người bị chết lần này vượt quá con số 10 thì ... chẳng khác " The Ring " là bao cả , chẳng lẽ lần này ... thứ đang chờ đợi bọn hắn trong những ngày sắp tới lại là một hồn ma chưa siêu thoát nữa ?

Hoàng nghĩ đến đây thì không khỏi rùng mình , cứ như là Sadako đang mỉm cười ngay trước mặt hắn vậy .

" Dù gì thì .. cũng phải thoát ra khỏi đây đã rồi tính sau ! "

Nói là làm , Hoàng đứng dậy bước lại gần cửa xà lim . Chẳng cần phải khai mở Bản Năng Sinh Tồn , hắn cũng dễ dàng bẻ cong mấy thanh sắt hoen ố trước mặt . Nghe tiếng bước chân từ ngoài truyền vào , Hoàng vừa đi ra đã vội nín thở nép mình vào một góc . Tên tù ở phòng đối diện thấy gã có thể tự mình thoát ra ngoài thì chạy lại bám lấy cửa song sắt , hưng phấn gào lên :

- Help me ! Help me (Cứu tôi với !)

Như hiệu ứng dây chuyền , hàng chục tiếng van xin nữa đồng loạt vang lên . Hắn đang định bỏ đi thì bộ đàm đeo bên hông bỗng réo lên inh ỏi .

- " Alo , anh Hoàng đây phải không ? Em là Thư Lệ đây , tiếng hét ban nãy là của anh đúng không ? ... em đang bị giam ở phòng trên cùng bên tay phải , anh có nghe rõ em nói không vậy ? alo .."

- Đi nào !

Thư Lệ giật mình ngẩng đầu lên , Hoàng đã đứng trước mặt cô từ bao giờ . Đúng lúc này , có một bóng đen xuất hiện ở cuối đường hầm , chiếc đèn pin trên tay soi thẳng vào trong . Hai mắt Hoàng gãi nhất thời sáng rực lên . Gã đàn ông xấu số kia còn chưa kịp làm gì thì đã bị một tia sáng xanh lao tới đâm xuyên qua trán , cả người ghim thẳng vào bức tường sau lưng , tới chết mà cũng không hiểu lý do tại sao .

Theo ý niệm của Hoàng , Magic Bamboo tự động rút ra khỏi tường rồi trở lại trong tay gã . Thư Lệ sau khi được giải thoát thì ngơ ngác nhìn xung quanh hỏi :

- Những người còn lại đâu hết rồi ? Sao chỉ ..

- Không còn thời gian tám nữa đâu , trốn ra khỏi chỗ này rồi tính sau . Hoàng nói .

Hoàng cõng Thư Lệ trên vai rồi như một mũi tên lao thẳng ra ngoài . Dọc đường có một vài người da trắng cản đường , song đều bị gã một gậy đánh bất tỉnh nằm lăn ra đất . Những người này đều mặc đồng phục cảnh sát Liên Bang màu xanh , tay cầm dùi cui điện . Cũng không hiểu lý do vì sao , tiếng chuông báo động đột nhiên réo lên ầm ỹ . Thư Lệ đang ôm cổ gã dáo dác nhìn quanh rồi thốt lên :

- Là camera báo động !

Nghe tiếng bước chân rầm rập từ lầu dưới truyền lên , Hoàng nhủ mày chạy về phía cửa sổ . Lúc này hắn đang ở trên một toà tháp cao hơn bốn mươi mét so với mặt đất , phía dưới là khuôn viên rậm rạp và gara để xe . Hoàng lấy một sợi dây thừng trong túi trữ vật ra cột chặt Thư Lệ vào người , hít một hơi dài rồi sầm mặt nói lớn :

- Bám chắc vào nhé !

Thư Lệ vừa nhìn xuống dưới thì mặt mày đã tái mét , cả người không ngừng run lẩy bẩy , lấy tay đập liên hồi vào lưng gấu .

- Không được , không được , tôi bị chứng sợ độ cao , đừng mà ..

Thế nhưng Hoàng cũng chẳng vì thế mà do dự dù chỉ một giây . Hắn dậm chân nhảy từ trên bậu cửa sổ xuống dưới . Khi chỉ còn cách mặt đất hơn mười mét , Magic Bamboo trong tay gấu bỗng dài ra như một cây sào , cắm sâu vào trong vách tường làm bằng đá cứng . Dựa vào lực giật lại này , tốc độ rơi xuống của hai người được giảm xuống đáng kể . Thế nhưng điều làm Hoàng ngạc nhiên là , nơi bọn họ rơi xuống không phải là gara để xe mà lại là một tấm lưới .

Một tấm lưới được đan bằng những sợi dây đàn , trông không khác một cái mạng nhện khổng lồ là bao !

Thư Lệ khẽ thở ra một hơi , chiếc lục lạc trong tay rung lên , đem tấm lưới dưới chân thu lại . Hoàng cũng cô nhảy xuống gara để xe bên dưới , thu Magic Bamboo lại rồi vượt tường đào thoát , bỏ tiếng chuông báo động inh ỏi lại đằng sau lưng .

- Không ngờ lại đen đủi như vậy ..vừa mới đặt chân vào thế giới này đã trở thành tội phạm rồi ! "chủ thần " cũng thật là , không biết mấy người kia giờ ra sao rồi nữa ...

Trong một căn nhà ba tầng khá lụp xụp nằm trên đường St.James , ngoại ô thành phố Carson thuộc tiểu bang Nevada miền tây Hoa Kỳ , Hoàng ngồi vắt vẻo trên ghế bành , vừa ăn Snack vừa than thở , mắt nhìn chăm chăm vào bản tin thời sự đang phát trên tivi . Hình ảnh đang chiếu trên tivi lúc này đúng là nơi bọn họ vừa đào thoát ra hồi chiều - Nhà ngục trung tâm thành phố Carson . Lúc này nơi đó đang bị một đồng phóng viên bu xung quanh , xe cảnh sát đậu kín ở bên ngoài , khung cảnh tương đối hỗn loạn .

Thư Lệ mặc áo len đi từ tầng ba xuống , trên tay là hai cốc cà phê bốc khói nghi ngút . Thời tiết ở Nevada bây giờ khá lạnh .

- Của anh .

Thư Lệ để một cốc cà phê trước mặt gấu rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó , nhìn những hình ảnh đang được chiếu trên màn ảnh tivi với vẻ bất an . Cô lưỡng lự một hồi rồi nói :

- Đây rốt cuộc là phim hay truyện gì ? Những người còn lại giờ đang ở đâu ? tôi thấy lo quá .

Hoàng cầm tờ báo để trên mặt bàn lên đưa cho Thư Lệ rồi nói :

- Cô đọc đi .

Thư Lệ nhún mày cầm tờ " Nhật báo Nevada " từ tay gấu . Ngay khi vừa lướt qua cái tit ở trang đầu tiên , cô đã khẽ rùng mình .

- Giết người ...Buffalo Bills ...tôi biết cái tên này , là nhân vật phản diện trong " The Silence Of The Lamb " , hình như vậy ..chúng ta sẽ là mục tiêu kế tiếp của gấu ? Không , tôi chưa muốn chết ..

Hoàng gật đầu chậm rãi nói :

- Buffalo Bills ...kẻ giết người hàng loạt , nổi ám ảnh lớn nhất trong " The Silence of the lamb " . Mặc dù chưa xem " Sự Im Lặng Của Bầy Cừu " , song tôi cũng có chút ấn tượng về cái tên này . Không , hình như tôi đã xem nó ở đâu rồi thì phải ...

Hoàng lấy tay bóp trán rồi nói với vẻ quả quyết :

- Đúng , " The Silence Of The lamb " , bộ phim này tôi chắc chắn đã xem rồi , nhưng giờ lại không tài nào nhớ nổi tình tiết của nó nữa . Chết tiệt , đầu óc dạo này chán thật .. Để tôi cố nhớ lại xem nào ..

- Tôi thì chưa xem phim này , chỉ đọc giới thiệu thôi .. Thư Lệ nói với vẻ nuối tiếc .

Sau một hồi vô đầu suy nghĩ không có kết quả , Hoàng vói tay bật máy vi tính . Thư Lệ cũng chuyển sang ngồi gần hắn , mắt nhìn chăm chăm vào màn hình window trước mặt .

- " Buffalo Bill " , một tên sát nhân giết người hàng loạt , bị cho là đã cướp đi tính mạng của tất cả là năm người tính tới thời điểm này , tất cả đều là phụ nữ . Hắn giết họ rồi lột da , để làm gì thì chỉ có chúa mới biết . Tất cả những nạn nhân của hắn đều bị giam giữ một thời gian , tối thiểu là ba ngày , tối đa là bảy ngày rồi mới bị giết để lột da . Tới khi được phát hiện ra thì bọn họ chỉ còn là những cái xác không hồn ..Đó là tất cả chân dung của kẻ mà chúng ta phải đối đầu lần này , một gã biến thái có sở thích lột da người khác ..

- Vậy .. chúng ta nên làm gì bây giờ ? Thư Lệ mặt tái nhợt hỏi .

- Tôi cũng chưa biết nữa . Hoàng lấy tay vò mái tóc rối bời của mình , lắc đầu nói .

- Chúng ta ..có thể tìm một nơi kín đáo nào đó trốn cho tới khi thời hạn 30 ngày kết thúc, vậy chẳng phải là xong rồi sao ? Hoặc là ..trốn ra nước ngoài ?
Thư Lệ gọi ý .

- Đâu đơn giản như vậy . Hoàng nói với vẻ âm ỉ. Theo kinh nghiệm của tôi thì .. trốn chạy chẳng giải quyết được gì cả , có chăng cũng chỉ khiến cái chết đến nhanh hơn mà thôi . Hơn nữa , cô cũng biết đấy , nhiệm vụ lần này cứ mỗi một người chết trong số chúng ta thì tất cả các thành viên còn lại đều bị trừ 1000 điểm .. Với 9000 điểm thu được trong nhiệm vụ lần này , nếu có mười người trở lên bị Buffalo lột da thì hai ta dù có trốn thoát song vẫn phải chịu mạt sát từ phía " chủ thần " . Bây giờ .. điều quan trọng nhất là phải tập hợp được mấy người Lập , Hoài My lại để cùng thương lượng tìm đối sách . Những chuyện còn lại tính sau . Chết tiệt , biết thế thì đã đổi lấy loại bộ đàm liên lạc không giới hạn khoảng cách ở chỗ của chủ thần , tuy hơi đắt nhưng ... thôi , đành rút kinh nghiệm chứ biết làm sao .

- " Mạt sát " là gì ? chúng ta biết tìm họ ở đâu bây giờ ? Thư Lệ nuốt một ngụm nước bọt nhìn hẩn hỏi .

Hoàng đem một tờ giấy được gấp làm tư mở ra , là bản đồ thành phố Nevada . Hẩn nói tiếp :

- " Mạt sát " .. cái này tôi cũng không rõ lắm , theo lời người đi trước kể lại thì " mạt sát " là hình phạt dành cho những kẻ bị ám điểm sau khi nhiệm vụ hoàn thành . Họ sẽ phải ở mãi trong thế giới phim kinh dị , sự thật có đúng như vậy hay không thì tôi cũng .. chịu . Chúng ta hiện đang ở bang Nevada , miền tây nước Mỹ , với thân phận là hai kẻ tử tù vừa mới vượt ngục . Bây giờ là thời đại thông tin , lo gì không tìm được mấy người bạn họ . Trước mắt chúng ta còn tới 30 ngày nữa , không thể cứ chui rúc mãi ở chỗ này được . Bây giờ .. cô cứ ở tạm đây , nhớ để ý chăm sóc cho hai vợ chồng chủ nhà dưới tầng hầm , tôi ra ngoài một lát rồi về . Đừng tự ý đi lại lung tung , cô biết hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta rồi đấy .

Thư Lệ khẽ gật đầu . Cô hơi chần chờ một lát rồi nhìn hẩn nói với vẻ lo lắng :

- Anh đi nhanh rồi về nhé , phải ở đây một mình ..tôi sợ ..

Hoàng khẽ thờ dài , gật đầu một cái rồi thay đồ bước ra ngoài . Hẩn lúc này đeo khẩu trang cùng kính đen , người mặc một chiếc áo khoác dày màu xanh thẫm , vừa cầm bản đồ trong tay vừa bước những bước vô định trên phố . Dù sao cũng không thể trốn chui trốn nhủi mãi được , hẩn cần phải có một thân phận mới để thuận tiện hơn trong những ngày sắp tới . Một cái chứng minh thư giả là lựa chọn hoàn hảo để giải quyết vấn đề này . Không , là hai cái thì đúng hơn . Hoàng chép miệng , cũng may bối cảnh của nhiệm vụ lần này là nước Mỹ , có thể dùng tiếng Anh để giao tiếp với người bản xứ , nếu không thì rắc rối mà gã gặp phải chắc chắn sẽ còn nhiều hơn nữa .

- Anh về rồi à ? Thế nào rồi ?

Nghe tiếng gõ cửa truyền vào , Thư Lệ cẩn thận nhìn qua ô khoá , thấy người đứng bên ngoài đúng là Hoàng thì mới khẽ thở phào một cái . Hoàng bước vào trong nhà , tháo khẩu trang và kính xuống , mặc áo khoác lên giá rồi nhìn cô hỏi :

- Hai vợ chồng chủ nhà thế nào rồi ?

- Vẫn ổn , tôi vừa mới đưa thức ăn xuống cho họ . Còn anh , việc đến đâu rồi ? Thư Lệ đáp .

- Chưa được gì cả . Vẫn chưa tìm được chỗ làm chứng minh thư , chắc hai ta vẫn phải ở đây thêm mấy ngày nữa .

Hoàng đáp với vẻ mệt mỏi . Thư Lệ cũng không tỏ ra thất vọng , ngược lại còn giục hẩn đi tắm rửa để còn dùng bữa . Hoàng mặc áo ngủ từ nhà tắm đi ra , liếc mắt thấy bàn ăn thịnh soạn trước mặt thì không khỏi ngạc nhiên . Hẩn lúc này mới đột nhiên nhớ ra rằng Thư Lệ rất có tài năng trong khoản nấu nướng , xem ra thời gian tới cũng không đến nỗi nào ..

Thư Lệ bê một bát canh lớn nghi ngút khói từ dưới bếp lên , thấy vậy thì cười nói :

- nào , ăn tối thôi .

Hoàng kéo ghế ngồi xuống . Hẩn vừa nhìn bàn ăn vừa chép miệng nói :

- Mặc dù chưa làm được Chứng Minh Thư , song tôi cũng đã đổi được một ít tiền rồi . Chắc cũng chỉ vài hôm nữa là làm được thôi . Lúc đó ta sẽ liên lạc với các toà báo , đài truyền hình .. nói chung là cố dựa vào các phương tiện thông tin đại chúng ở thời đại này giúp sức tìm những người còn lại . Chắc cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu .

Thư Lệ nghe vậy thì cũng an tâm hơn không ít . Ít ra ngày đầu tiên cũng không có chuyện gì xảy ra . Dùng bữa xong , Hoàng đang dọn bàn thì đồng hồ nhiệm vụ trên tay bỗng kêu "tút " lên một cái .

" Hai người chết , tất cả các thành viên còn lại bị trừ 2000 điểm ."

Hẩn khẽ lẩm bầm , sắc mặt nhất thời cứng lại .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 6: Bầy Cừu Và Người Đi Săn (2)

Quán bar Slaiver .

Bỏ qua những lời mời hấp dẫn của mấy cô gái chân dài đứng ngả ngón gần cửa ra vào mà Hoàng biết chắc chắn từ A đến Z chỉ mất đúng một " nốt " , hấn đi thẳng tới quầy rượu , nơi có một gã đàn ông mặc áo khoác dày màu ghi đang ngồi dưới ánh đèn Led mờ mờ ảo ảo .

- Thế nào rồi ?

Hoàng gọi một ly cocktail rồi không nhanh không chậm hỏi . Ánh sáng xanh dịu nhẹ phát ra từ trần quán làm bằng đá thạch cao , xen lẫn với màu vàng nhờ nhờ của đèn Led hoàn hảo giấu đi thân phận của gã , một gã tù nhân trốn trại da vàng . Nữ tiếp viên lấy ngón út và ngón vô danh giữ chặt nắp rượu rồi rót vào chiếc ly trước mặt gã một lượng rượu đúng bằng lòng tay cái . Hoàng khẽ gật đầu rồi cười với cô ta một cái , lòng không khỏi cảm thán . Đúng là USA có khác , mặc dù bây giờ mới chỉ là thế kỷ XX nhưng thái độ phục vụ cũng chuyên nghiệp chẳng kém gì mấy quán bar ở Sài Gòn mà hấn thường ghé qua cả .

Người đàn ông đội mũ đưa hai tấm thẻ cho gã , mặt vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì . Chỉ khi thấy một xấp tiền đặt trên mặt bàn thì cơ mặt của gã mới hơi giãn ra một chút , song nếu không tỉnh ý thì chẳng thể nào nhận ra được .Hoàng sau khi kiểm tra " hàng " cẩn thận thì cũng chẳng buồn nói tới câu thứ hai, dứt thẻ vào túi rồi đứng dậy rồi đi , không quên tu một hơi hết ly cocktail vừa mới gọi . Trên đường về , hấn ghé qua hiệu ảnh lấy mấy tấm hôm qua gã và Thư Lệ tới chụp để dán vào chứng minh thư . Đường phố Carson hôm nay vắng lặng lạ thường , Hoàng vừa tản bộ vừa nghĩ vẩn vơ . Thực ra , nếu chấp nhận bị " chủ thần " mặt sất rồi ở lại đây luôn cũng đâu phải là tệ , chỉ là ...hấn vẫn còn gia đình , còn bé Kỳ nữa . Nhà chỉ có mỗi mình hấn là con một , lại là trưởng họ , nếu có mệnh hệ gì thì hai cụ chắc khóc hết nước mắt mắt .

Hoàng khẽ thở ra một hơi rồi sầm mặt xuống , đang từ đường lớn đột nhiên rẽ vào trong ngõ hẻm tối om . Hấn nhủ mảy lạnh nhạt nói :

- Ra hết đi , hay còn chờ thêm đứa nào nữa ?

- Mày biết rồi ?

Gần chục gã đàn ông tuổi tầm 21 đến 25 nghênh ngang bước ra , đứa nào cũng cao hơn 1m7, nhìn qua cũng biết là hạng chẳng lương thiện gì . Một tên có vẻ là đầu lĩnh hất mặt nhìn Hoàng cất giọng lẽ nhè :

- Đây , thằng da vàng kia . Đừng tưởng là bọn tao không biết , mày chính là một trong hai tù nhân mới vượt ngục ngày hôm kia đúng không ? Nghe này , mấy lúc này đang có hai con đường để đi : một là nộp hết số tiền có trong người ra , hai là theo bọn tao về khám . Đừng có giấu hay giờ trò gì cho mất công , bọn tao biết tiền mày có không ít , khôn hồn thì chọn nhanh đi .

Hoàng khẽ nhủ mảy , thân phận của mình bị lộ từ bao giờ vậy kia ? Song rất nhanh gã đã tìm ra được nguyên nhân tại sao .

" Thằng khôn " . Cơ mặt của Hoàng khẽ giật giật . Hấn hơi do dự rồi rút một cọc tiền trong túi áo ra giờ lên nói :

- Thứ bọn mày cần đây phải không ?

Chẳng buồn để ý đến hơn chục cặp mắt hau háu đang nhìn vào xấp tiền trong tay mình , Hoàng vứt cả cọc xuống đất rồi dứt tay vào túi quần đi tiếp .

- Đây , hình như mày chưa hiểu ý tao thì phải ..

Tên kia sau khi nhặt xấp tiền dưới đất lên dứt vào túi áo thì hăm hở chạy lại gần , đặt tay lên vai Hoàng dùng sức kéo lại .

- Bỏ ra .

- Mày tốt nhất là nộp ..

- Bỏ ra !

Tên côn đồ nọ còn chưa nói hết câu thì đã thấy người mình nhẹ bẫng . " Rầm " một tiếng , mấy gã đàn em đứng sau còn chưa biết chuyện gì xảy ra với đại ca của mình thì con mồi lần này của chúng đã phui tay rồi lưng chừng đi tiếp . Một đứa đứng đằng trước thấy vậy thì bước ra cản lại , song bị hấn dùng một tay ghim nửa người vào tường , máu từ mũi và miệng chảy ra như suối , trực tiếp hôn mê bất tỉnh .

Mấy tên còn lại thấy thế thì sợ hết hồn , chẳng có ai dám cản Hoàng lại nữa . Bởi ngay cả đại ca của chúng giờ cũng đang nằm lệt thềm trong cái thùng phuy cách đó không xa , miệng sùi bọt mép . Cả bọn hò nhau khiêng hấn chạy thẳng một mạch , còn tên đang nằm gục dưới đất kia thì mặc kệ .

Hoàng bấm chuông cửa rồi đợi ở ngoài . Hấn đang định bảo Thư Lệ khởi hành sớm hơn dự định , tránh cho mấy tên côn đồ kia gọi cảnh sát tới thẩm hỏi thì đã thấy cô mặt mày nghiêm trang xuất hiện ở cửa nói :

- Hoàng , chúng ta phải rời khỏi đây ngay thôi . Em có linh cảm rất xấu , nếu ở đây thì thế nào cũng xảy ra chuyện ..

Hoàng tuy ngạc nhiên vì tài "lĩnh cảm" của Thư Lệ song cũng không phản đối. Thân phận phạm nhân của họ đã bị lộ, tránh đi trước một bước vẫn tốt hơn. Hắn xuống tầng hầm tự tay đánh ngất hai vợ chồng chủ nhà rồi cời trời cho họ, không quên đặt một thỏi vàng bên cạnh, khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Hai hôm nay đã phiền anh chị rồi, số vàng này coi như là đền tạ lỗi vậy ..

Lúc này Thư Lệ cũng đã thay đồ và chuẩn bị xong, còn chạy xuống tầng hầm giục gã. Hoàng theo cô xuống gara, lái con Camry để dưới đó đi về phía ngoại ô thành phố Carson. Hắn đã bàn với Thư Lệ từ chiều, rằng sáng hôm sau sẽ tới bệnh viện trung tâm thành phố Baltimore, nơi nhân vật chính Clarice Starling thường lui tới để tìm thêm thông tin về Buffalo Bill. Chỉ không ngờ rằng chuyến đi đó lại phải khởi hành sớm hơn dự định. Quả thực, trên đường đi ra phố, Hoàng thấy có tới bảy, tám chiếc xe cảnh sát đi vụt qua, hụ còi inh ỏi. Hắn tò mò quay xe đi theo một đoạn thì thấy tất cả đều đậu trước căn nhà mà hai người vừa trú ngụ suốt mấy ngày qua, rõ ràng là tới vì bọn họ. Thư Lệ lấy tay vuốt ngực, nhìn ra ngoài cửa xe thờ phào nói:

- Biết ngay mà, nếu anh về muộn hơn tí nữa thì .. chắc em phải trốn đi trước mắt. Tại sao cảnh sát lại biết chỗ của chúng ta nhỉ? Mới có hai ngày mà đã ...

Hoàng cười khỏ, chắc chắn là do mấy tên lưu manh ban nãy gọi cảnh sát chứ chẳng còn ai vào đây. Còn kẻ chủ mưu trong việc này .. dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là thằng người Mỹ khốn nạn đã giúp hắn làm Chứng Minh Thư trong quán bar Skaiver đó. Thằng khốn đó chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, người mà Hoàng tiếp xúc nhiều nhất trong mấy ngày qua chỉ có gã mà thôi. Chúng đã biết thân phận đặc thù của mình, trước hết là gọi điện báo cảnh sát, sau đó thì chặn đường cướp tiền, xong xuôi thì đã có cảnh sát đứng ra giải quyết. Thật chẳng có gì tiện lợi bằng .. Hoàng lúc đầu cũng tính là sẽ đánh cho mấy đứa tay sai này đứt bóng luôn cho hả giận, song nghĩ sớm muộn gì cũng phải rời khỏi chỗ này, bất quá chỉ sớm hơn một đêm thì lại thôi. Dù sao nếu bảo gã giết một lúc mười đứa để diệt khẩu thì hắn rút cục vẫn không xuống tay được, mặc dù biết đây chỉ là "thế giới ảo" mà chủ thần tạo ra mà thôi.

Chẳng lẽ phải giống như những gì Phúc nói, vì ích lợi của mình mà giẫm nát tất cả những thứ cản đường sao?

Hoàng vừa lái xe vừa thuận miệng hỏi:

- Giác quan thứ sáu của em cũng nhạy ra phết đấy nhỉ?

Thư Lệ lấy tay vuốt tóc, khẽ thở dài một hơi rồi nói:

- Thực ra .. em cũng chỉ vừa mới phát hiện ra khả năng này trong "Kungfu Hustle" mà thôi .. Không hiểu sao, từ bộ phim đó dự cảm của em càng lúc càng chính xác. Khi mà có tín hiệu một trong hai người mất mạng, em đã đoán ngay ra đó là Phúc, song mọi người đều không tin cho lắm. Hôm nay cũng vậy, em đang ngồi nhặt rau trong bếp thì bỗng thấy trong người bồn chồn, lòng nóng như lửa đốt, biết ngay là sắp có chuyện xấu xảy ra mà.

Hoàng nghe vậy thì thần tình lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Vậy thì hay quá, đây rất có thể là năng lực tiềm ẩn trong người em. Có khả năng này, chúng ta sẽ chủ động hơn rất nhiều khi phải đối phó với các tình huống nguy hiểm bất ngờ ập tới, cơ hội sống sót trong thế giới này cũng tăng lên không ít.

- Sống sót? mới ngày thứ hai mà đã có hai người thiệt mạng, không biết khi nào sẽ tới lượt chúng ta nữa.

Không khí nhất thời trầm hẳn xuống. Mãi một lúc sau, Thư Lệ mới lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Anh Hoàng này ...

- Cái gì?

Thư Lệ hơi ngáp ngừng một lát rồi thở dài nói:

- .. Có khi nào anh thấy .. mệt mỏi không?

Hoàng nghi hoặc hỏi lại:

- Ý em là gì?

Thư Lệ lấy tay vẽ một vòng tròn trên cửa kính xe mịt mờ hơi nước, nhún vai nói:

- Cũng không có gì .. chỉ là tò mò thôi. Trong cái thế giới mà cái chết có thể tới bất cứ lúc nào, luôn phải gầy dựa để giành giật lấy sự sống cho chính bản thân mình, lại còn phải gánh thêm trách nhiệm của một người đội trưởng trên vai nữa, chẳng lẽ ... anh chưa khi nào thấy mệt mỏi hay sao?

Hoàng im lặng một hồi rồi đáp:

- Tất nhiên là có rồi, anh cũng là người chứ đâu phải là gỗ đá? Thế nhưng .. cũng không thể dựa mãi vào đó để trốn tránh sự thật đúng không nào? Cuộc sống là một đường chạy vượt rào, nếu không cố gắng thì ta sẽ không thể vượt qua bất kỳ rào cản nào. Nơi này thực ra cũng chẳng khác gì thế giới hiện thực, chỉ khác nhau ở mức độ khốc liệt mà thôi. Và trên hết ...

- Cuộc sống cũng là một đường chạy tiếp sức. Chỉ cần tất cả chúng ta cùng đoàn kết và cố gắng hết sức thì nhất định sẽ giành được chiến thắng ...

Hoàng đem mấy lời Hằng từng nói với mình ra kể lại làm Thư Lệ tròn mắt vì ngạc nhiên . Cô nhìn hẩn một hồi lâu rồi mới thở dài nói :

- Thì ra là vậy , bây giờ thì em đã hiểu... tại sao Hoài My lại tin tưởng anh như vậy rồi .

- Thực ra ... mấy điều này là do tôi học được từ một người khác , cũng từng là đồng đội của chúng ta . Hoàng gật đầu cười khổ , sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng nghiêm túc . Cũng nhờ người ấy hết lòng giúp đỡ nên mới có tôi ngày hôm nay ... nếu không có chị ấy thì ..chắc tôi đã mất mạng trong thế giới phim kinh dị từ lâu rồi .

- Là ai vậy ? Thư Lệ hỏi với vẻ ngạc nhiên . Sao em chưa bao giờ nghe Hoài My kể về chuyện này nhi ?

- Có nói thì cô cũng chẳng biết đâu . Chị ấy .. đã mất mạng trong thế giới phim kinh dị rồi , lại còn ngay trước mắt tôi nữa .

Hoàng nhàn nhạt nói , tay phải vô thức nắm chặt vô lăng .

- Vậy à .. tiếc quá nhi .. Chắc chị ấy phải đẹp và giỏi lắm . Em rất muốn được gặp chị ấy một lần . Thư Lệ nói với vẻ nuối tiếc .

- À , em bị chứng sợ độ cao à ? Từ khi nào vậy ? Nhớ tới việc hôm trước Hoàng thuận miệng hỏi tiếp , luôn tiện đổi chủ đề câu chuyện .

Thư Lệ nghe hẩn hỏi vậy thì sắc mặt hơi mất tự nhiên , cười gượng đáp :

- Cái này ... là tại một chuyện cũ trong quá khứ ... cũng lâu rồi , khoảng chừng bảy , tám năm gì đó . Từ đó đến nay em chẳng bao giờ dám đứng một mình nhìn từ trên cao xuống cả , cứ mỗi lần như thế là đầu óc lại choáng váng , cả người vô lực , khó chịu lắm . Tối giờ vẫn chưa sửa được .

Hoàng nghe thế thì tính tò mò nổi lên , trên đường không ngừng truy hỏi . Thư Lệ cũng không dấu giếm mà đem chuyện đó kể lại hết cho gã . Biết được uẩn khúc cùng căn nguyên trong chuyện này , Hoàng mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước song cũng không khỏi bất ngờ .

Thực ra trước giờ hẩn đã từ Hoài My biết không ít thứ về cô ca sĩ nổi tiếng này : Thư Lệ tên thật là Nguyễn Minh Thư , xuất thân trong gia đình chẳng mấy khá giả song cha mẹ đều là người làm nghệ thuật , lại có năng khiếu về âm nhạc nên từ nhỏ đã được người thân hướng đi theo con đường ca hát . Thế nhưng nếu không được nghe chính miệng Thư Lệ nói ra thì hẩn chẳng thể nào ngờ được rằng , tất cả chỉ là lớp vỏ bọc hạnh phúc giả tạo bên ngoài , rằng một cô ca sĩ luôn xuất hiện trên truyền hình với khuôn mặt tươi tắn , vui vẻ yêu đời lại có một quá khứ cô đơn cùng nhiều vết thương lòng đến như vậy .

- Cũng không trách được ..trước sức mạnh của đồng tiền , rất nhiều người sẽ lựa chọn như vậy thôi .Tình yêu cũng mong manh dễ vỡ như tình bạn , rất dễ bị sự xa cách kéo dài phá hủy . Chưa kể lại còn thêm vấn đề tiền bạc dính vào nữa .

Hoàng vừa châm một điếu thuốc đưa lên miệng hút vừa nói .

- Em đúng là một con ngốc , đúng không ? ... Đó cũng chính là động lực của em trong suốt bảy năm qua . Thư Lệ nhìn ra ngoài cửa xe , nhếch miệng cười nhạt . Bây giờ nghĩ lại , nếu không có hẩn thì cũng chưa chắc đã có một Thư Lệ như ngày hôm nay , cũng không biết nên hận hay cảm kích hẩn ta nữa . Chính hẩn đã dạy cho em bài học đầu tiên về giá trị của đồng tiền , một bài học mà đứa học sinh bắt đầu đã như em cả cuộc đời này sẽ chẳng bao giờ quên được .

- Em nhận ra được sớm như vậy là tốt . Tiền không quan trọng ,nhưng những vấn đề quan trọng đều có thể giải quyết được bằng tiền . Nếu đặt anh vào địa vị của gã thì chắc cũng sẽ hành động như vậy thôi . Hoàng rít một hơi rồi cười nói .

- Thật không ? Thư Lệ lấy khăn tay lau mặt rồi quay sang dùng biểu tình kỳ lạ nhìn gã . Thực ra gần đây em mới phát hiện ra .. tiền bạc cũng không phải là tất cả . Ít ra thì ... trên thế giới này cũng vẫn còn một người không giống như hẩn . Anh có hiểu em nói gì không ?

Hoàng khẽ nhún vai tỏ ý không biết . Thư Lệ dùng cặp mắt đen láy nhìn hẩn từ đầu xuống chân hết một lượt , rồi đột nhiên nói một câu làm gã giật nảy mình :

- Mới đây mà anh đã quên rồi sao ? Lúc anh từ chối lời đề nghị của Rihanna trong khách sạn đó .

Hoàng nhíu mày nhìn Thư Lệ với vẻ ngạc nhiên . Chuyện đó ...sao cô ta lại biết ? Chẳng lẽ ..lúc đó cô ta cũng có mặt ở đó ? Không thể nào , hẩn đã cẩn thận kiểm tra , rõ ràng quanh đó không hề có ai khác ngoài gã và Rihanna cả . Vậy thì ..?

- Em nói gì vậy ?

- Hi hi , không cần phải chối , anh nói dối kém lắm .

Thư Lệ nghiêng đầu nhìn gã rồi che miệng cười nói .

- ?

Chiếc Cambry dừng lại trước cửa bệnh viện quốc gia Baltimore , ngoại ô thành phố Carson . Hoàng ôm nỗi nghi hoặc xuống xe , đang định gọi Thư Lệ thì cô đã bước ra với chiếc khẩu trang cùng chiếc mũ màu xanh trùm gần kín mặt , nhìn hẩn lắc đầu cười nhẹ .

- Đi thôi .

Hoàng kéo vành mũ xuống che kín mặt rồi chỉ tay vào bên trong khẽ nói .

- Đợi em với !

.....

Thư Lệ biết , kể từ giờ phút ấy ...

...Cô đã hoàn toàn thoát khỏi sự ám ảnh của bóng ma trong quá khứ rồi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 7: Mười Ngày Đếm Ngược.

Thật khó để tìm ra Clarice Starling , một sinh viên tập sự của FBI đối với hai người mang thân phận đặc thù như Hoàng và Thư Lệ lúc này . Đó là suy nghĩ của Hoàng lúc bước chân vào cổng bệnh viện trung ương Baltimore , nhưng sự thật thì lại hoàn toàn khác .

- Trời đất , vậy là hai người trốn chui trốn nhui trong thành phố suốt từ hôm đó đến giờ trong bộ dạng này ?

Hoàng và Thư Lệ nhìn nhau rồi cùng cười khổ đáp :

- Vậy cô nghĩ chúng tôi có thể làm được gì hơn nữa ?

Lúc này cả hai người bọn họ đang ở trong một căn phòng rộng hơn mười mét vuông nằm trên tầng ba bệnh viện trung ương Baltimore , nội thất bên trong tương đối đơn giản , chỉ có một chiếc bàn làm việc , một cái máy tính và máy fax , đến ghế ngồi cũng không có . Trước mặt họ là Tuyết - Phạm Minh Tuyết , một trong sáu người mới trong nhiệm vụ lần này . Với bộ cánh màu xanh lá và huy hiệu cài bên vai áo , trông Tuyết lúc này chẳng khác một nhân viên FBI mà bọn họ từng gặp trên đường là bao cả .

Tuyết khẽ lắc đầu , lấy trong ngăn kéo bàn làm việc một chiếc túi nilon màu đen để ra trước mặt hai người .

- Đây là ..

Hoàng mở túi nilon trước mặt ra , thấy bên trong có đủ thứ linh kinh thì nghi hoặc hỏi . Thư Lệ lôi từng thứ một trong túi ra , miệng lầm bầm :

- Thuốc nhuộm tóc , dao cạo , bút kẻ lông mày ... còn cái đèn này dùng để làm gì vậy ?

- Đó là đèn làm rám da . Hai người tút lại về ngoài cửa mình đi . Tôi không muốn sáng ngày mai tỉnh dậy đã thấy mình trong xà lim vì tội đồng lõa chứa chấp tội phạm đầu . Cũng may là mấy nhân viên FBI quanh bệnh viện Baltimore đều là người của tôi bố trí từ trước , nếu đề Crawford và cấp dưới của ông ta phát hiện ra thì tôi cũng đành bó tay , phải tự trông cậy vào vận may của hai người thôi .

Sau hai giờ " trang điểm " , Hoàng đã trở thành một thanh niên da màu với mái tóc vàng lượn sóng , trong khi Thư Lệ thì biến thành một cô gái tóc ngắn với nước da màu bánh mật . Lúc này hẳn mới có thời gian quay sang hỏi Tuyết về những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây .

- Có vẻ như không có nhiều người trong số chúng ta xem qua bộ phim này , bọn họ có lẽ đều đang tận dụng cơ hội để đi du lịch cũng nên . Tuyết cười với vẻ trào phúng . Tôi đã cho người phong toả cả bệnh viện Baltimore và trường Đại Học Virginie , hai địa điểm mà nhân vật chính Clarice Starling hay lui tới song đã bốn ngày trôi qua mà chỉ bắt gặp được hai người . Anh là thành viên cũ , có cách nào liên lạc với bọn họ không ?

- Không . Tạm thời thì không . Còn cô , thân phận này... là do đâu mà có ? Chẳng lẽ là do " chủ thần " ..

- Đúng vậy , là do dự sắp xếp mặc định của " chủ thần " . Tôi và Thắng , cả hai từ lúc đặt chân tới đây đều đã được " chủ thần " chỉ định là cấp trên của Clarice , nhân vật chính , làm việc dưới quyền của thanh tra Crawford , đội trưởng đội đặc vụ chịu trách nhiệm truy bắt Buffalo Bills của FBI . Vậy là chúng ta đã tập hợp được tất cả là bốn người rồi . Tuyết vừa lật đồng hồ sơ trong tay vừa nói : Tôi đã liên lạc với các phương tiện thông tin đại chúng để nhờ đăng tin tìm những người còn lại , muộn nhất là tối nay sẽ có phản hồi từ phía nhà đài . Anh cho tôi lý lịch sơ bộ của bọn họ đi nào .

Hoàng sầm mặt nói :

- 4 người .. vậy là còn tới 9 người nữa . Mấy người mới thì tôi không rõ , nhưng những thành viên cũ chỉ cần xem được tin báo thì nhất định sẽ tìm cách liên lạc với chúng ta ngay , tôi chắc chắn là như vậy . Đã có hai người mất mạng dưới tay Buffalo , tôi không hy vọng có thêm một cái chết nào nữa .

Tuyết nghe vậy thì khẽ nhủ thầm , với tay lấy một tập san trong chồng báo cao vợi trên mặt bàn đưa cho gã , nhún vai nói :

- Ai bảo anh họ chết là vì Buffalo ? Đọc cái này đi rồi nói tiếp , bài đầu tiên trang 3 ấy .

Hoàng nhủ mảy cảm tờ báo trong tay cô ta xem thử . Hắn giờ tới trang thứ ba , khi thấy một bài viết về vụ rơi máy bay ở tiểu bang Kentucky , là chuyến bay từ Nevada sang Thượng Hải lúc 21h tối hôm kia khiến tất cả hành khách đều chết thảm , trong đó có hai người Châu Á thì khẽ giật mình .

- Đúng là hai trong số sáu người mới lần này rồi . Hoá ra bọn họ chết là vì tai nạn à ? Tôi đúng là quá sợ ý rồi , sao lại không chú ý tới mấy tin tức kiểu này nhỉ ?

- Tại sao lại trùng hợp như vậy ? Thư Lệ hỏi với vẻ ngập ngừng .

- Bởi họ đã lựa chọn chạy trốn , và đây là hình phạt mà chủ thần dành tặng cho những kẻ trốn chạy . Bây giờ thì em đã tin những lời anh nói mấy hôm trước rồi chứ ? Chúng ta chỉ có một con đường sống duy nhất là đối mặt với hiểm nguy phía trước , dù bất cứ giá nào cũng không được lùi bước . Ý của " chủ thần " là vậy đó .

Tuyết nói :

- Mặc dù những chuyện này thực sự quá ư là hoang đường , nhưng hiện giờ ngoài lựa chọn tin vào nó ra thì tôi cũng chẳng có cách nào hay hơn cả . Tóm lại , chỉ cần bắt được Buffalo Bill là xong chuyện , ok ? Dù sao hắn ta cũng chỉ là một gã đàn ông da trắng bình thường , với thực lực của mấy người bọn anh thì chắc cũng không cần lo lắng đến thể đứng không nào ? Chưa kể bộ Vie Suit của chúng ta đều có tác dụng chống đạn vô cùng tốt . Nói tới đây mới nhớ , mấy ngày nay tôi đã gửi nó đến tổ giám nghiệm , mọi người có biết không ? chất liệu của nó ...

Hoàng nghe đến đây thì xen vào :

- Không đơn giản vậy đâu . Nếu Buffalo chỉ là một kẻ bình thường như trong phim ... thì làm sao đủ sức để uy hiếp chúng ta chứ ? đây là một nhiệm vụ có độ khó mười lăm người , kịch bản của nó chắc chắn là đã bị " chủ thần " thay đổi rồi . Có khi ... người mà chúng ta phải đối phó là một con quái vật cũng chưa biết chừng . Tuyết , tôi công nhận rằng cô là người tương đối có đầu óc , song về mặt này thì ... một người chưa từng có kinh nghiệm sinh tồn trong thế giới phim kinh dị như cô không thể nào hiểu nổi đâu ! Tôi nói vậy là để cảnh tỉnh cô , đừng bao giờ coi thường những thử thách mà " chủ thần " đặt ra cho chúng ta trong thế giới phim kinh dị , trừ phi xác định bỏ cuộc ngay từ đầu hoặc lựa chọn phương án tự sát .

Sắc mặt của Tuyết thoáng lộ vẻ khó chịu song rất nhanh biến mất . Cô lạnh lùng nhìn hắn nói :

- Ai bảo anh là tôi coi thường gã ?

" Tít "

Nghe thấy thứ âm thanh quen thuộc này vang lên , cả Hoàng và Thư Lệ đều không tự chủ được mà khẽ rùng mình . Tuyết cau mày nhìn xuống chiếc đồng hồ nhiệm vụ đeo trên cổ tay phải , cất giọng lạnh tanh :

- .. Thêm hai người nữa . Vậy là cho tới thời điểm này , chúng ta còn tất cả ... mười một người .

- Không , chúng ta sao có thể ngồi chết dí ở đây mãi được ? Bốn người rồi .. mới bốn ngày mà đã có bốn người chết rồi ! Nếu cứ thế này thì ...

Tuyết lúc này đang mặc đồ ngủ , cầm một túi khoai tây chiên ngồi trên ghế sofa xem tivi , sắc mặt vẫn bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra . Thư Lệ đang ngồi pha trà cạnh đó . Nửa ngày nay cô bị Thăng cuốn lấy , không phải chuyện trò linh tinh thì cũng là xin chữ ký , rồi lưu bút ... phải mất không ít công sức mới tạm thời cắt bỏ được cái đuôi này .

- Đây , anh đừng chặn màn hình của tôi rồi .

Tuyết bực mình gắt . Cô thấy Hoàng hàm hăm bỏ đi ra ngoài thì nói với theo :

- Nhớ đừng tắt máy đấy nhé ! Họ có thể gọi tới bất cứ lúc nào đấy . Cũng đừng đi đâu quá xa , còn nhớ bản hợp đồng tối qua của hai chúng ta chứ ?

Thư Lệ nhủ mảy hỏi :

- Hợp đồng gì vậy ?

Tuyết nhún vai nhìn cô đáp :

- Chẳng có gì đâu , một bản cam kết nhỏ ấy mà .

Thư Lệ nghe vậy thì khẽ ừm một tiếng , đang định hỏi cho rõ thì Tuyết đã rời ghế sofa vươn vai đi lên gác , không quên cầm gói Snack đang ăn dở của mình đi theo .

- Tôi đi chợ mất một lát . Thư Lệ này , nếu có ai gọi đến thì nhớ lưu số lại rồi báo cho tôi nhé . Cô cũng nên đi ngủ một giấc đi , thức khuya không có lợi cho da đâu .

Thư Lệ khẽ gạt đầu rồi vẫn tiếp tục dán mắt vào màn hình tivi, song đầu óc thì để ở tận đâu đâu. Đã hai ngày trôi qua kể từ khi bọn họ đăng một loạt các thông báo tìm người trên truyền hình, đài phát thanh và báo chí, song vẫn chưa có một tín hiệu phản hồi nào cả.

Số người chết vẫn cứ tăng lên theo thời gian, và chưa có dấu hiệu dừng lại.

Một sự im lặng đáng sợ.

Mặc dù vậy, hai ngày nay tâm lý của Thư Lệ cũng khá là thoải mái. Ít ra thì cô cũng không có thêm một dự cảm xấu nào kể từ lúc tới hội họp với Thắng và Tuyết cả. Buffalo Bills vẫn chưa có ý định tìm đến cô, chắc chắn là như vậy.

Hơn nửa tiếng sau, Hoàng trở về với một tập hồ sơ dày cộp trong tay. Hắn ngả người xuống chiếc ghế sofa đặt ở góc phòng, chỗ ngủ của mình suốt hai ngày nay, để tập hồ sơ lên đùi lật giờ từng trang.

Thư Lệ chỉ nhìn qua cũng biết đó là tập hồ sơ tội phạm của Buffalo Bills lấy từ chỗ Tuyết. Cô đã thấy hắn mang nó ra đọc không dưới chục lần trong hai ngày nay rồi.

Với những gì người ta biết được cho tới thời điểm này, Buffalo Bill đã thực hiện trót lọt tất cả là năm vụ án mạng. Hắn bắt cóc, giết và lột da những nạn nhân của mình rồi ném xác xuống sông hoặc một ngã tư xa lộ nào đó, mỗi vụ lại ứng với một tiểu bang khác nhau. Có khi người ta tìm được cái xác khá sớm và xác định được chính xác ngày giờ mà nạn nhân chết, điều đó giúp cho cảnh sát biết thêm thông tin về tên giết người, và cũng có khi là ngược lại. Không có một sự liên quan hợp lý nào giữa nơi Buffalo Bill bắt cóc các nạn nhân với nơi mà hắn vứt xác họ cả.

Điều làm cho dân chúng hoảng sợ nhất, đó là Buffalo Bills luôn giam các nạn nhân của mình từ ba tới bảy ngày trong khi chắc chắn rằng hắn sẽ giết họ. Như vậy hắn phải có một nơi để giam giữ các nạn nhân, một nơi mà hắn có thể hoạt động trong bí mật. Hắn không phải là một tên vô gia cư. Hắn có một chỗ ẩn trốn ở đâu đó. Ngoài ra Buffalo còn sở hữu một khẩu súng ngắn, với sáu đường khương tuyến và sáu học đạn, có thể là một khẩu Colt... hoặc một bản sao của Colt. Những dấu vết được tìm thấy trên các viên đạn cho thấy hắn thích bắn loại đạn cỡ 38 đặc biệt với một nòng dài hơn, đặc trưng của khẩu 357.

Có thể hắn là người da trắng, vì tất cả các nạn nhân cũng đều là người da trắng. Hắn là đàn ông, bởi cho đến bây giờ vẫn chưa có một tên sát nhân hàng loạt nào là phụ nữ.

Hai người bị treo cổ, ba bị giết bằng súng. Theo khám nghiệm, Buffalo Bills không ngược đãi hoặc hăm hiếp họ trước khi lột da, và tất cả các báo cáo giám nghiệm không bao giờ đề cập đến bất cứ một thay đổi đặc trưng nào của bộ phận sinh dục. Song các chuyên gia pháp y nhấn mạnh là họ gần như không thể quả quyết việc đó với những thi hài bị hư hỏng quá nhiều.

Đó là tất cả những gì mà mấy người Hoàng biết về Buffalo Bill - kẻ sát nhân giấu mặt đang nhắm tới bọn họ cho tới thời điểm này.

- Anh đã tìm được gì mới chưa? Thư Lệ đưa cho hắn một tách trà rồi thuận miệng hỏi.

- Tới giờ thì chưa.

- ....

- Bản cam kết mà chị Tuyết nói.. là cái gì vậy?

Hoàng đặt tập hồ sơ lên mặt bàn, lấy tay bóp trán đáp:

- Cũng không có gì..cô ta hứa sẽ giúp chúng ta tóm được Buffalo Bills nội trong vòng mười ngày, kể từ khi phát hiện được xác hai nạn nhân mới nhất của gã. Với điều kiện là tôi phải làm vệ sĩ cho cô ấy 24/24. Đơn giản vậy thôi.

Thư Lệ khẽ ồ một tiếng ra vẻ đã hiểu, chép miệng nói tiếp:

- Vậy à? Thế thì tốt quá, có lẽ chị ấy đã nghĩ ra biện pháp nào đó rồi cũng nên.

"Biện pháp?" "Mấy hôm nay cô ta không buồn rời khỏi nhà nửa bước, suốt ngày ôm lấy tivi và máy vi tính, chỉ như vậy cũng đủ để nghĩ ra biện pháp?" Hoàng càng lúc càng nghi ngờ, phải chăng cô ta chỉ lo cho an toàn của bản thân mình, đem cái bánh ảo đó ra để lừa hắn làm vệ sĩ không công? Không được, sao hắn có thể mù quáng đặt niềm tin vào một người lạ mặt chưa tiếp xúc được bao lâu như cô ta kia chứ? Hoàng, bài học của Phúc vẫn còn đó, chẳng lẽ mày đã quên rồi sao?

Không đúng...nếu có thêm vài người chết nữa thì chính cô ta cũng không thoát khỏi số phận bị chủ thần mặt sát... chẳng lẽ cô ta đã có cách thật sao? Mười ngày... tại sao cô ta dám khẳng định với hắn như vậy?

Chính lúc Hoàng còn đang do dự không biết nên làm gì tiếp theo thì Thắng từ ngoài mở cửa bước vào. Đây là một chàng trai trẻ tuổi với khuôn mặt lãng tử, sở hữu nụ cười ẩn tượng với hai chiếc răng khểnh rất duyên, gây cho người mới lần đầu tiếp xúc một cảm giác thân thiện, dễ gần, ít ra thì Hoàng cũng cảm thấy là như vậy.

- Hoàng, Thư Lệ, hai người vẫn còn thức sao? Đúng lúc thật.

Thắng đứng ở thêm cửa , vừa cời giày vừa cất tiếng chào hỏi , không quên cười với Thư Lệ một cái .

- Tuyệt đâu ? Chúng ta có tung tích của Buffalo Bill rồi . Hấn nhìn Hoàng hỏi .

- Tung tích ?

Hoàng thấy lòng chùng hấn xuống . Hấn hiểu rất rõ ý tứ của câu nói vừa rồi của gã . Bảo là " tung tích " thì chẳng bằng nói luôn rằng đã tìm thấy xác hai người trong đội mình thì đúng hơn . Nhưng .. là ai trong số chín người còn lại mới được chứ ?

- Đi thôi . Crawford và người của ông ấy đang đợi chúng ta .

Thắng nhìn lên trên lầu nhẹ giọng nói .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 8: C Mộng Quay Trở Lại (1).

Hai giờ đêm .

Hoàng , Tuyết và Thư Lệ theo Thắng ra sân bay thành phố Nevada , Crawford và hai phụ tá của ông lúc này đang trên phi cơ chờ bọn họ . Tuyết khẽ cúi đầu chào Crawford rồi chỉ tay về phía Hoàng và Thư Lệ nói :

- Thừa sếp , đây là Scott và Helen , hai phụ tá đắc lực của em . Hai người này đều rất có năng lực , ngài có thể tin tưởng vào bọn họ .

Crawford , đội trưởng đội đặc vụ là một trung niên tuổi ngoài bốn mươi , mặc áo tay ngắn và đeo kính râm , đang thảo luận điều gì đó với Jimmy Price , nhà tâm lý học mới nổi gần đây , hiện đang là cộng sự của ông trong chiến dịch truy bắt Buffalo Bill lần này . Ông ta chỉ hơi nhíu mày khi nhìn lướt qua Hoàng và Thư Lệ rồi lại tiếp tục cuộc chuyện trò của mình . Một tập hồ sơ dày cộp đặt trên chiếc ghế cạnh đó , trên bìa có chữ BUFFALO BILL , trông giống hệt với tập hồ sơ mà Tuyết đưa cho Hoàng và Thư Lệ .

Chiếc trực thăng mang tên " Xuồng Xanh " cất cánh , chở tám người hướng về thượng nguồn sông Elk , nam quốc lộ 79 , nơi người ta vừa mới phát hiện thêm xác hai nạn nhân mới của Buffalo Bill . Tuyết nói nhỏ với Hoàng và Thư Lệ :

- Người đàn ông mặc áo Blouse trắng kia tên là Akin , bác sỹ pháp y , trưởng khoa ngoại của bệnh viện Baltimore . Còn trung niên đeo kính là nhà tâm lý kiêm tội phạm học Jimmy Price . Họ tất nhiên đều là nhân vật trong phim , song cũng là cộng sự của chúng ta lần này .

Trực thăng đậu xuống nhà tang lễ Potter , cách quốc lộ 79 mười hai kilomet . Bảy người lên một chiếc xe cảnh sát rồi đi thẳng tới hiện trường . Thư Lệ lúc này mới đề ý rằng không có nhân vật nữ chính trong số mấy người ở đây , cô bèn hỏi :

- Clarice đâu ?

- Cô ta tới bang Florida làm nhiệm vụ rồi , phải vài hôm nữa mới quay trở về . Thắng đứng bên cạnh giải thích .

- Là nhì ? Tôi tưởng như trong phim thì Clarice lúc nào cũng theo dõi sát sao vụ này , sao lại tự ý bỏ đi làm việc khác ? Hoàng thắc mắc .

- Buffalo Bill đã quy ẩn hơn một năm nay rồi . Tuyết trả lời : Đạo này hấn mới bắt đầu ra tay trở lại , và con mồi chính là ... mười lăm người chúng ta . Mặc dù tôi biết khá ít về bộ phim này nhưng có vẻ kịch bản của nó đã bị " chủ thần " thay đổi khá nhiều so với thực tế . Đơn cử như Hannibal Lecter - nhân vật phản diện thứ hai sau Buffalo trong phim này chẳng hạn , hấn ta đã vượt ngục được ... hơn một năm nay rồi .

Tới hiện trường , Crawford lấy trong túi ra một hũ dầu vaporud bôi một ít lên mũi rồi đưa cho những người còn lại . Tuyết đưa lọ dầu cho mấy người còn lại rồi nói :

- Mấy người cũng bôi một ít đi , sẽ tốt hơn là không đấy .

Mặc dù không biết để làm gì song bọn họ cũng học theo mấy người kia , thoa dầu lên cánh mũi . Trước mặt bảy người bọn họ bây giờ là hai cái xác được phủ bạt trắng . Hoàng khẽ nín thở khi người bác sỹ mặc blouse trắng tên Akin kia lật tấm vải bạt ra . Không biết ..hai người xấu số đó là ai trong số bọn họ ?

Là hai người mới .

Thư Lệ khẽ thở phào . Từ khi nhận được thông báo của " chủ thần " , cô lúc nào cũng lo ngay ngáy cho người thân nhất với mình trong đội là Hoài Mỹ , song có lẽ tới giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra với cô bé ấy . Nạn nhân lần này của Buffalo Bill gồm một nam và một nữ . Chính là chàng trai tên Cường và cô gái tên Vân mà mấy người bọn họ đã từng tiếp xúc qua trong không gian chủ thần . Cường thì bị một phát đạn vào thái dương , sắc mặt cho tới

chết vẫn còn giữ nguyên vẻ kinh hoàng . Vân thì bị giết rồi lột da một cách dã man . Từ một đường thẳng ngay dưới hai vú cho đến đầu gối của cô đều không còn mảng da nào hết , giữa ngực có một vết thương bị rách thịt to bằng bàn tay . Ở những nơi không có da , nước sông đã làm thịt bạc màu , hiển nhiên hai cái xác này đã bị ngâm trong nước ít nhất là hai ngày .

Cảm giác đôi mắt trợn trừng trắng bệch của cả hai như đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ giễu cợt , Thư Lệ không chịu nổi mà bắt đầu nôn ọe . Ông bác sỹ pháp y tên Akin lại gần , vừa chiếu đèn pin vào hai cái xác vừa nói :

- Họ mới chết cách đây một vài ngày thôi . Cứ nhìn nước da đi thì biết .

- Có ai có ý kiến gì không ? Crawford cúi xuống vén một bên mí mắt của nạn nhân hỏi .

- Họ không phải là dân ở đây . Nhà tâm lý học Jimmy vừa đẩy gọng kính vừa nói : Nhìn cô gái kia đi , lỗ tai cô ta được bấm ba lỗ và móng tay có sơn . Lòng chân cô ta nữa , mọi người có thấy là chúng quá mịn không ? Tôi nghĩ cô ta nhỏ lông chân lần cuối cùng cũng phải cách đây hai tuần lễ rồi . Cả nách cũng vậy . Đây là một cô gái rất quan tâm chăm sóc tới diện mạo của mình . Nhưng rất tiếc , có vẻ thời gian gần đây cô ta đã không thể làm được điều đó nữa .

Crawford khẽ gật đầu rồi đứng thẳng dậy . Thằng đứng cạnh khẽ than :

- Thật là tàn nhẫn . Đúng là một tên bệnh hoạn .

- Nhìn này . Bác sỹ Akin hô lên : Có cái gì đó trong cuống họng của cô ta .

- Có phải là một con côn trùng không ?

Mấy người Hoàng đứng ngoài nghe vậy thì khẽ rung mình . Một con côn trùng được đặt trong miệng nạn nhân , đây là đặc trưng dễ nhận thấy nhất của Buffalo Bill sau mỗi lần hành động . Tới đây thì không còn nghi ngờ gì nữa , kẻ sát nhân giấu mặt đang nhắm vào bọn họ , kẻ vừa sát hại Cường và Vân đúng là gã chứ không phải ai khác .

Hoàng thấy Thư Lệ lấy tay ôm đầu , sắc mặt tái nhợt , phải dựa vào Tuyết mới đứng vững được thì nhủ mày hỏi với về quan tâm :

- Làm sao vậy ?

- .. Nguy rồi .

- Em có linh cảm rằng ... hắn đang ở gần đây . Đúng thế , có một người trong số chúng ta sắp gặp nguy hiểm . Không , là nhiều người thì đúng hơn . Cảm giác này ...không thể sai được . Thư Lệ khó khăn đáp .

Thắng và Tuyết nghe vậy thì hơi nhủ mày , riêng mình Hoàng là biến sắc .

- Có lẽ là cô thần hồn nát thần tính đó thôi . Thắng gạt đi .

Thư Lệ cắn môi không nói nữa . Lúc này xung quanh bọn họ có tới mấy chục người , không phải nhân viên FBI thì cũng là cảnh sát , nếu có chuyện xảy ra thì mới là lạ .

- Mọi người tốt nhất là cứ chú ý một chút đi thì hơn . Hoàng hít một hơi dài rồi quay sang nhìn Tuyết lúc này đang ngồi xổm gần hai cái xác hỏi :

- Thế nào rồi ? Có thu thập được gì không ?

Tuyết chờ đến khi mấy người Crawford bỏ đi hết để lo việc xử lý xác nạn nhân thì mới bắt đầu nói , hai tay vẫn đút trong túi áo khoác :

- Hắn là một kẻ đồng tính có vấn đề về mặt thần kinh , sở hữu một căn hộ riêng và một chiếc xe tải nhỏ . 90% là hắn sống một mình . Đó có thể là xe chở hàng hoặc một chiếc xe tải nhỏ không mui . Tạm thời mới chỉ có nhiều đó thôi .

- Làm sao cô biết ? Thắng tròn mắt hỏi .

- Có một vết phồng ở bắp chân của cả hai . Buffalo Bill chôn hai cái xác trong một chiếc xe khá lớn để có thể cho nạn nhân nằm dài trên sàn . Đó là cách duy nhất để cho đôi chân của họ nằm gần ống xả khói . Trong điều kiện như thế , hai cái xác sẽ bị co sang một bên , và kết quả là ..như mọi người đã thấy đấy .

- Mọi người có chú ý thấy vết dây trói mờ trên cổ và vết xước ở chân nạn nhân không ? Vừa rồi tôi đã kiểm tra qua , xương cổ trật khớp .. đó là dấu hiệu của một vụ treo cổ , nguyên nhân thực sự dẫn tới cái chết của hai người bọn họ . Có rất nhiều người lựa chọn treo cổ để tự sát , họ có thể làm việc đó bằng nhiều cách khác nhau . Nhưng rất khó để treo cổ một người khác ...dù cho nạn nhân có bị trói đi chăng nữa . Một cái thang ư ? Chắc chắn là không được rồi . Chẳng ai có thể leo lên các bậc thang với đôi mắt bị bịt kín cả , và cũng sẽ chẳng bao giờ chịu bước lên đó nếu nhìn thấy nút thắt của thòng lọng . Nhưng ..nếu có một cái cầu thang thì lại là chuyện khác .

- Đây là một cách rất đơn giản , lại khiến sự đề phòng của nạn nhân giảm xuống mức thấp nhất . Buffalo Bill đưa nạn nhân lên lầu với một cái khăn trùm kín đầu và mặt . Hắn tròng thòng lọng được cột sẵn trên tay vịn cầu thang vào cổ nạn nhân và đẩy người đó té xuống khi bước tới bậc cuối cùng . Rất đơn giản phải không nào ? Người ta chỉ có thể làm việc đó ...trong một ngôi nhà mà thôi . Dấu vết để lại trên người bọn họ là minh chứng rõ ràng nhất

cho việc này . Vết đạn ở ngực .. chỉ là một hành động đánh lạc hướng vụng về để che giấu sự bệnh hoạn của hung thủ mà thôi .

- Còn vấn đề cuối cùng ... một tên giết người hàng loạt đã thành công giết hại năm phụ nữ , không hăm hiếp một ai mà chỉ lột da họ thì ..

- ...Thì nhất định là một tên có vấn đề về thần kinh chứ gì ? Thắng nói xen vào .

- Hẳn rất có thể là một tên đồng tính , khoảng 70% , tôi chắc chắn là như vậy . Tuyệt khẽ nhún vai .

Mấy người Hoàng nghe xong thì không khỏi cảm thán trong lòng . Từ một vài manh mối nhỏ mà có thể suy được tới như vậy , thực không hiểu đầu cô ta làm bằng gì nữa . Hai mắt Hoàng bỗng sáng rực lên vì hưng phấn . Chẳng lẽ điều cô ta cam kết đó là sự thật ? Mười ngày ... cô ta thực sự chỉ cần chừng đó thời gian để giải quyết một vụ án đã khiến Liên Bang Hoa Kỳ bó tay hơn một năm nay sao ?

- A lô .

Hoàng lấy điện thoại từ trong túi quần ra nghe , sắc mặt nhất thời tươi tỉnh hẳn .

- Đúng rồi , là khu chung cư A31 cạnh bệnh viện trung ương Baltimore . Hai người đang ở đâu ? À , rồi rồi ... đến nơi thì cứ đợi ở đó nhé , tầm hai tiếng nữa tôi sẽ tới đón hai người !

- Ai vậy ? Thư Lệ thấy hẳn cúp máy thì hỏi .

- Là Lập và Hoài My . Hai người bọn họ giờ đang trên đường tới đây . Hoàng cười đáp : Cuối cùng thì cũng có kết quả rồi .

- Có phải là cô gái để tóc dài với khuôn mặt trái xoan không ? Cô ấy tên là Hoài My à , giờ tôi mới biết đấy . Thắng sáng mắt lên nhìn Hoàng , chờ một lời khẳng định từ phía gã .

- Ừ . Hai người họ đều là thành viên cốt yếu trong đội chúng ta . Có bọn họ chung tay giúp đỡ , việc đối phó với Buffalo sẽ có hy vọng hơn . An toàn của hai người cũng sẽ được bảo đảm hơn bấy giờ nhiều . Hoàng gật đầu đáp .

- Hy vọng là như vậy .

Tuyệt nhún vai nhìn gã nói .

Chiếc " Xuồng Xanh " chở tám người quay trở về tiểu bang Nevada . Lúc mấy người Hoàng về đến nơi thì đã thấy Lập và Hoài My đứng trước cửa bệnh viện Baltimore chờ sẵn . Hoài My hôm nay mặc một chiếc áo khoác dày màu ghi , đeo khăn quàng cổ và diện một chiếc boots màu nâu trông rất kiểu cách . Lập thì đơn giản hơn , vẫn diện bộ đồ từ lúc còn ở không gian chủ thần , khiến thỉnh thoảng lại có vài người đi đường quay lại nhìn ngó chỉ trỏ . Cũng chẳng trách được , tận mắt thấy một gã đàn ông mặc áo thun quần short đứng trên đường trong cái lạnh cắt da cắt thịt của Nevada lúc đông về , không kỳ mới là lạ .

Lúc đầu cả hai còn ngỡ ngơ vì không thấy ai quen mặt ngoài Tuyệt cả , phải tới khi Thư Lệ lên tiếng giải thích thì mọi chuyện mới êm xuôi .

- Anh , chị , mấy người vẫn khỏe chứ ?

Hoài My nhào tới ôm tay Thư Lệ hỏi . Tuyệt chào lấy lệ rồi kiểm soát lui vào trong . Thắng thì hai hôm nay đã là chân sai vặt chuyên nghiệp của Tuyệt , giờ còn đang ở sở cảnh sát tìm hiểu hai con côn trùng mà Buffalo cố ý để lại trong miệng nạn nhân . Hỏi ra mới biết , Hoài My và Lập được " chủ thần " đưa xuống tận tiểu bang Ohio , cách đây hơn một trăm kilomet . Hai người sau khi nhìn thấy thông báo tìm dân di cư trên đài , trong đó có ảnh của Hoàng và Thư Lệ thì liền lên đường tới đây ngay .

- .. Là bọn họ sao ? Em cũng nhận được thông báo từ phía " chủ thần " . Mấy hôm đầu sợ gần chết luôn ấy , song khi qua tivi biết chị và anh Hoàng vẫn an toàn thì cũng an tâm hơn không ít . Còn Hiệp , Thẩm , Liền , Hiếu nữa ... chắc họ cũng đang trên đường tới đây . Vẫn chưa thấy họ liên lạc à ? Chắc là mấy người đó chờ sắp tới nơi mới gọi , như em và Lập vậy nè . Thế sắp tới chúng ta đã có kế hoạch gì chưa ?

Hoài My vừa gọt xoài bày ra đĩa vừa hỏi .

- Cũng có một vài manh mối . Nhóm chúng ta lần này may mắn có người được " chủ thần " an bài sẵn vào tổ đặc vụ truy bắt Buffalo của FBI , giờ vẫn đang tiến hành điều tra .

- Là ..cô gái tên Tuyệt đó ? Lập này giờ vẫn im lặng bỗng cất tiếng .

- Ừ , còn cả một người mới tên là Thắng nữa , lúc này vẫn đang ở ngoài Sở chưa về . Lần này chủ thần cố tình chia chúng ta ra thành nhiều nhóm nhỏ , không hiểu là có ý gì .. Hai người như thế là còn may đấy . Tôi với Thư Lệ mới đặt chân vào đây đã mang thân phận là hai gã tử tù , suýt nữa thì làm bia trên pháp trường rồi , vất vả mới thoát ra được , phải trốn chui trốn nhủi tới tận bây giờ đấy .

Thư Lệ đem tình hình hiện giờ kể sơ qua một lượt . Lập ngước mắt nhìn lên lầu rồi chép miệng :

- Liệu có tin được không ? Lần trước trong " The Ring " chúng ta cũng theo gã Phúc đó hết chạy đông rồi lại chạy tây , cuối cùng vẫn ... chết gần hết đó

thời .

Hoàng méo mặt cười khổ :

- Thì biết làm sao bây giờ ...tôi cũng đang nửa tin nửa ngờ đây . Thì thì đến đâu thì biết tới đó vậy , chứ giờ còn biết làm sao nữa . Cậu có biết phá án không ? đừng nói là có nhé , tôi chẳng tin đâu . Nhưng mà .. nói nhỏ với hai người nhé , lần này chắc là có hy vọng đấy , tôi thấy cô ta cũng không phải là hạng thùng rỗng kêu to đâu .

- Ai mà biết .

Lập bừa mỗi .

Tối hôm đó , sau khi cơm nước xong xuôi thì ai về phòng người nấy . Máy ngày qua họ cũng đã tương đối mệt mỏi rồi . Thư Lệ ở chung phòng với Tuyết trên lầu ba . Phòng của Hoàng ở ngay bên cạnh , là do Tuyết yêu cầu từ trước . Hoài My và Lập thì mỗi người ngủ một phòng ở lầu hai . Thắng thì qua đêm ở Sở không về .

" Cạch " .

Hoài My mặc áo ngủ đi cầu thang xuống tầng trệt , vừa lấy tay dụi mắt vừa khẽ lau bầu trong miệng . Căn hộ này bố trí toilet ở cạnh cầu thang , riêng tầng hai thì không có . Phòng của Hoài My lại ở tầng hai , thế nên mỗi lần cần là lại phải leo cầu thang xuống tầng trệt , nói chung thì cũng có phần bất tiện .

Nhìn màn đêm đen đặc trước mặt , Hoài My chợt cảm thấy rùng mình . Cô với tay bật công tắc đèn rồi khẽ hít một hơi thật sâu .

" Hoài My à , mày không thể nhát đến mức ấy chứ ? có thể mà cũng sợ thì còn làm ăn gì nữa ? " Cô tự nhủ thầm trong lòng rồi chậm rãi bước xuống dưới .

" Tít "

Nghe tiếng " tít " quen thuộc vang lên , Hoài My giật nảy mình giờ chiếc đồng hồ nhiệm vụ trên tay lên nhìn .

Lại có thêm một người chết nữa ?

Hai mắt cô nhất thời đại đi trong vô thức .

.....

" Chuyện quái quỷ gì vậy nhỉ ? "

Hoài My nhấn nút xả bây giờ đã là lần thứ tư , thế nhưng vẫn không có chút nước nào xối ra cả . Cô vừa bực mình quay đi thì chợt nghe tiếng nước chảy ồ ộc . Hoài My nhủ mày quay lại với tay mở nắp , cơ mặt tức thì giật giật .

Lúc này bên trong bồn cầu nước đã rỉ ra , thế nhưng lại có màu đỏ lôm khảm khác với bình thường . Hoài My nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng , đóng nắp bồn lại rồi dờ dẫm bước ra ngoài .

Trước mặt cô bây giờ là một khung cảnh vô cùng quen thuộc .

Tầng trệt khách sạn Nam Hakone .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 9: Ác Mộng Quay Trở Lại (2).

Người phụ nữ đang xem tivi dưới phòng tiếp tân có lẽ đã bị tiếng động do Hoài My phát ra làm giật mình , đang từ từ quay mặt lại . Ánh mắt Hoài My vô thức lạc xuống mái tóc dài chấm đất trải trên ghế . Cô chợt thấy lòng mình lạnh toát .

" Mình đang sợ ư ? "

Không !

Sắc mặt của Hoài My dần trở nên kiên định . Hai mắt nhất thời sáng rực .

" A ! "

Điên cuồng vận chuyển nội lực trong người , từ đầu tới chân Hoài My trong nháy mắt bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu trắng . Nền đá hoa dưới chân cô bị sụt xuống , mặt sàn nứt ngang nứt dọc . Bộ tủ buffet cùng hai chiếc ghế làm bằng gỗ nằm trong phạm vi ảnh hưởng bị nội lực chấn vỡ tan tành . Một quả cầu màu trắng nhạt dần dần ngưng tụ trong lòng bàn tay Hoài My rồi treo lơ lửng giữa không khí .

Nhìn chằm chằm người phụ nữ để tóc dài che kín gần hết khuôn mặt trước mắt , cả người Hoài My khẽ run lên vì hưng phấn . Cuối cùng thì nguyện ước mà cô mong chờ bấy lâu nay cũng đã trở thành hiện thực .

Giây phút này ...

cô không hề thấy sợ hãi một chút nào .

" Chết đi , Sadako ! "

Hai mắt của Hoài My khẽ long lên , tay phải vẽ thành một đường vòng cung quất mạnh. Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên . Người phụ nữ để tóc dài khẽ rú lên một tiếng hoang dại rồi biến mất sau lớp bụi mù dày đặc .

" Mình làm được rồi sao ? "

Hoài My tròn mắt nhìn chằm chằm phòng tiếp tân ngổn ngang gạch vỡ , khẽ lắp bắp :

" Anh Huy , em đã làm được rồi ..em đã trả thù được cho anh rồi ..."

Lấy tay quạt vệt nước mắt đang lăn dài trên má , Hoài My khẽ nấc lên một tiếng , cả người lao đảo , phải dựa vào thành cầu thang mới đứng vững được . Chính lúc này , khung cảnh trước mặt cô lại tiếp tục thay đổi thêm một lần nữa .

Vẫn là khách sạn ba sao Nam Hakone , #405 nằm trên lầu ba . Một cô gái cả người bị trói chặt ngồi bó gối trên tấm thảm ở góc phòng , đang vừa khóc lóc vừa lầm bầm những câu vô nghĩa . Cách đó không xa là một chàng trai với khuôn mặt tiều tụy ngồi trên giường , đang dùng ánh mắt xót xa nhìn cô gái nọ . Cô gái kia dường như không chịu nổi cảnh bị trói nghiêng này lâu hơn nữa , đang vừa giãy dụa vừa không ngừng nói gì đó với chàng trai , nước mắt nước mũi tèm lem . Chàng trai hơi do dự một lát rồi khẽ thở dài , cầm con dao gọt hoa quả để trên bàn đi về phía cô gái , không để ý tới một tia đắc ý khẽ loé lên trên đôi mắt xinh đẹp ấy .

" Không ! "

Hoài My mím chặt môi đến bật máu , cả người không ngừng run lẩy bẩy .

Cô thực sự không muốn nhìn thấy cảnh tượng ấy thêm một lần nào nữa .

Chàng trai nọ còn chưa cởi dây trói xong thì đã bị cô gái kia dùng một đòn judo cơ bản vật ngã ngửa trên mặt đất . Con dao trong tay cũng bị đoạt từ lúc nào .

" Không !"

Hoài My thét lên rồi như một con sóc nhào tới , nhưng chẳng thể nào ngăn nổi nhát dao vô tình đó . Cô chỉ cảm thấy cả người nhẹ bồng rồi trực tiếp xuyên qua cả hai , giống như vừa mới vượt qua một bức tường bằng không khí vậy .

Một nhát , hai nhát , ba nhát ... cô gái nọ không ngừng lặp lại động tác giờ dao lên rồi đâm xuống của mình như một cái máy , mặc kệ ánh mắt kinh hoàng cùng bất lực của gã đàn ông nằm bên dưới .

" Khônggggggggggggggggg! "

Lục Cục ..

Lục Cục ..

Một người phụ nữ đi guốc gỗ , với khuôn mặt bôi phấn trang điểm trắng nhợt và cặp môi đỏ chót đi từ trên lầu ba xuống . Hoài My ngẩng đầu nhìn lên , đôi mắt nhất thời ngập tràn lửa hận .

Là Sadako .

.....

Hoàng hốt hải chạy từ trên lầu ba xuống . Vì linh cảm xấu của Thư Lệ ban sáng mà cho tới giờ hần vẫn không sao chọn mất nổi , lòng cứ lo ngay ngáy , vừa nghe thấy tiếng hét là bật dậy chạy vụt xuống ngay . Hần nhìn đồng hồ điện dưới tầng trệt , lại thấy Hoài My đang quỳ gối trên mặt đất thì nhủ này hỏi với về lo ngại :

- Hoài My , có chuyện gì thế ?

" Rằm "

Hoài My chẳng nói chẳng rằng như một cái bóng lao vút tới , chỉ ba cái chớp mắt là tới chỗ Hoàng . Hắn giật mình nhảy từ trên lan can cầu thang xuống , còn chưa kịp mở miệng nói câu nào thì bản năng thông báo nguy hiểm đã cận kề . Tự động khai mở trạng thái kích hoạt Bản Năng Sinh Tồn , Hoàng chém mạnh vào cánh tay phải cầm dao của Hoài My , đồng thời thúc mạnh đầu gối vào bụng cô . Thế nhưng xét về mặt võ thuật , kẻ ngoại đạo như Hoàng làm sao có thể so sánh với một người đã được huấn luyện bài bản như Hoài My ? Cô chỉ hơi lách mình đã tránh được một đầu gối của hắn , tay phải xoay nhẹ rồi cầm dao đâm ngược vào ngực trái gã .

Hoàng vô thức lùi về phía sau , tay phải khẽ lần xuống bụng , lúc giờ lên thì đã thấm đầy máu tươi . Mặc dù tránh được một dao vào chỗ hiểm của Hoài My , song đôi lại gã cũng phải nhận một vết đâm sâu hơn bảy phân vào bụng trái . Đây là do hắn đã may mắn lùi về kịp , chứ nếu không thì với thủ pháp của Hoài My , cái bụng của gã vừa nãy có bị rạch tung ra cũng chẳng có gì là lạ .

- Chết tiệt , em làm trò gì vậy ?

Hoàng bức dọc gắt lên . Hoài My giờ đang đứng một chỗ gườm gườm nhìn gã , tay phải để ra đằng sau lưng , tay trái cầm dao thủ trước ngực , bộ dạng như là đang đối phó với đại địch vậy . Thanh chuỳ thủ trên tay cô có tên là Ánh Bạc , hay còn gọi là Bronze Knife , vũ khí của Jonas ngày trước . Trước khi vào nhiệm vụ lần này Hoàng cũng đã kiểm tra qua , đây là một loại vũ khí thuộc tính ma pháp truyền thuyết , có khả năng công kích mọi sinh vật trong bất cứ hình thể nào , kể cả ma quỷ và linh hồn người chết , lực sát thương trung bình , có giá 3000 điểm ở khu trao đổi của thần linh .

Nhìn ánh mắt mờ mịt vô hồn của Hoài My , Hoàng chợt liên tưởng tới lúc cô bị Sadako thao túng trong " The Ring " , lòng nhát thời chùng xuống . Hắn lạnh lùng lấy Magic Bamboo giắt trên tai phải xuống , một cây tre xanh bóng dài hơn hai mét nhoáng cái đã xuất hiện nằm gọn trong tay . Bây giờ xem ra có nói gì cũng vô dụng , cứ dùng vũ lực áp chế trước đã rồi tính sau .

Hoàng sau khi cẩn thận suy tính trước sau thì liền cầm Magic Bamboo xông lên trước , hắn thừa biết Hoài My đang thừa cơ tích tụ nội lực để làm gì . Mặc dù hắn không sợ Qigong Cannon của cô vì đã có Nước Mắt Của Thần Linh hộ thân , song đi trước một bước vẫn tốt hơn . Hoàng thầm nghĩ .

" **** , Lại cái gì nữa đây ? "

Vừa nhích được hai bước thì từ xa , một chiếc tủ kính đồ sộ lao vùn vụt từ trên lầu ba xuống . Hoàng bức mình cầm Magic Bamboo gạt mạnh ra , song bị lực phản chấn đẩy lùi hơn năm bước . Chiếc tủ kia thì bị một gậy của hắn đánh nát như tương . Hoàng vừa ngẩng đầu lên , chưa hết kinh hãi thì trước mặt đã xuất hiện một bóng đen cao hơn hai mét , cánh tay phải to bè nhắm đỉnh đầu hắn bổ xuống .

" Rằm "

Tay phải chống mạnh Magic Bamboo cắm sâu xuống mặt sàn , Hoàng như một quả tên lửa bay khỏi bệ phóng , thoát một đòn tập kích bất ngờ này trong nháy mắt . Một đám của Lập giáng xuống mặt đá hoa làm nó sứt xuống thành hố lớn . Hoàng nhảy ra sát cửa ra vào , nhìn một nam một nữ trước mặt với vẻ phẫn nộ rồi hét lớn :

- Lập , Hoài My , hai người điên rồi à ?

Sinh ra ở Vĩnh Phúc , bố làm bảo vệ , mẹ là giáo viên , hai anh em Lập đáng lẽ sẽ có một tuổi thơ hạnh phúc trong vòng tay của gia đình , người thân như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác ...

... nếu không có cái ngày định mệnh ấy .

Chuyện xảy ra vào đầu tháng hai , khi chỉ còn hơn một tuần nữa là đến tết âm lịch . Vừa đặt chân về đến nhà , hắn đã thấy mẹ mình ngồi ở trong phòng khách . Cậu bé mười hai tuổi hốt hoảng chạy sang kêu hàng xóm giúp đỡ .

Bà chỉ bị ngã nhẹ vì quá xúc động nên rất nhanh tỉnh lại dưới sự chăm sóc của mọi người . Lập sau khi gọi cho bố mãi mà không được thì lòng nóng như lửa đốt , linh cảm cho hắn biết chắc chắn có chuyện xấu gì đó vừa xảy ra . Mẹ hắn sau khi tỉnh lại thì vừa sụi sụi vừa dất xe ra cổng , bỏ qua mọi lời khuyên của bạn bè hàng xóm xung quanh , tới quần áo cũng chẳng buồn thay . Lập thấy vậy thì dặn em gái trông nhà rồi nhất định đòi đi theo .

Trên đường tới nơi bố mình làm việc , Lập không ngừng hỏi mẹ rằng chuyện gì đã xảy ra , nhưng dường như mọi câu hỏi của gã đều không lọt được vào tai bà . Hắn bắt đầu mường tượng ra tất cả những điều kinh khủng nhất có thể xảy đến , và điều mà hắn không ngờ tới nhất cuối cùng lại trở thành sự thật .

Cha của hắn đã chết , bị một tên cướp dùng dao đâm chết .

Chính Lập cũng không rõ tới đó hai mẹ con hắn về đến nhà bằng cách nào nữa . Nhưng chân dung của kẻ sát nhân , kẻ đã bị tòa tuyên án mười lăm năm tù sau khi đưa ra xét xử thì vẫn in hằn trong tâm trí gã , như một bóng ma đeo đẳng suốt từ đó tới nay không bao giờ dứt . Mẹ hắn từ đó như người mất hồn , hai năm sau thì ốm nặng rồi qua đời . Lập học hết cấp ba thì bỏ , đi làm nuôi em gái ăn học .

Một mái ấm gia đình đang yên ả cứ như vậy mà tan vỡ .

Kẻ giết người là con rể một gia đình giàu có kinh doanh bất động sản tại Hà Đông . Ba tháng trước , hắn bỏ vợ con chuyển đến sống cùng người tình ở một nhà trọ thuộc tỉnh Vĩnh Phúc . Vốn là một gã đàn ông chuyên sống nhờ gia đình nhà vợ , chẳng có tài cán gì ngoài thói quen xài tiền như nước , đôi tình nhân trẻ chẳng bao lâu đã lâm vào cảnh túng thiếu . “ Bần cùng sinh đạo tặc ” , gã công tử này sinh ý định đi cướp để có tiền tiêu . Và chi nhánh ngân hàng nơi cha Lập làm bảo vệ đã vô tình lọt vào tầm ngắm của gã .

Nhưng tất cả nếu dừng lại ở đó thì đã chẳng có chuyện gì để nói . Hơn hai năm sau , khi dư luận lắng xuống , Lập giận dữ phát hiện ra tên sát nhân giết cha mình giờ đang tiêu diêu ngoài vòng pháp luật , bộ dáng như chưa từng có chuyện gì xảy ra . Hắn nhờ ông chủ ruột làm bên xã đâm đơn kiện lên tỉnh , rồi trung ương , song suốt nửa năm trời vẫn như ném đá xuống giếng , chẳng nhận được một phản hồi nào dù là nhỏ nhất . Tới khi mọi chuyện bắt đầu nhận được sự quan tâm của dư luận thì tên kia liền đem vợ trốn ra nước ngoài biệt tích . Tất cả chẳng bao lâu sau lại chìm xuống như một con tàu đắm vĩnh viễn chẳng bao giờ được đón ánh nắng mặt trời .

Tất nhiên , sẽ chẳng còn một ai buồn nhớ tới người bảo vệ bị giết hại đã mần trong vụ cướp ngân hàng cách đó ba năm ngoài anh em hắn cả .

Công bằng ? Trong cái thế giới mà quyền lực , địa vị và tiền bạc quyết định tất cả như thế , liệu còn mấy ai tin vào hai chữ " Công Bằng " ấy nữa ?

Người khác thì không biết , nhưng Lập thì rất tin vào hai chữ ấy . Bởi hắn biết chỉ cần đủ năng lực , hắn nhất định sẽ được hưởng trọn vẹn thứ mà mọi người vẫn gọi là " Công Bằng " đó . Pháp luật từ trước tới giờ vẫn ủng hộ người giàu , không phải sao ?

Thất vọng với thế giới hiện thực , Lập thay đổi hoàn toàn từ đó . Hắn dễ nổi nóng hơn xưa rất nhiều , hiếu thắng , luôn nghi kỵ người khác ... Hệt như một chồi non mọc tự do theo ý mình không người uốn nắn . Cho tới khi bị thứ gọi là " chủ thần " kéo vào thế giới này ....

" Rằm "

Hoàng mở cửa lao ra ngoài . Không ngoài dự đoán của gã , cả Lập và Hoài My đều lập tức bám sát theo hắn như hình với bóng vậy . Nhìn vào đôi mắt sáng rực song vô hồn giống hệt Hoài My lúc này của Lập , Hoàng thầm kêu khổ trong lòng . Tên trâu điên này đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn từ khi nào vậy ? Mới chỉ có năm ngày , từ 19,23% lên 20 % cũng không thể nhanh đến thế chứ ? Ăn nhầm thuốc tăng trưởng à ? Tạm bỏ qua việc ấy .. việc phải một mình đối phó với hai người đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn đã là chuyện không thể tránh khỏi với hắn lúc này , chỉ là .. hai người này đều là đồng đội của gã , thực không biết phải nói như thế nào nữa ...

Đang mải suy nghĩ thì Hoàng bỗng thấy gáy mình chợt lạnh . Hắn chống Magic Bamboo xuống đất rồi vọt một cái nhảy lên cao hơn mười mét so với mặt đất , tránh một cột sáng màu trắng suốt qua đầu mình trong gang tấc . Lập lùi hắn ba bước lấy đà rồi từ dưới đất phóng vọt lên , tốc độ so với " Số 1 " ngày trước cũng chẳng kém cạnh là bao . Trong khoảnh khắc Lập bắt đầu lùi lại , hành động tiếp theo của gã tự động lóe lên trong đầu Hoàng , như một cuộn phim quay chậm vậy . Một thứ trực giác mà trước đây hắn chưa bao giờ cảm nhận được , dù là trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn đi chăng nữa . Song khi thân thể không theo kịp nổi tư duy , hắn chỉ đành nhận một cú húc như trời giáng của gã vào giữa ngực phải , cả người cảm thấy xuống mặt đất .

- Chết tiệt !

Hoàng nhin đau gầm lên một tiếng , chân phải đập mạnh vào ngực Lập rồi tung người nhảy ra xa . Lập như một mũi khoan khoan thẳng xuống mặt đất , vừa định thần lại đã tiếp tục lao hùng hục về phía gã . Đầu óc Hoàng choáng váng tưởng như sắp ngất . Hắc lấy tay lau vết máu rỉ ra trên khoé miệng rồi nghiêng răng kèn kẹt , lắc mạnh đầu hai cái lấy lại tỉnh táo . Tên khốn này chắc chắn là đang kích hoạt Unlimited Break cơ số bốn là ít , lại cộng thêm lực bạo phát kinh khủng trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , đúng là một con ..trâu đất , chỉ biết lao hùng hục như trâu húc mà vậy . Sao mấy bộ phim trước không được như thế cho thiên hạ nhờ ? Hoàng thầm chửi một câu trong bụng .

" Chết tiệt ! "

Hoàng vừa chống Magic Bamboo đập xuống đất , còn chưa kịp định thần thì Lập đã lại như một quả đạn pháo từ xa lao tới . Chẳng cần quay đầu lại , hắn cũng biết thừa luồng sát khí sau lưng mình lúc này là của ai . Đứng trước thì Lập đang hùng hục lao tới , phía sau có Hoài My cầm Ánh Bạc chờ sẵn , Hoàng chỉ đành méo mặt cười khổ . Hắn biết , chỉ nửa khắc nữa thôi Lập sẽ sử dụng " Bạo Kích " để đối phó với mình .. mà với khoảng cách của hai người bây giờ thì hắn đừng mong tránh thoát đòn sát thủ này của gã .

" Chết tiệt ! Cứ tưởng " Cuồng Chiến " có gì ghê gớm , hoá ra cũng chỉ có vậy ! " Hoàng nuốt một ngụm nước bọt vào trong cổ họng mà vẫn thấy miệng đắng lưỡi khô . Nếu One- Man Army chỉ có tác dụng dự đoán trước hành động của đối phương thì đúng là không tương xứng với cái giá 20000 điểm dùng để đổi lấy Magic Bamboo ở " khu trao đổi của thần linh " . Với số điểm đó , hắn thực sự có thể đổi được vô vàn thứ tốt hơn rất nhiều , như Mystic Fireball của Jonathan chẳng hạn , với điều kiện là ... không mang trong người " dòng máu của thần linh " . Nếu được chọn lại một lần ... hắn nhất định sẽ không bao giờ chọn cái gọi là " huyết thống thần linh " hữu danh vô thực này nữa .. Không bao giờ !

Thật vậy , Lập vừa bước được vài bước thì hai mắt đã chuyển sang màu đỏ kè , tiến vào trạng thái " Bạo Kích " . Kết hợp với Unlimited Break cơ số 5 và trạng thái kích hoạt Bản Năng Sinh Tồn , hắn lúc này đúng là một cái xe ủi đúng nghĩa , thừa sức ủi bẹp dí tất cả mọi chướng ngại vật cản trở trên đường . Cơ bắp của Lập nhất thời phình to ra , cả người cao lên gần 3m rồi lao tới chỗ Hoàng bằng một vận tốc không tưởng .

Trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , Hoàng thấy rất rõ : bức tường không khí đặc quánh mọi khi vẫn cản trở việc đề cao tốc độ của hắn giờ đang bị Lập cường hành xé ra làm hai . Gã đàn ông này đi tới đâu , mặt đất dưới chân sứt lổ tới đó , khí thế vô cùng .

" Đùa kiểu gì vậy ? Mình đã cố gắng sống sót được tới tận giờ phút này , sao có thể dễ dàng gục ngã một cách lãng nhách như thế được ? "

Với nỗ lực chỉ có thể dùng hai chữ " thần kỳ " để hình dung , Hoàng lần đầu tiên chính thức vượt qua sự cản trở của bức tường không khí vẫn luôn cản trở việc gia tăng tốc độ xung quanh , trong khoảnh khắc cú đâm của Lập chỉ còn cách ngực hơn năm centimet mà lách sang phải mười phân . Lập theo đà chạy nhất thời lao đi mất hút . Cùng lúc đó , trong tai hắn đột nhiên vang lên âm thanh khô khan thông báo đã đột phá lên được 24,4 % cơ thể của chủ thân , song Hoàng lúc này cũng chẳng có tâm trí nào để quan tâm đến nó nữa ... vì Hoài My và Ảnh Bạc đã chờ sẵn bên hông của hắn rồi !

Nói thì chậm mà tất cả xảy ra chỉ trong 1/10 giây là cùng . Ảnh Bạc trên tay Hoài My lạnh lùng đâm thẳng vào tim Hoàng , song bị Magic Bamboo cản lại . Lưỡi của Ảnh Bạc va chạm với thân tre xanh bóng đến toé lửa . Cùng lúc đó , tay trái của Hoài My cũng đã áp sát bụng dưới của gã . Hoàng chợt thấy ruột gan nóng buốt như bị ngâm trong chảo lửa , tiếp đó là âm thanh lạnh nhạt truyền thẳng tới não bộ :

" Chủ nhân , triệt tiêu hay hoàn lại ? "

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 10: Tương Lai Ấm Đạm (1)

" Triệt Tiêu ! " Hoàng nhú mày nhìn lướt qua Hoài My rồi gằn giọng . Hoài My thấy chiều thức của mình chỉ trong nháy mắt đã bị vô hiệu hoá, nguồn nội lực tích tụ trên tay trái vừa mới đánh ra đã biến mất hút không còn chút dấu vết thì nhất thời đờ người ra vì ngạc nhiên . Hoàng không bỏ lỡ cơ hội quý báu này , nghiêng người quật một gậy rất mạnh vào gáy cô , làm Hoài My nhất thời choáng váng , lao đảo lùi về phía sau ba bước .

" Cơ hội...không ổn rồi ! "

Hoàng đang định nhân cơ hội xông lên chế ngự Hoài My thì cả người lạnh toát , tay phải vô thức đẩy mạnh Magic Bamboo về phía sau với tâm lý cầu may . Dự cảm của " Cuồng Chiến " cho hắn biết điều gì sắp xảy đến với mình , đó là lần công kích thứ hai của Lập trong trạng thái " Bạo Kích " . Hoàng thực sự rất bất ngờ về điều này , bởi theo như những gì hắn thấy khi quan sát trận chiến giữa Lập và Sỹ thì gã chỉ duy trì được trạng thái Bạo Kích này trong vài giây là cùng , vậy mà bây giờ .....

May cho hắn , Lập đang đà chạy tới thì tốc độ nhất thời chậm hẳn lại . Mặc dù người ngoài nhìn vào vẫn không thể thấy rõ hành động của gã , song trong mắt Hoàng bây giờ thì Lập tuy vẫn di chuyển song cũng chẳng khác đứng yên một chỗ là bao cả . Ngực của gã bị một gậy của Hoàng cắm ngập vào gần bảy phân song vẫn không có dấu hiệu dừng lại . Hắn hơi nhú mày rồi biến chiêu , quật Magic Bamboo vào hông Lập rồi xoay mạnh , làm gã theo đà ngã sóng xoài ra mặt đất .

Hoàng khẽ thở ra một hơi . May mà thời gian duy trì Bạo Kích của Lập đã tới cực hạn , không thì hắn cũng dám chắc trong lúc sinh tử quan đầu mình có lặp lại được " kỳ tích " ban nãy hay không nữa .

- Ái dà ..

Hoài My ôm đầu khẽ than lên một tiếng . Cô chỉ vừa mới nhôm dậy thì cả người đã bị mấy chục lớp dây kim loại trói nghiêng lẩy . Lập cũng có số phận tương tự . Hắn bị trói nằm thẳng cẳng trên mặt đất , chỉ biết giương ánh mắt căm thù nhìn Hoàng cách đó không xa .

- Thư Lệ ?

Hoàng thực ra đã phát hiện ra Tuyết và Thư Lệ nấp gần đó từ nãy , nhưng cũng không chú ý lắm . Song khi thấy chủ nhân một màn vừa rồi là Thư Lệ thì hắn không khỏi nhìn lại cô một lần nữa . Hoá ra ...kỹ năng mà cô ta mới đòi trong không gian chủ thân là cái này sao ? Thuật điều khiển dây trói à ?

Thư Lệ lắc nhẹ chiếc lục lạc trong tay , tức thì cả Hoài My và Lập đều cùng xám ngoét mặt lại vì bị dây kim loại siết chặt vào người . Tới lúc này thì cô mới yên tâm chạy tới cạnh Hoàng rồi nhìn hắn hỏi với vẻ lo lắng :

- Phù ... anh không làm sao chứ ? Còn bọn họ , sao lại ... ?

Hoàng khẽ lắc đầu , thờ dài nhìn Lập và Hoài My lúc này đang bị trói nghiêng nằm trên mặt đất khẽ nói :

- Cái này ... anh cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với hai người bọn họ nữa .

Thư Lệ nhú mày nói với vẻ phiền muộn :

- Em biết tối nay thế nào cũng xảy ra chuyện mà .. khi nghe thấy tiếng bước chân vọng từ tầng hai lên , em đã cùng Tuyết trốn ra ngoài bằng đường cửa sổ rồi . Sau đó em có gọi cho anh , nhưng không thấy ai bắt máy ... Tiếp theo thì anh cũng biết rồi đây , em và Tuyết lên ra ngoài cổng chính thì thấy ba người đang đánh lẫn nhau .. em cũng muốn nhảy vào can nhưng .. mấy người đánh dữ quá , chỉ đành đứng ngoài chờ cơ hội ..

- Chị Lệ , chị làm gì vậy ? Sao lại trói em ?

Hoài My không nhìn được cát giọng khó hiểu . Thấy cả hai đều nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ , cô không khỏi ngạc nhiên , sắc mặt đã có phần khó chịu :

- Em không đùa đâu , hai người mau cời trói cho em đi , không thì ..

Hoài My vừa dứt lời thì hai mắt bỗng sáng rực lên , vô số vòng dây kim loại mỏng như tơ quấn quanh người lần lượt bị cô dùng nội lực chấn đứt . Thư Lệ thấy vậy thì hoảng sợ núp sau lưng Hoàng , cả Tuyết cũng vô thức lùi lại . Sự điên cuồng của cô gái này ban nãy họ vẫn còn nhớ như in , chẳng thể nào quên được . Hoài My vừa vận người vừa nhìn quanh , khi thấy Lập cũng đang bị trói gô trên mặt đất thì tròn mắt hỏi :

- Sao mấy người lại trói anh ấy ?

Hoàng nhìn Hoài My bằng ánh mắt phức tạp một hồi rồi cẩn thận hỏi :

- Em không nhớ mình vừa làm gì sao ?

Hoài My cau mày nhìn gã như nhìn người ngoài hành tinh , lắc đầu đáp :

- Làm gì là làm gì ?

Hoàng và Thư Lệ không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau , xem bộ dạng cô bé lúc này thì chắc không phải là nói dối , vậy việc xảy ra ban nãy phải giải thích ra sao đây ? Hoàng nhớ tới thái độ của Hoài My lúc thoát khỏi sự khống chế của Sadako trong " The Ring " cũng giống hệt như bây giờ thì lòng trầm hẳn xuống .

Chẳng lẽ Buffalo .. lại là một " Sadako " thứ hai ?

Tuyết nãy giờ vẫn đứng cách đó khá xa , sau khi thấy tình hình tương đối ổn thì mới chậm rãi bước lại gần . Hoàng đem chuyện vừa xảy ra ban nãy kể lại từ đầu đến cuối một lượt . Hoài My nghe xong thì sắc mặt thay đổi hẳn , hít một hơi dài rồi hỏi lại :

- Em và Lập hợp lại đánh anh ? Thật vậy ư ? Sao em ... chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện đó cả ?

Hoàng chỉ tay về phía Lập lúc này đang không ngừng dẩy dựa trên mặt đất nói với vẻ bất đắc dĩ :

- Em xem đi , xem có phải là anh đặt điều nói phét hay không ? Lúc này trông em cũng chả khác Lập bây giờ là mấy đâu . Có Thư Lệ và Tuyết ở đây làm chứng , những điều anh vừa nói là sự thật 100% , mặc dù không hiểu vì sao em lại trở về bình thường được nhưng ...

Hoàng nói tới đây thì ngưng vì có ánh đèn và tiếng bước chân từ ngoài cổng truyền vào . Người đến là Thắng , trên người vẫn mặc nguyên bộ cảnh phục của FBI , đi cùng còn có hai gã đàn ông trung niên , trong đó có vị bác sỹ tên Akin và bọn họ mới gặp ngày hôm qua .

- Hoài My phải không ? Bọn mình mấy ngày nay vẫn chờ tin của bạn mãi . Ủa , đã nửa đêm rồi mà mọi người còn không ngủ kéo nhau ra đây làm gì vậy ? bắt trộm à ?

Thắng vừa nhìn Lập bị trói gô nằm dưới đất vừa gật đầu cười nhẹ với Hoài My . Hoàng vừa nhìn hẳn vừa đánh mắt về phía hai người đi cùng về dò hỏi . Thắng thấy vậy thì khuôn mặt lộ vẻ mất tự nhiên , cười gượng không nói . Vị bác sỹ pháp y tên Akin kia vừa nhác thấy Tuyết từ xa thì đã chạy vội tới , hồ hởi hỏi ngay :

- Cô Tuyết , tôi nghe thiếu úy Thắng nói rằng cô đã điều tra được lai lịch của Buffalo Bill , có thật không vậy ? tìm được manh mối quan trọng gì rồi à ?

Hoàng , Thư Lệ và nhất là Tuyết nghe vậy thì sắc mặt đều lộ vẻ khó coi . Thắng thấy mấy người bọn họ quay sang nhìn mình thì cười gượng rồi cúi gằm mặt xuống đất , im lặng không dám ho he lấy nửa câu .

- Bác sỹ Akin , ông nghe ai nói linh tinh vậy ? làm gì có chuyện đó ? Một người mới chân ướt chân ráo tham gia vào chuyên án này như tôi thì điều tra được gì cơ chứ ? Ngay tới hồ sơ gây án của Buffalo trong suốt hai năm nay tôi còn chưa có thời gian xem hết nữa là .. đó chỉ là tin đồn nhảm mà thôi .

Tuyết mỉm cười đỉnh chính . Bác sỹ Akin nghe vậy thì lúc đầu còn nửa tin nửa ngờ , tới khi Tuyết đứng ra bác bỏ hoàn toàn thì sắc mặt không giấu nổi vẻ thất vọng . Ông đứng lại nói dăm ba câu rồi cùng người trợ lý theo bên cạnh ra về , đến nhanh mà đi cũng nhanh . Lúc này Thư Lệ mới nhìn Thắng cất giọng khiển trách :

- Cậu thật là .. tin tức nội bộ của chúng ta sao lại tự tiện lộ ra bên ngoài ?

Thắng lấy tay gãi đầu , cất giọng lí nhí :

- Tại tôi .. hồi chiều cao hứng quá nên mới .. cũng tại mấy tên đó nhiều chuyện quá , nên .. thôi , giờ có nói nữa cũng chẳng có ích lợi gì , chỉ đành xin lỗi mọi người vậy . Cũng có ảnh hưởng gì lớn lắm đâu ..

- Không có ảnh hưởng gì ?

Tuyết khẽ than :

- Đùa đấy à ? Cậu làm như vậy thì khác nào tát thẳng vào mặt Crawford và đồng sự của ông ta ? Cậu không thấy ánh mắt hờ hững thiếu thiện cảm của Crawford và người của ông ấy dành cho chúng ta từ trước tới giờ à ? Bọn họ đã ngủ khời Buffalo gần hai năm nay mà chẳng thu được dấu vết gì đáng kể , nay lại để cho hai kẻ mới tập tễnh bước chân vào tổ trọng án được mấy ngày như chúng ta lập công thì mặt mũi còn biết để vào đâu nữa ? Chúng ta thân cô thế cô , lại không thể tách rời nhau hành động độc lập vì lý do an toàn , sau này còn rất nhiều chuyện phải nhờ vả bọn họ , từ thu thập đầu mối , xử lý thông tin tới khoanh vùng đối tượng .. chúng ta đâu thể tự mình làm hết những việc đó ? Tới lúc ấy không bị bọn họ làm khó dễ mới là lạ .

Thắng nghe vậy thì sắc mặt lộ vẻ khó coi , hần thực không ngờ chỉ vì một phút nông nổi của mình mà đem về nhiều phiền phức đến như vậy . Thư Lệ chép miệng nhìn Hoài My hỏi :

- Em thực sự không có chút ấn tượng gì về hành động ban nãy của mình sao ?

Hoài My khẽ lắc đầu rồi cất giọng nặng nề :

- Mọi người không cần phải nói gì thêm nữa . Em tin anh Hoàng ... chắc là em có vấn đề thật rồi . Chuyện này em cũng không phải là chưa từng gặp qua , hy vọng rằng ... đây sẽ là lần cuối . Anh Hoàng , để đề phòng chuyện đáng tiếc có thể xảy ra , em bằng lòng cách ly với mọi người . Anh thấy có được không ?

Hoàng lại gần chỗ Lập lúc này đang dùng cặp mắt vô hồn nhìn mình , chặt mạnh vào gáy làm gã hôn mê bất tỉnh . Tiếp đó , hần bảo Thư Lệ cời trói cho gã rồi lúi vào trong nhà , đem một chậu nước tới dội thẳng vào mặt .

- Phụt !

Phải đến chậu nước thứ ba thì mới có kết quả , Lập vừa phun phì phì vừa đưa tay lên lau mặt . Đúng như Hoàng dự đoán , Lập sau khi ngất đi rồi tỉnh dậy thì thần thái đã trở lại bình thường , không còn cái vẻ điên cuồng lúc trước nữa . Thắng tròn mắt nhìn đồng đồ nát dưới tầng trệt rồi chỉ tay vào Lập đang ngồi trên nền nhà hỏi :

- Ở đây mới xảy ra chuyện gì thế ? bắt trộm à ?

Lập định đứng lên song thấy cả người ê ẩm nên đành phải ngồi xuống , nhìn mấy người Hoàng đứng gần đó cất giọng đau khổ :

- Đau quá ... chuyện gì thế ? Mấy người làm gì mà đứng đây hết cả vậy ? Ái da , sao người tôi lại đau ê ẩm hết cả thế này ..

Hoàng đặt tay lên vai Hoài My nhẹ giọng trấn an :

- Em giải thích cho Lập nghe đi , chuyện cách ly thì ... cứ từ từ , không phải vội .

" Reng , Reng .."

Cùng lúc đó , chiếc điện thoại trong túi quần Hoàng bỗng rung lên bần bật . Thấy màn hình điện thoại hiển thị số lạ , hần khẽ hít một hơi cho bình tĩnh rồi nhấn nút nghe :

- Alo .

" Hoàng , là anh Hoàng đấy phải không ? Em là Hiệp đây , Hiệp đây . A lô , anh có nghe rõ không vậy , alo ..?"

Nghe giọng nói hần hần gấp gáp truyền từ đầu dây bên kia sang , Hoàng giật mình trả lời ngay :

- Đúng rồi , tôi đây , Hoàng đây . Hiệp , cậu đang ở đâu đó ? Sao còn chưa về Nevada gặp bọn tôi ? Thư Lệ , Lập , Hoài My đều đang ở đây , cậu ..

Nắm cặp mắt ở đây nhất thời đều cùng đổ dồn về phía hần . Hoàng nhanh trí bật loa ngoài của điện thoại , giọng của Hiệp rề rề vang lên :

" Em .. em vừa trốn khỏi chỗ hần , tên bệnh hoạn đó ... alo , anh vẫn đang nghe đấy chứ ? Đừng đập máy , mọi người nhất định phải nghe em nói..."

Hoàng trầm giọng trấn an :

- Yên tâm đi , cứ từ từ mà nói , tôi vẫn đang nghe đây .

" Hần ..hần là .. đúng rồi , Bill , cô ta gọi hần là Bill ! hần là một thằng điên , chưa hết ... việc quan trọng nhất .. mà em muốn báo cho mọi người biết là .."

Tuyệt giắt lấy điện thoại của Hoàng rồi thét vào ống nghe :

- Cậu đang ở đâu ?

" Trong số chúng ta có ..

..một .."

Tút ...tút ..."

- Chuyện gì vậy ? A lô , Hiệp , Hiệp , có nghe tôi nói gì không ? Alo ?

Hoàng giật lấy điện thoại trong tay Tuyết rồi thét vào ống nghe . Đáp lại hắn chỉ là những tiếng kêu đau đớn "A...a...a..." ngắt quãng rồi tắt hẳn . Những tiếng tút dài vô cảm . Một cơn run mình truyền qua đường dây điện thoại làm gã lạnh sống lưng .

Thành phố Harrisbourg , tiểu bang Pennsylvania.

Nằm sâu trong con hẻm tăm tối là một ngôi nhà hai tầng kiến trúc lập dị mang đầy vẻ tang tóc , với mái nhà làm bằng la ti được phết nhựa có vết rỉ sét ở máng xối . Các cây phong tự động mọc ở bất cứ nơi nào có nước mưa rỉ ra , như những cánh tay đen đưa thò lên từ địa ngục tanh tưởi và hôi hám .

Đằng sau vách tường màu hoa cà đầy những hình vẽ ảo giác phát quang chỉ có thể dùng hai chữ " bệnh hoạn " để hình dung là một phòng tắm rộng lớn ốp gạch men trắng tinh , các cửa sổ và trang thiết bị của Ý bóng loáng, nổi bật trên các bức tường trơ trụi bằng gạch cũ xưa . Bên cạnh bàn trang điểm với vô số lọ mỹ phẩm đủ loại ngập trong hơi nước , có một người đang vừa tắm vừa ngân nga bài hát Cash for Your Trash của Fats Waller .

Đó là một gã đàn ông da trắng có thân hình bệ vệ, sở hữu mái tóc nâu cùng đôi mắt xanh, thoạt nhìn thì chẳng có vẻ gì là khác với người bình thường cả .

Chỉ có những ai tiếp xúc lâu mới biết hắn bệnh hoạn tới mức nào . Rất tiếc , trước giờ ngoài bác sĩ Lecter ra thì chưa có một ai đủ kiên nhẫn để nói câu thứ hai với gã cả .

Sau khi tắm xong , gã thoa lên người một loại dầu làm săn da và dùng bông tắm để chà những chỗ trên người mà hắn không thích đụng vào. Chân và bàn chân gã đầy lông. Hắn chà mãi cho đến khi cả người đỏ lên rồi thoa thêm một loại kem dưỡng da tương đối đắt tiền . Khi chà vào vùng giữa hai đùi, hắn ta kéo tấm màn lên và nhìn vào gương trong một bộ điệu là lối, mặc dù việc đó làm cho cơ quan sinh dục của gã đau khủng khiếp.

- "Làm cái gì đó cho em đi anh yêu. Làm cái gì đó cho em NGAY BÂY GIỜ".

Gã hét lên với âm vực cao nhất của cái giọng sâu tự nhiên của mình , và nghĩ như thế sẽ hay và nữ tính hơn . Hắn đã uống Premarin, một loại kích thích tố , và sau đó là diethylstilboestrol, nhưng vẫn không có tác dụng nào đáng kể , ngoại trừ việc làm rụng bớt lông ngực trước cặp vú đang trở nên tròn hơn. Phương pháp điều trị điện phân đã làm râu rụng hết , nhưng hắn vẫn chưa giống một phụ nữ .

Con chó con cào vào cánh cửa khi nghe tiếng chủ mình vang lên . Hắn choàng áo tắm vào người rồi mở cửa , ôm con chó xù lên và hôn vào lưng nó một cái.

- Đuợcccc rồi. Mày đói rồi, phải không Quý Báu? Tao cũng thế.

Gã chuyển con chó qua tay kia để mở cửa.

- Anh yêu , em ra ngoài một chút nhé . Bữa tối em để trong lò viba đó .

Có tiếng nói từ lầu một vang lên .

- Ủ , cảm ơn em .

Hắn lấy ba khay ăn từ trong lò vi ba ra , hai cho mình và một cho con chó xù. Con chó ngấu nghiến hết mọi thứ trong đĩa trừ phần rau, còn gã thì chừa lại xương trong hai cái mâm . Cầm theo một cây đèn bão , hắn đi xuống dưới tầng hầm với cái mâm trên tay.

Ngay dưới nhà bếp , có một cái giếng đã cạn từ lâu. Bờ miệng giếng bằng đá, cách mặt đất gần ba mươi mét. Cái nắp bằng gỗ, khá nặng đối với một đứa trẻ muốn giờ nó lên và vẫn còn nguyên. Gã trút hết mớ đồ ăn dư xuống bên dưới. Xương và mấy miếng rau biến mất dạng trong bóng tối đen mịt của cái giếng. Con chó con ngồi xuống để xin ăn.

- Không, không, không còn gì đâu - Gã nói - Mày ăn như thế đủ mập rồi.

- TÔI VAAANNNN ÔÔNNNGGG!

Hắn bước lên cầu thang , huyết sáo gọi con chó rồi bỏ đi , không thèm để ý tới lời cầu xin đầy vô vọng vang lên từ đáy giếng .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 11: Tương Lai Âm Dục (2)

- Chúng ta ... phải làm gì tiếp đây ?

Thắng rụt rè cất tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng . Tất cả dường như vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì cuộc điện thoại ban nãy . Hoàng đang ngồi gục đầu bồng bềnh đứng phắt dậy , đi tới xách cổ Tuyết lên như xách một con gà , gằn giọng :

- Cô nói đi ... kế hoạch của cô là gì ? Tại sao phải chờ vài ngày nữa ? Cô có biết cứ mỗi một ngày trôi qua là lại có thêm nạn nhân chết dưới tay Buffalo hay không ? Đó đều là những người như chúng ta , vô duyên vô cớ bị " chủ thần " vút vào cái thế giới phim kinh dị này đây ! Cô nói đi ? Hay phải chờ tới khi Buffalo lột da từng người một trong số chúng ta thì mới bắt tay vào hành động ?

Tuyết trừng mắt nhìn gã , im lặng không nói . Phải tới khi Hoài My đứng ra can thiệp thì Hoàng mới bỏ Tuyết ra , hậm hực ngồi xuống .

- Xét theo lời Hiệp nói trong điện thoại thì cậu ta có lẽ đã bị Buffalo bắt và giam giữ được vài ngày , tới hôm nay mới trốn ra được . Cậu ấy chắc chắn đã biết được điều gì đó nên mới tìm mọi cách liên lạc với chúng ta . Thế nhưng ... có lẽ cậu ấy đã gặp chuyện gì đó khi đang gọi điện . Chuyện đó là gì thì ... chắc mọi người cũng đã đoán được rồi đây . Nếu như mấy ngày tới chúng ta vẫn không thấy Hiệp liên lạc lại thì .. đành phải trông chờ vào số phận của cậu ta mà thôi .

Thư Lệ vừa bấm ngón tay vừa nói . Lập trầm giọng :

- Theo như lời cậu ta nói thì Buffalo chắc chắn còn có ít nhất là một đồng phạm nữa .. " Cô ta gọi hắn là Bill " , mọi người có nhớ câu đó không ? Đó là một người phụ nữ . Vậy là " Buffalo " ở đây không hành động đơn độc như trong phim . Còn nữa ..

- Ý cậu là ... câu nói cuối cùng của Hiệp ? Hoàng nhú mày hỏi .

- Đúng vậy . " Trong số chúng ta có ..." tôi chỉ nghe được đến đây thôi , rốt cuộc thì gã muốn nói gì với chúng ta ? Điều này rất quan trọng sao ? Rốt cuộc .. " Trong số chúng ta có .. có cái gì ? Lập vừa gõ mấy ngón tay lên bàn vừa nói .

Không có câu trả lời .

Một lát sau , Hoài My khẽ thở dài :

- Vậy còn ... em và anh Lập thì sao ?

Tuyết nhìn hai người hỏi :

- Năm ngày qua hai người có tiếp xúc với người lạ nào hay gặp chuyện bất thường gì không ? Nhất là tối nay , trước khi lâm vào trạng thái mất kiểm soát , hai người đã đi đâu , làm gì , có nhớ lại xem .

Lập lấy tay vỗ trán rồi lắc đầu nói :

- Không nhớ được ... rõ ràng là tôi đang ngồi lên mạng trong phòng , lúc tỉnh lại thì đã thấy cả người ê ẩm rồi . Nếu không phải mấy người cứ nhất quyết cho rằng tôi là thủ phạm gây ra đồng đồ nát này thì .. tôi có chết cũng không tin đâu .

- Cô hỏi vậy là có ý gì ? Hoàng nhìn Tuyết hỏi .

- .....

- Có ai từng nghe qua khái niệm " tự kỷ ám thị " bao giờ chưa ? Tuyết chần chừ một lát rồi hỏi .

Mấy người Hoàng nghe vậy thì đều khẽ nhú mày . Tuyết xua tay nói :

- Bỏ đi , tất cả mới chỉ là suy đoán chủ quan và một chiều của tôi mà thôi , chưa có căn cứ và bằng chứng thiết thực nào cả . Cứ coi như tôi chưa nói gì đi .

- Thế này . Tuyết trầm ngâm một lát rồi nói tiếp : Thắng , sáng mai cậu tới Sở , nhờ người của Crawford lọc danh sách những kẻ đồng tính tên Bill lại cho tôi , nhân tiện hỏi thăm xem nữ chính Clarice đã đi công tác về hay chưa . Để đảm bảo an toàn , đêm nay hai người Lập và Hoài My xuống tầng một ngủ , tôi , Hoàng , Thắng và Thư Lệ sẽ ở chung #302 tầng hai . Vậy nhé , mọi người về nghỉ đi .

Hoàng thấy Tuyết chỉ nói vậy rồi quay đi thì bực mình gắt :

- Cô không nghe tôi vừa nãy nói gì à ? Rốt cuộc cô dựa vào đâu mà chắc chắn rằng sẽ bắt được Buffalo ? Tại sao không hành động ngay từ bây giờ ? Có thể nói ra cho chúng tôi an tâm được hay không ?

- Không phải là tôi không muốn nói , mà là chưa tới lúc . Bây giờ chúng ta đang ở ngoài sáng , địch ở trong tối , bất cứ bước đi nào cũng phải hết sức cẩn thận , đặt an toàn lên trên hết . Tôi cũng chưa bao giờ khẳng định chắc chắn với anh rằng sẽ bắt được hắn ta cả . Chuyện đó chỉ có 70% khả năng thành công thôi , chưa kể bây giờ còn xuất hiện thêm mấy biến số khó lường nữa . Nếu như tôi đoán không nhầm thì .. kẻ địch của chúng ta lần này không chỉ có riêng mỗi mình Buffalo đâu .

- Mọi người cứ an tâm , chúng ta sắp có manh mối rồi . Theo như lời tôi nói thì vẫn còn tới tám ngày nữa phải không nào ? Việc quan trọng nhất bây giờ

là phải cố giữ được tính mạng của mình cho tới khi "manh mối" xuất hiện. Hoàng, anh cũng đừng quên cam kết giữa hai ta đấy nhé.

Tuyết nói xong thì bước thẳng lên lầu. Hoàng bực tức khẽ lẩm bẩm trong miệng:

- Chờ đợi? Còn phải chờ tới khi nào nữa? Đến lúc Buffalo giết hết các đội viên yếu ớt đang bị thất lạc rồi chữa mũi dùi về phía chúng ta chắc? Chỉ cần tìm được hân là xong chuyện? Đừng có đùa, mặc dù chưa biết Buffalo là người hay quý, song hân ta chắc chắn không phải là một quả hồng để mặc chúng ta bóp thế nào thì bóp... nếu không thì nhiệm vụ lần này cũng chẳng được "chủ thần" đánh giá độ khó lên tới 15 người. Cô ta chỉ là một người mới thì biết gì cơ chứ?

- Chưa hết, nếu Buffalo cũng giống như Sadako, càng về những ngày cuối sức mạnh càng tăng lên theo cấp số nhân thì cơ hội chiến thắng của chúng ta cũng sẽ theo đó mà giảm dần về zero... Việc hân luôn nhắm vào tân nhân để ra tay chính là minh chứng rõ ràng nhất cho điều này. Tới lúc đó mới hành động thì đã quá muộn rồi. Mới năm ngày trôi qua mà đã có bốn người chết... chúng ta còn 25 ngày nữa đấy! Hiệp lúc này mười phần thì chắc chắn là đang nằm trong tay gã. Mọi người hiểu chuyện đó đồng nghĩa với việc gì rồi chứ?

- Cậu ấy, đồng đội của chúng ta sắp bị Buffalo lột da tới nơi rồi! vậy mà chúng ta... lại chỉ biết ngồi đây để "chờ đợi" thôi ư?

Hoàng giận dữ vùng Magic Bamboo đập mạnh vào chiếc tủ buffet cạnh đó làm nó vỡ tan thành từng mảnh, ánh mắt lộ rõ vẻ bất lực. Thư Lệ thấy vậy thì lòng đau nhói, đang định kiểm lời an ủi thì Lập bỗng cất tiếng:

- Sao lại là bốn? Là năm mới đúng chứ?

-.....

- ... Nếu kể cả Hiệp thì là năm. Ý anh ấy chắc là vậy đó. Thư Lệ đính chính.

- Không, nếu kể cả cậu ta nữa thì phải là sáu mới đúng. Hoài My phản đối.

Thấy Hoàng, Thư Lệ và Thăng đều nhìn mình với vẻ kỳ lạ, Hoài My giờ chiếc đồng hồ nhiệm vụ trên tay phải lên rồi cất giọng thanh minh:

- Em nhớ hồi tối có nghe tín hiệu báo về của "chủ thần" mà.. Ủa, sao số người chết vẫn là bốn nhỉ? lạ thật.

Lập cũng nhíu mày nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay mình một hồi rồi gãi đầu nói:

- Ừ nhỉ.. rõ ràng là có thông báo mà.. sao số người chết vẫn là bốn nhỉ? Chẳng lẽ là nhiệm vụ phụ? cũng không phải.. chắc là tôi nghe nhầm rồi.

- Khoan đã.

Tuyết đang leo cầu thang lên lầu hai nghe vậy thì đi vội xuống, cầm tay hai người nhìn tới nhìn lui một hồi rồi nói:

- Cho tôi mượn chúng một thời gian nhé, được không?

Hoài My khẽ liếc mắt nhìn Hoàng, thấy hân gật đầu thì mới tháo đồng hồ ra đưa cho Tuyết. Lập thì đưa luôn không chút do dự, hân từ trước tới nay vẫn rất ít khi từ chối đề nghị của phụ nữ với mình. Tuyết nhét hai chiếc đồng hồ vào túi áo khoác, khẽ ho một tiếng rồi nói:

- Còn Lập và Hoài My.. sáng mai chúng ta sẽ chuyển vào trong cục quốc an, tại đó tôi sẽ sắp xếp chỗ ở riêng cho hai người. Vậy nhé, mọi người cũng nên đi chọn mua một tí đồ, gần sáng đến nơi rồi đó.

Khoa nghiên cứu về thái độ con người, chuyên trách các vụ án mạng hàng loạt, nằm ở tầng ba của sở cảnh sát hôm nay đón tiếp hai vị khách mới, đó là Lập và Hoài My. Hai người này được Tuyết sắp xếp ở phòng riêng. Nói vậy thôi chứ thực ra là giam lỏng thì đúng hơn, bởi cả hai đều bị hạn chế đi lại và chịu sự giám sát nghiêm ngặt 24/24h của hơn năm mươi nhân viên FBI cầm đầu là Barney, một người có hơn hai mươi năm kinh nghiệm quản lý trong bệnh viện Baltimore, từng trông chừng những tội phạm nguy hiểm hàng đầu nước Mỹ trong thời gian dài, tiêu biểu là "kẻ ăn thịt người" Hanibal Lecter.

- Thế nào? Nơi này được ngăn cách với bên ngoài bằng hàng rào dây thép gai điện thế cao, có hơn năm trăm nhân viên FBI túc trực canh gác cả ngày lẫn đêm. Một căn cứ địa hoàn hảo. Nếu Buffalo dám vác mặt tới đây thì đúng là tự chui đầu vào rọ...Nói thật chứ, mấy ngày nay tôi vẫn cố ý ở lại tại đây là vì.. chỗ này an toàn hơn căn hộ ba tầng trong hẻm Quantico đó nhiều. Mọi người thấy thế nào?

Thăng vừa nhâm nhi cốc cà phê nóng trên tay vừa nói với về hân diện. Tuyết thì ngồi dán mắt vào màn hình vi tính, bộ dáng vô cùng nhàn nhã. Hoàng đi vòng quanh phòng một lượt rồi nhìn xuống dưới qua lớp cửa sổ làm từ kính chống đạn, gật gù nói:

- Cậu và Tuyết tốt số thật, được "chủ thần" sắp xếp đúng vị trí này, so với những người còn lại thì may mắn hơn nhiều. Mặc dù vẫn còn nhiều điều phải lo nhưng nơi đây... đúng là chỗ an toàn nhất hiện nay rồi. Không biết mấy người còn lại đang ở đâu... Liên, Hiếu và Thắm, tại sao giờ này còn chưa liên lạc với chúng ta nhỉ? Chẳng lẽ...

- Nay, mấy con côn trùng trong miệng Cường và Vân mà tôi bảo cậu điều tra ấy, làm đến đâu rồi? Tuyết vừa với tay lấy lọ cà phê trên mặt tủ vừa hỏi.

- À ,đó là một con ngài , gọi là bướm đêm cũng không sai . Phù Thủy Đen Erebus Odora , sinh sống ở miền cực nam Florida và Bắc Texas . Phạm vi quá rộng , chẳng có ích lợi gì nhiều , làm tôi mất cả ngày trời cực nhọc lặn lội trong viện côn trùng học để xác minh ... đúng thật là ..

Thắng đang than thở thì có tiếng chuông điện thoại gọi tới . Hắn nhấc ống nghe lên văng vẳng dạ dạ một hồi rồi vội tay bật chiếc máy vi tính để bàn . Một lát sau , gã lớn tiếng nói với về hoàn hi :

- Nghe này , tôi vừa kiểm được một số thông tin tương đối hữu ích đây . Đó là hồ sơ gây án chi tiết của Buffalo một năm về trước . Nạn nhân đầu tiên của tên sát nhân này được tìm thấy tại sông Blackwater, bang Missouri . Đó là một cô gái tên là Bimmel , mất tích hai tháng trước tại Belvedere, Ohio . Người kẻ tiếp bị bắt cóc tại Chicago, trong tuần thứ ba của tháng tư. Người ta tìm được nạn nhân trong con sông Wabash, Indiana mười ngày sau đó . Cái xác còn nguyên vẹn đến mức người ta có thể nói chính xác những gì đã xảy ra với cô ta . Nạn nhân thứ ba là một người da trắng khoảng hai mươi tuổi , bị ném xuống sông Rolling Fork gần quốc lộ 75. Kế tiếp là một cô gái tên là Varmer , bị bắt cóc tại Evansville, Indiana , năm ngày sau người ta tìm thấy xác của cô ta trôi từ thượng nguồn con sông Embarras, ngay cạnh quốc lộ 70 về hướng đông bang Illinois.

- Vụ cuối cùng , Buffalo lặn lội xuống tận miền nam rồi vớt xác nạn nhân ở thượng nguồn sông Conasauga, gần Damascus . Đây là ảnh của nạn nhân trong ngày nhận bằng tốt nghiệp . Cô này tên là Kittridge . Tất cả đều có điểm chung là bị lột da một cách dã man và có một con côn trùng trong khoe miệng . Điều khó khăn là không có ai nhìn thấy mặt của hắn , thông tin duy nhất mà chúng ta thu được là Buffalo có thói quen phi tang xác nạn nhân cạnh quốc lộ hoặc một dòng sông nào đó . Hết .

- Lạ nhỉ , sao cái này không có trong tập hồ sơ mà Crawford gửi cho chúng ta ? Hoàng chép miệng .

- Hãy thử đi ngược quốc lộ từ những nơi hắn đã vớt xác các nạn nhân xem , coi những con đường đó có hội tụ không ?

Tuyết vừa nhấp chuột mở trò chơi bài Poker trên máy tính ra vừa thuận miệng hỏi .

- Không . Cảnh sát thậm chí còn nghĩ tới việc xếp chồng chúng lên những cung Hoàng Đạo , song cũng chẳng thu được điều gì cả .

- Có thể đó .. chỉ là một sự ngẫu nhiên , hoặc là hắn cố tình làm như vậy để đánh lạc hướng chúng ta ? Thư Lệ gọi ý .

" Đánh lạc hướng ? " Tuyết nghe vậy thì hai hàng lông mày khẽ chau lại . Cô lấy tay gõ mấy cái trên mặt bàn với vẻ tư lự rồi quay lại nhìn Thắng nói :

- Cậu photo lại hồ sơ gây án chi tiết một năm trước của Buffalo đưa cho tôi . Cả lý lịch và nghề nghiệp các nạn nhân của hắn nữa , hiểu chứ ? Làm nhanh lên nhé . À , Clarice khi nào về ? Có cách nào liên lạc với cô ta chưa ?

- Theo như lịch thì là ba ngày nữa . Còn liên lạc thì ... cô ta không mang theo điện thoại cầm tay , cũng chẳng gọi về nhà cuộc nào . Đánh bó tay thôi .

Thắng lắc đầu đáp rồi tiếp tục chúi đầu vào màn hình máy tính .

- Còn con bướm đêm phát hiện trong miệng nạn nhân thì sao , Buffalo làm thế là có ý gì ? Tôi linh cảm rằng đây là một manh mối quan trọng , nếu khai thác tốt thì chúng ta có thể sẽ ... Thư Lệ vừa nhìn những tấm ảnh chụp hiện trường lưu trong máy tính vừa nói .

- Nó ám chỉ sự lột xác .

Cửa phòng bật mở , một người đàn ông trung niên đeo kính mặc áo măng tô màu xám bước vào . Là bác sĩ Akin , cộng sự của Tuyết . Ông ta nhìn Thư Lệ nở nụ cười hân hậu rồi nói tiếp :

- Côn trùng trong tâm lý học là một hình ảnh đại diện liên quan đến cha mẹ , được chôn sâu trong tiềm thức thời thơ ấu của mỗi đứa trẻ . Những con bướm mà Buffalo để trong miệng nạn nhân đều đi kèm với chiếc kén của riêng nó . Cái kén mang ý nghĩa của một sự thay đổi , từ giai đoạn ấu trùng thành một con bướm ngày hay đêm gì đó . Bill muốn thay đổi . Ước muốn lớn nhất của một tên đồng tính là gì thì chắc các bạn đều biết , đúng không nào ? . Buffalo Bill may cho mình những bộ quần áo phụ nữ với những bộ da thu được từ các nạn nhân , những thiếu nữ thật . Số lượng các nạn nhân tương ứng với chuỗi lần lột xác của hắn . Thế nào ? các bạn đã tưởng tượng được rồi chứ ?

- Akin , mời ngồi . Tuyết mỉm cười kéo chiếc ghế da sau lưng mình ra .

- Hà hà , đó là tôi nghe gã Jimmy đó nói mà học lõm thoi , mọi người nếu có thắc mắc gì thì cứ tìm gã đó mà hỏi nhé .

Bác sĩ Akin mỉm cười với mấy người Hoàng rồi quay sang nhìn Tuyết hỏi :

- Thế nào ? Phó thanh tra Tuyết , công việc điều tra tiến hành đến đâu rồi ?

- Vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể . Ngài biết đấy , Bill rất khôn ngoan và ma mãnh . Đây là một vụ án khó , cả sếp của chúng ta , ngài Crawford cũng phải thừa nhận điều này .

- Ngài Crawford rất tin tưởng vào khả năng của hai người . Buffalo đã quy án được hơn một năm , ai cũng nghĩ mọi chuyện thế là đã ổn , ai mà ngờ ... Cáp trên lúc nào cũng hối thúc chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vụ này . Chưa kể tới sức ép của dư luận đang đổ dồn lên FBI vào thời điểm hiện tại , chúng ta thực sự không còn nhiều thời gian nữa .

- Chúng tôi cũng đang rất cố gắng đây . Thắng tiếp lời .

" Rót mãi những chén chua cay này ..."

Hoàng giật mình rút điện thoại trong túi quần ra trước ánh mắt kỳ quặc của những người bên cạnh . Hắn khẽ ho một tiếng rồi nói vào ống nghe :

- A lô .
- Ủ ...
- Rồi , rồi , vậy nhé ..
- Ai vậy ? Thư Lệ vừa thấy hắn cúp máy thì hỏi ngay .
- Là Thẩm . Cô ấy đang trên đường đi tàu đến đây , một ngày một đêm nữa là tới .
- Chỉ có một người thôi à ?

Tuyết nhìn Hoàng hỏi .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 12: Cuộc Rượt Đuổi Bắt Đầu ! (1)

- Có vấn đề gì à ? Hoàng hỏi lại .
- Không , không có gì . Tuyết lắc đầu rồi quay sang nhìn bác sĩ Akin cười nói : Anh ăn trưa chưa ? Ngồi đây uống một cốc cafe với bọn tôi rồi cùng đi luôn .
- Cảm ơn , tôi còn có chút việc , chúc mọi người ngon miệng . Bác sĩ Akin lấy một tập hồ sơ trong ngăn kéo , gật đầu với mấy người Hoàng rồi rời đi . Thư Lệ ra ngoài đi loay quanh một vòng rồi trở về cẩn thận hỏi :
- Mấy ngày tới ..tất cả chúng ta sẽ ở đây sao ? liệu có ổn không ?

Thắng đáp với vẻ tự tin :

- Tất nhiên là ổn rồi . Tôi và Tuyết đều là hai nhân viên cấp cao của FBI được cử tới thụ lý vụ trọng án này . E hèm , có thể nói nơi đây ngoài Crawford ra thì chẳng ai dám ho trước mặt chúng tôi một tiếng cả .Ha ha ha ,hai người cứ yên tâm , ba phòng kế bên đều là của chúng ta , tiện nghi đầy đủ , wifi 24/24 , điện nước miễn phí , lại được mấy trăm nhân viên bảo vệ và canh phòng nghiêm ngặt vòng trong vòng ngoài . Chẳng chỗ nào an toàn hơn ở đây đâu .
- Thắng này , việc tôi bảo cậu làm hôm trước đến đâu rồi ? Thêm cả vùng Belvedere vào nhé . Tuyết cất tiếng hỏi , mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy vi tính .
- Sắp có kết quả rồi chị ạ . Thắng đáp theo quán tính , rồi đột nhiên méo mặt lại : Cả vùng Belvedere nữa ? Ôi trời ..
- Chuyện gì vậy ? Thư Lệ hỏi .
- À , Tuyết hôm qua có giao cho tôi hai việc .. Thắng vừa gãi đầu vừa đáp : một là tập trung khoanh vùng điều tra tiểu bang Florida , lập danh sách những kẻ đồng tính và thợ may , thợ buôn , thợ da ... tóm lại là những người biết chút ít về may vá ở đó lại để phục vụ cho việc điều tra . Hai là dùng mạng lưới tình báo của FBI bí mật truy tìm tung tích Clarice Starling , nhân vật nữ chính trong phim . Bây giờ lại đột nhiên mở rộng thêm Belvedere , tôi cũng chẳng biết là để làm gì nữa .

Nhìn thao tác thành thục và bộ dáng trầm ổn của Thắng , Hoàng khẽ gật đầu . Tay này xem ra cũng có chút tố chất , khả năng thích nghi rất tốt . Một người bình thường trong nhiệm vụ đầu tiên cũng khó mà hoà nhập được nhanh đến như vậy . Nếu trải qua một vài bộ phim nữa chắc chắn sẽ có thành tựu không nhỏ . Còn Thư Lệ đối diện hắn sau khi không hỏi được gì từ Thắng thì liền chuyển mục tiêu sang Tuyết đang ngồi chơi bài Poker cạnh đó . Không thể không thừa nhận , kỹ năng mềm của Thư Lệ đúng là không thể chê vào đâu được , ít ra cũng hơn Hoàng tới mấy bậc , kể cả Tuyết cũng có chỗ không bằng . Cô luôn biết cách làm hài lòng và tạo mối quan hệ thân thiện với người khác , chỉ mới quen Tuyết có vài hôm mà hai người đã chuyện trò thân mật như hai chị em vậy .

- Chị đã tìm ra manh mối gì rồi à ? Thư Lệ nín tay Tuyết rồi ghé sát mặt vào tai cô rủ rỉ .
- Không , tất cả mới chỉ dừng lại ở suy đoán thôi , nhưng cũng còn hơn là ngồi yên đúng không nào ? Tuyết cười đáp rồi giơ tay lên nhìn đồng hồ : Tôi giờ cơm trưa rồi , mình đi thôi .

- Khoan đã . Hoàng ngăn lại : Cô nghĩ rằng Buffalo Bill cư trú tại Belvedere ? Dựa vào đâu vậy ? Có thể giải thích cho chúng tôi biết được không ?

Hoàng mấy ngày nay cũng đã bỏ biết bao thời gian và công sức ra " nhai " đồng hồ sơ gây án dày cộp của Buffalo , ít cũng phải chục lần song chẳng tìm được gì đáng kể . Giờ hần mới nhận ra, hình như mình không có năng khiếu trong việc phá án lắm thì phải .

- Dựa vào cái này . Tuyệt giờ quyền sách " tâm lý học tội phạm " dày cộp trên mặt bàn lên nhẹ giọng nói . Mọi người hãy xem xét lại thời gian , thứ tự phát hiện xác nạn nhân và cách mà Buffalo phi tang chúng đi , coi có điều gì lạ không ? Chú ý hai vụ đầu tiên ấy .

- Hai vụ đầu tiên à ? Hoàng cầm tập hồ sơ gây án mà Thắng vừa photo đưa cho Tuyết lên chăm chú đọc một hồi rồi lẩm bẩm :

- Nạn nhân đầu tiên là Fredrica Bimmel , bị mất tích tại thành phố Belvedere , bang Ohio . Xác của cô ta được tìm thấy cách rất xa nơi đó . Buffalo đã dẫn đá vào cái xác trước khi ném xuống sông tại một vùng hẻo lánh . Nạn nhân thứ hai là Jossa Kimberly , xác của cô ta bị gã ném xuống sông Blackwater , Missouri . Buffalo đã chọn thượng lưu của một thành phố để ném cái xác thứ hai nên người ta dĩ nhiên là đã mau chóng tìm ra nó . Có điều gì lạ trong đó sao ? Điều lạ...

Thư Lệ chau mày suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Hần đã giấu thật kỹ cái xác thứ nhất , còn cái thứ hai thì không . Điều này .. có nghĩa gì nhỉ ?

- " Đánh Lạc Hướng . " Cô vừa mới nói ba từ này xong mà , quên rồi à ? Tuyết cung nhẹ một cái vào trán Thư Lệ rồi nói tiếp : Đây là tâm lý chung của tội phạm , các cậu không để ý đấy thôi . Tất nhiên Buffalo ranh ma hơn đồng nghiệp của gã rất nhiều . Con người thường bắt đầu ham muốn từ chính những gì mình tai nghe mắt thấy hàng ngày , Buffalo cũng không phải ngoại lệ . Hần đã bắt cóc nạn nhân thứ hai thật xa nhà mình và vứt nó ở một nơi mà người ta sẽ nhanh chóng tìm thấy nó . Bởi vì ngay từ đây , hần đã muốn tạo ấn tượng với chúng ta là các vụ bắt cóc được thực hiện một cách ngẫu nhiên . Tại sao hần lại giấu thật kỹ cái xác thứ nhất , còn cái thứ hai thì không ?

- Buffalo giấu thật kỹ cái xác thứ nhất .. bởi nơi hần giết người và phi tang xác nạn nhân nằm gần khu vực gã sinh sống . Có thể hần đã nhìn thấy Bimmel hàng ngày .. một người hàng xóm chẳng hạn . Rồi một hôm , ham muốn giết chóc trong lòng gã đột nhiên trỗi dậy , và hần đã giết cô ta và lột lấy bộ da đầu tiên mà không hề dự tính trước . Vì vậy hần mới phải giấu thật kỹ cái xác này . Còn nạn nhân thứ hai , Buffalo lặn lội tới một nơi rất xa nhà mình để hành động , đó đơn giản là để loại bỏ sự nghi ngờ về thành phố nơi mà hần đang sống . Các cậu cũng biết rồi đấy , người ta thường không quan tâm đến một lời khai mất tích mà dễ bị lôi cuốn bởi việc tìm thấy một cái xác hơn . Còn việc tôi khoanh vùng vào những người biết may và .. các cậu đã xem ảnh chụp xác nạn nhân chưa ? Buffalo không chỉ biết may , mà còn rất giỏi nữa là đằng khác . Nếu chưa từng lột da ai bao giờ thì các cậu sẽ không biết nó khó đến như thế nào đâu . Hần chỉ hợp khí trời cũng đủ sống và có sức lực bắt cóc những năm cô gái trẻ à ? Hần chắc chắn phải có một nghề nghiệp nào đó .. 70% là hần sống được nhờ vào tài may và của mình , các cậu hiểu rồi chứ ?

- ... Cũng không phải ý tôi , nhưng tôi nghĩ người ta chắc cũng đã lật tung tiểu bang Ohio lên rồi cũng nên .. liệu có hy vọng gì không ? Hoàng ngáp ngừng một lát rồi hỏi .

- Có thể là như vậy , mà cũng có thể không . Chúng ta không thể bỏ qua một tia hy vọng dù là nhỏ nhất , đúng chứ ? Thực ra ... điều làm tôi lo ngại nhất lúc này không phải Buffalo .. mà là một kẻ khác . Tôi có linh cảm rằng .. hần ta với Buffalo không phải là một , và đó mới chính là kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng ta trong thời gian tới . Có ai nhận ra điều đó chưa ?

- Ý của chị là .. Thư Lệ đưa ngón cái lên môi khẽ cắn , sắc mặt lộ vẻ khó hiểu .

- Thôi , tới giờ ăn trưa rồi , muộn nhất là tối nay chúng ta sẽ biết được kết quả . Hy vọng rằng linh cảm của tôi là sai .

Tuyết lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách ra ngắm nghía một lát rồi bước ra khỏi phòng .

Phòng cách li dưới tầng hầm của trung tâm nghiên cứu thái độ con người , chuyên trách các vụ án mạng hàng loạt của FBI hôm nay tiếp hai vị khách mới . Lúc này có mặt trong phòng là ba người Hoàng , Thư Lệ , Tuyết , đối diện là Lập và Hoài My , được ngăn cách bằng một lớp song sắt . Bên trong phòng cách li có một cái mâm nhỏ được nối với bên ngoài bằng một sợi dây xích , đó là cách duy nhất để trao đổi vật dụng với bên ngoài . Hoàng nhìn quanh chỗ này một vòng , trong lòng không nhịn được mà khẽ cảm thán . Nơi này đúng là một phòng giam hoàn hảo , nếu nói là ác mộng của giới tội phạm thì cũng chẳng có gì là quá đáng . Sau lưng ba người bọn họ là một cái tủ đựng vật dụng , trong đó có hai bình xịt thuốc mê , áo trời , dụng cụ khóa miệng và một khẩu súng bắn thuốc ngủ , thực không còn gì chu đáo hơn nữa .

" Viên cai ngục " Barney là một anh chàng da trắng cao lớn với khuôn mặt hiền lành và phúc hậu , trông chẳng hợp với công việc thường ngày của anh ta chút nào . Barney đưa cho Tuyết một cái khay đựng xilanh và hai hộp thuốc rồi lấy chìa khoá mở cửa phòng giam . Hoài My và Lập để yên cho anh ta đóng đinh vào một cái giá kim loại khổng lồ , tay chân bị cùm bằng những chiếc khoá làm bằng hợp kim to đùng và lạnh lẽo . Thấy vẻ khó chịu hiện lên trên mặt Hoàng , Tuyết cất giọng trấn an , đây đã là lần thứ ba cô phải lặp lại điều đó :

- Đó chỉ là biện pháp an toàn thôi , hai người bọn họ sẽ được tự do trong vài phút nữa . Tôi lấy danh dự ra bảo đảm với anh về điều đó .

- Nào , bây giờ hai người hãy tập trung nhìn vào vậy trong tay tôi như đã bàn từ trước nhé . Tôi sắp bắt đầu đây , sẵn sàng chưa nào ?

Hoài My khẽ gật đầu . Tuyết lấy một chiếc đồng hồ trong túi áo giơ lên rồi bấm nhẹ . Một tiếng " Tít " lạnh lẽo vang lên , âm thanh quen thuộc khi " chủ thần " thông báo có một người trong nhóm vừa mới thiệt mạng . Lập tức , ánh mắt của Lập và Hoài My như đóng đinh vào chiếc đồng hồ trong tay

Tuyết .

Hoàng và Thư Lệ đứng ngoài đều giật mình khi thấy sự thay đổi của hai người Lập và Hoài My . Cặp mắt của họ đang bình thường bỗng đại hân đi , mờ mịt và vô cảm , cơ thể thì không ngừng run lẩy bẩy . Lập thậm chí còn há hốc miệng , nước mắt nước mũi chảy tùm lum giống như gặp phải chuyện gì đó xúc động lắm vậy .

- Không ổn ..

Hoàng thấy thần thái của Hoài My dần chuyển sang vẻ điên cuồng , có dấu hiệu sắp chuyển sang trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn thì vội nhắc . Tuyết liếc mắt ra hiệu cho Barney , anh chàng đồ con này lập tức cầm chiếc xilanh to tướng lại gần tiêm thuốc mê cho cả hai . Với liều thuốc mê đủ để cho một con bò rừng Bizon Ấn Độ trở nên hiền lành hơn bao giờ hết , hai người Lập và Hoài My rất nhanh đành chỉ dấy dựa rồi gục xuống như những chú mèo ngoan ngoãn . Tuyết bảo Barney cởi khoá cho họ rồi cho người đưa cả hai về phòng . Thư Lệ nhìn Hoài My bị đưa đi hỏi với vẻ lo lắng :

- Có chuyện gì xảy ra vậy ? hai người bọn họ sẽ không làm sao chứ ?

- Tạm thời thì không sao . Nhưng chúng ta nên cẩn thận là hơn . Chỉ cần nhận được " tín hiệu " , bọn họ có thể lâm vào trạng thái mất kiểm soát đó bất cứ lúc nào . Hai người xem cái này đi .

Tuyết bấm một nút nhỏ phía sau chiếc đồng hồ nhiệm vụ trên tay rồi xoay ra cho hai người cùng thấy . Trên mặt đồng hồ hiện ra một vòng xoáy tròn ốc chỉ có hai màu trắng và đen , ở giữa có một hàng số đếm ngược , bắt đầu từ 10 và kết thúc bằng số 0 . Hoàng nhíu mày hỏi :

- Chiếc đồng hồ này chính là " tín hiệu " ? Ý cô là gì ?

- Điều đầu tiên tôi muốn nói với mọi người , đây không phải thứ " đồng hồ nhiệm vụ " mà chủ thần gửi cho mỗi người chúng ta trước khi tiến vào thế giới " Sự Im Lặng Của Bầy Cừu " . Có ai đó đã đánh tráo chúng , mục đích là gì thì hai người cũng vừa tận mắt thấy rồi đó . Tôi đã gửi hai chiếc đồng hồ của Lập và Hoài My đi xét nghiệm , và kết quả nhận được là chúng chẳng khác gì những chiếc đồng hồ bình thường ở thời đại này cả , ngoại trừ một chương trình ẩn tự động kích hoạt vào 22h đêm được ai đó lập trình sẵn . Còn cái gọi là " đồng hồ nhiệm vụ " của chúng ta thì phức tạp hơn , tới bây giờ mới chỉ tìm ra ..

- Trở lại vấn đề chính đi , điều đó có phải là nguyên nhân khiến cô nghĩ có người nào đó đứng sau vụ này ? Là Buffalo ư ? Hoàng ngắt lời .

- Vẫn chưa có căn cứ nào để xác nhận hân và Bill là một cả . Nhưng tôi có linh cảm rằng người đó không phải là Buffalo , tất nhiên , đó chỉ là ý nghĩ chủ quan của tôi mà thôi . Chúng ta hãy tạm gọi người này là " L " đi . Các cậu đã nghe tới thuật " thôi miên " bao giờ chưa ? Đó là một lĩnh vực liên quan mật thiết với tự kỷ ám thị , trong đó kẻ thôi miên sẽ kiểm soát hành vi của người khác trong một chừng mực nhất định , thường là dựa vào nỗi ám ảnh , day dứt hoặc một mảng tối nào đó tồn tại trong ý thức của bọn họ để thực hiện hành vi " kiểm soát " của mình . Bằng một " ám hiệu " nào đó dựa trên tiềm thức của mỗi người , kẻ bị thôi miên có thể có những phản ứng khác nhau hoặc theo sự bày bố của người thôi miên khi vô tình hoặc ngẫu nhiên nghe/ nhìn/ ngửi hoặc nhận thấy nó .

- Ở một số khu vực trong não bộ chúng ra , dưới tác động của tự kỷ ám thị sẽ phát triển một số ổ ức chế bền vững . Đó là những tế bào thần kinh còn chưa phát triển hoặc bị gián đoạn hoạt động trong một thời gian khá lâu . Đó chính là thứ mà kẻ thôi miên lợi dụng để gieo vào tiềm thức nạn nhân những suy nghĩ tích cực và tiêu cực , tùy theo mục đích của gã . Và thường thì những hành động của người bị thôi miên khi nhận được kích thích đều mang tính vô thức , tức là họ không thể lưu giữ được ký ức về những gì mình đã gây ra cho người khác , thậm chí là gây hại cho chính bản thân mình . Lập và Hoài My là hai ví dụ điển hình .

- May là .. " ám hiệu " đó đã bị chúng ta phát hiện ra từ sớm , nếu không thì mọi chuyện chắc sẽ còn rắc rối hơn nhiều . Với thực lực của hai người bọn họ thì đêm qua , nếu không phải Thư Lệ phản ứng nhanh và có anh ra tay kịp thời thì ... tôi và Thắng hoàn toàn chỉ là những con cừu chờ bị xẻ thịt mà thôi . " L " đã mắc một sai lầm nghiêm trọng , đó là đánh giá nhầm thực lực của chúng ta .

Tuyết rút chiếc đồng hồ vào trong túi áo khoác rồi nói với về nhàn nhả . Thấy Hoàng và Thư Lệ đứng cạnh đều im lặng không nói , cô ta bỗng bật cười , nét mặt đậm vẻ hứng thú :

- Rốt cuộc trong năm ngày vừa qua bọn họ đã tiếp xúc với ai , làm những gì...chờ cho hai người họ tỉnh lại , chúng ta sẽ có câu trả lời . Tất cả mới chỉ bắt đầu , ai là " thợ săn " , ai là " con mồi " phải tới lúc cuối mới rõ được . Mong rằng " L " không làm cho tôi phải thất vọng , cái cảm giác này ... ha ha ha , đúng là lâu lắm rồi mới tìm lại được ...

- Thế nào ? Rất có cá tính đúng không ? Nếu anh tóm được cô ta , tôi đảm bảo đây sẽ là thành công lớn nhất trong đời anh đấy .

Tầng hầm của Bill , nơi mà hân dùng để cất giữ những tác phẩm để đời của mình khúc khuỷu như một mê cung . Vài con bướm đêm bay phấp phới rồi cuối cùng đậu trên tấm lưới bao quanh các đèn trần , bên cạnh những giá treo áo mà Bill luôn nâng niu hết mức có thể . Tất nhiên rồi , đó đều là những kiệt tác mà hân đã tốn biết bao công sức mới thực hiện được . Đối với Bill , chúng còn quý hơn cả tính mạng của mình .

Hôm nay hân có khách . Một vị khách từ xa tới . Đã bao lâu rồi mới có một người ngoài hân ra bước vào ngôi nhà này nhỉ ? Bill cũng chẳng nhớ nổi nữa , nhưng chắc chắn rằng số đó chỉ đếm được trên đầu ngón tay , tất nhiên là trừ những cô gái mà hân mang về để lột da rồi . Ngồi trước mặt Bill lúc này là một người đàn ông nhỏ con và ăn mặc rất chăm chút , nhưng cái cách mà hân ta nhìn người khác làm bất cứ ai cũng phải rung mình . Hân giờ tấm ảnh của một người phụ nữ da vàng mặc cảnh phục FBI ra trước mặt Bill cười hỏi .

- Không hứng thú .

Bill bĩu môi đáp rồi dời sự chú ý của mình vào chiếc máy may trước mặt . Cái máy may này tuy cũ nhưng được thiết kế rất hoàn hảo, là loại dùng bàn đạp được đổi qua sử dụng điện hồi bốn mươi năm về trước. Trên thân máy có một hàng chữ được viết bằng tay "Tôi là người đầy tớ không biết mệt mỏi". Bill không thể cưỡng lại ham muốn làm việc của mình lúc này , dù đang tiếp một vị khách hết sức quan trọng . Một công việc hết sức nghiêm túc, nhưng mắt của hắn thực sự đã mỏi rồi.

Chỉ lát nữa thôi, hắn sẽ có một cái áo khoác ngắn tay làm bằng da người . Thật tuyệt vời làm sao ! Bill khẽ run lên vì hưng phấn khi nghĩ đến việc được mặc chiếc áo đó lên người . Chắc sẽ thú vị lắm .

- Này , anh không thể ngừng nó được một lúc và tiếp chuyện với tôi sao ? Còn nhiều thời gian mà ?

- Bác sĩ , ngài không biết rồi . Da người nặng lắm, nó chiếm từ mười sáu cho đến mười tám phần trăm trọng lượng cơ thể đấy , miếng da rất khó thao tác và dễ dàng tuột ra khi còn ướt . Thời gian cũng là một yếu tố hết sức quan trọng : da bắt đầu co lại ngay khi người ta lột nó ra khỏi cơ thể, nhất là đối với những người trung niên vì thớ da rất săn chắc . Thêm vào đó , chúng không hoàn toàn co dần , kể cả đó có là da của một đứa trẻ đi chăng nữa . Nếu kéo căng quá , nó không bao giờ trở lại hình dáng cũ . Nếu ông đang may và kéo căng nó một chút, nó sẽ nhăn lỉn . Tới khi đó thì dù ông có khóc khô hết nước mắt đi nữa thì nó cũng sẽ chẳng bao giờ thẳng lại được . Bác sĩ , hãy xem tên da vàng này đi ....

- Thôi thôi , tôi biết rồi . Bill , dạo này anh vẫn ổn chứ ? Gã đàn ông nhỏ con khéo léo chuyển đề tài câu chuyện .

- Tất nhiên rồi , chưa bao giờ tốt hơn . Bill đáp với vẻ tự tin , rồi ánh mắt hắn bỗng sáng lên khi thấy một tấm ảnh trong tay gã đàn ông nhỏ con trước mặt . Bill giật lấy tấm ảnh và nói với vẻ hưng phấn :

- Tuyệt vời!!!!!! ! Một chiếc áo vét hoàn hảo . Xem này , cô ta sinh ra cứ như là để dành riêng cho tôi vậy . Bác sĩ , ông chắc chắn phải biết chỗ của thiên thần bé nhỏ này chứ ?

- Tất nhiên . Đó là dành cho cậu mà . Gã đàn ông nhỏ con gật đầu cười đáp .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 13: Cuộc Rượt Đuổi Bắt Đầu ! (2)

Kể về những chuyện xảy ra .. trong năm ngày vừa qua à ?

Trong phòng làm việc của Tuyết , Hoài My và Lập lúc này đã được thả tự do , đang ngồi trả lời chất vấn của những người còn lại . Hoàng gật đầu nhìn Hoài My nói với vẻ nghiêm túc :

- Hoài My , trước khi tới Nevada tụ họp với bọn anh , em đã gặp những ai , làm gì ? Chẳng lẽ em không nhớ tí gì về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó sao ? Việc này rất quan trọng . Đừng bỏ qua bất cứ chi tiết nào dù là nhỏ nhất . Mọi người đang nghi ngờ rằng có một kẻ đứng sau tất cả chuyện này , thủ phạm gây ra những hành động mất kiểm soát của hai người tối hôm trước , cụ thể là ..

Hoàng đem những gì Tuyết suy đoán lúc trước ra kể lại một lượt . Lập nghe được nửa chừng trợn mắt gầm lên với vẻ giận dữ :

- Có việc đó thật sao ? Tôi đã bị người khác thôi miên lúc nào không biết à ? Mẹ kiếp , tốt hơn hết là đừng để tôi biết được thằng khốn đó là ai , nếu không thì nó chắc chắn sẽ chẳng sống yên ổn được đâu ...

Thấy cả Hoàng và Thư Lệ đều nhìn về phía mình với vẻ nghiêm túc , Hoài My cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng kể lại :

- Thực ra cũng không có gì lạ cả .. em và Lập từ lúc được " chủ thần " dịch chuyển tới đây đã mang thân phận là hai nhân viên cảnh sát sinh sống tại tiểu bang Ohio rồi . Sau khi xem được thông báo của mấy người bọn anh trên truyền hình , em và Lập đã sắp xếp lên đường tới đây ngay . Trên đường cũng không gặp điều gì lạ cả .

- Chỉ có vậy thôi sao ? Hoàng gắng hỏi : Hãy nhớ kỹ lại xem , em đã từng tiếp xúc với những ai ? Có ấn tượng khó quên nào hay không ? Một gã đàn ông với cặp mắt hút hồn người khác chẳng hạn ?

- Không có .. À, lúc còn trong sở cảnh sát , bọn em có tham gia một cuộc kiểm tra sức khỏe định kỳ , trong đó có cả bác sĩ Akin , người vừa vào đây ban này và gật đầu cười với em và Lập đó . Ngoài ra thì không còn gì khác cả .

- Bác sĩ Akin ? Hoàng quay sang nhìn Tuyết , sắc mặt nhất thời chùng hẫng xuống .

- Ông ta có hành động gì khả nghi hay không ? Một cái vòng xoáy tròn ốc chỉ có trắng và đen chẳng hạn ? Hoặc những con số đếm ngược một cách nhàm chán ? Hai người có ấn tượng gì với chúng hay không ?

Hoàng và Thư Lệ nghe Tuyết nói thẳng như vậy thì không khỏi giật mình . Cả hai vội quan sát sắc mặt của Lập và Hoài My , song rất may là không có chuyện gì xảy ra cả . Vừa này bọn họ vẫn cố ý không nhắc đến chuyện này để tránh những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra , song không ngờ Tuyết lại mạo hiểm đến thế .

- Không , mấy thứ đó rất quan trọng hay sao ? Hoài My lắc đầu nghi hoặc hỏi lại .

- Không , không có gì . Hoàng hít một hơi dài rồi trầm giọng : Từ bây giờ , hai người sẽ vẫn phải ở trong hầm cách li một thời gian để tránh những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra . Tất nhiên , đó chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi . Yên tâm đi , hiện tại thì chẳng có nơi nào an toàn bằng chỗ đó đâu . Tôi , Tuyết và Thư Lệ sẽ cố gắng trong thời gian ngắn nhất tìm ra tung tích của Bill và kẻ giấu mặt kia . Chúng ta có sự hậu thuẫn to lớn từ FBI , chắc cũng không mất nhiều thời gian nữa đâu .

- Hoàng , người phải chú ý nhất chính là anh đấy . Tuyết nhìn hẩn nhẹ giọng nhắc : Nếu trở thành nạn nhân của " L " , anh sẽ là mối nguy hiểm lớn nhất trong số năm người chúng ta . Tôi vẫn chưa quên một màn lấy một chấp hai tối hôm qua của anh đâu . Tốt nhất là chúng ta nên hạn chế việc phải tách nhóm và phải đề cao cảnh giác với tất cả những người xung quanh , cả Crawford cũng không ngoại lệ . Như vậy sẽ tốt hơn .

- Yên tâm đi , chúng ta cũng không phải chờ lâu nữa đâu . Chỉ cần tìm được " manh mối " , tôi có hơn 70% khả năng tóm cổ được Bill . Lúc đó việc truy ra " L " sẽ đơn giản hơn nhiều . Nếu Bill và " L " là một thì việc khống chế hẳn đứng là sẽ có đôi chút khó khăn , nhưng tôi nghĩ với lực lượng chúng ta đang nắm trong tay hiện nay thì việc này là hoàn toàn có thể . Không phải ngẫu nhiên mà " chủ thần " sắp xếp cho chúng ta những thân phận này đâu . Nếu biết cách ráp chúng lại thành một thể hoàn chỉnh , chúng ta nhất định sẽ có chìa khoá giải mã nhiệm vụ lần này . Tôi tin là như vậy .

- Chỗ dựa lớn nhất của chúng ta lần này chính là FBI và sự ủng hộ của người dân toàn nước Mỹ . Công lý đứng về phía chúng ta . Chúng ta tuyệt đối không thể để mất lợi thế này cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa . Buffalo dù sao cũng chỉ là một tên tội phạm suốt đời phải trốn chui trốn nhủi ngoài vòng pháp luật , cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì hẳn cũng chẳng bao giờ thay đổi được điều đó . Nếu tôi đoán không nhầm thì " L " có lẽ cũng đang đau đầu tìm cách phá vỡ " lợi thế " này của chúng ta . Thực ra , có rất nhiều chuyện không nhất thiết cứ phải tự mình động tay động chân thì mới giải quyết được .. kẻ thông minh tới đâu thì khi hành động cũng sẽ để lộ sơ hở . Bây giờ điều chúng ta cần làm là chờ đợi ... chờ đợi sơ hở của kẻ thù . Đây là một trận đấu , và người nhẫn nại hơn sẽ dành chiến thắng !

" Reng .... " Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên liên hồi . Tuyết chụp lấy ống nghe .

- Alô .

- Được rồi , tôi sẽ tới ngay đây , hẹn gặp ngài ở Memphis .

- Đi thôi . Chúng ta có việc để làm rồi . Tuyết đứng dậy nhìn Hoàng và Thư Lệ nói .

- Còn tôi thì sao ? Thắng hỏi .

- Cậu ở lại đây canh chừng hai người bọn họ . Khóa cửa lại , ngồi yên đó và cầu chúc rằng Buffalo sẽ không tìm đến mình bây giờ đi . Nếu có gì lạ thì gọi cho tôi . " L " đã hành động rồi .

Tuyết đội chiếc mũ màu xanh nước biển lên đầu , chỉnh trang lại y phục cho chỉnh tề rồi cầm cặp bước ra cửa .

Trong thập niên tám mươi , thời đại vàng son của bọn khủng bố , tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với bất cứ cuộc bắt cóc nào liên quan đến một thành viên của Quốc hội . Vào hai giờ bốn mươi lăm sáng , một nhân viên chỉ huy văn phòng FBI tại Memphis đã báo về bộ chỉ huy Washington việc cô con gái duy nhất của Thượng nghị sĩ Ruth Martin - Catherine Martin được chính thức ghi nhận là mất tích .

Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ lập tức đánh điện xuống Ủy Ban An ninh của Quốc hội để xúc tiến việc tìm kiếm , và Crawford như thường lệ lại là người đứng mũi chịu sào . . . Tất cả các cuộc trao đổi bằng điện đài đều được mã hóa để tránh sự hiện diện của báo chí nếu có tín hiệu của việc bắt cóc tổng tiền .

Biệt đội chống khủng bố được đặt trong tình trạng báo động thường trực , có thể sẵn sàng cất cánh bất cứ lúc nào . Tất cả đều hy vọng Catherine Baker Martin bị bọn chuyên nghiệp bắt cóc đòi tiền chuộc , bởi với giả thuyết này thì cô bé có nhiều cơ may sống sót hơn là ...

... có liên quan với Buffalo Bill .

7h sáng . Thành phố Tennessee lúc này không khác gì bị giới nghiêm , với những chiếc xe cảnh sát hụ còi inh ỏi có thể bắt gặp nhan nhản trên phố . Một bầu không khí khẩn trương và lo lắng . Trên chiếc xe mười hai chỗ được trang bị kính phản chiếu kết hợp chống đạn và thiết bị canh chừng , phó thanh tra FBI Phạm Minh Tuyết đang cầm gương trang điểm nhẹ ngồi ở ghế trước , khuôn mặt đượm vẻ lo lắng . Thời tiết ở Tennessee lúc này lạnh hơn Nevada khá nhiều . Nó không tốt cho làn da nhạy cảm của cô chút nào , và đó chính là điều làm Tuyết lo lắng suốt cả chặng đường dài .

- Tới rồi .

Chiếc xe đậu trên Đại lộ Virginia để chặn lối ra vào cổng chính ngôi biệt thự Stonehinge , nơi ở của con gái bà Thượng Nghị Sĩ , lúc này đang đông nghịt những người là người . Có hơn bốn chục chiếc xe cảnh sát các loại đang tập trung tại đây , trong đó hơn nửa là đậu trên vỉa hè . Hoàng và Thư Lệ rất nhanh nhận ra Crawford , người đàn ông trung niên mặc áo khoác dày này đang đứng trong vòng cách li trước cổng nhà Martin .

- Ngài Crawford , buổi sáng tốt lành . Chuyện gì đã xảy ra với cô bé Catherine Martin đó vậy ?

Tuyết khẽ gật đầu với mấy người đứng đồng sự bên cạnh Crawford rồi liếc mắt nhìn ông hỏi .

- Cảnh sát bang Tennessee đã tìm thấy một chiếc áo cánh phụ nữ với phần lưng bị cắt đôi gần hiện trường . Nhãn hiệu của tiệm giặt ủi đã kết luận đây là áo của Catherine Baker Martin .Người của Ủy Ban An Ninh đã kiểm soát hệ thống điện thoại và đang trong tình trạng sẵn sàng can thiệp . Chỉ với một chiếc áo cánh bị cắt đôi thì chúng ta cũng chưa chắc đó có phải là Bill hay không . Nếu có một tên nào đó có ý bất chước hấn ta , hấn sẽ đòi tiền chuộc.

Crawford đáp với vẻ mệt mỏi . Ông ta chắc chắn vừa phải chịu áp lực rất lớn từ cấp trên và trải qua một đêm không ngủ , điều đó thì ngay cả những người ngoài cuộc như Hoàng và Thư Lệ cũng dễ dàng nhận ra .

- Thế ai đang canh chừng việc nghe lén và lo việc lục soát căn hộ , cảnh sát tiểu bang hay là chúng ta? Tuyết vừa nhìn vào trong ngôi biệt thự vừa hỏi .

- Cảnh sát tiểu bang. Cấp trên của tôi vừa gọi từ Nhà Trắng cho biết rằng tổng thống “ đang theo sát ” vụ điều tra . Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin cũng đang trên đường đến Memphis. Bà ta vừa gọi đến nhà tôi . Thêm một chiến tích lẫy lừng khác hoặc ... hai tờ đơn xin từ chức . Đó là những gì đang chờ đợi chúng ta ở phía trước . Chắc tôi cũng không cần nói nhiều thêm nữa . Cô hiểu chứ , Tuyết ?

- Chúng ta có bao nhiêu thời gian ? Tuyết gật đầu hỏi tiếp .

- Từ ba tới năm ngày . Tôi cũng không chắc nữa . Nếu Bill hoảng hốt khi biết Catherine là ai , hấn có thể giết chết cô ta và thả xuống bất kỳ một con sông nào đó của nước Mỹ . Thời gian còn lại của chúng ta đang được tính bằng từng giây .

- Tôi hiểu . Tuyết nheo mắt nhìn những bông tuyết đang rơi lá tả trên đường đắp , hai tay vẫn đút trong túi áo khoác .

Cô biết , cuộc rượt đuổi giữa hai bên giờ mới chính thức bắt đầu .

- Đã ba mươi sáu tiếng đồng hồ trôi qua , không có bất cứ một cú điện thoại đòi tiền chuộc nào . Mọi hướng điều tra đều đi vào bế tắc . Người ta bảo đó là Bill . Tất cả mọi dấu vết phát hiện được ở hiện trường đều cho thấy điều đó .

Trong phòng nghiên cứu các vụ án mạng hàng loạt ở Nevada , Thắng vừa nhâm nhi một tách cafe vừa thông thả đọc những thông tin đang hiển thị trên màn hình máy tính . Lập và Hoài My lúc này đang ở dưới phòng cách li , dưới sự giám sát của hơn hai mươi chiếc camera tự động có nhiệm vụ truyền hình ảnh trực tiếp tới chỗ Thắng đang ngồi lúc này . Hoàng ngồi trên ghế sofa , ngửa đầu ra đằng sau một hồi lâu rồi cất giọng lo lắng :

- Đã hai ngày rồi mà vẫn chưa thấy mặt mũi Thẩm đầu ... sao tự dưng tôi lại có linh cảm không ổn nỉ , hay là có chuyện gì đó xảy ra với cô ta rồi không biết ?

- Cô ấy chẳng vừa báo trong điện thoại là có việc trục trặc chưa giải quyết được đâu thôi , hai ngày qua em cũng không cảm thấy gì đáng lo ngại cả . Chắc là không sao đâu . Thư Lệ quay lại nhìn gã nói với vẻ động viên . Cô vừa mới đi mang cơm cho hai người Lập và Hoài My về , giờ đang ngồi xem tivi với Tuyết .

Chiếc tivi 22 inch treo tường trước mặt bốn người lúc này đang chiếu cảnh hỗn loạn ở khu biệt thự Stonehinge , nơi ở của con gái Thượng Nghị Sĩ Martin , nạn nhân mới nhất của Buffalo Bill tính tới thời điểm này . Giới cảnh sát đang phải vất vả đối phó với cánh phóng viên đang bu vây đặc quanh đó để phỏng vấn ngay giữa bãi đậu xe . Tuyết cười mỉm khi thấy gương mặt cau có của Crawford thoáng hiện trên màn hình tivi . Cô đang nghĩ không biết Buffalo Bill và " L " có đang xem chương trình này không nỉ ?

Người ta thấy thượng nghị sĩ Martin được ông kính quay trực diện . Bà là một người phụ nữ to lớn với những nét thô kệch, không duyên dáng , song rất biết cách thu hút sự chú ý của người khác .

- Tôi xin nói với người đang bắt giữ con gái tôi. Thượng Nghị Sĩ Martin tiến lại gần máy quay phim và cố dùng giọng điệu hòa nhã nhất có thể của mình : Con gái tôi , nó tên Catherine. Nó là một đứa bé rất dễ thương và tính tình rộng rãi. Tôi van xin anh, hãy thả con gái tôi ra đi , hãy thả nó ra và đừng làm hại nó . Anh đang làm chủ tình hình . Tôi biết anh có thể biểu lộ tình thương và lòng trắc ẩn. Anh có thể che chở nó và chống lại bất cứ điều gì có thể làm tổn thương đến nó. Anh có cơ hội thật tuyệt vời để chứng minh cho thế giới thấy lòng nhân từ của mình , anh đủ cao thượng để đối xử với những người khác tốt hơn cái cách mà thế giới đã đối xử với anh . Con gái tôi tên Catherine.

- Hãy thả nó ra bình yên vô sự, và tôi xin hứa sẽ giúp đỡ và xem anh như người bạn thân thiết nhất của tôi. Tôi xin hứa trước toàn quốc rằng sẽ giúp đỡ anh mà không có bất cứ một hạn chế nào, mỗi khi anh cần . Tôi có đủ khả năng để làm việc đó. Tôi là Thượng nghị sĩ nước Hoa Kỳ, và là thành viên của Ủy Ban các lực lượng vũ trang . Nếu có một ai đó xen vào công việc của anh , tôi sẽ chấm dứt việc đó ngay lập tức . Anh có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, cả đêm lẫn ngày . Con gái tôi tên Catherine . Tôi van anh đấy , hãy cho cả thế giới thấy sức mạnh và lòng trắc ẩn của anh đi.

- Một bài diễn thuyết không tồi , không biết ai đã soạn nó hộ bà ta nỉ ? Song nó chắc chắn chẳng làm Buffalo bận tâm dù chỉ một giây đâu . Tuyết vỗ tay cười nói .

- Vậy mà em cứ tưởng mục tiêu của gã chỉ có mười lăm người chúng ta thôi chứ ... Thư Lệ khẽ thở dài . Cô bé tên Catherine đó cũng thật là đáng thương .

" Catherine ..trùng hợp thật . " Hoàng khẽ lẩm nhẩm trong miệng , hai mắt từ từ nhắm lại . Hơn một tuần liền sống trong lo lắng , hấn đã quá mệt mỏi rồi .

Giả thử như Buffalo cứ tìm đến đây rồi trực tiếp đối đầu với gã thì hẳn đã chẳng phải một mối như thế . Đẳng này , hẳn lại nhằm vào những thành viên yếu ớt nhất trong đội của hắn , một hành vi chỉ có ở những kẻ hèn nhát . Buffalo , mày là thằng hèn ! Đồ không có bi . Tìm một gốc cây nào đó rồi đập đầu tự tử đi . Hoàng thầm chửi một câu trong bụng .

Đúng lúc này, túi quần gã bỗng rung lên bần bật . Hoàng bật người lên như một chiếc lò xo rồi liếc mắt nhìn màn hình điện thoại . Là Thẩm .

- Alo .

- ....

- Không có chuyện gì chứ ?

Thư Lệ nhìn Hoàng bằng ánh mắt lo lắng . Bởi cô thấy sắc mặt của gã đang dần dần chuyển từ bình thường sang tối mịt .

- Được , Quốc Lộ 47 Tennessee , Memphis phải không ? Đừng manh động , chờ tôi đến rồi tính sau .

Hoàng đứng dậy , hít một hơi dài rồi nhìn mấy người còn lại nói :

- Tôi phải đi ngay bây giờ , mọi người nhớ cẩn thận . Thắng , ở đây chỉ có mỗi mình cậu là đàn ông , đừng để tôi phải thất vọng .

- Anh định đi đâu ? Thư Lệ đứng vụt dậy nhìn hắn hỏi .

- Memphis . Hiệp đang chờ tôi ở đó . Không , cả Thẩm nữa .

Hoàng khẽ động tâm , Magic Bamboo lập tức xuất hiện trong tay . Một màu xanh bóng tràn ngập căn phòng rồi rất nhanh biến mất .

- Dừng lại , anh điên rồi à ? Vậy còn cam kết giữa chúng ta thì sao ? Tuyết xoay ghế lại nhìn chằm chằm gã lạnh lùng nhắc .

Hoàng nhú mày do dự rồi thò tay vào túi áo , lấy một con búp bê bằng vải nhỏ xíu ra đặt trên mặt bàn .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 14: Ngôi Nhà Trong Rừng

- Cái gì đây ? Tuyết cau mày nhìn con búp bê Hoàng để trên bàn hỏi với vẻ nghi hoặc .

- Hãy mang nó theo bên người . Nó sẽ bảo vệ cô . Không còn nhiều thời gian nữa , tôi phải đi đây . Đừng hoài nghi những gì tôi vừa nói . Tuyết , nơi này giao lại cho cô . Còn năm ngày nữa , cô nhất định phải bắt được Buffalo như đã hứa với tôi đây ! Thắng , Thư Lệ , nhớ để ý hai người Lập và Hoài My .. đó là đồng đội của chúng ta .

Hoàng vừa dứt lời thì chạy đi ngay , không để cho Tuyết có cơ hội ngăn cản . Thư Lệ đuổi theo hắn được một đoạn thì mất hút , đành phải ảm ức quay về . Thắng thấy vậy thì im lặng một lát rồi ngập ngừng nói :

- Hay là ... để em thông báo cho người bên dưới chặn anh ấy lại ..vẫn còn kịp đấy .

- Thôi đi . Tuyết đưa cốc cafe trên bàn lên miệng uống một hơi cạn sạch rồi gắt : Anh ta đã muốn đi thì cản lại làm gì ? Có cản hay không thì cũng vậy thôi . Cũng không thêm giảm một câu với chúng ta nữa . Thật không sao hiểu nổi , một người như thế tại sao lại nắm giữ chức vị đội trưởng được cơ chứ ? Nếu ai cũng bốc đồng và làm theo ý mình như thế thì còn hợp tác với nhau làm gì ? Để làm cảnh à ?

... Không phải vậy đâu chị . Thư Lệ đứng ra bào chữa : Theo như em đoán thì mười phần chắc chín là Thẩm đã xảy ra chuyện gì đó trên đường tới đây . Cả Hiệp nữa , vừa nãy cả hai có nhắc đến cậu ta , rất có thể là Buffalo ... đúng , chỉ có thể là hắn ! Bọn họ đã chạm trán với hắn ! Đó là nguyên nhân khiến anh ấy có hành động như vừa rồi .. chắc chắn là như vậy .

- Thắng , cho người phong toả quốc lộ 47 Tennessee , Memphis cho tôi . Tuyết chau mày nhìn chiếc điện thoại di động trong tay : lại còn tắt máy nữa , đúng là không còn gì để nói .

- Chị Tuyết , có tin mới : đã phát hiện ra nữ chính Clarice Starling , cô ta đang bị người của chúng ta giữ lại ở Ohio . Thắng lớn tiếng nói .

- Nói máy với bọn họ cho tôi . Tuyết bật dậy khỏi ghế nhìn gã nói với vẻ khẩn trương .

Ngồi trên tàu điện , chuyến cuối ngày tới thành phố Tennessee , tiểu bang Memphis , Hoàng thấy lòng nặng như đeo đá . Theo như những gì Thẩm nói trong điện thoại thì Hiệp bây giờ có thể bị Buffalo giết hại bất cứ lúc nào , để phục vụ cho sở thích biến thái của gã . Có khi giờ này khi hắn còn đang ngồi ở đây , Hiệp đã người một nơi da một nẻo rồi cũng nên .

" Yên tâm đi , nếu có chuyện không may xảy ra .. tôi sẽ trả thù cho cậu . " Hoàng tự nhủ . Mấy ngày qua hắn vẫn luôn canh cánh nỗi lo trong lòng , không biết khi nào lại có một thành viên trong nhóm gặp chuyện chẳng lành . Tới nỗi chính bản thân hắn nhiều lúc cũng thấy gật mình : hắn đã trở nên bao đồng như thế từ bao giờ vậy ? Hoàng cười khổ , chính bản thân hắn cũng không rõ nữa .

Đúng rồi . Có lẽ là từ khi đó . Cái thời điểm mà Hoài My, Hiệp , Thư Lệ và Phúc tin tưởng và giao cho hắn trách nhiệm của một người " Đội Trưởng " . Từ đó , hắn đã không thể chỉ lo cho an nguy của riêng bản thân mình như trước nữa , mà phải chịu trách nhiệm cho mỗi quyết định và đường đi nước bước của cả đội . Không biết từ bao giờ , cứ mỗi một người chết trong thế giới phim kinh dị , dù cho có là tân nhân đi chăng nữa đều gây cho hắn một cảm giác khó chịu cùng bức rứt khôn tả . Cái cảm giác đó .. như là bị ai đó dùng dao xéo mất một miếng thịt trên người vậy . Bởi hắn biết , là đội trưởng , hắn rõ ràng là phải có một phần trách nhiệm trong đó , không thể trốn tránh được .

Đây không phải thế giới thực . Hoàng hiểu điều đó . Đây chỉ là một " thế giới ảo " do chủ thần tạo ra . Thế nhưng , đã có bao nhiêu người từng bỏ mạng trong cái thế giới ảo này ? Chẳng thể nào thống kê hết được . Cái cảm giác này .. chỉ vì gánh nặng trách nhiệm của một người đội trưởng thôi sao ? Hoàng lắc mạnh đầu , hai mắt nhắm chặt . Không , đó vẫn chưa phải là lý do , hoặc có thể là chưa đủ . Vậy thì lý do đó là gì ? Cảm giác khó chịu khi tận mắt chứng kiến những đồng đội của mình bị thiệt mạng trong thế giới phim kinh dị đó là từ đâu mà có ? Bất lực sao ? Không phải .

" Hiệp , cố lên , cả Thẩm nữa . Hai người sẽ ổn thôi . Chẳng ai có thể cản bước được chúng ta . " Chủ thần " cũng không , và Buffalo lại càng không thể ! "

Hoàng hoà mình vào dòng người chen chúc nhau xuống bến , tự nhủ thầm trong bụng . Hắn lấy điện thoại trong túi quần ra rồi bấm số gọi cho Thẩm .

Cuối cùng thì hắn đã gặp lại Thẩm , thành viên " đặc biệt " nhất trong đội sau hơn một tuần thất lạc . Mặc dù không mấy khi chuyện trò với Thẩm , song hình ảnh một cô gái tận tụy đã nhiều lần cố hết sức để cứu chữa cho các thành viên trong đội , trong đó có cả Hoàng vẫn còn in sâu trong tâm trí gã . Với chiếc áo khoác dài màu ghi và những đường viền xẻ phá cách , trông Thẩm giống như đang đi hẹn hò hơn là phải rượt đuổi theo chân Buffalo một đoạn đường dài . Hoàng gặp Thẩm ở một nông trại gần Quốc Lộ 47 xuyên qua rừng Nossle , nơi mà kẻ lạ mặt tình nghi là Buffalo đang trú ngụ với Hiệp làm con tin . Hoàng nhú mày nhìn căn hộ âm u không một ánh đèn từ xa rồi khẽ thở phào một cái . Vẫn chưa có thông báo của " chủ thần " , điều đó có nghĩa là ít nhất cho tới bây giờ Hiệp vẫn được an toàn .

- Cô bảo rằng đã nhìn thấy Hiệp qua lớp cửa kính sau mui xe ? Có chắc chắn không ?

Hoàng vừa quan sát căn hộ ba tầng u ám nằm sâu trong rừng trước mặt mình vừa hỏi .

- Em cũng không chắc chắn 100% .. nhưng cái dáng vẻ và điệu bộ đó thì không lẫn vào đâu được . Bị trục trặc về giao thông , em và hơn hai trăm hành khách khác đã nghỉ lại ở nhà ga nửa tiếng để chờ đợi toa . Và em đã thấy hắn . Hắn kéo Hiệp lên cabin và phủ một cái chăn lên người cậu ấy . Thế là em bám theo gã tới tận bây giờ . Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây ? Chỗ này cách đồn cảnh sát tới mười ba cây số lận .

Tuyết nói với vẻ lo lắng , hai mắt nhìn Hoàng không chớp .

- Đó có phải là một chiếc xe tải nhỏ không ? Hoàng nhớ tới suy đoán của Tuyết lúc trước thì thuận miệng hỏi : À , tại sao cô nhận ra tôi nhanh vậy ? Tôi vẫn chưa gỡ bỏ lớp hoá trang mà ?

- Cái đó thì .. nghe giọng nói là .. em nhận ra anh luôn . Thẩm ngập ngừng đáp , sắc mặt thoáng lộ vẻ bối rối : Chúng ta ... báo cảnh sát chứ ?

- Không cần đâu , tôi đã báo từ nãy rồi . Bây giờ cô ở ngoài đây canh chừng , tôi sẽ đột nhập vào đó một mình thử xem sao . Nếu một tiếng đồng hồ nữa mà chưa thấy tôi trở ra thì hãy gọi vào số này , 047xxxxxx , người của FBI sẽ tới đón cô ngay . Nhớ rồi chứ ?

Hoàng nhấn mạnh câu cuối . Thực ra hắn cũng không trông mong gì vào người của FBI cả , và đó cũng chính là lý do hắn bỏ đi ngay mà không nói một câu nào với Tuyết và mấy người còn lại . Mặc dù Buffalo trong phim chỉ là một người thường không hơn không kém , song hắn vẫn chưa bao giờ đánh giá thấp gã . Tuyết dù sao cũng chỉ là người mới , cô ta làm sao có thể hiểu được độ nguy hiểm của một bộ phim có độ khó 15* cơ chứ ? Nếu để người của FBI ra tay can thiệp vào chuyện này , khả năng Hiệp bị gã giết hại là rất lớn .

Hoàng cẩn thận tiếp cận ngôi nhà , nhẹ nhàng như một con mèo hoang lướt trên đồng cỏ vậy . Chính vì lường trước được độ nguy hiểm của chuyến đi lần này nên hắn mới quyết định bỏ đi một mình . Hành động đơn lẻ có cái lợi là dễ xoay sở , không vướng mắc gì , song nếu sơ ý mắc bẫy thì chẳng thể trông mong vào ai ngoài chính bản thân mình được .

Hoàng sau khi thám thính một hồi thì quyết định xâm nhập căn nhà từ đằng sau , nơi có một bức tường cao nối với cửa phụ và ăn thông với phòng bếp . Một căn nhà gỗ ba tầng xây trong rừng sâu , chỉ hình dung thôi cũng đã thấy có điều không ổn rồi . Một bức tường cao 10 mét chẳng thể làm khó được gã . Hoàng khẽ rung mình một cái , toàn thân tiến vào trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn . Nếu đó là Bill , chắc chắn hắn sẽ gặp không ít phiền phức . Hoàng nép mình vào cánh cửa phòng bếp rồi cẩn thận nhìn vào trong . Bóng tối bao trùm . Hắn đứng im một lát để làm quen với bóng tối , đồng thời xác định được chắc chắn không có tiếng hô hấp nào ở xung quanh thì mới nhẹ nhàng trườn ra . Lấy một chiếc kính râm từ trong túi lên đeo vào mắt , Hoàng thầm nghĩ nếu cứu được Hiệp ra mà không phải chạm trán với Bill thì đúng là không còn gì hoàn hảo hơn . Mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng Sadako đúng là đã để lại một bóng ma không nhỏ trong tâm trí gã . Con người ta thường sợ hãi những thứ mà mình không biết rõ . Nỗi sợ của hắn với Bill là một ví dụ điển hình .

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng Hoàng cũng đã có được thứ mình cần . Nhìn cầu thang dẫn xuống tầng hầm sâu hun hút , hân hoi do dự một hồi rồi bước xuống . . Tầng hầm trong " The Silence Of The Lamb " chính là nơi Buffalo Bill dùng để giam giữ những nạn nhân xấu số của hắn chờ ngày lột da . Nếu may mắn, gã có thể cùng Hiệp thoát ra ngoài an toàn mà chẳng phải chạm trán Buffalo hay thứ gì đại loại thế . Hoàng thầm nghĩ .

Cẩn thận bước từng bước xuống tầng hầm , hắn có cảm giác như đang ở trong một ngôi nhà bỏ hoang vậy . Chẳng có chút dấu vết nào của người sống , ngoại trừ những con bướm đêm bay vờ vờ khắp nơi . Từ góc kẹt này sang góc kẹt khác , nơi này khúc khuỷu như là một mê cung . Có quá nhiều ngưỡng cửa phải cúi đầu , các xà ngang phải tránh . Nước nhỏ giọt và tiếng máy bơm kêu ro ro . Không khí lạnh và ẩm ướt . Thi thoảng lại có một con bướm đêm bay vào mặt gã . Càng xuống sâu , mùi hôi thối bốc lên càng rõ .

Bước xuống bậc thang cuối , đập thẳng vào mắt gã lúc này là một nhà xưởng có đèn sáng lơ mờ , loại đèn huỳnh quang mà hắn thường bắt gặp trong những quán bar trá hình ở Sài Gòn . Hắn đảo mắt nhìn quanh quan sát căn hầm . Bên cạnh những bồn rửa công nghiệp chứa đầy phoocmon bảo quản bị mạng nhện giăng đầy là những hình nhân được đặt trên kệ bằng gỗ sồi , với đủ loại hình dáng khác nhau . Chúng khoác trên người những bộ quần áo trắng lợt , với nhiều nếp gấp hình ống , các vai rộng và mảnh vải ngực . Chúng được đội tóc giả và có cái còn đeo cả mặt nạ da người . Hoàng chợt đứng tim khi va phải một hình nhân dựng sát sau lưng gã . Cái đầu của hình nhân vì va chạm mạnh mà rớt xuống cái giá treo cổ rồi cứ thế treo lủng lẳng , nở nụ cười vô hồn với hắn .

- Ai đang ngồi ở đó vậy ?

Với thị lực gấp mười mấy lần người bình thường trong trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn , hắn lập tức phát hiện ra có một bóng đen nhỏ thỏ đang ngồi ở cuối dãy hành lang sâu hun hút trước mặt . Nhìn đằng sau lưng thì hao hao giống Hiệp , song hắn cũng không chắc chắn cho lắm . Không có tiếng trả lời . Hoàng đang do dự không biết phải làm gì tiếp theo thì một tiếng " tách " nhẹ vang lên , cả căn hầm ngập tràn trong ánh sáng . Cùng lúc đó , bóng đen nọ cũng quay mặt về phía gã .

Cho tới tận tận sau này , Hoàng cũng chỉ lơ mờ nhớ rằng đó là một gã đàn ông nhỏ nhắn với cái lưỡi đỏ chót . Ấn tượng nhất là đôi mắt của gã , một đôi mắt làm người khác nhìn vào không khỏi rùng mình .

" Những .. chú .. cừu .. ngoan .. ngoan , tới .. lúc .. phải .. im .. lặng .. rồi . "

Đó là tất cả những gì còn đọng lại trong đầu óc hắn .

- Chúng mình li dị đi .

Gã đàn ông để tờ giấy lên mặt bàn rồi quay đi , từ đầu đến cuối vẫn không nhìn vào mắt người phụ nữ đứng trước mặt mình lấy một khắc .

- Em xin lỗi .

Người phụ nữ khẽ nói bằng giọng mũi , nếu không để ý thì chắc chắn chẳng thể nào nghe được . Có tiếng loạt soạt vang lên từ phía sau . Cho đến khi tất cả trở về về yên lặng vốn có , hắn mới lại nghe thấy hơi thở đều đều của đứa con trai ba tuổi đang nằm trong nôi .

Ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ soi vào bên trong . Đèn ngủ đã tắt từ lâu , hắn cảm thấy hơi lạnh lạnh . Cánh cửa ký ức bất giác thoáng hé mở , song lập tức bị sự ịch kỷ trong gã mạnh mẽ đóng lại .

Tất cả đã kết thúc rồi . Và chẳng phép màu nào có thể cứu vãn nổi .

Đặt lưng xuống giường , hắn từ từ chìm vào giấc ngủ mê man , không mộng mị .

- Học học ...

Hắn giật mình tỉnh dậy , trán ướt đầm mồ hôi . Vớ lấy chiếc gương soi đặt trên kệ , hắn chợt hoảng hốt khi thấy gương mặt của chính mình trong gương . Một khuôn mặt trắng nhợt không hề có chút sinh khí nào , đầu tóc thì rối bù như tổ quạ .

- Hoá ra là mơ sao ? Vậy mà cứ như thật vậy ... Hắn liếc mắt nhìn đồng hồ , thấy đã là sáu giờ sáng thì lấy tay vuốt mặt rồi đứng dậy bước ra khỏi giường . Bước xuống nhà ăn , vẫn chưa có ai ở đó cả . Mặc dù hơi lạ song gã vẫn không quên xử lý đĩa Choshoku trước mặt . Cũng phải thôi , tất cả mọi người vừa trải qua sáu ngày sống trong địa ngục , hôm nay tất nhiên là phải ngủ bù rồi , hắn thầm nghĩ . Sau bữa sáng , gã tự pha cho mình một ấm trà rồi ngồi thưởng thức . Đôi khi hai hàng lông mày của hắn hơi nhíu lại vì tự dưng liên tưởng lại những chuyện xảy ra trong giấc mơ kỳ lạ đêm qua , song rất nhanh đẹp nó ra khỏi đầu óc .

Đặt tách trà trên tay xuống , hắn khẽ mỉm cười .

Hôm nay hắn sẽ cùng Hằng ra ngoài dùng bữa .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 15: Thật Và Ảo

Bỏ tí thời gian like page Tăng Thư Viện nha mọi người

Ngày cuối trong The Ring , ngoài Hoài My và Phúc giam mình trong phòng ra thì mấy người còn lại đều chọn phương án ra ngoài giải trí để bình ổn lại tinh thần . Sáu ngày kinh hoàng vừa qua đối với họ đã là quá đủ , chẳng ai muốn tiếp tục ở trong cái khu nghỉ dưỡng ma ám này lâu thêm nữa . Lập là người rời khỏi khu nghỉ dưỡng Villa Log Cabin đầu tiên , mới bảy giờ sáng đã không thấy mặt mũi đâu rồi .

- Chị cũng hút thuốc à ? Thế mà bây giờ em mới biết .

Hoàng vừa đổ phin cafe vào cốc , hoà với kem sữa rồi lấy thìa khuấy đều vừa nói . Trước mặt hắn lúc này là một cô gái để tóc xoã ngang vai mặc áo liền váy màu xanh lá , đang thả hồn nhìn ra ngoài cửa sổ , nhìn vào nỗi cô đơn đang xoáy lốc sau làn nước hắt ra từ chiếc xe hơi vừa mới phóng vụt qua . Ngoài trời lúc này đang mưa . Cô gái gầy tro trên điều thuốc lá rồi mỉm cười , đôi mắt không giấu nổi vẻ buồn bã :

- Không có việc gì thì hút thôi , cũng chẳng có gì to tát cả .

Hoàng nhún vai rồi quay ra nhìn ngắm dòng xe cộ đang ngược xuôi ngoài đường , mãi một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói :

- Mười lăm người tham gia , và cuối cùng chỉ có sáu người sống sót . Không biết khi nào thì tới lượt mình đây ?

- Ai mà biết được ? Có thể là ngày mai , ngày kia .. ngay từ lúc bị " chủ thần " kéo vào thế giới này , chúng ta đã bị tước đi quyền tự định đoạt số mệnh của mình rồi . Hằng nói với về đùa cợt . Tự từ cũng là một giải pháp không tồi . Nhẹ nhàng và thanh thản , không phải chịu nhiều đau đớn . Tất cả là tùy ở cậu thôi .

- Ồ không , em vẫn còn ham sống lắm . Hoàng đáp lại lời nói đùa của Hằng bằng nụ cười nửa miệng , hai mắt nhất thời sáng rỡ : Thực ra cũng không đến nỗi quá bi quan , cái gì cũng có hai mặt của nó . Nếu may mắn sống sót qua vài bộ phim , chúng ta sẽ có không ít điểm số để cường hoá và trao đổi lấy vật phẩm ở chỗ của " chủ thần " . Rồi khi nhiệm vụ kết thúc , được trở về thế giới thực .. chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy hưng phấn rồi . Chị hiểu ý em chứ ?

- Ồ , cậu nói cũng đúng . Nhưng theo như tôi được biết thì trừ lượng cơ thể đã khai mở ra thì cậu chẳng mang được gì về thế giới hiện thực đâu , dù chỉ là một cắc . Hằng nhún vai đáp với vẻ chế giễu : Cậu nghĩ trở thành siêu nhân dễ như vậy chắc ?

- Vậy à , tiếc nhỉ .. Hoàng nghe vậy thì khẽ nhún mày rồi thở dài một hơi . Thôi cũng được , chí ít thì lúc đó mình cũng mạnh hơn người bình thường mười mấy lần , gọi là siêu nhân cũng không phải là quá . Thế nhưng điều đó sẽ giúp ích được gì cho bản thân gã cơ chứ ? Đã qua cái thời mà cơ bắp có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện từ lâu rồi .

- Sáu nhiệm vụ ... em khâm phục chị thật đấy , để đạt được thành tích đó thực chẳng đơn giản chút nào . Như em mới có ba nhiệm vụ đã trầy vi tróc vảy suýt chết mấy lần rồi nữa là . Chị có bí quyết gì không vậy ? bật mí cho thằng em này nghe với được không ?

- Bí quyết gì chứ . Hằng lắc đầu đáp : Chẳng qua cũng là do may mắn , đâu có gì đáng tự hào cơ chứ . Nhiều lúc cũng thấy mệt mỏi , muốn buông xuôi , nhưng còn quá nhiều thứ phải níu kéo , quá nhiều thứ không thể buông bỏ được . Thế là tôi lại can đảm tiếp tục giãy dụa , tiếp tục hy vọng rằng mình sẽ là một trong số những người sống sót trở về . Bí quyết ? Để xem nào ... có khi đó chính là bí quyết của tôi cũng nên , bởi nếu không có nó , tôi cũng không chắc là mình sẽ tồn tại được tới giờ phút này .

Hoàng chăm chú nhìn Hằng . Hắn thấy ở đó vẻ buồn thảm và tuyệt vọng , ẩn chứa đằng sau đôi mắt mạnh mẽ và kiên định thường ngày . Thử sức mạnh nào đã chống đỡ cho chị ta tới tận bây giờ ? Hắn thực sự tò mò về điều đó . Do dự một hồi , gã ngập ngừng hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ .. chị chưa bao giờ thấy mệt mỏi hay sao ?

- Tất nhiên là có rồi , tôi cũng là người chứ đâu phải là gỗ đá ? Thế nhưng .. cũng không thể dựa mãi vào đó để trốn tránh sự thật đúng không nào ? Cuộc sống là một đường chạy vượt rào , nếu không cố gắng thì ta sẽ không thể vượt qua bất kỳ rào cản nào . Nơi này thực ra cũng chẳng khác gì thế giới hiện thực , chỉ khác nhau ở mức độ khốc liệt mà thôi . Và ... cuộc sống cũng là một đường chạy tiếp sức . Chỉ cần tất cả chúng ta cùng đoàn kết và cố gắng hết sức thì nhất định sẽ giành được chiến thắng ... Hằng cười đáp : Đó là những gì mà tôi đúc kết được từ trước tới giờ , chỉ có đoàn kết mới làm nên sức mạnh . Tất nhiên , rồi sẽ có người phải gục ngã , lúc đó trách nhiệm sẽ đặt lên vai những người còn lại . Nếu tất cả mọi người đều đồng lòng chung sức , nhiệm vụ dù khó đến mấy cũng sẽ có cách vượt qua .

- T12 - Việt Nam Đội của chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu lần thay máu rồi , điều mà tôi thấy thiếu nhất bây giờ không phải là vấn đề thực lực , mà là một người có khả năng kết nối các thành viên trong đội thành một thể . Một người có thể làm chỗ dựa cho tất cả các thành viên trong đội . Từng chưa làm được điều đó . Anh ta quá cầu toàn và luôn đặt bản thân mình lên trên hết .

- Sắp tới rất có khả năng Tùng sẽ bỏ chúng ta mà gia nhập IOT , thực lực của T12 - Việt Nam Đội sẽ lại một lần nữa giảm mạnh . Sẽ có nhiều người phải chết hơn . Cậu cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi , nhiệm vụ tới nhất định sẽ rất khó khăn đấy . Không ngừng phấn đấu , không ngừng mạnh lên .. đó

là điều tiên quyết để sống sót trong cái thế giới này . Tôi tin rằng , cái ngày mà T12- Việt Nam Đội có một người đội trưởng đúng nghĩa của nó sẽ không còn xa nữa .

-Một người đội trưởng đúng nghĩa ư .. Hoàng khẽ lẩm bầm trong lòng . Cho tới bây giờ , hán đôi khi vẫn còn tự hỏi mình rằng , thế nào là một người đội trưởng đúng nghĩa ? Giống như những lời Hằng nói sao ? Khi mà đồng đội trở thành gánh nặng , hoặc trong trường hợp bắt buộc phải vứt bỏ người yếu hoặc tàn nhân để phục vụ cho mục đích của cả đội .. người đội trưởng sẽ có quyết định như thế nào ? Đừng đem ba mớ luân lý sắc mùi sách vở ra để nói trong trường hợp này . Bởi khi tánh mạng bản thân của chính bản thân mình bị đe dọa , sẽ chẳng có ai thêm để ý tới nó đâu .

Một người đội trưởng thực sự ...

Nửa đêm.

Những giấc mơ kỳ lạ vẫn ám ảnh Hoàng , như những cơn ác mộng dày vò cả đầu óc lẫn tâm hồn mỗi khi màn đêm buông xuống . Hán bật người dậy như một cái lò xo , hơi thở dồn dập , hai mắt trợn trừng . Có điều gì đó không ổn , Hoàng chắc chắn thế . Hán vẫn còn nhớ như in những gì vừa thấy trong cơn ác mộng đó . Nó như một cái máy quay soi cuộn phim mang nhãn hiệu “ tương lai “ vào đầu óc của gã vậy . Và nếu như những gì hán thấy trong mơ đó là sự thật , thì ngày mai Hằng chắc chắn sẽ ...

Hán vẫn còn đủ thời gian để hành động . Đúng vậy , cẩn thận còn hơn không . Hoàng hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi ngồi dậy thay quần áo . Còn tám tiếng đồng hồ nữa , hán phải thuyết phục Hằng rời khỏi khu nghỉ dưỡng bị ma ám này ngay bây giờ . Bởi chuyện đó nếu hán không nhằm thì sẽ xảy ra ngay tại đây , ngay tại khu nghỉ dưỡng Villa Log Cabin khởi nguồn cho ác mộng này . Phải tránh Sadako càng xa càng tốt , tránh xa nơi này càng xa càng tốt . Con ác quỷ đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất khỏi thế gian như mấy người Trương Chấn Vũ đó quả quyết , ít nhất là cho tới thời điểm này .

- Cậu ... cậu định làm gì ? Hằng vừa kéo chăn lên vừa thét lên với vẻ kinh hoàng .

- Em .. Hoàng tất nhiên là nhận ra được ánh mắt khó chịu của Hằng đang nhìn mình . Thề có ông trời chứng giám , vừa này hán chẳng nhìn thấy gì cả , tới màu chiếc áo lót thấp thoáng đó chính xác là xanh hay đen cũng không rõ nữa . Sau một hồi cân nhắc , hán quyết định làm ra vẻ nghiêm túc , vừa bước lùi lại vừa nói :

- Em chờ chị bên ngoài nhé , có việc quan trọng lắm .

Thế nhưng hán vừa lui tới gần cửa sổ thì đã sợ tới lạnh hết cả người . Bên ngoài ban công khu nghỉ dưỡng Nam Hakone hiện giờ đang có hàng trăm bóng trắng vật vờ vây kín cửa ra vào . Tâm trạng bay bổng của gã lập tức bị đập nát bởi một cõi thế giới hiện tại và niêm quần thất , một cõi thế giới đầy những hồn ma đang kêu gào chỉ chờ nuốt chửng lấy hán . Hoàng quay ngoắt lại nhìn Hằng lúc này đang ôm chăn nằm trên giường , hai mắt sáng rực gần giống :

- Rồi khỏi nơi này , nhanh lên !

Hằng có vẻ cũng đã nhận ra điều gì đó , sắc mặt nhất thời tái đi , song vẫn ngồi yên không động đậy . Hoàng lúc này đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn , hai mắt sáng rực như ngọn đèn pha trong đêm đen u tối . Hán chạy lại gần định giục Hằng song cánh tay vừa chạm vào người thì đã bị chị ta gạt ra . Hằng thu mình vào một góc , nhìn hán bằng cặp mắt lạ lùng và run sợ . Hoàng gấp tới nỗi chẳng kịp suy xét gì nữa , cứ thế ôm Hằng vào lòng rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài .

Hoàng vừa chạy ra ngoài cầu thang thì đã chạm trán hai oan hồn Sadako đang bò từ dưới lên . Một con giơ cánh tay gầy guộc xương xẩu về phía gã , cái miệng ngoác rộng ra , đen ngòm và tòm lồm . Hoàng sầm mặt tung chân đá thẳng vào người nữ quỷ nọ , nó chỉ kịp kêu ré lên một tiếng rồi ngã lăn lông lốc xuống dưới . Con thứ hai cũng bị hán hạ bằng phương pháp tương tự . Trong khi đó Hằng ở trên lưng không hiểu sao cứ luôn tay cào cấu lên người hán , còn há miệng cắn vào vai gã nữa .

Mặc dù thấy cô có những hành động khác lạ so với mọi ngày , song giờ Hoàng không còn tâm trạng nào để để ý tới nó nữa . Bên dưới cầu thang , có rất nhiều ma nữ trắng bệch thân hình vằn vện đang thi nhau bò lên đây , con nào con nấy đều giương hai hốc mắt đen ngòm và gương mặt trắng bủng beo nhìn gã . Không biết mấy người Tùng đi đâu rồi nữa ? Một ý nghĩ thoáng vụt qua đầu óc hán .

Nhìn đám oan hồn đông nhưng nhúc bên dưới , Hoàng do dự một hồi rồi quay trở lại ban công . Rõ ràng nhảy từ tầng ba xuống dưới khả thi hơn phải đối đầu với bọn ma nữ đang xếp hàng chặt kín chờ hán phía bên kia rất nhiều . Hoàng khẽ động tâm , một thanh tre xanh bóng lập tức hiện ra trong tay . Tới lúc này thì hán cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thắc mắc về việc này nữa . Hành động của Hoàng bây giờ hoàn toàn do Bản Năng Sinh Tồn chi phối , các loại trực giác và dự cảm nguy hiểm , kỹ xảo chiến đấu và không chế sức mạnh bản thân đều không ngừng tràn vào óc gã . Hoàng vừa tiếp đất thì đã rơi vào vòng vây của mấy chục nữ quỷ bên dưới , con gần nhất chỉ cách hán có hơn năm mét . Vô số cánh tay trắng bệch phóng tới tấn công , nhưng bị gã tránh không sót một cái nào .

Cùng lúc đó , Hoàng cảm thấy một luồng sức mạnh bộc phát trong nháy mắt lan toả mọi ngõ ngách trong cơ thể , giống như một cây củi khô gặp lửa , được thể bùng cháy dữ dội hơn bao giờ hết . Hán chỉ vừa mới động ý niệm là đã áp sát một quỷ hồn gần nhất . Magic Bamboo vung lên loang loáng , một gậy đánh tan xác bốn quỷ hồn cùng lúc . Nếu bây giờ có người ngoài nhìn vào thì chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc , bởi chỉ cần hán xuất hiện ở đâu , số quỷ hồn ở đó đều bị giết sạch không còn một mống . Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu đã nghiêng hán về một phía .

Vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên , cả người Hoàng vậy đầy máu . Hằng ở sau lưng hán thì vẫn không ngừng giãy dụa , thậm chí còn cất tiếng chửi thề nữa . Hán lấy tay quệt vết máu trên má làm nó loang ra một mảng lớn rồi chạy thẳng tới chỗ mấy chiếc xe hơi đậu gần đó . Mấy hồn ma Sadako cản đường đều bị Magic Bamboo trong tay hán một gậy đánh chết tươi .

Hoàng chui vào trong xe rồi nổ máy . Hán đưa cánh tay áo lên mũi người , hai hàng lông mày nhất thời nhíu chặt lại .

Mùi máu người ...không thể sai được .

Thế là thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 16: Manh Mối ?

Quán Arant , trong tiếng nhạc cổ điển êm dịu , Tuyết vừa mân mê cốc cafe trong tay vừa đánh giá cô gái trẻ ngồi trước mặt . Đó là một cô gái tóc vàng lạnh lợi với đôi mắt huyền và hai bên má hây hây đỏ , nhân vật chính trong " The Silence Of The Lamb " Clarice Starling , nữ tập sự FBI . Có lẽ là do thời tiết , Nevada lúc này càng lúc càng ẩm và lạnh hơn . Một ít sương mù đến từ sông Mississippi , trôi bồng bềnh ngang tầm người trên bãi đậu xe rộng lớn . Tiếng nhạc vẫn dập dùi vang lên , là bản Ode To Joy của Beethoven .

- Cô muốn biết những gì ? Chẳng lẽ đồng hồ sơ của bạn trọng án vẫn chưa đủ hay sao ?

Clarice cầm tấm thẻ chứng minh thân phận trong tay lên coi một hồi rồi nhũn mày nhìn Tuyết hỏi .

- Tất cả những gì bác sĩ Hannibal Lecter đã gợi ý cho cô về Buffalo Bill . Điều này rất quan trọng .

Tuyết gật đầu đáp .

- Tại sao cô lại có hứng thú với việc này ? Clarice hỏi với vẻ ngờ vực . Một năm trước , ban hình sự Baltimore và FBI đâu có ai chịu tin lời cô nói . Họ coi cô như một đứa trẻ chưa ráo máu đầu vậy . Cũng phải thôi , làm sao họ có thể đặt niềm tin vào một sinh viên còn chưa ra trường như cô được chứ . Vậy mà vị phó thanh tra FBI này hôm nay lại tự dưng có hứng thú với cô đến vậy , bảo sao Clarice không nghi ngờ cho được ?

Nếu đã từng xem qua The Silence Of The Lamb thì ai cũng biết , người duy nhất biết rõ về Buffalo chính là bác sĩ Lecter , nhân vật phản diện chính trong phim . Trí tuệ và sự hiểu biết về tâm lý con người của ông ta làm người khác phải hoảng sợ mỗi khi có cơ hội tiếp xúc . Rất tiếc , trong nhiệm vụ lần này của " chủ thân " , bác sĩ Lecter đã vượt ngục từ trước khi bọn họ đặt chân vào đây được hơn một năm rồi . Và Clarice , nhân vật nữ chính trong phim chính là sợi dây liên kết duy nhất với ông ta trong thời điểm này .

Tuyết đã tìm Clarice ngay khi biết mình được " chủ thân " ném vào thế giới này với thân phận là phó thanh tra FBI , thế nhưng cô lại gần như mất tích khi đang trên đường đi công tác . Tới khi người của FBI điện về báo đã tìm được tung tích của Clarice , Tuyết mới khẽ thở phào . Vậy là 30% thất bại mà cô lo lắng kia đã giảm xuống chỉ còn 10% , tất nhiên là tính tới thời điểm này .

- Tôi đã xem lại hồ sơ vụ án . Những thông tin mà bác sĩ Lecter bật mí rất có ích cho việc điều tra . Ông Crawford cũng có cùng quan điểm đó với tôi . Bác sĩ Lecter đã vượt ngục được hơn một năm và bật vô âm tín cho đến giờ , vậy nên giờ chỉ có cô là giúp ích được cho việc điều tra của chúng tôi .

- Crawford ? Thật vậy sao ? hai má của Clarice hồng lên trông thấy , mắt sáng ngời . Công sức của mình được người khác thừa nhận , đó là một niềm vui lớn không thể diễn tả được bằng lời . Nếu cô biết tất cả chỉ là lời nói dối , và Crawford đã loại bỏ cái tên Clarice Starling ra khỏi trí nhớ từ rất lâu rồi thì không hiểu sẽ có thái độ gì nữa .

- Đúng vậy , nếu những thông tin của cô thực sự hữu ích với việc điều tra , cứu được con gái của bà Thượng Nghị Sĩ , cô sẽ là người có công đầu . Trở về chủ đề chính của chúng ta ngày hôm nay nhé , bác sĩ Lecter đã nói những gì với cô về Buffalo ? Hãy cố nhớ lại và liệt kê lại tất cả , tôi sẵn sàng lắng nghe rồi đây . Tuyết nói với vẻ nghiêm túc .

- Bác sĩ Lecter là một con người vô cùng tài giỏi , tôi chưa từng gặp ai có đôi mắt kỳ lạ như ông ta , một đôi mắt như thể muốn lột trần người đối diện . Trước khi người ta bắt ông ấy về tội giết người , bác sĩ Lecter đã hành nghề rất xuất sắc khoa tâm lý học trong nhiều năm . Ông ta đã làm nhiều cuộc giám định tâm lý học cho các tòa án của Maryland, Virginie và nhiều tiểu bang khác của miền đông duyên hải , và tiếp xúc với rất nhiều kẻ điên phạm tội . Chính Crawford cũng đã từng thừa nhận tài năng của ông ta trước mặt tôi . Clarice chậm rãi nói .

- Tôi biết , con người tài giỏi đó đã từng giết hại chín người và vượt ngục thành công vào tháng hai năm ngoái . Hãy quay về chủ đề chính đi , ông ta đã nói gì với cô ? Tuyết không kiên nhẫn cắt lời .

- Ông ta đã tiên đoán được trước việc Buffalo sẽ lột da đầu nạn nhân thứ ba , cả con bướm đêm trong miệng họ nữa . Những thông tin đó đều được FBI bảo quản tối mật , ngoài Buffalo và những thành viên trong tổ chuyên án ra thì chẳng có người thứ ba nào biết cả . Cô hiểu tôi đang nói gì chứ , Tuyết ? Rõ ràng ông ta đã biết trước điều gì đó hoặc từng tiếp xúc với hung thủ , vậy mà chẳng một ai chịu tin những gì tôi nói ...

Clarice nhấn mạnh câu cuối với vẻ bức tức . Tuyết đang định mở miệng nhắc thì cô bỗng nói tiếp :

- Bác sĩ Lecter từng nói với tôi rằng Buffalo không phải là một người tàn ác . Hắn giết người đơn giản chỉ vì sự thèm muốn . Đó là cách mà bản chất hắn hành động .

- Còn gì nữa không ? Tuyết hỏi .

- Hắn ở trong một căn nhà chứ không phải một căn hộ .

- Chỉ có vậy thôi sao ? Tuyết khẽ nhủ mày

- Để xem nào .. Clarice lấy tay chống cằm suy nghĩ . Rồi như đột nhiên nhớ ra được điều gì đó , cô nói với về ngập ngừng : À , tôi nhớ rồi , còn một chuyện nữa . Một ngày như bao ngày khác , tôi theo lệnh của Crawford tới lấy thông tin từ ông ta , hôm ấy bác sĩ Lecter có tán gẫu với tôi về một phạm nhân bị giam trong đó . Anh ta tên là gì nhỉ ... đúng rồi , Sammie . Thực sự thì cho tới bây giờ tôi vẫn chưa hiểu được ẩn ý của ông ta ... bác sĩ Lecter chắc chắn đã ám chỉ điều gì đó về vụ án , ông ấy thừa hiểu mục đích của tôi tới đó là gì mà . Tôi vẫn nhớ rất rõ .. ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm mình khi ấy , một đôi mắt tràn ngập vẻ chế giễu .. nhất định là thế , chỉ là ... tôi thực sự không hiểu được mà thôi .

- Kể lại cho tôi nghe đi . Tuyết nói . Clarice hỏi mượn cô giấy bút rồi cặm cụi viết một hồi . Tuyết nhận tờ giấy từ tay cô ta , đó là một đoạn văn ngắn được viết bằng bút chì nguyệt ngọc và sai chính tả .

TÔI MUỐN NHÀN THẤY JEDU

TÔI MUỐN ĐI CÀNG CHÚA GIÊ XU

TÔI CÓ THỂ ĐI CÀNG JÉDU

NẾU TÔI NGOAN NGOÃN

SAMMIE

- Sammie là ai ? Tuyết hỏi .

- Một trong số những nạn nhân xấu số giam gài chỗ bác sĩ Lecter trong nhà tù Cục Quốc An . Sau cái đêm mà ông ấy nói chuyện đó với tôi , anh ta đã tự tử trong phòng giam với cái khay nhôm đựng thức ăn và không bao giờ có thể ngâm nga bài hát đó được nữa . Bác sĩ Lecter nói với tôi rằng , đó là sự kết thúc tất yếu của sự khép mình và tự hủy nhân cách . Barney , người quản lý ở đó thì cam đoan với tôi rằng cái chết của anh ta có liên quan tới bác sĩ Lecter . Bằng cách nào đó , ông ta đã ám thị với gã . Và thế là Lecter bị phạt không báo chí , không ăn đêm suốt hai tuần liền , ngay cả cái bệ xí của ông ta cũng bị người ta lấy đi mất .

- Khoan đã nào , một bài hát ? Đây mà là một bài hát à ? Tuyết cau mày nhìn mẫu giấy viết sai chính tả tùm lum trong tay nhủ mày hỏi .

- Đúng vậy , những lỗi chính tả đó cũng là của Sammie , tôi vẫn còn nhớ như in cái cách mà hắn ngâm nga nó . Clarice vừa hát khe khẽ vừa lấy tay gõ nhịp thật nhẹ trên bàn , trông cô lúc này giống hệt một con gà mái đang mổ miếng bánh mì cứng trên mặt đất vậy .

- Đó là một sự tiến triển , bác sĩ Lecter có nói với tôi rằng Sammie đã tiến bộ hơn rất nhiều kể từ khi được ở gần ông ấy . " Gã đã biết được " Jesus " và " Chúa Giê su " thực ra chỉ là một người duy nhất , cô không biết sự tiến bộ đó to lớn tới nhường nào đâu " Đây là nguyên văn lời ông ấy nói với tôi . Tôi vẫn chưa thực sự hiểu nó có ý gì , nhưng linh cảm cho tôi biết , đó nhất định không phải một câu chuyện phiếm vô thưởng vô phạt .

- Còn gì nữa không ? Tuyết dường như đã hết kiên nhẫn để tiếp tục lắng nghe về đề tài này .

- Hết rồi , à , khoan đã . Clarice thở hắt ra một hơi , hai gò má cũng bớt hồng hơn trước rất nhiều . À , bác sĩ Lecter còn đưa cho tôi một số tư liệu nữa , đều là những chuỗi trắc nghiệm tâm lý khảo sát tội phạm học . Xem nào , chuỗi trắc nghiệm thang độ Wechsler - Bellevue , trắc nghiệm Rorschack , trắc nghiệm cá nhân con người - cây - nhà , đương nhiên là có trắc nghiệm nhiều giai đoạn của Minnesota , và hai , ba thứ khác nữa . Có lẽ ông ấy muốn gợi ý tôi hãy tìm Buffalo dựa theo phương pháp đó . Với trắc nghiệm con người - cây - nhà , ông ta đã bảo với tôi rằng hãy điều tra và khoanh vùng những kẻ không vẽ mặt người phụ nữ trước tiên . Tôi đã thử điều tra theo hướng này , nhưng cuối cùng vẫn đi vào bế tắc .

- Một người phụ nữ không có mặt ? Tuyết trừng mắt nhìn Clarice như một con báo mẹ ngắm nghía bữa ăn tối của mình vậy . Rồi như phát hiện ra điều gì , cô đứng vụt dậy nói bằng giọng ra lệnh :

- Hãy đưa cho tôi những tài liệu đó , ngay bây giờ . Đừng nói là cô đã làm mất chúng rồi nhé ?

- Chúng ta đi luôn chứ ? Clarice hỏi .

Bản tin thời sự hôm nay trở nên nóng hơn bao giờ hết . Người ta đã phát hiện ra kẻ bắt cóc con gái của bà Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin , người đàn ông bị nghi ngờ là Buffalo Bill , kẻ sát nhân đã hoành hành và gieo rắc tội ác khắp nước Mỹ suốt hai năm trở lại đây .

Mười hai giờ hai mươi lăm phút đêm (giờ địa phương) , nhân viên chỉ huy văn phòng FBI tại Memphis đã điện khẩn về bộ chỉ huy Washington , báo rằng đã phát hiện Catherine Baker Martin nằm trong tay một người đàn ông lạ trú gần quốc lộ 47 , nhờ sự giúp đỡ của một quân chúng giấu tên gọi thẳng tới tổng đài . Lực lượng cảnh sát thành phố Memphis đã ngay lập tức tiến hành bao vây và nhận sự kháng cự vô cùng quyết liệt . Hiện giờ người của FBI và cảnh sát địa phương vẫn đang tiến hành vây bắt người đàn ông này trên Đại lộ Virginia , bang Memphis . Thành phố Tennessee lập tức bị phong tỏa . Biệt đội phản ứng nhanh và biệt đội chống khủng bố đều đã lên đường . Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin đã đứng ra đích thân chỉ huy chiến dịch truy bắt , và

hiện đang cùng đội tùy tùng của mình bay từ Florida tới Memphis .

Ảnh của người đàn ông này chỉ trong nửa giờ đã lan truyền trên hầu hết các các phương tiện thông tin đại chúng với tốc độ chóng mặt .

- Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy trong ngôi nhà đó ?

Thư Lệ nhìn Thẩm đăm đăm , như muốn tìm ra sự thật ẩn giấu đằng sau khuôn mặt phấn son nhoè nhoẹt ấy . Thế nhưng cô đã phải thất vọng , bởi thứ mà Thư Lệ nhận được chỉ là cái lắc đầu của Thẩm .

- Có lẽ anh ấy đã bị " L " thao túng và điều khiển , như những gì mà hắn đã làm với Lập và Hoài My trước đây vậy . Thắng xoay ghế lại , hai tay khoanh trước ngực nói với vẻ u ám hiện rõ trên gương mặt : Với tình hình này , nếu anh ấy tiếp tục chống cự với người của chính phủ thì ... chúng ta phải chuẩn bị tâm lý đề đối phó với mọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra . Cụ thể là ...

Thắng do dự một hồi rồi dừng lại không nói nữa . Bây giờ dù muốn hay không thì họ cũng phải cắt đứt mọi mối liên quan với gã đội trưởng kia , nếu không muốn bị người của FBI sờ gáy . Đó là lối thoát và cũng là lựa chọn duy nhất của bọn họ lúc này . Thư Lệ nín thở nhìn chăm chăm tấm ảnh người đàn ông với mái tóc vàng lượn sóng xuất hiện nhan nhản trên màn hình , cùng những thước phim chiếu cảnh hắn xô sát với lực lượng vũ trang được cánh phóng viên thu lại . Gương mặt vô hồn và điên cuồng kia ... đó không phải là Hoàng mà cô biết .

Không được , cô phải làm một cái gì đó .

- Tôi .. Thẩm nhìn theo bóng của Thư Lệ cho tới khi khuất hẳn sau cánh cửa phòng điều tra , miệng khẽ mấp máy muốn nói gì đó song lại thôi .

- Hy vọng rằng cô ấy không làm điều gì ngu ngốc . Thắng khẽ thở dài rồi vội lấy điện thoại quay số gọi cho Tuyết , ngược cặp mắt mệt mỏi nhìn lên cuốn lịch treo tường treo trước bàn làm việc .

Còn hai mươi hai ngày nữa .

Bước chân ra khỏi sở cảnh sát , Thư Lệ ngược mắt nhìn trời . Tại điểm cao nhất trên đường chân trời , cô thấy một vầng trăng lưỡi liềm nhỏ bé , nhợt nhạt và cong như một lưỡi câu bằng xương . Mưa đã bắt đầu nặng hạt , đường phố vắng hoe chẳng có một bóng người .

Cô phải chặn hắn lại . Với khả năng linh cảm và kỹ năng thao không dây đàn (String- Manipulation) , có lẽ cô sẽ làm được . Một cú đánh bất ngờ vào gáy như anh ấy đã từng làm với Hoài My và Lập chẳng hạn .

Thư Lệ biết , bây giờ cô không thể tiếp tục dựa vào hắn được nữa .

Hắn đang cần cô hơn bao giờ hết .

Xách ba lô đi dọc theo đại lộ Hoàng Hôn , Thư Lệ vừa bước vừa nhìn trước ngó sau , mong có một chiếc taxi nào đó đi ngang qua . Và cô đã không phải thất vọng . Sau khi đi được tầm 100 mét , cô thấy một chiếc xe tải màu nâu đang đậu phía bên kia đường , giữa các xe cấm trại và các rờ moọc tàu . Phù , Thư Lệ khẽ thở phào một cái .

Lúc cô sắp sửa đi ngang qua đó , một ánh đèn bất chợt bật sáng trong sương mù ... Đó là một chân đèn có chụp , nó chiếu sáng một ghế bành được bọc bằng vải có in hình bông hoa đỏ thật lớn , giống như chúng vừa mới nở trong sương mù vậy .

- Xin lỗi , anh có thể chờ tôi tới nhà ga bây giờ được không ạ ?

Một người đàn ông bước xuống từ phía sau xe . Trong ánh đèn , Thư Lệ thấy cánh tay phải của gã bị băng bột và treo trên băng chéo . Gã giữ nó bằng cánh tay lành lặn còn lại và cố nhấc cái ghế lên bằng đầu gối . Cái ghế rớt xuống . Gã đứng lên và chùi ngón tay dính đất vào quần . Cô không hề cảm thấy tí nguy hiểm gì từ gã .

- Rất sẵn lòng , thưa cô . 15\$, cô có thể vào xe trước để tránh mưa , tôi còn vài chuyện phải làm với cái xe cà tàng này , nhưng cô có thể yên tâm , không lâu nữa đâu .

Gã đàn ông nói bằng giọng hết sức căng thẳng , không phải của dân địa phương .

- Đề tôi giúp ông một tay - Thư Lệ nhún mày đề nghị .

- Thật thế sao ? Xin cảm ơn .

Ánh đèn chiếu sáng phần dưới mặt gã làm biến dạng các nét , nhưng Thư Lệ vẫn thấy rất rõ thân hình của gã . Gã mặc quần kaki , áo da nai được mở rộng trước ngực đầy tàn nhang . Cằm và gò má của hắn hoàn toàn trơ trọi , láng như da của đàn bà vậy , hai mắt chỉ là hai điểm long lanh trong vùng tối của gò má . Gã nhìn cô chăm chăm . Thư Lệ đã quá quen với điều này . Khi cô bước lại gần cánh đàn ông , ít nhất 7/10 trong số họ phải ngạc nhiên vì thân hình của cô và có người che giấu phản ứng của mình tốt hơn người khác . Tất nhiên , gã tài xế này không nằm trong số ít ỏi đó .

- Tốt lắm . Gã nói .

Người gã thoát ra một mùi vô cùng khó chịu . Thư Lệ nhận thấy áo gã dính đầy lông , vài sợi trên vai và ở cánh tay đều quần . Họ dễ dàng khiêng cái ghế lên sàn của chiếc xe tải.

- Chúng ta hãy đẩy nó về phía trước, cô nhé ! Gã leo vào bên trong để dịch chuyển vài món đồ , mấy cái chậu lớn người ta thường dùng để thay nhót xe và một cái tôi nhỏ quay tay.

Họ đẩy cái ghế bành đến sát các băng ghế.

- Quần áo cô mặc là cỡ bốn mươi bốn phải không? - Gã hỏi.

- Xin lỗi, ông muốn nói gì?

- Cô có thể đưa cho tôi cuộn dây thừng được không ? Ngay dưới chân cô đó.

Khi Thư Lệ khom người xuống , gã lập tức đập mạnh vào ót cô bằng cánh tay băng bột . Đó là một chiếc kim chích điện . Mới đầu Thư Lệ còn tưởng mình vừa đụng đầu vào thành xe , song cô rất nhanh nhận ra rằng mình đã lầm . Cánh tay bó bột đó lại đập xuống một lần nữa , mạnh mẽ và dứt khoát . Hai mắt Thư Lệ hoa lên , đầu nặng trĩu . Gã đánh cho đến khi cô té nhào trên cái ghế bành , lăn xuống sàn xe và nằm bất tỉnh.

Gã đàn ông đứng canh cô một lúc , sau đó tháo miếng băng bột và cái khăn chéo ra . Hắn nhanh chóng thu hồi cái đèn và đóng cánh cửa sau xe lại.

Gã xoay người Thư Lệ lại và soi ngọn đèn pin nhìn số của chiếc áo cánh . Hôm nay cô đã mắc phải một sơ sót chết người , đó là quên không mặc bộ Vê Suit.

- Hay lắm . Hắn thốt lên.

Gã cắt đôi cái áo ở phía sau lưng bằng kéo y khoa và lấy nó ra , còng hai tay cô ra đằng sau lưng . Hắn trải một tấm bạt xuống sàn xe và quần nó quanh người Thư Lệ . Gã dùng ngón tay sờ nắn bộ ngực của cô qua lớp áo lót , để đánh giá sức nặng và độ mềm dẻo của chúng.

- Hay lắm.

Gã đàn ông lật người cô lại và xem xét phần sọ bằng cách bới mớ tóc dài óng mượt của cô. Ồn chúa , những cú đánh ban nãy của hắn không làm cho cô bị thương.

- Hhhaay llaámm.

Bill nở nụ cười cuồng nhiệt . Hắn sắp có thứ mình muốn rồi , chắc chắn là như vậy .

Một chiếc áo vét có nệm vú .

Chiếc xe tải màu nâu nỏ máy rời đi dưới cơn mưa nặng hạt . Một tia sét rạch ngang bầu trời , thứ ánh sáng in lò mờ trên mặt người mù . Tất cả lại chìm vào quên lãng .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 17: Phá Vây (1)

- Alo , chị Tuyết , có chuyện lớn rồi , chị mau ...

Vừa có tín hiệu kết nối , Thắng đã nói như hét vào trong ống nghe điện thoại . Không để hắn nói hết câu , Tuyết cắt lời :

- Được rồi , tạm gác cái " chuyện lớn " đó của cậu lại đi và nghe cho rõ những gì tôi sắp nói đây . Không còn thời gian để đùa nữa đâu . Ngay bây giờ cậu hãy lập tức liên lạc với ba trung tâm phẫu thuật về chuyển đổi giới tính hiện nay trong địa phận nước Mỹ : John Hopkins , trường Đại Học Minnesota và trung tâm y khoa Columbus . Hãy lọc trong đó danh sách những kẻ bị từ chối khi làm thủ tục chuyển đổi giới tính trong vòng năm năm trở lại đây cho tôi . Có cần tôi nhắc lại tên ba trung tâm đó không hả ?

- Chờ một chút . Thắng vớ lấy cuốn sổ nhỏ và chiếc bút bi đặt trên bàn làm việc . Hắn cẩn nhẹ đầu bút bi theo thói quen rồi nói vào trong điện thoại :

- Ok , em sẵn sàng rồi . Chị nói tiếp đi .

- Điều tra lý lịch tư pháp của tất cả bọn họ , chú ý tới những kẻ từng có tiền án tiền sự và sống độc thân tại tiểu bang Ohio , nơi mà tôi ra lệnh cho cậu khoanh vùng điều tra mấy hôm trước đó , nhớ chứ ? Bất cứ một kẻ đồng tính nào muốn làm phẫu thuật trong thời đại này ở Mỹ đều phải làm một bài trắc nghiệm nhân cách , đó giống như một thủ tục bắt buộc vậy . Cậu hãy lọc ra và tìm trong số đó một người đàn ông da trắng mà kết quả trắc nghiệm

khác hẳn với những tên chuyên đổi giới tính thực thụ . Nghe này , có ba đặc điểm chính mà cậu phải ghi nhớ , cầm lấy bút và bắt đầu chép đi .

- Rồi ạ .

- Thứ nhất , với trải nghiệm con người - cây-nhà , hãy tìm những kẻ không vẽ mặt người phụ nữ trước tiên . Thứ hai , tìm trong bài trải nghiệm nhân cách hình vẽ một ngôi nhà không có những tô điểm thuộc vào loại " một tương lai xán lạn " , không có xe đẩy con nít trước cửa , không có rèm ở cửa sổ , không có hoa trong sân ... Đó chính là ngôi nhà mà Bill vẽ , cậu hiểu chứ ?

- Thứ ba , người ta có hai loại phác thảo bắt buộc dành cho những tên chuyên đổi giới tính : cây liễu rủ với cành lá sum suê và các chủ đề về sự hoạn . Những cây bị xén ở bìa hình vẽ của trang giấy , các hình ảnh về sự hoạn , tất cả những thứ đó đều tràn đầy sức sống trong hình vẽ của các tên chuyên đổi giới tính thực thụ . Cái cây của Bill sẽ rất khác với số còn lại . Nó rất rùng rợn . Cậu có nghe rõ không ? Rùng rợn . Tôi có nói nhanh quá không đấy ?

- Tóm lại , việc của cậu bây giờ là phải cố gắng có được danh sách của một người bị tước , hai hoặc cả ba trung tâm trên từ chối phẫu thuật chuyển đổi giới tính . Trước hết hãy kiểm tra những tên bị từ chối về lý lịch tư pháp , nhất là những tên trộm . Trong số những tên bị từ chối vì quá khứ phạm tội , cậu hãy tìm các trường hợp có liên quan đến một số vấn đề nghiêm trọng thời thơ ấu , được kết hợp với bạo lực . Kế tiếp , cậu hãy chuyển sang các trải nghiệm . Một người đàn ông da trắng , khoảng 35-40 tuổi hơi to con và có vấn đề về thần kinh , có thể là tâm thần phân liệt hoặc đa nhân cách . Nghe này Thắng , hẳn ta không phải là một tên đồng tính thực thụ . Hẳn tưởng mình là thế , hẳn không hiểu tại sao người ta lại từ chối giúp đỡ mình và điều đó làm cho hẳn phần nộ . Hãy bắt tay vào làm ngay bây giờ đi !

- Được rồi , chị Tuyết , em nhớ rồi . Bây giờ thì tới lượt chị nghe em nói . Chắc chị chưa xem bản tin thời sự nhanh vừa phát trên truyền hình đúng không ? Có chuyện lớn rồi , còn quan trọng hơn cả việc truy tìm tung tích của Buffalo nữa . Em và Thẩm đang chờ chị về để bàn đây .

- Chuyện gì ? Theo lời kể của Thắng , sắc mặt của Tuyết cũng càng lúc càng khó coi . Mặc dù biết " L " chắc chắn sẽ giờ trò , song cô thực sự không ngờ đối phương lại sử dụng thủ đoạn này ... " Được , được lắm ! " Tuyết hít một hơi dài , cố dằn nỗi bức bối trong người lại rồi gằn giọng :

- Không cần nói thêm nữa , tôi hiểu rồi . Nghe này Thắng , đẹp ngay những thứ tôi vừa nói cho cậu đi . Việc cậu phải làm bây giờ là thả tự do cho hai người Lập và Hoài My và nhanh chóng rời khỏi phòng điều tra . Tôi đang ở trên đường St.Lanks , nửa tiếng nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở trước cửa bệnh viện Baltimore . Vậy nhé .

- Vâng . Thắng nặng nề cúp máy rồi đứng dậy cầm chìa khoá rời khỏi phòng điều tra . Qua cách nói của Tuyết trong điện thoại , gã cũng đã lờ mờ nhận ra rằng .. thời gian dành cho mấy người bọn hắn đã không còn nhiều nữa .

" Cách ! " Cánh cửa phòng cách li bằng thép dày 20mm lập tức hạ xuống khi Barney đóng cầu dao điện . Hoài My và Lập không hện mà cùng nhìn về phía Thắng lúc này đang dùng chìa khoá mở cửa nhà giam . Hình như vẫn chưa đến giờ cơm mà ? Cả hai rất nhanh phát hiện ra sự hiện diện của Thẩm . Vậy là chỉ còn hai trong số mười lăm người được " chủ thần " lựa chọn tham gia nhiệm vụ lần này chưa liên lạc với bọn họ . Đó là Liên và Hiếu , hai tân nhân may mắn sống sót qua " Kungfu Hustle " .

À không , vẫn còn một người nữa ...

Nếu nói phòng riêng của Hoài My và Lập lúc này là một căn hộ thu nhỏ với đầy đủ tiện nghi thì cũng chẳng có gì là quá đáng , thứ mà họ thiếu chỉ là sự tự do . Thắng ho một tiếng rồi nhìn cả hai người lúc này đang ngồi trên giường đọc báo nói :

- Đi thôi , tới lúc rời khỏi đây rồi . Hai cậu không muốn ở mãi trong này đấy chứ ?

- Bắt được Buffalo rồi à ? Hoài My gấp tờ báo trong tay lại hỏi .

- Vẫn chưa , nhưng chúng ta phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức . Nhanh lên , không còn thời gian nữa đâu .

Hoài My và Lập cũng đã nhận ra có điều gì đó không ổn , cả hai lập tức thu xếp đồ đạc và chỉnh trang lại y phục trong khi Thắng và Thẩm đứng chờ ở bên ngoài . Sau khi mặc xong bộ Vie Suit , cả hai theo chân Thắng ra ngoài . Thẩm thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt thương hại nhìn Lập , song hẳn thì cứ lờ đi coi như không thấy .

- Anh Hoàng và mọi người đâu rồi ? Có chuyện gì xảy ra vậy ? Hoài My thuận miệng hỏi .

- Bọn họ đang chờ chúng ta ở bên ngoài . Thắng hơi do dự đáp . Lúc này phải đặt việc nhanh chóng rời khỏi đây lên trên hết , những chuyện còn lại nói sau cũng không muộn . Hẳn đã nghĩ thấy mùi tai ương thoang thoang đâu đây . Mặc dù không có được linh cảm nhạy bén như Thư Lệ , nhưng Thắng biết việc con tim mình đập nhanh hơn mức bình thường lúc này đại biểu cho điều gì . Khốn nạn , vậy mà trước giờ hẳn cứ tưởng chỗ này là nơi an toàn nhất mới ngu chứ .

Có tiếng bước chân hấp tấp từ xa truyền lại đây , càng lúc càng rõ . Muộn rồi sao ? Mẹ nó chứ , biết thế thì mặc xác hai đứa này chạy trước đi có phải là thoát rồi không ? Thắng méo miệng cười khổ .

Đường xuống khu giam giữ phạm nhân đặc biệt chỉ có duy nhất một lối , hẳn có muốn trốn cũng chẳng còn kịp nữa . Thật vậy , bốn người vừa mới đặt chân lên hành lang tầng hai thì đã bị chặn lại . Năm quân nhân trong trang phục của FBI , tay cầm dùi cui điện và hông đeo súng ngắn , trong đó có cả Barney lúc này đang dẫn hàng ngang và nhìn họ với vẻ bất thiện .

- Barney , có chuyện gì vậy ?

Thắng cười gượng nhìn Barney hỏi , đáp lại hần là giọng nói lạnh lùng của gã đàn ông đeo lon thiếu tá mặt lạnh như tiền đi đầu :

- Đại úy , cấp trên nghi ngờ cậu có liên quan tới vụ bắt cóc con gái Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin và chưa chấp tội phạm của liên bang . Mời các cậu đi theo và hợp tác với chúng tôi .

" Biết ngay mà " Thắng cúi đầu ủ rũ . Mặc dù hần biết sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra song thực không ngờ nó lại tới sớm thế . Mẹ nó , hôm nay đáng lẽ phải xin nghỉ phép mới đúng . Hần thở dài ngao ngán , hai mắt như đóng đinh vào mũi giày dưới mặt đất .

Mười giây... rồi mười lăm giây trôi qua ..

- Này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy hả ?

" Họ làm gì mà tới giờ vẫn chưa ra tay vậy kìa ?" Thắng nghi hoặc ngược mắt lên nhìn . Viên đại úy và người của gã vừa nãy còn đứng trước mặt hần biến đi đâu mất rồi ? Hoài My thấy vẻ ngờ nghệch của gã thì nhủ mày , cô lặp lại câu hỏi vừa rồi của mình , song âm lượng thì lớn hơn ban nãy tới mấy lần :

- Cậu có nghe tôi nói gì không thế ? Có chuyện gì xảy ra trong mấy ngày qua vậy hả ?

Từ hầm này sang hầm khác, từ góc kẹt này qua góc kẹt khác, tầng hầm của Jame Gumb khúc khuỷu như một mê cung, ngăn cản người ta tiến lên phía trước . Thật quá khó khăn để di chuyển một gánh nặng và cách dễ dàng nhất là kéo lê nó . Với sự khôn ngoan và tự tin, Gumb không cần giải quyết các nhu cầu của mình tại các nơi kín đáo nhất. Bấy giờ hần sử dụng dây hầm quanh cầu thang, trong các phòng rộng lớn có đầy đủ điện và nước.

Toàn bộ khu hầm lúc này đều đang chìm trong bóng tối.

Tại tầng nền cát trong hầm giam, Thư Lệ đang nằm im do tác dụng của một liều Lexomil tiêm vào người năm tiếng trước , trên người không có một mảnh vải .

Những tiếng vang nhỏ làm cho căn phòng có vẻ rộng hơn. Không khí lạnh và ẩm thấp. Một tiếng đập cánh phớt qua má hần , nhiều tiếng lách cách vang lên. Một tiếng găm giữ khoá trái, tiếng động của con người.

Mắt con người không thể thấy bất cứ thứ gì trong bóng đen như thế này , nhưng Gumb thì khác . Hần đang mang cặp mắt kính hồng ngoại (quần cụ thặng dư của Do Thái, giá gần bốn trăm đôla) và cầm trong tay cây đèn pin hồng ngoại .

James cầm cây đèn trên tay chậm rãi bước xuống hầm giam. Khắp phòng ngổn ngang đầy các bồn rửa công nghiệp và những hình nộm . Tiếng đập cánh , những vệt dài phản quang bay ngang qua tầm nhìn của hần .. giống như những đuôi sao chổi nhỏ được tạo ra bởi những con bướm đêm đang bay trong căn phòng . Hần mở to miệng ra thở để không gây tiếng động . Hần không muốn những âm thanh phát ra từ cái lỗ đó làm hỏng cuộc vui của mình .

Hần cúi người xuống và chiếu ngọn đèn vào trong giếng.

Cái vật đó đang nằm một bên, co người lại như một con tôm . Có vẻ như nó đang ngủ , cái xô vệ sinh để cạnh bên. Trong giấc ngủ, nó cầm một góc thấm trong tay và mút ngón cái. Khi chiếu ánh hồng ngoại dọc theo thân hình của Thư Lệ , James nghĩ đến các vấn đề đang chờ hần ở phía trước . Thật không dễ dàng thuộc da người đối với một người khó tính như gã . Có nhiều sự lựa chọn cơ bản về cấu trúc để làm, và điều cốt lõi là đặt sợi dây kéo ở chỗ nào đây.

James cho ánh đèn chạy dọc theo lưng của Thư Lệ . Thật là hoàn hảo , hần tặc lưỡi . Thường thì phải để sợi dây kéo ở đó, nhưng làm sao mặc nó vào một mình được chứ ? Không thể nào trông chờ vào sự trợ giúp của một người khác cho loại việc này, dù cho kế hoạch này có hấp dẫn đến đâu đi nữa . Việc đặt dây kéo ở phía trước là một điều xúc phạm đối với tài năng của gã , và James kiên quyết loại bỏ khả năng này.

Gumb không thể đánh giá chính xác nước da của Thư Lệ , nhưng dường như cô ta đã gầy đi. Kinh nghiệm đã dạy cho hần phải chờ từ bốn đến bảy ngày trước khi lột da. Một sự giảm cân đột ngột sẽ khiến nó nhão ra , và việc lột da sẽ dễ dàng hơn . Hơn nữa việc phải nhìn đối sẽ làm cho các nạn nhân yếu đi và hần sẽ dễ sai bảo họ hơn. Có vài người tỏ ra nản lòng cam chịu . Tuy nhiên vẫn phải cho họ ăn chút ít để đề phòng sự tuyệt vọng và các cơn phản nộ , điều đó có thể làm hư hỏng lớp da.

Nhất định là vật này đã sứt ký . Đó chính là điều mà hần mong đợi .

Trưa ngày kia hần sẽ ra tay . Trễ lắm là chủ nhật . Sắp rồi đây.

(*): một loại thuốc ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 18: Phá Vây (2)

Cục điều tra tội phạm Nevada lúc này hiện đang vô cùng hỗn loạn . Cửa ra vào đóng im ỉm , bóng áo xanh xuất hiện nhan nhản khắp mọi nơi , tất cả đều mang dáng vẻ khẩn trương . Lệnh tạm giữ hai thành viên trong tổ chuyên án RP-3 Phạm Minh Tuyết và Trần Mạnh Thắng đã được bộ chỉ huy Washington đánh điện thẳng xuống cho Crawford , người chịu trách nhiệm truy bắt Buffalo Bill và giải cứu con gái của Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin . Chỉ nửa giờ sau , lệnh tạm giữ này đã được chuyển thành truy nã bởi sự bất hợp tác của hai người . Crawford vừa đặt chân tới nhà ga , vào lúc 8h 30 sáng , điện thoại của ông reo lần thứ ba trong vòng hai phút .

- Alo . Crawford nói vào ống nghe với vẻ mệt mỏi . Sáng nay ông được lệnh tới Memphis tham gia chiến dịch truy bắt kẻ bắt cóc Catherine , người bị tình nghi là Buffalo và được FBI liệt vào danh phần tử khủng bố nguy hiểm , song giờ họ lại bắt ông phải quay về Nevada khổng chế hai nhân viên dưới quyền bị tình nghi là đồng phạm với gã . Chuyện này mà cũng cần phải làm rùm beng lên vậy sao ? Crawford bực mình nghĩ . Thế nhưng bây giờ ông mới biết , mọi chuyện không đơn giản như đã nghĩ .

- Họ phản kháng ? Vậy cậu và người của cậu để làm cảnh à ? Sao cơ ?..tôi không muốn nghe bất kỳ một lời giải thích nào bây giờ hết . Tôi muốn thấy mặt hai người đó ở Cục điều tra vào chiều nay , muộn nhất là sáng mai . Nếu chuyện đó không trở thành hiện thực thì cậu tốt nhất là chuẩn bị quay về tổ giao thông làm việc tiếp đi . Thế nhé .

Crawford bực bội gác máy . Chỉ còn mười lăm phút nữa, chuyến tàu tốc hành tới Memphis chờ ông và mười hai người đồng sự sẽ lăn bánh . Việc truy bắt Buffalo tất nhiên là quan trọng hơn nhiều . Chiếc điện thoại trong túi quần Crawford lại rung lên bần bật . Ông hơi chau mày khi nhìn qua màn hình điện thoại . Đây đã là lần thứ tư , và người gọi tới là bác sĩ Akin .

Trước cổng bệnh viện Baltimore , Tuyết lúc này đang ngồi trong chiếc Cambry màu đen , bộ dáng có vẻ bồn chồn khác hẳn với mọi ngày . Cô đã gọi cho Thắng mấy cuộc liên tiếp song không có ai bắt máy . Tuyết do dự một lát , đang định rời đi trước thì từ đằng xa , một chiếc xe cảnh sát điên cuồng lao tới . Lúc đầu cô còn giật mình suýt chút nữa thì quay xe bỏ trốn , song khi thấy gương mặt quen thuộc của Thắng thò ra ngoài cửa chớp đang không ngừng ngo nghiêng thì mới dần trấn tĩnh lại được .

Chiếc xe cảnh sát hú lên một hồi còi inh ỏi rồi dừng lại . Tuyết mở cửa đi xuống rồi nhìn vào trong xe nhủ mảy nói :

- Lên xe tôi đi , nhanh lên .

Bỏ chiếc xe cảnh sát lại , cả bốn người chui vào chiếc Cambry của Tuyết . Thắng vừa yên vị đã cất giọng than thở :

- Cảnh sát ... bọn họ đang truy lùng chúng ta . May nhờ có hai người này nên em mới lết được đến đây gặp chị đây . Bây giờ ... bây giờ tính sao đây ?

Tuyết lái xe đi về hướng ngoại ô . Cô cũng không thèm quay mặt lại mà hỏi luôn một tràng :

- Sao vừa nãy tôi gọi cậu không trả lời ? Thư Lệ đâu ? Có ai bám theo các cậu trên đường tới đây không ?

Thắng sầm mặt đáp :

- Bọn em bị mất liên lạc với Thư Lệ rồi . Có lẽ ... cô ấy đã bị người của FBI bắt giữ rồi cũng nên . Còn điện thoại thì ..chắc em đánh rơi đâu đó trên đường rồi . Cũng may mà bọn em trốn ra khỏi cục điều tra trước khi lệnh truy nã kịp ban hành , bây giờ ở đó chắc đang loạn hết cả lên đây . Mà chị đang lái xe đi đâu vậy ?

- Đi trốn chứ còn đi đâu nữa . Tuyết lạnh nhạt đáp .

- Chị Lệ bị bắt lại rồi ? Hoài My nghe Thắng nói vậy thì giật mình . Không được , em phải quay lại cứu chị ấy . Cô vừa dứt lời thì định mở cửa xe lao xuống , song bị Thắng túm vai áo kéo lại :

- Cô có bị ám đầu không đấy ? Định làm anh hùng chắc ? Bọn họ được vũ trang tới tận răng đấy , quay lại để tự đâm đầu vào lưới à ?

Thất cũng mở miệng can ngăn :

- Đúng đấy, Thư Lệ có nói với mọi người trước lúc đi rằng sẽ tới Memphis giúp Hoàng một tay , chắc chưa có vấn đề gì đâu .

Hoài My do dự một hồi rồi ngồi xuống . Cô thắc mắc :

- Thế tại sao chúng ta lại không liên lạc được với chị ấy ?

- Chắc cô ta tắt máy hoặc bỏ điện thoại lại Sở rồi . Lúc đi tôi cũng không thấy cô ấy mang máy theo . Thắng thuận miệng chêm vào .

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy ? Lập này giờ vẫn im lặng không nói câu nào đột nhiên lên tiếng .

- Chuyện là ... Thắng đem mọi chuyện xảy ra trong hai ngày hôm nay kể lại một lượt , từ cú điện thoại của Thắng tới việc Hoàng bỏ đi Memphis một mình , tới lúc gã xuất hiện trên truyền hình với thân phận kẻ bắt cóc con gái Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin . Hoài My nghe hẳn kể tới đây thì sầm mặt xuống , cất giọng u ám :

- Vậy là anh Hoàng đã bị người ta gài bẫy ? Không biết bây giờ anh ấy thế nào , đã bị người của chính phủ bắt giữ hay chưa ... Đúng là hoạ vô đơn chí , chỉ mình Buffalo không thôi cũng đã khiến chúng ta thiệt hại mấy mạng người rồi , giờ lại còn thêm vụ này nữa .

- Tại sao chúng ta lại phải bỏ trốn ? Như vậy thì khác nào " có tật giật mình " đầu cơ chứ ? Mọi việc mới chỉ dừng lại ở mức nghi vấn , bằng chứng nào khẳng định chúng ta là đồng bọn của Hoàng ? Chúng ta vẫn có thể một mực phủ nhận mọi liên quan với anh ta được cơ mà . Lập cần vận .

- Cậu định chờ tới khi họ ký giấy quyết định rồi thì mới chạy chắc ? Tuyệt nghe vậy thì cười nhạt . Chẳng cần bàn đến chuyện chúng ta có phải là đồng bọn của " tên khủng bố " đó hay không , chỉ riêng việc chữa chấp từ tù vượt ngục cũng đủ để tôi phải vào bóc lịch vài năm rồi . Bây giờ chắc chắn người của FBI đã phát hiện ra bộ hồ sơ và lý lịch giả mà tôi làm cho Hoàng và Thư Lệ rồi , không chạy thì đợi họ mang cùm tới đón à ? Chưa kể việc này còn liên quan tới an ninh quốc gia nữa , về mức độ nghiêm trọng thì Buffalo so với nó cũng chả là cái đỉnh gì cả . Tôi và Thắng thì không nói làm gì , nhưng hai người tôi lúc đó cũng không tránh khỏi liên lụy đâu . Đừng quên chúng ta đều là đồng hương . Mà chẳng cần đến FBI , " L " sẽ dễ yên cho hai người chắc ? Tầu vị thượng sách , cứ lo cho an toàn của bản thân mình trước đã rồi tính sau .

Tuyệt lái xe tới một khách sạn tồi tàn ở ngoại ô phía nam Nevada , nơi trú ngụ của dân vô gia cư , người da màu và những kẻ nhập cảnh trái phép . Cả bọn bốn người theo cô ta lên một căn phòng trên tầng ba , nội thất bên trong rất đơn giản , chỉ có hai chiếc giường đơn và một cái tủ gỗ đựng quần áo . Trên giường có hai cái túi nilon màu đen , bên trong chứa dụng cụ hoá trang có tác dụng thay đổi ngoại hình tức thời mà Hoàng và Thư Lệ đã từng dùng trước kia , thứ mà Tuyệt đã dùng một trăm điểm mọn của Hoàng đổi ở " khu trao đổi của thần linh " . Tuyệt lấy trong ngăn kéo tủ ra vài bộ tóc giả nữa rồi nhìn mấy người còn lại nói :

- Nhanh tút lại về bề ngoài đi , sơ sơ thôi cũng được . Chúng ta còn cả một chặng đường dài phía trước đây .

- Chúng ta bây giờ tính sao đây ? Tới Memphis ư ? Thăm ngòi trên giường hỏi .

- Không , chúng ta tới Minnesota trước đã . Tôi còn vài chuyện cần phải làm ở đó . Tuyệt khẽ nhún vai : Dù gì chúng ta cũng đang trốn phải không ? Vậy thì đi đâu cũng vậy mà thôi . Còn tốt hơn là ngồi trong trại tạm giam , đến chết lúc nào cũng không biết .

- Minnesota ? .. vậy mọi người đi trước đi . Anh Hoàng giờ đang gặp nguy hiểm , chị Lệ cũng đã lên đường tới Memphis ... Sao em có thể thờ ơ đứng ngoài được cơ chứ ? chị Tuyệt , chị cho em mượn một ít tiền được chứ ?

Hoài My đứng dậy nói với vẻ nghiêm túc .

- Tuỳ em thôi . Tuyệt nghe vậy thì hơi nhúm mày , song cũng không có ý ngăn cản . Hoài My vừa ôm quần áo bước vào phòng tắm thì Thắng bỗng chạy xông xộc từ ban công vào , vừa thở hổn hển vừa nói :

- Chết , bọn họ đã đuổi đến đây rồi , có mấy chiếc xe vừa mới đậu ở bên dưới . Chúng ta phải mau rời khỏi chỗ này ngay thôi !

Trái với vẻ sợ hãi của Thắng , mấy người còn lại đều không có phản ứng gì quá khích cả . Lập uống một hớp trà Thấm vừa pha xong rồi nhàn nhả đứng dậy , bẻ ngón tay rôm rốp nói :

- Bọn chúng có bao nhiêu người ? Cũng tốt , lâu lâu mới có dịp hoạt động chân tay thư giãn đầu óc . Đừng tưởng bọn ông bỏ đi là vì sợ nhé , cứ để đó cho tôi .

Trong lúc Thắng còn đang hốt hoảng thì Lập đã đi tiên phong xuống lầu trước . Phía dưới rất nhanh có tiếng la hét truyền lên , rồi tiếng súng nổ đi đoàn vang động cả một vùng . Cảnh sát ở thời đại này tuy chẳng phải tay mơ song cũng còn rất lâu mới là đối thủ của một người đã khai mở hơn 20% giới hạn cơ thể như gã . Tới khi bốn người còn lại xuống tới nơi thì trận chiến đã ngã ngũ . Lập vừa bẻ ngón tay vừa nhìn gần hai chục cảnh sát mặc đồng phục vừa bị mình hạ đo ván nằm lổn nhổn dưới nền nhà nói với vẻ hả hê :

- Thật đã tay quá , nếu không phải lúc đó bị hai người vướng chân thì mình tôi cũng đủ san bằng cái Sở Cảnh Sát kia rồi , cần gì phải lén lút lút như vậy chứ .

- Là anh làm sao ? ... thật không đó , bằng cách nào vậy ?

Thắng trở mắt nhìn Lập hỏi . Trong số mấy người ở đây thì chỉ có duy nhất gã là chưa biết tí gì về sức mạnh của những kẻ đã lăn lộn trong thế giới luân hồi bấy lâu nay như Lập và Hoài My . Tuyệt vừa bước xuống dưới lầu thì đã nhăn mặt nói :

- Cậu thật là ...đừng nên tạo hiềm khích quá sâu với chính phủ , phải để lại một đường lui cho mình chứ .

Cô vừa dứt lời thì liền chạy lại gần xem xét mấy tay cảnh sát đang bò lăn bò càng bên dưới , khi xác định được không có ai bị thiệt mạng thì mới khẽ thở ra một hơi :

- Chúng ta đi .

Hoài My và Lập xông ra trước . Bên ngoài đứng là vẫn còn rất nhiều người đang bao vây và đón lõng bọn họ . Vừa mới đặt chân ra cửa Hoài My đã bị

hai bóng đen nhào tới tấn công, chiếc dùi cui điện trên tay bả thẳng xuống đầu cô. Hai người này ra tay rất lạnh lùng và dứt khoát, chắc chắn đã trải qua huấn luyện bài bản và có kinh nghiệm trong việc truy bắt tội phạm. Chỉ tiếc rằng ngay từ đầu bọn họ đã chọn sai đối tượng để ra tay rồi.

Mặc dù không coi cái dùi cui đèn lồng kia vào đầu song Hoài My vẫn lách sang phải một bước để tránh né, đồng thời tay phải nắm lại thành quyền đâm vào ngực gã. Tên này mặc áo giáp chống đạn song cũng không chịu nổi bay ra ngoài tới hơn chục mét, đè lên mũi một chiếc xe cảnh sát đậu gần đó làm nó bẹp dúm hết cả lại. Gã còn lại cũng chịu chung số phận, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã phải nằm đo đất rồi.

Phía trước lúc này còn hơn chục viên cảnh sát có vũ trang nữa, có vẻ như bọn họ cũng bị bất ngờ khi mấy người Tuyết chọn phương án xông ra từ cửa chính. Hai mắt Lập tức thì sáng bừng lên, dậm chân lao vọt tới chỗ ba người đứng gần mình nhất. Hai trong số ba kẻ này còn chưa kịp nổ súng thì đã bị hất tưng cho mỗi người một cước vào ngực phải. Số còn lại thấy thế thì vội cúi mình nấp đằng sau xe rồi đồng loạt nổ súng, có vẻ đã hoàn hồn. Chỉ thấy Hoài My gần như biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện thì đã đứng đằng sau nấp chiếc xe cảnh sát đậu phía trước. Khi những người này kịp nhận ra có điều gì đó không ổn và quay lại thì đã có thêm bốn tay cảnh sát nữa bị hạ đo ván nằm trên mặt đất, bộ dáng vô cùng thảm khốc.

Nắm đầu hai viên cảnh sát ngoan cố chống cự đập vào nhau khiến cả hai đều lăn ra bất tỉnh, Hoài My khẽ thở dài nhìn người cuối cùng còn sót lại. Anh chàng này sau khi tận mắt chứng kiến tất cả đồng nghiệp lần lượt ngã xuống thì sắc mặt tái mét, ngã ngồi xuống mặt đất, song hai tay vẫn cầm chặt khẩu Beretta chìa về phía Hoài My, cất giọng run run:

- Đứng yên đó, không được tiến lại đây ..không là tôi bắn đấy!

Hoài My nghe mà không khỏi tức cười. Nhìn hai cánh tay đang không ngừng run lấy bầy của gã, cầm súng còn chưa vững mà cũng mạnh mẽ dọa mình mới sợ chứ. Cô chìa bàn tay phải ra trước mặt, hơn chục đầu đạn thì nhau rơi leng keng xuống mặt đất. Anh chàng cảnh sát này còn đang tròn mắt kinh hãi thì đã bị Lập từ đằng sau chặt một nhát vào cổ, lăn quay ra bất tỉnh. Lập vừa phui tay vừa nhìn ngó xung quanh. Xem ra FBI chỉ đưa có chừng này người tới, rõ ràng là đã quá khinh thường mấy người bọn họ.

Lúc này ở trước cửa, Thắng đang không ngừng lấy tay dụi mắt, cổ dài ra như cổ cò. Chẳng lẽ siêu nhân là có thực sao trời? hai người này cũng chỉ trạc tuổi hần là cùng, vậy mà ...họ lấy thứ sức mạnh khủng bố đó ở đâu ra vậy? Chẳng khác gì nhân vật chính trong bộ phim "Thị Trấn Smallville" mà hần từng xem mấy năm trước cả. Hay ...bọn họ cũng là người ngoài hành tinh?

- Bọn họ ... quê ở đâu vậy? Thắng nuốt nước bọt quay sang nhìn Thẩm hỏi.

- Alo.

Tuyết nhìn qua màn hình điện thoại, là số lạ. Cô bấm nút nghe rồi chậm rãi nói "alo" như thường lệ, một tay vẫn đút trong túi áo khoác. Chắc là Crawford hoặc người của FBI gọi tới đây bàn về chuyện hợp tác, ngày hôm nay cô đã phải tiếp mấy cuộc điện thoại như vậy rồi. Tuyết thầm nghĩ. Song khi nghe tiếng nói vang lên từ đầu dây phía bên kia, sắc mặt của cô nhất thời thay đổi hẳn.

- Tuyết, có phải cô đó không? Là tôi, Hoàng, Lê Minh Hoàng đây ..

- Là anh? Mọi chuyện ở đó sao rồi, mấy ngày qua .. Tuyết sầm mặt hỏi.

- Chuyện đó nói sau đi .. Hoàng nhìn qua cửa sổ, bên dưới lúc này đã đông nghẹt xe cảnh sát và lực lượng vũ trang, đang bắc loa nói âm ỉ gì đó bằng Tiếng Anh. Hần lấy tay quạt vết máu dính trên má mình rồi quay lại nhìn cô gái tóc vàng bị trói đang nằm bất tỉnh trên thảm, nhếch miệng cười khổ: Tuyết, bây giờ tôi cần nhờ cô một việc ..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 19: Bữa Tối Cuối Cùng (1)

- Bây giờ tôi đang bị bao vây .. nhưng nói chung việc này cũng không quan trọng cho lắm. Hoàng ngừng lại rồi lắng tai nghe ngóng. Có tiếng bước chân đang di chuyển từ dưới lên đây, tuy rất nhẹ nhàng cẩn trọng nhưng vẫn không thoát khỏi tai mắt của gã. Nên biết, trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, các giác quan của con người cũng trở nên nhạy cảm hơn trước rất nhiều. Chưa kể tới việc hần vẫn không ngừng khai mở thêm giới hạn cơ thể trong khi lần lộn để sinh tồn ở cái "thế giới thứ hai" này nữa. Sau mấy nhiệm vụ vừa qua, Hoàng cũng đã nghiệm ra rằng càng là những tình huống hung hiểm, một khi vượt qua được thì lợi ích thu về tuyệt đối không nhỏ. Trong quy định đoàn chiến có đề cập tới ba loại bản năng có thể tự khai mở khi bản thân đáp ứng đủ độ cần thiết, trong đó bản năng sinh tồn đứng ở vị trí thấp nhất. Điều này có thể thấy rõ qua sự chênh lệch điểm thưởng khi triệt hạ thành viên của đội khác trong quy định của "chủ thần". Riêng việc sở hữu bản năng sinh tồn đã có thể biến một người bình thường thành siêu nhân ngay lập tức, thực không dám tương đương với 100% giới hạn cơ thể thì hần sẽ đạt tới trình độ nào nữa? "Thần" ư?

"Alo, cậu còn ở đó không đấy?"

Hoàng đang miên man suy nghĩ thì bị giọng nói của Tuyết kéo trở về hiện thực. Hần không khỏi vỗ mạnh trán mình một cái. Giờ là lúc nào rồi mà còn mơ với chả tưởng, có yên ổn thoát khỏi chỗ này hay không còn chưa biết, thật đúng là ...

Từ từ , không bàn tới vấn đề sức mạnh ... bây giờ hắn đã khai mở được hơn 24% giới hạn cơ thể rồi , sao vẫn không thấy đầu óc tiến bộ hơn chút nào nhỉ ? À không , nói thế thì cũng không đúng lắm .. Bây giờ gã có thể thức trắng ba ngày ba đêm mà vẫn tỉnh như sáo , đây cũng là một sự khác biệt không nhỏ rồi . Còn muốn đạt đến đầu óc của những bậc " vĩ nhân " thì ... chắc chẳng bao giờ có chuyện đó đâu . Nói về tiềm năng của bản thân thì mỗi người một khác , không có chuẩn mực nhất định nào cả . Mặt này có lẽ không vội được , phải từ từ chiêm nghiệm , nhất định là như thế .

Tiếng bước chân tới sát cửa phòng thì ngừng hẳn . Hoàng lúc này đang ở trên tầng năm của toà nhà Venus , cách quốc lộ 47 thành phố Tennessee mười hai cây số về phía đông nam . Toà cao ốc mười hai tầng này hiện giờ đã bị cảnh sát và lực lượng vũ trang phong toả hoàn toàn . Xe cảnh sát và bóng áo xanh bu đông như kiến , từng lớp từng lớp lấy nơi này làm trung tâm mà vây kín xung quanh , không khác gì thiên la địa võng . Thế nhưng tất cả cũng chẳng lọt được vào mắt gã . Hắn biết với thực lực của mình bây giờ , trừ phi chính phủ quyết định sử dụng vũ khí hạng nặng hoặc huỷ diệt hàng loạt ra thì chẳng có gì đáng lo ngại cả . Cánh tay phải cầm Magic Bamboo của Hoàng vô thức nắm chặt lại , nhãn thần có chút mê man .

Đây là sức mạnh của con người ư ?

Thực ra chính bản thân Hoàng cũng không biết lý do tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này , quay đi quay lại đã từ " công dân " gương mẫu của tiểu bang Nevada trở thành một tên tội phạm bị giới chức năng dốc toàn lực truy bắt . Điều này chắc chắn có liên quan tới cô gái tóc vàng đang nằm kia . Hoàng cười khổ nhìn cô bé , nếu hắn đoán không nhầm thì đây chính là con gái cưng của Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin , người vừa bị Buffalo bắt cóc cách đây ba ngày : Catherine Baker Martin . Rõ ràng hắn đang xâm nhập vào nhà gã đàn ông lạ mặt tỉnh nghi là tên sát nhân hàng loạt Buffalo Bill theo lời kể của Thẩm , thế mà dùng một cái đã trở thành mục tiêu truy bắt của cảnh sát thành phố Tennessee . Bọn họ gọi hắn là " Buffalo " . Cũng chẳng trách được , ai bảo người trên lưng gã lúc đó là Catherine Baker Martin , cô con gái cưng vừa bị mất tích của Thượng Nghị Sĩ Hoa Kỳ Ruth Martin kia chứ .

Hoàng hững hờ liếc mắt nhìn về phía cửa phòng , tất cả là mười hai người . Hắn thậm chí có thể phân biệt được tiếng thở dốc của từng người bọn họ . Hắn biết bọn họ sẽ chẳng dám tùy tiện xông vào khi Catherine , con tin quan trọng này vẫn đang nằm trong tay gã . Hoàng nói vào trong điện thoại :

- Được rồi , chi tiết mọi việc tôi sẽ kể lại sau . Bây giờ tôi đang ngồi ngắm trăng với con gái Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin ở Tennessee đây . Cảnh sát và người của FBI đã vây kín nơi này rồi , họ gọi tôi là Buffalo . Cô hiểu tôi đang nói gì rồi chứ ? Tuyệt , tôi muốn nhờ cô một việc . Cô là phó thanh tra FBI phải không nào ? Cô có thể đứng ra giải thích chuyện này hộ tôi không ? Một lệnh bảo lãnh thôi cũng được . Lý do ư ? Đơn giản là vì .. tôi không muốn tay mình vấy máu thêm nữa . Nếu bọn họ tin tôi , tôi sẽ trả Catherine lại ..

- " Không được , anh nhất định phải giữ lấy cô ta làm con tin . Nhất định , nghe rõ không ? Điều này có liên quan mật thiết tới sự tồn vong của mấy người chúng tôi bây giờ đây . Chờ đã , năm phút nữa tôi gọi lại , phải giữ liên lạc đây nhé . Và nhớ là không được thả Catherine ra bằng -bất-cứ-giá-nào , hiểu rồi chứ ? "

Hoàng còn chưa kịp nói câu nào thì Tuyệt đã ngắt cuộc gọi . Hắn khẽ thở dài một tiếng , đôi mắt vô tình quét xuống bộ quần áo thể thao dính đầy máu đang mặc . Mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng hắn biết hai bàn tay mình bây giờ đã dính đầy máu tươi , không thể nào rửa sạch được nữa . Một con buồn nôn bất chợt dâng lên trong cổ họng nhưng bị hắn kìm lại được .

Tuy đã trải qua năm nhiệm vụ trong cái " thế giới thứ hai " này , tính ra cũng thuộc dạng " ma cũ " ở đây rồi , nhưng đây là lần đầu hắn tự tay giết nhiều người đến thế . Mặc dù việc này có thể đổ lỗi cho " L " , song hắn cũng không thể tránh được một phần trách nhiệm . Sắc mặt của Hoàng lộ vẻ khó coi khi nhớ tới người đàn ông mà gã gặp trong tầng hầm căn nhà hoang mấy tiếng trước , kẻ gián tiếp lấy mạng gần một trăm nhân viên cảnh sát vô tội của tiểu bang Memphis trong buổi tối ngày hôm nay .

" L " và Buffalo là một sao ?

" Alo , thay mặt cảnh sát liên bang , chúng tôi muốn thương lượng . Thomas , chắc chắn anh cũng muốn điều đó xảy ra phải không nào ? Bằng việc trả lại Catherine Baker Martin toàn vẹn cho cảnh sát , chúng tôi sẽ tiếp đón anh như một người hùng . Anh sẽ được hưởng án treo và tại ngoại , Thomas ạ . Anh sẽ không còn là một tử tù nữa , Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin hứa sẽ khôi phục quyền công dân cho anh và coi anh như là một người bạn thân thiết , đúng như những gì bà ấy đã nói trên truyền hình . ALO , Thomas , tương lai đang nằm trong tay anh đây . "

" Thomas ? Bọn họ đã điều tra ra được thân phận của mình rồi sao ? " Hoàng khẽ nhủ mảy . Vậy thì mấy người Tuyệt bây giờ cũng khó mà yên ổn được rồi . Chưa chấp tử tù của liên bang , thông đồng với khủng bố .. cái chức phó thanh tra của cô ta muốn không mất cũng khó . Xem ra không thể hy vọng vào thương thuyết được nữa rồi .

Tiếng loa phát thanh lại một lần nữa vang lên , lần này là giọng của bà Thượng Nghị Sĩ , mục đích cũng không ngoài việc khuyên Hoàng ra đầu thú để hưởng sự khoan hồng . Hắn còn đang phân vân không biết tính thế nào thì chiếc di động trong túi áo khoác lại một lần nữa rung lên bần bật . Chẳng cần nhìn số hiện lên trên màn hình thì gã cũng biết người gọi tới là ai .

- Alo .

- " Alo , tôi đây . Anh vẫn giữ Cath đấy chứ ? "

- Có gì nói nhanh đi .

- " Thế này nhé . Bây giờ anh nắm được bao nhiêu % cơ hội thoát khỏi chỗ đó ? Tất nhiên là phải mang Catherine theo bên người rồi . "

- Tầm 80% . Tình hình bên đó thế nào rồi ? Tất cả vẫn an toàn chứ ? Hoàng hỏi ngược lại .

- " Chưa bao giờ ổn hơn . Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin có mặt ở đó không ? "

- Có lẽ là có .

- " Tốt rồi . Hoàng , tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ anh ... "

- Sao còn chưa xông vào , còn chờ gì nữa ?

Một tay trinh sát trẻ ở cuối hàng thì thâm vào tai gã đồng đội đứng phía trên mình .

- Sếp bảo ..

Tay này vừa mấp máy môi chuẩn bị trả lời thì một tiếng " Rầm " lớn bất chợt vang lên . Cả hai vội ngẩng mặt nhìn lên , cánh cửa phòng 502 trước mặt họ lúc này đã bị phá tan tành , một bóng người sừng sững đứng đó , lạnh lùng nhìn mười chiến sĩ đặc nhiệm còn lại thuộc tổ phản ứng nhanh chóng khủng bố đang vây kín chỗ này , trong đó có hai người vừa lao bổ vào gã giờ đang nằm lăn lóc dưới mặt đất . Cả hai đều gãy một tay và một chân .

Hoàng ôm Catherine Baker Martin chậm rãi bước xuống cầu thang , mặc kệ những đôi mắt hình viên đạn đang nhìn chòng chọc vào mình . Hắn cứ thế xuống tận tầng một rồi đi ra ngoài bằng cửa chính . Lực lượng cảnh sát bên ngoài có vẻ cũng đã nhận được tin báo , ngoài việc xiết chặt vòng vây ra thì không có động thái nào khác . Một gã trung niên đeo lon thiếu tá và hai viên cảnh sát bước tới đối diện hắn và nói bằng tiếng Anh :

- Rất hân hạnh được hợp tác với anh , Thomas Roscharsh . Sau khi anh thả tự do cho Catherine Baker Martin , chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về an toàn của anh trong thời gian tới .

- Tôi cần gặp bà Ruth Martin ngay bây giờ . Không có thương lượng . Hoàng nói với vẻ quyết đoán . Hắn đã nhận ra thượng nghị sĩ Ruth Martin và đội hộ vệ của bà ta đứng cách đó hơn ba chục mét , hiện đang di chuyển về phía này .

- Anh muốn gặp bà nghị sĩ ? Chúng tôi hoàn toàn có thể thay mặt cho bà ấy xử lý việc này . Gã trung niên vẫn giữ thái độ mềm mỏng , song trong lời nói đã ẩn chứa sự đe dọa .

- Tôi không muốn nói nhiều . Tốt nhất là các anh nên suy nghĩ kỹ trước khi đưa ra quyết định . Tôi không muốn bất cứ chuyện gì đáng tiếc xảy ra với cô bé này đâu .

Hoàng vừa xóc lại Catherine Baker Martin lúc này đang gục mặt trên vai mình vừa gằn giọng . Cùng lúc đó , một dự cảm nguy hiểm bất chợt xẹt qua óc gã . Hoàng hừ một tiếng rồi ngã người ra sau , tránh một viên đạn súng ngắm bắn suýt qua đầu mình trong gang tấc . Sắc mặt của hắn nhất thời chuyển sang màu đen kịt vì giận dữ , tay phải cầm Magic Bamboo vụt mạnh xuống đất . Một vết nứt dài gần mười mét xuất hiện trên bậc tam cấp , chạy thẳng tới một nhóm cảnh sát đứng cách đó không xa làm bọn họ hốt hoảng lùi ngay lại . Tiếp đó hắn biến mất tại chỗ , trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin cùng đội hộ vệ của bà ta . Một số người này thấy hắn như ma quỷ từ dưới đất trời lên thì đều dựng hết cả tóc gáy , không ai bảo ai mà cùng lùi hết cả lại .

Im lặng .

Mặt tiền cao ốc Venus hiện đang tập trung tới gần hai trăm người , tất cả đều đang tròn mắt nhìn gã đàn ông đứng trước mặt Thượng Nghị Sĩ Martin với vẻ kinh hãi .

Hắn không phải là người !

Sau một hồi bàn bạc , Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin cuối cùng cũng đồng ý tự mình đàm phán với gã , tất nhiên là với sự bảo vệ đến từ tổ đặc nhiệm chống khủng bố khẩn cấp của FBI . Ánh mắt của mấy người này đều dán chặt vào Hoàng với vẻ đề phòng , rõ ràng là vẫn rất e ngại với những gì hắn vừa thể hiện trước mặt đông đảo mọi người . Gần hai tuần sống trong thế giới này , Hoàng bây giờ mới có cơ hội đối diện với Ruth Martin , người đàn bà quyền lực đang nắm giữ vị trí rất quan trọng trong nội các Hoa Kỳ ở thời điểm hiện tại . Bà là một người phụ nữ to lớn sở hữu những đường nét thô kệch , không duyên dáng . Đôi mắt vốn rất có thần nay cũng không giấu được vẻ mệt mỏi . Một người mẹ hết lòng vì con , Hoàng thầm nghĩ .

- Cậu muốn gì ở tôi ? Bà đi thẳng vào vấn đề .

Hoàng bấm số của Tuyệt rồi đưa cho bà ta , nhún vai đáp :

- Bà sẽ biết ngay thôi .

- Em biết mà , mấy tên cảnh sát liên bang ăn hại đó chẳng làm gì được anh ấy đâu .

Hoài My vừa nhâm nhi phần pizza của mình vừa nói . Sau hai tuần sống ở đây , cô đã nhận ra pizza vào những năm 40 đúng là một lựa chọn không tồi , ít ra cũng hơn mấy món ăn đầy bơ và sữa mà cô phải miễn cưỡng nuốt vào bụng trong quãng thời gian ở trong phòng cách ly của cục điều tra Nevada . Trái lại , Tuyệt và Thẩm thì có vẻ hứng thú với món sandwich hơn . Lập vừa lấy giấy ăn lau một bên mép của mình vừa nói :

- Có lo thì cũng chỉ lo cho hai người Hiệp và Thư Lệ thôi . Bọn họ mất tích đã lâu , điện thoại thì không liên lạc được . Cứ chuẩn bị tinh thần trước đi là vừa .

- Nói thật , em cũng không ngờ Hiệp lại cảm cự được tới bây giờ đây . Hi hi hi , có khi là tại cậu ta lọt vào ... mắt xanh của gã rồi cũng nên . Buffalo dù sao cũng là một tên đồng ..

Hoài My nói tới đây thì khựng lại , lén liếc mắt nhìn sang Thẩm đang cầm cúi với món sandwich ngồi đối diện , thấy không có biểu tình gì khác lạ thì mới thờ phào một cái . Là đồng đội của nhau gần nửa năm nay , cô biết Thẩm luôn tỏ ra dè dặt ứng khi nghe người khác vô tình hoặc cố ý nhắc tới chuyện này .

- Nếu tiếp tục đi theo lộ trình hiện giờ .. hoá ra Buffalo không sống ở tiểu bang Ohio à ? Có đúng không vậy ? Thắng nhìn Tuyết tò mò hỏi : Đã có kết quả điều tra rồi sao ? Nhưng chúng ta giờ đã không còn là người của FBI nữa , làm sao có thể ...

- Mọi người còn nhớ câu đó không : " Trong số chúng ta có một ... " rồi cuộc câu hoàn chỉnh là gì nhỉ ? Tuyết không thèm để ý đến gã mà lái câu chuyện sang hướng khác .

- Chỉ có nghe em hỏi không đây ... Thắng bực bội nhắc . Trong số mấy người ở đây thì chỉ có Lập là không quan tâm mấy tới Buffalo . Nói trắng ra thì gã chỉ hứng thú với " L " , kẻ đã thôi miên mình mà thôi .

- Có lẽ là cậu ấy trong lúc hoảng loạn nói bừa .. Thẩm chau mày đáp .

- Chuyện gì khiến cậu ấy hoảng loạn đến thế ? Tuyết nheo mắt nhìn Thẩm hỏi với vẻ hào hứng .

- Bởi vì lúc đó ..

Thẩm đang định nói tiếp thì bị ánh mắt như hai ngọn đèn pha của Tuyết nhìn xói vào làm giật mình . Cô cười gượng chuyển chủ đề :

- Làm sao tôi biết được ? ..Chúng ta còn bao nhiêu ngày nữa thì hoàn thành nhiệm vụ nhỉ ?

-Mười tám .

Thắng thuận miệng đáp luôn không cần suy nghĩ . Ngày kia là hết " kế hoạch mười ngày " của Tuyết .

Chỉ hai ngày nữa , tất cả sẽ kết thúc .

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 20: Bữa Tối Cuối Cùng (2)

Sáng 19/3 , tất cả các tờ báo lớn nhỏ của nước Mỹ đều đồng loạt đưa tin về diễn biến vụ bắt cóc con gái Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin . Sau gần mười tiếng đồng hồ truy bắt , cảnh sát liên bang và FBI đã để cho Thomas Roscharch , từ tù vượt ngục và cũng là kẻ bắt cóc trốn thoát với con tin trong tay . Tổng thống Roosevelt đã gọi điện xuống Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ tỏ thái độ chê trách , và gánh nặng lại đặt lại vai FBI mà cụ thể là Crawford và các đồng sự . Do tính chất nguy hiểm của vụ việc (có liên quan đến chính trị) , biệt đội phản ứng nhanh đã được tăng gấp bốn số thành viên để có thể truy quét mọi ngõ ngách trong thành phố Tennessee . Nơi này rất nhanh đã trở thành một " hòn đảo " , nội bất xuất mà ngoại cũng bất nhập . Cái tên Thomas Roscharch thì nhờ đó mà xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng với mật độ dày đặc chỉ trong vòng một ngày .

Đã hai ngày trôi qua kể từ thất bại trong trận vây bắt qui mô lớn ở cao ốc Venus của cảnh sát Hoa Kỳ , thế nhưng tung tích của kẻ bắt cóc vẫn là một dấu hỏi không có lời giải đáp . FBI đã phong toả hoàn toàn thành phố Tennessee khiến Tuyết và những người còn lại phải tạm dừng chân tại khu vực lân cận , tiểu bang Virginia . Và cuối cùng điều mà Tuyết mong đợi cũng đã đến . Tối 20/3 , có một cuộc điện thoại gọi cho cô từ Memphis .

- Được rồi , cảm ơn nhé . Tuyết gác máy , một nụ cười mỉm xuất hiện trên môi . Nụ cười thắng lợi . Thắng đứng đối diện sột ruột hỏi :

- Thế nào rồi chị ? đã có phản hồi rồi đúng không ?

Tuyết gạt đầu rồi bấm máy gọi cho Hoàng . Cuộc gọi được kết nối gần như ngay lập tức , có lẽ hai ngày qua chẳng có lúc nào hân rời xa chiếc di động của mình cả .

- " Alo "

- Có tin mừng cho cậu rồi đây . Người của Thượng Nghị Sĩ Ruth đã điều tra ra được lai lịch của hắn . Hiện giờ hắn đang ở Harrisbourg , tiểu bang Pennsylvania , cách Memphis bảy mươi ba cây số về phía Đông Bắc . " Buffalo " tên thật là Jame , họ là Gumb . Hắn hiện đang dùng tên giả là John Grant . Đó là một người đàn ông da trắng , ba mươi bốn tuổi , tóc màu hạt dẻ , mắt xanh lơ . Tên này đã làm thủ tục xin chuyển đổi giới tính ở viện John Hopskin cách đây 3 năm , và bị các bác sĩ từ chối giải phẫu vì từng có tiền án tiền sự trong quá khứ . Các trắc nghiệm nhân cách hoàn toàn trùng khớp với gã .

- Jame Gumb đã giết hại chính mẹ mình , một nữ diễn viên đóng phim cấp ba trong thời gian cải tạo ở bệnh viện tâm thần . Sau đó khi bệnh viện đóng cửa , người ta đã thả hân ra . Hân có một cửa tiệm ở Calumet có tên là " Ông Da " kế thừa từ ông bà nội , chuyên thiết kế và may các trang phục bằng da . Nghe này Hoàng , đây là cơ hội bằng vàng để cậu chứng minh mình không phải là Buffalo Bill trước FBI và dân chúng toàn nước Mỹ . Hãy lên đường ngay khi có thể , mạng sống của Hiệp và có thể là cả Thư Lệ nữa đang nằm trong tay cậu đấy . Hiện giờ cậu ở đâu ? Vẫn còn trong Tennessee à ?

- " Tất nhiên là không . Được rồi , cô hãy nhắn với những người còn lại và nhất là Hoài rằng My cứ yên tâm , mọi việc cứ để tôi lo ."

" Cách " , Hoàng đập máy . Chỉ còn những tiếng tút tút vọng lại từ đầu dây bên kia .

- Jame Gumb ... Jame Gumb .. vậy là mối đe dọa lớn nhất của chúng ta đã được giải trừ . Bực thật , nếu chúng ta vẫn còn là người của FBI thì .. một lệnh bắt giữ không phải là xong rồi sao ? Thắng xoa cằm than vãn , nét mặt lộ vẻ nuối tiếc . Nếu việc này vào tay gã từ sớm thì hân sẽ trở thành người có công đầu trong chuyên án truy bắt tên giết người hàng loạt đó rồi còn gì nữa . Lúc ấy về mặt của mấy tên cấp dưới của Crawford lúc nào cũng ngấm kèn cựa với gã chắc sẽ khó coi lắm đấy . Chỉ nghĩ thôi mà cũng đã thấy há hê rồi .

- Yên tâm , vẫn còn cơ hội cho cậu " lập công " đấy . Chắc không còn lâu nữa đâu .

Tuyệt nhún vai nói lấp lửng rồi bước ra khỏi phòng . Cô cần phải báo tin này cho một người ngay lập tức . Màn kịch đã tới lúc kết thúc rồi .

Thư Lệ nằm dài dưới giếng , cách sàn hầm năm thước . Đôi khi nổi sợ chụp lấy người cô như một tay thợ săn vồ con chồn . Cô biết mình không mơ .

Bây giờ Thư Lệ cảm thấy đỡ hơn lần đầu tiên cô tỉnh lại . Con choáng váng gần như không còn nữa , và cô thờ dể dàng hơn . Vì cứ ép mình trên sàn xi măng nên cô cảm thấy đau ở cả vai , hông và đầu gối . Cô không còn nhức đầu nữa song lại bị đau mấy ngón của bàn tay trái , cơ thể thì mỏi nhừ . Chắc ngón áp út bị gãy rồi cũng nên .

Thư Lệ nhìn xuống dưới , cô đang mặc một bộ quần áo liền nhau có lót bông . Bộ quần áo này sạch và có mùi thuốc làm mềm vải , nền đất cũng sạch . Hân đã thay quần áo cho cô . Ở dưới này cô có thể cử động rất thoải mái , nhưng không có nơi nào để đi . Đây là đáy của một cái giếng lớn có nắp . Các thành bằng xi măng hơi uốn cong lên phía trên . Ngực tối này là thành phần của một hầm nằm ngay dưới nhà bếp . Có tiếng chân trên sàn gạch và tiếng nước chảy . Tiếng xào xạc của móng chó trên tấm thảm nhựa . Một ánh đèn sáng trưng rọi xuống giếng . Cô cố nhìn qua khe các ngón tay để hai mắt quen dần với ánh sáng .

Cô giật mình khi thấy cái xô đang được kéo dần lên .

Im lặng bao trùm .

- Cô hãy lau mình đi .

Vẫn cái giọng kỳ lạ đó , cái giọng nói chuyện với con chó . Một cái xô khác được thông xuống , trong đó có nước nóng và xà bông .

- Cô hãy cởi quần áo ra và lau mình đi nếu không tôi lấy vòi xịt nước đó . Hân giục .

Thư Lệ nghe tiếng chân và móng trên sàn nhà ngay trên đầu cô . Cái giếng cao bao nhiêu cô không thể đoán được ? Hân đã lấy mất chiếc lục lạc (rattles) của cô và cô không thể sử dụng kỹ năng thao khống dây đàn được nữa . Sợi dây của cái đèn chiếu có chắc không ? Cô có thể nào cột nó vào cái y phục này để chụp lấy cái gì đó không? Trời ơi , phải có một cách nào đó để leo lên trên chứ ? Cái vách quá trơn tru để leo lên . Trong xô có một khăn tắm , một lọ kem dưỡng da đắt tiền . Thư Lệ làm theo lời gã , nới da gài ở hai tay và đùi , ngực săn lại vì lạnh . Nước làm cho kem ẩm lại . Quần áo dính vào người khi cô mặc nó vào .

- Cô hãy lượm mấy thứ dơ và rửa sạch cái nền đi .

Với bản tính ưa sạch sẽ , Thư Lệ làm theo lời gã , thu nhặt xương và mấy miếng rau vụn rồi bỏ chúng vào trong xô và rửa các vết mỡ nhỏ trên sàn xi măng . Gần bức tường có một cái gì đó . Cái vảy rớt ra từ khe nứt , đó là một móng tay có sơn bị gãy ra .

Cái xô được kéo lên . Đèn được tắt . Màu đen hoàn toàn và tuyệt đối .

Ở đây Thư Lệ được lau mình hai lần một ngày , lần thứ hai trong ánh đèn sáng chói để hân có thể nhìn thấy thân hình của cô . Thư Lệ cũng không dám chắc hân có nhìn mình phía sau ánh đèn đó hay không . Cô được ăn quá ít và đang yếu dần đi , cơ thể mệt lả và hai mí mắt thì nặng trĩu . Cô muốn hân ngắm nhìn cô . Chỉ có như vậy thì cô mới có cơ hội ra khỏi nơi này . Cô muốn chiến đấu , cô có thể chiến đấu . Nếu cô kẹp được cổ hân trong đôi chân , cô sẽ cho hân đi chầu diêm vương trong nháy mắt . Nhưng phải nhanh lên , bởi cô biết mình đang ngày càng kiệt sức .

Thư Lệ ngồi trên thảm và suy nghĩ thật mãnh liệt . Cái móng tay... một người nào khác đã bị nhốt trong cái giếng này . Một phụ nữ , một thiếu nữ .. có thể là Vân cũng nên . Đúng là Vân rồi , cô chợt rung mình khi nhớ tới cái xác bủng beo bị lột sạch da ấy . Cô biết chính xác ai đang giam giữ mình . Điều xác tín này dội lên mình Thư Lệ như một chảo nước sôi vậy . Cô hét lên , đứng dậy cào lên vách giếng . Một lát sau khi đã thấm mệt , cô nằm xuống thẳm , cong người lên như một cây cung , hai tay nắm lấy tóc .

Cô không muốn chết .

Jame Gumb tựa lưng thật thoải mái vào thành giường, con chó xù nhỏ cuộn tròn trên bụng hắn ta. Hắn lục lạo dưới chiếc nệm, tìm cái điều khiển từ xa của đầu video và bật cho máy chạy . Đã ba năm rồi , Jame vẫn giữ thói quen xem cuộn băng này trước lúc lột da một ai đó .

Màn hình chuyển sang chế độ video . Đó là vòng bán kết của cuộc thi Hoa hậu Sacramento , một đoạn đường dài dẫn đến việc tuyển chọn Hoa Hậu Hoa Kỳ tại Atlantic City. Đây là đoạn phim quay phần trình diễn áo tắm . Từng cô gái một bước lên sân khấu, tay cầm bó hoa . Khi tiếng nhạc vang lên , con chó theo phản xạ ngược mắt nhìn chủ nó . Người đàn ông này sắp sửa siết nó đến nghẹt thở. Nó đã trải qua khoảnh khắc này không biết bao nhiêu lần rồi.

Các thí sinh đang đứng xếp hàng trên bục . Có vài khuôn mặt rất xinh đẹp , vài người khác thì sở hữu đôi chân tuyệt hảo , nhưng da thịt đều thiếu sự săn cứng còn đầu gối thì hơi run.

- Quý Bà ư, mẹ đó, mẹ đang đứng đó.

Quả nhiên bà đang đứng tại chân cầu thang, trong bộ áo tắm trắng tinh, nở nụ cười thật tươi với người đàn ông trẻ đang giúp mình bước lên các bậc thang . Ông kính đang quay cặp giò của bà . Mẹ đấy. Đó chính là mẹ.. Bà đi ngang sân khấu và cười lại với người đàn ông trẻ . Hình ảnh vẫn mờ và đứng im tại chỗ. Mẹ và những cô gái khác đang chúc mừng người trúng tuyển . Mẹ đang cười , nụ cười mới miễn cưỡng làm sao .

Màn hình rẹt rẹt rồi chuyển cảnh . Đây là đoạn phim làm ảnh nền cho các quảng cáo khiêu dâm. Một thứ hàng rẻ tiền thuộc thể loại phim “mát mắt” thường thấy trong thập niên bốn mươi . Hiện lên trên màn ảnh là một trận bóng chuyền khỏa thân , với các cảnh ít nhiều rõ nét tiêu biểu cho thể loại phim khiêu dâm trong những năm ba mươi.

Đó là một hồ bơi ngoài trời, tại California. Nhiều cô gái trần truồng đang bơi lội, vài cô rất duyên dáng. Tròn trĩnh và linh lợi, họ bước ra khỏi hồ bơi và leo lên cầu thang của một rãnh trượt . Họ lướt đi trong tiếng cười, bộ ngực uốn thăng ra , hai chân khép lại .

Mẹ của James trôi lên khỏi mặt nước . Mặt bà phần nào bị che khuất bởi phần quảng cáo của Cinderella , một nhãn hiệu bán đồ khiêu dâm . Con chó xù liếc nhìn chủ nó một khắc trước khi bị siết lại thật mạnh trong đôi tay gã . Từ trong đáy lòng mình, Gumb biết đây là mẹ hắn . Thế nhưng không bao giờ gã chịu chấp nhận sự thật đó .

Người đó chỉ có khuôn mặt giống bà ấy mà thôi . Đó là một sự sỉ nhục .

- Ngày mai mẹ sẽ có một cái áo mới . Mẹ sẽ rất đẹp cho mày coi.

Có rất nhiều việc phải làm, quá nhiều việc phải làm nếu hắn muốn kịp cho ngày mai. Bên trái , ở dưới vài bậc thang, có một cánh cửa ngăn cái giếng. Gumb chẳng bao giờ thèm nghe những tiếng được phát ra từ miệng giếng . Đối với hắn, đó không phải là tiếng Anh.

Gumb bước vào trong xưởng, bỏ con chó xuống đất và bật đèn . Trên bức tường thứ ba có một bàn thợ, hai máy may, hai hình nhân , một cửa thợ may nữ và một cửa thợ may nam, đặt theo kích thước bộ ngực của Jame Gumb. Cạnh đó là một tủ đen bằng sơn mài Trung Quốc cao khoảng hai thước rưỡi . Hắn đang làm một áo blouson bằng da. Gumb đã tiến bộ rất nhiều sau chuyến thực tập tại trại cải tạo California, nhưng thứ này mới thật sự là một thách thức. Làm việc trên da dê đòi hỏi một tay nghề thật vững chắc .

Thuộc da không có trở ngại nào vì thực hành đã biến hắn thành một chuyên gia . Da người không thể được kéo ra mọi phía, chất collagen sẽ khiến thịt bị rách, kéo không đúng hướng, nó sẽ rạn ngay. Không thể làm gì với một bộ da quá mới .

Jame đã phải thử nghiệm rất nhiều lần trước khi tìm được kỹ thuật đúng nhất . Cuối cùng , hắn phải thừa nhận rằng không gì bằng các phương pháp cổ điển. trước hết phải ngâm toàn bộ miếng da trong các bồn chứa thảo mộc do các thổ dân Châu Mỹ chế biến, các chất thiên nhiên không chứa đựng muối khoáng . Phương pháp thuộc da bằng óc người là lựa chọn hoàn hảo nhất . Người thổ dân tin rằng trong đầu mỗi con vật đều có một bộ não đủ để thuộc bộ da của chính nó . Kinh nghiệm đã dạy cho hắn điều này là không đúng . Jame có nguyên một tủ lạnh chứa đầy óc bò , vì thế hắn không bao giờ thiếu nguyên liệu này .

- Quý Bà ư, sáng mai mới được - Hắn nói với con chó nhỏ, tay thì lôi mấy bộ óc bò ra ngoài ngăn đá tủ lạnh để xả đông : Ngày mai , mẹ sẽ đẹp lắm.

Bây giờ là mười một giờ đêm, còn những sáu tiếng nữa . Gumb đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc lột da . Chiếc điện thoại trong túi quần gã khẽ rung lên . Gumb chùi tay vào tạp dề rồi rút nó ra khỏi túi quần bò . Hắn nhìn qua màn hình , là người quen .

- Ủa , giờ này mà cô còn đứng đây làm gì vậy ?

Thấm giật mình quay lại . Tuyệt lúc này đang thông thả bước lại gần , nhìn cô nở nụ cười nửa miệng . Thấm nhét vội chiếc điện thoại vào túi quần rồi lúng túng đáp :

- À, tôi không ngủ được nên mới .. ra đây dạo một lúc . Còn chị ?

Nơi mấy người bạn họ đang trú ngụ hiện giờ là một khách sạn tương đối hẻo lánh nằm trên đường cao tốc dẫn vào ngoại ô Virginia . Bây giờ là mười một giờ đêm, và dưới khu vườn nhỏ sau khách sạn lúc này chẳng còn âm thanh gì ngoài tiếng côn trùng kêu rả rích .

- Ủ , chắc tại trưa nay uống nhiều cà phê quá .

Tuyết tựa người vào thành cửa sổ rồi ngược mắt nhìn trời . Đêm nay là đêm trăng tròn . Cô hít một hơi dài rồi khẽ nói :

- Trăng đêm nay đẹp thật . Nó làm tôi liên tưởng tới món trứng trắng trong bữa tối ngày hôm nay . Lâu lắm rồi mới được ăn một bữa ngon miệng như thế , chỗ này trông hẻo lánh vậy mà cũng không tồi nhỉ ?

Thẩm mỉm cười lấy lệ . Tuyết hỏi :

- Còn cô thì sao ?

- Cũng tạm tạm . Thẩm đáp .

- Không biết cô thế nào ..nhưng bữa ăn này làm tôi liên tưởng tới một bức tranh bích họa nổi tiếng của De vinci mà mình từng xem trên mạng .. bức " The last supper " ấy , cô không ngại vì tôi đột nhiên chuyển đề tài đây chứ ?

Thẩm lắc đầu . Tuyết thấy vậy thì cười mỉm :

- Cô chưa nghe đến nó bao giờ à ?

- Nó rất nổi tiếng sao ? Thẩm hỏi lại .

- Tất nhiên rồi . Tuyết nheo mắt nhìn Thẩm rồi chậm rãi nói : "The last supper " mô tả bữa ăn sau cùng của chúa Giê su và các môn đồ của ngài trước khi bị đóng đinh lên thập tự giá . Judas -một trong mười hai vị tông đồ đã bội phản chúa Giê su và bán ngài với giá 30 lượng bạc . Người đời sau gọi ông ta là " kẻ phản bội " . Cô biết không , truyền thuyết này vẫn còn được lưu lại trong Kinh Tân Ước tới tận ngày nay đây ..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 21: Kẻ Phản Bội

- Cô có ý gì ?

Thẩm nhú mồm đứng lùi lại hai bước , nhìn Tuyết chăm chăm như muốn tìm ra ẩn ý đằng sau câu nói vừa rồi . Tuyết đưa một tay lên vuốt tóc rồi nhìn cổ áo sơ mi đã bạc phéch vì nắng gió của Thẩm nhẹ giọng nói :

- Thẩm này , sao cô không sờ thử cổ áo sơ mi của mình ngay bây giờ nhỉ .

Thẩm giật mình theo bản năng đưa tay sờ cổ áo . Một con chip bé bằng hạt đậu đã ghim ở trên đó từ bao giờ . Sắc mặt của Thẩm nhất thời thay đổi hẳn , lạnh lùng nói :

- Cô phát hiện ra từ bao giờ ?

Tuyết thở dài một tiếng rồi đứng thẳng người dậy , lắc đầu nói :

- Muốn người ta không biết thì đừng làm . Ngay từ lần đầu tiên cô gọi điện tới cho Hoàng tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn rồi . Song thực sự chưa bao giờ tôi nghĩ lại có một thành viên của VND đứng về phía kẻ thù . Mãi cho tới mấy ngày gần đây , tôi mới buộc phải tin vào điều này . Thẩm , tại sao cô lại làm vậy ? Đầu óc có vấn đề à ?

- Hãy trả lời câu hỏi của tôi đi .

- Được rồi , cô không biết mình đã mắc sai lầm ở đâu đúng không ? Vậy để tôi nói cho nghe nhé . Cái ngày mà cô trở về từ Memphis tụ họp với chúng tôi ấy , cô chỉ đi có một mình , đúng không nào ? Đó là điểm bất thường đầu tiên mà tôi nhận thấy ở cô . Không một lời giải thích , " L " đã dặn cô thế à ? hay là Buffalo ?

- Không liên quan gì tới chúng cả . Thẩm lạnh nhạt đáp .

- Vậy thì là lỗi ở cô rồi . Nếu cô giải thích rằng Hiệp là bạn đồng hành với mình ngay từ đầu , song bị mất tích trên đường về thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra . Thế nhưng cô lại lựa chọn phương án phủ nhận mọi mối liên quan giữa mình và Hiệp . Đó là sai lầm đầu tiên . Cô sợ phải mất công tìm có giải thích cho sự mất tích của gã đúng không nào ? Trong nhiệm vụ lần này " chủ thần " đã cố ý chia nhỏ các thành viên của VND ra làm nhiều nhóm . Điều này đã được thực tế kiểm nghiệm : tôi và Thắng , Hoàng và Thư Lệ , hai thành viên bị tai nạn máy bay , Cường và Vân (người mới) , Hoài My và Lập , và hai cặp còn lại nếu tôi đoán không nhầm thì là Hiếu và Liên , cuối cùng là cô và .. Hiệp , chính xác chứ ? Có phải cô và Hiệp đã được " chủ thần " dịch

chuyển tới thành phố Harrisburg lúc mới tiến vào thế giới này có đúng không ?

- Làm sao cô biết ? Thấm giật mình hỏi, bờ vai rộng khẽ run lên : Chẳng lẽ .. không , rõ ràng Hiệp chưa kịp đã động gì tới việc này trong điện thoại cơ mà ? cô đoán mò đúng không ?

- Đúng . Tuyệt gật đầu thừa nhận : Thực sự thì từ đầu tới giờ tôi chỉ có ý thăm dò cô thôi .. mấy người Hoài My vẫn hy vọng cô có nỗi khổ nào đó , không ngờ .. cô lại thú nhận tất cả mọi chuyện . Nói đi , bọn chúng đã mua chuộc cô bằng cách nào ?

Thấm nghe vậy thì biến sắc , tay cầm con chip màu đen bé xíu kia lên ngắm nghía , hồi lâu sau mới mở miệng nói với vẻ khó coi :

- Đây không phải là máy nghe lén sao ?

- Đúng là FBI ở thời đại này cũng có một vài loại thiết bị nghe lén công nghệ cao tương tự như thế , nhưng rất tiếc với thẩm quyền của tôi hiện giờ thì việc động vào chúng là điều bất khả thi . Vậy này giờ cô nghĩ nó là cái gì ? Tuyệt nhún vai cười đáp .

Mí mắt của Thấm khẽ giật giật . Cô nhếch miệng cười nhạt :

- Tốt thôi , cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra , tới sớm một chút cũng không sao . Nhưng .. chẳng lẽ cô nghi ngờ tôi chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy ư ? Thế chẳng phải quá vô đoán hay sao ?

- Không , cái gì cũng đều có lý của nó cả . " chủ thần " cũng vậy . Cô có đề ý không , thân phận và địa điểm được dịch chuyển tới của mỗi nhóm hai người trong chúng ta đều có ít nhiều liên quan tới chìa khoá để giải mã nhiệm vụ lần này . Nếu kết nối được tất cả lại ngay từ đầu thì chúng ta đã chẳng gặp nhiều rắc rối đến thế . Tôi và Thắng thì là hai thành viên trong ban trọng án chịu trách nhiệm truy bắt Buffalo Bill , Hoàng và Thư Lệ thì là hai tử tù bị nhốt tại chính nơi mà bác sĩ Lecter từng vượt ngục một năm về trước . Hoài My và Lập thì gần " L " nhất , việc họ là những nạn nhân đầu tiên bởi trò chơi miên của hắn là mình chứng rõ ràng nhất . Còn cô và Hiệp .. không biết là may mắn hay xui xẻo nữa , nhưng " chủ thần " chắc chắn đã sắp xếp cho hai người .. ở gần nơi Buffalo sinh sống , đúng không nào ? Ngoài khả năng đó ra , tôi thực không kiểm ra lời giải nào hợp lý hơn cho sự phản bội của cô . Chỉ xui xẻo cho Hiệp mà thôi ..

- Tất cả chỉ là phỏng đoán của riêng mình cô mà thôi , chẳng nói lên được gì cả .

- Phải , tôi thừa nhận điều đó . Trừ phi có cơ hội đối chứng với " L " , Buffalo ra thì tất cả chỉ dừng lại ở mức phỏng đoán mà thôi . Rất may là nó đã giúp tôi đi đúng hướng . Cô có còn nhớ mình đã nói những gì trong bữa tối ngày hôm nay không ? " Có thể cậu ấy nói bừa " . " Cậu ấy " mà cô muốn nói ở đây là ai vậy ?

- Tất nhiên là .. Hiệp rồi . Thấm ngập ngừng đáp với vẻ dò xét : Có vấn đề gì sao ?

- Tất nhiên là có rồi , rất lớn nữa là đằng khác . Tại sao cô biết người tôi muốn nói tới lúc đó là Hiệp ? À , chắc phải nói thêm cho cô biết , tôi đã đề nghị các thành viên của VND giữ bí mật tuyệt đối về cuộc điện thoại mà Hiệp gọi về hôm ấy , và đã nhận được sự đồng ý và hợp tác của tất cả mọi người . Đừng bao biện rằng cô đã nghe ai đó kể về chuyện này nhé , bọn họ không phải là những đứa trẻ lên ba đâu . Mọi chi tiết về cuộc điện thoại đó của Hiệp ngoài năm người chúng tôi ra thì .. có lẽ chỉ có kẻ đã phá ngang nó lúc ấy mới biết được mà thôi . Không chừng chính cô cũng có mặt ở đó đấy chứ . Thêm nữa , căn hộ mà tôi nhờ người khác đứng tên thuê ở ngoại ô Nevada từ thủ tục cho tới việc giao nhận đều vô cùng bí mật , tôi đảm bảo người của FBI không hề biết tới chuyện này . Vậy mà chúng ta vừa đặt chân tới đó được nửa tiếng là đã có cảnh sát mò tới rồi . Thử hỏi tôi phải nghi ngờ ai bây giờ cơ chứ ? Chưa hết ..

- Dù rồi đấy .

Tuyệt khẽ nheo mắt , trước mặt cô bây giờ là một họng súng đen ngòm . Thấm vừa cầm súng chìa thẳng vào mặt cô vừa nói với vẻ mặt kiên nhẫn :

- Tốt nhất là đừng có giờ trò . Đúng như bức tranh gì gì mà cô vừa nói ban nãy đấy phó thanh tra Tuyệt ạ , bữa tối ngày hôm nay chính là " bữa tối cuối cùng " của mấy người đó . Người của FBI sẽ bao vây chỗ này ngay thôi , chỉ nửa tiếng nữa là cùng . Đừng mong đợi gì vào mấy người Hoài My , với 50gr Thallium trong món súp tối nay , mỗi người bọn họ đều đã cầm chắc một vé lên thiên đường hết cả rồi , dù có là siêu nhân đi nữa thì cũng chẳng có gì khác nhau cả . " L " nói rất đúng , cô chính là kẻ đáng ngại nhất trong số bọn họ . Đáng lẽ tôi phải ra tay với cô ngay từ đầu mới đúng . Có trách thì trách bản thân mình đã biết quá nhiều đi . Vĩnh biệt .

Thấm cắn môi rồi bóp cò . Thế nhưng trái với những gì cô nghĩ , chẳng có một tiếng súng nổ nào vang lên cả .

Hoài My nhìn Thấm lúc này đang gục đầu trên vai mình , tay phải vô thức bóp mạnh khẩu Beretta 92 làm nó bẹp dúm lại chép miệng nói :

- Thật không ngờ .. chuyện mà chị dự đoán lại là sự thật . Có khi nào Thấm đã bị " L " thôi miên triệt để rồi không ? Em không nghĩ là chị ấy cố tình làm hại chúng ta ..

- Chuyện đó khó mà xảy ra lắm . Tuyệt lắc đầu đáp : Nếu " L " có khả năng ấy thì chắc chị và Thắng đã chết dưới tay em và Lập từ lâu rồi . Mặc dù không hiểu hắn đã dùng phương pháp gì để mua chuộc được cô ta .. nhưng sự thật thì đúng như những gì em vừa thấy đó . Từ đây có thể suy ra , mọi rắc rối xảy đến với Hoàng mấy ngày nay đều ít nhiều có liên quan tới cô ta . " L " đã rất cao tay khi phái cái máy theo dõi di động này tới chỗ chúng ta . Nếu chúng ta không xoay sở kịp thì chắc chắn chẳng còn mạng mà sống quá hai giờ sáng ngày mai đâu , cả Thấm cũng không ngoại lệ .

- Ý cô là sao ? Lập đi từ nhà trong ra hỏi .

- Cậu tin vào những lời Thẩm vừa nói ban nãy thật à ? Ngây thơ quá đấy . Sau thất bại ở khu ổ chuột ngoại ô Nevada, " L " sẽ trông chờ vào mấy tay cảnh sát bắt tài ấy để tóm cổ chúng ta ư ? Làm gì có chuyện nực cười đó . Mấy người có biết tôi đã nghe được tin gì từ chỗ của Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin không ?

- Cái gì vậy chị ? Hoài My tò mò hỏi . Tuyệt ghé sát tai cô thì thầm .

- Cái gì ? hấn dùng thứ đó để đối phó với chúng ta ? Xung quanh đây vẫn còn mấy chục người dân Mỹ sinh sống , hấn không sợ mang tội giết người hàng loạt sao ? Hoài My nghe xong thì mặt mày tái nhợt , thất kinh hỏi lại .

- Chúng ta là ai chứ ? đồng bọn " khủng bố " đấy . Chỉ mất mấy chục mạng người mà diệt gọn được chúng ta thì cũng đáng lắm chứ . Nhất là trong bối cảnh FBI đang cân một chiến công để xoa dịu làn sóng phản nộ của chính phủ và người dân nước Mỹ sau thất bại vừa rồi ở Tennessee . Cùng lắm là xong vụ này , gả lại bỏ tất cả rồi chuẩn đi thêm một lần nữa, như đã từng vượt ngục một năm về trước chứ có gì đâu . Còn năm người chúng ta thì chắc chắn sẽ phải tạm biệt cõi đời này khi quả tên lửa đó được lệnh rời khỏi bệ phóng . Thăm đường như cũng không biết gì về chuyện này , chứng tỏ hấn đã quyết định hy sinh cả cô ta từ đầu rồi . Nếu chúng ta không đạt được hoà ước với bà Thượng Nghị Sĩ thì sợ rằng tới việc vì sao mình chết cũng chẳng biết . Ấu cũng là trong cái rủi còn cái may , trời chưa muốn năm người chúng ta phải táng mạng ở đây , đó cũng là số mệnh vậy .

- Em vào gọi Thăng dậy đi .

Tuyệt chống tay nhìn xuống dưới ban công , hai mắt lấp lánh . Cô biết , vẫn còn rất nhiều việc phải làm ở phía trước .

Gió đã đổi chiều rồi .

6h15 phút sáng , Gumb đã sẵn sàng cho công việc lột da.

Đôi mắt vẫn tràn trề nước mắt , Jame xem đi xem lại cuộn băng video. Trên màn ảnh nhỏ , mẹ hấn đang leo lên rãnh trượt và thả người xuống hồ bơi. Nước mắt làm nhòà tầm nhìn của Gumb, khiến hấn có cảm tưởng chính mình cũng đang ở trong nước.

Mẹ ...

Trong phòng làm việc, James bỏ hết đồ trong túi giấy ra . Một dải vải thật dày để kẹp vào các đường may , mấy miếng lycra thun , một gói muối bột. Hấn không quên thứ gì cả.

Trong xưởng, hấn trải bốn con dao đã được mài sắc trên một khăn sạch để cạnh bồn rửa : một con dao cong để lột da , một con khác thật tinh xảo của thợ săn dùng để mổ những chỗ khó lia dao tới nhất , một dao nhỏ dành cho công việc tỉ mỉ và một dao lê của thời Đế Nhất Thế Chiến . Cái cạnh tròn của dao lê là phương tiện tốt nhất để bóc một tấm da mà không sợ làm nó rách.

Bây giờ đến khâu súng.

Sau vài ngày trần trụi , Jame quyết định dùng tới cái này . Hấn sẽ không treo cô ta lên vì điều đó sẽ để lại các vết nhăn trên da ở vùng ngực , hơn nữa hấn không muốn cái nút thông lưng làm hư vùng da cổ sau lỗ tai.

Gumb đã học được rất nhiều kinh nghiệm . Hấn biết dù cho có hoàn toàn kiệt sức do cái đói hoặc nỗi sợ hãi , song những cô gái xinh đẹp đó vẫn luôn giẫy giụa khi tận mắt thấy các dụng cụ trong tay gã . Trong quá khứ, hấn đã từng rượt đuổi bọn họ dưới tầng hầm trong bóng tối bằng cách dùng cặp kính và cây đèn pin hồng ngoại . Thật là lý thú khi thấy họ mò nếm các vách tường trong tuyệt vọng rồi ngồi chết cứng trong một góc. Hấn thích như thế, rượt bắt họ với khẩu súng . Cuối cùng các cô gái đó cũng mất hết phương hướng, kiệt sức để rồi liên tục đụng đầu vào các chướng ngại vật. Lúc đó Jame chỉ có mỗi một việc là đứng trong bóng tối và bắn một phát vào đầu họ. Hoặc vào chân trước, ngay dưới đầu gối để cho họ còn có thể bò được.

" Những trò đùa ấu trĩ " James lẩm bẩm . Do sau đó không còn gì để sử dụng được nên hấn không làm như vậy nữa. Thật quá lãng phí .

Lần gần đây nhất với một cô gái da vàng nhan sắc cũng thuộc loại khá , hấn đã đề nghị cô ta bước lên lầu tắm trước khi xô cô này xuống cầu thang với cái nút thông lưng quanh cổ . Không có trở ngại nào cả. Nhưng với chàng trai thứ hai thì đúng là một thảm họa . Hấn làm gã mất cả giờ đồng hồ để lau chùi cầu thang từ trên xuống . Hấn vẫn nhớ bộ dáng trước lúc chết của chàng trai đó , mình ướt đầm, nổi da gà và lên cơn run rẩy khi nghe hấn lên cò súng . Hấn rất thích lên cò súng clic-clic , Đùng ! chấm dứt các tiếng la.

Còn với thiên thần nhỏ bé này , Jame dự định sẽ kéo cô lên tầm giữa giềng và bắn vài phát vào bụng dưới . Khi cô ta bất tỉnh rồi, hấn sẽ dùng đến thuốc mê để thực hiện những công việc còn lại.

Jame âm thầm bước xuống nhà bếp . Hấn lấy cây đèn hồng ngoại và đeo cặp kính hồng ngoại vào. Thế giới trước mắt hấn lúc này đã đã đổi qua màu lục.

Ở đây , hấn chính là chủ nhân của tối tăm, chúa tể của bóng đêm.

Jame kiểm tra khẩu Python lần cuối rồi nạp đạn cỡ 38 vào. Một hoặc vài viên đạn ghim thẳng vào trán hoặc thái dương sẽ giết chết cô ta ngay tức khắc. Không một tiếng động, hai đầu gối quỳ xuống, các móng tay và chân bám vào các lati cũ, hấn tiến lại gần cái giềng . Bước âm thầm trên nền đất, nhưng không quá chậm vì Jame không muốn để cho mùi của hấn có thời giờ bay xuống mũi con mồi dưới đáy giềng.

Miếng giăng tủa ánh sáng màu lục. Hắn đưa cây đèn lên và cúi xuống. Cái vật đó đang nằm nghiêng một bên như một con tép khổng lồ và đang chìm trong giấc ngủ. Cũng phải thôi, là hết cả một đêm, không kiệt sức mới là lạ.

Cái đầu để trần. Bắn vào cổ... hấp dẫn quá... cứu lấy bộ tóc. Không, nguy hiểm quá.

Gumb khum người xuống nữa để nhìn cho thật rõ đáy giếng. Cái nòng tuyệt đẹp của khẩu Python cho phép hắn ngắm thật chính xác. Hắn nhắm vào thái dương, nơi mái tóc dài đã dính lại vì mồ hôi.

Thư Lệ khẽ cựa quậy rồi chụp lấy tấm thảm phủ lên người. Tất cả chỉ còn là những khối u dưới tấm thảm, điều đó khiến Jame nhất thời không tài nào xác định được mục tiêu của mình nữa. Chết tiệt, có lẽ phải lỗi cô ta lên đây như dự tính thôi.

Jame cầm đèn chiếu soi xuống giếng. Gã đang định mở miệng đánh thức Thư Lệ dậy thì có tiếng nhún chuông ở cửa.

Tiếng chuông rít lên liên hồi khiến Jame phải dừng lại để động não. Hắn đã không nghe thấy nó từ nhiều năm rồi. Cái nắp chuông bằng kim loại đen đầy bụi, được gắn trong lồng cầu thang đang rung lên. Hắn biết có một ai đó đang đứng ngoài cửa và nhấn vào cái nút có ghi chữ VẤN PHÒNG. James quay lại phòng làm việc và nhìn vào màn hình camera được gắn ngoài cửa ra vào. Là hắn, Jame nhận ra người này. Đó là một trong những mục tiêu săn đuổi của gã, đồng bọn của thiên thần bé nhỏ đang nằm dưới đáy giếng kia.

Tại sao hắn ta lại tìm được tới đây? Bác sĩ Lecter đã bảo đảm với hắn rằng nơi này là hoàn toàn bí mật cơ mà?

"Rầm" Cánh cửa to bản làm từ sắt trắng inox nặng nề đổ xuống. Một đám phá nát ổ khoá, Hoàng đặt chân vào trong nhà, quét mắt nhìn khắp nơi hết một lượt. Hắn lần mò tìm công tắc đèn rồi bật nó lên.

Hắn vừa nghe thấy một tiếng la yếu ớt vang lên như thể một tờ giấy bị xé đôi, ở đâu đó trong ngôi nhà này. Chắc chắn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 22: Tàn Cuộc (1)

Hoàng đi lần theo tiếng la yếu ớt đến gian bếp. Hắn thận trọng di chuyển dọc theo vách tường cho đến khi chắc chắn rằng không có người nào ở bên trong. Sau gian bếp là một cái xưởng nhỏ với gần chục bể chứa phoocmon, bồn rửa và lồng nhốt bướm đêm. Vài con bướm bay qua mặt gã, Hoàng phớt lờ chúng.

Hắn dừng lại trước một cánh cửa sắt hoen gỉ đang khép hờ, do dự không biết có nên tiến vào hay không. Gã nhìn vào bên trong, tất cả chỉ là một màu đen kịt, thế nhưng tiếng rên khe khẽ lại bắt nguồn từ hướng đó. Hoàng quay trở lại phòng khách, nơi mà gã thấy có một chiếc đèn bão đặt trên bàn uống nước. Vừa cầm đèn soi vừa cẩn thận bước từng bước một xuống căn hầm, hơi lạnh và mùi ẩm mốc hòa quyện vào nhau xộc tới làm gã hơi nhẩn nầy.

Càng xuống sâu, hắn càng nhận rõ thứ mùi nồng nặc đang xộc vào mũi mình. Đó là mùi của xăng.

Nhờ vào ánh đèn pin, Hoàng nhận ra mình đang bước trên những bậc cầu thang bằng xi măng dẫn xuống tầng ngầm. Xung quanh tối đen như mực, có giờ tay ra trước mặt cũng chẳng thể nào nhìn thấy nổi. Bên dưới là một nhà kho có vẻ như đã lâu không có ai lui tới. Hoàng do dự một lát rồi cất tiếng hỏi:

- Có ai ở đây không?

Có tiếng kim loại va chạm vào nhau leng keng từ phía trước truyền lên. Tiếp đó là tiếng rên yếu ớt mà hắn nghe thấy từ lúc mới đặt chân vào trong ngôi nhà này. Bây giờ thì Hoàng mới xác định được đó là giọng của Hiệp, gã nóng vội chạy về phía trước, nơi có một dãy hành lang sâu hun hút. Hắn va phải một vật gì đó dọc đường, một thứ gần giống với móc treo quần áo, song lúc này gã chẳng có tâm trạng nào mà để ý tới nó nữa. Miếng gỗ mục ruỗng dưới lớp vải bạt không chịu nổi sức nặng của gã. Cùng lúc đó, Hoàng cũng đã xác định được tiếng rên là từ phía dưới truyền lên. Một tiếng "Rốp" nhẹ vang lên, Hoàng nhảy xuống tầng dưới của hầm ngầm, tay vẫn nắm chặt cái "móc áo" vừa va phải người ban nãy. Tầng dưới của nơi này khá sâu, theo ước tính của gã thì phải gần hai chục mét. Nếu là người thường nhảy từ trên xuống như vậy thì ít cũng phải mất nửa cái mạng, song hiện giờ thực lực của gã đã vượt qua cái giới hạn "người thường" ấy từ lâu lắm rồi.

"Ừm"

Nơi hắn đáp xuống là một bể nước. Không phải, là một bể xăng thì đúng hơn. Cái mùi hăng hắc mà gã đã ngửi thấy từ lúc đi từ trên cầu thang xuống dưới. Xăng ngập tới đầu gối gã. Hoàng nhứ mày cầm đèn soi vào cái "móc treo áo" trong tay mình. Đó là một hình nhân nữ làm từ thạch cao mặc áo khoác da người. Bàn tay đã khô queo và đen xỉ, các móng tay được sơn đỏ. Hắn nhứ mày vớt nó ra xa rồi lội lồm bồm về phía trước. Cách đó hơn năm mét, Hiệp đang bị trói cứng, vừa thờ hồn hên vừa nhìn về phía ánh đèn, sắc mặt tái mét.

- Hiệp , tôi đây, Hoàng đây mà.Cậu vẫn ổn đấy chứ ?

Hoàng vừa cầm đèn giờ lên trước mặt Hiệp vừa không ngừng lay vai gã. Hiệp lơ đãng nhìn gã, nét mặt dần có chút huyết sắc. Gã nói bằng cái giọng khàn khàn yếu ớt và ngắt quãng , song gương mặt thì không giấu nổi vẻ hưng phấn :

- Anh Hoàng, đúng là anh rồi...vậy mà em cứ tưởng là mình ... xong hẳn rồi chứ. Làm ... làm sao mà anh tìm ra được chỗ này hay vậy ?

- Được rồi, có gì để sau nói.

Hoàng cắt lời rồi xốc vai gã dậy. Quả đúng như hần đã dự đoán, tầng ngầm luôn là nơi Buffalo dùng để giam giữ các nạn nhân của mình, cả trong phim lẫn thế giới này đều như vậy. Một điều may mắn nữa là cho tới giờ hần vẫn chưa chạm trán người đàn ông nhỏ thó từng gặp trong căn nhà cạnh quốc lộ 79 trước đây. Hần ta chắc chắn có tà thuật, hoặc sở hữu một loại siêu năng lực nào đó. Hoàng hơi nhũn mảy. Vẫn còn Thư Lệ nữa, không hiểu bây giờ cô ấy đang ở đâu, có bị rơi vào tay của Buffalo hay là không ? Có lẽ vẫn nên tìm xung quanh đây một lượt nữa thì hơn.

" What are you doing ? "

Một luồng ánh sáng chiếu thẳng xuống hai người Hoàng và Hiệp đang đứng bên dưới. Có một người đang cầm đèn pin chiếu xuống đây, là đàn ông .

" Jame Gumb, đúng là gã rồi , không thể sai được. " Tóc vàng , mắt xanh lơ, giống hệt như những gì mà Tuyết từng nói với gã. Mắt Hoàng bỗng ánh lên một màu đỏ rực, là hình ảnh phản chiếu của bó giấy đang cháy rừng rực trong tay gã đàn ông da trắng đứng trên kia. Mắt thấy bó giấy đỏ đang chậm rãi rơi xuống, Hoàng lập tức bế xốc Hiệp lên vai, dậm chân nhảy lên gần năm mét. Magic Bamboo trong tay hần nhanh chóng dài ra như một cây sào, đưa gã lên tầng trên trong nháy mắt. Jame thấy thế thì giật mình, tay phải cầm khẩu Tython bắn như vài đạn về phía gã. Hoàng chỉ mất đúng 2s để tiếp cận đối phương, Magic bamboo trong tay gã vung lên, như một con rắn đánh bật khẩu Tython của Jame ra rồi vụt thẳng vào ngực hần. Một tiếng rắc vang lên, ánh xanh loang loáng trong tay Hoàng giáng tiếp xuống đỉnh đầu gã.

Một gậy này Hoàng đã dùng toàn lực xuất thủ . Mặt sàn làm bằng gỗ và phủ một lớp lưới sắt dưới chân không giữ nổi Jame , gã như một mũi tên lao thẳng từ tầng trên xuống dưới. Bó giấy rơi xuống , một lưỡi lửa đỏ rực bao trùm cuốn đi tất cả những gì còn sót lại. “Bùm” trong thùy lao tới đen bồng chốc bùng lên một quả cầu lửa khổng lồ. Không khí tràn ngập mùi cháy khét, mùi của tử vong, mùi của cái chết.

"Tự tay hạ Buffalo Bill, nhận 500 điểm thưởng không cố định."

Nghe thông báo khô khan của chú thần vang vọng trong đầu óc, Hoàng khẽ thở ra một hơi rồi nhìn xuống dưới. 500 điểm thưởng này kiếm cũng quá đơn giản đi, chẳng khác cho không là mấy. Lúc đầu hần vẫn tưởng thực lực của Buffalo ít cũng phải bằng một nửa Sadako , đây là nhiệm vụ có độ khó 15 người đấy nhé. vậy mà..đúng là sự thật so với tưởng tượng của con người thì luôn khác xa một trời một vực, chẳng biết đẳng nào mà lần.

Hiệp lúc này đã kiệt sức gục trên vai gã, nằm im chẳng biết trời trăng gì nữa. Hoàng đưa hần ra phòng khách nghỉ tạm rồi bấm số gọi cho Tuyết. Hần muốn báo tin thắng lợi cho mấy người bạn họ biết.

- Anh Hoàng , có thể còn một người nữa đấy... Hai hôm trước .. em có nghe thấy tiếng la hét từ tầng trên vọng xuống. Lúc đó em không được tỉnh táo .. nên nghe không rõ lắm, hình như là giọng phụ nữ.

- Một người nữa ? Rất có thể là Thư lệ đấy ! Cô ấy cũng mất tích đc hơn bốn hôm rồi. Hoàng nhũn mảy hỏi tiếp : - Gã da trắng này có còn đồng bọn nào nữa không ?

Hiệp khẽ lắc đầu. Hoàng lúc này mới an tâm để hần nằm trên chiếc giường trong phòng khách để nghỉ ngơi rồi chạy đi lục soát căn nhà của Jame hết một lượt. Hiệp có vẻ như đã trải qua một quãng thời gian chịu cực khổ không ít, da mặt vàng bủng, hai mắt lơ đãng tia máu, mới có hai tuần không gặp mà trông gã gầy đi trông thấy. Nhìn bộ dáng của gã lúc này, Hoàng không khỏi nghĩ thâm trong bụng : nếu gã đến muộn thêm hai, ba hôm nữa thì hần tới sức đề rên rĩ cũng chẳng có nữa ấy chứ.

Đằng sau gian nhà kho đồ nát của Jame còn có một cái giếng nữa . Hoàng cầm đèn đứng trên miệng giếng soi xuống . Gã thấy có một người đang đắp chặn tròn kín đầu nằm thu lu như con tôm dưới đáy giếng thì mừng rỡ hét :

- Thư Lệ ! Thư Lệ ! Có phải cô đấy không ? Cô không sao chứ ?

Hoàng chợt thấy lòng mình lạnh ngắt. Chẳng lẽ hần đã tới muộn?

Hần đã nghe Tuyết kể lại và biết Thư lệ rời Nevada lặn lội tới Memphis là vì ai. Bây giờ Hoàng mới nhận ra, cô gái này không ngờ lại quan tâm mình đến như vậy.

Vì sao ?

- Thư lệ, có có nghe thấy gì không ? Thư Lệ ?

Hoàng nắm sợi dây thừng cùng chiếc gáo đu xuống dưới, đầu còn lại thì buộc chặt vào một chiếc rờ móc ở ngay trên miệng giếng . Dây đến nửa giếng thì hết, hần tung người nhảy xuống, lật mạnh cái chặn ra . Bên dưới đúng là Thư Lệ không sai .

May quá, vẫn còn thờ.

Đặt tay sờ lên trán thấy nóng bừng bừng, Hoàng khẽ thở phào một tiếng, hóa ra là bị sốt cao nên hôn mê. Vậy còn đỡ hơn mất mạng nhiều. Gã bế xốc Thư Lệ lên vai, dùng Magic bamboo làm đòn bẩy bật lên tóm lấy sợi dây thừng rồi leo lên miệng giếng. Hiệp thấy gã diu Thư Lệ vào phòng thì mở miệng hỏi thăm. Gã đáp:

- Không sao, ổn cả rồi.

- Bây giờ làm gì đây anh?

Hoàng nhú mày nhìn Thư Lệ đang hôn mê thờ dài nói:

- Bây giờ tôi đang bị cảnh sát và FBI truy nã, lại còn phải giữ Catherine làm con tin nữa, mang hai người theo cùng không tiện lắm. Mà bỏ Thư Lệ lại thì không được, có lẽ thân phận của cô ấy đã bại lộ rồi cũng nên. Thôi thì đến đâu thì đến vậy. Tiếc là quên không mang theo hộp cứu thương, hoặc giả như có Thấm ở đây thì tốt...

- Thấm? Khục khục... Hiệp nghe đến đây thì cơ mặt khẽ giật giật rồi ho luôn một tràng.

.....

- Cái gì? Thấm phản bội mấy người chúng ta à? Cậu nói cái gì vậy?

Hoàng vừa lái xe vừa giật mình hỏi lại. Có đánh chết hán cũng không tin là chuyện này sẽ xảy ra.

- Em lừa anh làm gì? Chính cô ta cùng gã da trắng đó đánh ngất em trong lúc đang gọi về cho mọi người đấy. Ai mà biết được chứ ngờ.. lúc đầu em cũng sốc lắm, nhưng sự thật rành rành ra đây, không tin cũng chẳng được.

- Cậu kể lại từ đầu cho tôi nghe.

Hoàng bỏ điện thoại xuống rồi sầm mặt lạnh lùng nói. Hấn vừa gọi điện cho Tuyết. Chết tiệt, cô ta đã biết từ lâu, vậy mà cứ im im chẳng nói câu nào với gã. Xem ra cô "lính mới" này quá mức kiêu ngạo rồi. Để tránh chuyện tương tự xảy ra như trong "Kungfu Hustle", có lẽ gã phải làm một điều gì đó ngay lập tức. Một đòn cảnh cáo chẳng hạn.

- Ngày đầu em và Thấm được dịch chuyển tới đây thì đã là "hàng xóm" của Buffalo rồi. Thế nhưng mãi cho tới lúc lọt vào tay gã thì em mới biết hán chính là Buffalo Bill- kẻ sát nhân hàng loạt trong "Sự im lặng của bầy cừu". Thực ra phim này em cũng chưa xem bao giờ, chỉ biết đại khái qua các phương tiện thông tin giải trí mà thôi. Cũng không biết gã bỏ bả gì mà lôi kéo dc Thấm nữa, có bốn, năm ngày chứ mấy. Nhưng việc cô ta hợp tác với hán thì hoàn toàn là sự thật. Sau đó em nhận lúc cả hai không để ý mà thừa cơ trốn ra ngoài, không ngờ vẫn bị chúng bắt lại, chính là cái lúc mà em gọi điện về cho mọi người đấy. Tối hôm trước em vừa đọc được tin của anh trên tivi rồi đem bàn với Thấm thì sáng tinh dậy đã bị trói cứng lại rồi.

- Cô ta điên rồi sao? Sao tự dưng lại làm chuyện này nhỉ? Hoàng chau mày lẩm bầm.

- "Khụ Khụ"

Thư Lệ nằm ở ghế sau chợt cất tiếng ho. Cô chậm rãi mở mắt ra, thấy trước mắt mình không phải là miệng giếng le lói ánh sáng nữa thì nghi hoặc nhòm người dậy. Chiếc khăn lạnh trên trán rơi xuống ghế.

- Cô tỉnh rồi à? Thấy trong người đỡ được chút nào chưa?

Hoàng quay ra sau nhìn cô cười nói. Thư Lệ tròn mắt nhìn gã, cả người khẽ run lên. Cô lấy tay dụi mắt rồi nhìn lại một lần nữa, khi chắc chắn những gì mình đang thấy không phải là ảo ảnh thì mới sực sực nói:

- Anh Hoàng đó à... anh...

- Nằm xuống nghỉ ngơi đi, cô còn chưa hạ sốt đâu.

Hoàng cầm chiếc khăn lạnh vừa mới rút ra đặt vào tay cô khẽ nói. Thư Lệ nghe lời nằm xuống ghế, song mắt vẫn nhìn gã đăm đăm. Biết Hiệp đang lăm lết nhìn mình, Hoàng ho khan một tiếng rồi nói:

- Được rồi, tạm gác chuyện của Thấm sang một bên đã. Việc mà chúng ta phải làm bây giờ là giữ không cho Catherine lọt vào tay của cảnh sát, cô ta là bùa hộ mệnh của mấy người Hoài My lúc này đây. Về phần "L" thì cứ để bọn họ lo đi. Nhiệm vụ lần này cũng sắp tới hồi kết rồi...

- Tất cả sắp kết thúc rồi..

Vừa nhâm nhi tách trà trên tay, bác sỹ Akin vừa dõi mắt nhìn màn hình máy tính trước mặt. Đề nghị mà ông gửi cho Crawford đã được thực thi. Với áp lực mà Crawford đang phải chịu bây giờ, việc thành công tiêu diệt nhóm khủng bố là đồng bọn của gã bắt cóc con gái thượng nghị sĩ Ruth Martin chính là cơ hội trời cho để ông ta cứu vớt lại danh dự và niềm tin mà cấp trên dành cho mình. Bây giờ, tất cả những gì hán phải làm chỉ đơn giản là ngồi chờ tin báo về mà thôi. Mấy con rận đáng thương và người tình của gã thần kinh đó, một quả tên lửa định vị tầm xa là quá đủ để giải quyết tất cả, cho dù bọn chúng có lợi hại đến thế nào đi chăng nữa.

Mặc dù vẫn còn một cái gai nữa chưa thể giải quyết. Không, chính xác là ba mới đúng. Nhưng trên đời làm gì có kế hoạch nào là hoàn hảo. Phải biết chấp nhận, kẻ không dám đối diện với sự thực là hèn nhát. Bác sĩ Akin tất nhiên không nằm trong số đó. Thực ra đêm hôm đó nếu như kế hoạch suôn sẻ như dự tính, gã đầu lĩnh của mấy người bọn chúng không kịp thời ngăn cản hai quả bom hẹn giờ mà hắn đã gài sẵn thì có lẽ chuyện đã chẳng phức tạp như bây giờ.

Bác sĩ Akin nghi hoặc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, chiến lợi phẩm thu được từ hai trong số mười bốn kẻ ngu muội ấy.

Sao vẫn chưa có thông báo nhỉ ?

Một tiếng, rồi hai tiếng. Vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Bác sĩ Akin khẽ cau mày rồi lấy điện thoại bấm số gọi đi. Một giọng nói lạ vang lên trong ống nghe, không phải của Thẩm.

" Alo "

Im lặng.

" Cô là ai ? " Gã hỏi.

" Ồ, " L " có phải không ? Ngài làm tôi chờ mãi. "

Bác sĩ Akin khẽ giật mình. Sau lưng ông , cánh cửa phòng điều tra đã mở từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 23: Tàn Cuộc (2)

Bác sĩ Akin giật mình quay lại. Đứng đằng sau ông lúc này là một nhóm người mặc quân phục, tay cầm súng ống. Chỉ nhìn qua tấm huy hiệu đính trên ngực một trong số họ là ông đã nhận ra ngay, đây là đội đặc nhiệm chống khủng bố RT-21, cánh tay phải của Thượng nghị sĩ Ruth Martin trong chiến dịch giải cứu con gái mình lần này.

- Bác sĩ Akin, chúng tôi được lệnh tạm giữ ông vì nghi ngờ có liên quan tới việc tử tù Lecter vượt ngục một năm trước. Gã to con đi đầu chậm rãi bước lại gần, rút một tấm thẻ trong túi áo ra giơ lên nói.

“ Bác sĩ Akin, có nhận ra tôi không thể? ”

Bác sĩ Akin khẽ nhíu mày. Hiện lên trên màn hình vô tuyến liên lạc chung của cục điều tra tội phạm Nevada bây giờ là Tuyết, một trong số mười bốn mục tiêu của ông lần này.

Tôi bây giờ thì ông đã hiểu, mình đã hoàn toàn bại trận rồi.

- Phó thanh tra Tuyết, tôi làm sao quên cô được? Mấy ngày nay chắc cô đã phải chịu không ít mệt mỏi rồi. Chúc mừng, cô đã được minh oan rồi đúng không?

- Chính xác thì chưa, song cũng cảm ơn lời thăm hỏi của ông, bác sĩ Lecter.

Bác sĩ Akin mặt không biến sắc, đầu lưỡi đỏ chót thò ra rồi thụt vào nhanh như một con sóc. Ông mỉm cười, đôi mắt gắt gao nhìn Tuyết làm cô tuy đã cố tình giấu mặt sau màn hình vô tuyến song cũng phải rùng mình.

- Phó thanh tra Tuyết, vụ không là tội nặng đấy nhé. Tôi sẽ không để yên cho cô đâu.

- Ông có quyền không thừa nhận, bác sĩ Lecter ạ. Nhưng FBI thì có quyền điều tra. Họ đã viếng thăm căn nhà hai tầng trong hẻm Quantico của ông cách đây hai tiếng trước và tìm được không ít thứ thú vị. Nếu đặt địa vị của tôi vào ông lúc này thì chắc chẳng bình thân được như vậy đâu. Tôi phục ông thật đấy, bác sĩ Lecter ạ.

- Cảm ơn vì đã báo cho tôi biết, phó thanh tra Tuyết. Tôi nhất định sẽ kiện họ và những người đứng sau việc này ra tòa.

Tròng mắt của bác sĩ Akin khẽ đảo một vòng, ông liếc môi đáp trước khi bị hai người lính tới xốc vai giải đi.

- À này, phó thanh tra Tuyết. Tôi vẫn còn một nghi vấn, cô có thể giải đáp hộ tôi không?

- Tất nhiên rồi.

- Làm sao cô tìm ra được Jame Gumb?

- Bác sĩ Lecter, ông có còn nhớ những gì mình đã nói với Starling Clarice cách đây hơn một năm rưỡi không ?

Im lặng

- Tôi đã bảo là cô nhầm tôi với ai đó khác rồi mà.

"Hừm" Tuyệt cau mày nhìn bác sĩ Akin bị người của FBI giải đi trên màn hình vô tuyến. Con cáo già này...quả không hổ danh là nhân vật phản diện chính trong "The Silence Of The Lamb". Đến giờ thì cô thực sự hoài nghi về hiệu quả công cuộc điều tra lần này của FBI. Muốn diệt trừ cái gai này...có lẽ cô phải dùng cách khác.

- Hẳn là Lecter sao? Lecter chính là "L" à ? Có phải cô đã đoán được điều này từ trước ?

Hoài My nhìn cảnh bác sĩ Akin ngoan ngoãn bị giải đi với vẻ nghi hoặc: - Nếu như ông ta có khả năng thôi miên người khác thì sao lại chịu để bị bắt dễ dàng như vậy?

- Chính hẳn là người đã "hiến kế" cho Crawford diệt trừ chúng ta và vừa gọi vào sổ của Thẩm ban này. Nếu không có sự hậu thuẫn bất đắc dĩ của Thượng nghị sĩ Ruth Martin thì năm người chúng ta hẳn đã nằm dưới ba tác đất từ tối hôm qua rồi. Mọi người nghĩ hẳn có phải là "L" không ?

Lập lấy tay xoa cằm một hồi rồi lắc đầu đáp:

- Tôi thấy không giống lắm thì phải, nhưng cái trò ném đá giấu tay đó thì đúng là không thể tha thứ được. Giết nhầm còn hơn bỏ sót, dù sao cũng đã trót nhúng tay vào rồi, đâm lao thì phải theo lao. Chúng ta cứ gửi yêu sách đòi bà ta làm thịt hẳn luôn xem có được cộng điểm hay không là rõ ngay ấy mà.

- Cậu tưởng mình là cấp trên của bà ta chắc? Tuyệt bước lại gần cửa sổ rồi nhìn xuống dưới, cười khẩy nói tiếp: - Đừng quên tình cảnh của chúng ta lúc này cũng chẳng khác gì gã. Nếu không có Catherine làm con tin trong tay Hoàng thì chúng ta lúc này đã hứng cả rổ đạn rồi ấy chứ. Nếu không có số vật chứng trong nhà của Jame để chứng minh gã là Buffalo Bill thì liệu FBI có tin lời chúng ta không? Ngoài lai lịch bất minh ra thì tới giờ cảnh sát vẫn chưa có chứng cứ nào để chứng minh ông ta là Lecter, từ từ vượt ngục cách đây hơn một năm trước. Đó chỉ là suy đoán chủ quan của tôi mà thôi. Cũng tại Hoàng, nếu hẳn ta kìm chế không hạ sát Jame Gumb thì còn lo gì không lật tẩy được thân phận của "L" cơ chứ? Tôi chỉ sợ suất không dạn là hỏng việc ngay, đúng là...

- Mấy tên này ư? Thật chẳng đáng để tôi phải xuống tay. Lập dòm xuống dưới ban công, nhìn mấy bóng áo xanh lấp ló ngoài đó nói với vẻ hờ hững. Song chợt nghĩ tới điều gì, hẳn khẽ nuốt một ngụm nước bọt: - Tất nhiên, nếu họ xài tới vũ khí công nghệ cao...

- À, câu cuối chị nói ban nãy có ý gì vậy? Tại sao lại có Starling ở đây? Thằng nhóc tới thái độ khó hiểu trước lúc bị giải đi của bác sĩ Akin thì buột miệng hỏi.

- Trước đây bác sĩ Lecter đã tiết lộ một số thông tin về Buffalo cho Clarice Starling, nhân vật chính trong "Sự im lặng của bầy cừu" khi còn đang nằm bóc lịch trong nhà tù trung tâm tiểu bang Nevada. Chuyện này được nhắc tới trong cả truyện lẫn phim, nếu ai đã từng xem thì chắc cũng chẳng lạ gì. Ở trong phim, nhân vật chính Clarice đã nhờ vào những lời gợi ý này để lần ra danh tính của Buffalo. Song ở thể giới này thì hơi khác một chút. Clarice đã không làm tròn sứ mệnh của mình, và chúng ta phải làm thay cô ta thôi.

- Ngoài những chi tiết mà chúng ta đã suy ra từ trước thì Clarice đã cung cấp cho tôi vài điều tương đối quan trọng. Chính nhờ vào nó mà tôi mới lần ra được chân tướng của Jame, tất nhiên vẫn cần người của FBI giúp đỡ rất nhiều. Cậu đã nghe tới chứng "tâm thần phân liệt" bao giờ chưa? Buffalo Bill hay Jame Gumb chính là một ví dụ điển hình. Trong một lần nói chuyện với Clarice, ông ta đã khéo léo gợi ý cho cô ta biết con người thực của Buffalo. Chỉ tiếc rằng cô ta chẳng hiểu được mà thôi.

- Gợi ý? Những bài trắc nghiệm đó ư? Thằng hỏi.

- Không, ông ta dùng một người bạn tù của mình để ám chỉ với Clarice, đó cũng là một kẻ mắc chứng tâm thần phân liệt như Jame Gumb, một bản sao hoàn hảo của gã, từ quá khứ tới bản năng phạm tội. Hẳn là Sammie, kẻ lãnh án tù chung thân vì để đầu của mẹ mình trong cái khay quyền tiền ở nhà thờ Trune. Các vị linh mục đã hát bài "Hãy dâng tặng những gì tốt nhất của bạn cho Chúa" và anh ta nghĩ mình không còn gì tốt hơn thứ đó cả. Rùng rợn quá phải không nào? Còn với Jame Gumb, hẳn đã tự tay giết mẹ mình trong một lần lên cơn vì không chấp nhận được quá khứ của bà ta. Trong mắt Jame, người phụ nữ là hiện thân của cái đẹp, cái hoàn hảo, là thứ mà hẳn luôn muốn vươn tới và mẹ hẳn tất nhiên cũng không ngoại lệ. Hẳn giết bà ta vì không chấp nhận được sự thật rằng mẹ mình là một con đĩ.

- Sammie ? Thằng cha viết sai chính tả đó à ? Chắc hẳn còn chưa học hết lớp 1 ấy chứ. Thằng nhóc tới bài thơ đầy lỗi chính tả ký tên Sammie mà Tuyệt từng đưa cho mình thì buột miệng hỏi.

- Hẳn là thế rồi. Trước lúc gặp bác sĩ Lecter, Sammie thậm chí còn không phân biệt được "Jesus" và "Chúa Giê Xu" là một người duy nhất. Tôi đã tìm đọc hồ sơ lý lịch của Sammie và đã phát hiện ra nhiều điều rất thú vị. Chắc mọi người chưa biết, cái quan niệm một Chúa duy nhất trong ba ngôi rất khó hiểu. Nhất là đối với Sammie, một người chưa biết rõ trong mình có bao nhiêu nhân cách nữa. Sammie cũng là một tên đồng tính, một tên đồng tính "nửa vờ". Tôi đã dùng những kết quả trắc nghiệm nhân cách của gã để làm đầu mối, và chúng ta đã có gì nào? Rất may là tôi đã đoán đúng, Sammie và Jame Gumb là bản sao của nhau, và nó đã giúp FBI lần ra được chân tướng của Buffalo Bill- kẻ giết người hàng loạt máu lạnh chuyên nhắm vào những cô gái trẻ. Đó là lý do tại sao ngay từ đầu tôi đã luôn để ý đến Clarice, nhưng rất tiếc lúc đó cô ta lại đi công tác xa biệt chưa về, điện thoại thì không liên

lạc được. Tôi đã từng nhờ cậu thông qua FBI truy tìm tung tích của cô ta, nhớ không Thắng? Thực ra thì chỉ cần tìm được Clarice là cái “kế hoạch mười ngày” của tôi đã thành công được 70% rồi. Về chuyện này thì chỉ trách FBI đã quá vô dụng mà thôi, có một cô gái trẻ mà phải mất tới cả tuần lễ mới tìm được ra.

- Sao chị có thể đoán được như vậy? Hoài My ngập ngừng một lát rồi hỏi.

- ....

- Em có biết yếu tố quan trọng nhất để phá một vụ án là gì không ? Tuyệt nhìn Hoài My cười hỏi: - Là một cảnh sát hình sự, cái này chắc không làm khó được em, đúng không nào?

- Chứng cứ và động cơ gây án ? Hoài My nhún mày đáp.

- Thực ra chỉ cần là người thông minh thì việc che giấu chứng cứ không khó, Jame Gumb là một ví dụ. Còn động cơ gây án cũng chưa phải là yếu tố quyết định.

- Yếu tố quan trọng nhất để trở thành một tên tội phạm chính là ..ý thức phạm tội. Tuyệt thông thả đáp : - Từ một khởi niệm biến thành nghi phạm thực sự không phải là điều dễ dàng gì. Có lẽ bất cứ ai trong số chúng ta đều từng trải qua tâm trạng căm giận tột độ đến mức muốn giết một ai đó, chỉ có điều từ ý nghĩ tới hành động vẫn còn một khoảng cách. Vì vậy nếu chưa từng nhúng tay vào tội ác thì dù có bức tức đến cực độ thì người đó cũng chưa thể bước tới việc phạm tội. Thứ ngăn cản họ là “mặc cảm tội lỗi”. Chỉ cần triệt tiêu được thứ này thì một người bình thường cũng có thể biến sự tức giận của mình trở thành hành vi giết người. Ở đây, chính người mẹ đã giúp cho Sammie và Jame triệt tiêu được “mặc cảm tội lỗi” của mình, và tội ác cứ như vậy mà tiếp diễn mãi..

- Bầy cừu trong “The Silence Of The Lamb” ám chỉ các nạn nhân, cừu trong kinh thánh mang ý nghĩa của những con chiên ngây thơ vô tội. Ở đây các nạn nhân, trong nhiệm vụ lần này là đồng đội của chúng ta đều không có thù hằn gì với hung thủ, song vẫn bị hấn giết và lột da. Cừu cũng vậy, chúng cũng bị giết và lột da để lấy len, và cũng chính lớp da đàn bằng len này lại được con người, những kẻ đã lột da chúng dùng để khoác lên người. Một thứ trang phục dùng để tôn tạo lại vẻ đẹp bề ngoài. Jame cũng vậy, cũng lột da phụ nữ để may y phục cho mình. Hắn muốn lột xác hóa kiếp thành phụ nữ, một biểu trưng cho cái đẹp, điều tốt. Cái xấu, cái ác được che giấu dưới một lớp vỏ bọc đẹp đẽ và hoàn hảo, và chẳng mấy ai nhận ra nổi.

- Chị có vẻ rất am hiểu tâm lý tội phạm, còn hơn cả cảnh sát bọn em đấy. Hoài My nhìn Tuyệt nở nụ cười kỳ lạ :- Em đang thắc mắc, không biết chị đã bao giờ trải qua cái gọi là “mặc cảm tội lỗi” đó chưa..

- Tôi ư ? Tuyệt khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không đáp.

“Tôi không giống bọn chúng, không cần phải bước ra cái ranh giới giữa “mặc cảm tội lỗi” và “hành vi tội ác”. Lý do ư?

Bởi tôi sinh ra vốn đã là một con người của tội ác, một tội phạm bẩm sinh..”

Bên ngoài, những đám mây bất tận nhấp nhô lượn sóng, trong suốt như gương kéo dài đến tận chân trời. Mặt trời tròn xoe như một quả cầu đỏ nặng nề, tỏa ra những tia sáng chói chang, lấp lánh trong không trung.

- Hiệp đi đâu rồi anh ?

- À, anh cũng không biết ..

Hoàng quay đầu lại, thanh còi lò trong tay vô thức dúi sâu vào ngọn lửa hồng trước mặt. Thư Lệ lấy tay phui phui lên phiến đá nhỏ dưới đất rồi ngồi xuống, mắt nhìn ra khoảng rừng đen thẫm trước mặt khẽ thở dài một tiếng.

- Cô ta thế nào rồi ?

- Vừa ăn một chút, giờ ngủ rồi. Thư Lệ lấy tay vuốt nhẹ mái tóc nhìn gã đáp.

- Vậy mà anh tưởng hết cách rồi chứ. Em cũng giỏi thật, hai ngày nay anh ép mãi mà cô ta có chịu ăn uống gì đâu. Hoàng vừa nhét thêm mấy thanh củi vào bếp lò vừa cười nói: - Yên tâm đi, chỉ còn tám ngày nữa thôi. Buffalo đã chết, chúng ta chỉ cần trốn khỏi sự truy nã của cảnh sát tới lúc thời hạn nhiệm vụ kết thúc nữa là đủ.

- Mấy người Tuyệt hiện vẫn đang là con tin trong tay FBI, song chỉ cần chúng ta chưa bị bắt thì họ vẫn sẽ được an toàn. Nơi này tương đối bí mật, trong thời gian ngắn chắc cảnh sát chưa phát hiện ra được đâu. Mỗi nguy hiểm tiềm tàng là Buffalo và “L” đã bị giải trừ, hết thời hạn, tất cả chúng ta sẽ được chủ thần dịch chuyển trở về.

- Em đâu lo mấy chuyện đó. Mấy người bọn họ có công lớn với cảnh sát trong việc truy bắt Buffalo và Lecter, dù bị khép tội đồng lõa song cùng lắm cũng chỉ bị giam giữ là cùng. Nếu xét ra thì tình cảnh của chúng ta bây giờ còn nguy hiểm hơn họ nhiều.

Thư Lệ nói tới đây thì chợt ngừng lại nhìn gã nhẹ giọng hỏi:

- Anh thấy khó chịu trong người à ?

- Đầu có.

Hoàng lắc đầu cười đáp.

Thư Lệ nhú mày đưa tay đặt lên trán gã. Vẫn bình thường.

Cô nói với vẻ quan tâm:

- Em thấy sắc mặt anh kém lắm. Tốt nhất là anh nên đi nghỉ một chút đi, em trực đêm nay cho.

Rồi như để chứng minh mình có đủ bản lĩnh để làm việc đó, Thư Lệ rút một chiếc lục lạc trong túi áo ra phát nhẹ. Phiến đá to một người ôm không xuể cách chỗ bọn họ không xa lập tức bị một màn dây mỏng manh nhấc bổng lên cách mặt đất hơn ba mét. Hoàng nhìn cô với vẻ tư lự, một hồi sau mới đứng dậy gật đầu nói:

- Vậy nhờ em nhé.

Hoàng lê chân vào trong gian phòng nằm cạnh kho chứa củi, thả người phịch một cái xuống nệm, mắt ngược nhìn lên trần nhà làm bằng gỗ đã mục nát gần hết, mông lung suy nghĩ. Cơ mặt của hắn khẽ giật giật. Hoàng đưa tay sờ lên ngực trái, trán chảy mồ hôi, môi tím lại vì đau.

Hắn chưa bao giờ hoài nghi những gì Catherine nói, song không ngờ nó lại tới sớm đến như vậy.

Một giờ đồng hồ đã trôi qua. Hoàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

“Đã tới thi vào đi, ngáp nghé ngoài đó làm gì vậy?”

“Chát”

Tất cả chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc. Từ lúc cổ sát khí lạnh ngắt đó ập tới đến khi Hoàng cảm nhận được lưỡi kiếm sắc lẹm đặt trên cổ họng mình. Hai mắt của gã nhất thời sáng rực, cả người lăn tròn từ trên giường xuống sàn, tay phải giơ lên ngang mặt.

“Keng”

Lưỡi kiếm lạnh ngắt chém mạnh vào tia sáng xanh trong tay gã. Hoàng lăn tròn trên sàn đúng ba vòng. Chiếc đồng hồ trên tay gã khẽ kêu lên tíc một tiếng.

“Một người chết, tất cả các thành viên bị trừ một ngàn điểm”

- Đi mòn đế giày không gấp, coi bộ mày lại tiến bộ hơn xưa rồi thì phải.

Hoàng chống Magic Bamboo đứng dậy, nhìn gã đàn ông mặc comple trước mặt mình nhếch miệng cười nhạt.

- Cảm ơn lời khen.

Gã đàn ông để tóc dài đặt thanh kiếm xuống giường rồi ngồi xuống, đôi mắt sáng rực bây giờ mới chịu dịu đi, hòa với đêm đen dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 24: Hẹn Ngày Gặp Lại (1)

- Ái chà, mới một thời gian không gặp mà mày có vẻ xuống sức quá nhỉ.

Sỹ liếc mắt quan sát căn phòng mà chính xác là nhà kho chứa củi ảm thấp và tối tăm với vẻ thương hại. Hắn lấy bình nước để trên bàn rót một chén rồi nhìn Hoàng hất hàm hỏi:

- Sao chỉ có ba đứa chúng mày? Bọn còn lại đâu rồi?

- Sao mày biết bọn tao ở đây?

- Không chỉ mình tao đâu, cảnh sát cũng biết rồi. Nếu mày không tin thì có thể ra ngoài mà kiểm tra. Mày nên cảm ơn tao đi, trên đường tới đây tao đã tiện tay giúp bọn mày giải quyết hơn chục thằng rồi đấy.

Sỹ đặt chén nước xuống mặt bàn rồi nhún vai đáp, tay phải không ngừng phui trên vai áo complet sáng bóng không có một hạt bụi. Hoàng nghe vậy thì sắc mặt nhất thời tối sầm lại, gằn giọng:

- Là mày dẫn chúng tôi đây?

- Có trách thì trách con bò của mày ấy. Sáng nay tính từ lúc tao phát hiện ra thì nó đã chường mặt dưới thị trấn hơn nửa ngày thì phải. Có vẻ như còn nhiều thứ khiến nó quan tâm hơn cả sự an toàn của chính mình. Tất nhiên, mày có thể nghỉ ngơi tao nếu muốn. Thế nhưng việc này thật sự chẳng có ích lợi gì đối với tao cả. Ngược lại là đằng khác, tao đang cần hỏi mày một số vấn đề, về cái thế giới mà mày đưa tao tới ấy.

- Tao chẳng có chuyện gì để nói với mày cả.

- Đừng ngu ngốc như thế, tao bây giờ không còn là Phạm Văn Sỹ của ngày xưa nữa đâu. Sỹ nhếch mép cười khan, hai tay khoanh lại nhìn Hoàng với ánh mắt đầy vẻ tự tin dưới mái tóc dài lòa xòa che nửa mặt. Hoàng khẽ hít một hơi, dẫn con giận đang nhen nhóm trong bụng. Gã mở miệng hỏi:

- Mày đã .. kích hoạt được hơn 20% cơ thể rồi sao?

- Đó là chuyện của năm ngày trước. Cảm giác thật tuyệt vời. Đúng là phải cảm ơn mày, từ khi gặp mày đến giờ, tao liên tục đón nhận những bất ngờ. Nếu ngày mai báo đưa tin tên khủng bố đang giữ con gái bà Thượng nghị Sĩ bị một người Việt Nam đánh trọng thương thì tao cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên đâu.

- Mày dọa tao đấy à?

- Mày nghĩ sao ?

- Tao...

Con đau ngực lại dâng lên làm sắc mặt Hoàng tái nhợt hết cả lại. Gã biết việc dùng cứng đầu cứng với Sỹ lúc này là một hành động thiếu suy nghĩ. Cái gai này gã nhất định phải nhổ, nhưng không phải là hôm nay.

- Mày muốn hỏi gì?

Sỹ bật cười. Hẳn biết lời uy hiếp của mình đã thành công và đối phương đã chịu nhượng bộ. Niềm thích thú khiến Sỹ chỉ muốn cười to một trận, song hần vẫn kìm lại được. Hơn ai hết, Sỹ hiểu rõ độ nguy hiểm của gã đàn ông ngồi trước mặt mình lúc này. Mặc dù hần tự tin rằng bây giờ có thể hạ được gã, nhưng cái giá phải trả nhất định không phải là nhỏ. Hơn thế nữa, mục đích của hần tới đây cũng không phải là để gây sự.

- Về cái thế giới này, làm sao để thoát ra ? ý tao là, nếu tao muốn trở về thì phải làm cách nào?

- Trở về? Tám ngày nữa. Tới lúc đó mày sẽ được chủ thần dịch chuyển trở về, giống như trong Kungfu Hustle vậy. tất nhiên, với điều kiện là mày vẫn còn thở được cho tới khi ấy.

- Không, không phải là căn phòng rộng tuếch nhằm chán chỉ có một mày trắng đơn điệu ấy. Ý tao là trở về cái thế giới mà tao đã sinh ra và lớn lên kia, Việt Nam thời Pháp thuộc ấy. Mặc dù không tin lắm nhưng tao vẫn phải hỏi mày: bọn mày đến từ tương lai có phải không? hay là từ quá khứ? Đây có phải là sự thật không, cái thế giới mà người An Nam thoát khỏi ách thống trị của thực dân Pháp ấy?

- Việc này.. Hoàng khẽ nhủ mày rồi lắc đầu nói với vẻ không chắc chắn lắm- Việc mày có trở về được hay không thì tao không biết. Nhưng tao nghĩ chuyện đó khó có khả năng xảy ra lắm. Một khi đã tiến vào cái thế giới thứ hai này thì cách duy nhất để mày có thể trở về là kiếm một lượng điểm nhất định để trao đổi với chủ thần. Còn về lai lịch của bọn tao, hình như tao đã giải thích với mày một lần rồi còn gì. Tin hay không là việc của mày.

- Vậy là..không có cách nào khác sao? Sỹ chưng hửng, song vẫn cố vớt vát chút hy vọng còn sót lại:- Số điểm nhất định đó là bao nhiêu?

- 50000. cũng có thể là 25000.

Cơ mặt của Sỹ khẽ giật giật. Đã trải qua một nhiệm vụ nên gã thừa hiểu việc kiếm số điểm đó khó khăn tới nhường nào. Ngừng lại một chút, hần hỏi tiếp:

- Vậy sau khi nhiệm vụ này kết thúc , mỗi người chúng ta được bao nhiêu điểm?

- Nhiệm vụ này không có đoàn chiến nên ngoài 1000 điểm thưởng cố định ra thì mỗi người có 10000 điểm và 4% kích hoạt giới hạn cơ thể như đã thông báo của "chủ thần". Song có lẽ số điểm này chỉ còn khoảng 4-5000 điểm là cùng.

Hoàng nặng nhọc thở ra một hơi, hai mắt nhất thời sáng lên. Con đau ngực vẫn dằn vò gã này giờ đã thuyên giảm đáng kể. Gã lạnh lùng nhìn Sỹ, sát khí hiện rõ trong ánh mắt.

- 25000 điểm?

Sỹ đứng dậy chậm rãi đi về phía cửa, một tay đưa lên xoa trán không ngừng lẩm bẩm. Nếu có trong tay số điểm không lồ đó chắc chắn hần sẽ không chọn việc quay về. Thế nhưng hần thực sự đã chán cái căn phòng màu trắng đó tới tận cổ rồi. Vấn đề là làm cách nào và tới bao giờ mới kiếm được số điểm ấy, việc đó chắc chắn chẳng thể làm xong trong ngày một ngày hai.

- Nghĩa là tao vẫn còn 8 ngày để hưởng thụ trong cái thế giới này phải không? Được rồi, cảm ơn sự hợp tác của mày. Chúc bình an. À quên, cho tao mượn tạm chỗ này ít hôm nhé. Dù gì thì chúng mày cũng không có thiếu, đúng không nào?

Sỹ vừa tung hứng túi vàng và tiền mặt trong tay vừa đi về phía cửa. Hoàng chỉ nhìn qua là biết ngay, thứ này nhất định là gã lấy từ chỗ của Thư Lệ chứ không sai vào đâu được. Quả thật, khi hắn chạy ra phòng khách thì đã thấy Thư Lệ nằm sóng xoài trên mặt đất từ bao giờ. Gã nâng cô dậy.

Vẫn còn thờ, chi ngất đi mà thôi.

Cơ mặt của Hoàng khẽ giật giật.

Quyết định của gã, đã đến lúc phải thực hiện rồi.

- Đứng lại.

Sỹ quay lại, thấy Hoàng đang đứng đằng sau nhìn mình thì hỏi với vẻ hồ nghi: - Mày không định giữ tao lại đấy chứ ?

- Vừa nãy tao quên không nói với mày, vẫn còn một cách để thoát ra khỏi đây.

Hoàng chậm chậm đi về phía Sỹ, nói với vẻ lạnh nhạt.

- Thật sao?

Hai mắt của Sỹ nhất thời sáng lên. Chính xác là sáng rực lên mới đúng. Bản năng sinh tồn báo cho hắn biết, nguy hiểm đang tới rất gần. Thế nhưng lúc Sỹ nhận ra có điều bất ổn thì tia sáng xanh trong tay Hoàng đã đánh gần tới mặt rồi.

Song gã vẫn né được rồi nhảy lùi sang phải hơn năm bước.

Dậm một bước lấy đà, mặt đất dưới chân Hoàng lập tức lún xuống. Tiếng gió rít mạnh làm tai gã gần như ù đặc. Magic Bamboo trong tay Hoàng như lưỡi hái từ thần vụt xuống, lần này là nhằm vào vai Sỹ. Hoàng dám chắc trúng một gậy này, cánh tay phải của Sỹ không tàn phế thì cũng nát như tương. Hắn đã từng lấy hàng chục chiếc xe cảnh sát ra để kiểm tra uy lực của Magic Bamboo, và cũng chùng đó xe phải nhập vào kho phế liệu chỉ bằng một gậy trong tay gã.

"Rầm"

Một tiếng rầm đánh gọn vang lên. Đập vào mắt Hoàng chỉ là màn bụi đất mờ mịt. Gã xoay người nhảy lùi về phía sau, tay phải quất mạnh. Hắn thừa biết kẻ vừa chạy về hướng đó là ai. Quyết tâm diệt trừ Sỹ, ngay từ đầu gã đã toàn lực ra tay, không hề nhân nhượng. Hoàng biết Sỹ bây giờ đã mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng gã có vốn để tự tin. Và nếu mọi chuyện xảy ra thuận lợi, gã có lẽ sẽ chẳng phải tung hết vốn của mình ra.

"Choang" Sỹ hừ một tiếng rồi vung gươm lên đỡ. Thế nhưng chỉ vừa mới chạm vào Magic Bamboo, thanh gươm vốn là niềm tự hào của gã đã lập tức vỡ tan ra thành bốn mảnh. Hoàng hốt, Sỹ như âm hồn lặn sâu vào lòng đất, tránh một gậy thôi son của gã.

"Đâu rồi?"

Hoàng ngưng thần quan sát chung quanh. Hắn biết Sỹ có thể bất thần xông ra bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu, thậm chí là ngay sau lưng gã. Ba đòn tấn công liên tiếp không dứt điểm được đối phương, trong hoàn cảnh con đau ngực kia có thể tới bất cứ lúc nào, Hoàng đã có chút hối hận.

Nếu hắn dùng nó ngay từ đầu, mọi chuyện rất có thể sẽ khác.

"Tới lượt tao."

Hoàng còn chưa kịp giật mình thì đã mất thăng bằng chúi về phía trước, chân bị tóm lấy rồi nhấc bổng lên cao. Gã nắm chặt lấy Magic Bamboo, song vẫn chậm mất một nhịp. Nhận liên tiếp ba, bốn khuỷu tay của Sỹ vào ngực, Hoàng cảm thấy tim như ngừng đập, ruột gan đau quặn như người bị viêm ruột thừa cấp tính. Năm ngón tay phải của gã nhất thời lỏng ra, Magic Bamboo rơi thẳng xuống mặt đất. Thế nhưng Hoàng còn rơi xuống nhanh hơn. Gã bị Sỹ quật từ trên cao xuống tảng đá to bề bên dưới giống như người ta chặt một cây chuối vậy.

Quá nhanh, quá mạnh. Đó là tất cả những gì có thể hình dung về Sỹ lúc này.

- Này, mày không phải là chỉ có thế chứ?

Lấy một điều thuốc ra châm rồi đưa lên miệng hút, Sỹ lùi lại nhú mày nhìn đồng đất đá trước mặt. Từng múi cơ nổi vòng xen kẽ với những lớp vảy màu tím thẫm mọc trên khắp cơ thể khiến Sỹ nhìn bề ngoài chẳng khác một vài dị bản của thần Poseidon trong thần thoại Hy Lạp là bao. Mặc dù không cho rằng Hoàng là đối thủ của mình lúc này, nhưng Sỹ vẫn rất coi trọng gã. Dù sao, đây cũng là kẻ đầu tiên hạ được hắn trong tám năm trở lại đây.

- Tao thật lòng khuyên mày nên đi nghỉ dưỡng sức, chờ FBI lát nữa tới khiêng vào bệnh viện cấp cứu thì hơn.

Sỹ nhếch miệng cười nhạt báng.

Hoàng âm trầm nhìn Sỹ. Trông gã lúc này đúng là chỉ có thể dùng hai chữ " tàn tạ " để hình dung. Sắc mặt trắng nhợt, quần áo rách tơi tả, xương ngực đôi chỗ vỡ nát, toàn thân đều là vết thương, da ở đầu gối bị rách một mảng lớn. Mặc dù đã tiên liệu trước, song gã cũng không ngờ thực lực của Sỹ sau khi khai mở được bản năng sinh tồn lại khủng bố đến như vậy. Sỹ của ngày hôm nay đã khác trước quá nhiều, thậm chí đã vượt qua gã một khoảng cách khá xa.

Thế nhưng, gã hôm nay cũng không phải là Hoàng trong Kungfu Hustle ngày trước nữa.

Giơ tay phải ra ngang mặt, Magic bamboo đang nằm yên trên mặt đất lập tức phi tới nằm gọn trong tay gã. Thanh tre xanh biếc dần dần dung nhập vào trong cơ thể Hoàng, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Thân sắc của Sỹ chợt lộ vẻ kinh ngạc, những vết thương trên người địch thủ của hắn đang lành lại một cách nhanh chóng, với tốc độ thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

- Mày..

Sỹ chưa nói hết câu thì đã thấy bụng mình đau điếng. Chưa kịp phản công thì cổ hắn đã bị một bàn tay cứng như thép nguội bóp chặt lấy rồi đẩy về phía sau. Tất cả chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, đến điều thuốc đang ngậm trên môi Sỹ cũng chưa kịp rơi xuống mặt đất.

" Rắc , Rắc "

Hai thân cây cổ thụ gốc ba người ôm không xuể nằm trên đường lao tới của Hoàng bị đốn ngã gần như cùng một lúc. Sỹ bị nâng lên khỏi mặt đất, song một cú đá bằng chân phải vào má Hoàng đã giúp hắn thoát khỏi bàn tay cứng như sắt của gã. Hai bên lao vào nhau như những con thú hung dữ. Cây cối xung quanh không ngừng bị tàn phá, song cái mà người ngoài nhìn thấy chỉ là những cái bóng hệt phân ra rồi hợp lại.

Dính một cùi chỏ vào giữa mặt, Sỹ thấy đầu óc choáng váng, phải dùng tới Shadow Step để thoát thân. Đối thủ của hắn tất nhiên chẳng chịu bỏ qua mà lập tức nhào tới truy kích. Sỹ không cam lòng nhìn xoáy vào đôi mắt xanh biếc của Hoàng, chẳng lẽ hắn mãi mãi phải cam chịu thất bại trước gã đàn ông này hay sao?

Hai cú đâm liên tiếp trúng mục tiêu, Hoàng đang đà hưng phấn thì dính một cú húc của Sỹ vào ngực phải. Gã cảm thấy khoe miệng ngòn ngọt, vừa nhồm dậy thì cổ họng đã bị một cánh tay to khỏe kẹp cứng. Hoàng gầm lên một tiếng rồi liên tục thúc cùi chỏ vào bụng Sỹ. Cơ thể của Sỹ bình thường vốn đã đao thương bất nhập, trong trạng thái dị hoá lại càng cứng rắn vô bì.

Hoàng lúc này mới nhận ra, gã ngay từ đầu đã đánh giá hắn quá thấp. Bởi ngay cả khi đã dùng tới " Khắc Nhập ", cả sức mạnh lẫn tốc độ đều được nâng lên một mức mới, không khác gì Lập khi sử dụng " Bạo Kích ", gã cũng không phải là đối thủ của Sỹ.

Hoàn toàn không phải.

"A"

Ôm một cánh tay phải trật khớp lùi lại, Hoàng thờ hồng hộc. Giằng co gần một tiếng đồng hồ trong tình trạng suy nhược, thể lực của gã đã đến giới hạn rồi.

- Sao, hết sức rồi hả? Sỹ lấy tay lau vết máu trên khoe miệng rồi bẻ tay rôm rốp:- Vậy thì đến lượt tao. Tất cả ân oán giữa tao và mày, hôm nay giải quyết hết ở đây đi.

Hoàng nhếch miệng cười không đáp, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại. Có tiếng bước chân đang tiến lại gần đây, tiếng bước chân rất quen thuộc.

Tiếng bước chân đó đã dừng lại, ở ngay sau lưng gã.

- Thư Lê, mau cùng Hiệp dẫn Cath rời khỏi đây ngay, chỗ này bị lộ rồi.

- .....

- Cô bị điếc à?

- Tôi có thể giúp anh.

Thư Lê từ đằng sau bước lên đứng ngang hàng với gã.

- Không phải việc của cô. Hoàng nhíu mày lạnh lùng nói.

- Tại sao ? tôi cũng là một thành viên trong đội kia mà. Hãy nhìn lại anh đi, với tình trạng hiện giờ, liệu anh có thắng được hắn không?

- ...

- Nói xong chưa ? Sỹ mở miệng nhắc.

- Vậy thì cô cũng đừng quên, ở đây ai là đội trưởng.

Cấp mắt xanh biếc của Hoàng khẽ lấp lánh. Theo một tiếng kêu của gã, hàng chục đốm sáng màu xanh li ti lần lượt xuất hiện rồi tách ra khỏi cơ thể, số lượng không ngừng tăng lên theo cấp số nhân, trông như một đám mây nhỏ che phủ trên đầu gã. Những đốm sáng này dần dần tụ lại thành hình ống, cứ năm đốm là một đốt tre xanh biếc, số lượng phải tới hàng nghìn, không ngừng chuyển động quanh người gã.

- Cái gì thế này ?

Sỹ trợn mắt nhìn khung cảnh quái dị đang diễn ra trước mặt mình, lòng chùng hẫ xuống.

- Sỹ, mày nên biết một điều..nếu tao đã đưa được mày tới đây..

Hoàng gằn giọng nói từng câu từng chữ, sắc mặt lộ vẻ điên cuồng.

--..Thì tao cũng đủ khả năng đưa mày quay trở lại, bằng cách.. biến mất vĩnh viễn.

"Khắc Xuất"

Cảm nhận được sát khí cường liệt tỏa ra từ đối phương, Sỹ ngay lập tức đưa ra quyết định cuối cùng trong đời mình.

Đó là chạy.

Chỉ trong một khắc, nơi gã đứng đã bị mấy trăm đốt tre cày thành bình địa. Sau khi vồ hụt, những đốt tre này lại tiếp tục treo lơ lửng trên không như một đàn ong hung dữ, chỉ chờ đợi xoi tái kẻ thù.

Năm giây

bốn giây

ba giây

hai giây

một giây

Cách đó hơn năm chục mét, Sỹ trôi lên từ bóng một gốc cây cổ thụ rồi điên cuồng lao đi. Gần như cùng một lúc, màn tre dày đặc kia cũng phóng thẳng tới truy kích con mồi, theo gã như hình với bóng.

" Không!"

Một tiếng thét không cam lòng vang lên chấn động cả khu rừng. Sỹ chạy được hơn một trăm mét thì dừng lại. Lần đầu tiên trong mắt hắn hiện lên nỗi tuyệt vọng vô bờ. Đề rồi, tất cả những gì còn lại chỉ là màn mưa máu đỏ rực.

Hoàng ngẩng mặt nhìn trời, một giọt mồ hôi lăn tròn trên má.

Hắn khẽ liếm môi.

Mẫn mẫn.

- Hối hận? Nếu biết trước như vậy thì sao còn làm?

Gần như cùng lúc, mấy trăm đốt tre xanh biếc đang lơ lửng quanh người Hoàng lao thẳng về phía phát ra tiếng nói, trước khi nhận được lệnh dừng của gã.

Hoàng quay người lại. Giọng nói quen thuộc giống như kỷ niệm mong manh của một nỗi hoài niệm trong quá khứ khiến hắn phải tự hỏi điều đang xảy ra trước mặt mình là sự thật hay hư ảo.

Và giờ đây hắn đã biết rõ hơn.

- Chị ?

Tầm mắt xanh không lồ như một con ốc ồ ạt dung nhập vào cơ thể gã. Hoàng nhìn một nam một nữ đang đứng cách đó khá xa, trên gương mặt đầy mồ hôi và máu thoáng hiện một nụ cười.

Đó là tất cả những gì mà hắn nhớ trước khi chìm vào bóng đêm mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 25: Hẹn Ngày Gặp Lại (2)

" Đây là đâu vậy?"

Hoàng nhòm dậy, khẽ nhíu mày. Đó là câu hỏi duy nhất trong đầu óc gã lúc này. Ngược mắt nhìn lên, đập vào mắt gã là trần nhà xây theo kiểu vòm theo lối kiến trúc cổ đặc trưng những năm bốn mươi. Đặt một chân xuống giường. Hoàng chợt thấy cả người ẽ ảm, rệu rã như khúc gỗ mục. Hắn lúc này mới chợt nhớ ra, mình đang trong tình trạng suy kiệt sau khi sử dụng liên một lúc hai kỹ năng ẩn của Magic Bamboo.

" Ài ..

..Hình như mình vừa quên chuyện gì đó rất quan trọng thì phải... "

Vò đầu bứt tai một hồi không có kết quả, hắn chỉ đành nằm xuống, đắp chăn lên bụng rồi đưa mắt ngắm đôi thạch sùng đang tán tỉnh nhau trên trần nhà.

Rồi như chợt nhớ tới điều gì, Hoàng đột nhiên nhồm người dậy, tiếp đó là nhăn mặt lại vì đau. Thế nhưng gã vẫn gắng gượng xuống giường rồi vịn theo mép tường ra tới cửa. Hắn đã thử dùng ý niệm " lôi" Magic Bamboo ra làm.gây chóng nhưng không thành công. " Đúng là đồ phản chủ", Hoàng vừa bước đi một cách khó nhọc vừa lẩm bầm trong miệng.

-Ha ha ha..

Nghe thấy tiếng cười quen quen phát ra từ phòng bên, lại thấy cửa mở hé, Hoàng tò mò ghé mắt nhìn vào. Mặt hắn nhất thời ngệt ra.

Mình không nhìn lầm đấy chứ? Hay là mắt có vấn đề? Chắc là như vậy rồi.

Hoàng đang định quay về phòng... nằm tiếp thì hai cô gái đang ngồi tán dóc trong phòng nghe tiếng động từ ngoài cửa lần lượt dỗi mắt nhìn ra. Cô gái có khuôn mặt trái xoan và làn da trắng bóc là người phát hiện ra gã đầu tiên, cô bỏ chiếc túi xách trong tay xuống rồi đứng dậy nhìn ra cửa nói lớn:

- Anh Hoàng, là anh đấy phải không?

Cô gái còn lại nghe vậy thì nét mặt lộ vẻ hoài nghi, quay mặt nhìn ra ngoài cửa.

Đó là câu cuối cùng mà Hoàng nghe thấy trước khi..ngất đi một lần nữa.

Tỉnh lại lần thứ hai, Hoàng thấy mình vẫn đang nằm trong căn phòng vừa nãy. Nghĩ tới chuyện xảy ra vừa rồi, hắn liền nhồm ngay dậy, song đập vào mắt lại là khuôn mặt nham nhở của Hiệp.

- Ô, anh, anh dậy rồi à? Anh có muốn .. ăn chút gì không? Hiệp đang ngồi xồm trên ghế nhai ổ bánh mì, thấy hắn đột nhiên tỉnh lại thì hỏi với vẻ ngượng ngùng.

- Cậu...Hoàng định thân lại rồi hỏi:- Catherine đâu rồi?

- Anh cứ yên tâm mà nghỉ ngơi, mọi chuyện đều ổn.

- Chị ấy có ở đây không?

- Chị nào? À, có phải cái chị tên Hằng bảo là có quen anh đấy phải không? Chị ta vừa ra ngoài xong.

- Có bảo là khi nào về không? Hoàng khẽ thờ ra một hơi, xem ra đây là thực chứ chẳng phải mơ. Chỉ là... làm sao chị ta có thể tới đây vào lúc này được nhỉ?

Chẳng lẽ...

Hoàng lắc mạnh hai vai, thấy cơ thể tuy vẫn còn đôi chỗ đau nhức song miễn cưỡng vẫn có thể đi lại được thì đứng dậy hỏi:

- Anh nằm đây được bao lâu rồi?

- Năm ngày, kể từ cái hôm Sỹ tới tìm chúng ta. Khiếp, thấy hai người đánh nhau, em sợ hết hồn. Hạ gã xong thì anh cũng lăn ra bất tỉnh luôn. Thư Lệ và em phải mang anh cùng Cath trốn ngay đấy. Cũng may có hai người kia chỉ đường, nếu không thì chắc giờ này ba người chúng ta phải ăn cơm tù rồi cũng nên.

- Thế à. Hoàng bước lại gần tủ quần áo, loay hoay chọn mãi mới được một bộ vừa ý rồi bước vào phòng tắm. Khi Hiệp mang đồ ăn vào thì hắn đã ngồi xếp bằng tròn chính chu trên giường vừa xoa cằm vừa soi gương rồi.

- Chú thấy anh mặc bộ này thế nào? Hoàng bẻ lại cổ áo cho ngay ngắn rồi tặc lưỡi nói:- Thưa Lê đâu?

- Cô ấy cũng ra ngoài rồi thì phải, hình như là đi mua đồ.

- Lại thế nữa, giờ này là lúc nào rồi mà còn dám chường mặt ra phố nữa thế không biết. Hoàng nhớ tới lời Sỹ nói lúc trước thì không khỏi bực mình. Hiệp bày thức ăn lên bàn rồi xách giỏ ra ngoài, không quên dặn với lại.

- Anh ăn chút gì đi rồi nghỉ cho khỏe, em đi coi qua Cath một tí.

- Ừ. Hoàng ngồi xuống bàn, cầm dao nĩa trong tay, vừa ăn vừa mông lung suy nghĩ.

Hắn hiện đang có rất nhiều câu hỏi trong đầu, và đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. Kích động, háo hức...có lẽ chẳng có từ nào có thể diễn tả chính xác tâm trạng của Hoàng lúc này. Và hắn cũng chẳng cần phải chờ đợi lâu...

... người ấy đã xuất hiện ở cửa ngay sau khi Hiệp đi được mười lăm phút.

- Chị.

Hoàng bỏ dao nĩa trong tay xuống, môi khẽ nhấp nháy. Hắn đã nghĩ trước không ít câu để nói vào lúc này, song đến lúc quan trọng thì tất cả cứ như mắc ở cổ họng vậy, chẳng thể nào dùng được.

- Tỉnh rồi à? Nhìn tôi làm gì, ăn tiếp đi.

Hằng mỉm cười ngồi xuống nhìn gã nhẹ nhàng nói. Trông cô bây giờ so với ngày xưa thì khác không ít. Mái tóc buộc túm lại sau gáy giờ để xõa ngang vai, gương mặt thanh tú gợi cảm, không xinh lắm nhưng lại có nét duyên khó nói nên lời. Thực lòng, hắn thích cô để tóc dài như bây giờ hơn.

Hoàng vô thức cầm dao nĩa lên rồi lại đặt xuống, miệng nở nụ cười gượng gạo. Hắn làm gì còn tâm trạng nào để ăn với uống nữa cơ chứ. Cân nhắc một lát trong đầu, gã mở miệng hỏi:

- Chị ... dạo này vẫn khỏe chứ?

Hằng khẽ gật đầu rồi nheo mắt cười trêu:

- Khỏe, còn cậu? Bây giờ đã là đội trưởng rồi cơ đấy. Thật nhớ hồi còn trong thành Cổ Loa quá đi mất, là ai suốt ngày cứ bám lấy tôi và Tùng ấy nhỉ? Ha ha... nhưng dù sao, tôi cũng mừng cho cậu. Cô em gái tôi cũng học Dầu Khí, năm nay ra trường, sau này chắc còn phải nhờ vả cậu nhiều.

Hoàng cũng cười theo, nụ cười có phần thất lạc. Hắn bỗng có cảm giác những chuyện đó chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua, cứ như là một giấc mơ vậy.

- Lần này chị về với VND luôn đúng không?

Hoàng ngập ngừng hỏi. Và đúng như suy đoán của gã, Hằng chậm rãi lắc đầu.

- Chị, chuyện hôm đó là sao? Ngày cuối trong "The Ring" ấy? Còn cả sau này nữa...

Hoàng thấy vậy thì không khỏi thất vọng, gượng cười rồi chuyển sang chuyện khác. Chuyện xảy ra ngày hôm đó đã lưu lại cho hắn một ấn tượng không hề nhỏ, nếu không nói là một bóng ma luôn lởn vởn trong đầu óc. Cảnh tượng Hằng giờ một tay về phía gã, đôi mắt lộ rõ vẻ bất lực cùng tuyệt vọng, cho tới bây giờ Hoàng vẫn chẳng thể nào quên được. Mặc dù đã biết rõ chân tướng sự việc, song hắn vẫn rất cần ở cô một lời chứng thực để xóa tan mọi nỗi hồ nghi trong lòng.

- Tất nhiên là do Sadako rồi. Cô ta đã tìm tới tôi vào cái ngày cuối cùng đó. Tôi cũng đã từng đem việc này hỏi mấy người đồng đội có kinh nghiệm trong đội, họ bảo đó có nhiều khả năng là "bug" của chủ thần. Thế giới phim kinh dị này luôn ẩn tàng những nguy hiểm không lường trước được, việc Sadako đơn phương phá bỏ quy ước với chủ thần cũng nằm trong số đó.

- Đồng đội? Hoàng mím môi trầm giọng:- Bây giờ chị.

- Đúng. Hằng gật đầu thừa nhận:- Tôi đã là người của IOT.

Có những việc người ta mặc dù đã biết trước, song khi tai nghe mắt thấy thì cũng không khỏi buồn lòng.

- Đội của chị là gì?

- SA-3(Southeast Asian -3).

- Ai đã hỏi sinh chị?

- Anh trai tôi.

- Anh trai? Chẳng phải chị từng kể với em rằng anh ấy đã chết trong nhiệm vụ cách đó hơn một năm rồi sao?

Hằng kiên nhẫn giải thích. Từ sau khi chết được hơn hai tháng trong thế giới thực, cô được anh ruột mình, Nguyễn Thanh Lâm, hiện đang là đội phó của NA -1 (Northeast Asian -1 Team) hồi sinh. Do lúc này chủ thần đã khóa thí điểm lựa chọn thứ hai khi hồi sinh người khác, đó là " đưa về thế giới thực" nên Nguyễn Thanh Lâm, anh ruột của Hằng không còn cách nào khác là phải đưa cô gia nhập vào tiểu đội của mình, NA-1 do Park Jung Seok người Hàn Quốc làm đội trưởng. Ở đây, cô đã trải qua hai bộ phim trong vai trò thành viên dự bị của Na-1. Sau đó vì nhiều lý do, Hằng không thể ở lại đó được nữa. Lúc này cô đã kích hoạt được hơn 30% giới hạn cơ thể với sự trợ giúp của anh ruột mình. Hằng gia nhập IOT rồi chuyển về SA-3, tiểu đội mới thành lập không lâu trong phạm vi khu vực Đông Nam Á theo điều động của tổ chức. Do là người mới, cô được giao nhiệm vụ đi tuyển chọn tinh anh, những cá nhân đã và chuẩn bị đột phá hơn 30% giới hạn cơ thể để kết nạp thành viên, bổ sung lực lượng, giống như Trương Chấn Vũ và Tony Yang làm trước đó.

Và đích đến của cô lần này không phải đâu khác mà chính là nơi khởi đầu của mình ngày trước, VND team tức T12- VietNam Team ngày xưa.

- Em vẫn chưa hiểu.. nếu anh chị chưa chết, sao hơn một năm nay không liên lạc về nhà?

-Anh ấy giải thích với tôi rằng do có nỗi khổ riêng. Dù sao thì chỉ cần anh ấy còn sống là tôi mừng lắm rồi. Hằng nhún vai cười đáp, gương mặt rạng ngời, chan chứa niềm hạnh phúc.

- Vậy lần này bọn chị tới là để tìm ai?

- Em còn giả vờ nữa? Hằng liếc mắt nhìn gã :- Tất nhiên là tìm em rồi. Không phải một người, lần này tôi tới đây là để tìm hai người một lúc, một công đôi việc luôn.

- Một người nữa?

- Là em và Hoài My ? Hoàng chép miệng:- Hoài My thì em không rõ, nhưng theo số liệu của chủ thần thì em thì mới chỉ khai mở được 26.57% thôi mà. Có làm lẫn gì không vậy?

- Nhiệm vụ lần này căn bản đã hoàn thành. Khi dịch chuyển trở về, em sẽ được nhận 4% miễn phí nữa, đúng không nào? Cả Hoài My cũng vậy, cô gái này cho tới giờ thì đã khai mở được 28,8% rồi, còn cao hơn em nữa đấy. Lau Hie, đội trưởng của tôi đánh giá rất cao Hoài My, trước lúc tới đây có dặn tôi phải chiêu mộ cô ấy về SA-3 bằng được. Thực ra mọi chuyện cũng không đến nỗi gấp gáp như vậy..nhưng hiện giờ lực lượng của khu vực Đông Nam Á đang khá mỏng, SA-3 lại mới thành lập không lâu nên lép vế rất nhiều so với các đội khác. Lau Hie gục tôi khởi hành sớm cũng là vì thế. Tony Yang đang trên đường tới Tenesse tìm Hoài My, nhưng mà..

- Nhưng mà sao ? Hoàng hỏi.

- Cô ấy bảo rằng ... để xem ý em thế nào rồi bàn tiếp. Hằng trầm ngâm nhìn gã đáp : Vậy còn em ?

- Em ư ? Hoàng không trả lời ngay mà hỏi lại:- Vậy theo chị thì sao?

- Quyền quyết định vẫn là ở em thôi. Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, việc này cũng không phải là ngoại lệ. Gần hai tháng qua, chị rút cuộc mới hiểu được thế nào là thế giới luân hồi. Nó rộng lớn hơn chị tưởng tượng rất nhiều. Nghĩ lại trước đây thấy buồn cười thật, chẳng khác gì éch ngồi đáy giếng cả.

Hằng lắc đầu nhún vai cười nói. Hoàng nghe vậy thì không khỏi nảy sinh hứng thú:

- Chị có thể nói rõ hơn cho em nghe được không?

- Đầu tiên nói về mặt lợi ích, một khi đã làm thành viên của IOT, mỗi người đều có một khoản lương trung bình 2000 điểm một quý trở lên, tùy chức vị và xếp hạng của đội mình và nhận một lần hồi sinh miễn phí. Cứ ba tháng một lần, các thành viên trong đội sẽ được tham gia bầu đội trưởng. Đội trưởng là người có số phiếu cao nhất, được phép biết trước bối cảnh của nhiệm vụ kế tiếp, nhận một số hỗ trợ ưu đãi từ phía " chủ thần" , lương cao gấp hai các thành viên bình thường, được phép lưu giữ ký ức và kỹ năng, vật phẩm trao đổi khi trở về thế giới hiện thực, không bị trừ điểm khi xuống tay hạ sát các thành viên và có quyền thay mặt cả đội đưa ra quyết định hay đàm phán với chủ thần.

- Lưu giữ ký ức? " Chủ thần" làm vậy không sợ có người tiết lộ bí mật sao?

- IOT là một tổ chức quốc tế đa quốc gia bao gồm rất nhiều tập đoàn lớn nhỏ phủ sóng khắp thế giới thực, được sự nâng đỡ của " chủ thần", nên móng rất vững, bọn họ có rất nhiều biện pháp để kiểm soát việc này. Hơn nữa, phẩm là những ai đã trót nhận" chức phúc của thần linh", nếu có hành động gì bất thường thì đều không tránh được kết cục bi thảm. Cũng có không ít trường hợp như vậy từng xảy ra rồi. Hằng chậm rãi giải thích.

-.. Còn gì nữa không chị?

- Đó là lợi ích, còn mặt hại cũng không phải là không có. Thực ra, dù lợi ích của việc gia nhập IOT là không hề nhỏ, thế nhưng trong những năm trở lại đây, số lượng thành viên chịu bỏ ra 15000 điểm để rời tổ chức cũng không phải là ít. Ngoại trừ việc rũ bỏ sự kìm kẹp bởi những người đứng đầu tổ chức, mục đích chính của họ là muốn tránh né lần " Thánh Chiến" thứ bảy sắp tới của "chủ thần" .

- "Thánh Chiến?"

Hằng khẽ gật đầu.

- Nó là cái gì vậy? Hoàng vừa dọn bàn ăn vừa hỏi.

- "Hai chữ "Thánh Chiến" là do một người từng trở lại sau đợt tập trung thứ ba trở về kể lại. Thực ra nó là đợt tập trung những thành viên kiệt xuất trong thế giới luân hồi, đi theo tiếng gọi của "chủ thần". Đổi lại, thứ mà họ thu được là những kỹ năng cấp S và vật phẩm giá trị cao từ "chủ thần", những thứ không thể đổi được bằng điểm trong "khu trao đổi của thần linh". Cái này là chị nghe anh Lâm kể lại, cũng không rõ thực hư ra sao...nhưng anh ấy có nói rằng, đồng lợi ích đó thực ra chỉ là tầm bình phong hào nhoáng bên ngoài của "chủ thần" mà thôi. Tất cả những kẻ đi theo tiếng gọi của "chủ thần" cho tới nay, ngoại trừ một người Hà Lan ra thì đều không có ai trở về được cả. "Chủ thần" cũng có cử người tới giải thích, rằng bọn họ đã lựa chọn cuộc sống văn minh nơi "mẫu hệ" nhưng tất nhiên là chẳng có ai tin cả.

- Hay nhỉ, sao nghe giống trong phim chương quá đi mất. Hoàng bật cười: - Nếu có dịp chắc em cũng phải đi một lần cho biết mới được, biết đâu lại vớ bẫm

- Thì đó, chuyện nghe thì hoang đường nhưng lại là sự thật. Nếu không phải người trong cuộc thì có nói ra cũng chẳng ai tin. Hằng chép miệng nói tiếp: - Do trước giờ, chủ thần chỉ chọn lựa những cá nhân có tiềm năng trong phạm vi IOT nên mỗi khi tới kỳ khảo hạch, tất cả lại thi nhau rời tổ chức. Tình hình hiện giờ tuy đã có một vài thay đổi, nhưng nói chung thì lực lượng ở khu vực Đông Nam Á chúng ta vẫn đang rất mỏng, không thể cạnh tranh với những nơi khác được. Đây chính là lý do tại sao Trương Chấn Vũ lại "khát" người tài đến như vậy.

- "Cạnh tranh?" Hoàng nghe đến đây thì khẽ nhủ mảy, hỏi lại- Giữa các tiểu đội thuộc tổ chức cũng có "cạnh tranh" sao?

- Tất nhiên là có rồi, em mới ốm dậy nên ầm ỉ à? Suốt từ những năm tám mươi trở lại đây, cùng với sự phát triển của IOT, Tây Âu là nơi có tiếng nói và tầm ảnh hưởng lớn nhất trong thế giới luân hồi, cũng bởi trong số năm vị chấp pháp thường trực của IOT hồi ấy thì đã có tới bốn người ở đó rồi. Mười năm trở lại đây, do nội bộ Tây Âu có lục đục, thêm vào đó là sự vươn lên mạnh mẽ của Châu Á mà tiêu biểu là Trung Quốc và Iran, Đông Âu tiêu biểu là Nga, Bắc Mỹ tiêu biểu là Hoa Kỳ, Bắc Phi tiêu biểu là Ai Cập, Tây Âu tiêu biểu là Anh và Pháp hiện đã không còn giữ được vị trí độc tôn của mình như trước nữa. Mặc dù vậy, xét về mọi mặt, họ vẫn là vị vua không ngai của thế giới luân hồi. Bây giờ còn đỡ, mấy thập niên trước Đông Nam Á chúng ta luôn phải làm bàn đạp cho họ chinh phạt lẫn nhau, thiệt hại không sao kể hết. Có nhiều tiểu đội chỉ mới trải qua hai, ba nhiệm vụ đã bị đoàn diệt. Không có cự binh làm nòng cốt và nâng đỡ người mới, là khu vực tham gia thế giới luân hồi muộn nhất, đó là lý do khiến Đông Nam Á chúng ta tới giờ vẫn thuộc chiếu dưới của thế giới luân hồi, chỉ hơn Tây Phi mà thôi.

- ...

- Vậy theo chị, em có nên nhận lời?

- ...

- Chị nghĩ là nên. Trên tất cả, đó là vì chính bản thân em đấy.

- Lý do? Hoàng nhếch miệng cười hỏi.

- Vì cái này.

Hằng đưa tay lên sờ vào mặt sợi dây chuyền bằng bạc trên cổ gã khẽ nói. Liền đó, một tia sáng khẽ lóe lên trên bề mặt viên đá màu xanh biếc, khiến cô giật bắn người rụt tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 26: Hẹn Ngày Gặp Lại (3)

- Đau quá..

Hằng mấp máy môi khẽ than. Hoàng cầm tay cô hỏi với vẻ quan tâm:

- Chị không sao chứ?

- Không sao. Nhưng nó.. thế là thế nào vậy? Hằng lắc đầu, liếc mắt nhìn chiếc vòng cổ của gã hỏi với vẻ nghi hoặc.

- À..em cũng không biết nữa. Có lẽ nó không chấp nhận người lạ động vào thì phải. Ngay cả em cũng bó tay, chẳng thể nào tháo nó ra được khỏi cổ nữa là.

Hoàng lắc đầu cười, tay mân mê mặt dây chuyền, gương mặt nhỏ nhắn tinh nghịch của Catherine lại thoáng hiện ra trong đầu.

- "Nước mắt của Nữ Hoàng" đúng không? Cậu quen với Catherine Adean à?

Chẳng còn cách nào khác, Hằng đành bằng lòng với việc nhìn sợi dây chuyền đeo trên cổ gã từ xa. Cô vừa ngắm nghía nó vừa gật gù hỏi.

- Vâng. Có sao không chị? Hoàng gật đầu thừa nhận.

Hằng nghe vậy thì chép miệng nói:

- Tôi biết ngay mà. "Nước mắt của Nữ Hoàng"..Báu vật vô giá có một không hai trong thế giới luân hồi..hóa ra là như thế này đây...

Trong lúc thất thần, cô không tự chủ được mà đưa tay sờ về phía mặt dây chuyền, song khi nhớ tới tình huống ban nãy thì vội rút ngay tay lại, thờ dãi một cái rồi nói tiếp:

- Hoàng, có lẽ cậu không biết..việc VND team của cậu hạ sát Jonathan, cá nhân có thực lực xếp hạng thứ ba mươi chín trên toàn cõi luân hồi đã để lại hậu quả lớn như thế nào đâu. Sau ngày hôm đó, từ một tiểu đội vô danh chẳng ai nhớ tới, cả thế giới luân hồi đã phải biết tới sự tồn tại của T12-VietNamTeam. Cậu biết thứ khiến bọn họ quan tâm là gì không? Chính là sợi dây chuyền trên cổ cậu đấy.

Hoàng im lặng không nói, sắc mặt vẫn thản nhiên như thường. Hằng thấy gã không có phản ứng gì thì nhú mày hỏi:

- Cậu có biết lai lịch của sợi dây chuyền đeo trên cổ mình bây giờ không?

Hoàng khẽ lắc đầu, nhếch môi cười đáp :

- Nó là của Catherine, không phải của em

Hằng khẽ gật đầu:

- "Nước Mắt Của Nữ Hoàng" là vật phẩm giá trị có một không hai trong thế giới luân hồi. Nó được Witord Jakolic, người Ba Lan duy nhất sống sót trở lại sau lần Thánh Chiến thứ ba của chủ thần trao lại cho Maria Adean, chủ tịch IOT đương thời. Gần hai chục năm nay, "Nước mắt của Nữ Hoàng" gần như đã là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của người đàn bà tám mươi tư tuổi này. Nói tới đây chắc là cậu hiểu rồi đấy, việc nó bỗng dưng xuất hiện trong tay cậu là một sự kiện thu hút sự chú ý của hàng ngàn thành viên IOT trên toàn thế giới. Tôi cam đoan rằng, có không ít người trong số họ đang cầu chúc ban cơ hội để bám cậu ra từng mảnh đấy.

- Họ dám ? Hoàng hờ hững hỏi lại. Chẳng cần Hằng phải nhắc nhở, hán cũng đã mừng tượng ra điều đó từ rất lâu rồi.

- Tất nhiên là họ dám, nhưng nếu như cậu đã gia nhập IOT thì lại là chuyện khác. Trên toàn cõi luân hồi, có ai là không biết tới Công Nương Catherine Adean, đứa con thất lạc mười bốn năm qua của Nữ Hoàng Maria Adean, thiên tài bẩm sinh sở hữu hai năng lực cấp S, vị chấp pháp trẻ tuổi nhất trong lịch sử IOT. Hai ngày trước Catherine đã điện thẳng tới cho Trương Chấn Vũ, dặn gã sắp xếp cho cậu tới ngay đội của cô ấy. Nếu gia nhập vào The Hope team của Catherine, cậu sẽ không phải lo lắng về vấn đề an toàn của mình nữa. Quyền lực và sức mạnh của Catherine cũng như The Hope team đã là điều được cả thế giới luân hồi công nhận, lại có nữ hoàng Maria đứng đằng sau, hiện giờ vẫn chưa có ai dám chống đối ra mặt với cô ta đâu.

- Vậy nếu như em chọn phương án khác?

Hằng đặt tay lên vai gã, dịu giọng khuyên nhủ:

- Đừng làm điều ngu ngốc, cậu không biết tình hình của mình lúc này đáng lo ngại đến như thế nào đâu. Nếu không lựa chọn gia nhập The Hope Team, cậu chắc chắn sẽ gặp họa sát thân. Chắc cậu không biết, do tiến thân quá nhanh, cô bạn Catherine Adean của cậu đã trở thành cái gai trong mắt không ít người, trong đó có "Bá Tước" Hanks, đội trưởng của The Lightning Team, cũng là một vị chấp pháp trong thế giới luân hồi. Chắc cậu chưa quên lần chạm trán với họ trong Kungfu Hustle đấy chứ ? Đó mới chỉ là một phần ba của Lightning Team tách ra mà thôi. Lần đó là Hanks cố ý nhắm tới cậu để cảnh cáo Cath đấy. T12- Vietnam team khi ấy chưa đủ điều kiện để tham gia đoàn chiến, song Hanks đã sai Paul, thủ hạ của gã và cũng là một trong những người giữ trọng trách điều phối viên khi đó cố ý sắp xếp như vậy. Việc này sau đó đã bị Catherine Adean đem ra tố cáo trước Hội Đồng Tối Cao trong cuộc họp gần đây ở Vatican, Paul sau đó mất chức rồi bị trục xuất khỏi tổ chức. Mối thù giữa Hanks và cô ta lại sâu thêm một bậc. Người của Hanks trong thế giới luân hồi không phải là ít. Nếu có cơ hội, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

- Nhưng đó chỉ là một phần nhỏ, kẻ thù chủ yếu của cậu chính là những tiểu đội đứng ngoài IOT, tuy không gia nhập song vẫn có tiếng vang lớn trong thế giới luân hồi. Tiêu biểu trong số đó là Quảng Đông Đội của "Người Sắt" Trịnh Khải, nắm trong tay Văn Hồn Đao và kỹ năng cấp S Bất Tử Bất Diệt, thực lực của gã không thua kém bất cứ một vị chấp pháp nào của IOT đâu. "Thần Quyền" Park Jung Seok thậm chí còn suýt chết trong tay gã, vẫn còn ghi hận đến tận bây giờ. Mặc dù Quảng Đông Đội "chỉ" xếp thứ hai trong bảng phân loại tiểu đội toàn cõi luân hồi nhưng ngay cả "Kẻ Máu Lạnh" Rohan Criff cũng phải chịu nhường hán mấy phần. Nghe nói người này đang sắp sửa đột phá Bán Năng Tiến Hóa, nếu chuyện đó thành sự thực, gã sẽ là người đầu tiên trong thế giới luân hồi ngoài Nữ Hoàng Maria đột phá tới đẳng cấp này.

- Em đã quyết định rồi, chị không cần phải nói thêm nữa.

Hoàng trầm ngâm một lúc rồi nhẹ giọng nói.

- Quyết định..?

Hằng nghi hoặc hỏi lại.

Hai ngày sau.

Tennessee dường như đang bốc hơi, giống như con thú bằng bê tông đang giận dữ vì bắt ngờ bị chụp trong cơn nóng trái mùa. Ánh sáng hắt ra từ các ô cửa sổ và vô số ngọn đèn đường phản chiếu trên lớp nhựa bóng nhẫy của các phố xá, trông chẳng khác gì những dòng kênh đen sẫm mà bên dưới là một vực thẳm ánh sáng.

Những chiếc xe ướt át phóng vùn vụt, những chiếc ô ướt đầm lấp loáng, va vào nhau, rồi cùng xoay tròn. Bóng tối dày đặc nước mưa đặc sệt những hơi ẩm rữa nát của các đại lộ, mùi các quầy bán rau, mùi khí xả và mùi nước hoa.

Nước mưa chảy thành dòng trên các mái nhà bằng graphit, trên những dây chần song của các ban công, trên những tấm mái che kẻ sọc khổng lồ của các quán cà phê. Những biển quảng cáo đủ mọi loại vui chơi giải trí quay cuồng, sáng nhấp nháy, mờ mờ trong màn sương mù. Gió bắc thổi suốt ngày, những đám mây dày đặc bay là là trên bầu trời. Cách đó không xa, một chiếc xe Ford T cũ kỹ từ từ đi tới, kêu phành phạch rồi dừng lại. Chim chóc đã bay đi, các loài thú cũng bỏ đi hoặc ẩn nấp một chỗ.

Lạnh lẽo, tối tăm, nếu con người đến chốn này thì chắc hẳn chỉ để cầu cái chết.

Đón Hoàng, Thư Lê, Hiệp và Hằng ở ngoại ô Ravis, khu ổ chuột chuyên chứa chấp người nhập cư trái phép trong thành phố Tennessee là Hoài My. Cô vừa trông thấy Hằng đã vui mừng chạy tới ôm chầm lấy, nét mặt vô cùng hân hoan. Hoàng là người nhảy xuống xe cuối cùng, khi thấy Hoài My thì vờ mở miệng trách:

- Anh đã bảo không ai được ra đón rồi cơ mà? Nhờ FBI bám theo được đến đây thì sao?

- Yên tâm đi anh, cũng có người bám theo, song em đã cắt đuôi được rồi.

Hoàng nháy mắt với Hoài My, khi thấy cô gạt đầu với mình thì mới an tâm. Thực ra chính hắn đã gọi điện báo Hoài My đến đón, và quan trọng nhất là mạng " Surrogate doll " từ chỗ Tuyệt về cho gã. Chỉ vài tiếng nữa, Hằng sẽ rời khỏi thế giới " The silence of the lamb " để quay về, và đây là cơ hội duy nhất của gã.

Hằng đẩy Hoài My đang bá lấy cổ mình ra rồi lắc đầu than:

- Thôi nào, có gì thì về nói sau. Trông em kìa, mới nửa năm không gặp chứ mấy.

Hoài My cũng biết chỗ này không tiện nói chuyện, bời hồi một lát rồi dẫn cả năm người vào một nhà trọ nhỏ trong ngõ Ravis. Hoàng đặt ba lô xuống giường, tháo cặp kính đen gọng to và khẩu trang đeo trên mặt ra, lúc này mới thở ra một hơi, than khẽ:

- Một thật đấy, trốn tránh như thế này còn mệt hơn chiến đấu nhiều. Cứ như tôi ngày trước một mình náo loạn cả Tennessee có phải là tự do không, chẳng bị bó buộc như thế này.

Ngừng một lúc, hắn quay sang nhìn Hoài My hỏi:

- Mọi người vẫn an toàn chứ?

- Dạ. Nửa tháng nay mọi người tuy vẫn bị Thượng Nghị Sĩ Ruth Martin theo dõi song không bị họ gây khó dễ gì. Người chết cuối cùng kia chắc chắn là Liên hoặc Hiếu, chỉ chưa rõ chính xác là ai mà thôi.

- Thăm thế nào rồi?

- Cô ấy vẫn khỏe, song cứ làm lì chẳng chịu nói năng gì cả.

Hoàng nghe vậy thì khẽ thở dài một cái. Bên kia, Hiệp đang lo sắp xếp chỗ ở cho từng người, tất nhiên là có cả Catherine trong số đó.

- Anh... Hoài My nhìn thoáng qua Hằng đang ngồi bên, ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp :- Việc đó...anh tính đến đâu rồi ?

Hoàng khẽ gạt đầu rồi quay sang nhìn Hoài My với vẻ nghiêm túc, trầm giọng:

- Anh muốn nhờ em một việc.

- ?

Hoài My nhú mày nhìn gã, mắt phải khẽ giật giật. Cô đã nhìn thấy trong đôi mắt ấy một dự cảm chẳng lành.

- Hãy thay anh làm đội trưởng VND, kể từ ngày hôm nay.

- Anh... đi thật sao?

Hoàng quay sang nhìn Hằng, mái tóc dài cả tháng chưa cắt buông xõa xuống hai vai, tay chống lên bàn khẽ gật đầu.

- Anh không đùa đấy chứ ?

- Hoài My, Sỹ đã bị anh hạ rồi. Em yên tâm, sẽ không có nguy hại nào cho VND nữa đâu. Mọi chuyện sau này đành nhờ vào em vậy. Lập tuy có sức vóc nhưng nóng tính, rất dễ làm hỏng việc. Hiệp, Thắng, Liên, Hiếu thì vẫn còn phải cố gắng nhiều. Đừng trách Thẩm, chắc cô ấy có nỗi khổ riêng. Cứ tạm thời truất vai trò thành viên của cô ấy đã rồi tính sau. Tuyệt là một chọn lựa không tồi khi gặp những bộ phim khó và cần dùng nhiều tới đầu óc, nhưng em nhất định không được phép đặt niềm tin hoàn toàn vào cô ta.

- Anh nói với em mấy lời này thì có nghĩa lý gì ? Hoài My mím môi, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ngẩng mặt lên cười nhạt.

- Em .. Hoàng nhất thời khựng người, mặt tối sầm lại :- Chẳng phải lúc trước em đã..

- Em đổi ý rồi.

Hoài My nhìn thẳng vào mắt gã, chậm rãi nói từng câu từng chữ.

Từ xa qua lớp cửa sổ, tiếng của Tennessee về đêm khẽ vọng lại, tràn ngập căn phòng tĩnh lặng. Tất cả những gì còn đọng lại lại chỉ là âm thanh lá cây xào xạc và tiếng nước chảy róc rách đơn điệu.

Tất cả đã đến lúc kết thúc rồi.

Đêm không trăng, không sao.

Ngẩng mặt nhìn lên, một dãy nhà lụp xụp chìm ngập trong ánh trắng mờ mờ. Dòng kênh lấp lánh vẩy bạc tại những nơi nước chảy qua các bụi cây. Thị trấn như một thứ đồ chơi huyền ảo. Không một ô cửa sổ nào sáng ánh đèn. Những cột khói trắng bốc cao, lửa hồng phát ra từ các ống khói.

- Vẫn chưa ngủ à?

Hoàng khẽ gật đầu, miệng rít một hơi thuốc, cũng chẳng buồn quay đầu lại.

- Chị cũng vậy còn gì.

Hằng đứng tựa vào lan can, đưa một tay lên vuốt tóc nhẹ giọng nói:

- Tôi ngủ muộn quen rồi.

Ngừng một lát, cô cất giọng thăm dò:

- Sao Hoài My lại thay đổi ý kiến nhanh như vậy nhỉ?

Hoàng khẽ nhún vai:

- Thực ra cũng chẳng có gì lạ. Em đã đoán được từ trước rồi, chỉ không ngờ là cô ấy lại quyết định nhanh như vậy thôi.

Nói tới đây, không khí nhất thời trầm hẳn lại. Hình ảnh của Huy không hên mà cùng hiện lên trong đầu của cả hai, như một thước phim quay chậm vậy.

Hằng khẽ thờ dài.

Hoàng trầm ngâm một hồi rồi đứng dậy đi về phía cửa. Năm đám bằng sứ bị xoay tròn, mấy mảnh vỡ rơi xuống từ khung cửa. Gã bước xuống thềm, đi thêm vài bước nữa rồi quay lại vẫy tay nói:

- Chị, thử với em một hiệp đi.

Hằng nghe vậy thì sắc mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, song rất nhanh đã trở lại bình thường. Cô mím môi cười, búi tóc lên rồi chậm rãi bước xuống, liếc gã nói:

- Một hiệp? Tôi sợ nửa hiệp cậu cũng không trụ được ấy chứ.

- Tự tin quá nhỉ? Hoàng mỉm cười nói :- Cẩn thận nhé, em không nương tay đâu đấy.

- Tôi mà cần cậu phải nương tay à ? Hằng hắt hàm nhìn gã, đôi môi trái tim khẽ cong lên : - Ngày xưa không biết ai đến một đòn của tôi cũng không đỡ nổi ấy nhỉ ? Đừng để tôi phải thất vọng nữa nhé .

Hoàng mỉm cười nhẹ, miệng mấp máy hai chữ " cẩn thận" rồi gần như biến mất ngay tại chỗ. Hằng khẽ giật mình, song tới lúc cô định thần lại thì cổ đã bị vật gì đó lạnh lạnh đặt lên rồi.

- Trong chiến đấu mà mất tập trung như vậy, chị quá chủ quan rồi đấy.

Hoàng hạ tay xuống, Magic Bamboo rạch một đường viền xanh trên mặt đất, điều thuốc vẫn phi phèo trên môi. Hằng đưa tay lên sờ cổ, hai mắt lấp lóe như suy nghĩ điều gì, một lát sau mới mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng là tôi đã quá chủ quan. Hay lắm, chúng ta bắt đầu lại nhé. Ai thua sẽ phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng, ok?

- Ok !

Vừa dứt lời, Hoàng đã cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm ập thẳng tới mình. Hắn không lựa chọn tránh né mà vọt thẳng Magic Bamboo về phía trước, lấy cứng đối cứng. Bao lần vào sinh ra tử đã dạy cho hắn biết, đâu là lúc phải đương đầu và khi nào cần lùi lại để tránh né.

Một gậy này của Hoàng vọt thẳng vào khoảng không. Hắn lập tức xoay Magic Bamboo lên ngang mặt. Một tiếng " bình" chát chúa vang lên, Hoàng bị đẩy lùi về phía sau hơn ba bước, sắc mặt nhất thời nghiêm túc hẳn.

Người đó không ngờ lại đánh lui được Magic Bamboo trong tay gã, hơn nữa lại chỉ bằng tay không!

Không để cho Hoàng có thời gian để hoài nghi thêm nữa, Hằng tiếp tục lao tới, bàn tay phải khum lại mổ vào mặt gã. Hoàng cầm Magic Bamboo vọt mạnh vào tay cô, lấy công làm thủ. Rồi gã bắt chợt lú lười, hai mắt hoa lên. Trước mặt Hoàng bây giờ đã không còn là Hằng nữa, nói chính xác là đang có năm Hằng giống nhau như đúc đang hợp công, khiến hắn nhất thời chẳng biết đâu mà lần.

Gậy đầu tiên vọt vào khoảng không, Hoàng lùi ngay lại theo bản năng, vung gậy bỏ vào đầu Hằng đứng gần mình nhất. Cô nhanh nhẹn tránh né, tay phải tiếp tục luôn lách, như một con rắn mổ vào mặt gã. Mắt thấy chỉ tích tắc nữa là trúng cổ họng đối phương, Hằng đang định thu chiêu thì bà vai bỗng bị một bàn tay chắc nịch giữ chặt lại, đẩy một mạch vào tường.

Hằng bị gã đẩy sát vào tường, hai khuôn mặt gần nhau tới nỗi có thể cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi của đối phương. Khuôn mặt thanh tú của cô bỗng đỏ lên, bốn phân thân còn lại cũng không hện mà cùng tan biến vào không khí, tựa như chưa bao giờ xuất hiện trên đời này vậy.

- Chị thua rồi.

Cảm nhận được mùi hương thơm ngát từ người cô tỏa ra, Hoàng chợt thấy người nóng lên, khuôn mặt vô thức sát lại gần hơn nữa. Hằng cứng người lại, mặt đỏ rần, mỉm môi định nói gì đó nhưng thôi, co chân thúc một đầu gối vào bụng gã. Hoàng lúc này đã triệt bỏ trạng thái khai mở Bản Năng Sinh Tồn, lại đang mất tập trung nên dính nguyên một đòn tương đối mạnh của cô, sắc mặt nhất thời méo lại vì đau, ôm bụng lùi lại.

- Chị.. chơi xấu.

Hằng phui phui tay, hừm một tiếng rồi lườm gã nói với vẻ bực bội:

- Ai chơi xấu trước thì tự biết. Cậu... đừng tưởng dễ bắt nạt được tôi nhé.

Cô nói rồi thì quay lên, song mới đi tới bậc cửa thì đã nghe tiếng Hoàng gọi với lại.

- Chị, khoan đi đã.

Hằng nhử mày quay lại nhìn gã. Hoàng vuốt vuốt bụng rồi đi tới, kéo cô ngồi xuống thềm rồi nháy mắt:

- Chị định cứ thế mà phui tay đi à, em còn chưa nhận thưởng cơ mà.

Hằng nghe vậy thì nhẩn mặt. Song ngoài dự đoán của cô, Hoàng cũng không đã động tới chuyện này thêm nữa, thay vào đó là ngồi thờ hờn hển, mặt trầm trầm mồ hôi.

- Làm sao vậy ?

- Không sao... nghỉ một chút là khỏe ấy mà.

Hoàng cười cười lắc đầu đáp. Mỗi khi dùng tới một trong hai kỹ năng " Khắc Nhập" và " Khắc Xuất" của Magic Bamboo, hắn đều không tránh khỏi việc lâm trạng thái kiệt sức nhất thời, riết rồi cũng thành quen.

- Cậu phải cẩn thận, đừng nên quá lạm dụng Bản Năng Sinh Tồn, việc đó sẽ dẫn đến nguy cơ băng hoại gen, có thể đột tử bất cứ lúc nào. Kinh nghiệm cho thấy với những người kích hoạt giới hạn cơ thể dưới 40%, thời gian duy trì Bản Năng Sinh Tồn liên tục không nên vượt quá một tiếng đồng hồ để tránh tổn thương cho cơ thể.

Hằng nhỏ giọng nhắc nhở. Hoàng nghe vậy thì chỉ nhún vai. Trong khi chiến đấu, mấy ai để ý tới mấy vấn đề đó cơ chứ ? Được một lát, Hằng hình như chợt nhớ ra điều gì, hỏi một mạch:

- Mấy người Lập và Phúc vẫn khỏe chứ ? Chắc đã khai mở được Bản Năng Sinh Tồn rồi đúng không? VND team giờ lại còn có thành viên là người nổi tiếng nữa, chị thực sự không ngờ đấy. À, lúc chị tới đó, em vừa hạ ai vậy? Bác sĩ Lecter à?

Hoàng khẽ lắc đầu, tay cầm điều thuốc lá gầy nhẹ, khuôn mặt nhất thời lâm vào trầm tư.

- Kể ra thì dài lắm...

- Phúc chết rồi ? Vì sao mà chết ? Trong nhiệm vụ nào vậy?

- Kungfu Hustle.

- The Lightning team ... Hằng khẽ lắc bả, sắc mặt lộ vẻ khó coi, nặng nhọc thở ra một hơi: - Phúc... anh ta là một cá nhân có triển vọng, nếu sống sót qua vài bộ phim nữa thì chắc chắn sẽ có thành tựu, chỉ tiếc là...

Hoàng đem chuyện về Sỷ từ lúc chạm trán trong Dòng Máu Anh Hùng cho tới bây giờ kể lại cho Hằng nghe . Trái với suy nghĩ của gã, Hằng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên mà gật gù nói:

- Chuyện này tôi cũng đã nghe mấy người đồng đội cũ kể một lần, song chưa tận mắt thấy bao giờ. Thực ra những tình huống như vậy cũng không phải là ít. La Habana Team là một ví dụ, bọn họ thậm chí còn chiêu mộ được Lara Croft trong Bí Mật Ngôi Mộ Cô 2 làm thành viên, tới giờ đã kích hoạt được 36% giới hạn cơ thể rồi. Vậy sao em lại giết hắn?

- Vì chính hắn lựa chọn điều đó, đơn giản vậy thôi.

Hằng không khỏi dùng đôi mắt thanh tú nhìn gã đàn ông trước mặt mình kỹ lại một lượt. Bây giờ cô mới nhận ra, chàng trai ngày nào còn nấp dưới sự bảo bọc của mình nay đã trưởng thành thật rồi.

- Nửa tiếng nữa chị với Tony Yang quay về rồi đúng không?

Hằng khẽ gật đầu. Hoàng lấy một thứ trong túi trữ đồ của nhóm ra rồi đưa tới trước mặt cô.

- Cậu..

Hằng nhìn con búp bê nhỏ bằng vải trong tay gã khẽ nhún mày. Hoàng dúi nó vào tay cô rồi mỉm cười nói:

- Của chị.

Đôi mắt Hằng thoáng hiện nét cười, cô đẩy con búp bê lại về phía gã rồi lắc đầu nói:

- Cậu giữ nó lại đi. Làm vậy là tôi giận đấy.

Sau một hồi đưa đẩy, trước thái độ kiên quyết của Hằng, Hoàng cuối cùng cũng phải chào thua. Gã nhìn thẳng vào mắt Hằng, nhún vai cười rồi đột nhiên dang tay ôm choàng lấy cô, làm Hằng nhất thời ngây ra như hoá đá.

- Bảo trọng. Chị hơn em đến bốn tuổi, nhất định không được chết trước em đấy nhé.

- ...

- ..Bảo trọng.

Hằng khẽ thở ra một hơi, vòng tay ra sau lưng ôm lấy gã, hai mắt dịu đi, không để ý một tay Hoàng đang nhẹ nhàng luồn xuống, đút con búp bê vải bé xíu vào túi áo mình từ lúc nào.

Có rất nhiều cách để khởi đầu, nhưng kết thúc thường lại là nỗi đau.

Nhiều khi người ta sợ kết thúc, cũng chính là vì sợ những nỗi đau. Vì họ biết, rồi một ngày tất cả sẽ qua đi, những kỉ niệm sẽ rơi vào quên lãng, những nỗ lực chẳng thêm một lần được gọi nhắc ...

Và những gì đã qua sẽ như chưa có bao giờ.

Mười một giờ đêm, khi Hoàng leo lên lầu ba thì đã thấy Thư Lệ đứng trước cửa phòng mình từ bao giờ. Hắn thấy vậy thì nhún mày hỏi:

- Có việc gì vậy?

- Em.. có chuyện muốn hỏi anh. Thư Lệ đan hai tay vào nhau, khó nhọc mãi mới nói hết câu. Cô đã đi tìm Hoàng được một lúc lâu rồi, song khi thấy hân và Hằng đang ngồi trò chuyện dưới lầu một thì không dám tới phá đám, chỉ đành quay về đây chờ gã.

Hoàng mở cửa phòng mời Thư Lệ vào trong, cất giọng đều đều:

- Nói đi, hôm nay tôi hơi mệt, muốn nghỉ sớm một chút.

Không để ý tới lời đuổi khách của gã, Thư Lệ hít một hơi dài rồi nói luôn một mạch:

- Em vừa nghe Hoài My kể.. có phải anh và cô ấy.. chuẩn bị rời VND không?

Không gian im ắng tới mức ngột ngạt, như thay cho câu trả lời của gã. Tới khi Thư Lệ có vẻ đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, Hoàng mới gật đầu thừa nhận.

- Nghĩa là... cả hai người sẽ không bao giờ trở về đây nữa?

Hoàng lại gật đầu.

- Tại sao ?

Giọng nói của Thư Lệ đã có vẻ kích động.

- Tại sao ư ?

Hoàng đứng lên, với tay cầm chiếc gạt tàn để trên mặt bàn, dụi điếu thuốc đang hút dở vào đó rồi hỏi ngược lại:

- Vậy tôi hỏi cô, tại sao tôi phải ở lại ?

Thư Lệ nhìn gã, lặng yên không đáp, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên vẻ khó tin.

- Con người ta sống chẳng vì danh thì cũng vì lợi. Gia nhập The Hope Team, tôi sẽ không phải lo lắng về sự an toàn của mình nữa. Cô có biết cái cảm giác không biết sáng ngày mai khi thức giấc, mình còn sống hay đã chết nó tồi tệ như thế nào không? Tôi thì đã trải qua quá nhiều rồi. Rời khỏi đây, tôi sẽ là một thành viên của tiểu đội xếp hạng thứ ba trên toàn cõi luân hồi, được nhận một lần hồi sinh miễn phí, nhận được sự ngưỡng mộ của biết bao người, có một tương lai đảm bảo. Còn nếu ở lại VND, tôi sẽ được những gì?

- Tất cả những gì tôi có chỉ là một chức đội trưởng hữu danh vô thực. Ngoài việc liên tục phải đứng mũi chịu sào ra, tôi còn nhận được gì ở đây nữa? Quyền lợi, lợi ích và nghĩa vụ, ba thứ đó lúc nào cũng đi đôi với nhau. Tình cảm, trách nhiệm... tất cả đều không thể so được với lợi ích. Tôi đã tận mắt chứng kiến quá nhiều người ra đi trong thống khổ ở cái thế giới này rồi, và tôi không muốn một ngày nào đó, mình sẽ là người tiếp theo. Giờ thì cô hiểu lý do tại sao rồi chứ?

- Không, anh.. em và mọi người nhất định sẽ tiến bộ, không liên lụy đến anh đâu. Nhất định là như vậy, anh hãy suy nghĩ lại đi. Anh là đội trưởng của VND, mọi người cần anh. Tin rằng nếu mấy người Lập biết chuyện này, họ cũng sẽ đồng ý với ý kiến của em.

Im lặng.

- Có được không?

Song trả lời cô chỉ là sự im lặng đến gai người.

- Thư Lệ, tôi đã quyết định rồi. Đừng khuyên nhủ tôi làm gì cho mất công. Tôi không cao thượng như mấy người nghĩ đâu. Tùy mấy người, nói tôi phản bội cũng được, bảo tôi vô tình cũng không sai. Tôi sẽ không thay đổi đâu.

- Không..

Thư Lệ lắc mạnh đầu để xua đi hiện thực, đôi mắt mở to nhìn gã.

- Không đúng, em biết anh ... không phải loại người đó.

Thư Lệ nín thở nói, ký ức xua lại tràn về bao trùm kín đầu óc. Cô chợt nhận ra, người đàn ông đứng trước mặt mình lúc này không hiểu sao lại xa lạ đến thế.

- Em hy vọng anh sẽ suy nghĩ lại..

Cho tới khi cánh cửa phòng đã hoàn toàn khép lại, Hoàng mới thở ra một hơi , cái gạt tàn bằng sứ cầm trong tay đã nát bấy từ bao giờ.

Nếu chỉ có lý tưởng và đam mê không thì chưa đủ. Hiện thực tàn khốc hơn ta tưởng rất nhiều.

Dù vô tình hay cố ý, thời gian cũng sẽ chẳng thể nào đứng yên. Nhân loại như chiếc phong linh, còn thời gian như cơn gió. Ta lung lay, ta ca hát. Ngày tháng trôi qua, cuồng quýt hay suy tư, mỗi người trong chúng ta đều phải chọn những cách khác nhau để chấp nhận một sự thật là quy luật của tự nhiên ấy.

Rồi cứ thế, người ta sẽ đi và lại tiếp tục đi. Có lẽ sẽ có một chút nuối tiếc hay đại loại thế, song không có nhiều lựa chọn để mang theo. Thời gian qua đi nhanh như nhịp thở. Những ngày cuồng quýt, ta tìm trong hoài niệm một chút gì để nhớ, để quên. Để rồi tất cả mãi mãi chỉ còn là những kỷ niệm đẹp.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, chắc chắn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 1: Ngày Trở Lại!

-Tôi rồi..

Huỳnh Đức Bình bật dậy thật mạnh, hồ hững nhìn bốn phía xung quanh, nhìn cái khung cảnh mà gã đã liên tưởng đến suốt mấy tháng qua.

- Xin chào, " chàng trai kém may mắn".

Một giọng nói mang đôi chút giễu cợt vang lên. Gã đàn ông thô kệch mặc bộ blouse trắng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người thanh niên tóc húi cua, ăn mặc hết sức phở thông đang cười nhạt nhìn hắn. Ngoài ra còn có hai nam và năm nữ. Chà, âm thịnh dương suy, Bình tháo kính xuống lấy khăn giấy trong túi ra cẩn thận lau chùi. “Xem ra chiến lược của tiểu đội này cũng chỉ thuộc hạng trung bình mà thôi.” Hắn thầm nghĩ.

-Bác sĩ à? Hai mắt Thắng đảo qua bộ blouse trắng, chép miệng.

-Một nhiệm vụ có độ khó 7*? Chà chà...xin hỏi ở đây, ai là đội trưởng?

Câu hỏi của người đàn ông mới đến làm cho sáu thành viên VND Team đều khá bất ngờ. Một gã thanh niên tóc húi cua cầm trên tay điều thuốc lá, rít một gập gù nhìn hắn, cất giọng lẽ nhè:

-Anh vừa nói gì?

-À, xin lỗi, tôi muốn hỏi.. trong số các bạn, ai là đội trưởng?

- ...Là tôi.

Một giọng nữ vang lên, là của cô gái đứng xa nhất.

Trần Vũ Hoài My hai tay xỏ vào trong túi áo Jacket, tóc cột đuôi gà, trông cô gầy hơn trước, song gương mặt thì dày dặn hơn nhiều. Chỉ là..trên mắt trái Hoài My bây giờ đã có thêm một vết sẹo nhân nhợt, trông như con rết chạy ngang trán, khiến nhìn bề ngoài trông cô có phần hung dữ.

-Anh không có thứ gì muốn hỏi chúng tôi sao ?

Bình mỉm cười từ tốn. Hắn biết, mình còn cần một chút thời gian để làm quen với hoàn cảnh mới.

-Xin chào và rất mong được giúp đỡ, đội trưởng.

Lập khẽ vươn vai, hai tay nắm lại. Cái cách nói chuyện của gã đàn ông này khiến hắn khó chịu. Và điều không khôn ngoan nhất của hắn ta là nhắc tới quyền đội trưởng trước mặt gã. Nếu không phải quyền đội trưởng trong tổ đội có tính kế thừa (từ đội trưởng cũ) thì hắn chắc chắn sẽ không chịu ngồi dưới một cô gái như bây giờ đâu.

-Lập, Trần Văn Lập, quê ở Hải Phòng.

Lập đưa tay ra bắt, khoe miệng nở nụ cười hòa nhã. Bình cũng đưa tay ra nhận cái bắt tay hữu hảo này của hắn, gương mặt thô kệch nở nụ cười vô hại. Trái lại, sắc mặt của Lập lại từ bình thường dần chuyển sang đỏ ửng, đến khi hơi thở của gã hơi có phần nặng nhọc, Bình mới buông tay, nhún nhún nói:

- Tôi là Huỳnh - Đức - Bình.

- Bình?

Thư Lệ khẽ nhún vai, ánh mắt liếc qua chỗ Lập đang hăm hực với vẻ hừng hực. Màn vừa rồi thực sự đã khiến mấy người còn lại phải kinh ngạc. Sức mạnh của Lập như thế nào, tất cả đều rõ cả. Cái nắm tay ác ý của người đã kích hoạt được 33,45% giới hạn cơ thể và trải qua sáu bộ phim như gã không phải là thứ mà một người mới có thể chịu được. Vậy mà người đàn ông mặc blouse trắng này lại...

-Anh cũng là người như chúng tôi? Tuyệt mở to mắt hỏi.

Bình khẽ gật đầu.

-Có phải mấy người muốn nói với tôi rằng: "đến nơi này, anh rất có thể sẽ bị thương, sẽ chết, và mỗi lần may mắn hoàn thành một nhiệm vụ, có một thứ quái quỷ sẽ đưa anh tham gia một nhiệm vụ khác. Đó có thể là một truyền thuyết, một thần thoại cổ hay đơn giản là những bộ phim mà anh có thể đã xem, có thể chưa xem, mỗi một nhiệm vụ sẽ có thêm một vài người mới đến, bổ sung quân số đã chết lần trước. Ồ...xem ra nhiệm vụ lần này cũng tương đối đơn giản, bởi chỉ có hai người được đưa đến mà thôi.

-...Xem nào, VND team, đội trưởng tiền nhiệm là Lê Minh Hoàng, đội trưởng đương nhiệm là Trần Vũ Hoài My, đã đủ điều kiện tham gia đoàn chiến. Điểm sáng: có hai người sống sót qua sáu nhiệm vụ. Tôi nói đúng chứ? Về sau... còn cần mọi người giúp đỡ nhiều.

-Anh được bọn họ gửi tới đây? Muốn gia nhập đội sao?

Huỳnh Đức Bình khẽ gật đầu, hàng ria mép được cắt tỉa gọn gàng khẽ rung lên, mắt nhìn người phụ nữ để tóc ngắn có gương mặt không được ưa nhìn cho lắm với vẻ tán thưởng. Nói chuyện với người thông minh đúng là tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

- Tôi trước đây vốn thuộc Hồng Ưng Đội, cũng đã trải qua tất cả là bốn nhiệm vụ. Chỉ tiếc Hồng Ưng Đội mấy bộ phim gần đây thành viên chủ chốt không vượt qua được, liên tiếp rơi rụng, sau đó lại gặp phải đoàn chiến. Tôi là thành viên duy nhất của Hồng Ưng Đội còn sống sót qua trận đoàn chiến vừa rồi. Trước đó IOT đã cử người xuống làm việc, thông báo rằng bắt đầu từ nhiệm vụ kế tiếp sẽ đem tôi đến đây gia nhập VND Team, anh chị hiểu rồi chứ? Tôi là một dược sĩ, thực lực tuy kém cỏi song cũng để bảo vệ bản thân mình, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến các bạn.

Hoài My, Thư lệ và Thắng cùng quay sang nhìn nhau. Cuối cùng, Hoài My với thân phận đội trưởng, bước ra nhìn "lính mới", tay phải giơ ra, mỉm cười thân thiện:

- VND Team chân trọng chào đón anh.

-Ồ, hóa ra là vậy sao?

Huỳnh Đức Bình khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần tốn 500 điểm mua kỹ năng chuyển ngữ trong khu trao đổi của thần linh là sẽ không còn phải lo về việc bất đồng ngôn ngữ trong thế giới phim kinh dị nữa. Thế nhưng kỹ năng này chỉ xuất hiện trong khu trao đổi khi đoàn đội đủ điều kiện tham gia đoàn chiến mà thôi, đây là một trong những điều cơ bản nhất.

-Thực sự không có cách gì mang đồ vật ở đây về thế giới thực sao? Thắng hỏi với vẻ mong đợi.

-Không, ít ra thì theo như tôi biết thì là không. Chúng ta có thể lựa chọn mang theo bất cứ thứ gì trong thế giới nhiệm vụ về không gian này, nhưng sẽ không bao giờ có thể mang chúng về thế giới thực. Kể cả ký ức của chúng ta về nơi đây cũng bị "thần" kiểm soát. Cái này chắc các bạn cũng biết rồi nhỉ, tôi nghe nói, phải là người có địa vị nhất định trong IOT hoặc kích hoạt được ít nhất trên 50% giới hạn cơ thể thì mới thoát khỏi trói buộc về trí nhớ.

Thắng nghe vậy thì gương mặt không giấu nổi vẻ thất vọng, chỉ đành nhìn túi đồ linh kinh của mình với ánh mắt tiếc rẻ. Lần trước hắn đã mang một bọc đầy ngoại tệ từ New York hoa lệ trong "The Silence Of The lamb" về đây, và bây giờ chỉ có thể...ngắm.

-Anh biết gì về "IOT" không? Tuyệt hỏi.

Bình khẽ lắc đầu:

- Họ là tổ chức chính quy duy nhất, có quy mô lớn nhất và được sự hậu thuẫn tuyệt đối của "thần", tôi chỉ biết đến thế. Cô hỏi làm gì?

- Anh đã kích hoạt được bao nhiêu % giới hạn cơ thể rồi?

-...34%. IOT cũng đã từng cử người đến hỏi tôi có muốn gia nhập tổ chức hay không, nhưng... tôi đã từ chối.

Thư lệ nghe đến đây thì ánh mắt lộ vẻ mất mát. Vẫn là khung cảnh đó, vẫn là giây phút hồi hộp khi chuẩn bị được "thần" dịch chuyển vào một nơi hoàn toàn xa lạ, nơi chỉ có giết chóc và tử vong, nơi mà con đường sống duy nhất là không ngừng đấu tranh, vượt lên chính bản thân mình. Thế nhưng...có một vài thứ đã hoàn toàn khác trước.

Có lúc, cô vẫn tưởng rằng mình đang mơ. Một giấc mơ dài không có hồi kết...

-...Chào mừng anh gia nhập, thành viên số sáu. Tuyệt nhắm mắt liên lạc với khu trao đổi của thần, cái lưới nhỏ nhảu thè ra liếm một vòng quanh môi, tạo thành một đường vòng cung đỏ thẫm- Cũng vừa vặn chúng tôi vừa tổn thất mất một thành viên nữ trong nhiệm vụ trước...để xem nào, lần này nhiệm vụ

của chúng ta lại là đoàn chiến, hơn nữa còn là năm đội nữa cơ đấy...có mà loạn chiến thì có. Giờ đã là ba mươi tết rồi, không biết có còn mạng mà ăn cái tết này không nữa. Chắc ...xem ra anh rất có duyên với đoàn chiến đó, anh lính mới à. Kết nạp thêm một thành viên đã khai mở 34%, đổi lại là một trận loạn chiến..Không biết là nên mừng hay vui nữa.

-Một cuộc sống tránh đối mặt với nguy hiểm và thách thức.. là một cuộc sống tha hóa. Bình nhún vai, nụ cười lấy lòng vẫn nở trên môi- Kẻ tha hóa sớm muộn sẽ gục ngã. Mong rằng..chúng ta sẽ không nằm trong số đó.

Cùng lúc ấy, cách nửa vòng trái đất...

-Hello.....!

Khung cảnh bất giác thay đổi như ánh chớp. Sau một cơn nhức đầu, Hoàng đã thấy mình ở một địa phương hoàn toàn khác. Không còn những gương mặt quen thuộc, không còn cái không khí khẩn trương và lo lắng trước khi bước vào nhiệm vụ mới, tất cả có chăng chỉ là sự ngỡ ngàng.

Thế nhưng trong đó vẫn còn một bóng hình thân quen, một bóng hình mà gã vẫn chưa quên!

"Bộp"

Nắm đấm của hai người chạm mạnh vào nhau. Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy, lòng hắn chợt thấy thanh thản lạ.

Mạnh mẽ, cô ấy đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều!

-Cô lên!

Catherine hồ hởi nói, đôi mắt to tròn khê chớp. Gương mặt cân đối, đôi mắt nâu nhạt cùng màu mái tóc, đôi mắt to có hồn dịu dàng, tất nhiên là trừ những lúc nổi giận ra, khi ấy chúng long sòng sọc. Bộ đầm đỏ cách điệu bó sát người khiến cô lúc này trông thật mạnh mẽ và tự tin, một Catherine hoàn toàn khác với những gì mà hắn từng biết. Hoàng biết, người đứng trước mặt mình lúc này đã không còn là cô bé con hay khóc nhè ngày xưa nữa, mà là đội trưởng của The Hope Team, một trong sáu đại chấp pháp tối cao trong thế giới luân hồi.

Cô ấy đã trưởng thành thật rồi!

-Giới thiệu với anh, đây là hai đồng đội của chúng ta trong nhiệm vụ lần này, Roy Hogson và Terry Karl. Giới thiệu với hai người, đây là thành viên thứ tám của đội chúng ta, người mà tôi đã nhiều lần nhắc tới trước đây với các cậu, tên anh ấy là Hoàng, Lê Minh Hoàng.

- Lee Hoang. rất vui được làm quen với anh. Tôi là Roy Hogson. Đừng có quên, anh vẫn còn thiếu bọn tôi một bữa tiệc ra mắt đó nhé. Đợi nhiệm vụ lần này hoàn thành tôi sẽ đòi nợ đó!

Gã đàn ông râu ria xồm xoàm cười ha hả đưa tay ra bắt với Hoàng. Hắn cũng mỉm cười đáp lại.

- Terry Kart. Cứ gọi Terry là được.

Gã đàn ông bánh bao mặc vest nói cụt ngắn.

-Xin chào! Còn phải nhờ mọi người giúp đỡ nhiều.

- Đề coi.. Gã đàn ông to lớn râu ria xồm xoàm tên Roy Hogson nhìn lên tấm bảng hiển thị nhiệm vụ ở trước bức dịch chuyển, tay vịn vào chiếc cầm ghế đôi của mình:- Lần này coi bộ vui rồi, lại là đoàn chiến... hơn nữa còn là năm đội! Ngoài hai đội lựa chọn ả danh ra, hai đội còn lại đều là những tay sừng sỏ cả. Hanks cũng có mặt nữa, lần này xem ra..đánh nhau to rồi, đánh nhau to rồi, đội trưởng ơi!

-Tôi biết rồi. Cath khê gật đầu.

Đôi mắt khỏi bức dịch chuyển, hai mắt Hoàng khê nhắm. Cuộc đời hắn.. đã chính thức bước sang một trang mới rồi!

Thượng Hải. 30/1/2014.

- Lựa chọn ả danh à? Có cần thiết không? Chỉ là một bộ phim có độ khó 7* thôi mà...Khà khà, lần này mọi người cứ nghỉ ngơi đi cho khỏe, mình em cần tất...

Gã thanh niên tuấn tú vừa kéo cổ áo vừa nhìn người đàn ông trung tuổi đang cúi húi thu xếp hành trang bên cạnh, thuận miệng cao giọng hỏi một câu.

- Mất cậu mù à? Nhìn kỹ đi, coi lần này có mấy đội tham gia? Mới lập được chút thành tích mà đã vội kiêu căng tự mãn. Nên nhớ, chúng ta là kẻ thù và cũng là mục tiêu của..

-Thôi, thôi, Chiến Vân, đầu cậu có vấn đề à? Tự đứng đi chọc gã khùng này! Gã đàn ông mặt sẹo đang nằm lim dim trên ghế dài vội nói chen vào. Còn

những mùi tiếng đồng hồ nữa chứ đâu ít, hẳn vẫn còn muốn ngủ thêm lúc nữa...

- Em nói đùa đấy mà. Bác cũng đừng coi là thật chứ...

Gã thanh niên nhìn khuôn mặt lạnh tanh của người đàn ông đang cầm cúi thu xếp hành trang, trong lòng chợt dậy lên một dự cảm chẳng lành. " Chết rồi, cái thái độ này...sao mà quen thế? Đừng đùa chứ, mình mới chỉ lỡ mồm có một câu thôi mà..."

-Này, Lâm Hiên, tôi không có ý gì đâu nha, đừng nhỏ nhen thế chứ...

Năm vị trí, năm đoàn đội...dù màu da có khác nhau, ngôn ngữ có phân biệt, thế nhưng tất cả cùng có một mục tiêu chung. Đó là sống sót.

Cái khoảng khắc trời quang mây tạnh này, chỉ kéo dài một thời gian rất ngắn ngủi.

Đó là lúc nhiệm vụ bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 2: Khởi Đầu..năm Đội Loạn Chiến!

- Tới rồi sao?

Năm, à không, bảy người cùng nhau bước vào vòng sáng của Chủ Thần chiếu xuống chiếc bục. Lại cảm giác nửa tỉnh nửa mê, không biết đã qua bao lâu, đến khi mọi người phục hồi tinh thần thì đã ở trong một căn phòng nhỏ.

-Đây là phim gì?

Đây là câu hỏi chung trong đầu tất cả mọi người lúc này, tất nhiên là trừ hai người mới. Lần này ngoại trừ Huỳnh Đức Bình ra, chủ thần còn đưa đến một cô gái tên là Hương. Cô gái này hòa nhập rất nhanh. Hoài My cũng chiếu theo lệ cũ, phát cho cô một khẩu tiểu liên và năm băng đạn.

Nhân số càng nhiều, độ khó của phim càng lớn, lần này chỉ có tám người, độ khó so với các nhiệm vụ trước thì cũng không phải là quá cao. Thế nhưng mặc dù vậy, lòng của cả sáu thành viên VND Team lúc này đều đang trầm xuống. Bởi lần này họ không chỉ phải đối đầu với những hiểm họa thường trực đến từ thế giới phim kinh dị, mà còn phải đề phòng bốn tiểu đội luân hồi cùng tham gia nữa.

- Nơi này là..... nước Mỹ?

Thắng nhìn vào lá cờ đề trên bàn làm việc khẽ lắc đầu. Tất cả không hẹn mà cùng đồng loạt nhìn đồng hồ đeo tay của mình, trên đồng hồ hiển thị nhiệm vụ duy nhất:" sống sót mười ngày, điểm thưởng 5000. Nhiệm vụ phụ ngẫu nhiên, một ngày sau sẽ có thông báo."

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Thắng gãi đầu chép miệng. Cả Hoài My và Thư Lệ đều nhìn hẩn bĩu môi, trong lòng cùng nghĩ:"Còn chưa biết bối cảnh của nhiệm vụ này là gì, anh tự tin sẽ sống sót được tới ngày thứ mười chắc?"

Cùng lúc đó, có tiếng la ó từ ngoài truyền vào. Tất cả không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài, bên ngoài hiện đang rất hỗn loạn, không ngừng có tiếng người kêu gào xé họng vang vọng vào. Lúc này phải có hơn trăm người đang vây quanh cục cảnh sát, những kẻ này bất kể là ai lại gần đều dử tợn đánh người đó, hai mắt đầy những tia máu, xem bộ dáng giống như đã phát điên. Có bốn, năm viên cảnh sát đang không ngừng xả súng về phía bọn họ, rải rác xung quanh là một vài người bình thường đứng một bên chứng kiến trong hoảng sợ, nháo nhác tìm chỗ thoát thân.

- Zombie?

Hoài My lắc đầu.

Huỳnh Đức Bình quan sát một hồi rồi khẽ lắc đầu:

- Zombie..? Tôi cảm thấy có chút gì đó không giống lắm. Nếu đây là Resident Evil, vậy có nghĩa là những con người kia đã bị nhiễm virus sinh hóa, trở thành zombie. Thế nhưng điểm đặc trưng nhất của lũ zombie này là một khi cắn vào ai thì sẽ lây virus sang người đó, ở đây thì hình như không phải...

Hoài My gật đầu nói:

- Được rồi, không cần biết đây có phải Resident Evil hay là không, Thư Lệ, chị lấy thuốc đề kháng ra tiêm cho mọi người. Thứ này đã tiêu tốn không ít điểm thưởng của chúng ta, dùng để đề kháng virus cũng có ít nhiều tác dụng. Thắng, Lập, Thư Lệ, ba người hỗ trợ tôi xông ra ngoài giúp đỡ bọn họ. Chúng ta có thể từ mấy người cảnh sát này mà hỏi ra không ít chuyện. Huỳnh Đức Bình, anh ở lại đây phụ trách bảo vệ những người còn lại. Đi nào!

Mọi người nghe vậy đều lấy balô của mình đeo trên lưng xuống sửa soạn vũ khí. Lập sau nhiệm vụ trước đã mua một chiếc bao tay cơ động có giá 4000 điểm thưởng, nhìn bề ngoài thì chỉ là có thêm một lớp vải dày màu đen bao quanh hai nắm tay, thế nhưng có thể giúp hắn tăng 20% lực công kích, lại có thể tùy thời biến hóa thành nhiều loại hình dạng khác để phụ trợ. Với Unlimited Break, đây có thể nói là một lựa chọn không tồi trong hoàn cảnh điểm thưởng khan hiếm hiện giờ. Và kết hợp với kỹ năng Bạo Kích, nói Lập là người có khả năng cận chiến tốt nhất trong VND cũng không phải là nói ngoa.

Hoài My thì ngoài cây tiểu liên mà mỗi thành viên trong đội đều có ra thì chỉ có thanh chủy thủ màu bạc mà Hoàng đã cho cô trong Dòng Máu Anh Hùng dắt lưng. Sau nhiệm vụ trước, Hoài My đã nâng cấp kỹ năng Energy Conversion(Chuyển Hóa Năng Lượng) từ sơ cấp lên trung cấp, mặc dù tốn 8000 điểm thưởng nhưng cả khả năng lẫn tốc độ chuyển hóa năng lượng tự nhiên thành nội lực đều tăng lên gấp năm lần, việc sử dụng Qigong Cannon cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Ngoài ra, cô còn đổi một cái khiên phòng hộ giá 2000 điểm, cũng tương đối hữu dụng trong việc ngăn cản công kích vật lý.

Thư Lệ thì cầm một cây đại liên sáu nòng, trong nhiệm vụ trước, cuối cùng cô cũng đã phát hiện ra được năng lực ẩn của mình, đó là thiên phú về cảm ứng lực. Sau khi tốn 6000 điểm cường hóa tinh thần lực, mọi giác quan của Thư Lệ đều trở nên vô cùng linh mẫn, lúc thường cũng có thể sánh ngang với khi khai mở Bản Năng Sinh Tồn. Hơn hết, cô đặc biệt mẫn cảm với những nguy hiểm có thể xảy tới cho đồng đội và bản thân. Đây là một lợi thế không nhỏ trong thế giới luân hồi. Đừng nghĩ Thư Lệ hoàn toàn phụ thuộc vào súng ống, nếu có người coi thường chiếc chuông bạc cùng kỹ năng thao khống dây đàn của một người đã khai mở 31% như Thư Lệ, kẻ đó nhất định sẽ phải trả giá.

Còn Thắng, lúc này hắn đang không ngừng tung hứng cây Machine Axe lớn bằng 2/3 cơ thể mình trong tay với vẻ thích thú. Mặc dù chiếc rìu này của hắn thoát nhìn quả thật rất lớn, nhưng trọng lượng thì ngược lại, cực kỳ nhẹ. Thoạt nhìn, một gã thanh niên tương đối gầy yếu lại đeo một cây rìu lớn như vậy trên lưng khiến không ít người nhìn thấy phải giật mình. Song đây cũng là điều mà Thắng thích thú nhất khi chọn thứ này làm vũ khí. Và... đây vẫn chưa phải là tất cả, hắn vẫn còn một con bài tẩy giấu kín tới giờ chưa lật..

Về phần Tuyết, lượng vũ khí cô mang theo so ra lại tương đối nhiều hơn mọi người, một khẩu súng máy cỡ nhỏ, một lượng lớn đạn súng máy, một khẩu tiểu liên, một khẩu súng ngắm, cộng thêm mười mấy khối thuốc nổ siêu mạnh đeo trên người và trong túi trữ vật. Nếu là người bình thường, chỉ riêng việc mang chỗ vũ khí này trên người cũng đã là một cực hình, Tuyết cũng đã phải mất không ít điểm để cường hóa hóa tố chất thân thể mới có thể thoải mái hành động với cả” tấn” trang bị trên người. Ngoài ra, cô còn cường hóa một kỹ năng đặc thù giúp cho khả năng ngắm bắn từ xa tăng lên đáng kể, song đó đã là tất cả với Tuyết, bởi dù sao cô cũng là người có ít điểm số và khai mở ít% nhất trong đội.

Sau khi mọi người đều kiểm tra vũ khí xong xuôi, Hoài My dẫn đầu mở cửa bước ra, cô khẽ liếc qua chỗ Bình một cái. Trong tất cả, chỉ có mình hắn là tay không bắt giặc, khiến cô không khỏi lo lắng.

-Anh ổn chứ?

Huỳnh Đức Bình gật đầu, cần cổ hơi rụt, một tay giấu đầu rụt rè nói:

-Không có vấn đề..nhưng mọi người cũng đừng nên đi quá xa, nếu không lỡ như lũ zombie kéo đến với số lượng lớn, sợ rằng một mình tôi khó mà bảo vệ nổi mấy người bọn họ.

-Được rồi!

Hoài My nói tới đây thì bị tiếng la hét từ ngoài vang lên cắt ngang. Mấy viên cảnh sát ở bên ngoài có vẻ như đã không chống cự nổi nữa, kêu la rất thảm thiết. Đồng loạt, những người dân còn chưa nhiễm virus lập tức trở thành mồi ngon cho lũ zombie.

Chỗ mọi người đứng bây giờ đã bị lũ Zombie vây kín, đằng xa, một đám zombie vẫn đang kéo tới, chỉ có điều kỳ lạ là, hình dáng bọn zombie này bề ngoài vẫn hoàn hảo, ngoại trừ quần áo có đôi chút rách nát, còn đâu vẫn chẳng khác gì người bình thường, không hề giống lũ Zombie cả người thối rữa đầy dòi bọ như trong Resident Evil tí nào. Nhưng bản tính khát máu thì có lẽ cả hai bên đều chẳng thua kém gì nhau, chúng không ngừng gào rú tiến về phía mọi người, bộ dáng rất hung dữ.

Mấy người Hoài My lập tức tham gia chiến cục. Hoài My tốc độ cực nhanh, dưới tác dụng phụ trợ của nội lực(khí công) lũ zombie này khi cận chiến cơ hồ đều không chịu nổi một đòn của cô, còn Thư Lệ và Thắng một trước một sau lao tới đám đông zombie, liên tục xả đạn. Mấy viên cảnh sát còn sống lúc đầu còn hơi dờ ra, song khi thấy khả năng tàn sát zombie của mấy người Hoài My thì gương mặt không giấu nổi vẻ vui mừng cùng hưng phấn. Trong đó hành động của Lập có vẻ bạo lực nhất, sức mạnh sau khi sử dụng Unlimited Break cơ số hai khiến hắn trở thành một con tinh tinh đúng nghĩa, mỗi cái nhấc tay đều gom tới mấy tên zombie lại một lượt, vứt ra xa rồi dùng súng tiểu liên cỡ nhỏ bắn hạ, đám zombie đối với hắn thật chẳng khác nào trò vui đùa vậy.

Thế nhưng, mặc dù mấy người họ đã giết được không ít Zombie như vậy nhưng số lượng chúng tiến lại càng lúc càng nhiều, bắt đầu thì Tuyết chỉ có thể tóm lấy một tay cảnh sát còn sống đang hét hải chạy vào đồn hỏi :

-Có nơi nào an toàn gần đây không?

Viên cảnh sát nam giắt giọng run run:

- Cách đây mười lăm cây số là dinh phòng thủ..ở đó có quân đội duy trì trật tự...đến đó thì may ra..

-Có biết đường không?

Viên cảnh sát gật gù đầu. Tuyết thấy vậy thì hét lớn:

- Mọi người, đừng dây dưa nữa. Tạm thời rời khỏi đây rồi tính sau!

Hoài My nhìn đám Zombie vẫn không ngừng đổ xô tới đây, kiên định gật đầu nói:

- Mọi người rút lui. Thắng, đoạn hậu!

Mọi người nghe vậy đều chạy vào trong đồn cảnh sát, nơi đó còn một chiếc xe tải, lúc này ở đây chỉ còn lại ba viên cảnh sát là còn sống. Hoài My lập tức đưa họ lên xe. Còn về phía bên kia, Thắng giơ Machine Axe lên cao, hai tay nhất thời trương lên, vận sức ném mạnh. Machine Axe lao đi tạo thành một đường vòng cung đâm máu, lấy mạng của năm sáu con zombie cùng một lúc rồi ngoan ngoãn bay về trong tay hắn. Thắng lập đi lập lại vài lần động tác hết sức “dư thừa” này của mình, tới khi lũ zombie kéo tới vây kín thì mới chịu rút từ hông ra một quả lựu đạn siêu mạnh, giật nắp, tung vào giữa đám zombie, sau đó chạy trốn chết lên xe.

“Bùm”, Đột nhiên từ phía sau truyền đến một luồng khí nóng, mấy viên cảnh sát ở trên xe đều ngẩng người nhìn lại. Đồn cảnh sát lúc này đã biến thành một biển lửa, trung tâm vụ nổ xuất hiện một cái hố sâu hoắm, đến cả kiến trúc xung quanh cũng bị phá hủy đi không ít. Thắng và Hoài My một người lên nóc xe, một người đứng ở gầm sau xe cảnh giới, trên đường ngẫu nhiên cũng có vài con zombie, song đều bị tiểu liên trong tay họ bắn thành bánh thịt. Thư Lệ lúc này mới rảnh rang nhìn một viên cảnh sát có vẻ lạnh lợi nhất hỏi.

- Rốt cục là sao?

- Cảm ơn mọi người... nếu không có các bạn thì..

Viên cảnh sát khẽ hít một hơi để lấy lại tinh thần, sau đó mới bắt đầu kể:

- Chuyện là hai hôm trước..thành phố đột nhiên xuất hiện một lượng lớn người dân có vấn đề về tâm lý, bọn họ cứ như người điên vậy. Không chỉ thế, điện, nước cũng bị cắt, thông tin liên lạc không thể truyền ra ngoài. Có thể nói là cô lập..trước sự điên cuồng của lũ người này, không ít dân chúng đã tìm đến đây để ẩn núp. Bọn tôi vốn nghĩ có thể kiểm soát được tình hình. Không ngờ...chúng tôi đã đi tàn người dân qua nhiều nơi, song vẫn không thoát khỏi lũ quái vật kia. Hôm nay đạn dược cũng đã cạn kiệt, may mà..

- Chị Tuyết..

Hoài My đưa mắt nhìn Tuyết, thế nhưng trả lời cô chỉ là một cái nhún vai.

- Bây giờ chúng ta đầu tiên là cứ lo ổn định nơi ở an toàn cái đã. Ít ra thì lần này cũng không phải lo mấy chuyện như giấy tờ tùy thân gì gì nữa. Ok, cứ vậy đi. Từ đây tới phía nam thành phố còn bao xa?

Tuyết nhìn viên cảnh sát hỏi.

- Chắc là bảy, tám kilomet. Tôi nghe nói ở đó có hàng rào phòng thủ của quân đội, rất nhiều người đều tập trung tới đó. Chúng tôi cũng đang trên đường sơ tán người dân qua đó, thế nhưng nửa đường lại bị lũ người điên đó tập kích...

- Được, còn tám cây số nữa. Thắng tiến!

Ước chừng bốn mươi phút sau, chiếc xe chở mọi người tới một ngã tư, nơi này đã bị phá hủy hoàn toàn, phía cuối đường là một bức tường kim loại đứng sừng sững. Đám zombie tập trung ở đây rất đông, chen lấn nhau tiến tới, song bị hỏa lực từ trên cao áp chế nên không thể phá được cổng. Lốp zombie này che giấu tầm mắt, phải kéo dài đến cả trăm mét.

Mấy người Hoài My lập tức hiểu được tình hình, dọc đường đến đây, họ đã tiêu diệt rất nhiều zombie, càng gần nơi này, số lượng zombie lại càng lớn. Tất cả đều rõ ràng một trăm mét này có ý nghĩa quan trọng như thế nào, nếu có thể vượt qua thì bên kia chính là thế giới hòa bình vô cùng an toàn. Còn nếu không..họ chỉ có thể ở lại chỗ này, ngày ngày đối phó với lũ zombie này cho tới hết thời gian mà chủ thần đề ra.

-..Làm..làm thế nào bây giờ? Các cậu..có thể đột phá được vòng vây không?

Một trong ba viên cảnh sát run rẩy nói. Lúc này mọi hy vọng của họ đều ký thác lên nhóm người trước mặt, một đường tới đây, chứng kiến vô số Zombie chết dưới hỏa lực của họ, mấy viên cảnh sát này đều biết, sợi dây sinh mạng của bọn họ đều đang cột trên người mấy người này. Nếu như bọn họ không có biện pháp thì...

- Yên tâm đi, một trăm mét thôi, để em đi tiên phong, mọi người lo đoạn hậu là được.

Thắng hào hứng nói, tay vung vẩy Machine Axe, bộ dáng như chỉ hận không thể lập tức lao lên đại sát tứ phương.

Hoài My suy nghĩ một chút nói:

- Không đơn giản đâu...nếu chỉ có lũ zombie này thì muốn mở đường máu cũng không phải là không thể. Thế nhưng tiến được vào rồi thì sao? Mấy người trên kia sẽ mở cửa cho chúng ta vào sao? Khả năng này gần như là 0%...lúc ấy chẳng lẽ chúng ta cứ ở đó đồ sát zombie cho tới lúc kiệt sức sao?

Lập và Thư Lệ đều nhủ mày. Không thể không thừa nhận, Hoài My đã dần quen với hình ảnh một người đội trưởng. Ít nhất, cô cũng đã trưởng thành và

quyết đoán, nhìn xa trông rộng hơn xưa nhiều, không còn bốc đồng nữa.

Tuyết nhủ mày:

- Cũng chưa đến mức nghiêm trọng như thế. Với Qigong Cannon của Hoài My..tôi nghĩ việc phá cổng mà vào là không có vấn đề! Chỉ là..một thân một mình đánh giết một đường, tiêu diệt hàng đồng zombie, thậm chí còn cường hành phá cửa...tất cả những điều này sẽ khiến chúng ta trong nháy mắt trở nên vô cùng nổi bật. Trong tình huống hiện nay, năm đội đoàn chiến..đây là một điều rất nguy hiểm. Đây là chưa kể chúng ta còn phải đối phó với hỏa lực của những người đang canh giữ lá chắn bảo vệ cho cả thành phố này. Bọn chúng chắc chắn sẽ không phân biệt đâu là người, đâu là zombie đâu. Chính vì vậy, tôi phản đối việc mở đường máu tiến vào.

- Vậy chúng ta sẽ ở lại chỗ này mười ngày tới sao? Thư Lệ nhăn mặt.

- Tất nhiên là không rồi..tôi đâu có bảo là chúng ta sẽ ở lại? Ai mà biết sắp tới lũ zombie này sẽ tiến hóa thành hình dạng kinh khủng như thế nào nữa? Hơn nữa, chúng ta cũng không có vũ khí vô hạn đạn. Ở lại đơn giản là vác khổ vào người.

- Vậy thì ý chị là gì?

- Chúng ta vẫn sẽ tiến vào..nhưng không phải từ bên dưới..mà là trên trời!

Thảm thoát đã nửa ngày trôi qua. Lúc này, cả bảy thành viên của VND Team đã an vị trong phía nam thành phố, cách xa lũ zombie hiếu chiến...

- Ái chà, trà của người Mỹ uống cũng không tệ tí nào.

Tuyết vừa nhấp một ngụm trà vừa cảm thán.

- Bình, ra mắt tốt đấy.

Hoài My nhún vai nói. Dọc đường tới trạm phòng thủ, chính cô cũng không phát hiện ra, Bình đã tự động tách đoàn từ bao giờ. Sau đó khi Tuyết kể lại thì mới biết, dọc đường hẳn tình cờ phát hiện một sân bay, nơi đó còn có mấy chiếc trực thăng chuyên dụng cho quân đội. Sau khi được Tuyết báo về tình hình ở trạm phòng thủ, cả hai đều thống nhất lựa chọn phương án sử dụng trực thăng quân đội bay thẳng vào trong khu phòng thủ, việc này đã giúp họ không mất một viên đạn nào mà vẫn thành công trốn thoát khỏi tình thế nguy hiểm trước mắt.

- Thực ra cũng là may mắn thôi. Bình mỉm cười xua tay:- Trước đây tôi có cường hóa một chút về nhãn lực, thế nên tầm nhìn có chút lợi thế hơn mọi người. Cũng may, nếu bọn họ dùng hỏa lực mạnh bắn hạ trực thăng, có lẽ tôi sẽ là người hối hận nhất rồi.

-..Bọn họ sẽ không làm như vậy. Tuyết khẽ lắc đầu:- Thành phố đã bị phong tỏa, cái mà bọn họ cần nhất bây giờ là sự quan tâm và viện trợ của chính phủ từ bên ngoài. Thậm chí nếu trường hợp xấu nhất xảy ra, trực thăng của chúng ta bị bọn họ công kích..thì đã có thứ này!

Tuyết đưa một tay nâng sợi dây chuyền trên cổ lên đưa ra.

- Vòng cổ long tinh? Có thể ba lần ngăn trở 75% các loại công kích vũ khí công nghệ cao có đương lượng nổ dưới 50 mT? Thứ này đúng là hàng tốt, thế nhưng giá cũng không thấp đâu.

Tuyết khẽ gật đầu:- Đúng là hàng tốt, 6000 điểm của tôi đó. Công nhận cũng tiếc đứt ruột..

- Nên vậy. VND tới giờ vẫn không có thành viên sở hữu tinh thần lực khổng lồ, nếu bị đoàn đội khác sử dụng vũ khí công nghệ cao tầm xa bắn tia từng người thì rất nguy hiểm. Bình nói tới đây thì ngưng, trong đầu thầm nghĩ:" Thế nhưng cái giá đó...vẫn là quá đắt đi, hơn nữa còn là đồ xài có giới hạn. Ai ngu mà đổi chứ?"

-À phải rồi, tại sao chúng ta không lấy thân phận là quân của chính quyền Mỹ tới cứu viện? Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn thân phận nạn dân sao? Hoài My nói.

- Có hơn gì nhau cơ chứ? Tuyết bĩu môi:- Cột chung thuyền với nhóm người sắp chết này áy à, có họa là người điên. Chưa kể việc chứng minh thân phận cũng đâu có đơn giản, mà việc này cũng không quá cần thiết.

- Ổn định được nơi ở rồi, bây giờ chúng ta phải tìm cách liên lạc với The Hope Team. Bình cắt lời:- Nếu như lời các cậu nói là đúng thì chuyến này chúng ta lần này ít nhất có thể nhờ cậy ở họ. Ít ra cũng không phải là đối thủ...Hơn nữa, vì là thành viên của IOT, bọn họ nhất định đã biết trước bộ phim lần này là gì. Đây là điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ. Đừng quên lần này là đoàn chiến năm đội đấy! Mà The Lightning Team thì chẳng có ấn tượng tốt gì về VND team chúng ta đâu. Với sức mạnh của chúng ta, đấu với bọn họ thì chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá.

- Có lẽ vậy. Lúc đầu chúng ta vẫn nghĩ đây là một phần của Resident Evil, thế nhưng cả địa điểm, bối cảnh đều không phù hợp. Còn lũ zombie kia...gọi chúng là zombie cũng có phần không đúng! Ít ra thì chúng cũng khác lũ zombie trong resident evil kia rất nhiều! Thư Lệ gật đầu.

- Tôi thì không nghĩ thế. Nếu các cậu nghĩ có thể dựa vào mối quan hệ với Hoàng mà có thể nhờ cậy ở họ..thì việc này đúng là một canh bạc. Mỗi một thành viên đã khai mở bản năng sinh tồn 1000 điểm, mỗi thành viên thông thường 100 điểm..dù là tiêu đội có tiếng tăm trong thế giới luân hồi, các cậu nghĩ bọn họ chịu bỏ qua số điểm này sao? Bọn họ hoàn toàn không cần đàm phán hay hợp tác gì với chúng ta...vì chúng ta là kẻ yếu. Nếu tôi là bọn họ,

VND Team quả chẳng khác gì một đồng điểm thưởng di động cả.

-Thực ra cũng chưa đến nỗi phải lo lắng. Thắng khẽ chép miệng:- Hiện giờ mọi việc vẫn chưa đến nỗi nào. Còn về đoàn chiến u, lần trước đoàn chiến ba đội song bọn mình vẫn đã thắng đó thôi. Lại còn là thắng toàn diện nữa..

-Giờ là lúc nào rồi mà cậu vẫn còn lạc quan thế? Bình nhìn Thắng như nhìn kẻ ngốc từ trên trời rơi xuống:- Đừng quên lần này có ai nhé. The Lightning Team đó! Chuyện mấy người giết hai thành viên của họ đã lan truyền khắp cả thế giới luân hồi rồi. Lại còn người đội trưởng tiền nhiệm sở hữu Nước Mắt Của Nữ Hoàng kia nữa...Mặc dù tôi chẳng ưa kẻ phản bội đó chút nào, thế nhưng trong tình thế này thì..

-Anh ta không phải kẻ phản bội.

Thư Lệ vẫn im lặng ngồi một bên bỗng bật giọng nói xen vào. Bình khẽ nhún vai. Tuyết nhìn quanh quất xung quanh một hồi rồi vươn vai đứng dậy:

- Được rồi, tạm thời không bàn mấy chuyện này nữa. Bây giờ chúng ta như người mù, cần phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi để tránh thương vong. Tuyết khẽ nhún vai:- Trước mắt cứ tạm ở đây chờ một ngày xem nhiệm vụ ần là gì đi đã. Thắng đi đâu với cô người mới kia mà lâu vậy chưa về thế? Cũng một tiếng rưỡi rồi còn gì.

-Đề tôi gọi cho cậu ta coi sao. Nhân tiện tôi cũng phải ra ngoài mua mấy thứ lặt vặt. Hoài My cầm lấy bộ đàm nói.

-Đi nhanh về nhanh nhé. Tuyết nói với theo.

Lúc này, tại một khách sạn trong thành phố, có một nhóm người đang yên lặng ngồi trong phòng. Đột nhiên một cô gái đang nhắm mắt khẽ run người lên, nhẹ giọng nói:

- Đã phát hiện ra đối tượng...bọn họ có bốn người, hiện đang ở tầng.

Người đàn ông có vết sẹo trên má trái ngồi giữa nhóm người lên tiếng:

- Thực lực của họ thế nào?

- Ba nam một nữ. Người kia..đúng rồi, là Roy Hogson. Trong đó có một người khiến tôi không thể nào dùng tinh thần lực thăm dò được. Cứ là quanh người đó có một bức tường vô hình ngăn cản vậy.

Một người đàn ông đeo kính hơi gù da vàng, ăn mặc tương đối phổ thông khẽ gật gù:

- Chỉ có thể là Công Nương Cath. Xem ra đối thủ chính lần này của chúng ta tiến nhập sớm hơn dự tính. Bây giờ chỉ còn The Lightning Team và Seul Team nữa mà thôi.

- Chúng ta lần này đúng là lưỡng đầu thọ địch rồi. Cô gái thè lưỡi liếc mắt nhìn mấy người ngồi cạnh.

-Sợ cái gì? Ai dám tới đây, tôi sẽ chiến với người đó!

Gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng chói ngồi ở góc tường giờ tay lên làm động tác chém xuống. Song chẳng có một ai buồn hưởng ứng gã.

-Đã mất dấu bọn họ rồi. Xem ra bọn họ cũng có tinh thần lực cảm ứng. À.. tinh thần lực của người này yếu hơn em. Bây giờ chỉ còn lại một đội ngũ nữa mà thôi, bọn họ đang ở trong góc phố phía tây. Không có ai đáng chú ý cả.

-Được, thế là tốt rồi. Bây giờ thế nào đây, Lâm Hiên?

-Tất nhiên là..tiên hạ thủ vi cường.

Gã gù mỉm cười nói:

- Tần Hiểu, cậu tí nữa ra ngoài cùng tôi. Việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là giải quyết lũ clone kia. Tất nhiên, cổ nhân đã có câu" tiên hạ thủ vi cường", để tránh lưỡng đầu thọ địch, chúng ta phải ra tay trước. Hiện giờ chúng ta đang chiếm lợi thế, họ ở trong sáng, ta ở trong tối. Ha ha ha, để xem đạn pháo ly tâm nhiệt hạch mới đời của Lý Sơn lần trước lợi hại đến đâu nào!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 3: The Hope Team Tiến Vào.

- Tôi rồi sao?

Bến cảng rostop, The Hope Team đã được dịch chuyển tới.

-Khung cảnh thật là đẹp. Vào cuộc thôi, go!

Gã đàn ông to cao để râu quai nón vừa ngáp dài vừa nói với về hứng khởi. Đi đằng sau hắn lần lượt là gã mặt lạnh mặc vest Terry kart, Lê Minh Hoàng và đội trưởng, Catherine Adean.

Trong khi mấy người còn đang mãi nhìn trước ngõ sau, một chiếc xe tải lớn bỗng nhiên hung hổ lao tới, trên nóc xe có hai người đang cầm búa, xẻng hùng hục đánh phá, nhìn bộ dạng sợ hãi cả người run rẩy của người tài xế lúc này, có lẽ chỉ trong vài phút nữa sẽ bỏ xe mà chạy.

Gã râu quai nón nhìn một đám người thần trí bất minh đang ùn ùn kéo tới đây, ánh mắt cuồng dại nhìn về phía mình như là mời ngon cười hềnh hếch:

-Kịch bản thay đổi...chỉ nhìn thế này thì cũng đủ biết thảm họa nhân bản đã bao trùm khắp thành phố này rồi... Trận chiến nhảm chán này, thôi được, cứ coi như là một cuộc dạo chơi đi.

Nói xong, hắn trực tiếp lúi trên lưng một khẩu đại liên sáu nòng vô hạn đạn xuống, xoay người nhắm vào lũ zombie đang tiến tới chỗ này, không ngừng khạc đạn. Uy lực súng đại liên trong tay hắn rất lớn, lớn hơn loại thường trao đổi giới hạn đạn được ở khu trao đổi của thần linh rất nhiều. Lũ zombie trước hỏa lực của gã gần như chỉ là bìa thịt, không ngừng ngã xuống.

-Bắt đầu rồi...

Nhìn Roy Hogson đại phát thần uy, mấy người Hoàng còn đang chủ quan thì đột nhiên cạnh đó, năm, sáu con zombie khổng lồ bỗng nhiên trồi lên từ dưới mặt đất. Chúng tuy vẫn có cơ thể và khuôn mặt của con người, thế nhưng hai tay đã biến đổi thành hàng chục sợi dây xúc tu dài mảnh, nhanh như chớp quật về phía họ. Thế nhưng, lũ zombie này và những chiếc xúc tu còn chưa kịp làm nên chuyện thì đã bị một ngọn lửa xanh nhạt bùng lên thiêu đốt gọn ghẽ...

-Hừ, nhân bản biến dị. Gã mặc vest trầm giọng: - Muốn dùng chúng đối phó với chúng ta sao? chủ thần vẫn là quá khinh thường The Hope Team đi. Một nhiệm vụ 4* thì có nguy hiểm gì cơ chứ? Mong rằng The Lightning Team lần này không sợ hãi mà trốn chui trốn nhủi chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ, nếu không lần này chúng ta đúng là đã tham gia một chuyến dạo chơi đầu xuân nhảm chán rồi....

- Có thấy họ không?

Cath không buồn để ý đến lũ zombie trước mắt, quay đầu nhìn gã râu quai nón hỏi. Gã râu quai nón và cũng là đội phó- Roy Hogson khẽ lim dim cặp mắt to lúc nào cũng cười cợt về ô đùa của mình một lát rồi khẽ lắc đầu.

- Không. Có vẻ như bọn họ vẫn còn chưa tiến vào..hoặc đang ở rất xa chỗ này. Chúng ta là tiểu đội thứ ba tiến vào nhiệm vụ, sau hai tiểu đội ẩn danh.

- ...Vậy thì hãy cẩn thận thì hơn, nếu không muốn bị ăn đạn.

-Ha ha, có đội trưởng ở đây, chúng ta còn phải sợ..

"ĐỪNG"

Tiếng nói của hắn còn chưa dứt, một tiếng nổ đinh tai nhức óc đã vang lên. Khu vực bốn người The Hope Team mới đây còn bình thường chưa có gì xảy ra, giờ đã chìm trong khói. Đám mây hình nấm trong nháy mắt đã bốc lên cao mấy chục mét, thậm chí càng ngày càng cao hơn nữa. Tiếp theo đám mây nấm đó chợt co lại, ngọn lửa đỏ trong nháy mắt biến thành màu trắng sáng, phảng phất như một mặt trời nhỏ đang tỏa ra ánh sáng và hơi nóng, sau đó bắt đầu bộc phát mãnh liệt. Cả bến cảng được một phen náo loạn.

-Ai?

Khi mà đám mây đỏ rực còn chưa có dấu hiệu tan rã, Một cái bóng nhanh như chớp lao ra từ trong làn bụi khói dày đặc. Mặt đường nơi bốn người đứng bị khoét thành một cái hố sâu. Hoàng kinh hãi mở mắt thì phát hiện ra khu vực mình đang đứng đã được bao phủ bởi một chiếc chuông cổ nhân nhạt. Và mặc dù chẳng mất một cọng tóc nào song lũ zombie đứng xung quanh bán kính năm mươi mét quanh ba người đã không còn một mảnh vụn.

-Cath đâu?

Hoàng quay sang nhìn Karl hỏi như máy.

-Đi rồi..tốt nhất..chúng ta cứ nên chờ ở đây thì hơn..

-Bị phát hiện rồi!

Gã cao gầy thăm kêu một tiếng không ỏn. Ngay lập tức, hắn và gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng bên cạnh lập tức tiến vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn. Phía trước, một bóng hình nhỏ bé đang từ giữa không trung nhảy xuống, quanh người không ngừng có ngọn lửa màu xanh sậm thiêu đốt, nhìn sau lưng như có một quả lửa đang sôi trào. Song đáng chú ý nhất là con búp bê trên vai cô gái, đó là con búp bê trứ danh mà cả thế giới luân hồi đều phải kiêng dè.

-Chạy?

Gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng chồm cười ha hả, hai mắt nhất thời sáng rực. Chỉ thấy hắn cười ha hả vài tiếng rồi cúi người xuống, nâng bổng cả một chiếc xe tải lớn ở sát đó lên, hai mắt tròn tròn, âm một tiếng ném đi, chiếc xe tải công kênh giống như đạn pháo lao vùn vụt về bóng hình còn cách gần trăm mét kia.

-Hừ!

Viên đạn hình xe tải lao đi với vận tốc cực kỳ nhanh, rồi đột nhiên đứng khựng lại từ giữa không trung, hoàn toàn trái ngược với các quy luật về quán tính và lực hấp dẫn. Gã thanh niên mặc chiến giáp thấy thế thì gầm lên một tiếng đầy hưng phấn, người trầm xuống như ngọn núi nhỏ rồi lao vụt lên không trung.

-Destroy! (Phá Hoại)

Chân nguyên lực trong cơ thể từ trong não đổ dồn xuống, kết hợp với nội lực cũng từ đan điền cuộn thẳng lên, hai luồng năng lượng thuộc tính hoàn toàn tương phản giao hòa với nhau ở chỗ trái tim, lập tức khiến lực lượng của gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng tăng lên đột ngột. Ngay cả Cath khi cảm giác được một luồng sức mạnh khổng lồ đến mức khó mà tưởng tượng nổi đang điên cuồng lao tới, trái tim cũng không khỏi nhảy lên, cảm giác nguy hiểm khiến cô vội vã khai mở Bản Năng Thích Nghi, cả người co rút lại.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, tất cả chỉ diễn ra vùn vụt trong chưa đầy 0,5s, khi gã thanh niên mặc chiến giáp tiếp cận với Cath trên không trung, một tiếng rẹt lớn xé màng nhĩ vang lên. Không gian như bị xé nát, bầu trời như bị một tia sét cắt ngang mặt. Khí lưu kịch liệt thổi văng tất cả, phảng phất như có lỗ xoáy, không, là như có một vòi rồng vừa quét qua.

Gã cao gầy gắt gao nhìn đi biến trên không trung, xong chỉ sau đó đúng hai giây, gã thanh niên mặc chiến giáp đã rơi xuống, gã cao gầy lập tức biến sắc, chân đạp mini plane, gầm một tiếng bay lên.

-Chạy!

Sau khi đỡ được đồng bọn, gã gầy gò tay chân khẳng khiu, mặt trắng bệch như xác chết, tóc dài che một bên lập tức khom tay bắt chú, không miệng lầm nhảm gì đó không rõ. Tiếp đó hắn vung tay ra một cái, toàn bộ khu vực bán kính mười mét xung quanh lập tức chìm ngập sương mù màu trắng nhờ.

Choang!

Chiếc xe tải vẫn lơ lửng trên không trung. Cathrine mặt tái nhợt, lấy tay lau vết máu từ vết sưng trên má, cả người khẽ run. Cô giận dữ hít một hơi dài rồi nhìn chằm chằm vào đám sương mù, hai mắt sáng rực.

Mặc dù đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn, song Cath vẫn không cách nào nhìn rõ được chân tướng bên trong. Lúc này cô cũng đã cảm ứng được, hai tên kia đã biến mất không còn chút dấu vết. Con tức giận khiến ngọn lửa màu xanh sậm quanh người Cath bốc lên càng lúc càng mạnh, cơn giận dữ biến thành sóng xung kích lan truyền ra bốn phía. Mặt đất bán kính hai mươi mét xung quanh lập tức vỡ nát, chiếc xe tải to lớn đang lơ lửng trên không cũng rung động kịch liệt rồi rơi thẳng xuống đất.

-Sao rồi, đội trưởng?

Gã râu ria Hogson nhìn Catherine quay trở về với vẻ chật vật thì sắc mặt hơi tái, song rất nhanh khôi phục lại, hỏi với giọng ồm ồm- Có phải là quân của Hanks không?

-Tạm thời chưa xác định được. Catherine một tay che vai, sắc mặt tái nhợt, lắc đầu lạnh lùng đáp:- Chúng có hai người, đều là nam. Tôi vẫn chưa nhìn rõ được mặt bọn chúng. Thế nhưng cuộc tập kích ban này...nhất định là chúng có tay bắn tia sử dụng vũ khí công nghệ cao, lực sát thương cũng tương đối lớn. The Lightning team đúng là có người sở hữu năng lực này.

-Bị thương rồi sao? Hoàng trầm mặt.

-Không có gì. Cath khẽ xoay người tránh bàn tay của Hoàng chỉ chực đặt lên vai mình:-Em vẫn ổn.

- Nếu bọn chúng muốn nhắm vào tôi... thì chỉ cần tìm tôi là đủ rồi. Hoàng gần giọng, khoe mắt lộ sát ý.

-Cậu nói gì thế? Gã râu ria vỗ vai Hoàng, cười hô hố:- Đừng quên bây giờ cậu đã là một thành viên của The Hope Team, thành viên thứ tám. Cậu không biết câu châm ngôn của đội chúng ta à? Đó là "Mọi người vì một người, một người vì mọi người" Bọn chúng nhắm đến cậu cũng chính là khiêu chiến với tất cả chúng tôi, mà vốn dĩ chúng tôi đối với hắn cũng đã như nước với lửa từ rất lâu rồi, ha ha ha!

- Đúng vậy. Catherine cũng mỉm cười:- Sau này đừng nói mấy câu mất lòng nhau ấy nữa nhé.

-Bây giờ làm sao, Hogson?

Gã đàn ông mặc vest này giờ vẫn không lên tiếng hỏi.

-Bây giờ à.. Gã rầu ria về về cái cảm rậm rầu của mình, cất giọng khùng khục:- Tất nhiên là tìm một nơi để nghỉ chân rồi. Tôi đang thềm trầm mình trong nước nóng đến phát điên lên đây, hà hà... tất nhiên là cũng không thể noi lòng việc phòng bị..nếu không đến cả răng húp cháo cũng không có nữa. Bọn chúng có tinh thần lực cảm ứng mạnh hơn tôi, đây là một điều rất nguy hiểm. Chưa kể còn lũ Clone lúc nào cũng rình rập nữa. Thôi, chúng ta cứ ăn chơi đi đã, chờ The Seul Team tới hội quân rồi phân công sau, khả khả..từ giờ cho tới lúc ấy, cái mạng của bọn tôi chỉ dành trông chờ vào cậu đấy, Karl ạ.

- Quyết định vậy đi.

Catherine khẽ gật đầu.

- Thật vậy sao?

Lúc này ở phía đông thành phố, sáu trên bảy người của tiểu đội ẩn danh thứ hai đã tề tựu đủ mặt.

-...Đúng vậy, tôi không hề phóng đại, lời đồn không phải là giả, thực lực của cô gái đó rất mạnh, vô cùng mạnh... Cả tôi và Chiến Vân hợp lực lại đứng trước cô ta chắc cũng chỉ có con đường chết mà thôi. Tuyệt đối không thể so sánh họ với hai người lần trước chết trong tay chúng ta. Có lẽ..ngoại trừ đội trưởng ra, không ai trong chúng ta có thể ngạnh chiến với cô ta được. Cứ hỏi Chiến Vân đi thì biết, kỹ năng Destroy của cậu ấy đánh bất ngờ cũng không làm cô ta mất đi một ngọn tóc..Nếu tôi không kịp thời sử dụng kỹ năng ẩn thân bảo hộ cho cả hai cùng chạy trốn, cứ nán lại thêm chút nữa thì có lẽ đã mất mạng rồi..."

Gã cao gầy để tóc che một bên mặt vừa hút thuốc vừa thì thào nói.

-Hi hi, Hồ Kỳ, trông cậu kìa, bị con gái dọa tới mức mất hết cả hồn vía rồi à? Xấu hổ quá!

Cô gái mặc quân phục trẻ tuổi ngồi cạnh che miệng cười, tiếng cười trong như chuông bạc. Gã đàn ông mặc chiến giáp màu vàng nghe vậy thì hừm hừm.

-Đừng nghe hắn nói lung tung, đúng là đồ chết nhất, chưa đánh xong mà đã chạy rồi. Hừ, Một đối một, vẫn chưa biết ai chết về tay ai đâu.

Cô gái mặc quân phục liếc mắt nhìn qua gã gù, thấy hắn không đáp thì cười nói:

-Hi hi, Chiến Vân, anh chỉ được cái hung hăng là giỏi. Còn không nhớ lần trước vì sao mà chết hụt à? Tình hình lúc đó bọn tôi cũng đã thông qua mạng lưới tinh thần bao phủ nhìn qua, cô ta chỉ trong một cái nháy mắt đã phát hiện ra nơi Lý Sơn khai hỏa, lại cũng chỉ trong một cái nháy mắt tiếp cận các anh trong khoảng cách hơn hai trăm mét, cuối cùng mặc dù có khả năng đuổi bắt hai người nhưng lại chọn lựa bỏ qua. Đó là vì sao? Vì cô ta sợ trúng kế điệu hổ ly sơn đó. Mà ba tên còn lại kia cũng chẳng phải thứ dễ bắt nạt. Anh không thấy đến cả đạn pháo ly tâm nhiệt hạch của Lý Sơn cũng chẳng làm cho họ mất một cọng tóc đó hay sao? Hành động của hai anh thật đúng là...đi chịu chết.

-Thế nào, em nói có đúng không? Cô gái nói xong thì đắc ý, huýt sáo một tiếng rồi quay sang nhìn gã đàn ông mặt sẹo hí hửng.

-Liễu Diệp Nhi là số một. Gã mặt sẹo đưa ngón tay cái lên, nghiêm mặt nói. Câu này khiến cô gái càng thêm phần đắc ý.

-Đúng vậy. Gã gù vừa ừ trà vừa chậm rãi cất tiếng tán đồng:- Hai người đúng là vô kỷ luật, tôi chỉ muốn thử uy lực đạn pháo ly tâm của Lý Sơn một chút, hai người tới đó làm gì? Nếu không phải tinh thần lực của Liễu Diệp Nhi mạnh hơn đối phương, cường hành xóa bỏ việc truy tung, hai người đã làm hại tới cả đội rồi. Để xem sau trận này, tôi xử lý hai người thế nào...

Hồi lâu sau, thấy cả hai gã đàn ông đều cúi đầu im lặng, gã mới hừ giọng nói tiếp:

-Diệp Nhi nói đúng, cứng đối cứng với bọn họ rồi lưỡng bại câu thương..hậu quả đó là thứ mà chúng ta không thể gánh được. Bọn họ là những thành viên cốt yếu của IOT, hoàn toàn miễn mạt sát và nhận nhiều ưu đãi khác từ phía chủ thần. Cái giá phải trả là quá đắt. Tình hình hiện giờ..rõ ràng là bọn họ có đạo cụ phòng ngự cấp độ cao hoặc thứ gì tương tự thế..bằng không với uy lực phát bắn đó của Lý Sơn, đến Trịnh Khải lúc không phòng bị cũng phải mất nửa cái mạng. Hiện giờ chúng ta ở trong tối, họ ở ngoài sáng, cần phải nắm bắt thật chắc lợi thế này. Đừng quên, vẫn còn đó lũ clone đang châu chực chờ cắn xé chúng ta ra thành từng mảnh. Nếu như không bảo tồn được chiến lực thì dù The Hope Team có đoàn diệt đi chẳng nữa, Seul Team cũng sẽ tiến chúng ta nới bước họ mà thôi..

-Thế nhưng nếu cứ chần chừ chờ cơ hội, đợi tới khi The Hope Team và Seul Team hợp lại, chúng ta không phải sẽ càng khó khăn hơn hay sao? Gã mặt sẹo nói xen vào:- Đừng quên, nếu họ biết 1 trong 2 tiểu đội ẩn danh lần này là chúng ta, một trận huyết chiến có lẽ sẽ khó mà tránh nổi. Tới lúc đó, Thương Hải đội chúng ta có thể đối chọi được với hai trong số mười tiểu đội mạnh nhất thế giới luân hồi không?

-Tất nhiên là không rồi, chúng ta cũng đâu thể ngồi yên chịu trận. Gã gù khẽ gật đầu:-Yên tâm đi, lần đoàn chiến này The Hope Team rõ ràng là vẫn không biết mối uy hiếp đến từ chúng ta, nếu không họ sẽ không bắt cần đem có bốn người tham gia trận này đâu..Đối thủ duy nhất trong đầu óc họ là The Lightning Team, chúng ta chỉ là một quân cờ không đáng nhắc đến trong mắt bọn họ mà thôi.

- Vậy sắp tới chúng ta sẽ hành động sao?

- Chờ đợi và tranh thủ. Chưa nói tới chuyện The Lightning Team đã tiến nhập vào đây rồi hay là chưa.. chúng ta tạm thời sẽ đóng vai bọn họ. Tất cả mọi tai vạ đều sẽ do bọn họ gánh chịu. Thế không phải tốt sao? Thế nhưng trước hết vẫn cần dốc toàn lực đối phó lũ clone đã, tôi không muốn trong lúc hành động còn phải lo phòng bị kẻ khác đâm sau lưng.. mọi chuyện mới chỉ bắt đầu, cái chúng ta cần là một cơ hội!

- Cơ hội?

Gã gù khề gật đầu.

- Không sai, các cậu chắc vẫn thắc mắc không hiểu tại sao tôi ngay từ đầu vẫn cương quyết lựa chọn phương án đối phó với The Hope Team đúng không? Vốn dĩ đây là một nhiệm vụ tương đối đơn giản.. chúng ta thậm chí có thể hoàn thành nhiệm vụ và an toàn trở về mà chẳng chạm mặt bọn họ. Thế nhưng bất cứ chuyện gì cũng có biến số của nó, ngoài việc bọn họ sau khi biết tung tích sẽ không chịu bỏ qua cho chúng ta ra, còn một nguyên nhân nữa, tôi muốn nhân cơ hội này chứng tỏ thực lực với The Lightning Team, với Hanks Richard. Chẳng phải sắp tới chúng ta sẽ cân nhắc đồng ý gia nhập IOT hay sao? Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.. Hơn nữa, cái ghế chấp pháp mà Catherine ngồi cũng đã lâu lắm rồi. Cô ta cũng đã sử dụng lần hồi sinh bằng điểm số duy nhất ở khu trao đổi của thần linh, và với bối cảnh hiện nay, đây sẽ là một cơ hội khó có được lần hai. Mặc dù tỉ lệ thành công chỉ là 50%, song chúng ta nhất định phải nắm lấy. Cô ta có đồng minh, chúng ta cũng có đồng minh!

- Bây giờ, việc chúng ta phải làm là đối phó với lũ Clone càng nhanh càng tốt, đồng thời chờ Hồ Kỳ đi do thám tiểu đội ẩn danh còn lại về. Nếu được thì cho bọn chúng làm tốt đen, dẫn phát cơ hội, bắt The Hope Team phải lộ sơ hở, xé nhỏ lực lượng, ít nhất cũng giúp chúng ta biết được thực lực ba thành viên còn lại của họ đạt tới mức nào. Cái chúng ta cần đó là một cơ hội, một cơ hội trong cái cơ hội ngàn năm có một này..

- Ok.

Hogson cười nói:

- Bây giờ thì có thể an tâm được rồi. Trận pháp của Karl về phòng thủ thì không có gì phải bàn, cho dù có bị súng đại bác oanh kích một ngày một đêm cũng tuyệt đối không có vấn đề gì. Ha ha, cuối cùng thì cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi!

- Mong là vậy. Hoàng khề trầm ngâm.

- À này, Hoàng, cậu có thể xuống dưới lầu kêu giúp tôi một suất ăn nhanh được không? Lu bu nửa ngày trời, cái bụng sớm reo ục ục rồi.

Hoàng gật đầu bước ra ngoài. Khi mà căn phòng chỉ còn lại hai người, Catherine mới nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, mở miệng:

- Có việc gì à? Hogson? Tại sao lại không thể nói với anh ấy?

- Có gì đâu, chỉ à không muốn cậu ta phải lo lắng mà thôi. Mấy việc như thế này, để tôi và đội trưởng lo là được rồi, trước giờ không phải vẫn vậy sao? ha ha ha..

- Cậu vẫn chưa chấp nhận anh ta? Catherine không nhanh không chậm hỏi.

Roy Hogson cười gượng. Nụ cười khiến gương mặt hắc tròng mới gượng gạo làm sao. Thu lại vẻ bông đùa, nét mặt của gã nhất thời lặng hẳn xuống:

- Có nhiều thứ không phải cứ muốn là được, cái gì cũng cần phải có thời gian để thích nghi. Trước khi anh ta chứng tỏ được tố chất của mình, tôi vẫn chưa thể chấp nhận được đội viên số tám này. Thôi, không bàn tới chuyện này nữa, đội trưởng, cô thấy tình hình của chúng ta hiện nay thế nào?

- Không phải vẫn bình thường sao?

Roy Hogson khề nhứ mày:

- Đội trưởng không đùa đấy chứ?

Catherine đứng dậy đi tới cửa sổ, tay mân mê con búp bê trên vai, cũng không buồn quay đầu lại:

- Nói đi, hãy nói suy nghĩ của anh cho tôi nghe.

- "Nguy hiểm". Hogson trầm giọng.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 4: Tập Kích? Thương Hải Đội?

-Ý anh là ?

Royhogson đứng dậy đi vòng quanh phòng, vừa đi vừa nói:

- Mỗi nguy hiểm này... đã vượt ra hẳn tính toán lúc đầu của chúng ta. Vốn dĩ tôi cứ nghĩ lần này dù phải đối mặt với sự khiêu khích của The Lightning Team song một khi đã có Seul Team là đồng minh thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.. thế nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một biến số mới, đó là hai tiểu đội ẩn danh cùng tham gia đoàn chiến lần này. Biến số đó..không, có lẽ là một trong hai biến số đó đang làm mọi chuyện thêm phức tạp..

-Đội trưởng, chắc cô cũng biết, mặc dù tinh thần lực của tôi chỉ đạt mức trung bình..nhưng dù sao tôi cũng đã khai mở được 60%, trong thế giới luân hồi cũng xếp trong top 15, lại chi tổng cộng những 40000 điểm cường hóa sức mạnh tinh thần lực..không phải là ngạo mạn, song trong thế giới luân hồi nơi mà những người có thiên phú tinh thần lực chỉ chiếm chưa tới 0,5% này thì tôi cũng là một nhân vật rất có tiếng nói. Thế mà đối phương, những kẻ đã tấn công chúng ta hôm nay lại có kẻ sở hữu tinh thần lực cao hơn tôi một bậc, có thể cường hành phá bỏ lớp bảo vệ để truy tìm ra tung tích của chúng ta, rồi ngăn cản chúng ta truy tung hai kẻ tập kích đã lộ mặt. Theo như tôi biết, The Lightning Team cho tới giờ vẫn không có một tinh thần lực không chế giả nào lợi hại như vậy. Vậy những kẻ đó là ai?

-Có một điều có thể chắc chắn rằng, thực lực của đoàn đội này rất mạnh. Có thành viên sở hữu tinh thần lực cảm ứng siêu cường, có tay bắn tỉa sử dụng vũ khí công nghệ cao, đối tượng này mặc dù không quá hiếm song cũng là nhân tài khó kiếm trong thế giới luân hồi..thậm chí có thành viên cận chiến có thể đánh ngang tay với đội trưởng! Chỉ dựa vào điểm này thôi, bọn họ đã là đối thủ có thể đánh một trận tay đôi với chúng ta! Nếu như họ có thêm một thành viên có khả năng cận chiến ngang bằng với tên mặc chiến giáp màu vàng đỏ, chúng ta chỉ có thể có thủ, nếu là nhiều hơn, chúng ta chỉ có thể chờ Seul Team đến hội quân rồi nói sau... .

-Hơn thế nữa, họ rõ ràng là biết chúng ta là The Hope Team, tiểu đội có thâm niên và uy danh rất cao trong thế giới luân hồi, vậy mà vẫn không ngại ngần gì mà công kích, công kích ngay từ khi chúng ta vừa mới đặt chân vào thế giới phim kinh dị không lâu..điều đó chứng tỏ họ có đủ thực lực để khiêu chiến với chúng ta và không hề có ý muốn chung sống hòa bình. Có một kẻ thù như vậy ở trong tối, còn bản thân lại đứng ngoài ánh sáng... tình thế này còn không nguy hiểm thì thế nào mới gọi là nguy hiểm?

-..Tôi cũng nghĩ giống cậu, chuyện hôm nay nhất định không phải The Lightning Team làm. Cath khẽ gật đầu: -Tính khí của hắn, tôi hiểu. Sẽ không có chuyện chưa đánh hết trận đã bỏ chạy như vậy đâu. Nhưng.. nếu đã chủ tâm tập kích chúng ta, tại sao chúng không chơi đến cùng mà bỏ chạy sớm như vậy?

-Điều này tôi cũng chưa nghĩ ra. Có thể kế hoạch của chúng giữa chừng vì lý do nào đó mà thay đổi..cũng có thể là thăm dò, chuẩn bị cho một kế hoạch chu toàn hơn. Mong rằng không phải là giả thiết thứ hai... .

-...Cũng chỉ vì độ khó của nhiệm vụ này quá thấp. Catherine khẽ thờ dài, mắt nhìn chong chong ra ngoài cửa sổ:- Một nhiệm vụ có độ khó 4*.. đúng là từ trước đến giờ mới gặp qua lần đầu tiên. Nếu như đủ mặt tất cả các thành viên The Hope Team..chúng ta cần gì phải bị động như thế này cơ chứ? Sau lần này tôi nhất định phải gửi đơn lên Hội Đồng Tối Cao xem xét lại việc này mới được.

-...Ai bảo đội trưởng mạnh như vậy làm chi? Gã râu ria bật cười:- Trận này vẫn phải trông chờ vào đội trưởng rồi. Đội trưởng chuẩn bị đi à? nhớ chừa lại một đứa clone cho tôi đó nhé! Đừng để Hogson này phải ngồi ngoài cả mấy ngày trời chứ. Thế chẳng hứng thú chút nào. À quên, tại sao đội trưởng lại giao nhiệm vụ trinh sát cho cậu ta?

-Cậu nghĩ anh ấy không làm được?

-Không phải là ý đó, nhưng mà..chẳng phải đội trưởng đối với cậu ta vẫn..

- Cậu cứ chờ mà xem. Đừng chỉ nhìn người khác qua vẻ bề ngoài. Còn bây giờ..thôi nào, chị sẽ đưa em đi ngay mà..

Catherine phui qua mép váy, đứng dậy, vuốt vuốt con búp bê trên vai. Cô vừa vuốt ve nó vừa thông thả đi ra cửa.

Khu chung cư New Tones phía nam thành phố, nơi cư ngụ của VND Team

-Cứ ở trong nhà cả ngày thế này, tôi sẽ phát rồ lên mất.

Thắng chép miệng, vươn vai ngáp một cái rở dài. Hướng đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía sa lông, nơi có hai người phụ nữ đang vừa ăn bắp rang vừa chăm chú dán mắt vào cái màn hình tivi, gã đứng dậy vận mình rồi lao đảo bước lên cầu thang.

-Bữa trưa không cần mang đâu nhé, em ngủ một giấc đến chiều luôn thế.

Vừa gỡ đầu vừa bước lên cầu thang, song lại gặp một người đi xuống. Đó là một gã đàn ông thô kệch, vạm vỡ, cơ bắp, khuôn mặt dễ nhìn, không đẹp không xấu, có ria mép. Một trong ba người mới lần này-Huỳnh Đức Bình.

-Chào.

-Chào.

Bình khẽ gật đầu rồi tiếp tục đi xuống, bỏ lại Thắng với tiếng sập cửa đánh ầm một cái.

-Đi đâu vậy?

Hoài My tay vẫn cầm túi đậu phộng, không quay mặt lại hỏi.

-Tôi ra ngoài dạo một lát. Được chứ, đội trưởng?

Hoài My khẽ há miệng định nói gì đó, song lưỡng lự một lát rồi chuyển giọng:

-Cẩn thận.

Miệng nở nụ cười xã giao, gã đàn ông thô kệch gật đầu rồi đi thẳng, trước khi ra ngoài còn nói với lại một câu:

-Có thể tôi sẽ đi hơi lâu một chút đấy. Nhớ để ý cô người mới kia nhé.

Hoài My khẽ gật gù rồi ngồi xuống, nhìn cô gái mặt xương xương đang ôm gối ngồi bên cạnh nói với vẻ cảm khái:

-Thật không ngờ nha, một gã nhìn bề ngoài có vẻ nhu nhược mà biết cũng quan tâm tới người khác ra phết.

-Hắn quan tâm đến số điểm bị trừ thì có. Tuyệt đáp qua loa, tay với máy điện thoại:- Hoài My, tới giờ cơm rồi, hôm nay chị muốn đổi món, cơm chiên hôm qua ăn chán quá..

-Thật không biết mấy người đó nghĩ cái gì trong đầu?

Bình vừa đi vừa lẩm bẩm. Nhiệm vụ lần này có độ khó là 7*, tương ứng với bảy người tham gia. Thực ra, đối với nhiệm vụ lần này, hắn cũng không hề lo lắng, bởi đây nếu kể ra thì chắc có lẽ là bộ phim có độ khó thấp nhất với hắn từ trước đến giờ. Chỉ có điều.. sự sắp xếp của cô gái là đội trưởng của VND khiến hắn không bằng lòng cho lắm. Cả đội bảy người chia làm ba, sau đó nghỉ lại trong ba căn phòng lớn gần nhau trên tầng hai. Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn có thói quen đọc lai độc vãng, nay lại phải chung phòng với người khác, đây thực là một điều khó mà chấp nhận được.

Chưa kể, mặc dù biết lần này là đoàn chiến năm đội, trong đó có một tử địch, song nhìn mấy người đó vẫn chẳng có vẻ gì là lo lắng. Họ nghĩ có thể an ổn ở đây chờ mười ngày rồi quay trở về ăn tết chắc? Thật không hiểu mấy người này làm sao có thể sống sót được đến bây giờ nữa.

Thôi kệ, lỡ như tình huống xấu nhất xảy ra, bị Lightning Team tập kích thì.. thân ai nấy lo vậy, rồi lần sau gia nhập một tiểu đội khác là xong..hoặc, hắn cũng có thể lựa chọn gia nhập IOT..

Bình nghĩ tới đâu thì dừng, khuôn mặt lộ vẻ đăm chiêu. Hắn lấy một điều thuốc lá trong túi áo ra châm lên hút.

-Không ổn, cảm giác này...

Điều thuốc vừa mới đặt vào môi đã rơi xuống đất, hai mắt của Bình bỗng chốc mờ mịt hẳn đi, kéo theo đó là một trận run rẩy truyền ra toàn cơ thể. Cái cảm giác này..nhất định không thể lằm được, Trước giờ Bình chỉ tin vào ba thứ, một là chân lý, hai là chính bản thân, ba là năng lực siêu trực giác đã nâng lên trung cấp của mình.

Cái cảm giác nguy hiểm này..không thể sai được!

Phản ứng của Huỳnh Đức Bình là cực nhanh, vô thanh vô tức, hắn đã bật dậy lao về một bên, trước khi một bàn tay khổng lồ ép xuống đầu hắn, đem một góc vườn đào thành cái hố sâu hơn năm mét. Đặt chân xuống đất, Bình toát mồ hôi nhìn thứ vừa mới tập kích mình. Nếu bàn tay này ép xuống thật, hắn chắc chắn sẽ biến thành thịt vụn, cho dù hắn có thần kỳ đến mức nào đi nữa cũng tuyệt đối không thể sống sót.

-Ồ, khá, khá thiệt đó.

Đứng trước mặt Bình lúc này, phải nói là không biết từ đâu chui ra thì đúng hơn, là một gã cao gầy, tay chân khẳng khiu, mặt trắng bệch, tóc dài lòa xòa che một bên mặt. Nếu Catherine ở đây thì sẽ nhận ra ngay, tên này chính là một trong hai kẻ đã tập kích The Hope Team cách đây vài tiếng đồng hồ, kẻ đã đường hoàng thoát khỏi sự truy đuổi của cô.

- Thử thêm lần nữa xem sao nhé?

Nói rồi, tay phải của gã liền chụm lại thành hình chường ấn, phất về phía Bình. Bình lập tức biến sắc, hai mắt sáng rực. Hắn lúc này đã tiến nhập vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, trực giác về nguy hiểm rất mạnh, lại thêm Siêu trực giác (Super Intuition)trung cấp hỗ trợ, bản năng phòng tránh nguy hiểm có thể nói là hoàn hảo nhất trong VND team. Chỉ một cái lắc mình, hắn đã thoát khỏi chường ấn khổng lồ đánh tới, không những thế còn thừa cơ áp sát địch thủ, thừa dịp tiến hành phản công.

-Đánh lên à? Vậy thì nhận của ông mầy một chiêu đi!

Trong lúc Hồ Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì Bình đã áp sát tới gần, vung tay làm động tác chém xuống. Hồ Kỳ mới đầu còn có vẻ khinh thường, song khi thấy chiếc nhẫn ánh lên ánh sáng màu xanh nhạt trên tay đối phương, ánh mắt hắn mới vụt biến đổi nhưng cũng chẳng hề tránh né, mặc cho một cú chẻ của Bình chém vào đầu vai. Roạt một tiếng, thân người hắn lập tức bị chia thành hai đoạn, có điều Bình còn chưa kịp nhìn thấy máu tươi bắn ra thì hai đoạn thân thể đột nhiên tan ra thành một làn khói mỏng. Làn khói đó bay dạt về phía sau lưng Huỳnh Đức Bình, đến khi hắn kịp đoán ra điều gì thì chúng đã hợp lại thành hình người. Một Hồ Kỳ hoàn toàn lạnh lặn xuất hiện tại đó!

Chiều thức này.....

-Rầm!

-Hắn là ai vậy, Bình?

Hai âm thanh cùng một lúc vang lên, là của Lập và Hoài My. Bên trong chung cư, mấy người Hoài My sau khi nghe thấy có tiếng động lớn đều đã đồng loạt xông ra. Hoài My và Thư Lệ bảo hộ Tuyết, ba người cùng với Lập và Bình đứng làm ba góc vây kẻ lạ mặt vừa mới xuất hiện vào trung tâm.

-Ồ..chào. Xin giới thiệu, tôi là Hồ Kỳ, thành viên của...à thôi đi, cũng là một người như các bạn..

Hồ Kỳ đảo mắt nhìn quanh, ngẫm đánh giá thực lực của đoàn đội trước mắt. Có hai người xem ra đã khai mở bản năng sinh tồn, cộng cả gã vừa mới đầu vài chiêu với hắn nữa là ba. Trong lúc còn đang tính toán, ánh mắt của Hồ Kỳ chợt dừng lại ở một cô gái tóc dài mặc bộ Viesuit đứng giữa ba người phía bên trái. Biểu tình lập tức trở nên thất thần, sau đó là hưng phấn.

-Anh vừa mới giao thủ với hắn?

Hoài My nói nhỏ vào mấy bộ đàm mini gắn ở mạng tai. Giọng nói ôn hòa của Bình lập tức vang lên:

"Đừng vậy, là hắn tấn công tôi trước. Tên này đến là có địch ý, cẩn thận."

Hoài My gật đầu rồi nháy mắt ra hiệu với Lập. Ánh mắt của cô lập tức lạnh như băng.

-Anh bạn, anh là người của tiểu đội nào vậy? Muốn gây chiến sao?

Tuyết lên tiếng trước.

-Tiểu đội nào à.. Hồ Kỳ cười khùng khục:- chuyện đó thì các bạn không cần biết, và cũng không nên biết thì hơn..

-Chúng ta có thể hợp tác. Hoài My nói lớn:- Các anh biết bối cảnh của nhiệm vụ lần này không? Chúng tôi có thể trao đổi..

-Trao đổi? Hồ Kỳ nhìn về phía Thư Lệ với vẻ chăm chọc:- Được, tôi chấp nhận trao đổi..

Vừa dứt lời, thân thể của gã đã tan ra thành một làn sương mỏng. Lập lập tức hét lên:

-Cẩn thận!

Mấy người Hoài My, Lập và Thư Lệ lập tức ngưng thần cảnh giác, mắt nhìn chăm chăm làn khói mỏng đang dần dần tan biến trước mắt. Không ai để ý, một làn khói khác đã ngưng tụ sau lưng Thư Lệ và Tuyết từ bao giờ.

-Cẩn thận phía sau!

Người đầu tiên phát hiện ra là Bình, thế nhưng đã là quá muộn. Tất cả chỉ còn biết trừng mắt nhìn Thư Lệ bị kéo vào trong màn sương mù và.. dần dần biến mất.

-Bỏ người lại!

Hoài My hét lên một tiếng, hai mắt sáng rực. Cô rút thanh chủy thủ luôn mang theo người ra rồi lao tới nhanh như chớp. Một nhát chém đi kèm nội lực chém mạnh vào cần cổ của Hồ Kỳ, song cứ như chém xuống nước, không có một chút tác dụng nào.

-Ha ha ha...Tạm biệt..Người phụ nữ này tôi mượn một hôm.. và đây, món quà tôi gửi tặng các bạn, coi như là vật trao đổi đi, hồi những kẻ xấu số, hãy cẩn thận với cái bóng của chính mình nhé. Giờ thì..tạm biệt!

Hoài My hai mắt tràn đầy tức giận, phóng người đuổi theo. Rất nhanh, cô đã mất hút sau con phố lạnh lẽo không bóng người qua lại. Thắng và Lập định đuổi theo, nhưng cùng lúc đó, một âm thanh vang lên trong đầu khiến họ bất chợt dừng lại.

“Nhiệm vụ phụ: Tìm và đưa Craig an toàn thoát ra khỏi thành phố. Điểm thưởng: mỗi người 2000, nhiệm vụ thất bại: mỗi người bị trừ 2000 điểm.”

-Có lẽ..tôi biết bộ phim này là gì rồi...Bình khẽ lẩm bẩm.

Trong một căn phòng nhỏ tại phía tây thành phố, có bốn người đang ngồi quây lại quanh một chiếc bàn tròn, không khí vô cùng khẩn trương.

- Vậy sao? Đó có phải là sự thật không?

Gã da vàng duy nhất mặc bộ trang phục không giống ai nhìn tên râu ria xồm xoàm cất tiếng hỏi. Nếu như mấy người Hoài My ở đây, họ chắc chắn sẽ nhận ra, đó chính là bộ Vie Suit đặc trưng mà họ đã dùng năm trăm điểm đổi ở "khu trao đổi của thần linh".

Gã râu ria cũng không trả lời người kia, cứ ngây ra mãi, thì thoáng lại lăm bắm gì đó ở trong miệng. Một nam một nữ xung quanh nhất thời đều yên lặng xuống, tất cả đều nhìn gã râu quai nón, xem xem gã trí giả duy nhất của The Hope Team này sẽ đối phó với tình hình trước mắt thế nào.

- Đó là sự thật. "Queen" trong tay Cath có sức mạnh vượt qua cả sự hiểu biết của chúng ta. Với sự tự tôn của mình, nó sẽ tra ra nơi này rất nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi. Có khi bây giờ cô ta đã đang trên đường tới đây rồi cũng nên. Chúng ta chỉ là những bản sao không hoàn chỉnh, không thể trực tiếp đối đầu với bọn họ. Lối đi duy nhất bắt giờ.. chính là kết làm đồng minh với những "kẻ" như chúng ta. Đó là lối đi duy nhất trong hoàn cảnh này.

-Đó là lối thoát duy nhất..sao?

-Vậy cậu nghĩ còn cách nào nữa? ....Nếu chỉ nói riêng về sức chiến đấu, chúng ta đang ở thế yếu, cực kỳ yếu.... Tôi muốn hỏi cậu một vấn đề, nếu có hai đoàn đội, một phe mạnh, một phe yếu, phe mạnh lại chiến được "thế" tốt hơn, nếu cậu là người của phe yếu, bị ép đến không còn đường nào nữa, cậu sẽ làm gì?

Gã râu ria quay sang hỏi tên da trắng mặc âu phục. Tên này rút cuộc cũng bỏ đi về lạnh lung thường ngày, hai hàng lông mày nhăn tít lại.

- Nếu như là tôi... Thực lực đã yếu, "thế" cũng yếu, nếu nhất thiết phải đối đầu, vậy cách làm chắc chắn chỉ có một, đó là.. đục nước béo cò! Cố gắng tránh mũi nhọn của địch, làm cho mọi thứ đều rồi tính rồi mủ, như thế may ra mới có thể tìm được trong đó một con đường sống, nếu không..nếu không chỉ có một con đường "chết" mà thôi.

Tên mặc âu phục suy nghĩ cả nửa ngày rồi nói.

- Không sai, nếu đã vậy...ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm clone Lightning Team..đây là lựa chọn duy nhất của chúng ta. Còn bây giờ, chúng ta tốt nhất nên chia ra, liên lạc qua bộ đàm, tuyệt đối không được sử dụng mạng lưới tâm linh tương thông. Đó cũng là mục đích tôi khẩn cấp kêu mọi người đến họp..bởi Catherine có lẽ đang trên đường tới truy sát chúng ta rồi cũng nên.

Cô gái tóc vàng mặc bộ váy màu đỏ khế lắc đầu, tay mân mê con búp bê trên vai. Bờ môi mím màng khế mấp máy:

-Muộn rồi..

-"Đúng, đã muộn rồi."

"Choang". Một bóng đen cao lớn phủ trùm lên nơi trú ẩn của cả bốn người. Gã râu ria sắc mặt tái nhợt, vội vàng kêu lên một tiếng. Khi âm thanh chấn nhiếp ấy vang lên, cả bốn người chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, cơ thể vô thức khai mở bản năng sinh tồn, rồi lập tức giậm chân vọt về sau hơn mười mét.

-Không cần phải nhọc công tính toán gì nữa.. bởi tất cả đều đã muộn rồi.

Chủ nhân của cái bóng cao hơn năm chục mét ấy là một sinh vật khổng lồ. Một sinh vật có đầy đủ từ chi như con người, có khác chẳng chỉ là hai chiếc sừng ba nhánh như sừng hươu màu bạc, thân thể in đầy những hoa văn hình tròn ốc và nhánh cây, chẳng chịt và hai cánh tay không lồ không hề tương xứng chút nào.

Một con quái vật đẹp tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 5: Giải Quyết Mọi Lo.

Con quái vật to lớn che khuất ánh mặt trời...

Ba nam và một nữ, tất cả đều ngây ra như gỗ nhìn cảnh tượng trước mắt. Ánh mắt của gã râu ria đột nhiên ngừng lại trên vai con quái vật khổng lồ, nơi có một cô gái mặc váy đỏ nhỏ nhắn đang ngồi vắt vẻo, sắc mặt xám như tro tàn. Trong lòng ba người còn lại lập tức cùng dậy lên dự cảm không tốt, bởi

vì họ chưa từng thấy một Roy Hogson với dáng vẻ ngờ ngác như thế này. Trong quá khứ, tên râu quai nón này cho dù đối mặt với bất kỳ khó khăn, bất kỳ vấn đề khó giải quyết nào cũng đều tỏ vẻ lạc quan, bộ dạng hần lúc này thật sự... Khiến người ta phải bất an.

-.."Queen"!

-Rút!

Như đã phân công từ trước, ba người đàn ông lập tức không hện mà cùng quay đầu bỏ chạy, chỉ có cô bé tóc vàng giống người ngồi trên vai con quái vật kia như hai giọt nước là kiên trì bước lên phía trước. Hai mắt sáng rực, cô gái ôm con búp bê trong ngực, lơ lửng giữa không trung, quanh người được bao phủ bởi một ngọn lửa màu xanh sẫm.

- "Tĩnh linh gió."

Lấy nơi cô bé mặc váy đỏ đứng làm điểm khởi hành, một con bão khổng lồ như vòi rồng điên cuồng lao đi, nhắm thẳng về bóng người đang ngồi vắt vẻo trên vai sinh vật khổng lồ nọ. Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân cũng sụp xuống, một dòng dung nham đỏ rực phun trào, trong nháy mắt đã quấn lấy toàn cơ thể con quái vật khổng lồ. Dung nham hòa với gió lốc, cảnh tượng hoành tráng như vậy lập tức gây ra chấn động cực lớn, tòa cao ốc năm tầng đã tan thành gạch vụn, đánh dấu một trận chiến kinh thiên động địa.

-Thành công rồi!

Gã da trắng mặc âu phục chân đạp Mini Plane quay đầu lại, thấy con quái vật khổng lồ nọ đã hoàn toàn bị ngập trong dòng dung nham nóng chảy thì hai mắt bắn ra một tia hưng phấn. Hắn dứt khoát không trốn nữa mà dừng lại quay đầu nhìn một vòng, chỉ thấy gã da vàng còn lại cũng đang thần người ngắm nhìn cảnh tượng hoành tráng đang diễn ra trước mắt, còn tên râu ria kia thì không thấy đâu nữa.

-Chạy à, Hogson?

Gã râu ria tên Hogson khựng người lại, tuyệt vọng nhìn người chặn đường phía trước. Hắn nở nụ cười khó coi:

-Tại sao..tại sao? Ngay cả clone Catherine..cũng không chống nổi một chiêu sao?

-Cảm thấy suy sụp rồi sao?

Catherine nói như thờ, tay cầm con búp bê rách nát vứt mạnh xuống đất.

- "Clone của tôi..đó dù gì thì cũng chỉ là một con clone mà thôi. Một bộ phim có độ khó 4*, cậu nghĩ sức mạnh của nó có thể đương cự nổi Queen sao? Thật nực cười, xem ra trí tuệ của clone Roy Hogson cũng chỉ đến thế mà thôi...mọi sự chống cự chỉ là vô ích, cho dù clone Queen có sở hữu ngũ đại tinh linh, bởi vì.."

"..bởi vì ngũ đại tinh linh, thực ra cũng chỉ là một phần sức mạnh rất nhỏ của tự nhiên lưu lại mà thôi. Để tôi cho cậu ném thử chút sức mạnh thực sự của đại tự nhiên nhé..tinh linh lửa- Sao băng."

"Không!"

Hogson khẽ gầm lên một tiếng, hai mắt nứt toác ra, đỏ sẫm, cơ bắp không ngừng bành trướng. Hắn vừa lao tới vừa ngửa mặt lên trời rống lớn, xung quanh người mơ hồ xuất hiện ảo ảnh một con bò tót to lớn, bất quá chỉ thoáng qua trong nháy mắt, tiếp đó một đàn bò tót phải gần năm chục con bất thần xuất hiện trước mặt hắn, dùng khí thế lời đỉnh vạn quân xông tới, tiếng bước chân của năm chục con bò tót to lớn đồng thanh vang lên rầm rầm, mặt đường căn bản không thể chịu được sức mạnh to lớn như vậy, dễ dàng lún xuống. Đồng thời, những chiếc sừng của chúng cũng nhanh như chớp bắn về phía Catherine đã rời khỏi vai Queen.

Sức mạnh của Bull Demon tất nhiên là không tạo được thương tổn gì cho Catherine, nói chính xác là chưa kịp chạm tới váy áo của cô thì đã bị Queen đâm thành bánh thịt. Thế nhưng chúng lại trở thành lá chắn rất tốt cho Hogson. Hơn năm mươi "Bull" được tạo ra đã hứng trọn đợt lưu tinh giáng xuống, cứu gã một mạng trông thấy.

-Rất có cố gắng..nhưng..đáng tiếc.

Catherine lạnh lùng giờ một tay chỉ về hướng trái tim của Roy Hogson..và từ từ nắm lại.

Clone Roy Hogson hai mắt vẫn lên tia máu, cả người hần lúc này như đã bị đông cứng, chỉ có thể trừng mắt nhìn bàn tay to lớn của con quái vật hai sừng đang từ từ tiến tới chỗ mình. Hai mắt vô thần nhìn con môi nhỏ bé, ngón tay cái của con quái vật to lớn khẽ nhấn lên đỉnh đầu của gã râu ria rồi ấn xuống.."Bẹp", cái đầu biến thành một quả dưa hấu đỏ tươi, vỡ tan ra thành nhiều mảnh.

-Kh ô ô ô ô ô ng.....!!!!

-.....

-Chỉ còn lại một mình cậu thôi đó, sao này giờ còn không nhân cơ hội mà chạy đi?

Catherine chậm rãi bước qua cái xác không đầu đang gãy dựa trên mặt đất. Chỉ thấy cái xác hơi động đậy, hai tay khuỵu loạn, không ngờ lại tóm trúng

vào vạt váy của Cath. Nhìn vết máu vương trên váy, vàng trán của Cath khẽ nổi một vết gân xanh rất khó nhận ra.

“Bep!”

Một chân dẫm nát ngực clone Karl, tiếp theo đó, ngọn lửa xanh sậm quanh người Cath bùng lên mạnh mẽ, thiêu cháy đồng thịt vụn cùng nội tạng ô uế vương vãi dưới mặt đất. Khẽ liếc môi, hai mắt Catherine lộ vẻ hứng thú nhìn chàng trai da vàng duy nhất còn hiện diện tại đây. Con quái vật không lồ mỹ lệ kia giờ đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại con búp bê nhỏ nhắn ngồi vắt vẻo trên vai cô gái.

Trông Catherine Adean lúc này đã hoàn toàn vứt bỏ lớp mặt nạ hiền hòa như thường ngày, thay vào đó là một con rắn săn mồi, chỉ chực sơ hở là cắn cho đối thủ một đòn chí mạng.

- Anh cũng muốn hỏi em câu đó?

Chàng trai khẽ hít một hơi dài, hai mắt sáng rực như đèn pha, cả người trầm xuống. Hần gợn cánh tay phải ra phía trước, lập tức, một cây tre xanh biếc xuất hiện, vững vàng nhìn cô gái trẻ mặc váy đỏ trước mặt.

- Được rồi, cũng đã lâu không thoải mái như thế này.. Catherine mỉm cười, tay phải giờ lên thủ thế:- Nhớ là không được nhẹ tay với em đâu đấy nhé...

-A!

Phía nam Washington, tại một khu phố còn tương đối yên bình, bên phải ngã tư, một chiếc xe tải đang đi với vận tốc thông thường, phía trước là đèn xanh, cho nên tài xế cũng không có gì cố kỵ. Thế nhưng, khi tới ngã tư, một cậu nhóc từ bên đường bất chợt lao ra, đằng sau còn có hai, ba đứa nhóc nữa, xô nhau lao ra trước đầu xe tải, có vẻ như đang nô đùa. Viên tài xế hoảng hồn, vô thức nhấn mạnh chân ga, thế nhưng đã không còn kịp nữa...

Trong lúc một vài người đi đường đứng xung quanh còn đang kinh hãi, một bóng đen cơ hồ trong tích tắc lao tới, rồi cùng với cậu nhóc đang trên bờ vực cái chết biến mất trước mũi chiếc xe tải. Chiếc xe tải đi thêm vài mét nữa rồi mới phanh lại được, viên tài xế mặt tái xanh xuống xe, hoảng hồn nhìn về phía sau, nhìn tới nhìn lui, không phát hiện vết máu nào trên đường thì sắc mặt lộ vẻ khó hiểu.

-Phải cẩn thận chứ.

Hoàng dùng tiếng Anh nói với cậu nhóc, tay xoa đầu nó. Mỉm cười với nó một cái, hần khẽ giải trừ trạng thái khai mào bản năng sinh tồn, băng qua đường.

Mới thế mà đã được gần một năm rồi....

Hoàng thần thờ lệt bước trên con phố nhộn nhịp đông người qua lại. Những hồi ức trở về như mây như gió. Trong một năm này, hần đã học được rất nhiều điều mới, làm quen với rất nhiều người bạn mới. Thế nhưng, những hồi ức đó.. vẫn khiến hần không thể nào quên.

Không biết...bọn họ bây giờ thế nào rồi?

Hần vẫn còn nhớ, gã đàn ông đó, rất nóng nảy và luôn hơn thua với hần. Thế nhưng đằng sau vẻ ngoài không mấy ưa đó lại là một trái tim đầy máu nóng, một người đàn ông luôn không bao giờ tự bằng lòng với bản thân.

Hần vẫn còn nhớ, cô gái trẻ năng động và giỏi giang đó, người mà hần tin cậy nhất trong đội, người luôn đề cao thứ gọi là "công lý", "chính nghĩa", người đầu tiên gọi hần là "đội trưởng"....

Tất nhiên, hần cũng không quên cô gái ấy, một cô gái luôn nhìn hần bằng cặp mắt trong vắt, người con gái mắc chứng sợ độ cao, luôn giữ nụ cười trên môi, dù trong lòng có lo lắng sợ hãi đến thế nào đi nữa. Người đã thay đổi qua từng bộ phim, từ chỗ chỉ biết mỗi bản thân mình tới hết mình lo lắng quan tâm cho đồng đội, người mỗi ngày trong thế giới luân hồi nếu không phải chém chém giết giết thì chỉ thích đọc sách, xem phim, nghịch máy tính hoặc ngủ trưa...

"...Cuộc sống cũng là một đường chạy tiếp sức . Chỉ cần tất cả chúng ta cùng đoàn kết và cố gắng hết sức thì nhất định sẽ giành được chiến thắng ..."

Một cô gái như thế.... vẫn xinh đẹp và ung dung....

Hoàng chỉ nghĩ được tới đây, vì trong đầu hần bỗng oang lên một tiếng. Hần đã nhìn ra trong góc phố xa xa kia một bóng hình, một bóng hình mà hần vẫn chưa quên....

-A!

Trong một căn nhà kho bỏ hoang phía nam thành phố.

-Này, người đẹp, đừng nóng. Hồ Kỳ bước lại gần Thư Lệ, lúc này đang ngồi co ro trong góc tường như một con thỏ sợ hãi thợ săn, một tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, gât gât đầu tán thưởng:-Ngoan ngoan ở đây, chờ tao về báo tin cho tên khốn Lâm Hiên..sau đó sẽ tới chơi với em, muộn nhất

là tối nay...

-Phụt!

Còn chưa nói hết câu, Thư Lệ đã tròn tròn mắt, nhỏ thẳng vào mặt gã. Hồ Kỳ tròn mắt, năm ngón tay thon dài đưa lên vuốt nhẹ một bên má nhẵn bóng, trán nổi gân xanh.

-Bốp!

Một cái tát nảy lửa. Thư lệ bị cái tát này đánh văng xuống mặt sàn. Hồ Kỳ hai mắt nổ lửa nhìn con mồi trong tay mình một hồi lâu, ánh mắt dần dần mất đi vẻ ngoan độc, lắc đầu nuối tiếc than:

-Con điểm..tướng mình có chút nhan sắc là muốn làm gì thì làm à? Tao ghét nhất là những đứa như mày..nhưng cũng không thể mạnh tay được, làn da này, mái tóc này..quá hoàn hảo! Ngoan ngoan mà ngồi đây chờ tao đi!

Hồ Kỳ dừ tọng tròng mắt nhìn Thư Lệ thêm một lần nữa như cảnh cáo rồi quay lưng đi. Tiếng cửa đóng sầm vang lên.

Im ắng.

Thư lệ thất thần nhìn ra cửa. Cô rất muốn đứng dậy rồi thoát khỏi chỗ này, thế nhưng thân thể lại không chịu nghe lời. Hành động ban nãy chính là cố gắng lớn nhất của cô rồi. Ngược mắt nhìn ra ngoài, cô há miệng muốn kêu cứu, thế nhưng cứ như là bị nhét một cái giẻ to tướng chặn lại, có chăng cũng chỉ là những tiếng thều thào vô nghĩa.

Thư lệ ngẩng nhìn căn phòng cao đầy bụi bặm quét vôi trắng, được ánh sáng chiếu qua tấm rèm. Từ xa vọng lại tiếng ồn ào của Washington. Còn gần đều là tiếng lá cây xào xạc, tiếng chim hót và tiếng nước róc rách đơn điệu. Thình thoảng, ngay bên cạnh lại vang lên tiếng ô tô gầm rú hoặc tiếng bước chân trong hành lang.

Có tiếng động! Thư lệ lập tức mở mắt ra nhìn chăm chăm đầy lo lắng về phía cửa. Cô không thể nhúc nhích nổi. Cả hai tay cô bị bó chặt thạch cao, cơ thể thì mềm nhũn. Để tự vệ, cô chỉ còn đôi mắt. Tuyệt vọng nhìn ráng chiều chiếu qua khung cửa, trong đầu Thư Lệ dậy lên một nỗi sợ hãi, một nỗi sợ hãi của bản năng.

"Chẳng lẽ..chẳng lẽ...mình sẽ chết ở đây sao?"

Có lẽ là rất lâu, song Thư Lệ vẫn nhớ rõ giây phút đó, khi mà cánh cửa nặng nề ấy lại một lần nữa mở ra. Cô không hề cảm thấy chút nguy hiểm nào toát ra từ phía trước. Mở to mắt nhìn bóng người đang tiến về chỗ mình, cô chợt nghĩ có lẽ mình đang nằm mơ.

Một giấc mơ đẹp, phần thưởng cho đứa con của Phật trước khi đầu thai chuyển kiếp.

Ngoài trời, một con giông kéo tới. Mưa đổ xuống rào rào...Trời chuyển tối...

-Không sao chứ?

Mặt trời đỏ ối nằm hóng gió trên chân trời sau một ngày cần mẫn thổi lửa xuống trần gian. Những chiếc xe ướt át phóng vùn vụt, những chiếc ô ướt đầm lấp lánh, va vào nhau, xoay tròn. Bóng tối dày đặc nước mưa như đặc sệt những hơi ẩm rữa nát của các đại lộ, mùi các quầy bán rau, mùi khí xả và mùi nước hoa.

Trên đại lộ, trong chiếc xe ô tô đang chạy băng băng, bóng người đàn ông ngã dài trên ghế lái. Anh ta cất tiếng hỏi, song đầu vẫn không hề quay lại.

- Hẳn đã làm gì cô? Đánh thuốc mê ư?

-Em cũng không biết. Chỉ là cảm thấy gáy đau nhói, sau đó cơ thể như bị thoát lực, không thể cử động tay chân hay nói chuyện được. Cái cảm giác đó..thực sự là rất khó chịu.

-Đã khá hơn chút nào chưa? Hoàng cất túi chữa thương vào trong không gian trữ vật, thứ Hogson phát cho hắn trước khi làm nhiệm vụ rồi hỏi.

-Tốt..tốt hơn rồi.

Thư Lệ lấy tay vuốt mái tóc lòa xòa trên trán, cất giọng yếu ớt. Cô chuyển sự chú ý của mình ra ngoài cửa xe, dõi theo những giọt nước mưa chảy thành dòng trên các mái nhà bằng graphít, trên những dây chân song của các ban công, trên những tấm mái che kẻ sọc khổng lồ của các quán cà phê. Những biển quảng cáo đủ mọi loại vui chơi giải trí quay cuồng, sáng nhấp nháy, mờ mờ trong màn sương mù. Bầu không khí im lặng này đã duy trì được nửa tiếng đồng hồ, và Hoàng là người đánh vỡ nó:

- Vào đó ngồi một lát, được chứ?

Thư Lệ ngoảnh mặt nhìn theo cánh tay hắn, một quán bar lọt ngay vào mắt.

Cô khẽ gật đầu.

-Mọi người.. vẫn khỏe chứ?

...Bình thường.

Thư Lệ gác máy. Cô vừa gọi cho mấy người Hoài My thông báo tình hình để họ bớt phần lo lắng. Hoàng nhú mồm trước khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt to có hàng mi cong và đen quen thuộc ngồi đối diện. Mớ tóc dài, chảy xoã như tấm vải satin ôm lấy khuôn mặt trắng nõn và cuộn thành sóng mỗi khi cô hất mái tóc.

Diện mạo bề ngoài của cô như thế đấy. Thế nhưng Hoàng cảm thấy, cô gái ngồi trước mặt mình giờ đã thay đổi rất nhiều. Ẩn sau vẻ ngoài nhu nhược đó lại là một con người cứng rắn bền bỉ như thép đã tôi, thông minh, không hề còn lưu lại chút gì của tầng lớp cảnh vàng lá ngọc, và sắc sảo nữa. Cô quyết đoán, cô mạnh mẽ, và với tất cả cố gắng của mình, cô dường như đã thoát xác ở phần cốt lõi nào đó.

Hắn có thể chắc chắn rằng, Thư Lệ trước mặt hắn bây giờ, đã khác với Thư Lệ của một năm trước rất nhiều, rất rất nhiều.

...Thế còn anh?

Hoàng khẽ nhún vai, ngả người dựa vào thành ghế.

- Hắn chỉ bắt cóc mỗi mình em?

Thư Lệ khẽ gật đầu.

...có thể kể cho anh nghe chứ, về những chuyện đã xảy ra trong một năm nay chẳng hạn?

...Tất nhiên là được.

Thư Lệ khẽ thở dài, hai mắt xa xăm nhìn ra ngoài phố. Cô cất giọng bình thản:

-Sau The Silence of the lamb, anh gia nhập IOT và chuyển tới The Hope Team, bọn em đã trải qua tất cả là ba bộ phim, tính cả nhiệm vụ lần này. Hai bộ phim trước đó là The Saw 1 và The Matrix. Thậm chí mất mạng trong The Saw 1, bộ phim đó có độ khó 9*. Trong The Matrix, bọn em phải chiến đấu cùng hai tiểu đội khác, một đội đến từ Anh, đội còn lại từ Ba Lan.

-Đoàn chiến? Hoàng nghe tới đây thì gương mặt ngưng trọng hẳn, hơi thở cũng có chút dồn dập:-Kết quả..thế nào?

- Bọn em hoàn toàn không tổn thất đội viên kỳ cựu nào, thế nhưng bọn họ thì...Đội Ba Lan cơ hồ như đoàn diệt. Còn đội kia cũng không khá gì hơn. Mười bảy ngày đó.. thực sự là vô cùng gian nan, cứ mỗi một ngày là một ngày bọn em phải đánh đu giữa sống và chết. Suýt tí nữa thì Hoài My và Thắng đã không thể trở về...đến giờ em vẫn còn chưa quên, bộ phim kinh khủng đó...

-Còn sống là may mắn rồi. Hoàng cảm thán:-Hóa ra VND team là một trong hai tiểu đội ẩn danh lần này, như thế thì anh yên tâm rồi. Chúng ta có thể hợp tác..VND giờ có bao nhiêu thành viên?

-Anh thực sự muốn biết sao? Thư Lệ khẽ nhấp một ngụm trà, nở nụ cười nửa miệng:- Đó là bí mật...

-Ha ha..cũng phải, cái này rõ ràng là làm khó em rồi..dù gì thì..

-Đùa thôi, ân nhân của tôi ời. Thư Lệ mỉm cười xua tay:- Không có anh hôm nay thì chắc em cũng chẳng còn mạng ngồi đây mà uống rượu nữa. Chút chuyện còn con này thì tính gì chứ. VND Team bây giờ có tất cả là sáu thành viên chính thức: Hoài My, Tuyết, em, Thắng, Lập và một người mới gia nhập,, tên là Bình. Trong đó đã có bốn người khai mở vượt qua con số 30% rồi.

- Bốn người? Hoàng nghe vậy cũng không khỏi ngạc nhiên.

-Thế còn anh? Ở đó tốt chứ?

Hoàng khẽ gật đầu:

-Rất tốt...điều quan trọng nhất là anh đã học được rất nhiều điều mới, nhiều thứ lạ lẫm mà ngay cả tưởng tượng cũng khó. Thế mới biết..chúng ta đã bị thế giới luân hồi bỏ lại một khoảng cách nói xa cũng không phải, mà gần cũng không đúng..nói thế nào nhỉ, đó là một khoảng cách không thể nào san lấp trong một sớm một chiều...

Thấy Thư Lệ lắng nghe có vẻ nhập thần, Hoàng bèn nói tiếp:

-Vấn đề thì nhiều lắm, một ngày khó nói hết. Nào là cường hóa thế nào, dùng điểm thưởng ra làm sao, xác định phương hướng phát triển thế nào là thích hợp, kết hợp với việc trao đổi các công cụ công nghệ cao có hiệu quả phù hợp theo từng thời kỳ phát triển của đoàn đội, công cụ liên lạc, giao thông, theo dõi và chống theo dõi, rồi tới việc phân chia quyền lực và những thế lực không thể dây vào..thậm chí là kiếm tiền từ thế giới luân hồi...vân vân và

vân vân, nói thì dễ, nhưng muốn đuổi kịp thế giới, không, chỉ là trở thành một tiêu chuẩn của thế giới luân hồi thôi cũng là một con đường dài với VND Team, thực sự..khi chính mình mắt nhìn tai nghe, anh mới cảm thấy VND Team của chúng ta so với họ thiệt thòi như thế nào.

-Thật vậy sao.. Gương mặt Thư Lệ lộ vẻ mê man..

Trời hãy còn tối. Bầu trời còn sao. Dưới ánh sao sáng bờ đường lát đá trải dài mơ hồ đến ngoài đại lộ, những bóng cây lịch to lớn, những cây mai và những cây tùng vượn rộng ngoằn ngoèo trên mặt đất, bóng này tan biến vào bóng kia ở bên cạnh che kín cả mặt đất. Hai bóng người lẻ bước chậm chậm trên đường, ngả nghiêng, xiêu vẹo.

-Thật không ngờ đấy..anh còn tưởng em không biết uống rượu nữa cơ, vậy mà..

Thư Lệ khẽ xua tay, miệng nở nụ cười tươi rói. Bầu trời đen kịt, ánh trăng cũng đã chìm tan với màu sắc đều đặn buồn bã của bầu trời.

Thư Lệ lúc này đã tám phần say, những cuộn tóc đen lất phất trước gió, miệng cười chín mọng, mắt đen rạng rỡ, màu mắt như màu trời ở phía trên.

-Hôm nay..là ngày...vui mà, phải uống nhiều một..chút chứ.

Cô nói thứ tiếng lè nhè đặc trưng của người đã quá chén. Một cơn gió lạnh chậm rãi di động từ phía đông bắc, chùng chích vào da thịt cô, tựa như một chất tựa tựa dầu loãng chưa đông hẳn. Thư Lệ khẽ rung mình, hai tay lại càng bám chặt Hoàng hơn.

-Anh..anh định đưa tôi đi đâu đó?

Âm thanh nhất gừng vang lên, Hoàng nhìn vào đôi mắt hơi nhắm nghiền, thấy bộ dáng không còn tỉnh táo của cô, hần khẽ nhún vai:

-Đi bán!

-..Không được, tôi còn phải uống nữa. Thư Lệ dường như không để câu nói đùa của hần lọt vào tai:- Tôi còn chưa uống đủ. Hôm nay là ngày vui mà, anh có biết không, nếu anh không tới kịp, có lẽ giờ tôi đã mất mạng rồi. Chuyện..chuyện này không đáng để.. uống mừng..sao?

-Đáng chứ. Nhưng để lần sau đi..taxi!

Hoàng giờ tay vẫy, một chiếc taxi đi ngang qua lập tức dừng lại. Thư Lệ nhắm mắt xua tay:

-Tôi không muốn đi taxi..đi bộ hay hơn. Sorry..

Viên tài xế ngó hai người với vẻ bức mình rồi nhún ga đi thẳng. Hoàng không khỏi cười khò:

-Có nhầm không thế? Từ đây tới phố Graist còn những hai cây số đó...

-Đi bộ..không tốt sao? Có thể giải rượu...anh còn ở đó mà nói lảng nhảng..đi thôi, tìm quán bar uống tiếp.. chúng ta phải uống mừng..

-Cô say rồi..Hoàng lắc đầu.

-Ai..ai say hả? Thư Lệ giãy lên như mèo bị giẫm phải đuôi:-Tôi..tôi đã khai mở được gần 30% rồi đó nhé..là thành viên trọng yếu của VND team đó..lần trước hai trong số bảy thành viên của đội Hà Lan cũng đã chết dưới tay tôi...anh..đừng có mà coi thường tôi nhé..hay là..chúng ta đánh một trận đi!

-Cô có chấp hơn xưa nhiều đấy. Lại còn thói uống rượu nữa. Hoàng khẽ chép miệng:-Chắc là do bà Tuyết dạy hư đây mà. Sau này gặp lại, tôi nhất định sẽ cho cô ta một trận.

-Khụ...

Thư Lệ giẫy ra khỏi cánh tay Hoàng, cúi đầu nôn mửa.

-Anh còn..không biết xấu hổ mà nhắc tới bọn..bọn họ sao? Anh có biết...Lập gọi anh là gì không..là đồ đào ngũ đó..anh còn mặt mũi mà quay về gặp chúng tôi sao, còn sao??

Thư Lệ hét lên, hai mắt long sòng sọc nhìn người đàn ông trước mặt mình với vẻ giận dữ. Hoàng ngạc nhiên nhìn cô.

-Anh tưởng..lấy mấy cái lý do vớ vẩn đó là có thể...đường đường chính chính trở lại...đối diện với mấy người chúng tôi sao? Sợ liên lụy? Học hỏi? Vứt mấy cái lý do đó của anh cho chó nó gặm đi..tất cả nói cho cùng.. cũng bắt nguồn từ lòng ích kỷ của chính anh mà thôi.

-..Xin lỗi. Hoàng sầm mặt.

-..Xin lỗi? Thư Lệ mỉm cười giễu cợt: -Thôi bỏ đi..anh tưởng chúng tôi cần..cần anh lắm sao? Không..không có anh là chúng tôi..không tồn tại nổi ư? Quên đi...có anh hay không..cũng chẳng ảnh hưởng gì đến..chúng tôi cả. Tôi đúng là mù rồi..đáng lẽ ngay từ đầu phải nhận ra mới phải..Hoài My, cô ấy xứng đáng làm đội trưởng hơn anh nhiều lắm...Lập cũng vậy..ít ra, họ cũng không bao giờ quay lưng lại với chúng tôi...

- Xin lỗi..Hoàng lặp lại.

-...Xin lỗi..xin lỗi..Thư Lệ lẩm bầm gì đó không rõ, hai mắt đờ đẫn nhìn bầu trời đầy sao. Cô hít một hơi dài, cố gắng xua đi cơn đau đầu như búa bổ do uống quá nhiều rượu, lao đảo quay đi:

-Anh đi đi. Tôi..không muốn gặp anh nữa. Đồ..phản bội.

Từng tiếng từng lời của Thư Lệ như lưỡi dao bén ngọt đâm vào tim Hoàng, hẳn chỉ có thể cúi đầu nhìn cô quay đi, miệng lẩm bầm mấy từ không rõ nghĩa, trước khi một cảm giác nguy hiểm tột đỉnh đánh tới đầu óc. Thư bản năng được thôi luyện trong thế giới luân hồi kinh dị khiến Hoàng cả người chấn động, lập tức khai mở bản năng sinh tồn..

"PHẬP"

-Nếu đã ghét gã này như vậy..thì để tôi xử lý hộ luôn nhé, người đẹp.

Trong ánh trăng mờ ảo, một đám sương mù từ từ ngưng tụ lại thành hình người. Một bóng người lù lù đứng đó không hiểu từ lúc nào, tay phải đưa con dao găm dính đầy máu lên cổ khẽ cứa một nhát. Không quản tới vùng yết hầu bị xước một đường lớn, vị khách không mời mà đến cúi đầu nhìn gã đàn ông vừa mới gục dưới chân mình, vươn đầu lưỡi liếm vòng quanh mép, miệng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 6: Trịnh Khải Nổi Giận(1)

Thư Lệ đờ người. Ít ra cô vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật trước mắt mình. Đó có phải là di chứng của cơn nhức đầu đang hành hạ cô? Người vừa gục xuống có phải là Hoàng không?

-Người đẹp, tỉnh rượu chưa?

Hồ Kỳ không nhanh không chậm bước lại gần Thư Lệ, con dao trong tay thành thạo biến mất vào trong tay áo, hiền hòa nở nụ cười.

Không thể không nói, tốc độ phản ứng của Thư Lệ lúc này đã là rất nhanh. Trong khoảnh khắc nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình là ai, hai mắt của Thư Lệ lập tức sáng rực lên, tiến vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn. Các bắp cơ trên tay, đùi và thắt lưng của cô phồng lên nhanh chóng. Một chiếc chuông nhỏ bằng bạc sáng lấp lánh có đính mấy sợi ren màu đỏ lập tức xuất hiện trong tay.

"ÀM"

Khí tức nguy hiểm ập tới khiến Hồ Kỳ không dám coi thường, vội vàng xoay người lùi một khoảng xa để tránh sát chiêu của đối phương. Mấy tiếng soạt soạt liên tiếp vang lên, chỉ trong có một khắc, mặt đất nơi gã vừa đứng ban nãy đã hiện lên lỗ chỗ hố nhỏ bằng đầu ngón tay, nằm kề san sát nhau. Trong ánh đèn đường leo lét, nếu tinh mắt có thể nhận ra, nơi Hoàng ngã xuống đã được dệt bởi một tấm lưới óng ánh, hình thành bởi cả trăm sợi dây kim loại mỏng tanh.

Thư Lệ cũng không tiếp tục truy kích, cô lại gần nơi Hoàng vừa ngã xuống, xóc gã dậy. Một mặt vẫn không ngừng cảnh giác người đàn ông khăng khiêu để tóc dài trước mặt.

-Không cần phải xem nữa...hắn đã ngừng thở từ nãy rồi. Một dao trúng tim, nếu không có Hình Nhân Thế Mạng, họa có là thần thánh mới có thể thoát khỏi cái chết. Cô biết tôi đã giết bao nhiêu người rồi không? Mười? Hai mươi? Không, nói cho cô biết, tôi đã giết chết hơn bốn mươi đội viên tham gia vào cái "thế giới của thần" này rồi. Một dao là xong, không có bất kỳ đau đớn nào cả!

-Mày...Thư Lệ sắc mặt biến hóa, hàm răng nhỏ bé nghiến chặt. Cô đang muốn xông lên thì một cảm giác tê tê truyền từ sau gáy lan ra khắp cơ thể, khiến Thư Lệ trong chớp mắt thoát lực, tự động giải khai trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, ngồi sụp xuống đất.

- Hi hi hi... Hồ Kỳ chậm rãi lại gần, trước ánh mắt như muốn lột da mình mà nâng chiếc cằm xinh xắn của Thư Lệ lên ngang mặt. Hắn rút một cây cung trong túi ra, cẩn thận bắn thêm một mũi vào đùi cô, sau đó cười the the:- Yên tâm đi, anh sẽ không giết em ngay đâu. Ít nhất là chưa phải bây giờ. Tí nữa, anh sẽ lột lấy lớp da mặt của em, yên tâm, anh chỉ hứng thú với da mặt và bộ tóc của em thôi, chỉ vậy thôi..còn em thì cắt cụt tứ chi, ngâm trong nước muối, gương mặt này xinh đẹp như vậy, không biết khi thống khổ, muốn cắn lưỡi chảy máu mà chết cũng không được sẽ ra sao đây, chỉ nghĩ tới mà anh đã run lên vì hưng phấn rồi...

-Mày..đã làm gì tao?

Thư Lệ không cam lòng hỏi. Khi mắt thấy mũi kim kia bắn trúng bắp đùi, cô mới biết thứ gì đã khiến mình sống dở chết dở nửa ngày hôm nay. Thế nhưng rõ ràng cô đã khỏi khi uống thuốc của Hoàng đưa rồi cơ mà? Hai lần đều bị bắt trong tay đối phương một cách vô cùng mù mờ. Cô có chết cũng không nhắm mắt.

- À, cái đó hả? Hồ Kỳ cầm cây nõ nhỏ huơ huơ trước mắt Thư Lệ. Đó là một cây nõ mini có thể nằm gọn trong lòng bàn tay màu đen tuyền. - Thôi được, giải thích cho em biết cũng không sao... sở dĩ anh có thể khống chế được em là nhờ cái này. Đây là một loại vũ khí khoa kỹ tân công tầm gần và tầm trung, được gắn thêm ống ngắm, thiết bị định vị, hệ thống trợ lực bằng khí nén... vô hạn mùi tên. Mùi tên cực nhỏ được thiết kế bằng hợp kim đặc biệt, chế tạo theo nguyên tắc khí động học, có tầm độc, không cần phải nạp tên, thời gian giãn cách giữa 2 lần bắn liên tiếp là 0.5 giây. ...

- Em chắc vẫn chưa quên cái cảm giác đau nhói ở cổ trước khi toàn thân mất lực chứ? Bất cứ người nào khai mở dưới 40% khi trúng thứ này cơ thể đều sẽ tê liệt trong 24 tiếng đồng hồ. Chắc thằng kia đã dùng Senior drug (thuốc chữa thương cao cấp) như vì sinh chữa cho em chứ gì? Mặc dù thứ đó có thể loại bỏ trạng thái tê liệt thật, nhưng chỉ cần đối tượng vòng trong hai mươi tư tiếng đồng hồ khai mở Bản Năng Sinh Tồn thì sẽ lại trở về trạng thái đó, cả người thoát lực. Nhờ món đồ chơi này mà bộ sưu tập của anh đã có tới hai mươi ba mẫu rồi, để tí nữa anh sẽ đưa em đi tham quan chúng trước khi bắt tay vào việc lột da, nhé..?

Sâu trong đôi mắt Thư Lệ không giấu nổi vẻ sợ hãi. Song cô còn chưa định thần thì một cảm giác đau đớn đã chạy xộc thẳng từ nửa người dưới lên tận óc, đau buốt.

- Chạy đi, chạy nữa đi, để xem mày chạy kiểu gì? Hồ Kỳ sắc mặt dữ tợn, cái lưỡi thè ra như máu liếm vòng bên mép, liên mồm chỉ chiết, chân phải dùng sức nghiền lấy xương bánh chè của Thư Lệ:- Mày tưởng chạy được sao? Đã trúng Định Tâm Chú của tao thì dù chạy đến đâu cũng không thoát được đâu... lúc cảm ứng được mày đã trốn được, tao rất tức giận... thế nhưng chỉ vì cái thằng họ Lâm lắm mồm đó nên tới mãi tận chập tối mới trốn ra được để săn mày... để xem bây giờ mày chạy kiểu gì... kiểu gì?

Hồ Kỳ nghiêng răng, mũi giày giơ lên nhằm nốt chân bên kia của Thư Lệ, song còn chưa nói hết câu thì một cảm giác đáng sợ đã ép tới, khiến hắn vô thức mà ngoảnh mặt lại. Từ bên vách, một cái bóng đang lao tới chỗ hắn với vận tốc chóng mặt, nhìn không rõ là người hay thú.

Hai mắt sáng rực, Hoàng dưới chân đập mạnh một cái, chỉ trong chớp mắt, lực lượng cơ nhục ở chân sau khi khai mở bản năng thích nghi đưa hắn bắn vọt lên, khi Hồ Kỳ hồi phục tinh thần thì hắn đã chỉ còn cách đối phương hơn nửa mét. Hồ Kỳ đầu óc tê dại, lần tập kích này quá sức mau chóng, khiến hắn thậm chí còn không dậy nổi ý niệm phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm của đối phương tiến tới áp sát mặt mình...

Ầm một tiếng, Hoàng kéo Hồ Kỳ theo đập mạnh lên vách tường đối diện... rồi cứ thế lao thẳng một mạch ra ngoài đại lộ... mất hút.

- A!

Thư Lệ nghiêng răng cô kim chế con dao. Muốn đứng dậy song không thể, cô ngồi bất động tại chỗ một hồi lâu, cho tới khi có một bóng đen chậm chậm bước đến từ phía sau...

Hoàng dù sao cũng không phải hoàn toàn chiếm thế chủ động, trong tích tắc khi hắn triển khai công kích đã vô thức bộc phát sát ý cực mạnh, lại trong tình huống nóng lòng ra tay khi thấy Thư Lệ bị nguy hiểm nên không đủ thời gian triệu hồi Magic Bamboo, chỉ có thể dùng nắm đấm, trong khi Hồ Kỳ dù gì cũng đã khai mở được gần 41%, chỉ mất có một giây rưỡi đã khai mở Bản Năng Thích Nghi, mặc dù không tránh được nắm đấm đầu tiên của hắn nhưng cũng không cam lòng chịu yếu thế, cả người co rút lại thành một khối như búp, nương theo lực đánh của Hoàng mà văng ra xa, hòa vào dòng người đang náo loạn vì kinh hãi trên phố.

Trong chốc lát khi bị đánh văng đi, hai mắt của Hồ Kỳ sáng rực lên, nửa người trên trở lại bình thường, lòng bàn tay hiện một con dao nhỏ sắc nhọn vô cùng, chân phải dùng lực cắm mạnh xuống đất để ổn định lại cơ thể, sau đó cả người như một mũi tên lao thẳng về phía Hoàng.

Hoàng cũng đâu có ngại khi cận chiến? Thế nhưng, để cẩn thận, một cây gậy xanh bóng xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn không hề ngần ngại mà vọt tới, Magic Bamboo hóa thành tia sáng xanh vút mạnh vào cổ tay cầm dao của Hồ Kỳ.

Một gậy này lập tức khiến Hoàng chiếm được thế thượng phong. Hồ Kỳ cắn răng lùi lại, con dao trong tay đã bị đánh rơi trên mặt đất, cổ tay đau nhức. Biết khó mà lấy cứng chọi cứng với đối phương, gã liền không nghĩ ngợi mà chấp tay, miệng lầm rầm một loạt chú ngữ cổ quái. Trong khi khoảng cách chỉ còn hơn nửa mét, Hoàng còn đang mừng thầm thì mười mấy gậy liên tiếp đã chỉ vút vào khoảng không, khiến hắn nhú mồm nhảy ra xa, cảnh giác nhìn đám sương mù dày đặc trước mắt.

- Mày trốn đâu rồi?

Hoàng cầm Magic Bamboo cẩn thận dè chừng xung quanh. Ngay sau khi nói xong, một dự cảm nguy hiểm đã nhanh chóng ập tới, Hoàng lúc này vẫn đang trong trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, vừa cảm giác thấy nguy hiểm, bản năng chiến đấu vô tận không ngừng tràn vào trong đầu hắn, hắn lập tức cuộn người lao về một phía, không quản tới ánh mắt hiếu kỳ của người đi đường, tránh thoát một dao chí mạng trong nháy mắt.

- Chỉ biết chạy, mày có còn là đàn ông không?

Hoàng sầm mặt nhìn Hồ Kỳ lại một lần nữa tan thành sương mù trước mắt, nói khích. Thực ra câu này của hắn là có hai ý, bởi vừa nãy, khi bất ngờ tập kích đối phương, cú đâm thứ hai của Hoàng là nhắm vào ngực của gã, hơn nữa còn lưu lại trên đó hơn một giây, cái cảm giác ấy... khiến hắn phải nghi hoặc. Cái thứ nửa nạc nửa mỡ này, hắn không dị ứng nhưng mà...

-Tao là trai hay gái mà mày cũng quan sao? Khếch khếch...

Khi giọng nói khó nghe ấy vang lên, Hoàng lập tức cảnh giác nhìn bốn phía. Nhưng kỳ quái là, hắn không hề cảm nhận được sát ý cũng như sự tồn tại của đối phương, phảng phất như gã đã biến mất hẳn khỏi thế giới này.

-Tao chỉ cảm thấy, mày không xứng để làm một thằng đàn ông mà thôi.

Cặp mắt xanh biếc của Hoàng khẽ lấp lánh. Magic Bamboo hòa vào cơ thể gã, Hàng chục đốm sáng màu xanh li ti lần lượt xuất hiện rồi tách ra khỏi người, số lượng không ngừng tăng lên theo cấp số nhân, trông như một đám mây nhỏ che phủ trên đầu gã. Những đốm sáng này dần dần tụ lại thành hình ống, cứ năm đốm là một đốt tre xanh biếc, không ngừng chuyển động quanh người gã.

-Oh, nhìn kia..!

-Ảo thuật! Cậu thanh niên này biết ảo thuật!

Bỏ ngoài tai những lời xì xào tán thưởng của đám đông hiếu kỳ xung quanh, Hoàng xua đuổi bọn họ tạo một khoảng trống đủ lớn để quan sát xung quanh rồi tập trung tinh thần nghe ngóng.

-...Rõ ràng nhát dao vừa nãy đã ghim vào tim mày, vậy mà sao mày còn sống? Ngay cả tên gây tê cũng vô hiệu với mày?

Giọng nói bức tức vang lên, khiến cho sát ý của Hồ Kỳ trong nháy mắt không kìm nén được lộ ra ngoài. Hoàng nhẹ nhàng né tránh cú tập kích của đối phương, sau đó bức tức nhìn Hồ Kỳ xuất hiện rồi lại nhanh chóng biến mất trong đám sương mù, trong lòng khẽ thở dài. Hình như hắn rất có duyên với bọn đánh lén thì phải, trước đây là Jonas, cũng xài một kỹ năng tương tự thế này..chỉ là..chỗ này có đường dây cao thế nào mắc qua sông sao? Hình như là không có...

-Mày có biết cái này?

Hoàng rút một con búp bê trong người ra rồi cứ thế ném xuống đất. Không khí yên lặng trong chốc lát, một tiếng thở dài khẽ vang lên:

-Thì ra là thế .. làm tao nghi hoặc nãy giờ. Hóa ra là hình nhân thế mạng, thực ra suy đi tính lại cũng chỉ có khả năng này mà thôi, dù gì số người khai mở được Bản Năng Thích Nghi hiện nay trên thế giới vẫn rất ít ỏi. Ha ha..

Chỉ trong một khắc, nơi phát ra tiếng nói đã bị mấy trăm đốt tre cày thành bình địa. Sau khi vồ hụt, những đốt tre này lại tiếp tục treo lơ lửng trên không như một đàn ong hung dữ, chỉ chờ xoi tái kẻ thù. Hoàng âm thầm quan sát xung quanh, quanh người vẫn được một lớp tre dày đặc bảo vệ.

-Mày định như thế này mãi sao?

Phải mất hơn năm phút, giọng nói the thé đó mới vang lên:

-Phải thì sao? Không phải thì sao? Nói cho mày biết, ngày ngày dõi theo con mồi rồi một dao cắm ngập vào tim đối phương vào lúc bất ngờ nhất, đó là sở thích của tao. Từng có lần gặp phải một tay sừng sỏ có trực giác rất mạnh, còn khai mở hơn tao những mười mấy phần trăm, tao đã phải mất tròn một tuần, bám theo gã hai tư trên hai tư tiếng đồng hồ.."

Lời còn chưa dứt, Hoàng đã biến sắc, hung dữ chỉ huy những đốt tre bao quanh cơ thể công kích Hồ Kỳ vừa mới xuất hiện, thế nhưng vẫn chỉ là công cốc, đôi lại là một vết thương sâu hoắm trên ngực trái, chỉ cách thành tim mấy milimet...

Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, lần này phải hai phút sau, giọng nói the thé đặc trưng ấy mới lại vang lên:

-".khếch, nói tiếp nhé, mày có biết thằng đó vì sao mà chết không? Nó cả ngày tới chộp mắt cũng không dám, cuối cùng hoảng loạn mà phát điên. ..công việc của bọn tao là thế. Chỉ một đòn là xong..thất bại đồng nghĩa với cái chết. Bất cứ ai cũng chỉ cần một kích... Dây dưa làm gì? Nhưng yên tâm đi, đối với một thằng còn chưa khai mở được 40% như mày thì không cần tốn thời gian vậy đâu.. nãy giờ vòn cũng đủ rồi, cẩn thận nhé, nhát dao tiếp theo của tao sẽ kết liễu mạng mày ngay đây..."

-Làm được đã rồi hãy nói.

Hoàng cười gằn.

"Tin mới nhất: hôm qua một nhóm khảo cổ học đã phát hiện ra phòng thí nghiệm của nhà khoa học Trace ở đảo Brewster, tiến sĩ Trace là nhà khoa học nổi tiếng, đã đạt rất nhiều thành công với những công trình nghiên cứu về nhân bản. Nơi đây vẫn còn lưu lại rất nhiều công trình nghiên cứu vẫn còn dang dở của ông, hiện nay nơi đây đang được quân đội bảo vệ, vẫn đang trong quá trình đi tìm hài cốt nhà khoa học..."

-Tình hình là như vậy... Lập vút tấm bản đồ xuống mặt bàn:- Thành phố này quá lớn, so với Washington ngoài đời thực còn lớn hơn mấy chục lần, mặc dù đã đoán được từ trước nhưng chính mắt nhìn bản đồ mới giật mình, từ chỗ này đến sát biên giới là hơn một trăm cây số, thành phố này so với chúng ta tưởng tượng còn lớn hơn nhiều. ...

-Điều này cũng không có gì lạ cả.. Tuyệt nhún vai- Lý do rất đơn giản, vì lần này có quá nhiều tiểu đội tham gia nên chủ thần mới phải phóng to địa hình

Washington lên đến như vậy..nếu suy nghĩ theo hướng đó, rất có thể cả năm tiểu đội luân hồi lần này đều có cùng một xuất phát điểm, đó là thành phố này. Người hồi chiều là một ví dụ, vấn đề nghiêm trọng nhất là...hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi.

-...Được rồi, bỏ qua việc đó đi, mục đích chúng ta ngồi đây là để thảo luận về hướng đi tiếp theo cơ mà. Hoài My cắt ngang lời của Tuyết:- Tà on trời phạt phù hộ...chị Thư Lệ đã may mắn thoát chết, bây giờ chỉ cần chờ chị ấy về, chúng ta sẽ lập tức chuyển chỗ ở. Giờ đi vào chuyện chính, có ai biết craig mà chủ thần nói tới là nhân vật xuất hiện trong phim nào không? Chúng ta chỉ có tám ngày để tìm và đưa người này ra khỏi thành phố, vậy mà tới bây giờ vẫn chưa có thông tin gì cả..

-Craig..craig..thực ra trong đầu tôi cũng đã xuất hiện một câu trả lời, nhưng..bối cảnh khác với tình hình hiện nay nhiều quá. Bình rụt rè nói:- Chỉ có một cái tên chung chung, tôi sợ quá phiền diện...

-Anh cứ nói ra thử xem, chúng ta cùng bàn bạc. Hoài My nói tới đây thì ngừng, bởi bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa..

-Cộc cộc...

-Có lẽ là Thư lệ về.

Hoài My bước ra mở cửa, và đúng như cô đã dự đoán..Hoài My vui mừng ôm lấy Thư Lệ, giọng nói có phần kích động:

-Chị về rồi, làm em cả ngày nay cứ lo mãi, sao về muộn vậy? Còn ... còn anh Hoàng đâu?

-Anh ấy về rồi. Có chút chuyện..

Thư Lệ khẽ mỉm cười rồi co người bước vào. Gương mặt Hoài My thoáng lộ vẻ thất vọng, cô cẩn thận nhìn ngó xung quanh rồi đóng cửa, quay trở về ngồi trên ghế sofa.

-Mọi người sao lại tập trung hết ở đây vậy, còn chưa ngủ ư?

Thư Lệ khẽ cười hỏi.

-Cô không sao thật chứ? Tuyết ngửa đầu ra sau nhìn kỹ Thư Lệ từ trên xuống dưới một lần rồi hỏi. Cô khẽ lắc đầu.

-Không sao, cũng may là có anh Hoàng, nếu không thì..

-Thế cô gái bắt cóc cô thì sao?

-Chạy rồi.

Tuyết khẽ gật gật đầu rồi tiếp tục công việc với gói Snack trong tay mình.

-Được rồi, bây giờ đem mọi chuyện kể lại từ đầu cho bọn tôi nghe đi..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 7: Trịnh Khải Nổi Giận(2)

-Đồ hèn, tốt nhất là đừng để tao tóm được mày..

Chiến trường hiện giờ đã chuyển từ góc đại lộ, nơi có đám đông hiếu kỳ đang bao quanh không ngừng chỉ trỏ bàn tán sang khu ổ chuột của dân nhập cư trái phép cách đó gần một trăm mét, Lê Minh Hoàng tuy gương mặt đã hơi đỏ lên vì uống quá nhiều rượu, nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo. Nãy giờ hắn vẫn liên tục tìm cách để chọc giận Hồ Kỳ, nhưng kỳ quái là, sau câu nói như đinh đóng cột vừa rồi, hắn không hề cảm nhận được chút sát ý nào của đối phương, phảng phất như gã đã rời khỏi nơi này vậy.

Trong khi đó, bên trên, ngay sau bức tường loang lổ, một bóng người đen nhem như con thạch sùng đang chậm rãi bò, cách mặt đất bảy tám mét, mỗi cử động đều vô cùng cẩn thận, không gây ra bất cứ tiếng động nào. Người này tất nhiên chẳng thể là ai khác..Lúc này, Hồ Kỳ đã đem bản thân hòa mình vào bóng tối, trong đầu ngoài việc làm cách nào để tiêu diệt đối phương thì không suy nghĩ gì hết, như con sói khát máu nương theo bóng đêm đen mịt từng bước tiến về phía con mồi, tay cầm con dao sáng quắc không ngừng tiến tới...Không ngừng tiến tới!

"Không thể nán ná ở đây quá lâu..nếu ra ngoài quá lâu sẽ khó mà ăn nói được với Trịnh Khải...phải tốc chiến tốc thắng..căn bản tên này cũng không đáng để mình phải tiêm phục lâu tới như vậy...khó chịu nhất là màn tre kia, nếu còn có chúng, mình khó mà làm ăn gì được...nếu như có một cơ hội..vậy thì chỉ có thể là..."

Ánh mắt của Hồ Kỳ nhìn chằm chằm vào lớp màn tre bao quanh Lê Minh Hoàng với vẻ phức tạp, rồi nhớ tới con búp bê lúc này bị hấn quăng xuống đất.."Lúc bị mình tập kích, tên này rõ ràng chỉ thuần túy nhờ vào hình nhân thể mạng mà cái từ hoàn sinh, bây giờ hẳn đã không thể trông cậy vào thứ đó nữa, nếu như..trong hoàn cảnh đó...ha ha...vậy thì..xuất tuyệt chiêu đi..ha ha ha.."

-"Sát!"

Đột ngột, Hồ Kỳ buông lỏng tay, cả người dần tan ra thành một lớp sương mù, biến mất tại chỗ. Trong một khoảnh khắc, cảm thụ được sát ý cuồng bạo trong nháy mắt tràn ngập không gian, Hoàng không hề nghĩ ngợi nhảy lùi một mạch về phía sau, lớp tre bảo vệ xung quanh liền cuồng dao động.

“Àm”

Mặt đất bị một chưởng ấn cây thành bình địa, cát bụi mờ mịt che giấu tầm mắt, vừa thoáng thấy bóng dáng Hồ Kỳ từ trong đám sương mù ngưng tụ lại thành một thể, hẳn không chút nghĩ ngợi chỉ huy Magic Bamboo tấn công, lập tức, hàng trăm đốt tre màu xanh che phủ trên đầu gã như một đàn ong lao thẳng tới. Một tiếng ầm lớn vang lên, nơi mà Hồ Kỳ đứng ngay lập tức bị cây thành hồ lớn, dư chấn làm người dân xóm trọ xung quanh đó hoảng hốt, âm thanh nhốn nháo cùng hoảng loạn bắt đầu vang lên không ngừng.

"Phù."

Hoàng vừa mới thò ra một hơi thì nét mặt đã ngay lập tức xanh mét. Hắn chỉ kịp há miệng "a" một tiếng, Hồ Kỳ đã như ma quỷ xuất hiện ngay trước mặt, giương đôi mắt khát máu nhìn gã. Một tiếng "a" còn chưa kịp thoát ra, miệng Hoàng đã bị một cánh tay mảnh khảnh nhưng đầy sức mạnh bóp chặt, tiếp đó, hai chân Hồ Kỳ như rấn quẩn vòng quanh hông con mồi, tay còn lại cầm chủy thủ chém tới.

- Chết !

Hồ Kỳ cười hung tợn, Trong nháy mắt, con dao trong tay gã bộc phát một lớp huyết sắc hỏa quang, lưỡi dao bén ngót trong chớp lát bùng lên hỏa quang đỏ như máu, đâm thẳng về phía tim Lê Minh Hoàng lúc này tạm thời không còn sự bảo vệ của lớp màn tre Magic Bamboo, đó chính là kỹ năng Vampire hồng viêm...!

"Ha ha ha, bất ngờ lắm sao, thằng nhãi? Chắc nãy giờ mày cũng đã nhận ra rằng kỹ năng ẩn thân của tao phải mất một thời gian mới khôi phục lại được...thể nhưng cái gì cũng có ngoại lệ! Hãy tự hào đi, tao đã hy sinh mười hai tiếng đồng hồ delay để đổi lấy cơ hội này đây..Một kích tất sát..chúc mừng, nạn nhân thứ ba mươi hai, ha ha ha.."

Hồ Kỳ nghiêng chủy thủ ghim thẳng vào tim Hoàng, động tác quyết liệt và vô cùng chính xác, chủy thủ trong tay gã còn sắc bén hơn vũ khí của Jonas rất nhiều, trong con nguy cấp, Hoàng theo bản năng giơ tay phải lên đâm thẳng về phía trước, thể nhưng một dao của Hồ Kỳ nhìn như yếu ớt vô lực nhưng góc độ lại vô cùng xảo quyệt, vừa lia tới là đã khiến cánh tay của gã phảng phất như đậu hũ bị chém rời. Cùng lúc đó, khi chủy thủ sắp chém vào thành tim, xung quanh thân dao cũng chợt bùng lên một ngọn lửa màu đỏ rực, bao trùm toàn bộ cơ thể Hoàng.

Một dao này..không chỉ đưa người ta vào chỗ chết..mà còn có thể thiêu đốt cả linh hồn!

- A!

Mất thấy một dao đâm trúng chỗ hiểm, hai mắt Hồ Kỳ rực sáng, song rất nhanh khi tiếp xúc với cặp mắt bình lặng như mặt nước hồ của Hoàng, lại phát hiện hô hấp của hắn vẫn bình thường, Hồ Kỳ nhất thời dờ người ra, suy nghĩ cái gì đó, rồi thần sắc bất chợt chuyển qua sợ hãi, phảng phất như phát điên, gào lên không cam lòng:

"Bản Năng Thích Nghi..mày.."

Song còn chưa nói hết câu, một tiếng gào thảm thiết đã vang lên thay thế, cả người Hồ Kỳ bị chính ngọn lửa đỏ rực từ kỹ năng Hồng Viêm của mình thiêu đốt. Với thể chất yếu ớt vốn chỉ phù hợp với nghề sát thủ, con đau đớn khi bị thiêu đốt linh hồn làm hắn nhất thời không sao tiếp thụ nổi, sùi bọt mép ngã xuống đất, giãy dụa. Khi đó, lớp màn tre Magic Bamboo cũng đã kịp thời quay trở lại bảo hộ chủ nhân. Theo sự chỉ huy của Hoàng, hàng trăm đốt tre như đàn ong phủ xuống nơi Hồ Kỳ đang ôm ngực giãy dụa...

"..Tao..cần một..lời giải thích.."

Mưa gió qua đi, cơ thể bê bết máu nằm yên dưới đất khẽ cất tiếng nói không cam lòng. Phía trước, Hoàng cắn răng rút thanh chủy thủ đang cắm ngập vào ngực trái ném mạnh xuống đất, phóng mắt nhìn ra xa, khi thấy Surrogate Doll vẫn yên vị ở trên mặt đất, chưa bị ai lấy đi thì mới thò phào một cái.

"Khụ.."

-Xin lỗi, tao quên chưa nói với mày..tao cũng đã khai mở được trên 40% rồi.. Nói rồi, hắn một tay lôi chiếc dây chuyền vẫn luôn đeo trên cổ ra ngoài.

- A!

Trong giây phút nhìn thấy sợi dây chuyền kia, mọi nỗi nghi hoặc của Hồ Kỳ lập tức biến mất hết. Ít ra, hắn cũng không đến nỗi chết không nhắm mắt....

"Giết chết một thành viên đã khai mở Bản Năng Thích Nghi của Thương Hải Độ, điểm thưởng 10000."

Hoàng khẽ thò ra một hơi, mắt nhìn sợi dây chuyền đeo trên cổ.

"Cám ơn mày."

Tình cảnh vừa rồi..thật đúng là nguy hiểm. Đúng là đòi chẳng bao giờ đẹp như mơ. Vừa giải trừ trạng thái bản năng sinh tồn, hần lập tức ngồi sụp xuống, đau đớn đến nỗi hít thở không thông. Cắn răng lôi từ trong túi trữ vật ra bộ đồ băng bó, Hoàng băng bó sơ qua cánh tay trái đã bị cụt tới khuỷu, rồi cắn răng quay trở lại đại lộ. Vừa nãy hần đã làm như vô tình ném Surrogate Doll vào thùng rác gần đó, bây giờ là lúc cần phải thu hồi lại.

Nhớ lại tình cảnh nguy hiểm ban nãy, Hoàng cũng không khỏi lạnh lòng. Cứ việc chính mình đã khai mở được Bản Năng Thích Nghi, tất cả thuận lợi đến nỗi thời gian gần đây hần cứ nghĩ, thực lực của mình xét ra cũng không đến nỗi nào. Vậy mà..mới lần đầu ra trận đã mất một cánh tay! Cứ nghĩ việc mình đã đánh lừa được đối phương, khiến hần mất cảnh giác tin rằng bùa hộ mệnh duy nhất của mình là Hình Nhân Thế Mạng đã hết công dụng, từ đó nhân lúc đối phương mất cảnh giác mà trả đũa..một đòn giành thắng lợi. Ai ngờ đối phương cũng còn tới hai con bài tẩy chưa lật, giây phút đó nếu không có Nước mắt Của Nữ Hoàng thì dù Hoàng có dùng bản năng Thích Nghi di chuyển tìm sang vị trí khác cũng chẳng thể đỡ nổi công kích của ngọn lửa đỏ rực nọ! Không, nếu hần phản ứng chậm thêm một chút nữa thì người nằm dưới đất kia sẽ không phải là đối phương. cái cảm giác linh hồn bị thiếu đốt đó, nỗi đau đớn là không thể diễn tả được bằng lời!

-Không thể nào?

Tới đây, gương mặt của Hoàng chợt cứng ngắc. Lục tìm một lúc lâu, đáy lòng hần bỗng thấy lạnh lạnh.

"Không thể nào! Vừa mới đây vẫn còn ở đây mà!"

- Có phải cậu đang tìm cái này?

Tiếng nói lạnh lạnh thoáng qua tai khiến Hoàng lập tức quay vụt lại. Đầu con dóc, một người đàn ông đeo kính đã đứng đó từ bao giờ. Người này mặc áo khoác màu ghi, cổ quàng khăn màu trắng, bên dưới là chiếc quần kaki cùng đôi giày boots đế cao, tay cầm một con búp bê, chính là Surrogate Doll (Hình Nhân Thế Mạng) của hần..

-Tôi..

Người đàn ông gỡ bỏ cặp kính đen, diện mạo của hần nhất thời làm Hoàng giật nảy mình, bởi vì đối phương..thực sự giống hần như hai giọt nước!

-Argh!

Cách đại lộ Graist không xa, nơi trú ẩn tạm thời của Thương Hải Đội.

-Là ai? Hồ Kỳ đã bị người ta giết rồi! Hồ Kỳ....The Hope Team! Catherine?

Người thanh niên có vết sẹo dài trên mặt nghiêng răng, hai mắt đỏ rực, chiếc ly thủy tinh trong tay hơi rung lên, không một tiếng động mà hóa thành một đồng vụn nhỏ như bụi phấn vീt.

-Mấy người này..thật là ngạo mạn!

Gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng đứng vụt dậy, hai mắt vụt sáng:- Đội trưởng, hãy để việc này cho em.. dù cho kẻ xuống tay có là ai, em cũng sẽ thay cậu ấy trả mối thù này!

-Khoan đã... Cô gái để tóc dài mặc quân phục này giờ vẫn đang ngồi nhắm mắt bỗng dưng cất tiếng:

-Đội trưởng, là Lâm Hiên, anh ấy muốn kết nối với anh qua mạng lưới tâm linh tương thông..

-Để lúc khác đi!

Gã thanh niên mặt sẹo âm trầm đáp, đứng dậy mặc quần áo. Cô gái mặc quân phục thấy thế thì sắc mặt lộ vẻ lo lắng, vội đứng dậy kéo áo gã lại, cất giọng năn nỉ:

-Trịnh Khải, anh không được đi! Lâm Hiên trước khi rời đi đã nói thế nào, anh không nhớ sao? Bây giờ không phải là lúc tự tiện hành động..hãy nghe em nói...dù gì thì Hồ Kỳ cũng chỉ vừa mới gia nhập Thương Hải đội chúng ta không lâu, Lâm Hiên cũng đã cảnh cáo cậu ấy vài lần, thế nhưng cậu ta vẫn không chịu thay đổi...có một đội viên như cậu ta thì cũng như chứa một quả bom hẹn giờ trong nhà vậy. Chuyện lần này có trách cũng chỉ có thể trách bản thân cậu ta mà thôi! Đi đêm lăm có ngày gặp ma, có cần thiết để anh phải liều mạng như vậy không?

-.. Diệp Nhi, em nói cái gì vậy? Gã thanh niên mặt sẹo gằn giọng, giọng nói có phần kích động:- Đã là đồng đội cùng sinh cùng tử mà trong đầu óc em còn phân chia ma cũ ma mới nữa hay sao? Bất kể là ai, dù là Lâm Hiên, Lý Sơn, Chiến Vân, Tần Hiểu hay em và Hồ Kỳ...một khi đã gia nhập Thương Hải Đội thì đều là đồng đội của anh, là đồng đội của chúng ta! là một phần máu thịt không thể thiếu của Thương Hải Đội...ngày trước như vậy, sau này cũng mãi mãi là như vậy!

-Em..em không có ý đó..chỉ là..cô gái lắp bắp.

-Đề em đi cùng anh! Gã thanh niên mặc chiến giáp kích động đứng dậy nói.

-Không, cậu ở lại đây. Gã mặt sẹo khẽ lắc đầu:- Nơi này vẫn còn cần có cậu thủ hộ. Mấy người Lý Sơn và Tần Hiểu đều nắm giữ chiến lực đặc thù..vạn nhất như kế hoạch đối phó với lũ clone của Lâm Hiên có điểm nào sơ sót thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Được rồi, mặc dù không biết gã điên ấy nghĩ gì trong đầu, nhưng đừng quên rằng trong đó còn có clone của tôi..nhớ kỹ, xảy ra bất cứ việc gì cũng phải thông báo cho tôi ngay...yên tâm đi, tôi sẽ trở về ngay thôi!

-Chờ em với.

Vừa đặt chân ra tới cửa, một âm thanh kiên quyết vang lên làm gã mặt sẹo hơi lưỡng lự. Tới lúc hắn quay đầu lại, cô gái mặc quân phục nọ đã thay một bộ đồ chuyên dụng, mái tóc dài cột ngay ngắn lại sau gáy, cả người tràn đầy khí thế, so với ban nãy thì khác một trời một vực.

-Chiến Vân thì có thể không, nhưng thiếu em thì không được đâu, phải không nào?

Liễu Diệp Nhi tự tin nói.

-...

- Được, đi thôi! Yên tâm, Thương Hải đội chúng ta rất mạnh, thực sự rất mạnh...cho dù sắp tới có xảy ra chuyện gì..chúng ta nhất định cũng sẽ sống sót trở về, nhất định!

- Tới rồi, chỗ này... chính là thế giới The Recreator 2012 sao?

Cùng lúc đó, phía bắc Washington, một người đàn ông trung niên mỉm cười đứng trên một vách núi. Người này khoảng ba tư ba lăm tuổi, chiều cao khoảng một mét tám, trên người mặc một bộ trang phục kiểu bá tước cực kỳ kinh điển, giống như quý hút máu châu Âu, sau lưng còn có một chiếc áo choàng nhung màu đỏ máu. Kết hợp với làn da trắng bệch như da người chết trông cực kỳ yêu dị, nếu nói người này là nam tước Dracula bước ra từ phim trường Hollywood thì chắc không một ai hoài nghi.

Phía sau lưng hắn còn có mười người cả nam lẫn nữ, ngoại trừ năm người ăn mặc bình thường, nét mặt còn nguyên vẻ sợ hãi và kinh ngạc, nhìn qua cũng biết là người mới được chủ thân đưa vào nhiệm vụ lần này, năm người khác đều có ngoại hình tương đối kỳ dị: một gã bác sĩ gầy nhom, một gã đàn ông lực lưỡng cao hơn hai mét, thoát nhìn như kinh công, một người phụ nữ tàn tật đi xe lăn, một cô gái trang điểm lòe loẹt và....một gã hề.

-....Phiền thật, lần này không ngờ lại có những năm đội tham gia, Catherine, Catherine, mày đang ở đâu, a a...

Gã đàn ông tóc dài gặm gù lẩm bẩm gì đó trong cuống họng, mặc dù từ đầu vẫn luôn mỉm cười nhưng đôi mắt lại đỏ quạch như màu máu, kết hợp với làn da trắng bệch, nhìn kiểu gì cũng giống hệt quý hút máu trong thần thoại Âu Châu. Ngay lập tức, một lần sát ý áp bức tràn ngập không gian...

Năm người đứng phía sau mặc dù đã quen với tình cảnh này nhưng vẫn không nhìn được mà khẽ rung mình. Nếu có ngoại lệ thì chỉ có thể là cô gái đeo mặt nạ sắt đang ngồi trên chiếc xe lăn bên cạnh, nếu để ý thì sẽ nhận ra, chỉ mình cô ta là dám đứng ngang hàng với gã bá tước kia....

- Quy củ như cũ...Mathieu, Lambert, Rihanna.. mấy cô cậu còn đứng đực ra đó làm gì?

Bốn người khi thấy cô gái kia mở miệng thì trong mắt không giấu nổi vẻ sợ hãi. Không chờ cho cô ta nói xong, cả bốn đã hét lên một tiếng rồi lao về phía đám tân nhân, đuổi tận giết tuyệt. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ vài giây sau, năm người mới đều đã chết yếu, mà bốn người này sau khi hoàn thành công việc cũng không dám thở mạnh, chỉ yên lặng nhìn một nam một nữ đứng phía trước.

-Đề xem nào, bị trừ một ngàn điểm rồi...lần này chủ thần cũng đưa tới quá ít người mới đi, chẳng bỏ để giết...hy vọng rằng thành phố này sẽ không làm chúng ta thất vọng?

Gã trung niên tóc dài rít qua kẽ răng.

- ..Yên tâm, đội trưởng, lần này là năm đội đoàn chiến, mà thành phố này lại rộng đến như vậy, chắc chắn không thiếu người để đội trưởng tận hứng. Vậy trước hết tìm biện pháp xác định vị trí hai tiểu đội ẩn danh còn lại, giết hết chúng..sau đó sẽ tính tới The Hope Team và Seul Team, ý đội trưởng thế nào?

Gã bá tước cười ha ha:

- Tìm ư? Cần gì phải phức tạp như vậy? Cứ giết hết tất cả sinh vật trong thành phố này là không phải xong rồi sao? Sau đó đi tìm Catherine, món nợ lâu năm của ta cũng đến lúc phải trả rồi... nếu như gã Hân xềng đó dám can dự vào, ta không ngại cho hắn nằm chung quan tài với con điểm tóc vàng đó. Ha ha, mới nghĩ tới đây, máu nóng trong người ta đã sôi lên rồi..

-Ha ha.... Đó đúng là chuyện rất thú vị, nếu đội trưởng đã quyết định, vậy thì cứ làm vậy đi..

Gã trung niên nói tới đây thì ngưng, trên lưng mọc ra một đôi cánh lớn, cứ thế bay xuống vách núi. Người đàn bà ngồi xe lăn cũng nhanh chóng mất dạng..Thật không thể tưởng tượng, chiếc xe lăn của họ không chỉ có thể tự động di chuyển trên đất bằng, mà còn có thể phi hành..tốc độ so với Mini Plane, thứ công cụ giao thông cao cấp trong thế giới luân hồi thì còn cao hơn rất nhiều!

-Đi thôi!

Gã y sĩ, tên da trắng cao lớn, người phụ nữ trang điểm lòe loẹt và gã hề nhìn nhau, tất cả đều nhận ra trong mắt đối phương có một tia phần hận, song rất nhanh tan biến mất. Cả bốn người lấy Mini Plane trong túi trữ vật ra leo lên, sau khi ổn định được thăng bằng thì phóng xuống vách núi. Bốn chiếc Mini plane biến thành bốn chiếc tàu lượn, nhanh chóng đuổi theo một nam một nữ vừa mới rời khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 8: Chạm Trán(1)!

-Mây..

Hoàng khẽ hít một hơi, toàn thân tiến nhập vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn. Vừa nhìn thấy gã đàn ông mười phần giống mình tới chín này, trong đầu óc hắn lập tức hiện ngay lên một đáp án: đây chính là clone của mình chứ không còn ai khác!

Nên biết, bộ phim lần này đoàn đội hắn tham gia là Recreator, có nghĩa là "Nhân Bản". Nội dung phim xoay quanh một nhóm thanh niên gồm 3 người bạn thân vô tình gây ra một thí nghiệm nguy hiểm khi đi cắm trại. Recreator - nhà khoa học bí ẩn đã làm ra thí nghiệm nhân bản tạo ra những bản sao giống với con người thật. Và nội dung chính của phim là cuộc chiến đấu của nhóm thanh niên với các bản sao để bảo vệ sự sống cho chính bản thân họ.

Và theo như kinh nghiệm của những người từng tham gia bộ phim này, nhiệm vụ duy nhất của các đoàn đội tham gia là chiến đấu với những clone (nhân bản) của chính mình được tạo ra bởi các thí nghiệm của nhà khoa học Trace. Những clone này chỉ có một mục đích duy nhất, đó là giết chết bản chính và thay thế họ vĩnh viễn. Đó là một cuộc chiến không khoan nhượng. Chỉ một bên có thể sống sót mà thôi...

Thế nhưng, bộ phim này cũng có nhiều mức độ khó khác nhau, căn cứ theo số lượng người mà "thần" đưa vào thể giới kinh dị. Số lượng người càng ít thì khả năng của lũ "clone" cũng cách càng xa với bản chính, cụ thể là thấp hơn. Lần này, The Hope Team của Catherine chỉ phải tham gia Recreator với độ khó 4*, điều đó chứng tỏ cả về thực lực, trí tuệ, tất cả mọi mặt lũ clone này đều kém hơn bản thân họ rất, rất nhiều.

"Rõ ràng Catherine đã rời đi giải quyết chúng rồi mà...đáng lẽ ra giờ này phải xong rồi chứ? Tại sao vẫn còn một tên..chẳng lẽ..Catherine đã xảy ra chuyện?"

Nghĩ tới đây, Hoàng lập tức thấy hoang mang, trong lòng không khỏi lo lắng cho Cath, thế nhưng đó chỉ là cảm xúc nhất thời, hắn rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh. Mặc dù tới giờ vẫn không có cơ hội thử sức với Cath, nhưng thông qua sự kính trọng và tin tưởng mà mấy người Roy Hogson dành cho cô thì Hoàng biết, sẽ rất khó có khả năng cô xảy ra chuyện. Đó là một loại tin tưởng toát ra từ sâu thẳm tâm hồn. Đây là chưa nói, đây chỉ là một bộ phim có độ khó 4*..

Vậy thì..tên đứng trước mặt mình có lẽ chỉ là cá lọt lưới mà thôi! Hoàng chăm chú quan sát clone của mình, tay phải khẽ gờ ra, Magic Bamboo đã xuất hiện nằm gọn trong tay.

-"Trả lại nó cho tao."

Hoàng gằn giọng.

-"Trả lại?"

Người đàn ông có ngoại hình giống gã(từ giờ gọi là clone Hoàng) khẽ nhú mồm, lạnh nhạt hỏi lại:

-Cái này là của cậu? Vậy thì tới lấy đi!

Hoàng gắt gao nhìn đối phương với vẻ âm trầm. Mặc dù đã mất một cánh tay, thế nhưng hắn tự tin, gã clone kia tuyệt đối không phải là đối thủ của mình. Nên nhớ, ngay cả The Ring có độ khó 15* hắn cũng đã từng vượt qua...

-Được!

Vừa dứt lời, Hoàng đã dậm mạnh chân lao tới. Sức lực bùng phát trong một khoảnh khắc ngăn ngừi làm nền đường cứ thế sụt xuống thành hố theo mỗi bước chân của hắn đi qua. Cứ hai bước chân, khí thế và sức mạnh của hắn lại được cộng hưởng lại, điều đó khiến uy thế một đòn tấn công này của hắn chỉ trong nháy mắt đã có lực bạo phát gấp nhiều lần. Nói thì dễ nhưng làm thì khó, một chiêu "Thúc Địa" cơ bản trong cận chiến này Hoàng đã phải tập luyện dưới sự chỉ dẫn của Cath gần hai tháng trời mới dần dần thành thục.

Mất thấy đối phương đã nằm trong tầm công kích, thậm chí còn không kịp có phản ứng gì, hai mắt Hoàng nheo lại thành một đường như kẻ chỉ, Magic

Bamboo mang theo lực oanh tạc cực lớn xé không khí vụt vào bả vai Clone. Một gậy toàn lực!

"Hur!"

Gần như tức thì, âm thanh trầm đục vang lên, một bóng người bay ngược về phía sau, rơi thẳng vào vách tường, chìm sâu trong đồng đồ nát. Chỉ còn lại gĩa đàn ông quảng khăn đứng trên cột điện cao ngất, vẫn lừng lững tại đó như tượng, không chút suy suyển.

- Rầm!

Hoàng trôi lên từ đồng gạch vụn, bề ngoài tơi tả. Hắn khẽ nuốt một ngụm máu vào trong cổ họng, áp chết cơn đau buốt tràn lên từ ngực phải, trừng mắt quan sát gĩa đàn ông quảng khăn đứng trên cao. Một giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

"Không thể thế được.."

Hoàng vẫn còn nhớ kỹ. Trong giây phút mà một gậy toàn lực của mình sắp sửa đánh xuống vai gĩa đàn ông kia, một tay vẫn dút trong túi áo khoác của hắn nhanh như điện áp lên eo hắn, dùng lực đẩy mạnh, tay kia hướng về phía Magic Bamboo, bàn tay đánh vừa chuẩn vào cổ tay gĩa. Cũng không biết hắn làm thế nào, khi Hoàng bị đẩy bay thì hắn đã mượn lực nắm chặt lấy cổ tay hắn. Rắc một tiếng gãy gọn, cổ tay Hoàng đã bị bẻ trật khớp, đã thế trong khi còn lơ lửng trong không trung còn bị nện thêm một cú vào ngực nữa. Uy lực của cú đá đó khiến hắn nhất thời ngừng thở, như quả đạn pháo bắn ngược đi. Sở dĩ Hoàng còn đứng dậy được là do huyết thống Thánh Gióng trung cấp đã giúp cơ thể của hãncó sức chịu đựng vượt xa rất nhiều người cường hóa theo hướng khác, thế nhưng...trúng liền mấy đòn như thế này thì cũng khó mà tiêu thụ nổi.

- "Tiếp nào!"

Gĩa đàn ông quảng khăn nhẹ nhàng nhảy xuống, nhìn Hoàng khẽ lắc đầu, chậm chậm nói:

- Lê Minh Hoàng, hai mươi bảy tuổi, người Châu á, cường hóa huyết thống Thánh Gióng, đã nâng lên trung cấp, vũ khí là Magic Bamboo, sở trường chiến đấu trong tầm xa và tầm trung...đã trải qua tám nhiệm vụ. Tôi nói có đúng không?

Hoàng lạnh lùng nhìn gĩa không đáp. Hắn không lạ gì khi đối phương hiểu tới từng chân tơ kẽ tóc của mình, bởi đó chính là clone của hắn.

- Vừa nãy tôi chỉ là lấy lại thứ vốn thuộc về mình mà thôi. Cậu có tư cách gì mà muốn cướp lại nó? cậu...đứng trước mặt tôi chỉ là một ngọn cỏ không hơn không kém...thế giới luân hồi này có hay không có cậu cũng chẳng sao...không có Catherine Adean, không có sự bảo hộ của The Hope Team, cậu nghĩ mình có thể tồn tại được bao lâu nữa trong thế giới này?

Gĩa đàn ông quảng khăn nói xong thì nhét Surrogate Doll của Hoàng vào trong túi rồi quay lưng rời đi.

-Đứng lại!

Hoàng hét lớn.

-Để nó lại đây!

Gĩa đàn ông đeo khăn quảng khựng người lại, lạnh lùng đáp:

-Nếu không thì sao?

-Nếu không thì...cũng đừng mong rời khỏi đây!

-Cậu vẫn muốn giữ tôi lại?

Người đàn ông quảng khăn nhìn Hoàng với vẻ không đành lòng. Lúc này trên người hắn đã đầy những vết thương, trông thảm hại không gì tả nổi, thế nhưng cặp mắt quật cường đó...vẫn không chịu rời khỏi người gĩa!

-...Đúng!

Một tay chống Magic Bamboo, Hoàng hít một hơi dài rồi nói rành rọt từng chữ.

-Thứ này vốn không phải là của cậu, tại sao tôi phải đưa nó cho cậu?

-...Mày là ai?

Người đàn ông quảng khăn nhìn hắn với vẻ chăm chọc:

-Cậu quen Nguyễn Thị Hằng chứ?

Câu trả lời này khiến Hoàng giật mình, hắn lắp bắp.

- Anh..anh là anh Lâm, anh của Hằng?

- Biết rồi thì tốt!

Gã đàn ông đeo khăn quàng này giờ vẫn bình lặng như bị chọc phải gai, hần hừm một tiếng rồi như tia chớp lao vọt tới, đá một cú vào ngực Hoàng, khiến hắn văng ra ngoài hơn chục mét. Sau đó, gã phải thở nặng nhọc mấy hơi mới bình tĩnh lại được. Hoàng nằm tê liệt dưới lớp đất đá, chỉ hần mới rõ mới rồi tâm tình gã đàn ông kia kịch liệt đến mức nào, cú đá vừa rồi gần như đã lấy đi nửa cái mạng của hắn. Gã đàn ông quàng khăn âm trầm nhìn Hoàng, vừa này hần tuy có hơi kích động song vẫn miễn cưỡng không chế được lực đạo, nếu không, có lẽ 100% đã kết thúc ở đây rồi..^^

- Cậu còn không biết xấu hổ mà nhắc đến em gái tôi sao? cậu có biết nó quan trọng như thế nào đối với tôi không... Đó là người thân duy nhất của tôi trên đời này. Tôi đã chứng kiến nó khôn lớn, từ một cô bé từ từ trưởng thành...cho tới tận lúc lập gia đình. Nó là một nửa cuộc sống của tôi, ngay từ nhỏ, nó đã chịu rất nhiều thiệt thòi ...cho tới khi bị "thần" cưỡng ép tham gia thế giới luân hồi, tôi đã từ chối gia nhập IOT để ở bên cạnh bảo vệ, diu đất nó.. Hình Nhân Thế Mạng này cũng là tôi chuyển điểm cho nó thôi lấy. Nếu không có chuyện đó xảy ra...

Lâm hít một hơi dài bình ổn lại tâm tình rồi nói tiếp:

-...Bất đắc dĩ mà tôi phải chuyển tới Seul Team...trong suốt một năm rưỡi ở đó, tôi vẫn không ngừng lo lắng cho nó...cậu có biết tôi đã phải đánh đổi những thứ gì mới tích lũy được 500000 điểm để chuộc nó rời khỏi thế giới luân hồi này hay không? Máu, rất nhiều máu, cả của mình và người khác. Mà thôi, có lẽ cậu chẳng hiểu được đâu. Vậy mà.. khi tôi yêu cầu chủ thần thả tự do vĩnh viễn cho nó thì lại nhận được tin thông báo rằng nó đã chết, chết trong thế giới phim kinh dị. Cậu có biết điều đó có nghĩa là như thế nào không?

.

- Buồn cười...một người mới như cậu thì biết cái gì...điều kiện đủ để được sử dụng 50000 điểm đổi lấy tự do vĩnh viễn cho một cá nhân trong khu trao đổi của thần linh là người đó phải chưa từng được hồi sinh lần nào. Lúc đó tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất là hồi sinh cho nó. Đến khi gặp lại nó, tôi mới biết, nó vẫn còn một lần sử dụng Hình Nhân Thế Mạng. Nó đã kể lại mọi chuyện cho tôi. Surrogate Doll của tôi, vậy mà...nó lại đem cho cậu! Nếu còn Surrogate Doll, nó làm gì đến nỗi không thoát được phản phệ của quỷ hồn Sadako cuối phim! Chính cậu đã tước đi cơ hội rời khỏi đây duy nhất của em gái tôi, rời khỏi cái nơi địa ngục này! Hừ, cậu là gì của nó chứ? Cậu chẳng là gì cả!

Nguyễn Thanh Lâm nói đến đây thì gương mặt đã tím lại vì giận dữ, một thanh tre xanh biếc xuất hiện trong tay:

- Lần này khi biết The Hope Team cũng tham gia nhiệm vụ lần này, tôi biết thế nào cũng có cơ hội được gặp cậu, người có gương mặt giống tôi như hai giọt nước. Có phải cậu cũng cường hóa huyết thống Thánh Gióng? Ha ha ha, thật là trùng hợp..chúng ta không chỉ có gương mặt giống nhau mà cả con đường đi cũng không sai biệt chút nào..vậy để thử xem Mystic Bamboo trong tay tôi lợi hại hay Magic Bamboo của cậu cứng rắn hơn... Ha ha ha...

Vừa dứt lời, Lâm đã như một viên đạn lao ra từ họng súng, cây gậy xanh biếc trong tay vung lên, vọt thẳng xuống đầu Hoàng, không hề có ý nương tay. Hoàng giật mình, cổ vót vát chút tàn lực gợn Magic Bamboo lên đỡ...

"Crack"

Một âm thanh trầm thấp vang lên, trong giây lát khi hai người lấy cứng đối cứng, thanh tre xanh biếc trong tay Hoàng khẽ run lên rồi gãy thành hai mảnh. Trong khi hai mắt của Hoàng còn đang thất thần như không tin nỗi sự thật trước mắt, một gậy tiếp theo đã đánh tới ngực...

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong một cái nháy mắt, chỉ thấy thể đánh của Mystic Bamboo còn cách ngực Hoàng mười centimet thì bị một vùng không gian uốn khúc ngăn cản. Hai mắt tóe lửa, Lâm dùng toàn lực công phá đoàn không gian uốn khúc bảo trợ trước ngực đối phương. Thế nhưng, liên tiếp mười mấy gậy của hắn chém xuống lại không giống như lúc trước, cứ như đánh bùn sang ao, sức mạnh khổng lồ không ngừng tan biến, còn đoàn không gian uốn khúc thì càng lúc càng to lớn lên, ăn mòn tới tận ngực hắn.

Tiếp đó, một lực hút rợn người ngay dưới nơi Lâm đứng đột ngột bùng phát, đất đá dưới chân nhanh chóng tan vỡ, bị kéo lên không trung. Lâm chỉ kịp hừ lên một tiếng, cơ thể đã như viên đạn lao về phía sau, mắt hút trong căn nhà lụp xụp đối diện..

-Giới cho Park Jung Seok! Các người làm vậy là có ý gì?

Trở lại đêm đó, trong khi bên ngoài đang xảy ra một cuộc chiến không cân sức, VND team lại trải qua một buổi tối an bình.

-Cạch..

Đêm đen tĩnh lặng, khi mà tất cả chìm trong yên lặng, bên trong căn phòng của Tuyết và Thư lệ, một bóng đen từ từ đẩy cửa bước vào...bóng tối làm người ta khó có thể phân biệt được người vừa mới bước vào là ai, thế nhưng chỉ cần dựa vào thân hình cân đối cao hơn 1m75 kia, trong VND team tuyệt đối chỉ có một..đó chính là Thư Lệ.

Chiếc chuông bạc xuất hiện treo trên cổ tay, Thư lệ từ từ tiến tới, hai tay giăng một sợi dây bạc mỏng tanh, chậm rãi áp sát chiếc giường, hai mắt lóe lên vẻ độc ác, gương mặt vặn vẹo..nếu như mấy người Hoài My nhìn thấy bộ dáng của Thư Lệ lúc này, nhất định sẽ rùng mình kinh sợ, bởi gương mặt này vốn không phải của người...mà là ma quỷ!

"Đừng lo..nếu xét về năng lực, cô ta tuyệt đối là người yếu nhất trong VND Team. Mặc dù chỉ là bản sao không hoàn chỉnh, thế nhưng giải quyết cô ta chỉ là chuyện nhỏ đối với mình..chỉ cần cô ta chết đi, VND team sẽ mất đi 1/3 sức mạnh.."

Thư Lệ khẽ lầm rầm trong cuồng hòng, hai mắt lạnh lẽo, sợi dây bạc trong tay chậm chậm tròng vào cổ bóng người đang nằm trong chấn. Chỉ cần một cú xiết..chắc chắn cái đầu kia sẽ ngay lập tức lìa khỏi cổ, thậm chí còn không kịp la dù chỉ một tiếng. Tình hình cơ bản rất thuận lợi, ít ra là cho tới giờ cô vẫn không hề phát hiện có chuyện gì khác thường, người đang ngủ kia cũng hít thở đều đặn, không hề có dấu hiệu thức giấc nhưng không hiểu tại sao, một dự cảm không tốt tự nhiên xuất hiện trong tâm thức của Thư Lệ, càng lúc càng rõ ràng, thứ giác quan thứ sáu này đã cứu mạng Thư Lệ rất nhiều lần, vì thế cô vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, hoặc là đã quên mất chuyện gì đó... Tóm lại là rất không ổn.

Đêm không trăng..là lúc giết người thích hợp nhất!

--Sao em biết anh ở đây?

Hoàng thở hắt ra một hơi, nhìn cô gái mặc váy đỏ đứng trước mặt mình hỏi. Hồi xong hần mới biết mình quả là thiếu suy nghĩ, bởi thời gian qua hần cũng đã biết có thứ gọi là tinh thần lực bao phủ tồn tại, có thể nắm bắt những gì xảy ra trong phạm vi nhất định, tùy vào trình độ của người cường hóa tinh thần lực. Chỉ là, số người có thiên phú tinh thần lực trong thế giới luân hồi đúng là ít ỏi đến đáng thương, vì vậy kỹ năng này đầu nghìn vàng cũng khó mà mua được.

--Tay anh..

Catherine nhìn cánh tay trái đã bị cụt tới khuỷu của Hoàng, gương mặt ngay lập tức lạnh như băng. Cô cứ nghĩ sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, không ngờ cuối cùng vẫn tới muộn một bước.

--Chào công nương...

Từ trong đồng gạch vụn lổn nhổn, Lâm bước ra, nhẹ nhàng phui vết bụi bẩn dính trên quần áo, hai mắt nhìn người con gái còn ít hơn mình tới mười tuổi trước mặt, tay phải đặt lên ngực, hơi cúi người làm lễ.

--Là hần làm sao?

Catherine nhìn một bên vai của Hoàng, lại quay sang nhìn Nguyễn Thanh Lâm, cất giọng lạnh lùng. Thanh hơi rung mình, cái khí thế lạnh lẽo vừa áp tới chỗ hần dường như đẩy sức mạnh bạo phát, khiến hần có chút không khống chế nổi bản thân, lập tức tiến nhập vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, cẩn thận quan sát vị chấp pháp trẻ tuổi nhất thế giới luân hồi đang đứng trước mặt mình.

-Không phải!

Một câu nói này làm cả Cath lẫn Lâm đều hơi bất ngờ. Catherine nhìn Hoàng với vẻ dò hỏi, dường như nếu không có đáp án hài lòng thì cô sẽ không chịu buông tha.

--Là hần. Hoàng chỉ tay về phía cái xác nằm trên mặt đất cách đó hơn trăm mét.- Anh tình cờ đụng độ với hần trên đường đi trinh sát. Cánh tay của anh cũng là do hần chặt đi...

-Nhưng người đàn ông này...Catherine nhíu mày chỉ tay vào mặt Lâm- Vừa nãy rõ ràng là.. Tình cảnh vừa rồi hung hiểm như thế nào Catherine biết rất rõ. Cô biết với thực lực của Hoàng hiện giờ nếu trúng đòn thì nhẹ nhất cũng nằm giường bệnh nửa tháng, còn nặng thì..Cath không dám nghĩ tiếp nữa.

--Đó là việc của anh. Hoàng đáp, Hoàng nhăn trán nhìn người vừa mới hủy đi Magic Bamboo của mình hồi lâu, lát sau mới thờ dãi nói- Chúng ta về thôi!

"Dù gì thì nó cũng là của anh ta..vậy thì để lại đi!"

Catherine hơi do dự song cũng gật đầu, cô cũng không muốn gây hấn với The Seul Team vào thời điểm nhạy cảm này.

- Được, khi về em sẽ bảo Terry Karl chữa trị cho anh.

-Lâm, thay tôi chuyển lời tới Park jong Seok, The Hope Team đang chờ ở điểm tập kết như đã giao ước. Hợp tác thành công.

-Vâng.

Lâm hơi gật đầu, mắt nhìn bóng dáng một nam một nữ leo lên Mini Plane chuẩn bị rời đi, đáy mắt lộ vẻ kỳ dị, song cũng quay lưng chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, khi mà ai cũng nghĩ mọi chuyện đã kết thúc ở đây, một giọng nói đồng dạng từ trong hư không vọng lại, mạnh mẽ và rất có lực:

"Hãy nán lại đã!"

Lời nói vừa dứt, trên không trung bỗng xuất hiện một luồng sáng chói mắt màu bạc. Luồng ánh sáng đó vụt hóa thành muôn ngàn tia sáng bắn xuống đất, giống như một cặp cánh bạc to lớn giang rộng giữa không trung. Ánh sáng màu bạc trên trời từ từ tản ra, cảnh tượng đẹp đẽ song lại mang tới nỗi chết chóc tuyệt vọng!

Catherine vừa nhìn thấy dị trạng đã không dám khinh thường, kéo Hoàng lướt đi, bỏ lại Mini Plane mới lòi ra còn chưa kịp khởi động. Trước khi Hoàng kịp định thần lại, vô số tia năng lượng màu bạc đã phủ ngập mặt đất, từ trên không nhìn xuống, trên mặt đất hàng loạt đốm sáng bạc bùng lên. Tất cả mọi thứ trong phạm vi đó từ đất đá, gỗ tới sắt thép gặp phải thứ ánh sáng đó công kích hết thảy đều bị tan chảy, tạo thành vô số hố nhỏ liền kề nhau, số lượng phải tới hàng trăm.

-Ai??

Catherine hét lớn.

-Hừ!

Âm thanh băng lãnh vang lên, trong bóng đêm mờ mịt, một nam một nữ vũ lòng đôi cánh màu đỏ từ trên không trung hạ xuống, trên tay người đàn ông cầm một thanh cự kiếm bốc lửa đỏ rực, trông chẳng khác gì ngọn đuốc, đôi cánh màu đỏ sau lưng không ngừng phe phẩy...

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 9: Chạm Trán (2)!

Kẻ thù gặp nhau, hai mắt nổ lửa...

Người đàn ông trên mặt có vết sẹo dữ tợn vừa mới tới là đội trưởng Thương Hải Đội, người có chiến lược toàn diện xếp vào một trong ba vị trí cao nhất trong thế giới luân hồi, biệt danh "Người Sắt".

-Công Nương, tôi thật không muốn phải gặp cô trong tình cảnh này...

- Tôi cũng vậy.

Catherine khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc như dao nhìn chăm chăm người đàn ông đang lơ lửng trong không trung cách mình mấy chục mét. Lúc này cô cũng có đôi chút bất ngờ, mặc dù sau khi biết một trong hai tiểu đội ẩn danh này là Thương Hải đội, biết lần này khó tránh khỏi rắc rối, song đối phương dường như sớm như vậy thì đúng là có chút ngoài dự kiến.

Hoàng thì nhìn người đàn ông mặt sẹo với vẻ thất thần. Chỉ bằng khí thế kia của gã, hẳn đã biết mình và đối phương còn cách một khoảng rất xa. Có lẽ trong thế giới hiện đại, năng lực của một cá nhân không thể hiện được gì nhiều, thế nhưng ở trong thế giới luân hồi thì lại không hẳn như vậy. Đi nhiều thì biết nhiều, một năm ở The Hope Team, Hoàng cũng đã biết với một vài người trong thế giới luân hồi, việc sinh tử đã hoàn toàn không còn để ở trong mắt! Hẳn có cảm giác, gã đàn ông này chính là một trong số đó.

-Công nương biết không? Tôi thực sự rất khâm phục cô. Một người con gái mới hai mươi ba tuổi đã bước được lên vị trí này...sự cố gắng cùng tiềm lực, may mắn...một thứ cũng đều không thể thiếu. Có lúc, tôi rất muốn chúng ta là bạn tốt, thế nhưng..

-..Sau tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ? ..Viên đạn pháo ấy là thứ mà bạn tốt dành cho nhau à? Catherine hé miệng nụ cười châm biếm: - Tình cảm ấy của anh, tôi không dám nhận đâu.

-Nếu như...chúng ta bỏ qua tất cả? Trịnh Khải vỗ vỗ đôi cánh đỏ rực, hai mắt sáng lên nhìn thẳng vào Catherine, bật cười ha hả, cất giọng hào sảng.

-Không thể!

-Không thể!

Hai tiếng không thể cùng lúc vang lên, là của hai cô gái. một người tất nhiên là Cath, còn người còn lại..là cô gái tóc dài mặc quân phục sánh vai với gã đàn ông mặt sẹo, rõ ràng, hai người là cùng một đội.

-Quả là đáng tiếc... Trịnh Khải hít một hơi dài, hai mắt khẽ nhắm lại, một lát sau mới mở ra, giọng nói có phần tiếc nuối: - Vốn tôi muốn giải quyết chuyện này trong hòa bình..chỉ cần cô chịu lấy mạng của kẻ đã giết hại một đội viên bên tôi, không, tân nhân cũng được, để làm vật trao đổi...lúc đó sẽ không bên nào bị âm thầm, thực ra số điểm đó cũng chẳng có gì là to tát, quan trọng nhất là quan hệ của hai đội sẽ tiến thêm một bước nữa...nhưng nếu như cô không đồng ý thì..

- Anh đang uy hiếp tôi?

Catherine hừ một tiếng, chân mày mắt phải nhăn lại. Là bạn bè lâu năm, Hoàng biết, đây là dấu hiệu cho thấy cô đang tức giận, hoặc ít nhất cũng là bức mình. Tiếp theo, khi thấy hai mắt Cath khẽ lấp lánh, chậm rãi tiến vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, Hoàng liền lui lại, leo lên Mini Plane. Hẳn biết, lúc này đây, một trận quyết chiến có lẽ là khó có thể tránh khỏi..và hẳn không muốn cô phải bận tâm vì mình.

"Vậy thì..còn chờ gì nữa?"

Gã mặt sẹo đưa thanh hỏa diễm cự kiếm chắn trước mặt, ngọn lửa màu đỏ phảng phất như lồng phồng hộ, bùng lên quanh cơ thể gã. Bất cứ vật gì tiếp xúc với ngọn lửa này liền lập tức bị thiêu đến bốc hơi, có thể thấy nhiệt độ ngọn lửa đó kinh khủng đến mức nào, chưa nói gã này giờ vẫn hoàn toàn chìm trong ngọn lửa ấy....

Một khi đã không thể thương lượng, vậy thì chiến đi!

- Cẩn thận đấy!

Nhìn Cath đang dần dần hòa lẫn vào biển lửa màu đỏ trên không trung, như một chấm nhỏ dần dần tan biến, Hoàng không khỏi lo lắng. Mặc dù biết Cath bây giờ đã thực sự trưởng thành, thậm chí còn là người có vị thế trong thế giới luân hồi, thế nhưng nỗi lo lắng của hắn dành cho cô vẫn không vì thế mà thuyên giảm bớt chút nào.

-Còn thời gian đứng đó ngắm trời mây nữa à..tôi cũng khâm phục anh thật đấy!

Ngay khi Hoàng vô thức tiến lên phía trước một bước, một đạo ánh sáng vụt tới, kèm theo là tiếng súng nổ, viên đạn như sao băng bắn sượt qua bả vai của Hoàng, khiến hắn khó khăn lắm mới ổn định lại được.

Rất nhanh, Hoàng nhận ra ngay người vừa mới tập kích mình. Đó là một cô gái độ có gương mặt thanh tú, để tóc dài xõa ngang vai, từng đường nét trên mặt cứ như vẽ. Hoàng có thể khẳng định, đây không hẳn là cô gái đẹp nhất mà hắn từng gặp, thế nhưng tuyệt đối là cô gái có cá tính nhất. Cô gái xinh đẹp chậm rãi bước xuống khỏi Mini Plane, nhưng làm người ta ngạc nhiên là cô cũng không rơi xuống đất. Ngược lại, sau lưng cô ta, hai chiếc cánh màu đen từ đầu vẩy rủ xuống giờ không ngừng phe phẩy, giống như đôi cánh của một tiểu yêu tinh, từ từ bay tới gần Hoàng. Nhưng điều làm hắn kinh dị nhất còn ở phía sau, đó là ngoài gương mặt đẹp như thiếu thần kia, cơ thể của cô ta lại..không thể dùng từ ngữ con người để hình dung, mà là một cỗ máy!

Cả người cô gái bao trùm một bộ đồ kim loại màu đen, trong đêm tối tỏa ánh kim lấp lánh, cánh tay trái gắn liền với khẩu M28A1 gắn lưỡi lê máy cưa, tay phải thì ăn thông với một khẩu súng máy hạng nặng, đường kính nòng 50 mm, tầm bắn 5000m, tốc độ bắn 2500 viên/phút, đồ chuyên dụng trang bị trên máy bay. Ngực đeo một tấm khiên phòng hộ bằng hợp kim siêu bền, hai vai là một đôi pháo nòng trơn 125m có khả năng tự nạp đạn. Đây là chưa kể hàng loạt những chấm nhỏ li ti tỏa ánh sáng lấp lóe trên người đối phương mà Hoàng cũng không biết là gì.

-Hồ Kỳ là do cậu giết, có đúng không?

Cô gái khẽ cười, nụ cười xinh đẹp khiến Hoàng nhất thời thất thần, hai mắt hơi mờ ra. Trong khoảnh khắc ấy, khẩu pháo nòng trơn trên vai cô ta lập tức khạc đạn. Hoàng chỉ thấy cả người nhẹ bồng, gáy toát mồ hôi lạnh thì đã được một cánh tay rắn chắc nhắc bổng lên trên không.

Liễu Diệp Nhi cũng phản ứng cực nhanh, mắt thấy con mồi chạy mất, đôi cánh đen sau lưng không ngừng đập mạnh, đưa cô bay vọt lên trời, trong nháy mắt đã lên cao hơn mười lăm mét, áp sát với đối phương. Tay phải vươn ra, khẩu súng máy hạng nặng gắn chết vào đầu gối lập tức khai hỏa.

-Không được nhìn thẳng vào mắt cô ta!

Lâm hét lớn, một tay huy động Mystic Bamboo khắc xuất thành hàng trăm đốt tre bảo vệ xung quanh, cản làn mưa đạn đang bắn tới, một mắt đề cao cảnh giác nhìn cỗ máy chiến đấu kinh người kia đang liều mạng áp sát. Hắn không khỏi thở dài, nếu như không phải bị người ta lên tiếng nhờ vả cùng ép bức, hắn sẽ chẳng quan tâm tới sống chết của gã đàn ông này làm gì, mặc dù.. đó là đồng hương của mình.

-Cẩn thận!

Hoàng lúc này cũng đã hồi phục lại tinh thần, nhớ tới tình cảnh ban nãy thì không khỏi sợ hãi. Ba giây thất thần khi nãy đủ để hắn chết trong thế giới này tới mấy chục lần. Lúc này, Liễu Diệp Nhi đã áp sát lại gần, hành động tiếp theo của cô gái xinh đẹp này khiến hắn nhất thời tái mặt.

Bả vai Liễu Diệp Nhi xuất hiện một cái mòm hình tròn khổng lồ, bên trong dày đặc lưỡi cưa to bằng cái chảo, thứ kinh khủng này chỉ trong nháy mắt đã đột phá lớp màn tre Mystic Bamboo bảo vệ phía ngoài, cắt thẳng về phía hai người. Đồng dạng, khi chiếc miệng máu kia còn cách Lâm và Hoàng hơn mười centimet, ngực Liễu Diệp Nhi bị trúng một cú đá mạnh như trời giáng, khiến cô như con diều bay ngược lại ra sau.

Cả Hoàng và Lâm cùng liếc nhìn nhau, cả hai đều thấy lạnh cả người. Chuyện khác không nói, chết tuyệt không đáng sợ, đáng sợ nhất là biết trước mình sẽ chết như thế nào, nếu như vừa nãy bị cái mòm đó cắt phải thì chắc chắn là họ sẽ bị xé ra làm mười mấy mảnh, chết như vậy .. đúng là chẳng dễ coi chút nào.

-Biết điều thì để hắn lại cho tôi!

Liễu Diệp Nhi lộn một vòng lấy lại thăng bằng, hàm hừ nói

Trong khi trận chiến của Lâm và Liễu Diệp Nhi bên dưới đang hồi quyết liệt thì phía trên, cuộc so tài của Cath và Trịnh Khải mới chỉ bước vào màn dạo đầu...

-Cô lại phân tâm nữa rồi!

Trịnh Khải hai mắt ánh lên một tia sát khí, thuộc tính thân thể trong nháy mắt gia tăng vùn vụt, tay phải vung lên mang theo uy lực không gì cản nổi, một người một kiếm lao tới. Sau khi thanh kiếm to lớn đỏ rực của gã va chạm với lớp không gian gấp khúc phòng thủ của Catherine, hẳn không những không lùi mà lại nâng kiếm chém mạnh xuống liền chục nhát, thời gian dẫn cách giữa mỗi nhát chém tuyệt đối không quá 0,1 giây. Sắc mặt của Cath hơi tái lại, cô nương theo dư chấn cực lớn mà dùng ánh bộ lùi về phía sau.

- Chạy không thoát đâu!

Trịnh Khải hét lên điên cuồng, dưới chân dùng sức đạp mạnh, phá nát nền gạch thành vô số vết nứt, cả người lóe lên một cái đã lao tới nơi Catherine vừa né tránh, thanh cự kiếm không lồ dùng sức bổ thẳng xuống. Dưới tốc độ và sức mạnh như vậy, lại thấy Cath không hề sử dụng không gian gấp khúc để ngăn cản một đòn cực mạnh này của mình, trong đầu Trịnh Khải vụt hiện lên một tia bất mãn, ngay lập tức, lực đạo trên tay lại càng mạnh thêm vài phần.

-Liệt Bạo Cuồng Kích!

Kiếp Diệt Hoan Kiếm(Hell 's Sworld) điên cuồng chém xuống đỉnh đầu Cath, mỗi nhát chém đều truyền tới một tràng tiếng nổ kịch liệt, mỗi lần đều khiến mặt đất nứt tung, hai người lập tức bị một màn cát bụi dày đặc bao phủ, bên ngoài chỉ nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm không dứt. Liền đó, Trịnh Khải chỉ thấy người nhẹ bồng, tới khi định thần lại thì mới phát hiện ra, mình đã cách đối phương những mấy chục mét.

-...Có thể bắt đầu được rồi.

Catherine thở ra một hơi, trầm mặc nhìn gã đàn ông mặt sẹo đang lơ lửng trên không. Lúc này cô đứng cách hắn khoảng bốn, năm chục mét, một bên vai áo đã nát như, lộ ra làn da trắng bóc, mặc dù sân thượng tòa chung cư nơi hai người động thủ giờ đã thành một đồng gạch đá ngổn ngang, ngập tràn trong bụi và khói, thế nhưng nhìn bề ngoài cô vẫn không bị nhiễm lấy dù chỉ là một hạt bụi.

Trịnh Khải sửa lại một bên cổ áo nhăn nhúm của mình, nghiêm túc đánh giá cô gái trước mặt dường như vừa có biến đổi cực lớn, mi mắt khẽ nhíu. Một cú ném vừa nảy của người con gái nhỏ nhắn cao có 1m65 này đã làm hắn không thể không thu hồi bộ dáng khinh địch của mình. Hắn vẫn không hiểu tại sao nảy giờ Cath vẫn chỉ chuyên tâm phòng thủ, không hề phản công, hóa ra người ta còn chưa có... khởi động xong. Với một kẻ dày dạn kinh nghiệm như hắn thì chỉ cần nhìn qua là biết, từ đầu tới giờ Cath vẫn đang vận dụng cách thờ của khí công, kiểm soát hơi thở để tăng cường biểu hiện của cơ thể. Nếu chỉ có thế thì chẳng có gì đáng nói, nhưng mà...chẳng lẽ...cô ta lại vừa mới sáng tạo kỹ năng? Trịnh Khải trầm nghĩ.

Nên biết, với con người cũng như động vật, nếu như không khí không có tới 1/3 là oxy thì việc hô hấp sẽ rất khó khăn. Kiểm soát hô hấp trong chiến đấu là một việc rất quan trọng, giống như khủng long và chim vậy. Đây là hai loài có hệ hô hấp phát triển nhất, vì thế khủng long có thể phát triển đến cực hạn, còn chim thì có thể bay cao...điều này nếu như được lợi dụng triệt để.. có thể sẽ đẩy cao quá trình khai mở% của con người lắm chứ?

Trịnh Khải chợt bừng tỉnh, dường như trong đầu hắn vừa lóe lên cái gì đó..nhưng nghĩ lại thì không biết là cái gì. Hắn chỉ có thể thu lại bộ dáng thoải mái của mình, chuẩn bị nghênh địch, ngọn lửa đỏ quanh người cũng vì thế mà bùng lên mạnh mẽ.

Trận chiến này, bây giờ mới chính thức bắt đầu!

- Bắt đầu đi!

- Hồng Viêm!

Trịnh Khải hét lớn, tiếp đó hắn vung tay lên, ngọn lửa đỏ rực vô cùng vô tận xung quanh liền ngưng tụ lại quanh thanh kiếm to lớn trong tay hắn, hình thành một con rồng lửa cao hơn hai mươi mét. Con rồng xoáy to lớn rít lên sấm sập, cuốn về phía Catherine.

- Tinh linh đất!

Con búp bê trong tay Cath hai mắt khẽ sáng lên, mặt đất dưới chân cô đột ngột nứt ra, một cánh tay bằng đất đỡ Cath lao thẳng lên không trung. Quanh người Cath không biết từ lúc nào đã được một quả cầu sáng hình cầu bao phủ, cả người lao thẳng xuống dưới, kèm theo đó là một cơn bão lửa vô cùng vô tận, như sóng trào cuộn tới, bao phủ lấy Trịnh Khải bên dưới.

-Tinh linh lửa!

Mất thấy cơn bão lửa điên cuồng ập tới, Trịnh Khải dưới chân khẽ động, thân thể dùng tốc độ mất thường không thể theo kịp, lao vọt sang một bên. Không cần biết đòn thể của đối phương mạnh tới thế nào, nếu không thể chạm tới hắn thì uy lực có lớn cũng vô dụng.

Nhưng Trịnh Khải vừa mới lùi ra được mấy mét, sau lưng hắn đột nhiên có một luồng hơi lạnh ghê người ập tới. Hắn cũng không quay đầu lại, chỉ dựa vào trực giác chiến đấu là đã biết được, đó chắc chắn là hậu chiêu của đối phương. Trước mặt, sau lưng hắn giờ bị một băng một hỏa công kích, theo tiềm thức, Trịnh Khải ngoái đầu nhìn về phía Catherine nhưng lại thấy đối phương đã biến mất từ bao giờ. Tiếp đó, hắn không hề do dự, bản năng sinh tồn cấp tốc xoay chuyển, chỉ một khắc đã biến mất khỏi nơi vừa đứng.

-Đây là..

Cath lạnh lùng nhìn bờ vai rộng lớn của đối phương, hai tay giơ lên ngang ngực, do chuyển động quá nhanh mà gần như biến mất trong mắt người thường. Trịnh Khải chỉ thấy cả người đột nhiên nhẹ bồng thì đã bị ném thẳng lên không, cả người không thể không chế. Trong khi đó trên cao, hai bên, một băng-

một hỏa lập tức vây công, đưa hắn vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

"Cảm giác như đang chìm trong dòng nước xiết..nếu cố gắng chống chọi lại dòng chảy là gặp nguy ngay. Giống như khi nước chảy, lực cản sẽ càng nhiều hơn. Nếu cứ chống chọi trong vô vọng thì nhất định sẽ kiệt sức. Không ngờ.. Vị Công Nương này không những sở hữu năng lực khổng lồ chế ngự thiên siêu cường, thậm chí cả năng lực chiến đấu cận chiến cũng kinh người như vậy..."

"Không được, cái mình cần lúc này..là một điểm tựa!"

Lốc xoáy băng-hỏa sau khi hút Trịnh Khải vào bên trong liền lập tức xoay tròn rồi khỏi mặt đất, giống như một mũi khoan lơ lửng giữa không trung, điên cuồng gào thét. Nhiệt độ mà nó tỏa ra không hề thua kém nhiệt độ mặt trời chút nào. Khi lốc xoáy xoay chuyển, lấy nó làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi năm chục mét đều từ từ bị dung hòa, trên thì tan chảy, dưới lại đóng băng, cảnh tượng vô cùng quý dị....

- Giờ này mới tới à..làm bọn tôi cứ lo..

Cạch một tiếng, cửa phòng hé mở. Đó là một căn phòng nhỏ nằm trong khu đô thị phía nam thành phố, cũng nằm trong khu phòng thủ, thậm chí chỉ cách nơi trú ngụ của VND team chỉ mấy con phố, bốn nam một nữ đang ngồi vây quanh một cái bàn nhỏ chơi tá lả, chỉ có một cô gái ngồi cạnh cửa sổ, đang chăm chú lấy khăn lau con dao màu bạc trong tay với vẻ cẩn thận.

-Còn phải đối phó với mấy người bọn họ nữa..tôi đã ra tay mà còn cần các cậu lo lắng nữa sao?

Người đàn bà chậm rãi thay đôi dép đi trong nhà, ngồi xuống tắm nệm. Đó là một Phạm Minh Tuyết thứ hai, giống bản chính như hai giọt nước. Nếu mấy người Hoài My, Bình, Lập, Thắng, Tuấn và Hương ở đây thì chắc sẽ không khỏi kinh hãi, bởi những người ngồi đây đều..giống họ như an hem sinh đôi vậy.

-Không bị nghi ngờ gì sao? Người đàn ông đeo kính lên tiếng.

Tuyết khẽ lắc đầu.

-Đã giải quyết xong à rồi. Cũng may là trong tình huống bị clone thay thế, chủ thần sẽ không thông báo cho các thành viên còn lại rằng đã có người chết. Nếu không clone Thư Lệ sẽ khó mà thoát khỏi sự nghi ngờ của bọn họ.

-Tất nhiên, đây là lợi thế duy nhất của chúng ta mà. Cô gái để tóc búi khẽ gạt đầu, đút con dao vào trong người.

-Tốt nhất là chúng ta nên sớm hành động đi thì hơn. Mặc dù đến giờ vẫn chưa thấy Thư Lệ liên lạc trở lại, thế nhưng giấy vịnh viễn không thể gói được lửa. Bây giờ là cơ hội tốt nhất...

-Chính mắt tôi đã thấy người của Seul Team mang cô ta đi. Clone Lập nói:- Thế nhưng Tuyết nói đúng..chúng ta không nên trì hoãn thêm nữa. Có cô ấy làm nội gián, trong ứng ngoại hợp, đây sẽ là cơ hội ngàn năm có một của chúng ta. Đem dài lắm mộng..nếu còn chần chừ, qua vài ngày nữa, bọn chúng rất có thể sẽ đánh hơi được gì đó. Lúc đó thì sẽ có cá lọt lưới..đó là điều mà chúng ta không muốn thấy nhất!

...Được! Hành động thì hành động!

Cô gái để tóc búi, cũng chính là clone Hoài My quyết đoán nói, hai mắt bùng lên sáng rực.

-Vậy kế hoạch thì sao?

-Tuyết đã liên lạc với tổ chức Rec, ngay tối mai, họ sẽ cử ba tiểu đội lính đánh thuê tới đây. Đây sẽ là trợ lực, cũng như con bài tẩy giấu mặt của chúng ta. Người đàn ông đeo kính nói:- Chỉ cần Tuyết tìm biện pháp chia rẽ được VND Team, chúng ta sẽ sử dụng chiến thuật biến người. Đầu tiên là Trần Vũ Hoài My và Trần Văn Lập. Hai người này khó đối phó nhất... Để đối phó bọn họ..cách tốt nhất là dùng bom! Đây là lúc mà địa lôi trọng lực cao của tôi phát huy tác dụng..thứ này có thể cài đặt sức nặng của người giẫm lên trên, điểm ấy rất tiện, chỉ cần lừa hai người họ tới và gài thêm một quả bom hẹn giờ..thế là xong! Còn lại Thắng, Bình và một người mới thì đơn giản...chúng ta hoàn toàn thừa khả năng xử lý họ! Chỉ là..kế hoạch này là thành hay bại phải trông cậy vào cô rồi!

Gã đeo kính nói đến đây thì liếc nhìn Tuyết. Con người của người đàn bà luống tuổi có gương mặt thô kệch khẽ nhếch lên vẻ tự tin:

-Việc này không khó. Tôi đã nhận được thông tin từ Rec, các cậu có biết nhiệm vụ sắp tới của VND Team là gì không? Đi tìm cậu con cưng của chủ tịch cục điều tra liên bang FBI và đưa ra khỏi thành phố..Sắp rồi, cơ hội của chúng ta sẽ đến ngay thôi.

-Craig? Tung tích của cậu ta? Chúng ta cũng đâu có thông tin gì? Rec sẽ nói cho chúng ta sao? Clone Lập hoài nghi.

-Có thông tin, nhưng không nhất thiết phải là Craig. Clone Tuyết mỉm cười, nhón tay chỉ vào bài trên tay Lập:- Nhìn kia, ừ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 10: Bước Ngoặt Và..bị Tập Kích!

-Rõ ràng không phải Craig..vậy chuyến đi này của chúng ta..liệu có thu hoạch được gì không?

Hai giờ đêm, trên bầu trời Washing ton, đây là buổi tối thứ ba kể từ khi bước chân vào thế giới lâu hồi thực thi nhiệm vụ, lúc này, VND Team đã chính thức rời khỏi khu an toàn phía nam thành phố. Bảy người ngồi trên một chiếc trực thăng, bay về phía tây thành phố. Chiếc trực thăng này tất nhiên không phải tự nhiên mà có, đây là do mấy người Lập và Bình liều mạng cướp trong tay quân đội trú trong khu phòng thủ. Bây giờ họ đã không còn đường để lui lại..

Ngồi ở ghế phi công là Lập. Vốn đã từng có kinh nghiệm lái máy bay, Lập đã hoán đổi khả năng tác chiến nhanh và tư liệu vận hành rất nhiều loại phương tiện từ khu trao đổi của thần, những thứ này đều là trực tiếp dùng điểm số đổi thành ký ức lưu trữ trong đầu óc, khiến hắn tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Trên lý thuyết, Lập lúc này có thể lái được hầu hết các loại phương tiện, từ tàu bè, xe cộ cho tới cả..tàu vũ trụ.

-Chẳng có khả năng nào là hoàn toàn tuyệt đối. Gã đàn ông đeo kính ngồi ở ghế phó lái khẽ lắc đầu.- Như chúng ta đã xác định, đây là thế giới phim Recreator, một bộ phim về nhân bản. Bộ phim này có ba nhân vật chính: Craig, Derek và Tracey. Trong phim, ba nhân vật này đã bị nhân bản và bị những clone của chính mình truy sát cho đến cuối phim. Theo như những gì tôi tìm được hai ngày qua, thành phố này có tất cả là ba mươi lăm người tên Craig..trong đó chỉ có một craig là có ngoại hình trùng khớp với nhân vật chính của bộ phim, đó là con trai của chủ tịch cục điều tra liên bang FBI hiện đang..mất tích trong thành phố này. Rất bất ngờ phải không, tôi đã xem qua ảnh cậu ta, đúng là rất giống với nhân vật Craig trong The Recreator..

-Thế nhưng mà.. Thăng nhìn từ trên trực thăng xuống, lúc này họ đã tiến sâu vào phía tây thành phố, cũng có nghĩa là tiến vào một nơi đâu đâu cũng lúc nhúc những zombie và zombie.. Nhìn lũ zombie lúc nhúc như giun phía dưới, hắn chỉ có thể khẽ nuốt nước bọt.

-...Đây là một canh bạc, và chúng ta không có lựa chọn nào khác là đâm đầu vào. Chủ thần sẽ không cho chúng ta yên ổn sống tại khu phòng thủ qua mười ngày để rồi trở về an toàn đâu, đây là chưa kể nơi đó rất có thể sẽ tan vỡ bất cứ lúc nào. Mấy điều cơ bản này..chắc mọi người chẳng lạ gì nữa. Đừng mong trốn tránh. Bình khẽ thở dài:-Lát nữa khi đáp xuống, mọi người nhất định không được tự ý di chuyển, Leonard, anh tin chắc rằng biết nơi Tracey ở chứ?

Người thanh niên ngồi cạnh sắc mặt này giờ vẫn tái mét, nghe Bình hỏi thì chỉ âm ừ không nói. Thông qua sự giúp đỡ của mấy viên cảnh sát được mình giúp đỡ, mấy người VND Team đã tìm thấy Leonard, bạn thân của hai trong ba nhân vật chính trong phim, và cũng là người duy nhất biết Tracey đang ở đâu..

-Nếu như cô ấy vẫn chưa rời đi..thì nhất định có hy vọng. Người đàn ông tên Leonard nói với vẻ cẩn trọng:-Tôi sẽ chỉ cho các anh nơi cô ấy trốn, thế nhưng...sau đó, các người nhất định phải đưa tôi quay trở về. Đó là điều kiện bắt buộc!

Bình khẽ gật đầu. Nói tới đây mới nhớ, lúc này trên trực thăng chỉ có vốn vẹn bảy người, Bình, Thăng, Lập, Tuyết, Hương, Leonardo và một cô gái bị trói cứng đang ngủ gục, còn Hoài My thì không hề thấy bóng dáng..

- Thế nhưng tìm được Tracey.. có chắc là sẽ biết tin tức về Craig không? Tôi thấy vẫn mù mờ quá...Lập hỏi với lại.

-Dù chỉ có một manh mối thì chúng ta vẫn phải thử. Nơi Tracey trú ẩn là một địa phương tương đối an toàn..hơn nữa, theo như thông tin nhận được thì nơi đó gần như vẫn chưa bị zombie hóa. Chúng ta chỉ có thể cầu chúc..rằng cô ta biết tin tức về Craig ! Dù gì thì trong phim họ cũng là một đôi, đi đâu cũng có nhau, như con chấy cắn đôi vậy. Tuyết nói một tràng dài :-Vạn nhất không thu hoạch được gì...chúng ta chỉ có một cách..

Tuyết còn chưa nói dứt lời thì cả người chột nẩy lên, trực thăng xóc mạnh. Từ bên ngoài, một luồng sáng màu bạc bắn tới. Tốc độ luồng sáng này cũng không phải là quá nhanh, ít nhất đương trường có ít nhất hai người nhìn được rõ ràng, nhưng vì quá đột ngột nên đều căn bản không kịp kêu lên một tiếng. Một âm thanh trầm đục vang lên, một vòng phòng ngự mờ nhạt hiện lên bao quanh trực thăng, mặc dù đã ngăn cản phần lớn công kích, song vẫn làm cho trực thăng chao đảo kịch liệt, khiến Thăng đang ngồi ở cạnh cửa nhìn xuống theo quán tính mà ngã xuống dưới.

- Cẩn thận!

Lập ngồi gần đó nhất, hắn cũng là người có phản ứng nhanh nhất trong đội, trong chớp mắt đã khai mở bản năng sinh tồn, nhanh như chớp tóm một chân Thăng, găm lên:

- Bình tĩnh, đừng có động đây!

Bình lập tức chạy tới chung tay kéo Thăng lên. Sau đó, hắn khẽ liếc nhìn Tuyết một cái đầy châm chọc, song Tuyết giờ đã chẳng còn tâm tư nào để quan tâm tới hắn, sắc mặt tái mét cô nhìn vòng cổ long tinh, mặt ngoài khác ba vạch mờ nhạt giờ đã mất một của mình, nói như thét:

-Hạ xuống! Lập tức hạ xuống!

- Chết rồi sao? Không đúng, không có thông báo của hệ thống..Trịnh Khải, anh còn định trốn đến bao giờ nữa?

Catherine phiêu phù trên không trung, con búp bê nhỏ đậu trên vai, hai mắt gắt gao nhìn vào đám sương mù cùng bụi đất dày đặc phía trước không xa.. đằng trước, hai tòa nhà cao tầng lúc này đã trở thành gạch vụn, tất cả những gì còn lại chỉ là một đồng đồ nát. Càng tiếp cận trung tâm vụ nổ, khung cảnh càng hỗn loạn, mù mịt, mặt đất tan nát xung quanh cũng bị sức nổ cực lớn trộn thành một mảnh, sôi trào không ngớt. Mặc dù dân cư nơi này đã sơ tán đi không ít vì sợ lũ zombie hoành hành, thế nhưng số người thiệt mạng vẫn là một con số không hề nhỏ...

"Phùng"

Từ trong lớp tro bụi, một bóng đen từ từ hé dạng bước ra. Bóng đen đó được hai ngọn lửa một đỏ một đen bao quanh, hai luồng năng lượng gắn kết lại với nhau giống như một quả cầu, không ngừng chuyển động theo từng bước chân của người đàn ông nọ, chỉ có điều bên trong quả cầu năng lượng kết hợp lại cũng không mang hai màu đen đỏ nữa mà tồn tại vô số luồng khí nhỏ bé không ngừng uốn khúc, chuyển đổi, mờ mờ mịt mịt, không ngừng tác động kịch liệt với nhau..

- Thật đáng ngưỡng mộ...chiều vừa rồi tên là gì vậy?

Bóng đen nọ tất nhiên chính là Trịnh Khải, lúc này trông hần so với lúc mới đến thì có vẻ chật vật hơn rất nhiều, thân thể hần giờ lưu lại rất nhiều vết phỏng rộp, thiêu cháy, song những thứ này cũng rất nhanh biến mất bằng tốc độ mất thường có thể trông thấy. Quần áo trên người Trịnh Khải đã rách nát gần hết, lộ ra thân thể rắn chắc như đồng dày đặc hoa văn màu đen kỳ quái. Hần lập tức lôi một bộ quần áo trong túi không gian ra thay.

- Cái danh Người Sắt quả không phải là nói chơi cho vui...có thể bình yên vô sự thoát khỏi một đòn công kích toàn lực của tôi..anh là người đầu tiên đây.

Catherine khẽ nhún vai, giọng nói mang ý tán thưởng rõ ràng. Là chủ nhân của Queen, một đòn vừa rồi cô biết nếu thay Trịnh Khải là mình, trừ khi có Nước mắt Của Nữ Hoàng hộ thân ra, không thì khó thoát khỏi trọng thương. Phải biết rằng vừa rồi Cath tuy chưa dốc hết vốn song cũng đã toàn lực công kích, tính nhân lúc đối phương khinh địch mà đánh một đòn phủ đầu, cô vốn tưởng hần bị lốc xoáy băng hóa quán lấy lâu như vậy đâu không chết cũng bị thiêu đến trọng thương, đây là Cath đã đánh giả đối phương có thực lực ngang bằng với mình, nếu đối thành người khác thì chưa kịp tới gần đã biến thành tro bụi rồi! Vậy mà gã đàn ông trước mặt ngoài mặt một bộ quần áo ra, thậm chí còn không có hề hấn gì! Điều này chứng tỏ lực phòng ngự của gã kinh khủng đến cỡ nào? Có lẽ chính Catherine cũng không tưởng tượng được. Chỉ biết, đây tuyệt đối là một đối thủ ngang tài ngang sức với cô, thậm chí...

Catherine khẽ lắc đầu, hai mắt ngưng trọng. Cô không muốn nghĩ thêm nữa, bởi đáp án đó rất ngoài ý muốn của cô.

- Trịnh Khải...

Cath giải trừ trạng thái khai mở bản năng sinh tồn, hạ xuống đứng đối mặt với đối phương. Hành động ngoài ý muốn này khiến lông mày gã đàn ông mặt sẹo hơi nhíu lại.

- Chuyện gì?

- Về vấn đề vừa nãy mà anh vừa nói..tôi muốn thương lượng.

- Đây là..thứ sức mạnh gì?

Bên dưới, lúc này Hoàng, Lâm và cô gái tóc dài kia lúc này đang không hện mà cùng đình chiến, sắc mặt ngưng trọng nhìn con lốc cuốn băng hòa ở phía xa, nơi Catherine và Trịnh Khải giao thủ. Một màn này khiến cả ba người đều triệt để tin tưởng rằng...thực lực của mấy người họ so với thành viên thông thường của tiểu đội luân hồi đúng là cách nhau quá xa! Một khoảng cách đơn giản không thể nào san lấp!

- Đây là..năng lực của Cath sao?

Hoàng khẽ cảm thán. Liếc mắt nhìn sang, Lâm lúc này cũng đang trầm mặc không hiểu đang suy nghĩ gì, chỉ có cặp mắt lạnh lợi trước sau vẫn dán chặt vào lớp sương mù, dường như có thể nhìn thấy những gì bên trong.

- Àm! Àm? Àm!

- Hey! Hai anh còn định câu giờ tới khi nào?

Khẩu pháo nòng tron trên bả vai Liễu Diệp Nhi khai hỏa thay cho lời mở đầu, tiếp theo đó, cánh tay phải của cô ta phồng lên, giật chột một khối lựu đạn siêu mạnh ném ra xa, quả lựu đạn bay thẳng về phía Hoàng, được hơn một trăm mét thì nổ tung ngay giữa không trung. Một luồng sóng nhiệt lập tức lấy khu vực đó làm trung tâm ập thẳng về phía trước, đến khi luồng khí nóng đi qua, một khoảng đất rộng trước mặt đã bị khoét thành một cái hố lớn, đồng gạch ngói đồ nát mới đây còn tràn ngập khắp nơi giờ đã sớm bị lựu đạn siêu mạnh tẩy sạch...

Lâm vút Hoàng xuống đất, tay phải khẽ lóe, Magic Bamboo đã khắc xuất tạo thành lớp màn tre dày đặc bảo vệ xung quanh, gã quay sang nhìn Hoàng, gần giọng:

- Hừ! ở yên đó cho tôi!

Vừa dứt lời, Liễu Diệp Nhi đã áp sát tới gần, Lâm lập tức đem sự chú ý đổ dồn hết lên đối thủ, miệng lầm rầm gì đó không rõ.

-Hey!

Liễu Diệp Nhi hét lên, cơ thể trong nháy mắt vụt chuyển động, cơ hồ biến thành hai bóng đen. Cũng không biết cô ta làm thế nào mà lại có thể di động với tốc độ mắt thường khó thấy như vậy, ngay cả Lâm đã khai mở Bản năng sinh tồn cũng tạm thời không có cách nào phân biệt được vị trí của đối phương, khiến sâu trong mắt hần hơi lộ ra một tia bất ngờ cùng lo lắng.

-Bên phải...bên trái, không, ở giữa!

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm theo bản năng nhảy vụt lên cao. Ngay khi hần vừa mới di chuyển, hai quả cầu sắt to lớn đập thẳng xuống, ầm một tiếng giáng trúng khoảng đất Lâm vừa mới đứng, tiếp đó, một luồng sóng chấn động lấy đó làm trung tâm ập tới, làm Hoàng mặc dù đã rời đi khỏi nơi đó hơn năm chục mét cũng thấy lạnh cả người.

-"Thịch"

Lâm nhìn mặt đất nơi hai quả cầu sắt khổng lồ kia đánh xuống, chỉ thấy nơi chúng đánh xuống sát qua lưng hần, chỉ cách có hơn một mét, uy lực cực mạnh tạo thành hai hố sâu rộng hơn hai mét. Không thể nghĩ ngờ, Mystic Bamboo chắc chắn không thể ngăn cản một đòn này, còn hần nếu trúng đòn thì sức chiến đấu ít nhất cũng mất tới 45%.

-Hừ! Chạy nhanh ghê!

Liễu Diệp Nhi lắc cổ tay, hai quả cầu sắt khổng lồ lập tức biến mất, thay vào đó là chiếc vòng nhỏ đen xì trên tay. Cô nhún mày lườm Hoàng một cái, vừa nãy nếu như không phải hần lên tiếng, ngày này năm sau có hơn 90% là giỏ của gã hành nghề múa gậy kia rồi.

-Đúng là Thương Hải đội, không có một ai yếu cả.. cô bé, có thể cho tôi biết tên chứ?

-Liễu Diệp Nhi !

Liễu Diệp Nhi chống nạnh mỉm cười ngân nga. Nụ cười làm hai bên má lúm đồng tiền của cô hiện lên rất rõ ràng, kết hợp với khuôn mặt bầu bĩnh như búp bê, khiến cho Illusion (Mê Thuật) trong nháy mắt đạt hiệu quả cao nhất, khiến cả Hoàng và Lâm mặc dù đã đề phòng trước song vẫn không khống chế nổi mà ngẩn người.

-Liều...Diệp...Nhi!

Nguyễn Thanh Lâm khẽ lắc đầu, hơi rung mình một cái, thầm kêu nguy hiểm, hai mắt đang rực sáng bỗng chốc trở nên hoàn toàn mờ mịt, nhìn qua giống như là hiện tượng khi mới mở Bản Năng Thích Nghi, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ lại có thể phát hiện, ánh mắt mờ mịt này rất khác thường, nhìn giống như là...

-Cẩn thận nhé, tôi phản công đây!

Vừa dứt lời, Nguyễn Thanh Lâm vung Mystic Bamboo hai tay chém thẳng vào đối phương, tốc độ di chuyển nhanh kinh hồn, gần như là xuất hiện ngay tức khắc trước mắt Liễu Diệp Nhi, làm cô giật mình kinh sợ, lập tức xoay người lùi lại, một gậy này chém xuống tám khiên bảo hộ trước ngực Liễu Diệp Nhi, bắn ra mây dóm hoa lửa. Tuy vậy, một luồng sức mạnh cực lớn lập tức thông qua khiên bảo hộ truyền tới hai tay Liễu Diệp Nhi, làm cô hét thảm một tiếng rồi bị đẩy văng đi hơn mười mét.

" Diệp Nhi, rút lui!"

Đang lúc Liễu Diệp Nhi chật vật lấy lại thăng bằng, rồi hùng hổ xốc lại tinh thần như con gà chọi xù lông định trả đũa, một giọng nói kiên quyết bỗng vang lên từ trong mạng lưới tâm linh tương thông, khiến cô bất thần dừng lại. Nguyễn Thanh Lâm hình như cũng không có ý định truy kích, chỉ đứng đó nhìn cô chằm chằm. Tuy thế, một gậy vừa rồi cũng khiến cánh tay phải cảm khiên của Liễu Diệp Nhi tê dại đi không còn chút cảm giác nào, khiến cô không thể không nhìn gã đàn ông múa gậy này bằng một con mắt khác. Rõ ràng, hần có sự uy hiếp rất lớn!

-Tại sao, Trịnh Khải, anh phải tin vào em chứ..hay là..hay là anh đã.."

Liễu Diệp Nhi không cam lòng hỏi lại, song nghĩ tới đây, nét mặt cô lập tức lộ vẻ lo lắng, ý đồ trả đũa cũng sớm bay biến đi mất hết.

" Không phải..kế hoạch có chút thay đổi..Được rồi, chỉ cần nghe anh là được. Đi thôi!"

Lần này thì âm thanh truyền tới không từ mạng lưới tâm linh tương thông, mà là.. ngay sau lưng cô. Liễu Diệp Nhi lập tức quay đầu lại, khi thấy một gã đàn ông trên mặt có vết sẹo dài đang từ từ bay tới thì mới khẽ thở phào. Gã đàn ông không ngừng vũ động đôi cánh sau lưng, tới khi còn cách Liễu Diệp Nhi hơn hai chục mét, toàn thân gã từ trên xuống dưới mới chợt dừng phát lại, đến cả ngọn lửa màu đỏ rực mỹ lệ vô cùng xung quanh cũng đều dừng lại.

Đó cũng là lý do vì sao Nguyễn Thanh Lâm không thừa cơ truy kích..trong giây phút mà thân ảnh màu đỏ ấy xuất hiện, lấy đó làm trung tâm, một luồng khí thể bạo lệ không thể diễn tả nổi bùng phát như ngàn vạn mũi kim châm hướng về phía hần, khiến một kẻ đã khai mở gần 50% như hần đang trong trạng thái One Man-Army toàn thân đông cứng. Lâm thậm chí có dự cảm, chỉ cần tiến thêm một bước, nhất định hần sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục....

-Đi!

Hai mắt Trịnh Khải đỏ như máu, song lại rất bình thản, nhìn không ra chút biểu tình nào. Liễu Diệp Nhi trừng mắt nhìn Hoàng và Lâm một cái rồi thu đôi cánh sau lưng lại, lôi Mini Plane ra nhảy lên. Một nam một nữ cứ thế rời đi, trong chớp mắt đã không còn chút dấu tích.

-Catherine!

Hoàng lo lắng nhìn về trung tâm trận chiến cách đó khá xa, nếu như gã đàn ông kia còn ở đây, vậy thì cô ấy...?

-Không cần lo, em vẫn ổn..

Cũng không biết từ khi nào và bằng cách gì, một âm thanh trong trẻo dễ nghe vang lên, Catherine đã xuất hiện sau lưng hai người. Hoàng nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, thấy ngoài quần áo có đôi chút xộc xệch ra, còn đầu không có thương tích gì thì mới cất được gánh nặng trong lòng.

-Công Nương, lời của cô tôi sẽ chuyển lại cho ngài Park..chậm nhất là sáng ngày mai, chúng tôi sẽ tới hội chiến. Xin được rời đi trước, hẹn gặp lại.

Nguyễn Thanh Lâm hơi cúi đầu nhìn Cath nói rồi xoay người bước đi. Hắn cũng lôi từ trong túi trữ vật ra một chiếc Mini Plane, song còn chưa kịp khởi động thì đã bị một người xuất hiện chắn trước mặt.

-Cậu muốn gì?

Lâm nhìn Hoàng với vẻ lạnh lùng.

-Tôi có một câu hỏi.. rất mong anh có thể giải thích.

-Nói.

-Chiêu vừa rồi.. có phải là kỹ năng phát triển từ One -Man Army?

Lâm khẽ máy môi, song cũng không trả lời mà nổ máy, coi lời hắn nói như gió thoảng bên tai. Mini Plane dần dần vượt khỏi tầm mắt, Hoàng chỉ có thể thờ dài, trực giác cho hắn biết, câu trả lời nhất định là có. Nửa năm nay hắn đã khổ công vận dụng kỹ năng One Man Army của Huyết Thống Thánh Gióng trung cấp rất nhiều lần vào thực chiến song vẫn không có tác dụng gì mấy, đây lại là lĩnh vực nằm ngoài kinh nghiệm của những người trong The Hope Team, điều này làm hắn đau đầu rất lâu..bởi Hoàng tin rằng, kỹ năng tốn những mấy mươi ngàn điểm để trao đổi ở khu trao đổi của thần linh nhất định không thể là vô ích. Cũng giống như kỹ năng ăn khắc nhập khắc xuất của Magic Bamboo vậy, có lẽ hắn còn thiếu thứ gì đó..

Hoàng biết, trước mắt hắn còn rất nhiều chuyện phải làm..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 11: Năm Bắt Thế Cuộc.

-Anh làm gì vậy?

-Đội trưởng không thấy sao mà còn hỏi?

Phía dưới mặt đất, cách nơi VND Team vừa bay đi không xa, một gã đàn ông thô kệch đeo kính đang đứng dùng ống nhòm chăm chú theo dõi động tĩnh trên cao, hai đầu lông mày nhăn tít lại.

-Là anh, có đúng không?

Người đàn ông đeo kính hơi nhíu mày xoay người lại. Cô gái tóc búi hừng hỏ bước lại gần, biểu tình giận dữ. Đó là Clone Hoài My.

-Thế cô nghĩ là ai làm? Clone Bình hừ một tiếng:- Tiếc là bọn chúng đã thoát được rồi..cũng tại đám người Rec vô dụng..nếu như hỏa lực mạnh hơn chút nữa, thử xem vòng cổ long tinh có cứu nổi mạng chúng không. May mắn, may mắn không đứng về phía chúng ta! Ôi...

-Anh còn ở đây nói mấy lời đó? Anh có biết là Tuyệt vẫn còn ở trên đó không?

Clone Bình tròn mắt nhìn cô gái tóc búi và cũng là Clone Hoài My một lượt từ trên xuống dưới, khẽ lắc đầu:

-Đầu đội trưởng có phải là có vấn đề không vậy? Có cô ta ở đó hay không thì cũng đâu có gì quan trọng, cô ta sống hay chết thì cũng đâu liên quan gì tới chúng ta? Chỉ cần đoàn diệt được VND Team, hoàn thành nhiệm vụ chủ thần dành cho clone VND Team, chúng ta có thể trả bất cứ giá nào..

-Mà thực ra, tôi đã nghi ngờ cô ta từ đầu rồi.. Clone Bình trầm mặt chỉ tay về phía trực thăng VND Team vừa hạ xuống: - Tôi đã để ý rồi.. Clone Thư Lệ từ khi hoàn thành nhiệm vụ đến giờ vẫn không hề có liên lạc gì với chúng ta..có chăng cũng chỉ là thông qua Tuyết. Đội trưởng có thấy việc này rất bất thường không? Nếu như tôi không lầm, tình huống xấu nhất có lẽ đã xảy ra với chúng ta, đó là Clone Tuyết đã không còn là clone Tuyết nữa, nói cách khác, cô ta rất có thể đã bị thay thế...

-Nếu như giả thuyết này là đúng..chúng ta đã và đang gặp phải vấn đề rất lớn..

Bình nói tới đây thì chợt rung mình, trong một khoảnh khắc, siêu trực giác trung cấp trong cơ thể nháy mắt tự phát động, bản năng sinh tồn cũng theo đó mà khai mở..thế nhưng tất cả đều đã muộn mất một bước. Phía sau, clone Hoài My sắc mặt lạnh lùng, Ánh Bạc đã xuất hiện trong tay, hơn nữa còn cảm ngập vào vị trí trái tim hân...

-Cô...mày cũng là..chết tiệt ! Đáng ra tao phải nghĩ ra từ đầu mới phải..

Clone Bình còn chưa kịp nói hết câu, Hoài My đã áp sát tới, chân phải đá mạnh vào xương bánh chè, một tay tóm lấy bả vai hân bóp mạnh. Một cảm giác đau thấu tim gan dậy lên, nhưng nhanh chóng bị bản năng sinh tồn che lấp, Clone Bình bất chấp chân phải đã tàn phế, tay phải giơ lên cắn răng vỗ mạnh vào ngực Hoài My, một quả cầu lửa to bằng quả bóng bắt đầu thiêu đốt cơ thể cô, thế nhưng bị Hoài My dùng nội lực trung hòa hoàn toàn. Hân liền chớp cơ hội cơ chân chạy đi, Hoài My định đuổi theo, song một lớp khí lạnh bỗng truyền lên từ mặt đất khiến cô khẽ rung mình ớn lạnh. Hoài My kinh ngạc nhìn xuống, hai chân của cô đang bị đóng băng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường!

-Tế bào hấp thụ nhiệt sơ cấp(heated absorption cells) đây đúng không? Xem ra.. tên đeo kính này cũng không có gạt mình. Chỉ có điều..muốn chạy ư? Không được đâu...!

Hoài My phản ứng cũng rất nhanh, chỉ thấy sâu trong hai mắt cô, một tia chớp nhất thời cháy bùng lên, nội lực nhanh chóng phá tan lớp băng kết dưới chân. Tiếp đó hai tay Hoài my chụm lại, một quả cầu năng lượng rất nhanh xuất hiện trong lòng bàn tay, không ngừng lớn thêm, rất nhanh đã lớn bằng quả bóng. Hoài My hai mắt sáng rực như ngọn đuốc, theo một tiếng gầm nhẹ, Qigong Cannon đã như một viên pháo sáng bắn ra khỏi nòng, lao thẳng về phía Clone Bình đang chật vật chạy trốn...

Clone Bình vốn đã bị thương ở chân, tốc độ chậm xuống rất nhiều, Qigong Cannon lại là thứ vũ khí có tốc độ số một trong tất cả các kỹ năng có thể dùng điểm để hoán đổi trong thế giới luân hồi, mặc dù siêu trực giác trung cấp liên tục truyền dự cảm nguy hiểm đến đại não, thế nhưng trong tình trạng tổ chất thân thể không theo kịp đầu óc, hân cũng chỉ có thể giương cặp mắt bất lực mà nhìn tia sáng chói mắt kia xuyên qua cơ thể, để lại một lỗ hổng to bằng quả bóng trên ngực trái...

Hoài My chậm rãi tiến tới nơi clone Bình đang ngã ngoài, chỉ thấy gã trung niên thô kệch đeo kính nằm trên đất vẫn không ngừng gầy dựa, đáng vẻ rất không cam lòng, nở nụ cười yếu ớt:

-..Sai lầm.. ha ha..không trách được... bây giờ nghĩ lại..ngay từ lúc đánh cược vào clone Thư Lệ.. là ta đã sai lầm thật rồi...

Hoài My nhú mày, nhìn gã đàn ông đang hấp hối, khẽ lắc đầu:

-Biết rồi thì chết đi!

-Cô..

Một chân giẫm nát ngực đối phương, mắt thấy gã đàn ông đeo kính đã đình chỉ gầy dựa, Hoài My mới thở hắt ra một hơi. Cô lập tức lúi búi đem trong người ra, nói máy..

-Sao rồi?

-“Vẫn ổn. Bên đó thế nào rồi?”

-Đã xong..

Hoài My nói tới đây thì ngưng, vì đằng xa, có một bóng người đang tiến đến, là một người đàn ông, một người rất quen thuộc với cô...

-Được, giải quyết hết bọn chúng đi ! Từ trong ống nghe, giọng Tuyết vang lên đầy quyết đoán: -À không, nếu được..hãy để lại Clone Thắng, tôi còn có chuyện muốn hỏi chúng..thế nhé. Tiếp đó, điện thoại liền ngắt.

Tronh khi Hoài My đang một mình tả xung hữu đột thì lúc này, VND Team đang ở một ngã tư vắng lặng phía tây thành phố, đây là kết quả của hơn bốn tiếng đồng hồ đánh giết mở đường máu, Lập, Bình, Thắng và Tuyết, mỗi người đều đã giết ít nhất là bảy đến tám chục con zombie, ngay cả cô gái tên Hương kia cũng đã dần quen với tình cảnh mới, hai tay hai súng, giết zombie như một chiến binh thực thụ. Điều ngoài dự đoán là cô gái này tự nhiên lại có tài bắn súng, mặc dù mới chỉ được nhận chúc phúc của thần linh, còn chưa hoàn toàn nắm giữ và điều khiển được lượng % khai mở của bản , song mỗi phát súng của cô đều rất chuẩn xác ghim vào đầu bọn zombie, điều này đã gây sự bất ngờ cùng hứng thú lớn của các thành viên trong VND đội.

Tuyệt thậm chí còn dự tính, chỉ cần lần này sống sót trở về, nhất định sẽ bồi dưỡng Hương về mặt này, từ từ trở thành một lính bắn tỉa cứng trong đội.

Nói ra thì dài, sau khi ăn liền mấy phát pháo oanh kích, trực thăng chở VND Team như điều đứt dây hạ xuống, mặc dù cuối cùng tất cả đều an toàn vô sự, thế nhưng vòng cổ long tinh của Tuyệt đã gần như hết “đất”, điều này làm cho Tuyệt đau như cắt từng khúc ruột, bởi thứ này dù gì cũng ngón những 6000 điểm thưởng, mặc dù là lấy từ quỹ đội, thế nhưng vừa ra trận đã tổn thất lớn như vậy thì quả là một sự đã kích rất lớn vào lòng tự tin của cô. Sau khi tiếp đất, rồi mất hơn bốn tiếng đồng hồ mới trật trật cắt đuôi được lũ zombie, lúc này họ đang ở một vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố khá xa, trời lại gần tối nên cả đội kiếm đại một khách sạn không người coi được ghé vào nghỉ ngơi. Nơi đây dân cư đã di tản hoặc biến thành zombie gần hết, cơ hồ là bỏ hoang.

Tuyệt nhìn mọi người, điềm đạm nói:

- Tuy có chút chuyện xảy ra ngoài dự kiến, song bây giờ gần như mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo của nó. Ít nhất thì hiện tại chúng ta..cũng không cần phải lo đối phó với lũ clone nữa.

Đúng như vậy, hiện tại bọn họ đã không phải lo việc đối phó với lũ clone, trong Recreator thì đã coi như là hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ chỉ cần tìm Craig đưa ra khỏi thành phố là xong. Cơ bản là như vậy, nếu như.....

-Được rồi, Thắng, giết cô ta đi được rồi.

Thắng chỉ vào cô gái bị trói hãy còn đang mê man. Đó chính là Thư Lệ, không, chính xác là clone Thư Lệ.

-Cái gì? Thắng giết này mình?- Chị nói gì thế? Giết ai cơ?

-Không giết thì để làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn vác đồng thịt này trên lưng cho tới khi trở về không gian chủ thần chắc?

-Đây..đây không phải chị Thư Lệ sao? Không phải mấy người nói chị ấy bị trọng thương ư? Thắng trợn mắt hỏi lại.

Đối mặt với ánh mắt hồ nghi của Lập và Thắng, Bình khẽ quay sang nhìn Tuyệt, sau đó gãi đầu cười:

-Hà hà...xin lỗi vì đã giấu mọi người..thôi được, dù gì thì chúng ta cũng đã tạm thời an toàn, coi như nghỉ xả hơi một chút vậy.

-chuyện là thế này..

Chuyện khởi nguồn từ khi Thư Lệ bị Hồ Kỳ bắt cóc. Lúc đó, sau khi nhận được nhiệm vụ ẩn từ chủ thần, Bình đã gặp riêng Tuyệt và bàn luận về nhận định của mình. Lúc đầu, cả hai cũng không tin tưởng lắm vào suy đoán rằng thế giới nhiệm vụ lần này là Recreator, bởi xét cả bối cảnh lẫn diễn biến đều hoàn toàn khác một trời một vực so với trong phim. Phải mãi tới khi Tuyệt tình cờ xem được một đoạn tin tức trên radio phóng thanh liên quan đến nhà khoa học Trace, kết hợp với câu nói ám chỉ của Hồ Kỳ, sự hồ nghi ngờ ấy mới hoàn toàn chuyển thành chắc chắn.

Tất nhiên, lúc ấy cả hai người đã biết mình phải làm gì. Đầu tiên đặt ám hiệu cho các thành viên trong đội để tránh bị lũ clone trà trộn, rồi... Thư Lệ trở về. Tất nhiên, là một thành viên trong đội, cô không thể nằm tránh khỏi sự hoài nghi. Và đúng như những gì xấu nhất, đây không phải là Thư Lệ, hoặc ít ra cũng không phải là Thư Lệ của VND Team..

-Khoan đã.. Thắng xen vào:-Làm sao có thể phân biệt được? Rõ ràng việc đặt ám hiệu là sau khi chị Thư Lệ trở về..lúc đó em cũng chẳng thấy cô ấy có chỗ nào bất thường cả. Vậy tại sao hai người lại khẳng định được đó là clone của chị ấy?

-..Lúc đó tôi cũng không dám chắc cho lắm, nhưng thực ra việc này muốn xác định cũng đơn giản. Chỉ cần tới hôm đó không có việc gì xảy ra là được. Thế nhưng cũng chỉ vì hai chữ nôn nóng, đúng, quá nôn nóng... đó là nguyên nhân khiến chúng thất bại nhanh chóng đến vậy.

-Nhiều chuyện, tôi chỉ cần hỏi một câu là biết rồi.

Tuyệt bĩu môi.

-Nôn nóng?

Bình gật đầu.

-Đúng. Mà thực ra vào vị trí của bọn chúng, việc nôn nóng cũng là khó tránh khỏi. Chúng chỉ có thời hạn mười ngày để thay thế vị trí của chúng ta, còn chúng ta thì chỉ cần sống sót qua mười ngày là đủ. Người nôn nóng rõ ràng không phải là chúng ta. Vì thế..chúng buộc phải đẩy cao tốc độ, hạ thủ ngay khi có cơ hội. Việc Thư Lệ mất tích rõ ràng là cơ hội ngàn năm có một. Nhắc mới nhớ, mãi tới tận bây giờ mà vẫn chưa thấy Thư Lệ thật hồi âm, tôi lo rằng.. cô ấy đã lành ít dữ nhiều...

-Được rồi, nói tiếp đi, vậy..anh đã không chế clone Thư Lệ ngay trong đêm cô ta trở về? Chứ không phải là Thư Lệ bị đột phát bệnh như đã nói với chúng tôi? Lập cắt lời.

-Đúng, tôi bịa ra lý do chủ yếu là để tránh lũ clone nghi ngờ mà thôi..bởi vì hành động tiếp theo của chúng tôi tương đối nguy hiểm, nếu có bất kỳ sơ suất nào thì sẽ phải lập tức trả giá bằng mạng sống.

- Ý cậu là..

- Tôi hôm đó, sau khi xác định Thư Lệ đó là giả mạo...tôi đã mai phục trong phòng Tuyết. Dù gì thì trước đó khi có mặt cô ta, chúng ta cũng đã bàn rằng, đêm đó sẽ là đêm cuối chúng ta ở lại đây, hôm sau sẽ cướp trực thăng và tìm Craig..thế nên nếu như có một cơ hội cho bọn chúng, vậy thì chỉ có thể là đêm đó! Cho dù cô ta không ra tay, tôi cũng sẽ chế trụ cô ta. Có một con dao lúc nào cũng chực đâm sau lưng mình quả thực không dễ chịu chút nào! Bữa tối hôm đó, tôi đã cẩn thận cho thuốc gây tê vào cả thức ăn lẫn nước uống của cô ta. Thứ này là hàng đặc biệt của tôi, có tác dụng hạn chế thực lực những người chưa khai mở bản năng thích nghi (khai mở dưới 40%)trở xuống. Và...sự việc thậm chí còn tiến triển ngoài mong đợi của chúng tôi, khi màn đêm buông xuống không lâu, cô ta đã vội vã hành động rồi.

-Chuyện tiếp theo thì các cậu chắc cũng đoán được ra rồi..tôi chế trụ cô ta. Thế nhưng việc sau đó..thì đúng là ngoài ý muốn của tôi và Tuyết. Cũng nhờ có việc đó mà chúng ta mới có thể triệt hạ lũ clone sớm như vậy. Chỉ vón vẹn có ba ngày.. Có thể nói, vận may đã mỉm cười với chúng ta.

-Mau nói tiếp đi, còn câu giờ nữa. Thăng lộ về sót ruột.

- Chuyện ngoài ý muốn đó.. là một cú điện thoại, của clone Tuyết gọi tới. Tôi lập tức uy hiếp Clone Thư Lệ, hẹn gặp cô ta ở khu đất trống sau nhà, nói rằng nhiệm vụ đã hoàn thành..hóa ra mục đích của chúng là thay thế Tuyết bằng clone ngay trong đêm, dựa vào sự tin tưởng của Hoài My với cô ấy để nhanh chóng giăng bẫy triệt hạ từng người. Thế nhưng, đúng là gây ông đập lưng ông, clone Tuyết không hiểu đã bị chủ thần “ngu hóa” quá nhiều so với bản chính, hoặc là quá tin vào trí thông minh của mình nên không hoài nghi chút nào mà tới chỗ hẹn. Thế là hai chúng tôi đã khiến chúng phải lâm vào cảnh..gây ông đập lưng ông! Đúng như trailer của Recreitor 2012: “You Will Be Replace.” Bất quá, là ai bị Replace thì..chưa biết.

-..Vậy ra, Tuyết hôm qua cứ thỉnh thoảng lại ra ngoài là để..là để liên hệ với bọn chúng? Thăng nghe tới đây thì bừng tỉnh- Thế nhưng, vậy còn Hoài My, cô ấy tách nhóm ra, chẳng lẽ cũng là để..

-Đúng vậy. Sau đó, Tuyết đã tìm cơ hội để Hoài My cũng “tiến vào” Clone VND Team. Vì vấn đề an toàn mà..Vốn dĩ để đảm bảo, kế hoạch này chỉ có ba người biết, đó là tôi, Hoài My và Tuyết. Sau khi “hòa nhập” với clone VND Team, chúng tôi đã từ miệng chúng biết rất nhiều chuyện..ít ra thì cũng giải thích được sự khó hiểu từ trước tới giờ về bối cảnh nhiệm vụ lần này.

-Anh có thể nói rõ hơn không? Cô gái tên Hương hỏi.

-Đây là thế giới phim Recreator, điều này là sự thật 100%. Tuyết nói- Thế nhưng chắc mọi người vẫn thắc mắc không hiểu lũ clone đó ở đâu ra, có phải không? Thực sự thì tôi cũng chỉ mới biết ngày hôm qua thôi..đại khái là cốt truyện của chủ thần đã phát triển quá xa so với kịch bản gốc. So với trong phim gốc, hiện tượng nhân bản mới chỉ xuất hiện gói gọn trong đảo Brewter, với một đôi vợ chồng bản địa và ba người Craig, Trace, Derek mà thôi, song ở đây thì hoàn toàn khác. Trong bộ phim của chúng ta, thí nghiệm nhân bản không những đã bị lấy lan vi rộng trên địa bàn nước Mỹ, mà còn bị nguyên một tổ chức phi chính phủ thao túng..

-Mấy người clone gọi tên tổ chức này là "Rec", tổ chức này đã khai quật được toàn bộ công trình nghiên cứu của tiến sĩ Tracey, và vận dụng việc này vào những mưu tính của riêng mình. Thậm chí, sự tồn tại của Rec đã vượt khỏi tầm kiểm soát của chính phủ Mỹ. Những con quái vật nửa người nửa ngợm mà chúng ta gặp đầy rẫy trong thành phố này không phải là zombie, chúng chính là những mẫu vật thí nghiệm thất bại của Rec, những mẫu vật bị vứt đi vô cùng nguy hiểm.

-Vậy thì..bây giờ tính sao với cô ta? Thăng nhìn clone Thư Lệ vẫn đang hôn mê bất tỉnh trên ghế sofa hỏi.

-Tùy cậu thôi, sở dĩ tôi giữ mạng cho nó là vì sợ lũ clone thấy thiếu người sẽ sinh nghi..bây giờ thì.. Tuyết nhún vai nói.

-Vậy thì những kẻ vừa mới tập kích chúng ta là ai? Là bọn chúng sao? Lập hỏi.

Bình nghe vậy thì khẽ cười trộm, còn sắc mặt Tuyết nhất thời trở nên rất khó coi, hằm hừ mấy tiếng không đáp. Thăng thấy bầu không khí có phần khàn trương thì cố nặn ra nụ cười, đoạn quay sang anh chàng ngoại quốc đang chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì bên cạnh:

-Vậy..tiếp theo làm thế nào đây? Leonard, từ đây cách chỗ mà anh chỉ thì còn bao xa nữa?

-Có lẽ khoảng 8 tới 10 cây số nữa thôi. Leonard sợ hãi đáp:- Tôi chỉ biết đến thế, hơn nữa, đây là Tracey lần gặp mặt cuối cùng bảo với tôi, tôi cũng không chắc..cô ấy đã rời khỏi chỗ đây hay là chưa.

- Em vẫn rất lo cho chị Thư Lệ, đã một ngày hai đêm rồi..không hề thấy chị ấy liên lạc trở về..hay là đã xảy ra chuyện? Thăng nói tiếp.

- Có lẽ là bộ đàm bị mất, hoặc là một lý do nào đó, cũng có thể là.. Bình khẽ thở dài- Tôi đã nhờ người tin cậy ở lại nơi ở cũ của chúng ta để chờ tin của cô ấy, một khi cô ấy quay lại đó thì chúng ta sẽ nhận được tin tức ngay. Mong rằng..cô ấy vẫn bình an. Chết tiệt, phải chi có thành viên đủ khả năng chịu cường hóa tinh thần lực trong đội thì tốt! ...Cũng không cần phải phiền hà đến vậy.

-...Vậy bây giờ chúng ta đi luôn hay là chờ Hoài My về hội quân? Lập hỏi.

- Bây giờ....

Tuyết gõ gõ trán, cô có vẻ như đang nóng lòng suy nghĩ chuyện gì đó, song vẫn nhất mực không nói ra. Mấy người còn lại cũng yên lặng nhắm mắt dưỡng thần. Mấy tiếng đồng hồ liên tục chiến đấu với cường độ cao, bọn họ cũng mệt mỏi lắm rồi.

- Trước hết cứ nghỉ ngơi một thời gian đã. Cũng không có gì phải vội.

Lập đứng dậy nói, sau đó bước ra khỏi phòng. Cũng không có ai phản đối, đây đúng là điều mà những người còn lại đều mong muốn.

- Được.

Thằng bé xóc clone Thư Lệ đang bất tỉnh nhân sự đẩy cửa bước theo, Hương cũng bỏ đi, rất nhanh, căn phòng chỉ còn lại Bình và Tuyết.

- ...Anh nghĩ, kế hoạch này có bao nhiêu % là thành công?

Tuyết cất tiếng hỏi, phá tan bầu không khí trầm lắng. Bình đảo mắt suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Việc này ư...rất khó! Đầu tiên, chúng ta phải xác định vị trí tổng bộ tổ chức Rec, thông tin bên trong như thế nào, tài lực ra sao, có nguy hiểm không? Hợp tác với họ cũng như là chơi với lửa.. với thực lực của VND hiện giờ, nếu có bất kỳ sơ hở nào thì cái nhận được chắc chắn là.. đoàn diệt. So ra, việc tìm Craig rồi hộ tống ra khỏi thành phố, sau đó kiếm một nơi an toàn giữ mạng hay nương tựa vào một thế lực nào đó vẫn thực tế hơn. Mặc dù không biết cô có dự định gì nhưng kế hoạch này..tôi phản đối!

Tuyết cũng không nói gì, chỉ khẽ gật gù:

- Đúng là có chút điên rồ.. thế nhưng thực sự là tôi cũng không còn có cách nào khác. Ngay từ khi bước chân vào cái thế giới này, quyền quyết định sống chết đã không còn nằm trong tay chúng ta nữa rồi. Sau khi nghe những gì anh phân tích hôm qua, tôi có thể chắc chắn một sự thật rằng, sức mạnh của chúng ta..chẳng là gì so với ba trong bốn tiểu đội còn lại cả. Lại thêm một điều nữa, chắc anh cũng biết đây, Không phải thành viên trong tiểu đội luân hồi nào cũng là người tốt, thực tế có lẽ là ngược lại, đây một người vào hoàn cảnh giết chóc đầy máu tanh như vậy, không ngừng mạnh lên, không ngừng có được sức mạnh, trí tuệ, kỹ năng cùng tri thức vượt xa người bình thường, người đó dù thế nào đi nữa cũng sẽ thay đổi. Như tôi đây là một ví dụ...cái đó gọi là đứng trước lợi ích cao nhất, bất cứ thứ gì cũng có thể đánh đổi!

- Trong tình huống ở thế yếu tuyệt đối như vậy, tôi sinh mạng bản thân cũng không sao nắm giữ được.. vậy thì chúng ta chẳng còn cách nào khác ngoài tìm vật bảo hộ cho bản thân mình. Đã không thể dùng thực lực để giành lấy tiếng nói, vậy thì chúng ta phải có thứ khác, một thứ đủ để uy hiếp bọn họ. Đây là chưa kể, chúng ta còn có trong tay tin tức đó...anh hiểu ý tôi chứ?

- Về chuyện này thì tôi cũng có một vài phương án- Bình vừa bốp bốp trán vừa nói: - Thế nhưng khả năng thành công không cao.. chúng ta dù gì cũng chỉ mới tới đây được vài ngày, thực sự vẫn chẳng biết gì về thế giới này, tôi cây xăng gần nhất cũng chẳng rõ chứ đừng nói là tìm cách liên lạc được với tổ chức Rec. Hơn nữa, chúng ta có gì để ra giá với bọn họ?

- Tìm thì đơn giản..đó là một trong những lý do tôi lưu lại tính mạng của lũ clone đó. Còn vật trao đổi thì..

Tuyết nói tới đây thì cả người chúi xuống, căn phòng bọn họ đang ở bỗng rung lên bần bật. Bình vội vã chạy tới cửa sổ nhìn xuống, không nhìn thì thôi, chỉ mới nhìn thôi mà sắc mặt hần đã tái mét lại.

-Zombie à?

Tuyết tóm lấy một góc bàn đứng dậy hỏi.

-Không xong rồi!

Cửa phòng bị đá mạnh, Lập hét hải chạy vào nói lớn:

- Rời khỏi đây thôi!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 12: Độ Khó Tăng Nhẹ Và...rihanna Cầu Cứu(1)

-Khôn kiếp! Sao chúng lại đến đông thế không biết?

Chiếc xe tải càn lên xác lũ zombie, không ngừng tiến về phía trước, dọc đường mọi người cũng nhìn thấy vô số zombie đang lê lét. Bất quá, lũ zombie này hình như bị mù, khi nghe tiếng xe tải âm âm chạy qua, chúng tựa hồ cũng không cảm thấy hứng thú, cứ thế, bóng dáng phố Halass đã dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Trông thấy vậy, mấy người Lập và Thắng cũng không khỏi lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm. Nói gì thì nói, không phải chiến đấu là tốt nhất, cũng chẳng cần quan tâm vì sao lũ zombie đó lại bỏ qua cho bọn họ...từ khi xông ra khỏi khách sạn, bọn họ cũng đã giết chóc chán chê rồi, thật sự là không muốn dây dưa với một con zombie nào nữa.

-Đúng là không phải người mà.. Lập nhổ một ngụm nước bọt- Chẳng lẽ là chủ thần nâng độ khó? Mấy ngày trước lũ zombie đó cũng đâu có lợi hại như vậy? Hắn vừa nói vừa nhớ tới con quái vật ban nãy, đó là một con zombie cao hơn ba mét, mặc dù hình dáng cơ bản vẫn là của con người, thế nhưng trên người nó đã không chỉ thuần túy là cơ bắp bình thường, mà còn có thêm một lớp giáp vảy màu đen. Không những vậy, lực công kích cũng tăng lên rất nhiều. Mặc dù cuối cùng vẫn giải quyết được con quái vật đó, thế nhưng hắn cũng mất rất nhiều sức lực, không còn cái tư thế "cày diêm" của hai ngày trước nữa.

-Có lẽ là vậy... Bình lấy tay lau vết máu đã khô trên má, gật đầu:- Tình hình bây giờ..đúng là chả giống một nhiệm vụ có độ khó 7* chút nào! Chẳng lẽ vì thực lực các đoàn đội tham gia quá mạnh nên chủ thần không ngừng gia tăng độ khó ? Đêch, đúng là không công bằng mà!

Trong lúc nói chuyện, hai bên đường đã bớt dần bóng zombie, dần dần xuất hiện cửa hàng hoặc nhà dân, chiếc xe lại chạy thêm một lúc, tiếp đó, Lập theo hướng dẫn của Leonard từ từ dừng lại. Quả nhiên, đúng như lời hắn nói, sau ngã tư xuất hiện một tòa giáo đường rất lớn, nhìn qua thì nơi này là chỗ còn nguyên vẹn nhất so với những nơi họ từng đi qua, không kể trong khu phòng thủ. Đây là chưa kể tới lớp hàng rào cao lớn chắn bên ngoài, xem ra nơi này vẫn chưa bị zombie hóa.

-Đây là nơi Tracy nói với anh sao?

Leonard gật đầu.

-Bây giờ thế nào đây? Thăng hỏi.

- Còn thế nào nữa, tất nhiên là vào coi sao rồi. Mọi người cẩn thận...

Nói đoạn, Tuyệt bước ra ngoài trước, cầm súng đại liên cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này, Clone Thư Lệ đã bị Thăng tiện đường vứt vào trong miệng đồng zombie, sinh tử ra sao thì không cần nói nữa, cả sáu người tụ lại một chỗ rồi cẩn thận tiến vào trong giáo đường. Nơi này nhìn bên ngoài cũng rất bình thường, cửa kính xung quanh vẫn còn nguyên vẹn, chỗ ngồi, giá nến cũng không bị đập phá, chỉ có ánh nến không ngừng lập lòe làm không khí có phần ma quái.

Mọi người im lặng mà bước vào trong giáo đường, bên trong tối om, trần nhà đầy mạng nhện, xem ra không có chút dấu hiệu nào của sự sống. Đúng lúc này, Bình đang đi ở cuối hàng bỗng rùng mình, hắn nhẹ giọng:

-Cẩn thận..tôi cảm giác rằng ở đây có thứ gì đó..thế nào nhỉ, nói chung là nguy hiểm. Tốt nhất là..chúng ta nên trở ra thì tốt hơn!

-Đã đến đây rồi, sao có thể tay không mà về? Lập nhủ mảy gạt đi, đoạn quay sang nhìn anh chàng ngoại quốc:- Tracy đâu?

-Làm sao tôi biết được chứ.. Leonard cười khổ:- Cô ấy nói rằng giáo đường này có một tầng hầm vô cùng kiên cố và bí mật..nếu không có gì ngoài ý muốn, cô ấy và Craig nhất định vẫn sẽ trốn ở chỗ này mới phải. ừm, ngoài ra, cũng có thể hai người họ đã bị lũ zombie..

-Chủ thần sẽ không đưa ra một nhiệm vụ không thể hoàn thành đâu. Vì vậy, craig chắc chắn vẫn còn sống. Bình lẩm bẩm.

-Vậy tầng hầm bí mật đó ở đâu?

Lập vừa mới dứt lời, từ trên tầng hai, một ngọn đèn bất ngờ chiếu xuống, làm cả sáu người đều bị dọa đến phát sợ, lập tức lùi vũ khí ra phòng vệ, bầu không khí nhất thời vô cùng khẩn trương, cho đến khi nhận ra người đang bước xuống cầu thang là một gã đàn ông, nhìn bề ngoài không có vẻ gì là vật thí nghiệm thất bại(gọi là zombie luôn cho gọn) thì tâm tình mới dần dần thả lỏng.

- Các người là ai?

Đi xuống là một gã người Mỹ râu ria xồm xoàm mặc áo khoác da màu đen, tay cầm một khẩu tiểu liên, dáng vẻ rất cẩn trọng, giống như chỉ cần thấy mấy người bọn họ có cử động gì khác thường là sẽ lập tức nổ súng.

Leonard vội vàng đứng ra nói:

- Joe, là tôi đây, Leonard đây. Là cậu đấy ư?

Gã người mỹ râu ria khi thấy Leonard trong đám người thì biểu tình mới có chút hòa hoãn , song hắn vẫn không hạ súng xuống.

-Leonard? Cậu sao cũng ở chỗ này? Rõ ràng cậu ở cách đây rất xa cơ mà?

-Tôi có việc nên phải quay lại. Leonard nói:- Hạ súng xuống đi, bọn họ đều là bạn..

Gã người Mỹ nhủ mảy, hết nâng súng lên rồi lại đặt súng xuống, dường như đang rất khó nghĩ, phải mất một lúc sau, hắn tựa như đã làm ra quyết định, hạ súng xuống rồi hất mặt lên nói:

-Đi lên đây đi, ở chỗ này nói chuyện không tiện...

Sáu người nổi bước lên trên cầu thang. Lên tới tầng ba, bọn họ thấy có hai nam một nữ nữa. Ba người này khi thấy gã người Mỹ dắt thêm một nhóm đồng người nữa đi lên thì sắc mặt vụt biến đổi, vội vã đứng dậy.

-Đừng lo.

Gã người Mỹ tên Joe khẽ nháy mắt ra hiệu không có chuyện gì, lúc này ba người kia mới bình tĩnh lại. Mười người ngồi quây quần trên tầng ba, bắt đầu nói chuyện làm quen. Hồi ra mới biết, Reinard với Joe vốn là bạn thân, mấy ngày trước, khi thảm họa zombie hoành hành, Reinard vốn là cảnh sát làm việc tại phố Holmes, sau đó tình cờ gặp mấy người VND Team rồi được cứu thoát vào khu phòng thủ, trong khi đó, Joe thì không được may mắn như vậy. Anh ta bị lũ zombie truy sát, song vốn cũng là một tay bắn lĩnh nên vẫn còn sống sót được tới giờ. Joe cũng là bạn của mấy người Tracy, Craig, gã từ hai người biết nơi này là chỗ trú ẩn tuyệt vời thì liệu mạng tìm đến, còn ba người kia có hai là bạn, một là dân chạy loạn gã kéo theo dọc đường đi.

-Tracy không có ở đây sao? Lập đi thẳng vào chủ đề chính.

Joe khẽ lắc đầu. Mấy người Tuyết nghe vậy thì không khỏi chán chường. Song họ vẫn muốn bầu vịu lấy một chút hy vọng nhỏ nhoi:

-Vậy còn Craig? Trong các bạn có ai biết tin tức của cậu ấy không?

Joe nhìn ba người còn lại, ánh mắt tất cả đều hiện vẻ mờ mịt. Mấy thành viên của VND thấy vậy thì thất vọng hẳn. Mãi một lát sau, khi không khí có phần gượng gạo, Thắng mới đứng dậy nói:

-Có thể dẫn tôi xuống hầm trú ẩn thăm thú chút không? Để xem nó có gì lợi hại mà có thể chống cự được lũ zombie khát máu ấy nào...

Joe khẽ gật đầu đứng lên dẫn đường. Bình từ khi biết mọi hy vọng tìm được Craig đều đã tan biến thì vẫn cứ ngầy người ra, hẳn không tự chủ mà nhìn theo bóng lưng của Thắng và Joe đang bước tới cầu thang, chỉ thấy trên lối đi gần đó, ngay bên cạnh trường kỷ có treo một chiếc gương đồng lớn, mà Joe khi đi qua đó thì hơi dờ người ra, như người mất hồn nhìn chăm chú vào gương không dứt..

Một tia sáng bỗng xẹt qua đầu óc Bình, hẳn vội hét lên:

-Cẩn thận!

Thắng còn chưa kịp phản ứng gì thì trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, ngực đau như dằm. Hẳn thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì một hòng súng lạnh lẽo đã nhắm trúng trán, tiếp đó là..bóp cò..

“Đoàng”

Tràng đàn đầu tiên quật ngã hẳn rơi xuống nền gạch, khi mà Joe còn đang định sấn tới, Lập đã phản ứng kịp. Chỉ thấy hắn hơi trầm mình xuống, cả người đã như một khúc gỗ lao thẳng về phía Joe lúc này hai mắt đã sáng rực, cứ thế mà lao xuống cầu thang. Rất nhanh, chỉ còn tiếng đập phá âm âm từ bên dưới truyền lên..

Cùng lúc đó, nơi mấy người Bình ngồi cũng đã xảy ra kịch biến. Chỉ thấy hai nam một nữ kia mới đầu còn có vẻ bình thường, trong chớp mắt đã trở nên điên cuồng, một kẻ ngồi gần Tuyết nhất đột nhiên ôm chầm lấy cô, cái miệng há ra cắn mạnh vào cổ..

“Bóp”

Nhìn cái đầu của con zombie vừa ôm lấy Tuyết chưa kịp làm gì đã bị một hỏa cầu của Bình thiêu cháy phừng phừng, Tuyết lúc này mới giật mình, hai tay khẽ động, khẩu tiểu liên luôn nạp đạn sẵn lập tức giương lên, nhắm thân thể con zombie trước mắt bắn loạn. Bình thấy nguy hiểm của Tuyết đã được tạm thời giải trừ thì lập tức lao tới chỗ Leonard, gã đàn ông này hiện đang bị kẹp giữa hai con zombie vừa mới phát cuồng..

Theo một cánh tay vung ra của Bình, một cột băng đột nhiên từ mặt sàn trời lên, tàn bạo cắm thẳng vào thân thể nữ zombie, chỉ thấy con zombie nữ này không ngừng giãy dụa, cặp mắt nhìn Bình đầy vẻ độc ác, lớp thịt ở da bấy nhầy liên tục rã xuống, trông cực kỳ dữ tợn..thế nhưng, con zombie này cũng chỉ tiếp tục động tác hù dọa của mình được có mấy giây, bởi sau đó liên tiếp có ba, bốn cột băng nữa từ dưới mặt sàn trời lên, chia nhỏ cơ thể nó ra làm bốn, năm khúc...

Thế nhưng ngoài dự đoán của Bình, khác với con zombie nữa kia, cột băng tạo ra bởi Tế bào Nhiệt Sơ Cấp của hắn cơ hồ như không làm gì được gã zombie nam đang ở bên cạnh Leonard, chỉ thấy tên này hơi giơ tay lên một cái, tóm lấy cột băng, tiếp đó dùng sức vặn mạnh.” Rắc”, cột băng gãy làm hai nửa, tiếp đó tên này giơ cao một nửa cột băng còn lại trong tay lên làm vũ khí, đâm mạnh vào đỉnh đầu Leonard...

Trợn mắt nhìn Leonard biến thành thi thể không đầu ngay trước mắt, Bình lập tức kéo Hương về phía mình. Hẳn không muốn vô cớ bị trừ diêm. Gã zombie giương cặp mắt khát máu nhìn hắn, bỏ cái xác còn đang quần quai của Leonard xuống mặt sàn, hai chân giẫm mạnh xuống mặt sàn, để lại mấy hố lún sâu hoắm, lao về phía hắn..

Bình lập tức cảnh giác, hai mắt thoáng chốc đã sáng rực lên, dấu hiệu cho thấy đã hoàn toàn tiến vào trạng thái khai mở bản năng sinh tồn. Thế nhưng khi nhìn vào mắt gã đàn ông đang lao đến chỗ mình, ánh mắt hắn lập tức hiện lên một tia bất ngờ cùng không thể tin..

Nói thì chậm mà diễn ra thì lại...quá nhanh, ngay khi nắm đấm của gã zombie kia đánh tới mặt, Trực giác nguy hiểm (Danger Intuition) của Bình lập tức khai mở, khiến hắn vô thức tránh né liền một mạch những nắm, sáu cú đấm và đá liên tiếp của đối phương, phản ứng vô cùng mau lẹ, không hề có một động tác thừa, cứ như hắn đã sớm biết trước tiếp theo đối phương sẽ hành động ra sao, như thế nào vậy. Điều này hoàn toàn vượt qua phạm trù trực giác chiến đấu nguyên thủy thông thường của bản năng sinh tồn, nếu có thể, vậy thì tuyệt đối chỉ có thể ở kẻ đã khai mở % cao hơn hẳn rất nhiều, ít nhất là đã khai mở Bản Năng Thích Nghi!

Tất nhiên, phòng thủ mà không có tấn công thì sớm muộn cũng sẽ chuốc lấy thất bại. Chỉ thấy hai mắt Bình loáng một cái đã trở nên băng lãnh, tiếp đó, cánh tay phải của hắn dùng lực nhanh như chớp bắt lấy cổ tay của đối phương. từ cổ tay của gã zombie, một lớp băng mỏng xuất hiện, thoáng cái đã khiến nửa cánh tay gã đông cứng lại. Tiếp đó, bàn tay trái rắn chắc của Bình lại đột ngột chuyển sang màu đỏ, giống như cục than hồng dán chặt vào lồng ngực đối phương, bóp mạnh. Hơi nóng xâm thực cánh tay bị đóng băng, hai thái cực đối chọi lẫn nhau khiến chỉ cần hơi vận động mạnh một cái, cánh tay phải của gã zombie đã rắc một tiếng gãy rời.

Mất thấy tốc độ xâm thực vẫn không ngừng ăn sâu, gã zombie gầm lên một tiếng, không ngờ lại dứt khoát xé toạc một bên vai, tiếp đó bất kể sống chết, hùng hổ lao tới ôm lấy Bình. Khi bị móng vuốt sắc nhọn của hắn cắm ngập vào lưng, Bình liền bị dọa sợ, mặt tái mét đá vào ngực zombie, mượn lực lui về phía sau. Con zombie vẫn tiếp tục chồm người lên, thế nhưng nửa đường “xoẹt” một tiếng, một chiếc rìu chiến không lồ lia qua, cắt lia hông của nó. “Bịch”, con quái vật chia làm hai nửa ngã xuống, mặc dù vậy, hai tay nó vẫn bò rất nhanh trên mặt đất, dường như không hề cảm thấy đau đớn, cái miệng đầy nước dãi tiến về phía Bình...

“Bốp”

Sử dụng một lúc ba hỏa cầu thiêu nửa thân trên của con quái vật khiến nó chỉ có thể giũ đau đớn trên nền nhà, Bình đứng tại chỗ thờ hồng hộc. Tiếp đó, Hương dùng súng không ngừng bắn vào con quái vật.

Bình nhìn qua Thắng rồi hỏi:

-Không sao chứ?

Thắng nhe răng cười, một tay xé rách áo sơ mi, lộ ra lớp Vie Suit bên trong. Bình khẽ gật đầu, hai người lập tức kéo xuống lầu. Lúc này, tiếng đập phá âm âm bên dưới đã ngừng hẳn...

-...xong rồi sao?

Bình và Thắng nhìn quanh quất dưới lầu hai, chỉ thấy nơi đây đã sớm thành một đồng đồ nát, thế cũng biết trận chiến của Lập cũng chẳng dễ dàng chút nào. Tuyết và Hương lúc này cũng đã chạy xuống, khi thấy hai người Thắng và Bình đang đứng ngẩn ra thì hỏi:

-Lập đâu?

Lúc hai người Tuyết và Hương chạy tới nơi, trận chiến đã kết thúc..chiến trường lúc này không ngờ đã xuống tận tầng trệt, Lập lúc này cả người toi tã đứng giữa đồng gạch vụn, tay cầm một bắp đùi sần sùi không rõ là của ai, má có vài vết xước rớm máu, bắp tay phải cũng bị rạch một đường, máu không ngừng rỉ xuống. Trông gã lúc này thật chẳng khác gì mấy tên giết người man rợ thường thấy trong các bộ phim kinh dị bom tấn mỗi kỳ Giáng Sinh.

-Anh không sao chứ?

Thắng và Bình bước tới, cất giọng hỏi. Lập lấy tay quạt vết máu trên má, bất quá lại càng làm nó lan rộng hơn thêm, lắc đầu nói:

-Không sao.

-..Vừa rồi thật quá nguy hiểm. Nhưng kể ra cũng lạ, tại sao bọn chúng lại đột nhiên biến thành zombie? Lúc trước trông mấy người đó vẫn có vẻ bình thường mà. Tuyết thì thảo.

-Tôi cũng không biết nữa. Bình thờ hất ra một hơi:- Nếu không phải đột nhiên nhớ tới đặc điểm nổi bật nhất của lũ clone trong The Recreator.. có lẽ chúng ta sẽ có người phải mất mạng ở đây cũng nên.

Thắng cũng lấp bắp:

-May..may thật, nếu lúc đó không có anh Lập lao tới kịp thời, có lẽ em đã...

-Đặc điểm nổi bật? Có phải là thích soi gương không?

Hương xen vào. Cô cũng đã từng xem Recreator 2012, là một người có trí nhớ khá tốt, cô cũng nhớ tới tình tiết này, lũ clone được nhân bản không hiểu sao đều có chung một đặc điểm: thất thần trước những đồ vật có thể phản chiếu được dung mạo mình, ví dụ như gương, mặt nước...chính nhờ lợi dụng triệt để đặc điểm này, ba nhân vật chính trong phim mới có thể chiến thắng những bản sao của chính mình.

-Anh thấy...thế nào? Bình đưa mắt nhìn Lập. Hai người dường như rất ăn ý với nhau, chỉ khẽ gật đầu không nói, gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

-Chuyện gì thế? Tuyết hỏi.

Lập đưa mắt nhìn Bình. Hắn đang định nói thì bỗng nhiên, một giọng nói thanh thoát tự dưng xuất hiện trong đầu:

“Alo, tôi là Rihanna..”

Trong căn phòng với ánh đèn u ám, một cô gái mặc váy đỏ nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ, tay nâng chén rượu vang đỏ như máu, cùng màu với con

quái vật ngồi trên đùi, nó cũng có đầy đủ tứ chi như con người, so với con quái vật từng một mình tiêu diệt cả clone The Hope Team thì như một bàn thu nhỏ, có khác chăng chỉ là cái miệng đỏ lõm rộng quá mang tai như chậu máu.

Catherine nằm trong cái bóng tối đáng ghét đó. Các điểm đen lúc nhúc trước mắt cô trước khi cô chìm trong giấc ngủ, để bóng tối chiếm lấy người cô.

Trên bàn ăn, con quái vật nhỏ lúc này đang không ngừng dùng tay rút thứ đồ ăn ưa thích của mình, đó là một vật hình tròn nhão nhoẹt nhìn không rõ hình thù nằm gọn lỏn trong chiếc đĩa sứ đáy sâu. Nó bò trên bàn, lê đôi cánh phía sau như tấm áo choàng, dùng cái vòi sắc bén xuyên thủng vào chiếc đĩa. Lần hồi, đôi cánh gãy đứt của nó dần dần được bơm đầy máu và không khí, nhưng chúng vẫn còn bị xếp dính ở sau lưng con vật. Nó âm thầm hút hết “mật”, những tiếng kêu xào xạc vang lên cùng với những cử chỉ âu yếm chết chóc.

-Cạch!

Cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông to cao bước vội vào, người này sở hữu bộ râu xồm rất đặc trưng, chính là Roy Hogson. Roy sau khi thấy bầu không khí u ám đã có phần chột dạ, song tới khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong thì trán lập tức toát mồ hôi, vội vã cúi đầu xoay người lại:

-Xin lỗi..

...Không sao..Hogson.

Giọng nói mềm mại vang lên, là của Cath. Cô khẽ đứng dậy khỏi ghế, nương theo bóng tối xoay người che đi một nửa khuôn mặt, tiếp đó, đèn vụt mờ...

Roy Hogson tuy do dự song cuối cùng vẫn bước vào, hai mắt vẫn nhìn tránh đi chỗ khác. Chỉ là khi hắn vừa mới ngồi xuống ghế, con quái vật nửa người nửa ngom kia dường như có vẻ thích thú với gã, nó rời khỏi bàn ăn, giương ba móng vuốt về phía Roy, cái lưỡi dài đầy chất dịch bầy nhầy thè ra liếm vòng quanh một bên miệng to như cái chậu..

-Queen...

Trong khi Roy Hogson thần hồn mười phần đã vì sợ mà bay mất chín, giọng nói ảm áp của Cath vang lên, như cái chuông cứu mạng hắn, con quái vật bé con mặc dù mắt húng song có vẻ cũng ko dám trái lệnh chủ nhân, ngoan ngoãn lùi lại, tiếp tục với món ăn hàng ngày của mình. Đôi cánh lớn vừa giương thẳng ra nay xếp lại, và cái hình ảnh đặc biệt ấy xuất hiện. Một sọ người, được thể hiện tuyệt đẹp bằng vảy thật mềm mại như lông thú, đang hấp háy nhìn Roy với vẻ thèm thuồng. Dưới cái trán vò của cái sọ, hai lỗ đen của mắt và các gò má nhô ra. Điểm tối ngay trên cái hàm, tạo một vạch ngang mặt như một giẻ bọt miệng.

Roy Hogson lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi. Hắn thề rằng, từ giờ về sau nhất định sẽ không bao giờ vào phòng của đội trưởng mà không gõ cửa trước, cho dù có việc gấp đến thế nào đi chăng nữa. Con quái vật này..không, phải gọi là ác ma mới đúng, quả không hổ danh là nỗi ác mộng lớn nhất trong nhiệm vụ sát hạch tối cao độ khó 24*, thật quá khủng bố...cũng không hiểu sao, cô ta lại có thể sống chung với nó... thật đáng sợ...

-Có chuyện gì thế?

-Park Jung Seok tới rồi, tất cả là năm người.

-Ồ, năm?

Cath khẽ gật đầu. Cô đứng dậy khỏi ghế.

-Đội trưởng, thật sự muốn làm vậy ư?

Cath đáng lẽ đã bước ra khỏi phòng, nhưng câu nói này làm cô khựng lại.

-Roy...

...Đừng ngu ngốc ngáng chân tôi.

Căn phòng giờ chỉ còn lại một người, đó là Roy Hogson đang cúi đầu, lưng ướt nhẹp mồ hôi. Phải mãi khi người con gái kia đã đi rất xa, hắn mới khẽ thở phào, một tay run rẩy vuốt mũi.

..Có thể sống chung với ác ma.. chỉ có thể là ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 13: Độ Khó Tăng Nhẹ Và...rihanna Cầu Cứu(2)

Khu chung cư cao cấp mà The Hope Team cư ngụ hôm nay có thêm năm vị khách mới, đây đều là những vị khách mà bọn họ đã ngóng đợi từ lâu.

-Hà hà, Cath, sao vậy, nhìn sắc mặt cô có vẻ hơi tiêu tụy thì phải!

Người đàn ông mặc vest láng bóng, cao một mét bảy mươi lăm đi đầu vừa thấy Cath diện bộ váy đỏ quen thuộc đi ra ngoài thì liền đứng dậy khỏi ghế, không hề cò kẹ mà giờ hai tay ra. Một người đàn ông đẹp, một vẻ đẹp đàn ông hiếm có ở cái tuổi bốn chín. Mái tóc quăn, đen, dày, điểm vài sợi bạc càng làm cho thêm đen nhánh. Đôi mắt đen với hai hàng mi cũng đen và dày, mũi to, thẳng. Vai rộng, hông thon có thể khiến khối gã đàn ông trẻ hơn hàng chục tuổi phải ghen tị. Phải, người đàn ông đó chính là Park Jong Seok.

Tuy vậy, điều hấp dẫn nhất ở Park lại là cái phong cách, cái thần, cái uy thế của gã. Những bộ comlê ba mảnh may rất khéo, bằng vải đẹp nhất. Những chiếc sơ mi lụa chất lượng tuyệt hảo. Những đôi giày Italia da mềm. Đối với Park Jong Seok, tất cả phải là những đồ hạng nhất.

Trong khi mấy người Roy Hogson còn đang ngạc nhiên, chỉ thấy Cath nở nụ cười tươi rói, cũng không nề hà mà để người đàn ông trung niên ôm vào lòng.

-Khỏe chứ?

Cath vỗ vỗ cánh tay nhỏ nhắn vào bờ lưng rộng của gã, hai người trao nhau một cái ôm thân mật kiểu Pháp. Park Jong Seok mỉm cười:

-Vẫn khỏe. Tôi da thô thịt dày, còn lâu mới chết được. Không phải trước đây chính cô đã bói cho tôi rằng, Park Jong Seok này sẽ thọ ngoài hai trăm tuổi sao? Ha ha, mới đó đã quên rồi à?

Cath khẽ cười, cũng không nói gì, ánh mắt liếc qua hai nam hai nữ đang ngồi trên sa lông, hàng lông mày khẽ nheo lại:

-Xin chào, mọi người đều đến rồi à?

-À, để tôi giới thiệu với mọi người. Park Jong Seok chỉ tay vào mấy người còn lại: - Lần này do một vài thành viên có công chuyện xin nghỉ phép nên chúng tôi chỉ có vồn vẹn bốn người mà thôi. Còn cô gái này..

Park khi chỉ tay vào cô gái ngồi ngoài cùng thì ngừng lại, nét mặt có vẻ bối rối. Song cô gái kia cũng không đợi hần mở miệng mà đã đứng dậy nói:

-Xin chào, tôi là thành viên của VND Team, Nguyễn Minh Thư. Rất vui được gặp cô.

Vốn Hoàng sau khi kết thúc trận chiến đã lập tức quay lại ngay tìm Thư Lệ, song không thấy bóng dáng đâu cả. Mặc dù hết sức lo lắng cho an toàn của cô, song hần cũng không còn cách nào khác, bởi VND Team lúc đó đã rời khỏi nơi ở cũ đi tìm Craig. Ai mà ngờ Thư Lệ lại may mắn như vậy, gặp ngay người của Seul Team, bây giờ nghĩ lại, nếu như không có sự bảo hộ của Park Jong Seok, cô chắc chắn sẽ là người bị lũ clone thanh trừng đầu tiên.

Lúc đầu khi nhìn thấy cô gái lạ mặt ở trong Seul Team, Cath còn có đôi chút nghi hoặc, song sau khi nghe cô tự giới thiệu, một tia nghi ngờ ấy rất nhanh chóng biến mất. Cô nhìn gã đàn ông mặc vest to cao với đôi mắt biết nói, cười nụ:

-À, hóa ra là cô ấy, Thư Lệ phải không? Tôi cũng đã nghe anh ấy nói về cô một lần rồi. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Anh đấy! Park, bảo sao lại tới muộn đến vậy, thì ra là...

Park nghe vậy thì vội thanh minh:

-Ồ không..chỉ là trùng hợp thôi. Tôi ngẫu nhiên gặp cô ấy trên đường đến đây. Lần này Seul Team được truyền tống vào muộn nhất mà, lại còn ở cách điểm hẹn trước những một trăm cây số nữa...Việc này..cũng không thể trách tôi được.

Cath nhìn lướt qua hai nam một nữ còn lại. Đó là một người thanh niên đầu chít khăn, ăn mặc có chút bụi bặm, hai tay đút túi, tiếp theo là một phụ nữ để tóc ngắn mặc đồ bó, sờ hữu cặp môi dày đỏ chót, cuối cùng là một người đàn ông tầm ba mươi đến ba lăm tuổi, mặc áo trắng, quần kaki, từ đầu tới giờ chỉ nhàn nhả uống trà, trông có vẻ trí thức. Ánh mắt Cath dừng lại một chút trên khuôn mặt quen thuộc của gã đàn ông mặc sơ mi trắng, sau đó mới chuyển hướng về phía Park.

-Mọi người, xin dùng trà.

Terry Karl bung trà lên, sau khi rót mời cho mỗi người một cốc thì đứng sau lưng Cath, nhìn cách ăn mặc chỉnh tề của hần, thật chẳng khác nào vệ sĩ của cô. Park đặt mông ngồi xuống ghế, đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi nói:

-Còn hai người nữa đâu?

-À, mới đi ra ngoài có chút chuyện. Cath nâng chén trà lên nhìn Park cười nói:-Mọi người đi đường chắc cũng mệt rồi, Hogson, mau sắp xếp chỗ ở cho..

-Cứ thông thả đã. Park thần bí nhìn Cath nói:-Đừng nói là cô vẫn chưa nghe tin đó nhé? Hanks Richard, thằng điên ấy..

-Nghe rồi. Cath gật đầu, rút từ trong túi áo ra một lá thư đỏ như máu, đặt lên mặt bàn, mặt không đổi sắc.

-Chiến thư?

Park Jong Seok cầm lá thư trong tay hiểu kỳ lật đi lật lại, gương mặt lộ vẻ hứng thú.

-“Mười hai giờ ngày kia, tại đảo Brewster, không gặp không về”, á chà, đúng là khẩu khí của Bá Tước xứ Lyon..Catherine, tôi đoán cô cũng sẽ không làm cho hần phải thất vọng đâu, đúng không nào?

Cath đùa nghịch lộn tóc trong tay, bình thản đáp:

-Ấn oán sinh ra trong thế giới luân hồi..thì cũng nên giải quyết trong thế giới luân hồi. Nếu hần đã trực tiếp gửi thư thách đấu..tôi có lẽ cũng nên thành toàn cho hần luôn.

-..Coi nào, nhờ đâu đây chỉ là một cái bẫy? Park Jong Seok lấy tay gõ cốc cốc trên mặt bàn, nhấn giọng :-Tên Hanks Richard này vốn chẳng phải hạng tử tế gì, The Lightning Team của hần cũng toàn hạng đầu đường xó chợ..Nhất là con mụ nửa tật nguyên ấy, mẹ, cứ nhắc tới ả là lại thấy ghê người.. Catherine nè, chuyện này tôi nghĩ cô không nên đi thi hơn. Hần cũng chẳng thể làm gì được cô cả, phải không nào?

-Chính vì thế nên mới phải phiền anh.. Cath mỉm cười nhìn Park đầy thâm ý:- Có Thần Quyền hộ vệ, tôi nghĩ dẫu có chuyện gì xảy ra thì cũng không có vấn đề gì, chi là..không biết người ta có đồng ý không?

Gương mặt Của Park lộ vẻ bất ngờ, đồng tử hơi co lại, song một tia thất thố ấy rất nhanh biến mất hút, thay vào đó là nụ cười ha hả:

-Ha ha ha..được sánh vai với người đẹp thì còn gì bằng! Đây phải là vinh dự đối với tôi mới đúng chứ. Được rồi, dù sao cũng không có việc gì, ngồi hoài ở đây cũng chán. Cũng lâu rồi không gặp Hanks, tôi cũng có vài món nợ cũ cần đòi đây.

-Quyết định vậy nhé. Cath vỗ vai Park, nụ cười tươi tắn hé nở trên môi:- Chiều nay chúng ta sẽ khởi hành. Đảo Brew cách đây cũng phải một ngày rưỡi đường. Trước đó, chúng ta cũng nên an bài trước một số việc...

-Yên tâm đi..Park vỗ vai hai gã đàn ông ngồi bên cạnh:-Quên mất, tới giờ vẫn chưa giới thiệu với cô, Lâm thì chắc biết rồi, còn đây, thành viên mới hồi sinh của đội tôi, Han-Dae-Sung, còn cô gái cá tính này nữa, tất cả đều là tinh anh trong tinh anh, thực lực mỗi người tuyệt đối đủ để đối đầu với một tiểu đội luân hồi thông thường . Có họ ở đây thủ hộ, xem mấy tên điên của The Lightning Team có thể làm gì được nào...

-Tôi là Terry karl, xin được làm quen.

- Lee Young Min, rất vui được gặp anh..

Người phụ nữ duy nhất trong Seul Team giơ tay ra đáp lễ.

-“Alo, tôi là Rihanna..”

-Rihanna?

Lập nghi hoặc hỏi lại theo bản năng, cái tên này..thực sự là rất quen, chi là..hần nhất thời vẫn chưa nhớ ra.

“..Rihanna, là Rihanna của The Lightning Team, người bị VND Team các anh giết trong Kungfu Hustle đây, alo, còn chưa nhớ ra sao? Này, anh có nghe tôi nói gì không đấy?”

-À, Rihanna hả..đúng rồi, cô..

Mấy người Tuyệt thấy Lập lẩm bẩm một mình thì đều trợn mắt nhìn, hần vội hươ tay ra hiệu không có chuyện gì, rồi nói một câu khiến tất cả đều giật mình:

-Là người của Lightning Team..họ đang chủ động liên lạc với tôi.

Sắc mặt của mấy người còn lại đều lập tức thay đổi. Không, chính xác là sợ hãi thì đúng hơn. Bình vội nói:

-Tâm linh tương thông đúng không? Bảo cô ta kết nối với tất cả chúng ta đi!

Chỉ thấy Lập lẩm rầm tự nói một mình, sau đó, trong đầu óc tất cả mọi người đứng đây, bao gồm Tuyệt, Hương, Bình, Thăng đều vang lên cùng một giọng nói:

“Mọi người..là VND Team hay clone của bọn họ? À, điều này cũng không quan trọng..xin lỗi, do trong số mấy người tôi chỉ quen mỗi anh ta thôi nên..không còn thời gian nữa, chúng sắp đuổi tới rồi. Các bạn đang ở tòa giáo đường cuối phố Halass có đúng không? Có lẽ chỉ khoảng năm phút..không, ba phút nữa là bọn chúng sẽ tới. Xin các bạn đấy, có thể giúp tôi một lần này được không..”

Bình, Tuyệt và Lập nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng vẫn là Lập lên tiếng trước:

-Được rồi, có chuyện gì thì nói mau đi. Đừng nghĩ rằng cô có thể lừa được chúng tôi..

Vừa dứt lời, hai bóng người, chính xác là hai gã đàn ông liền lọt vào trong đầu óc của cả năm người. Đầu tiên là một gã da trắng cao hơn hai mét, thoát nhìn có phần cơ bắp, còn tên đi đằng sau thì có phần đặc biệt hơn, giữa thế kỷ hai mươi mốt mà ăn mặc giống như hề trong rạp xiếc đi trên đường, thật khiến người khác nhìn vào không khỏi hiếu kỳ vì gu ăn mặc khác người. Tên hề này đi sau gã da trắng khoảng hai cây số. Cả hai đều dùng một loại đạo cụ bay kỳ quái, nhìn cứ như chiến đấu cơ mini, tốc độ không thua kém xe tay ga chút nào.

“Các cậu có thấy bọn chúng không? Cầu xin các cậu..có thể cứu mạng tôi một lần này được không? Yên tâm, tôi sẽ trả ơn các cậu..có phải các cậu đang tìm Craig? Tôi biết vị trí của anh ta.. tôi không hề có ý gì khác, người bọn họ truy sát chính là tôi. Quên nữa, tôi không phải là người của The Lighting Team, mà là clone của chúng. Alo, không xong, chúng sắp đuổi tới nơi rồi...”

Sau khi chuyển tới đầu óc mấy người Tuyết vị trí của mình, sóng tâm linh tương thông của Rihanna rè rè rồi tắt hẳn, giống như một chiếc radio hỏng vậy. Dù vậy, mấy người Lập cũng đã kịp trông thấy một Rihanna cả người đầy những vết thương lớn nhỏ, đang co ro nằm trong căn gác trống trên tầng thượng một ngôi nhà bỏ hoang, không ngừng run lẩy bẩy. Còn gã da trắng kia thì đã đáp xuống, đang lục soát từng khu nhà một, việc tìm thấy nơi cô ta trú ẩn chỉ còn là vấn đề thời gian...

-Tinh thần lực bao phủ..tinh thần lực bao phủ..Tuyết lẩm bẩm

-Chúng ta..nên làm gì đây?

Bình và Lập không hẹn mà cùng quay sang nhìn Tuyết hỏi.

-

-Ha ha ha, cuối cùng thì cũng tìm được rồi..để xem, lần này bé con còn trốn đi đằng nào nữa..

Trong dãy nhà đổ nát, một người phụ nữ đang ngồi run rẩy, giương đôi mắt sợ hãi nhìn gã đàn ông da trắng trước mặt, kẻ sắp mang đến cái chết cho bản thân mình. Một thành viên cường hóa tinh thần lực khổng lồ tuy không có dự cảm mãnh liệt đối với cái chết như những người có thiên phú về cảm ứng lực, thế nhưng chưa bao giờ Clone Rihanna lại cảm thấy hơi thở của tử thần gần mình như lúc này, có cảm giác rằng lưỡi hái đao phủ đã dừng lại ở cổ họng cô, lạnh buốt...

“Rầm” một tiếng, gã da trắng kia vừa mới nói dứt câu, chiếc chậu hoa bằng đất sét cách đó hơn ba mét bỗng hóa hình thành cơ thể người, lao về phía hắn. Thế nhưng nó ngay lập tức bị gã da trắng to con một đấm đánh vỡ nát thành mảnh vụn. Mà đó có vẻ cũng là cố gắng cuối cùng của Rihanna, chỉ thấy sau khi tập kích bất thành, cô gục hẳn xuống sàn thờ hồn hèn, sắc mặt trắng nhợt như người chết.

- Đi nhé...

Gã đàn ông to cao vừa định lao tới thì nhất thờ khựng lại, hai mắt nhìn chong chóng lên nóc nhà, từ bên trên, một thứ gì đó đang vừa xoay với vận tốc kinh người vừa lao tới chỗ hắn. Nhất thời, sâu trong mắt gã da trắng bỗng hiện lên một tia sát ý..

”Bốp”

-Nhanh đi!

Một chân đánh bật Machine Axe, Mathieu còn đang mất thăng bằng thì từ dưới nền nhà, hai bóng đen lao vọt lên, vây gã vào giữa. Trong khi đó, bóng người đứng trên trần nhà đã nhanh như cắt nhảy xuống, ôm lấy Rihanna rồi nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ...

-Dùng hết sức đi!

Lập lúc này đã vận Unlimited Break cơ sở ba, cả người như một khối thép đặc xông thẳng tới, phong cách chiến đấu của hắn xưa nay vẫn vậy, luôn trực tiếp lấy thịt đè người, lấy cứng đấu cứng, không quan tâm mấy đến những gì gọi là kỹ xảo, chiêu thức..với hắn, sức mạnh tuyệt đối có thể chiến thắng bất cứ rào cản nào!

Trong khi đó, bóng đen còn lại cũng tức là Bình thì không sở trường lắm về nghệ thuật tấn công, với triết lý trọng thủ hơn công, Super Intuition đích thực đã giúp hắn trở thành một nhà phòng ngự tài ba, thế nhưng trong hoàn cảnh mà Hoài My không có mặt, ở đây ngoài Lập ra thì cũng chỉ có hắn là thành viên chủ chiến, nhiệm vụ cầm chân gã da trắng này để cho Thắng ôm Rihanna đào thoát chỉ có thể trông vào gã. Cậu ra tay toàn lực kia thực chẳng phải nói chơi, ít ra thì lúc này Bình cũng đã dùng tốc độ nhanh nhất của mình áp sát đối phương, hơn thế nữa, một tay còn cầm mấy trái cầu lửa đỏ rực...mặc dù động tác đó vẫn đầy sơ hở và trong mắt Mathieu, hắn thực chẳng khác con rối múa may với lửa là mấy...

-Vụt..

Cảm thấy người nhẹ bỗng, cả Lập và Bình biết mình đều đã hụt đà, ghé mắt nhìn lên, đối phương đã biến mất khỏi chỗ đứng từ khi nào. Lập là người phản ứng nhanh nhất, hắn quay ngoắt người lại, hét lớn:

-Đằng sau!

Lấy tay chống xuống đất, cặp đùi hơi khom lại, sau cú lộn người, Mathieu tiếp đất hoàn hảo. Tiếp đó, cơ thể cao hơn hai mét của hắn bỗng trầm xuống, trông như một chiếc cột lớn đứng sừng sững. Tư thế này khiến cho cặp đùi đầy cơ bắp nửa người nửa máy do cường hóa Arm trung cấp của hắn trông nổi bật hẳn lên...

- Cái gì..thế..?

-Coi chừng chân nó!

Lập vừa mới dứt lời thì đã thấy trước mặt hoa lên, đầu đau như búa bổ, cả người như khối sắt văng mạnh về phía sau. Bình có vẻ đỡ thảm hơn, ít ra thì hắn cũng không ăn đủ tám trên tám cú đá vào mặt như Lập, thế nhưng chỉ dính một cú vào ngực cũng khiến hắn bắn ra xa mấy mét, nội tạng không ngừng nhộn nhạo...

- Dùng chân sao..đây là loại võ thuật gì?

- Capoeira...

Lập lấy tay ôm đầu vận mạnh mấy cái cho thoải mái, thuận tiện vứt một chiếc răng cửa xuống đất, hàm hừ. Bình cũng lập tức nhồm dậy, cùng Lập vây gã da trắng vào giữa. Ba người âu yếm nhìn nhau chăm chăm không dứt.

- Ô, cũng nhìn ra cơ à? Good, song đó mới chỉ là tư thế cơ bản của Capoeira mà thôi..mặc dù không biết hai thằng này là ai..thế nhưng, cùng lên đi! Tao không có thời gian đâu...

Hai tay từ từ bò, đưa trọng tâm cơ thể tiến lên phía trước, Mathieu vẫn giữ nguyên tư thế cũ, chỉ có điều thần thái đã khác hẳn so với lúc này..cảm giác đó khiến cả Bình và Lập đều cảm thấy rùng mình, cứ như là đang đứng trước mặt họ không phải là người mà là một con sư tử vậy, đứng, là chúa sơn lâm đứng đầu muôn thú, hung mãnh và dữ tợn..

- Ô, có trò gì vui sao, Mathieu?

Bình và Lập không hèn mà cùng ngược mắt nhìn lên, cổ họng thậm nuốt nước bọt. Phía trước ban công, một gã đàn ông ăn mặc lòe loẹt, đầu đội mũ halloween, mặt bôi phấn trắng nhợt, mũi to như quả cà chua nhảy xuống từ Mini Plane. Điều mà bọn họ lo lắng này giờ đã xảy ra, tên thứ hai đã đến..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 14: Gian Nan Và Trưởng Thành

-Đến rồi à? Lambert? Tao còn tưởng mày ngủ gật dọc đường chứ..

Gã da trắng nhìn tên đồng bọn vừa mới tới với vẻ khinh miệt. Gã hề cũng không lấy đó làm tức giận, chỉ tay về phía hai người Lập và Bình hỏi:

-Ai thế? Rihanna đâu?

-Chạy rồi. Được một thằng da vàng ôm đi rồi. Còn không mau đuổi theo?

Lập và Bình mặc dù rất cố kỵ hai gã đàn ông trước mắt, thế nhưng khi nghe tên da trắng nói vậy thì vẫn cắn răng đứng ra chặn lại. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản..đó là cảm chân được một trong hai tên, thắng thua không quan trọng, quan trọng là cảm chân được càng lâu càng tốt...

-Cái gì? Tôi à? Gã hề chỉ tay vào cái mũi to tướng như quả cà chua của mình-Mathieu, hay là anh đi đi. Để hai tên này lại cho tôi.

-Đùa à? Mathieu khinh thường liếc nhìn gã đồng bọn, cất giọng miệt thị:-Cả hai đứa này đều đã khai mở Bản năng Sinh Tồn, chẳng phải là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp. Mày tự tin lấy mấy lá bài dờ dờ ương ương ấy mà một chọi hai chắc?

-Vậy à? Sắc mặt tên Hề không khỏi chuyển sang thất vọng, song vẫn cố nài nỉ:- Biết đâu đấy, Mathieu nè, đừng hạ thấp tôi thế chứ..

-Này, đừng khinh thường bọn tao như thế chứ? Lập không chịu được hết lớn. Thế nhưng thực lòng, hắn vẫn muốn hai tên này cãi nhau thêm lúc nữa, càng lâu thì càng tốt..

-Đừng có mà lằng nhằng. Gã da trắng nhíu mày, cất giọng cộc lốc:- Cút, nếu để xong mất Rihanna, để xem Vivian trị tội mày thế nào. Còn không mau cút?

Vừa nhắc tới cái tên Vivian, cả người gã hề như bị trúng tà, rùng mình sợ hãi, tiếp đó hắn không nói hai lời, chân đạp Mini Plane lao vút qua chỗ Lập và

Bình. Lập đang định chặn hắn lại thì từ phía trước, Mathieu đã như cối xay gió lù lù xông tới.

-Đề tôi!

Bình dậm mạnh một bước lấy đà, tay vung vẩy hai trái cầu lửa. Hắn đang định tấn công gã hề đang đứng trên Mini Plane thì chỉ thấy đối phương thè lưỡi hú dài một tiếng, tiếp đó, không những không né tránh mà còn điều khiển Mini Plane lao thẳng đến. “Roet”, phần đầu Mini Plane lộ ra một lưỡi cưa lớn sắc nhọn như dao. Khi mà Bình phát hiện thấy nguy hiểm thì lưỡi cưa kia đã chỉ còn cách đầu hắn khoảng vài mét, mà cự li còn đang nhanh chóng rút ngắn lại.

Bình nghiêng rặng, dưới chân dùng sức đạp một cái, cả người lập tức vọt lên cao hơn bốn mét, vừa vùn lức tảm vùn trượt chớ gã hề bay đến, đoạn tung thẳng một đá vào ngực gã. Gã hề hình như không ngờ Bình sẽ tránh được, ngực trúng nguyên một đòn toàn lực của gã, văng thẳng về phía sau, còn Mini plane thì cứ thế bay ra xa, đâm sầm vào tòa nhà đối diện.

Chiến trường lúc này đã chia ra làm hai cặp, một là Lập và Mathieu, hai là Bình và gã hề tên Lambert. Bình sau khi đắc thủ thì lòng tự tin tăng cao hẳn lên. Hắn è cổ vác một cục bê tông to bằng mấy cái xà nhà lao tới. Lambert còn đang choáng váng thì đối phương đã ập tới, nhìn cái vật to tướng sắp sửa đập vỡ nátбет đầu mình, hắn vội lấy tay bưng miệng, hai bên má phồng lại, nhắm vào Bình mà hét lớn.

Không, đứng ra thì không phải hét, mà là...cười thì đúng hơn. Song người lãnh hậu quả trận cười này là Bình thì chẳng dễ chịu chút nào, hắn chỉ cảm thấy cả đầu ong ong, cơ thể tê liệt hết cả lại, giống như con người lúc hết hơi, tất cả các bộ phận đều dừng hoạt động trong một khoảnh khắc, chỉ khác ở chỗ...cái khoảnh khắc này hơi bị dài, ít cũng phải năm giây..

-Còn không mau đi!

Nghe được tiếng hét đầy vẻ uy hiếp của Mathieu, Lambert lập tức bật người dậy như lò xo, cũng không buồn để ý đến Bình còn đang choáng váng, lao thẳng về phía cửa sổ. Không hiểu có phải do hắn điều khiển hay không, Mini Plane dường như có linh tính, tự động trôi ra khỏi đồng gạch vụn, bay trở lại về phía hắn. Tới lúc Bình quay đầu lại, bóng dáng gã đã biến mất hút...

-Còn đàn ra đó nữa à..mau..giúp tôi..

Một tiếng thét vang lên lời Bình trở về với thực tại. Vừa nhìn sang, hắn đã thấy Lập toi tã không bút nào tả nổi, đang chật vật chống đỡ liên hoàn cước của gã da trắng to con. Chỉ thấy tên da trắng kia vẫn sử dụng tư thế cũ hai tay chống đất, chỉ sử dụng chân để tấn công, thế nhưng dùng vì thế mà coi thường, bởi cước kỹ của gã chỉ có thể dùng bốn chữ cực kỳ lợi hại để hình dung, không những có thể bảo vệ tốt bản thân, khi tấn công còn có phạm vi rất rộng, chẳng khác một pháo đài di động là bao.

“ Tư thế này..điểm yếu của tư thế này..là ở..”

Trong khi Bình còn đang mải suy nghĩ, Lập đã như điều đứt dây bắn mạnh ra ngoài ban công, chỉ nghe một tiếng bịch đánh gọn mà nặng nề, chẳng cần nghĩ cũng biết hắn chuyển này lành ít dữ nhiều, bởi dù gì đây cũng là gác xép tầng ba. Mathieu sau khi giải quyết được Lập thì liền chuyển mục tiêu sang Bình, chỉ thấy hắn xoay hai tay lại, cả người tạo với mặt đất một góc 90 độ, tiếp đó như một chiếc cối xay thịt chông ngược lao về phía Bình...

“Capoeira..là một môn võ thiên về dùng chân..nếu vậy , tay hắn sẽ không có tác dụng gì lắm..đứng, dù tay hắn có mạnh thế nào cũng không thể bằng chân được. Thế nhưng ,cho dù không dùng tay, hắn vẫn mạnh hơn mình nhiều lắm, cứ như một pháo đài di động vậy... làm cách nào để hạ được hắn đây?”

- Chết đứng rồi sao..Ô Hô..

Ánh mắt Mathieu thoáng lộ một tia coi thường, song hắn cũng không hề mất cảnh giác, lặng yên tiến vào trạng thái khai mở Bản năng Thích Nghi, cơ thể bắt đầu căng phồng lên. Gần như đồng thời, dưới chân Mathieu lóe lên, không ngừng tăng tốc tiếp cận, khoảng cách hơn mười mét giữa hai người trong nháy mắt bị rút ngắn, đầu gối dựng thẳng đánh tới mặt Bình.

Hai mắt nhất thời sáng rực, trước khi đầu gối công kích tới, Bình đã lùi ra sau nửa bước đồng thời đưa chân đá thẳng tới, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, đầu gối của Mathieu va chạm với chân của Bình, rất nhanh đã phân cao thấp, Bình chỉ thấy chân mình như đá vào một khối sắt lạnh băng, mấy móng chân cơ hồ bị rút mạnh, cảm giác đau đớn khiến hắn muốn quỳ xuống đất. Super Intuition giúp hắn cảm giác được đối phương sắp tới sẽ đá thẳng vào mặt mình..thế nhưng trong điều kiện này, Bình dù biết trước cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lỗ mũi chuẩn bị đập thành quả cà chua to tướng. .

“ Loảng Xoảng”

Phía dưới, Lập lúc này đã ngồi dậy được, song hắn vừa ngược mắt nhìn lên thì đã thấy một bóng đen từ trên ban công rơi xuống, thân hình thô kệch nhìn rất quen. Khi mà người nọ vừa mới “ tiếp đất không an toàn” thì từ trên ban công tầng ba, một bóng đen cao lớn cũng nhún mình nhảy xuống, bóng đen này cao hơn hai mét, cơ nhục toàn thân như thép đúc.

Gã da trắng to lớn sau khi tiếp đất thì bình tĩnh quan sát xung quanh, trên mặt đất chỗ hắn hạ xuống xuất hiện hai vết nứt sâu. Đúng là Mathieu chứ không còn ai khác....

-Chết tiệt! Hắn còn cách tôi bao xa nữa?

Trong cơn phẫn nộ, song thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vài con zombie rất hào hứng trong việc chặn những kẻ có tên gọi là con người, Thắng một bên công Rihanna đã thiếp đi vì kiệt sức trên lưng, một mặt thét vào trong bộ đàm.

-“Rất gần, với tốc độ này, hẳn sẽ bắt kịp cậu trong hai phút..không, một phút nữa thôi. Bây giờ cả Lập và Bình đều đang bị tên da trắng kia cuốn lấy... Thứ công cụ bay của tên kia có tốc độ vượt khỏi sự tính toán của tôi, cho dù có dùng trực thăng cũng khó thoát. Bây giờ...chỉ có thể trông vào vận may của cậu thôi, Thắng ạ, cố lên...nhất định phải tới được nơi đó trước khi bị hắn đuổi tới..”

-Ê ê...thế là thế nào? Trông vào mình tôi? Cái kế hoạch dở hơi này là do ai đề ra hả? Ê ê...đừng có tất máy. Cô tôi thiếu cũng phải làm cái gì đó đi chứ...sao lại vô trách nhiệm thế này?

Thắng một mặt liên mồm chửi, một mặt vẫn không ngừng luôn lách chạy qua những dãy nhà lụp xụp, nếu không phải Tuyết nói rằng hắn đã bị tên hề cười chiến đấu cơ kia sử dụng thứ gì đó định vị, ngoại trừ “cách” đó ra thì dù có trốn chui trốn nhủi cũng vô dụng, nếu không hẳn đã sớm tìm một căn hầm lụp xụp chui xuống đắp chặn chờ trời sáng từ lâu rồi...

-Chết..bỏ mẹ..

Thắng lắp bắp, hắn vừa mới rẽ qua một ngách nhỏ, đang tính dùng đường tắt đi cho nhanh thì phía trước mặt, chờ đón hắn là bảy, tám con zombie mặc quần áo như người bình thường, chỉ có cặp mắt vô hồn và lớp thịt thối rữa là có dấu hiệu khác biệt cũng không tẩy rửa được. Hắn lập tức không ngừng chửi ông trời vô đạo đức, nhẫn tâm, không có mắt, đồ kỳ anh tài...đã tới lúc tới hậu quả đầu rồi, vậy mà còn cố tình triệt đường sống của hắn!

Thế nhưng suy nghĩ là suy nghĩ, hành động là hành động, vừa nhác thấy bóng lũ zombie, Thắng không hề do dự lôi Machine Axe ra ném mạnh về phía chúng. trong lòng thì liệt kê tên một loạt các vị thần thánh khắp đông tây nam bắc, cầu họ phù hộ trong số này không có con zombie biến dị nào hô báo như trong tòa giáo đường Halas, nếu không chắc hẳn chỉ có thể ôm hận ngàn thu tại chốn này mà thôi...

Có lẽ là ông trời cũng nghe được tiếng lòng của hắn, chỉ thấy Machine Axe bay vút qua, như lưỡi dao cắt sắc lẹm trong trò chơi chém hoa quả chia liên năm con zombie ra làm hai mảnh..Combo! Yeah!..Giương mặt của Thắng lập tức tràn đầy hưng phấn..trước khi tái mét như tàu lá chuối, khi mà Machine Axe của hắn bị một trong hai con zombie cầm lại dùng một tay đánh bật đi mất...

“Chết..chết con mẹ nó rồi..móa, con còn muốn sống..!”

Mất nhìn con zombie kinh tởm đang lao về phía mình, nỗi tuyệt vọng lập tức nhấn chìm tâm thần của Thắng, trước khi bị một tia không cam lòng đánh tan thành từng mảnh nhỏ.. “Xoạt”, móng vuốt của con zombie cắm mạnh vào vai phải hắn, tiếp đó tàn bạo xé rách tay phải, cơn đau thấu xương gan làm Thắng rống lên một tiếng đầy căm phẫn.

“19,32..19,59..20... 20,05%!”

Trong giây phút sinh tử chỉ còn là chuyện trong một cái chớp mắt, Thắng liều mạng dùng cả vai húc mạnh vào người con zombie đen đúa, tiếp đó, chỉ thấy trong lồng ngực hắn có thứ gì đó như vỡ ra, nhanh chóng hòa tan vào cơ thể..một cảm giác khoan khoái lập tức tràn ngập tâm trí, giống như mơ mà không phải mơ, là thực mà cũng chẳng phải thực...

Hai mắt Thắng chợt sáng rực lên, màu đỏ ngầu như máu được thay bởi ánh sáng trắng hiền hòa, không biết do phần nộ hay là giận quá hóa rõ, khi mà con zombie kia bị cú húc vai của hắn đánh lùi lại, Thắng đã lao vút đến, điên cuồng đến nỗi cầm thẳng đầu vào bức tường đối diện. Lúc này phản xạ thần kinh gia tăng cực độ trong trạng thái mới khai mở bản năng sinh tồn đã cứu hắn, mọi thứ xung quanh bỗng chậm hẳn lại, giống như trong The Matrix, mỗi động tác đều phai dần hết sức, không khí, mặt đất, mọi thứ đều tạo thành sức kéo ngăn cản hành động của hắn, tất cả..đều y hệt những gì mà hắn nghe mấy người Lập, Hoài Mỹ kể lại khi khai mở Bản năng Sinh Tồn...

Thắng thắm nuốt nước bọt, lúc này hắn dường như đã quên mất mình đã thành thẳng cụt tay, muôn ngàn cảm xúc tràn tới, hưng phấn có, điên cuồng có, bởi vì hắn chưa từng trải qua cảm giác này.

Một đám bạo phát đem đầu con zombie vừa mới cả gan giết đứt tay phải mình thành một đồng bầy nhầy, tiếp đó man rợ nâng nó lên không, xé ra làm hai.. hai mắt Thắng giờ hòa tan giữa sắc đỏ và trắng, giữa biểu tượng sức mạnh của thế giới luân hồi với sự khát máu tiềm ẩn trong sâu thẳm tâm hồn. Mắt thấy một con zombie đang túm lấy Rihanna, cái miệng ghê tởm cắn lên vai cô gái.. Thắng gầm một tiếng rồi nhảy vút lên, hai chân búng mạnh vào tường, toàn thân xoay lại, trông như đang đập lên không khí mà lao thẳng về phía con zombie đang lôi Rihanna sên sệt trên mặt đất, vai bị vỡ nát, toàn thân đầy máu, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng...Tiếp đó, tay trái của gã trương lên, không màu mè mà đâm thẳng vào đầu con Zombie, một âm thanh trầm đục vang lên, Rihanna ngã xuống sàn, hai mắt mở to mơ hồ nhìn thẳng về phía trước, trước khi hoàn toàn chìm vào hôn mê..

Aaaaa!

Con zombie gào lên, Thắng cũng gầm lên, hăng điên cuồng giã xuống người con zombie hết đám này đến đám khác..lúc này đây, có vẻ như hắn đã quên đi hoàn toàn việc phải cố hết sức chạy thoát trong thời gian ngắn nhất, trong mắt chỉ có mỗi một mục tiêu, đó là làm sao đem con zombie trước mặt xé đi thành trăm ngàn mảnh...mà không biết đằng sau lưng, một gã hề ăn mặc lòe loẹt đã đáp xuống từ khi nào...

Trở lại chiến trường của Lập và Bình...

Lập cả người lúc này đã đầy những vết thương, nhất là khuôn mặt gần như đã biến dạng hoàn toàn, phồng rộp tới nỗi nếu nhìn bề ngoài thì tới người thân cũng chẳng thể nào nhận ra, thế nhưng cơ bắp quanh người hắn vẫn không ngừng bành trướng, thậm chí có nơi cơ thịt còn nứt ra, bộ Vie Suit cũng đã

rách mấy chỗ, đây là lần đầu hắn chặt vật đến vậy.

--Gaaa!!!

Hai mắt đỏ như máu, màu trắng sáng trong đáy mắt tượng trưng cho Bản Năng Sinh Tồn thậm chí bị tia điện cường khi vận Critical cùng Unlimited Break cơ sở năm lần át gần như hoàn toàn, lúc này, trong đầu Lập chỉ có một mục tiêu: đó là nghiền nát gã da trắng trước mặt thành bụi, ngoài ra không còn gì quan trọng nữa. Có thể nói, hắn đã dốc hết vốn...

Đây là chuyện ngoài lề, trở lại với những người trong cuộc, chính Mathieu khi thấy khí thế của Lập lúc này cũng đã không thể không cảnh giác.

“RÀM”

Lấy cứng đầu cứng với đối phương, đây là một trong số những lần rất hiếm hoi Mathieu đóng vai kẻ yếu thế. Cơ thể phình trương đầy cơ bắp của Lập không chỉ có lực bạo phá kinh người, mà tốc độ lại càng khiến cho người khác nhìn vào mà lú lờ. Sau khi lấy thân hứng chịu liên hoàn cước của Mathieu, dùng chính máu mình để đối lấy cơ hội áp sát đối phương, một cú đâm mang theo toàn bộ sức lực trong trạng thái Critical (Bạo Kích) của hắn xé nát không khí đâm mạnh vào ngực trái Mathieu.

Một đâm đầy mạnh Mathieu văng xuống mặt đất, tư thế Capoeira bị phá, Lập vẫn không hề dừng lại mà điên cuồng nhào tới, một tay tóm lấy tóc Mathieu nhấc lên, tiếp đó, những cú đâm ngàn cân không ngừng giáng vào ngực, bụng, mặt gã..

Phía bên kia, Bình còn đang mắt chữ O miệng chữ A nhìn Lập bỗng dưng trở thành một cỗ máy chiến đấu đúng nghĩa..thì tình hình vụt biến đổi, thân thể cuộn cuộn đầy cơ bắp của Mathieu bỗng nhiên mềm nhũn lại như bún, tiếp đó như khối bùn đông đặc lại bám dính dưới mặt đất. Lập nhất thời mất mục tiêu, chỉ có thể nhắm vào mặt đất mà liên tục oanh kích. . .

Song cái gì cũng có giới hạn của nó. Giây phút ngắn ngủi trong trạng thái Critical vô địch rất nhanh qua đi, chỉ còn nỗi bất hạnh ở lại, Lập hiện giờ mặc dù cả người vẫn phình trương, trông như nhà vô địch Sumo thế hệ mới, song tốc độ đã giảm lại nhanh chóng..cuối cùng, hắn chỉ có thể bất lực đứng tại chỗ thờ hồn hèn, người liên tục phát ra tiếng răng rắc, báo hiệu cơ thể đã vượt quá sức chịu đựng. . .

Lúc này, Mathieu mới như nghệ sĩ uốn dẻo lúc lắc thân hình, từ từ trở về nguyên dạng. Hắn nhìn Lập nở nụ cười đắc thắng, thế nhưng trán vẫn không ngừng túa mồ hôi lạnh.

-Good, very good..có lẽ trong trạng thái vừa rồi..tôi ngại Hanks nếu mất cảnh giác chắc cũng sẽ bị mày cho ăn đủ..thế nhưng bọn mày đã chọn sai đối tượng rồi..mặc dù chỉ mới khai mở Bản Năng Thích Nghi chưa lâu, thế nhưng đó cũng là quá đủ để tao kết liễu hai đứa bọn mày. Giờ thì..

-Khoan đã..tôi vẫn thường nghe nói tới thứ gọi là Bản năng thích nghi đó..vậy nó thực ra là gì?

Bình hỏi.

-Lũ ngu muội..Mathieu hí hửng:-Thôi được, coi như ban phát chút ân huệ trước khi chết, tao sẽ cho mày được toại nguyện:-Chắc bọn mày cũng biết thứ gọi là gen chứ, một thứ DNA mang chức năng nhất định trong quá trình truyền thông tin di truyền. Chỉ cần là sinh vật thì sẽ có bộ gen, giống loài khác nhau thì gen cũng khác nhau, nói chung tất cả các sinh vật trên trái đất này thực ra cũng chỉ là bắt nguồn từ những bộ gen khác nhau cấu thành mà thôi. . . Được rồi, tiếp theo..

-Đương nhiên, trải qua mấy trăm triệu năm tiến hóa, kỳ thật phần lớn bộ gen của con người, sinh vật được coi là bậc cao nhất trên Trái Đất cũng chưa được sử dụng hết, những gen này đều là dấu tích lưu lại trong quá trình tiến hoá từ loài vượn cho đến xã hội con người hiện nay.... cái này chắc ai cũng biết, thế nhưng biết là một chuyện, lợi dụng được nó hay không lại là chuyện khác.

-Đó là khi khai mở được Bản năng Thích Nghi..cái tên cũng như tác dụng của nó, khi đó, con người mặc dù vẫn chưa thể khai phá toàn bộ sức mạnh tiềm ẩn trong bộ gen của mình, song đã có thể kiểm soát và can thiệp được một phần vào sự phát triển của nó. Cũng như sinh vật biến đổi gen để thích nghi với điều kiện sống vậy. Cả mục đích để sinh sống trên cạn, doi có thể bay..tất cả đều đòi hỏi Bản Năng Thích Nghi.

-Nói một cách thực dụng hơn, giới hạn trong thế giới luân hồi, khi đã khai mở Bản Năng Thích Nghi, người có thể tập trung phát triển một loại gen duy nhất mà mình muốn đến cực hạn. Giống như tao vậy, để nâng cao uy lực của Capoeira, cơ nhục cùng phản xạ thần kinh ở chân đã được tao nâng đến một mức rất cao so với những bộ phận khác trên cơ thể. Thêm vào kỹ năng Arm trung cấp hoá đổi từ chủ thần, mặc dù phải không ngừng bỏ sung sinh mệnh sống.. song ở phạm vi bán kính năm mét, tao chính là vô địch. Tới cường giả số một về cận chiến là Park Jong Seok hiện nay khi tao điên lên thì cũng phải nể ba phần.. Có thể nói đến bước này, những người đã khai mở Bản Năng Thích nghi như chúng tao đã không cần phải quá phụ thuộc vào các kỹ năng hoá đổi từ Chủ Thần nữa, bởi vì chúng tao đã có thể tự hoàn thiện bộ gen, dựa vào đó phát huy tiềm lực bản thân đến cực hạn. . . Không nói nhiều nữa...chuẩn bị chết đi. Hai tên đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn, số điểm thưởng này cũng không phải là ít đâu.

-Thì ra là vậy..

Bình quay sang nhìn Lập nói:

-Còn gắng được không? Có thể dừng lại chiêu vừa nãy không?

-..Nếu 1 lần thì được. Nhưng xong thì cũng không còn sức mà chạy nữa luôn..Lập vừa thờ hạo hèn vừa nói-Còn anh? Nãy giờ đứng nhìn hoài thế à?

-Tôi đâu có da thô thịt dày như anh.

-Hay là..chia binh hai đường, mỗi người một ngã. Đánh cược vào may mắn đi, để xem thằng nào xấu số hơn...

... May mắn à? thứ duy nhất mà tôi tin là chân lý...chỉ tiếc là chân lý không cần đến niềm tin! Binh cười như mếu, nếu biết tên da trắng này khó chơi đến vậy, chắc hẳn sẽ phản đối kế hoạch của mục diện kia đến cùng. Thế nhưng bây giờ, có hối hận cũng đã muộn.

Binh thò tay vào trong ngực áo, rút mười viên bi xanh xanh đỏ đỏ ra, chép miệng:- Được rồi, đã đến nước này thì.. đánh cược một lần đi!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 15: Chia Tay

-Này, chúng mày bàn bạc xong chưa thế? Tao không đủ kiên nhẫn nữa đâu nhé..

Mathieu nhìn hai người Lập và Binh đang nhỏ to thì thầm khẽ hừ một tiếng về bất mãn. Tiếp đó, hắn lộn người lấy tay chống đất, hai mắt sáng rực, đôi chân to bè như cánh quạt máy bay xoay vài vòng trên không thị uy, sau đó gườm gườm nhìn đối phương. Hiển nhiên, là một kẻ đã trải qua rất không ít sóng gió trong thế giới luân hồi, chẳng thiếu lần vào sinh ra tử, lại sống trong một đội ngũ chỉ trọng thực lực, cá lớn nuốt cá bé như Lightning Team, bỏ qua về bề ngoài lỗ mãng, hắn tuyệt không hề đơn giản chút nào. Ít ra thì Mathieu cũng chưa bao giờ tỏ ra khinh địch trước một đối thủ có thể uy hiếp đến sinh mạng của mình, dù chỉ là trong khoảnh khắc.

...Hiểu chưa, mạng của hai ta..đều chỉ trông chờ vào anh thôi đấy.

...Có chắc không thế ? Thật sự là nhắm mắt cũng đánh trúng sao? Lập gào lên.

-Tin tôi đi, dù chỉ một lần này thôi. Anh chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được rồi. Đừng nóng, hãy thả lỏng đi. Cảm xúc mạnh chính là thuốc độc, cảm xúc tỉnh táo nhẹ nhàng là ma túy...Nhớ, tuyệt đối không được phép thất bại, bởi thất bại..là chết..

Binh nhún mạnh hai từ thất bại, dừng nhìn về ngoài cửa hắn vẫn cố làm ra vẻ bình thường, nếu so với Lập, thể chất của hắn yếu hơn không chỉ là một bậc. Dừng nói bây giờ chính gã trâu mộng kia cũng chẳng khác gì nửa tàn phế, cơ thể Binh lúc này cũng đã mất đi 45% sức chiến đấu, ngoài một số khớp xương đã có vấn đề, vai trái nát bấy, phổi của hắn sau khi bị ám kinh của Mathieu công kích thì đã thương tổn rất nặng, cơ hồ như mất hẳn một khối nhỏ, kết quả là mỗi lần hít thở đều ộc ra toàn máu tươi. Hắn còn kiên cường được đến bây giờ tất cả đều là nhờ Bản Năng Sinh Tồn ức chế cảm giác đau đớn. Thế nhưng như thế tất nhiên chẳng cầm cự được lâu. Nhân tài đã khai mở Bản Năng Thích nghi, lại sở trường về cận chiến quả không phải là thứ mà bọn họ có thể đương đầu ở thời điểm hiện tại, cho dù lấy đồng đánh ít...thực sự không thể!

“Được rồi, chết thì chôn..Lập, làm đi!”

Hai mắt sáng rực, Binh nghiêng răng kèn kẹt, tay phải giơ lên, mười viên bi sáng bóng lơ lửng trên tay, không ngừng xoay tròn, nếu để ý thì sẽ thấy, trong đó có tất cả là chín viên bi trắng, một viên bi đỏ. Mười viên bi không ngừng xoay tròn, đổi vị trí, va đập vào nhau, song tất cả dường như đều có linh tính, không một viên nào rơi ra khỏi phạm vi lòng bàn tay hắn.

-Được!!

Lập ngửa đầu lên trời tru lên một tiếng dài, lập tức, cơ thể vốn đã phình trương của hắn giờ lại tiếp tục căng thêm nữa, mặt đất nơi hắn đứng do không chịu nổi áp lực nên lập tức nứt ra rồi sụt xuống. Chỉ mất có bốn giây, động tác của Lập đột ngột dừng lại, hắn dùng con mắt đỏ sẫm nhìn về phía Mathieu, hơi thở vô cùng nặng nhọc. Từ giữa trán Lập, một đường màu đỏ chạy thẳng xuống, chạm tới mí mắt, tiếp đó...

-Grào!

Xung quanh phảng phất như chậm hẳn lại, Lập lao thẳng về phía Mathieu, lòng lạng như nước. Lúc trước hắn rất khó khăn để bắt kịp hai chân của Mathieu, gần như chỉ nhìn được một nửa, một nửa dựa vào cảm giác thì bây giờ trong mắt hắn, động tác của Mathieu dường như so với người bình thường còn chậm hơn.

Nguy hiểm đến trong nháy mắt, Mathieu cũng không phải là lần đầu tiên đối phó với Lập trong tình trạng này, biết lúc này lấy cứng đầu cứng chi đơn thuần là chịu khổ, hai cánh tay lực lưỡng của hắn lập tức khom lại, hai chân nửa người nửa máy cường hóa Arm trung cấp bổ mạnh vào ngực Lập. Chi cần đòn này trúng mục tiêu, hắn sẽ mượn lực phản chấn mà tức khắc rời phạm vi chiến đấu. Tránh voi chẳng xấu mặt nào...

Bị đôi chân to bè của Mathieu giáng vào ngực, tốc độ của Lập giảm mạnh, các thớ thịt trên người không ngừng phát lên tiếng răng rắc, đây là dấu hiệu cho thấy cơ thể hắn đang vào tình trạng cực kỳ báo động, không thể tiếp tục chịu đựng Unlimited Break hệ số cao nữa. Cảm giác sức mạnh to lớn đang không ngừng hư thoát, Lập sắc mặt tái nhợt, điều hắn lo lắng nhất đã xảy ra.. cơ thể hắn lúc này thực sự đã quá yếu kém, không thể duy trì trạng thái Critical (Bạo Kích) lâu hơn nữa, tối đa hắn chỉ có thể liều mạng được thêm hai giây, đáng sợ nhất là, càng liều mạng thì lại càng tiến gần ranh giới tử

vong...

“Kiên cường..phải kiên cường lên, chỉ còn một bước nữa thôi..đúng rồi!”

Cái khó ló cái khôn, ngay khi suy nghĩ ấy vừa mới lóe lên trong đầu óc, Lập liều mạng tóm lấy hai chân của Mathieu đang lún sâu vào ngực mình, miệng cắn ngập vào cổ chân gã. Trong khi Mathieu còn đang kinh hãi thì một cảm giác tê liệt chợt truyền thẳng từ chân tới não bộ, cảm giác đó khiến hắn cảm thấy đầu óc bắt đầu choáng váng, cơ thể không ngừng suy kiệt, tới Bản Năng Sinh Tồn cũng không sao cứu vãn nổi.

“Sinh mệnh lực..đúng rồi, nó đang hấp thụ sinh mệnh lực của mình”

Gã da trắng kinh hãi gào lên, Lập cũng gào lên một tiếng, tay nắm hai chân Mathieu tung bổng lên trời. Phải, hắn đang dùng Life-Force Absorption (Hấp Thụ Sinh Mệnh) điên cuồng hút sinh mệnh lực của đối phương bù đắp cho sự thiếu hụt của cơ thể. Việc này không phải là hắn chưa nghĩ đến, song này giờ hắn tới cơ hội áp sát Mathieu cũng không có, còn khi sử dụng bạo Kích thì chỉ chăm chăm vào tấn công, thành ra khi nguy hiểm ngập đầu, hắn mới nhớ ra mình còn một con bài tẩy chưa lật..

-Hừ..Muốn Chết!

Mất thấy mình sắp bị hát lên cao, Mathieu lập tức tỉnh ngộ, gương mặt lộ vẻ giận dữ. Đối phương đúng là đã tính đến điểm yếu của gã, điểm yếu và cũng là hạn chế lớn nhất của Capoeira, đó là không chiến. Không có điểm tựa, không có mặt đất làm nơi chịu lực..ở trên không, hắn đã mất đi 50% chiến lực. Đó là một điều không thể chấp nhận nổi. Nghĩ đến đây, cả người Mathieu lập tức co lại rồi duỗi ra, hai chân mềm như bún thoát khỏi tay Lập. Chỉ hai cái vịn mình, hắn đã triệt tiêu hết 85% lực ném của Lập, mất thấy chỉ còn chút nữa là tiếp đất, phía bên kia, Lập lại như một cái cối xay lao đến..

-Hừ!

Mathieu thảm cười nhạo, cả người đang căng ra như điều nhất thời trở về bình thường, mắt nhìn Lập với vẻ nhạo báng. Người đã khai mở Bản Năng Thích Nghi không sợ nhất chính là công kích vật lý thông thường, bởi chỉ cần bảo vệ được những bộ phận trọng yếu của cơ thể, di chuyển chúng sang vị trí khác, những thương tổn khác đều có thể đốc thúc gen tái tạo để hồi phục lại sau. Đây là chưa kể, Bản Năng Sinh Tồn khi phối hợp với Bản năng Thích Nghi chính là cặp bài trùng hoàn hảo tự động giúp chủ nhân tránh né và giảm bớt tới 80% công kích vật lý của đối thủ. Ngông cuồng mà nói, ngoài thứ sức mạnh khủng khiếp hoặc ma pháp có thể lập tức biến hắn thành mảnh vụn ra, Mathieu không hề e ngại gì khác.

“Bình..!”

Hai mắt đã bắt đầu mờ đi, Lập trong lòng thầm gào lên tên của Bình. Life-Force Absorption là nước xa khó cứu lửa gần, hắn chỉ có một cơ hội, đó là hai giây ngắn ngủi cuối cùng này. Nếu như không thể tạo được thương tổn lớn cho đối phương, vậy thì mọi cố gắng này giờ đều chỉ là vô ích...

“HA!”

Bình này giờ vẫn gắt gao theo dõi tình hình, khi thấy Lập xuống sức nhanh chóng thì vô cùng lo lắng, chỉ sợ hắn không trụ nổi, giờ thấy tên đã vào dây thì cả người lại căng cứng, có vẻ do dự. Thế nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại, một tia không cam lòng khẽ xẹt qua đáy mắt, rất nhanh biến mất hút. Bởi hắn biết...lúc này đã không còn đường để quay lại nữa!

- Trực giác xác suất (Probability Intuition)! Hoán Đổi Đồng Giá!

Vụt một cái, hai mắt Bình vụt trở thành mù mịt, tiếp đó, mười viên bi trên tay hắn như có lực lượng vô hình nào đó tác động mà không ngừng xoay tròn, mười viên bi 9 trắng 1 đỏ không ngừng va chạm, xoay tròn kịch liệt, tiếp đó, từng viên bi một hạ xuống tay hắn, từng viên từng viên một, cho tới khi chỉ còn một viên bi duy nhất xoay tròn trên không trung..là viên bi đỏ duy nhất trong mười viên!

Viên bi đỏ xoay tròn tại chỗ, tỏa ra ánh sáng chói mắt...

Lúc này, Lập đang trong trạng thái Critical, thời gian với hắn cũng chính là tính mạng, hắn căn bản mặc kệ tất cả, dưới chân dùng sức đạp mạnh lao tới, mắt nhắm chặt, điên cuồng nhắm về Mathieu mà oanh kích. Trong trạng thái lực lượng mạnh gấp mười mấy lần lúc bình thường, mỗi đòn của hắn đánh xuống phẳng phất như đạn pháo, chỉ trong chốc lát, Mathieu đã bị hắn đánh nôn ra máu, trên người thùng lỗ chỗ, hít thở không thông. Điên cuồng vận chuyển Bản Năng Thích Nghi, thế nhưng Mathieu rất nhanh nhận ra một điều vô cùng kinh hoàng, đó là cho dù hắn có dịch chuyển như thế nào đi nữa, tên điên trước mặt vẫn có thể chuẩn xác từng đòn từng đòn đánh thẳng vào tim, vào phổi hắn..Cảm giác được hơi thở từ vong đã tới đầu, trước khi hoàn toàn trở thành bìa thịt, Mathieu lập tức dùng sức cắn đứt lưỡi, tru lên thảm thiết, chân phải trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng, đạp một cú toàn lực vào ngực Lập, đẩy hắn ra xa ba mét, tiếp đó, cả người Mathieu co lại thành một khối bùn, trực tiếp chui xuống đất..biến mất dạng.

-Ha ha..ha ha ha..

Lập nằm ngửa mặt nhìn trời, hắn cũng chẳng buồn để ý đến cơ thể nặng trĩu với những thớ cơ đang không ngừng nở lép bẹp như bắp rang, cười ha ha vài tiếng rồi im bặt. Cả người vừa đau vừa tê dại, cảm giác này khiến hắn chỉ muốn rống lên, khóc không ra nước mắt, này giờ hắn vẫn dựa vào ý chí cùng lạm dụng bản năng sinh tồn đau khổ chống đỡ, cho tới giờ khi áp lực đã qua thì cơn đau đón lập tức chồm tới, khiến hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Còn Bình bên kia thì còn dị hợm hơn, sau khi Mathieu đào thoát thì chỉ đứng đó bất động như tượng Nữ Thần Tự Do phiên bản thu nhỏ, tay giờ cao mấy viên bi...

Hai phút sau, một chiếc ô tô lao tới, là Tuyết và Hương. Tuyết nhìn cảnh vật xung quanh, thấy lúc này còn bình thường song giờ tan hoang như một bãi phế liệu thì khẽ nuốt nước bọt. Sau đó, hai người lập tức đưa Lập lên xe, tới khi ngoảnh lại nhìn Bình, tên này vẫn đang đứng như trời trồng ở chỗ cũ, gọi thế nào cũng không nghe...

-Cái gì? Có nghĩa là..bây giờ gã này vừa mù, vừa điếc, chỉ có cái miệng là nói được thôi hả? Ác giả ác báo..đúng là ác giả ác báo mà.

Thắng tròn mắt nhìn Bình từ lúc trở về đến giờ vẫn chỉ ngồi im như tượng, đặt đầu gối đó, hai mắt mở thao láo chẳng hề chớp cái nào, dù cho người khác có làm gì đi nữa hời. Khi thấy Tuyết và Hương đều gật đầu, hần mới chịu tin là thật. Thế nhưng tên này dường như vẫn còn chưa tin hẳn, giờ tay tát vào má Bình mấy cái, rồi nhắm mũi hần mà véo...

-Bóp!

Một đám không nương tình nện thẳng vào mặt Thắng, khiến cho tên này ôm mũi lẫn kênh ra kêu gào không thôi, Bình lúc này mới mấp máy môi:

-Không cần phải lo lắng, đây là hậu quả sau khi sử dụng Trực Giác Xác Suất - Trao Đổi Đồng Giá 100%. Vốn kỹ năng này dùng cũng như tên, đó là dựa vào xác suất mà bản thân giành được lợi thế. Thế nhưng cái xác suất này vô cùng nhỏ, chỉ có 2%...lại không thể sử dụng liên tiếp, thời gian giãn cách là ba mươi phút. Mà muốn nâng cái xác suất này tới 100% trong một khoảng khắc, người sử dụng nó phải trả một cái giá tương ứng..

-Vậy ra anh bị như này là do nó?

Bình vẫn điềm nhiên nói tiếp, hai mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước:

-Thực ra cái giá phải trả này nói rẻ cũng không phải rẻ, mà đắt cũng không phải đắt. Đó là người sử dụng phải ngẫu nhiên đánh đổi ba trên năm giác quan cơ bản trong vòng ba ngày. Lần này xem như xui xẻo, thính giác, thị giác, khứu giác của tôi đều đã mất cả rồi.

-..Không phải thế chứ? Vậy đổi lại là gì? Tuyết hỏi.

-..đổi lại là một cơ hội chắc chắn thành công, có thể dùng cho tôi hoặc người được chỉ định, song không được ở cách xa tôi bán kính quá 100m. Lấy ví dụ nhé, việc đó cũng như là xạ thủ dễ dàng bắn trúng hồng tâm 1 tấm bia đặt rất xa trong khi hoàn toàn nhắm mắt, vung tay lên và bóp cò súng, không cần phải ngắm bắn. Vậy đấy.

-Cũng quá thiệt thòi đi. Chỉ vậy thôi mà đánh đổi nhiều như vậy?

Bình vẫn im thin thít. Thắng hỏi xong thì mới biết, tay này giờ đã điếc toàn phần, nãy giờ hần chỉ tự động kể lại mọi chuyện cùng giải thích cho mọi người hiểu mà thôi.

-..Cũng chưa hẳn là bị quan. Bình giờ tay trái lên, để lộ chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út:- Đây là vật phẩm tôi dùng bốn nghìn điểm đổi ở khu trao đổi của thần linh, ngoài là túi chứa đồ trữ lượng nhỏ ra thì còn có một công năng đặc dụng khác, có thể miễn cưỡng thay thế cho thính giác. Quên đi, giải thích mất thời gian lắm, đây là tôi đã vất vả tìm rất lâu mới tìm thấy nó trong danh sách hoán đổi đấy, thứ này có vẻ vô vẩn, song đối với tôi thì lại rất hữu dụng.

-Hóa ra hần vẫn nghe thấy mình nói nãy giờ? Thắng khẽ rùng mình. Song Bình dường như cũng không để ý lắm, hỏi:

-Còn cậu, làm sao mà thoát được tên hề đó vậy?

-..Cũng là may mắn thôi. Thắng thở dài, hồi tưởng lại cảnh chiến đấu vừa rồi, cả người hần lại không ngừng rét lạnh:- Em làm theo kế hoạch đã vạch ra từ trước của Tuyết.. dụ hần tới địa điểm đã được cô ấy cài bom địa lôi trọng lực cao. May mắn không thiệt mạng, tên đó thực ra cũng thuộc hạng thường, không đáng sợ như gã da trắng kia. Đáng ra em nghĩ quả bom địa lôi đó đã đủ sức lấy mạng hần rồi cơ...không ngờ vẫn bị gã chạy thoát được.

-..Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Bình nghi hoặc hỏi lại.

-Đúng, chỉ vậy thôi. Thắng nói tới đây thì gương mặt lộ vẻ tự hào:- À quên, còn một điều nữa, cuối cùng thì giới hạn kích hoạt của em cũng đã từ 19% thăng lên 20% rồi, đúng là người tốt thì được báo đáp..

-Thảo nào..Bình khẽ thở dài:- Vậy còn Lập, hần sao rồi..?

-Bị thương nặng, tới giờ vẫn chưa tỉnh. Tuyết khẽ thở dài:- Có lẽ lần này..chúng ta đúng là đã sai lầm thật rồi.

-Quá sai lầm ấy chứ. Bình trừng mắt:- Thương thế của tôi nhẹ hơn nhiều, thế mà cho tới lúc kết thúc phim kinh dị lần này cũng không thể hoàn toàn hồi phục, đừng nói là Lập..vậy mà đối phương vẫn chẳng tổn thất gì. Tất cả đổi lại...chỉ là một mụ đàn bà. Cái giá này không phải đắt, mà là quá đắt!

-Quá đắt?

Tuyết nhìn sang bên cạnh, nơi Rihanna vẫn đang hôn mê, trán hơi nhăn lại.

.

Màn đêm đã buông xuống, khoảng thềm cao trước nhà đã nhờ nhờ sáng dưới làn phản quang mờ ảo trải ngang qua bầu trời của một vầng trăng chưa

mọc. Trên nền trời đen xì, ánh trăng mờ ảo chiếu xuống hồ bơi, làm những khối đá khắc mờ mờ hiện ra ở dưới đáy. Đêm im ắng lạ lùng.

-Hóa ra là vậy sao...

Hoàng đưa tay ra bắt lấy một chiếc lá vàng đang rơi xuống, mắt vẫn dán chặt về phía trước. Washington trong đêm, một Washington trong mưa..Nước mưa chảy thành dòng trên các mái nhà bằng graphít, trên những dãy chân song của các ban công, trên những tấm mái che kẻ sọc khổng lồ của các quán cà phê....

-Đúng, cũng may là gặp người của Seul Team. Chính Han-Dae-Sung đã đưa em về. Park rất có thiện cảm với em, ở đó rất an toàn.

-Vậy sao em còn muốn đi?

Hoàng hỏi, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

-Vậy sao anh lại đi?

Thư Lệ hỏi ngược lại. Hoàng nhất thời cứng lưỡi, hần cười nhẹ:

-Nếu anh nói sắp tới sẽ trở về..thì em có tin không?

Hai mắt của Thư Lệ khẽ lấp lánh. Cô khẽ nhún vai:

-Tốt thôi.

-Ở lại đây đi.

Hoàng nghiêm túc nhìn Thư Lệ, một tay bắt lấy tay cô. Hành động bất ngờ này của hần khiến cô có chút bất ngờ, song cũng không lập tức rút tay ra mà chỉ nhìn về phía trước, nói khẽ:

-..Đây không phải là nhà của em..mặc dù những người đó đối với em rất tốt. Đúng vậy, bọn họ đều đối với em rất tốt. Nhưng đây không phải là nơi mà em nên ở, em phải trở về. VND Team vẫn cần em, và em cũng cần họ.

Hai mắt Hoàng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Hần không đành lòng nói:

-Em đã thay đổi rồi. Rất nhiều là khác.

-Thật sao?

Thư Lệ khẽ vuốt tóc, mái tóc mềm mượt như thác nước. Hai mắt cô khẽ nheo lại thói quen thường thấy khi đang cân nhắc chuyện gì đó.

-Khi mà năng lực cao hơn, người ta sẽ có trách nhiệm nhiều hơn. Đúng vậy, nếu như là em một năm trước thì chắc sẽ khác, nếu như dòng đời không cho em có cơ hội quen với Hoài My, với Tuyết, với ..anh, có lẽ em đã không ngần ngại gì mà ở lại đây, chỉ có điều...

-Em tìm bọn họ bằng cách nào?

-Anh quên em là một người có thiên bẩm về cảm ứng lực à? Có lẽ là anh không biết...mặc dù Roy không phát hiện thấy họ qua mạng lưới tâm linh tương thông nhưng em thì khác. Em có thể cảm giác được..bọn họ đang ở phía tây thành phố, rất xa, hơn nữa còn đang gặp nguy hiểm. Nếu không phải mấy ngày qua bị vết thương ở chân hành hạ, bộ đàm thì mất, em đã rời khỏi đây từ lâu rồi.

-Hãy khuyên Tuyết cùng mọi người quay trở về đây. Ở đây thế mạnh người đồng, cũng tiện chiếu cố lẫn nhau. Ít nhất cũng hơn lang thang ở ngoài cùng lũ zombie nhiều.

-...Được, có cơ hội em sẽ nói với họ.

-Vậy..bảo trọng!

Hoàng vẫn không quên nhắc, tay phải giờ lên, có vẻ hơi thất thần. Thư Lệ thấy hần có vẻ thất thần thì hai má hơi hồng lên. Hít một hơi, Thư Lệ dường như lấy hết dũng khí, cô bắt thần ôm hần thật chặt.

-Nếu em có xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải tới cứu em đấy, nhớ chưa?

Hoàng còn đang chờ người ra thì má chợt lạnh, Thư Lệ sau khi hôn phớt một cái lên má hần thì vụt đứng dậy, thuần thục lòi một chiếc Mini Plane từ túi trữ vật ra, khởi động. Đó chính là thứ Park Jong Seok, một trong những "fan cuồng" của Thư Lệ tặng cô làm kỷ niệm.

“Hẹn gặp lại”

Hoàng thất thần nhìn theo bóng dáng Mini Plane dần khuất xa, trong lòng bất chợt nổi lên một thứ tư vị kỳ lạ, bùi bùi đắng đắng..rất quen! Thứ cảm giác này chắc hẳn đã từng trải qua, thậm chí còn có ấn tượng rất mạnh..Song nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết chính xác là gì.

Nhớ tới câu vừa rồi của Thư Lệ, Hoàng không khỏi hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Đúng, hấn dường như đặc biệt có duyên với cô gái này, mỗi khi Thư Lệ gặp nguy hiểm đến tính mạng, đều là do hấn tới kịp thời giải nguy, ở trong Dòng Máu Anh Hùng là như vậy, tới Kungfu Hustle, Silence Of The Lamb, rồi tới Recreator cũng như vậy..có lẽ trong tiềm thức Thư Lệ, chỉ cần còn có hấn, cô tuyệt đối sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Chỉ là.. liệu hấn còn có thể cứu cô được mấy lần nữa?

-Hoàng..anh có rồi không, em có một chuyện quan trọng muốn nói với anh.

Hoàng khẽ rung mình. Hấn xoay người lại, Cath đã đứng đó từ bao giờ. Cô ấy đã ở đây từ lúc nào ? Hoàng thầm chột dạ.

-Có việc gì vậy?

-Tối nay, em và Park sẽ khởi hành. Chuyến đi này rất nguy hiểm, em không thể để anh theo cùng. Chính vì vậy, để bảo đảm an toàn, em muốn anh hứa với em một chuyện.

-Chuyện gì?

-Đi theo em

Hoàng lặng im đi sau lưng Cath. Thoạt nhìn bề ngoài thì trông cô cũng không có vẻ gì khác lạ. Cath dẫn hấn đi xuống tầng trệt của khu nhà. Bước chân trên những bậc cầu thang lạnh lẽo, Hoàng có cảm giác rằng nơi Cath sắp đưa mình tới tuyệt đối vô cùng nguy hiểm. Đó là một loại bản năng được trui rèn trong thế giới luân hồi. Tòa nhà này..không ngờ lại có một căn hầm. Hoàng bắt đầu hoài nghi, có phải Cath đã sắp xếp từ trước? Rõ ràng, cô không hề tùy tiện chọn chỗ này làm nơi ở như biểu hiện bên ngoài với hấn, mà đã sớm có dụng ý khác.

-Hãy hứa với em. Cuối đường hầm, Cath dừng lại trên tấm ván chằng dây xích mỏng manh, chỉ tay xuống mặt nước đen ngòm:- Năm ngày tới, khi em chưa trở lại, anh nhất định không được rời xa mấy người Hogson. Và nếu có chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng, uy hiếp đến tính mạng...Anh tuyệt đối phải xuống đây!

Cath chỉ tay xuống phía dưới. Theo hướng cô chỉ, một hơi thở đậm mùi tử vong từ dưới xộc thẳng lên, khiến Hoàng rung mình ớn lạnh.

-Đó là gì vậy? Hoàng toát mồ hôi lù lù lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 16: Tập Kích..không Hoàn Hảo!(1)

-Thất bại ?

Ở cách xa VND Team lúc này khoảng..nửa vòng thành phố, trong một căn phòng xa hoa với ánh đèn leo lét, Mathieu và Lambert đang quỳ bâng cả hai chân, mặt cúi gằm dưới váy một người đàn bà. Tư thế này đã được hai người bọn họ duy trì gần nửa tiếng, song không một ai dám ngẩng đầu lên, chỉ ít là trước khi người đàn bà kia lên tiếng.

-Vậy Ri..han..na giờ ở đâu?

-Da..chạy rồi. Ngay sau đó, tôi và Lambert đã đuổi theo, thế nhưng đã mất dấu bọn chúng. Có lẽ..

-Hử?

Mathieu run lên cầm cập.

-Không, không phải. Nó nhất định, không, là vẫn chưa thoát khỏi tay em, chỉ cần hai ngày, không, một ngày là đủ rồi, em nhất định sẽ xách cổ nó về đây. Chắc chắn, em hứa!

Người đàn bà kia cũng không nói gì, thế nhưng Mathieu và Lambert thì như đang ở trong hầm băng, cả hai đều có cảm giác như chờ đợi phía trước là vực sâu vạn trượng, chỉ sợ đôi phương có chỗ nào đó không hài lòng..lúc ấy, ác mộng sẽ đến với họ.

Vivian khẽ di động chiếc xe lăn tiến lại gần, hai người lập tức rung mình, một cỗ hơi thở nồng nặc mùi tử vong cũng theo đó mà choán lấy cơ thể họ, khiến họ thậm chí còn không có cả niềm tin để phản kháng...hai người đàn ông to cao, trong đó có một kẻ đã khai mở Bản Năng Thích Nghi lại run sợ trước một mụ đàn bà tật nguyên..chuyện này nếu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ tạo thành trò cười ư? Ấy vậy mà, tại đây, nó đang trở thành sự thật...

-Lambert...

Gã hề nghe thấy mụ nhắc đến tên mình thì cả người run bắn, hấn vụng trộm liếc nhìn Mathieu, song thấy gã cũng chẳng dám ngược mắt lên thì nỗi lo lắng trong lòng càng gia tăng. Song lúc này, Vivian đã lên chiếc xe lăn kỳ quái màu đen tuyền lại gần gã, đã không còn ai có thể giúp được gã nữa...

-Dạ..

Lambert không còn cách nào, chỉ đành cố gắng nở nụ cười tươi nhất, và cũng là gương mặt nhất có thể. Bởi Lambert biết, chờ đợi hấn chính là sự trừng phạt.

-Mathieu nói rằng, là cậu đuổi theo Rihanna, trong khi anh ta lo đối phó với hai thành viên tiểu đội luân hồi khác, có đúng vậy không

-Dạ, đúng.

Lambert đáp xong thì bỗng giật thót, hấn vội sửa lại:

-À, không, không phải, mà là..cũng không hẳn là thế..thế nào nhỉ, lúc đó bọn chúng kéo những ba, bốn tên ra chặn em lại. Thế nên..thế nên..thế nên..

-Vậy à?

Một tay xoay bánh, chiếc xe lăn chậm rãi mang theo hơi thở từ vong tiến tới gần Lambert, kết hợp với nụ cười không sao hiểu nổi trên môi, chỉ thế cũng đủ dọa cho gã hề mặt cắt không còn hột máu. Lambert loạn choạng lùi lại, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng tột độ. Hấn vốn chỉ mới gia nhập Lightning Team được hai bộ phim, do có năng lực đặc thù mà tránh khỏi đào thải. Ở đây, hấn đã được nghe rất nhiều điều kinh khủng từ Hanks Richard và mụ đàn bà thần kinh này từ miệng Mathieu, song vì chưa có cơ hội thể nghiệm qua nên cũng không thật sự lưu tâm..tới bây giờ, hấn mới vỡ ra, những gì Mathieu nói là hoàn toàn chính xác. Mụ đàn bà này..đúng là một con quỷ!

Chi tiếc, bây giờ hấn có hối thì cũng đã muộn.

-Đừng lo, Lambert..

Bị một cánh tay gài gò vắt ngang đầu ôm lại, Lambert cả người căng cứng, cứ thế mà bị người đàn bà gài gò ôm vào lòng như một món đồ chơi. Mặc dù Vivian không có hành động gì khác, song quả tim của hấn vẫn cứ đập mạnh, thậm chí còn ngày càng kịch liệt hơn. Tiếp đó, hai tai Lambert khẽ rung lên:

-Nếu nhớ không nhầm, nhiệm vụ truy sát Clone Rihanna là do cậu tự nhận với ta...vậy mà bây giờ cậu lại tay không quay trở về. Chuyện này xét ra..không phải là do lỗi của cậu sao?

Nghe tới đây, cả người Lambert lại nổi gai ốc, thế nhưng chưa đợi hấn hồi thần, một cảm giác đau đớn kịch liệt bỗng truyền lên từ ngực trái, đau đớn đến nỗi hít thở không thông, song lại không thể dùng Bản Năng Sinh Tồn để ức chế. Cảm giác đó...giống như bệnh nhân bị trói chặt tay chân nằm trên giường cho bác sĩ mổ mà không dùng tí thuốc gây mê nào vậy.

-A, aa aa..

Mathieu đứng bên cạnh mặc dù đã chuẩn bị trước tinh thần, song khi chứng kiến Vivian không nói không rằng, miệng còn đang cười cười nói nói, một tay đã xọc thẳng vào ngực Lambert, cường hành móc trong người cậu ta ra một đồng bầy nhầy thì tâm thần vốn đang chịu áp lực nặng nề từ nãy đến giờ liền sụp đổ trong nháy mắt. Hấn vội vàng lê người ra càng xa càng tốt, hơi thở dồn dập, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe lăn, giống như sợ người tiếp theo là mình..

-Một lá phổi này...Đưa đồng bầy nhầy lên ngang mặt mình rồi liếm nhẹ, ánh mắt của Vivian vẫn giữ vẻ bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra:-..Là tôi giữ dùm cậu. Lúc cậu mang được Clone Rihanna về đây, tôi sẽ cân nhắc về chuyện có lấy nốt một nửa còn lại hay không. Thế nhé...

-..Vivian, ngài Hanks có việc muốn gọi cô.

-Được, ta đến ngay.

Tiếng xe lăn chậm rãi đi xa dần, chỉ còn đó một gã hề đang quần quai, và một kẻ vừa thoát khỏi bờ vực tử thần, trên sàn nhà đầy máu.

-Xin giới thiệu, Vivian, cũng là một thành viên trong đội..

Trong căn phòng bài trí có phần bình thường, song không khí thì ngược lại ,nặng nề và u ám, bốn người đang ngồi, trong đó có một nhóm ba người, một người ngồi ở ghế chủ tọa trên cùng, đại diện cho chủ nhà. Người này mặc trang phục kiểu bá tước cực kỳ kinh điển, sau lưng là áo choàng nhung màu đỏ, tay nâng ly sâm banh cũng đỏ như máu, hai hốc mắt phũ phàng, sâu hoắm do hậu quả của lối sống buông thả.

-Là quý bà Vivian phải không, rất hân hạnh.

Gã thanh niên mặc chiến giáp màu vàng, thân hình cao lớn, người duy nhất đang đứng, lại gần cửa nhất cất tiếng chào. Vivian dường như cũng có hứng thú với hấn, miệng nở nụ cười tươi rói, song cặp môi đen xỉn nhìn từ hướng nào đi nữa cũng chẳng tạo nổi chút hảo cảm dù là nhỏ nhất. Cô ta điều khiển

chiếc xe lăn lại gần gã đàn ông mặc chiến giáp, hai mắt lúng liếng, nhìn đến nỗi khiến hắn mặc dù vẫn tự tin trước giờ chẳng sợ trời chẳng sợ đất cũng sồn hết cả gai ốc.

-Đồng đủ cả rồi, vậy thì nói vào việc chính thôi.

Gã đàn ông da vàng đeo kính, một trong hai người còn lại lên tiếng. Ngồi gần hắn là một gã đàn ông trung niên, mặc dù ăn mặc rất bình thường song lại khiến cho người khác nhìn vào như đang thấy một ngọn núi lớn, đầy cảm giác áp bức, đặc biệt là vết sẹo dài trên mặt. Người này đúng là đội trưởng Thương Hải Đội, người đánh ngang tay với Cath hai hôm trước- Trịnh Khải.

-Như đã nói từ trước. Thương Hải Đội chúng tôi chỉ có ba thành viên chủ chiến, còn lại là một thành viên cường hóa tinh thần lực, một tay bắn tia. Hai trong số ba người đó đang có mặt tại đây. Đội trưởng của chúng tôi thì chắc các vị đều đã biết, còn cậu ta..Gã đeo kính chỉ tay vào người thanh niên mặc chiến giáp:-... cũng là một chuyên gia cận chiến, đã khai mở được 60% giới hạn cơ thể.

-Chiến Vân phải không? Hanks Richard liếc mắt nhìn gã thanh niên tuổi còn chưa tới ba mươi, cất giọng tán thưởng:- Đúng là tài không đợi tuổi, rất vui được hợp tác với cậu.

Mặc dù vậy, kẻ ngạc nhiên nhất ở đây lại không phải Hanks, mà là người đàn bà này giờ vẫn không ngừng đánh giá cơ thể đầy cơ bắp của Chiến Vân, Vivian. Sau khi nghe gã đeo kính nói, ánh mắt của mụ lại càng nồng nhiệt hơn nữa... làm Chiến Vân thấy cả người khó chịu, phải quay sang nói thầm vào tai gã đeo kính:

-Này, có thể đổi chỗ được không? Một lần này thôi..

- Là như vậy, The Lightning Team mặc dù không tồn tại kẻ yếu, thế nhưng nổi trội nhất vẫn là hai người chúng ta. Hanks nói với giọng trịch thượng:-Cứ coi như là năm người đi, năm thành viên chủ chiến. À, không kể Raymont vắng mặt thì là bốn. Với lực lượng của chúng tôi, nói thực, dù phải đối đầu với cả Seul Team lẫn The Hope Team cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Trịnh Khải khẽ nhún mày. Lâm Hiên ngồi cạnh tất nhiên là nhìn ra, hắn đang bất mãn vì thái độ kiêu căng của đối phương. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này đúng là không phải The Lightning chủ động yêu cầu hợp tác, mà là do Thương Hải đội bọn họ đề xuất trước, phần ngạo khí đó là khó tránh khỏi.

-Vậy được. Cứ như vậy mà tính. Theo như những gì tôi biết, lần này tham gia thế giới Recreator The Hope Team ngoài Catherine ra thì chỉ còn ba thành viên, ngoài Roy Hogson đã có thông tin cơ bản ra, hai kẻ còn lại khả năng cao là đều đã khai mở Bản năng Thích Nghi. Nhất là gã đàn ông mặc vest luôn đi sau Catherine. Sở trường của hắn là bổ trận. Với việc lấy Cath làm mất trận, nơi Hope Team ở hiện giờ có thể nói trên lý thuyết là bất khả xâm phạm.

-Seul Team cũng tương tự, song ngoài Park Jong Seok ra, thực lực của ba người còn lại, tức hai nam một nữ kia vẫn là một dấu hỏi. Đây là ba biến số có thể thay đổi chiến cục, song có một điều có thể nắm chắc, bọn chúng không có thành viên cường hóa tinh thần lực.

-Vậy thì đơn giản rồi, chỉ cần chia cắt chúng ra là được. Hanks trầm ngâm:-Chúng tôi cũng có thành viên cường hóa tinh thần lực, mặc dù hơi yếu..vậy là đối phương cao nhất là có sáu thành viên chủ chiến. Không sao, chỉ cần loại bỏ được Cath và Park Jong Seok, với sự kết hợp của chúng ta, san bằng phổ Halass trong mười phút là chuyện trong tầm tay. Ha ha ha, cứ nghĩ đến vẻ mặt của Cath lúc trở về, khi tất cả đồng đội đã chết sạch, ta đã cảm thấy vô cùng hưng phấn rồi. Nhất là thằng nhai da vàng đó, chính nó là hung thủ đã hạ sát tiểu phân đội của The Lightning Team, lần này mạng nó nhất định phải do tay tôi kết liễu!

-Được rồi..vậy thì cứ y theo kế hoạch đã thảo trước đi. Ngay mờ sáng sau đêm Cath và Park Jong Seok khởi hành, chúng ta sẽ tấn công. Trịnh Khải lên tiếng:- Do nhiệm vụ lần này mọi thứ vũ khí hủy diệt trên diện rộng đều không có tác dụng, việc phá hủy rào chắn bảo vệ của Terry Karl sẽ do Lightning Team các vị đảm nhiệm. Sau đó tùy theo diễn biến mà phân chia nhau hành động. Nhân khi các anh tập trung sự chú ý của bọn họ, chúng tôi sẽ gia nhập chiến cục. Mục tiêu quan trọng nhất là..không để bất cứ ai sống sót và phải kết thúc trận chiến càng sớm càng tốt, trước khi Cath và Park nhận ra và trở về. Mặc dù khả năng này là rất thấp..Thế nào, còn vấn đề gì không?

-Không có vấn đề. Chỉ tính riêng hai ta thôi cũng đã là coi trọng chúng lắm rồi. Hanks đáp:-Nếu như những gì các cậu đảm bảo là chính xác, trận pháp kia khi thiếu Cath làm mất trận sẽ không phải là không thể phá giải thì mọi chuyện kể như xong. Đây quả là một kế rất hay, vừa có thể điều'vương' đi nơi khác, lợi dụng thời cơ triệt tiêu diệt "bình" của địch, lại có thể chiếm được thế chủ động..chỉ là cái âm mưu " giương đông kích tây" này cũng quá cũ thì phải, liệu bọn chúng có nhìn ra được chăng?

-Mưu kế hơn nhau không phải là cũ hay là chưa, mà ở có dùng hay là không. Gã đeo kính cất giọng bàng quan:-Không phải ngẫu nhiên mà ngày từ đầu tôi đã khuyên ngài cử hẳn một thành viên nòng cốt chỉ chuyên tâm vào việc mở rộng những cuộc giết chóc ra ngoài phạm vi thành phố, tiếp cận đảo Brew, nơi khởi nguồn của nạn nhân bản. Đó là để che mắt Cath, khiến cô ta tin rằng lực lượng của The Lightning Team đang tập trung gần đó. Ngoài ra, một điều đảm bảo nữa là tinh thần lực cảm ứng viên của chúng tôi mạnh hơn hẳn chúng, đó là sự khác biệt căn bản và cũng là lợi thế lớn nhất của chúng ta. Cơ hội lần này... nhất định phải nắm lấy!

-Được, vậy cứ quyết định như vậy đi..rạng sáng ngày mai..là lúc chúng ta hành động!

-Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Sân bay Carlington, một người đang ngồi trong phòng chờ, ăn mặc kín mít, bên cạnh là một gã đàn ông to cao cũng ăn mặc tương tự, trầm tư nhìn chiếc trực thăng đang dần xuất hiện ở phía xa, bên ngoài trạm đỗ. Gã đàn ông đeo kiếng đen thờ ra một hơi trắng xóa, hỏi:

-Nhất định phải đi sao?

Gã đàn ông lùn gật đầu. Khi người này bỏ kính ra thì mới biết, đó chính là Lâm Hiên của Thương Hải đội, chỉ là bây giờ hắn ăn mặc như là sắp đi du lịch xa, tay còn xách hai chiếc vali to tướng.

-Dù sao thì ở đây có tôi hay là không thì cũng thế. Bỏ cục đã giăng, chỉ còn chờ cá lọt lưới mà thôi. Tôi không có hứng thú xem mấy người diễn kịch. Trách nhiệm của tôi đã xong, bây giờ chỉ trông cậy vào mấy người các cậu lợi dụng tình thế mà đục nước béo cò đến mức nào mà thôi... Khi tôi không có ở đây, nếu có gì phân vân hãy hỏi Liễu Diệp Nhi.

-Mặc dù không cảm thấy có gì không ổn..nhưng chúng ta có thể an tâm vào cô ta sao?

-Hỏi hay nhỉ? Người đặt lòng tin vào cô ta không phải là tôi, mà chính là anh, Trịnh Khải ạ. Lâm Hiên thờ ơ nhìn gã đàn ông ngồi cạnh.-Đừng nói là anh đến cả dũng khí chịu trách nhiệm với quyết định của mình cũng không có nhé.

-Được rồi. Trịnh Khải trầm mặt, cái lạnh của thời tiết làm vết sẹo trên mặt gã hắn lên càng rõ, nhìn có vẻ ghê người.- Vì lợi ích trước mắt, lợi ích sau này, chúng ta chỉ có thể làm như vậy. Nói thật, bản thân tôi không hề ngại cái gọi là nhiệm vụ sát hạch tối cao 24* của chủ thần, thế nhưng những thành viên còn lại thì..nếu họ có mệnh hệ gì, chúng ta có còn là Thương Hải đội nữa hay không? Không thể..là đội trưởng, tôi nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

-Nếu có nguy hiểm..thì hãy cứ để mình tôi gánh chịu là đủ rồi. Trịnh Khải thốt ra một câu, ánh mắt cũng dần hiện vẻ kiên định. Lâm Hiên cũng không có phản ứng gì, hai tay nâng hành lý, lạnh nhạt nói:

-Vậy thì tốt. Chúc may mắn.

-Chúc may mắn.

Trịnh Khải nhìn gã đàn ông gù chậm chậm đi ra sân bay, lòng bỗng nổi lên nghi hoặc cùng lo lắng, thứ mà hắn vẫn chưa bao giờ ngừng có ở đối phương: Liên minh sao? Tên điên này không phải là đang định tính kế tất cả đấy chứ, không loại trừ cả The Hope Team..đúng, nhất định là như vậy, cái vẻ cuồng nhiệt kia không thể nào sai được. AI chứ Trịnh Khải thì thừa hiểu, tên điên này không chỉ hứng thú với công nghệ Nhân Bản của Rec như đã nói với hắn, mà trong đầu chắc chắn còn có âm mưu khác...

“Lâm Hiên, đừng để ta biết rằng mi lại đang tiếp tục lừa ta..nếu không, ta sẽ không để yên đâu!”

-Không phải chứ? Cậu đã..đổi kỹ năng đó thật sao?

Lúc ấy, tại một nơi cách tòa giáo đường phố Halass rất xa, kết quả sau nửa ngày chạy trốn chết, Bình, Tuyết và Hương đều đang đổ dồn toàn bộ sự chú ý lên người gã thanh niên để tóc rẽ ngôi ngôi giữa..chính là Thắng.

-Tại..tại sao cô lại biết cơ chứ?

Tuyết thờ ơ đáp:

-Câu hỏi thiếu IQ quá đấy. Chẳng lẽ cậu không biết chỉ cần liên lạc với chủ thần thì bất cứ thông tin cơ bản nào của đội, của các thành viên trong đội đều sẽ được giải đáp hết hay sao. Đừng nói là cậu cường hóa hay trao đổi thứ gì, ngay cả cậu đổi những “đồ chơi” gì, số lượng bao nhiêu tôi cũng biết hết...

Thắng vội cuồng quýt lấy tay che miệng Tuyết. Biết không thể giấu được, hắn chỉ đành thờ dãi:

-Đúng vậy, đó là kỹ năng God of Spirit(Chúa tể tinh thần) sơ cấp ở khu trao đổi của thần linh. Đừng có nghe mấy lời PR linh tinh, cái kỹ năng này có đổi mới biết là rất rẻ rách, chỉ có thể khống chế những người khai mở % bản thân ít hơn mình, hơn nữa chỉ là một phần, có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào, lại còn giới hạn cả khoảng cách. Còn nữa, cường hóa lên trung, cao cấp lại vô cùng tốn kém. Em đã thử rồi, đúng là “lời vắn như đồn”

-Vậy thì sao cậu còn trao đổi nó làm gì?

Thắng nhất thời á khẩu.

Thử nghĩ mà xem, là thằng đàn ông sống trên đời thì ao ước gì nhất? Ngoài tiền, quyền ra thì chỉ có thể là gái. Tiền thì trong thế giới luân hồi là cỏ rác rồi, không bàn tới nữa. Thế còn quyền? Ngắm lại thì Thắng vốn chỉ tham gia VND Team được có hai bộ phim, tới bản năng sinh tồn còn chưa khai mở được...lực thì thua Lập, Hoài My, thậm chí có khi đứng còn dưới cả Thư Lệ, trí thì chỉ là trò trẻ con với Tuyết. Cả hai điều đầu tiên đều đã không đạt được, ít nhất là trong hoàn cảnh hiện tại... vậy thì hắn còn lại gì? Còn lại gì?

Đáp án chỉ có một. Thực ra cái kỹ năng God of Spirits này Thắng đã phải mất gần năm tiếng đồng hồ tìm trong cái đồng hồ đổi loạn xì ngầu tại khu trao đổi của thần linh mới thấy được. Gì chứ, mới đọc cái hướng dẫn sử dụng là đã phê rồi, có thể khống chế tinh thần của người khác, thậm chí còn có khả năng can thiệp thay đổi trí nhớ của đối phương, vậy không phải người đẹp đồng tây kim cổ trong thế giới luân hồi đều sẽ không thoát khỏi tay anh

sao? Mẹ nó chứ, thế mới không uổng một đời làm trai. Cứ nghĩ đến cái viễn cảnh tay phải ôm Tây Thi, tay trái ôm Leah Dizon, tiền phong là Lưu Diệc Phi, đoàn hậu đã có Irina Shayk, tất cả đều thế sống thế chết nguyện theo hán cả đời không cần báo đáp, cái kỹ năng này trừ khi chưa đủ điểm thì thôi, còn không thì... không đổi không được!

Thế nhưng những suy nghĩ này tất nhiên chỉ có thể giấu trong lòng, ngoài miệng hán vẫn hùng hồn khẳng định, lý do hán chọn kỹ năng này dĩ nhiên là vì lợi ích của đoàn đội. Mặc dù ở mức sơ cấp còn rất nhiều hạn chế, thế nhưng cũng không phải là không có chỗ dùng!

-...Được rồi. Tuyệt phát phát tay, chặn cái miệng vẫn đang chém gió liên thanh của Thắng lại:- Chỉ không chế được người khai mở được % ít hơn mình, bắt lực với những người đã khai mở Bản Năng Thích Nghi, phải giữ mục tiêu không được cách mình quá 100m, không thể chỉ phối thực hiện những điều có hại trực tiếp tới người bị khống chế. Tất cả chỉ có thể thôi đúng không nào? Mau đi áp dụng với Clone Rihanna đi, bây giờ cô ta vẫn đang hôn mê, là lúc tinh thần yếu ớt nhất, thời cơ bằng vàng cho cậu đó.

-...Ngoài ra..Thắng gãi đầu nói:- ..Cái kỹ năng này hai ngày mới dùng được một lần..hôm, hôm kia em đã dùng rồi nên..nên..

Nói tới đây, cả Hương và Tuyệt đều trừng mắt nhìn hán, không kể tới Bình vì gã ta giờ đã mù toàn phần. Thảo nào..hai người còn không hiểu cô gái xinh đẹp hay đi cùng hán lúc còn trong khu phòng thủ là ai, quen trong trường hợp nào, hóa ra là..

-Thế còn phải chờ bao lâu nữa? Hương bĩu môi nhìn Thắng hỏi.

-Ba tiếng..đúng thế, chắc tới nay là được rồi. Thắng đáp như chém đinh chặt sắt.

-Ba tiếng..được rồi, vậy thì chờ thêm ba tiếng nữa vậy. Tuyệt khẽ vắn người, sau đó nói tiếp:- Không trực tiếp thấy cậu này làm ăn ra sao, tôi còn chưa an tâm được. Sau đó thì..chúng ta sẽ chia đội!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 17: Tập Kích..không Hoàn Hảo!(2)

-Họ..họ là ai thế?

Chín giờ đêm ngày thứ tư kể từ lúc tiến nhập thế giới phim kinh dị, nơi VND trú ngụ, Tuyệt và Hương đang ngồi bên giường bệnh của Lập, Bình thì ở trong phòng riêng, Thắng dẫn Clone Rihanna bước vào. Cô gái nước ngoài này vừa trải qua quá trình” tẩy não”, thần thái vẫn còn vương nét mê man và sợ hãi, chỉ chăm chăm nấp sau lưng Thắng.

-Anh đã bảo rồi, đây là bạn của chúng ta. Cô gái có khuôn mặt xương xương này là Tuyệt, đây là Hương..Còn anh chàng cả người toàn bông với băng đang nằm trên giường là Lập, cậu ấy bị thương nặng như vậy vì cầm chân Mathieu và Lambert cho em chạy trốn đấy.

-Thật vậy sao?

Cô gái nước ngoài giờ tay che miệng, sắc mặt lo lắng nhìn Lập cả người đầy bông băng nằm trên giường:-Anh ấy không sao chứ?

Trong lúc Rihanna còn đang mải “quan tâm” Lập thì Tuyệt kéo Thắng ra ngoài, tìm một nơi kín đáo hỏi:

-Thành công được bao nhiêu%?

-Cũng tạm. Thắng gãi đầu:-Có thể nói là ăn may. Khả năng thành công của kỹ năng này vốn cũng chỉ có 50% thôi, thất bại là lại phải chờ delay hai ngày. Thế nhưng cô ta là người có tinh thần lực rất mạnh, hiệu quả khống chế vì thế cũng thấp đi rất nhiều. Em không thể cưỡng chế thay đổi ký ức của cô ta, chỉ có thể thôi miên tạo hảo cảm của cô ta đối với chúng ta mà thôi.

-Thế thì có ăn thua gì không? Tuyệt nghe vậy thì cau mày.

-Chỉ cứ an tâm. Thắng quả quyết:- Mặc dù không thể hoàn toàn khống chế 100%, thế nhưng em đảm bảo kiểm soát được cô ấy không gây ra hành động gì bất lợi đối với chúng ta. Đó đã là điều kiện tiên quyết in sâu trong tiềm thức của cô ấy. Dù gì thì cô ta cũng đã chịu ảnh hưởng của “God of Spirits”, chỉ cần không rời xa em quá 100m thì tuyệt đối không có vấn đề gì cả.

Hai người nói vài câu nữa, sau đó Tuyệt và Thắng trở lại. Lúc này, Bình đã xuất hiện trong phòng.

-Bây giờ mọi chuyện đã tạm coi như đã ổn. Rihanna, chúng tôi không cần biết cô là bản sao hay bản chính, mong cô đừng quên những gì đã hứa với chúng tôi từ trước. Cô có trách nhiệm phải trợ giúp chúng tôi tìm Craig. Với kỹ năng tinh thần lực bao phủ của mình, tôi nghĩ điều này không phải vấn đề gì lớn chứ?

-Các bạn nghĩ tinh thần lực viên là ba đầu sáu tay sao? Rihanna lắc đầu:- Thực ra, ở trạng thái nguyên thủy, chúng tôi so ra còn kém một cái radar cao

cấp 2000 điểm thưởng ở khu trao đổi của thần linh ấy chứ. Ok, yên tâm đi, tôi sẽ không nuốt lời hứa, chỉ là tạm thời không thể sử dụng kỹ năng tinh thần lực. Tạm thời không thể.

- Vì sao?

- Các bạn quên rằng tôi đang bị The Lightning Team truy sát sao? Trong The Lightning Team có bản chính của tôi, kỹ năng tinh thần lực bao phủ của cô ta mạnh và có bán kính rộng hơn tôi nhiều, tầm khoảng 30 km. Một khi tôi sử dụng năng lực này trong phạm vi cảm ứng được của cô ta là sẽ bị lộ ngay. Vừa rồi tôi bị Matieu và Lambert truy đuổi cũng là vì thế.

- Thế thì làm sao tìm được Craig? Không tìm được, chúng ta sẽ bị trừ mỗi người 2000 điểm, bị mật sát đó. Bình nóng ruột xen vào.

- Về việc này thì mọi người an tâm. Clone Rihanna gật đầu:- Cái này thì tôi biết. Craig đang bị giam trong một phân cục tổ chức Rec nằm ở phía đông bắc thành phố, cách đây chừng 80 kilomet.

- Cô chắc chắn? Nhỡ cậu ta bị chuyển đi nơi khác rồi thì sao?

- Tôi có thể dùng tính mạng của mình để đảm bảo. Clone Rihanna quả quyết:- Tôi vốn là người của tổ chức Rec, thậm chí còn có địa vị không thấp. Chút chuyện nhỏ này vẫn có thể tra ra được.

- Cái gì? Cô là người của Rec?

- Đúng, không chỉ riêng tôi mà toàn bộ năm clone Team của năm tiểu đội luân hồi trong thành phố Washington đều là người của tổ chức Rec. Nói chính xác ra thì chúng tôi cũng chỉ là những sản phẩm thí nghiệm từ công cụ nhân bản của chúng mà thôi, chỉ hơn lũ zombie đầy rẫy ngoài kia là có ý thức và năng lực tự kiểm soát mình. Có thể nói, chúng tôi là những “bản sao hoàn chỉnh” nhất trong tay Rec.

- “Bản sao hoàn chỉnh”? Cái này tôi cũng đã thắc mắc từ lâu rồi. Tuyệt hỏi:- Không phải thí nghiệm Nhân Bản trong phim Recreator có 100% thành công sao? Song hình như ở đây, tỉ lệ đó dường như rất thấp?

- Tất nhiên là không rồi. Nếu tỷ lệ đó là 100% thì cả thế giới sớm đã loạn hết cả lên rồi. Rihanna lắc đầu:- Chúng tôi là những bản sao ưu tú nhất. Việc chúng tôi xâm nhập vào thành phố đang bị phong tỏa, tấn công các bạn cũng xuất phát từ mệnh lệnh của họ, mục đích duy nhất là bắt giữ những “bản chính” của mình giao nộp cho tổ chức. Có gene của các bạn, bọn họ sẽ có thể tạo thêm nhiều sản phẩm như chúng tôi, thậm chí còn cao cấp hơn nhiều. Vì lý do đó, trong thành phố này, chúng tôi luôn nhận được hỗ trợ hết sức có thể từ phía họ.

- Thế không phải là bất hợp lý sao? Bình nhíu mày:- Rec cần gene của chúng ta để tiến hành nhân bản, thế họ lấy thứ gì để nhân bản thành clone của chúng ta? Đây rõ ràng là phạm trù quả trứng có trước hay con gà có trước, không thể tìm ra lời giải.

- ...Tạm biết thế đã. Tuyệt ho khan rồi hỏi một câu thăm dò:- Vậy...cô định sắp tới thế nào? Đi cùng chúng tôi hay trở về Clone Lightning Team?

- ..Tôi...tôi cũng không biết nữa. Clone Rihanna lén liếc nhìn Thắng, hai má hơi hồng:- Thực ra Clone Lightning Team cũng không có gì tốt, cũng giống như Lightning Team, đó là nơi tuyệt đối tôn trọng quy tắc rừng rậm, chỉ kẻ mạnh mới có quyền chỉ huy, mới có quyền tồn tại. So ra, không bằng cứ tạm thời đi theo các bạn một thời gian còn hơn. Ít ra...tôi còn phải thực hiện lời hứa của mình cơ mà.

Tuyệt nghe vậy thì khẽ gật gù, sau đó nhìn mấy người còn lại nói:

- Được rồi.. vậy thì cứ làm theo những gì tôi đã bàn trước đi. Bây giờ chúng ta sẽ chia làm hai nhóm: Nhóm 1 gồm tôi và Lập, hai là Hương, Bình, Thắng và Rihanna. Nhiệm vụ của nhóm 2 là trong thời gian ngắn nhất tìm được Craig rồi đưa ra khỏi thành phố. Trong khi đó, tôi sẽ đưa Lập quay trở lại, hội quân cùng Hoài My, dùng danh nghĩa clone của VND Team, thâm nhập vào Rec.

- Cô muốn thực hiện cái kế hoạch đó thật ư? Bình hỏi.

- Dù gì thì chúng ta cũng có thể thử một lần, không phải sao? Thực ra tôi đã đặt cược vào tổ chức Rec còn hơn là mấy người The Hope Team. Ai mà biết lòng dạ bọn họ ra sao? Có khi giờ này bọn họ còn đang phải tranh đấu một mất một còn với Lightning Team cũng nên, chúng ta tới đó nương tựa chẳng khác nào tự đâm đầu vào cảnh trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết. Chưa kể tình cảm của chúng ta với Lightning Team cũng chẳng “tốt đẹp” gì. Tôi không tin rằng sau pha vồ hụt Clone Rihanna vừa rồi, bọn họ lại không nhận ra một trong hai tiểu đội ẩn danh lần này là VND Team chúng ta. 80% là bây giờ chúng đang hồi hã truy lùng chúng ta cũng nên.

- Một mình cô, với Lập.. liệu có ổn không?

- Yên tâm đi. Ít ra thì tôi cũng có thể đảm bảo an toàn cho bản thân. Tuyệt cười nói:- Bất cứ việc gì cũng không thể có hệ số an toàn 100%, nguy hiểm là không thể tránh khỏi, huống hồ đây lại là thế giới luân hồi. Nếu đúng như những gì Hoài My đã thông tin với tôi, tại nơi đó sắp sửa có một cuộc họp vô cùng quan trọng giữa các Team “bản sao”, vậy thì có phải chịu nhiều nguy hiểm nữa cũng đáng. Hơn nữa, tôi cũng muốn mang Lập đi tìm một nơi có điều kiện tốt để chữa trị, có như vậy cậu ta mới có khả năng hồi phục. Bằng không, việc Lập từ thành viên chủ chiến trở thành gánh nặng của chúng ta trong sáu ngày sắp tới là điều khó tránh khỏi. Tới đó, chúng ta sẽ có hy vọng hơn.

- Phải cẩn thận. Bình nhắc:- Đúng như những gì tôi nói chiều nay đó. Những thí nghiệm nhân bản thất bại (zombie) đó cũng có rất nhiều loại. Chúng đã tiến hóa...hoặc là chủ thần cổ tình năng độ khó, chỉ biết là, hai con zombie mà tôi và Lập gặp trong giáo đường Halass rất nguy hiểm, bọn chúng chắc chắn đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn!

-Tôi biết. Tuyệt khẽ gật đầu.- Không sao...nếu trường hợp xấu nhất xảy ra thì tôi đành phải bỏ Lập lại chạy một mình chứ biết sao. Ha ha ha..

Lập đang nằm trên giường nghe đến đây thì ho khò khè. Rihanna xen vào:

-Bản Năng Sinh Tồn? Anh đã gặp zombie khai mở được nó sao? Thứ đó ở tổng bộ Rec cũng là hàng cực kỳ quý hiếm. Sao có thể xuất hiện chúng trong những thí nghiệm thất bại bị bỏ đi đó chứ? Mọi người đã gặp chúng ở đâu vậy?

..Bỏ qua câu hỏi của Clone Rihanna, mỗi người ở đây đều đang theo đuổi tâm sự riêng của mình. Không ai bảo ai, bọn họ đều biết con đường trước mắt là không dễ đi. Nhất là Thắng, gọi là chia đội độc lập tác chiến, thế nhưng nhóm của hắn Bình đã thành nửa tàn tật, còn lại là hai cô gái, trách nhiệm rõ ràng đang đặt lên vai gã. Điều này làm hắn có đôi chút hưng phấn, vì ít ra mình cũng đã đạt được lòng tin của mọi người, thế nhưng khi nghĩ tới những gì chờ đợi ở phía trước, hắn lại không kiềm được mà lo lắng..

-Được, vậy thì...cùng nhau cố gắng!

..oOo....

-Mất ngủ sao?

Người đàn ông với tay bật đèn..đại sảnh tối như mực vụt sáng rực lên. Đứng cạnh cửa sổ là một cô gái để tóc ngắn mặc áo da bó sát người. Trong đêm đen, đường cong hình chữ S mềm mại uyển chuyển của cô dường như càng kích thích thị giác người khác hơn, khiến cho Han-Dae-Sung mặc dù đã nhìn quen song vẫn phải ngẩng ra vài giây mới tỉnh lại được.

-Anh cũng vậy còn gì?

Người phụ nữ quay mặt lại, một khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu..chỉ có làn môi tô son quá đậm là có chút lạc lõng. Đó chính là Lee Young Min, thành viên nữ duy nhất của Seul Team

-Bồn chồn, không ngủ được.

Han-Dae-Sung khẽ lắc đầu, tiếp đó gieo mình xuống ghế sofa, hai mắt đảo đi đảo lại trên cơ thể quyến rũ của người yêu. Hắn và Lee Young Min đã yêu nhau được nửa năm, song vẫn chưa đột phá bước cuối cùng. Ít nhất, cho tới bây giờ hai người vẫn mỗi kẻ một phòng riêng.

-Em cũng vậy.

Lee Young Min đi tới ngồi đối diện hắn. Han-Dae-Sung ngược mắt nhìn trời, khẽ lẩm bẩm:

-Từ khi bước chân vào nơi này, anh đã cảm thấy “nó” rồi. Bản năng loài thú không thể sai lầm, nếu không anh cũng đã không sống được tới tận bây giờ. Nói thực..anh không muốn ở lại chỗ này tí nào. Rất không muốn.

-Anh cả nghĩ rồi.

-Không phải. Han-Dae-Sung cắt lời:-Đây là vấn đề về cảm nhận. Em không tin anh sao? Thực ra, nếu không phải nể mặt đội trưởng thì anh đã..thôi, quên đi. Cũng không hiểu sao ngài Park lại phải làm như vậy? Chúng ta hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc chiến này cơ mà. Gã bá tước điên đó có mất trí đi chẳng nữa cũng chẳng dám chọc tới cả Cath và chúng ta cùng một lúc. Vậy mà..ngài ấy vẫn muốn cột chung thuyền với bọn họ. Nếu nói là trước đây một năm thì còn có thể hiểu được..nhưng bây giờ..chẳng phải quan hệ của chúng ta và The Hope Team đã có vết rạn không thể hàn gắn đó sao? Việc này..cũng quá là chuốc mọt vào người đi.

-Đừng nói lung tung. Lee Young Min nhủ mày, đôi mắt đẹp đảo quanh coi có ai ở ngoài hay không:- Chuyện này vốn không đến lượt anh và em quyết định. Đội trưởng tự có chủ trương, không cần anh phải lo. Lại nói với tình hình hiện nay, dù đội trưởng có muốn trở mặt với Catherine thì cũng tạm thời không tìm được lý do. Với trình độ của chúng ta hiện giờ, nguy hiểm thông thường trong thế giới luân hồi còn phải để ở trong mắt sao? Anh đừng quên, mục tiêu của chúng ta đã không còn là bằng mọi giá để sinh tồn trong thế giới luân hồi từ lâu lắm rồi.. mà là tìm kiếm cơ hội khai mở % giới hạn cơ thể. Không trải qua gian nguy thì có thể làm được sao?

-Nhưng mà..

Han-Dae-Sung nói tới đây thì bị Lee Young Min ra hiệu ngừng lại. Hai người im lặng khoảng năm phút, cầu thang tầng trên mới bắt đầu truyền xuống tiếng bước chân.

-Ồ, hai người cũng không ngủ được à..trùng hợp nhỉ.

Người bước xuống là một gã đàn ông mặc vest lẳng cồng, tóc vuốt keo thẳng đứng. Chẳng cần nhìn mặt thì cả hai người cũng biết đó là Terry Karl, bởi chỉ có kẻ dở hơi như gã mới 24/24h không rời bộ vest, kể cả lúc đi ngủ.

Gật đầu một cái cho có lệ, Terry Karl bước xuống ngồi cạnh Han-Dae-Sung, bắt đầu pha trà. Sau khi rót cho mỗi người một cốc, hắn cũng chỉ biết ngồi một chỗ nhâm nhi tách trà nóng, bầu không khí có phần nặng nề.

-Là lạ chỗ ư? Nếu hai người muốn thì có thể tùy ý đổi phòng, nơi này vẫn còn rất nhiều phòng trống.

Nơi mà The Hope Team chọn để định cư trong Recreator là một chung cư bỏ hoang nằm ở phía tây thành phố, có đầy đủ siêu thị, nhà hàng, quán bar, thậm chí cả hồ bơi. Nơi này phân ra làm bốn khu: Đông, Tây, Nam, Bắc. Với trận pháp của Terry Karl, không phải là chỗ này không có zombie, mà không có con zombie nào dám lại gần thì chính xác hơn.

Là Terry Karl mở miệng trước, thế nhưng cả Lee Young Min lẫn Han- Dae-Sung đều không có ý đáp lại, làm hắn chỉ có thể ngại ngùng mà ngậm miệng. Phải một lúc lâu sau, Lee Young Min mới lên tiếng:

-Terry, anh có biết ngoài VND Team ra, tiểu đội ẩn danh còn lại là gì không?

Terry Karl hơi do dự, song cuối cùng chọn cách im lặng. Hai người Lee Young Min và Han-Dae-Sung nhìn nhau, tỏ vẻ ngậm ngùi. Lúc này Han-Dae-Sung mới lên tiếng:

-Từ lúc bước chân vào thế giới nhiệm vụ, The Lightning Team đã tới đây gây hấn lần nào chưa?

Terry Karl suy nghĩ một lát rồi khẽ thở dài, hắn quyết định sẽ nói ra tất cả, bởi dù sao cũng không thể giấu được qua đêm nay:

-Không có. Mới đầu cũng bị tập kích một lần, nhưng không phải Lightning Team. mà là Thương Hải Đội. Bị bọn họ phục kích, thế nhưng cũng không có gì đáng ngại cho lắm.

-Thương Hải Đội?

Han-Dae-Sung và Lee Young Min nghe ba từ này thốt ra từ miệng gã thì đều giật nảy mình. Han-Dae-Sung có vẻ không tin hỏi lại:

-Là Thương Hải Đội của “Người Sắt” Trịnh Khải sao?

-Đúng vậy.

-Tại sao anh không đem chuyện này ra nói từ sớm? Lee young Min kêu thất thanh:-Thương Hải Đội..không phải dễ đối phó đâu. Ngộ nhờ chúng..

-Mọi người đừng quá lo lắng. Terry Karl vội cất giọng trấn an:- Đội trưởng của chúng tôi, công nương Cath đã nói chuyện với Trịnh Khải, hai bên đã đồng ý chung sống hòa bình, nước sông không phạm nước giếng. Trịnh Khải dẫu sao cũng có chút danh tiếng trong thế giới luân hồi, Thương Hải Đội cũng không phải loại tiểu đội thông thường chỉ biết đuổi tạt giết tuyệt. Bọn họ nhất định sẽ không nuốt lời đâu.

-Ai có thể đảm bảo được điều đó? Han-Dae-Sung bức tức:- Chuyện quan trọng như vậy, đáng lẽ ra các anh phải nói rõ ngay từ đầu mới phải. Thật là...

Terry Karl cười khổ không đáp. Mới nghe đã vậy, nếu nói ra ngay từ đầu, các người còn không phải sợ mà chạy mất dép? Hắn một mặt xoa tay, một mặt dùng giọng quả quyết nói:

-Yên tâm đi, dù trường hợp xấu nhất xảy ra...thì cũng không phải là không có biện pháp. Trận pháp của tôi cũng có điểm đặc biệt. Trong trường hợp Thương Hải Đội bất chấp tất cả mà tấn công, chúng ta vẫn đủ sức đánh với bọn họ một trận. Trận pháp của tôi lấy ngũ hành làm căn bản, bảy mươi hai phương vị biến hóa của bát quái làm biến hóa, mặc dù không có Cath làm mắt trận..thế nhưng để phòng ngự vẫn không có vấn đề gì. Trừ khi Roy và tôi có vấn đề gì, nếu không...

Nói tới đây, hai mắt của Terry Karl đột nhiên lộ vẻ không thể tin, tiếp đó, da mặt hắn bỗng chuyển thành màu trắng nhợt. Khi mà Lee Young Min và Han-Dae-Sung nhận ra tình hình có chỗ không ổn thì gã đàn ông điển trai mặc vest đối diện đã khục một tiếng, nôn thẳng ra chiếc áo vest lảng cồng của mình.

-Terry!

Han-Dae-Sung giật mình, đứng dậy nắm lấy bả vai Karl lay mạnh. Terry lấy tay lau một bên miệng đầy máu, tiếp đó ôm ngực sụm người xuống, mồ hôi trên trán túa ra, mỗi hạt đều to như hạt đậu..

-Đừng, đừng lo cho tôi. Mau, có người tấn công..

“Alo, mọi người đấy phải không. Hãy nghe tôi nói. Roy Hogson đây. Có chuyện rồi, chúng ta đã bị tập kích. Terry Karl, anh và Han-Dae-Sung, Lee young Min đang ở cùng một chỗ có phải không? Alo..”

-Bớt nói nhiều đi. Han-Dae-Sung hừm một tiếng: -Xài tinh thần lực bao phủ rà soát đi, là ai công kích? The Lightning Team à?

“..Đúng vậy..à, không, không hoàn toàn là như vậy. Thế này, Terry à, trận pháp của cậu có vấn đề rồi..mặc dù chưa hoàn toàn sụp đổ, song đã bị kẻ khác phá hủy được một phần. Bọn chúng đã đến rồi. Tôi đang ở khu nam, chỗ này có hai tên..phía đông có một tên nữa, phía tây cũng có một. Tôi cần chi viện, Terry, anh có năm phút để tới. Tên này quá mạnh, tôi sắp chống đỡ không nổi rồi..”

Vừa nói, Roy Hogson không ngừng quét hình vào trong đầu óc cả ba người. Chỉ thấy hắn ta hiện đang ở ban công khu nam, đang đấu tay đôi với một gã mặc chiến giáp màu vàng óng, đang yếu thế. Nguy hiểm hơn, bên ngoài vẫn còn một người phụ nữ đang đứng quan chiến, người này sau lưng có một đôi cánh, cả người nhìn như thể giá treo súng ống, nhìn xa cứ ngỡ xe tăng di động.

Hơn nữa, theo như thông tin nhận được, không chỉ có hai người kia, phía đông đúng là đã có một gã đàn ông da trắng cơ bắp đang leo tường mà vào,

động tác gọn gàng nhanh nhẹn, nhìn thôi cũng đã biết là người của tiểu đội luân hồi. Kẻ này cao phải hơn hai mét, tướng tá dữ tợn, hai bắp đùi to lớn nửa người nửa máy trông rất dị hợm, đó chính là Mathieu, kẻ vừa nếm mùi đau khổ sau trận chiến với Lập và Bình hôm trước. Còn phía tây, một gã đàn ông tuổi chừng ba mươi cũng đang đứng trước hồ bơi, hình như có phần do dự, mãi sau đó mới từ từ tiến vào.

-Hừ. Gã phía đông để anh. Lee Young Min, mau đi gọi Lâm dậy. Hai người lo tên còn lại. Ở hoài một chỗ ba ngày nay, cũng ngứa ngáy tay chân lắm rồi. Nếu đã đến tận đây tìm chết..vậy thì tiếp thôi. Han-Dae-Sung lúc này lại có vẻ bình tĩnh lạ thường. Hắn nói xong, chớp mắt đã nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ lưu lại đúng một câu:"Cẩn thận!"

Terry Karl thờ dãi, lấy khăn tay lau vết máu trên khóe miệng, trong đầu thầm xác định lại vị trí của Roy Hogson, sau đó cũng lao ra ngoài. Rất nhanh, mỗi người đều đã chọn được đối thủ cho riêng mình!

..o0o...

-A a a...giây phút ta mong chờ đã lâu..cuối cùng cũng đến rồi.

Trên tầng mười một tòa nhà cao tầng đối diện, có hai người đàn ông đang đứng nhìn xuống dưới. Đứng ở vị trí này có thể bao quát được 1/10 Washington, trong đó có khu chung cư The Hope Team và Seul Team cư ngụ. Đầu tiên là một gã ăn vận toàn đồ đen, mặc áo choàng nhưng đỏ máu, da mặt trắng nhợt như xác ướp, tiếp đó là một người đàn ông cao lớn, sau lưng có đôi cánh màu đỏ không ngừng phe phẩy, trên mặt có vết sẹo dài trông rất dữ tợn.

-Ha ha..Trịnh Khải, anh có thể đứng ngoài được rồi. Lần này không một ai có thể thoát khỏi tay tôi, cam đoan là như vậy. Bữa tiệc của quý hút máu..cuối cùng cũng dọn ra rồi. Sau đêm nay, thế giới luân hồi sẽ sớm lan truyền thêm một tin tức động trời..tin về hai tiểu đội khét tiếng cùng đoàn diệt trong tay Bá Tước này. Chỉ trong một đêm. Ha ha ha..anh cũng đừng có mà tranh với tôi đó.

Dứt lời, đôi cánh đen đầy xương xếp sau lưng Hanks Richard mở rộng ra, theo một nhịp đậm chân, thân thể gầy gò của hắn như chiếc điều gieo xuống dưới. Trịnh Khải liếc nhìn cái bóng của gã cho tới lúc chỉ còn là một chấm nhỏ, miệng nở một nụ cười khó hiểu. Là tiếc thương, chế giễu hay tự trách thì cũng không rõ nữa, chỉ biết tiếng kêu đầy kinh ngạc vừa mới vọng lên từ xa tít dưới kia đã chứng minh, mọi thứ đã bắt đầu đi vào quỹ đạo của nó. Hắn đã không còn lựa chọn nào khác nữa!

Thôi thì..Park Jong Seok, cứ đánh đã rồi nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 18: Chiến! (1)

- Park Jong Seok..chuyện này không liên quan đến ngươi! Ngươi vẫn muốn chống đối ta đến cùng sao?

Lúc này, trên ban công khu B tòa chung cư, nơi Hanks Richard vừa mới hạ xuống, đã có một người đứng chờ sẵn. Người này thân mặc vest láng bóng, cao một mét bảy mươi lăm, sở hữu mái tóc quăn, đen, dày, điểm vài sợi bạc, không phải ai khác mà chính là đại chấp pháp thứ hai chương quân khu vực Châu Á người Hàn Quốc -"Thần Quyền" Park Jong Seok.

- Buồn cười thật đấy. Park Jong Seok bật cười nhìn gã bá tước đang lơ lửng trên không trung:-Người đáng xấu hổ đáng ra phải là anh đấy, Hanks ạ. Không biết là ai đã gửi chiến thư tới cho Catherine, lại còn rêu rao khắp thế giới luân hồi vậy? Nếu không phải Cath nhìn xa trông rộng thì..Uổng cho tôi trước giờ vẫn coi anh là một kẻ có thể đứng ngang hàng với mình. Richard này...anh làm tôi thất vọng quá đấy!

Hanks nghe vậy cũng không tỏ thái độ gì, gã hừ lạnh:

-Đó là việc của ta.. Park à, nếu ngươi đã không nể mặt ta, vậy thì đừng trách. Lũ mọi Châu Á sợ cái danh Thần Quyền của ngươi, chứ ta thì không đâu!

-Anh dọa tôi đó à? Park Jong Seok cười ha hả, hai tay nắm lại thành quyền:-Có giỏi thì cứ tới thử. Đến đây, để gã mọi này dạy cho anh một bài học ..

- Đừng có hối hận!

Đây là câu cuối cùng mà Hanks nói, cũng không biết hắn dùng phương pháp gì, không ngờ lại có thể hóa thành một luồng huyết quang từ cực xa lao tới, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Park. Tiếp đó, cái miệng của hắn mở to, để lộ hai chiếc răng cửa vừa dài vừa sắc nhọn, không thua bá tước Dracula trong bộ phim kinh dị cùng tên chút nào. Park nhìn qua có vẻ bị choáng ngợp trước tốc độ của đối phương, không ngờ lại đứng đờ ra đấy bất động, để mặc hắn cắn vào bả vai.

Thế nhưng ngược lại, Park sau khi bị cắn thì thần thái vẫn bình thường, còn Hanks thì cứ như giẫm phải gai, cả người run rẩy. Không chờ cho hắn kịp tỉnh táo, chỉ thấy tay phải của Park Jong Seok khẽ lóe lên một cái, mặt đã dính một đám như búa bổ. Tốc độ đó thật sự quá nhanh, Hanks Richards thậm chí không kịp có một phản ứng nào, một áp lực cực lớn đã truyền tới, hắn bị một đám này bắn văng đi xa tít. Ầm một tiếng, một đám tùy tiện của Park Jong Seok đẩy gã Bá Tước nửa người nửa quỷ xuyên thủng qua tòa cao ốc đối diện, bay vút đi không thấy điểm dừng.

Phải tới gần hai phút sau, khi mà Park Jong Seok đã đợi đến chán chê, một luồng gió màu đỏ mới chậm chạp bay về. Hanks Richard nháy mắt đã trở lại nguyên hình, hắn nắm một bên cổ mình, cứng rắn vận ngược lại vị trí cũ, sau đó cẩn thận đứng cách đối phương hơn mười mét, sắc mặt khó coi, gần giọng:

-Độc? Không ngờ người như ngươi mà cũng dùng độc?

Pak cười không đáp, cả người trầm xuống, nhất thời biến mất tại chỗ. Hành động này của hắn lập tức khiến Hanks tập trung cảnh giác cao độ..sau đó không do dự mà vỗ cánh bay thẳng lên trời.

-Muộn rồi!

Khi mà Hanks chỉ còn cách đất chừng ba mét, nơi hắn đứng, Park bỗng hiện ra như một bóng ma không hề báo trước, cổ tay cài khuy trong bộ vét lịch lãm tóm lấy một chân Hanks, quật xuống đất. Một cú quật này chỉ đơn thuần là sức lực bản thân Park Jong Seok trong trạng thái chưa khai mở Bản Năng Sinh Tồn, song cũng đủ ném gã người dơi này như đạn pháo lao từ ban công tầng sáu xuống tầng trệt.

Một tiếng ỳnh nặng nề từ dưới vang lên, Park Jong Seok cười ha ha nhảy xuống. Một quyền tung ra, trời nghiêng đất ngã, đây chính là lý do Pak Jong Seok được toàn thể thế giới luân hồi tôn xưng bằng hai chữ "Thần Quyền". Một quyền của hắn khi đã xuất ra, không một ai có dũng khí lấy cứng đối cứng, đó là tồn tại vô địch trong cận chiến, đại chấp pháp người Hàn Quốc - Park Jong Seok.

Đợi đến khi bóng hai người đã hoàn toàn biến mất, một gã đàn ông vỗ đôi cánh đỏ rực đáp xuống ban công, tiếp đó chậm rãi bay xuống tầng trệt, gã đàn ông đó có vết sẹo dài trên má...

-Là đàn ông con trai, vậy mà chỉ biết chạy trốn thôi sao?

Lúc này ở phía tây tòa chung cư, cách đó không xa, cuộc chiến của Lee Young Min và Tần Hiểu đã diễn ra được gần mười phút. Hai bên đều là những thành viên dày dạn trận mạc trong thế giới luân hồi, đấu tới giờ vẫn bất phân thắng bại. Thế nhưng điều đó...thực ra cũng không đúng cho lắm, bởi lúc này người nắm quyền chủ động là Lee Young Min- một đằng đuổi, một đằng chạy thì chính xác hơn.

-Hừ!

Bực mình vì mãi không hạ thủ được đối phương, Lee Young Min tay cầm lọ thủy tinh nhỏ xíu màu trắng trông như aspirin đưa lên miệng cắn, chiếc nút làm bằng xốp bật ra, rơi xuống chân cô, mất hút. Tiếp đó, cô như con chim linh hoạt nhào lộn mấy vòng trên không, khi đáp xuống, lọ thuốc trong tay đã cạn tới đáy.

-Khụ!

Không gian chìm trong im lặng. Mãi hơn một phút sau, một tiếng ho khù khụ mới vang lên. Lee Young Min lập tức nhanh như cắt lướt về nơi phát ra tiếng động, tay phải rất nhanh lôi ra thêm một chiếc lọ thủy tinh màu đỏ.

-Hỏa Diễm Hương!

Nguyên một cây cỏ thụ nơi Tần Hiểu ẩn nấp lập tức biến thành một mồi lửa. Lúc này bóng dáng một gã đàn ông mới chập vọt từ sau đó nhảy ra, tay không ngừng bóp cô họng, ho khù khụ. Lee Young Min vẫn không bỏ qua, trên tay lại xuất hiện thêm hai lọ thủy tinh màu đỏ nữa. Cô nhất thời giống như thân lửa vậy, đi đến đâu, mọi vật bị thiêu trụi tới đấy.

- Khụ.. Cô thật sự không chịu nghe lời tôi sao? Tôi chỉ là nghĩ cho bản thân cô mà thôi. Dừng lại và rời khỏi đây đi..trước khi quá muộn.

Lee Young Min rõ ràng là không hề để mấy lời nói nhảm nhí của gã vào tai, vẫn chăm chỉ dùng Hỏa Diễm Hương truy kích đối phương. Đùa à? Không thấy ai đang chiếm thượng phong sao? Một đuổi một chạy, cả hai người rất nhanh đã rời khỏi tòa chung cư, tiến vào khu đô thị bỏ hoang.

- Cô vẫn chưa chịu..khụ..

Khó khăn lắm mới tránh khỏi mồi lửa của đối phương, song Tần Hiểu vừa mới dừng lại đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tiếp đó, hắn khẽ rung mình một cái, mắt nhìn Lee Young Min đầy vẻ sợ hãi.

-Cái..cái thứ bột đó..là gì vậy?

-Sợ rồi à? Lee Young Min hừ một tiếng, đắc ý nói:- Thứ mà ngươi vừa mới hít phải đó à? Đó là Thoái Hóa Hương, bất cứ kẻ nào hít phải đều sẽ tê liệt toàn thân, cả người mất đi không chế, thậm chí còn không thể không chế được đại tiểu tiện, giống như người thực vật vậy..

Tần Hiểu nghe vậy thì sắc mặt lộ vẻ khó coi, hắn lập tức cắn răng, hai mắt lâm vào mờ mịt. Lee Young Min thấy thế thì làm ra vẻ tốt bụng nhắc:

-Vô ích thôi, đúng là có thể dùng Bản Năng Thích Nghi ức chế tác dụng của nó thật...nhưng anh nghĩ tôi sẽ để yên cho anh làm vậy sao? Đề mạng và điểm số lại đây đi! Hỏa Diễm Hương!

Vừa dứt lời, Lee Young Min đã tiếp tục lao tới, trong tay cô, nắm lọ thủy tinh màu đỏ cùng lúc xuất hiện. Lần này..sợ rằng Tần Hiểu sẽ không còn đường thoát!

-Đừng trách tôi..là cô ép tôi đó!

Khi mà Lee Young Min tưởng như đã cầm chắc chiến thắng trong tay, Tần Hiểu đang đứng run rẩy trước mặt cô bỗng dung gầm lên một tiếng đầy hung dữ, tiếp đó hất một tay xé rách áo mình, để lộ một chiếc đầu rắn lớn xăm giữa ngực.

-Tên Hàn Quốc này..hắn vẫn còn là người sao?

Khu đông, Mathieu nhìn trận chiến xảy ra trên ban công tầng thượng, cổ họng run run. Đó là đội trưởng của hắn, người mà cả The Lightning Team đều kính sợ, người duy nhất có thể trị được mụ đàn bà ác quỷ kia...vậy mà vừa vào trận đã bị đánh đến nỗi không còn lực hoàn thù! Gã kia..có phải là con người nữa không? Trước giờ Mathieu vẫn luôn tự tin vào khả năng cận chiến của mình, thậm chí còn tự phụ rằng nếu so về đòn chân thì Park Jong Seok chắc chắn không phải đối thủ, thế nhưng sau khi tận mắt thấy phong thái của "Thần Quyền", lòng tin của hắn đã bị dao động nặng nề.

-Thế mà đã là cái gì? Gã thanh niên đầu chít khăn nhìn lên, đôi mắt sáng rực. Nãy giờ Han-Dae-Sung vẫn còn chút lo lắng, song việc Park Jong Seok xuất hiện đã khiến hắn vững tin lên rất nhiều. Có đội trưởng ở đây, hắn còn phải lo gì nữa? Đây là một niềm tin mù quáng mà Park Jong Seok đã tạo cho những đồng đội chiến đấu bên cạnh mình suốt mấy năm nay.

-Nói cho mày biết. Đó mới chỉ là một phần thực lực của ngài Park mà thôi, với huyết thống của biến dị cao cấp được cải tiến, ông ấy chính là Thần Quyền thực sự.. gã Bá Tước mông muội kia rồi sẽ cúp đuôi chạy sớm thôi. Còn mày, bây giờ chạy vẫn còn kịp đấy.

-Huyết thống của biến dị? Mathieu lẩm bẩm trong miệng:-Thảo nào...sao mình lại không nghĩ đến nó từ sớm nhỉ? Thật là ngu ngốc quá. Nếu như đem Capoeira kết hợp với thứ này thì chẳng phải mình sẽ trở thành vô địch sao? Ha ha ha..mày mà vẫn để dành phần huyết thống không cường hóa, nếu không thì..chẳng phải sẽ hối hận suốt đời sao? ha ha..

-Hừ!

Thấy đối phương không thêm đề ý tới mình, Han-Dae-Sung cuối cùng cũng nổi giận, hai mắt sáng rực, hai tay nắm lại nhào tới. Chỉ thấy da tay hắn lúc bình thường thì trắng như da con gái, giờ đã mọc đầy lông, móng vuốt cũng dài ra.

Mathieu lúc này vẫn còn đang đắm chìm trong những toan tính trong tương lai, lúc tỉnh táo lại thì móng vuốt của Han-Dae-Sung đã cào tới mặt. Bản Năng Thích Nghi lập tức xoay chuyển, đem đầu của hắn rứt sâu vào trong cổ, thế nhưng sau khi cú cào này trượt mục tiêu thì năm ngón tay của Han-Dae-Sung lập tức khum lại, sau đó mổ thẳng vào người hắn. Cơ thể đang nhào ra như bùn của Mathieu lập tức bị khoét một lỗ lớn.

-Củ rắn mổ!

-Fuck!

Hai tay chống đất, tư thế Capoeira hình thành, Mathieu cố nén đau đớn, đôi chân to tướng nửa người nửa máy do cường hóa Arm trung cấp xoay tít như cánh quạt. Han-Dae-Sung do bất ngờ nên trúng mười hai trên mười hai cú đá của gã, quần áo rách bươm bật tung về một phía. Mathieu lập tức ập tới, triết lý chiến đấu của hắn là một khi đã chiếm được lợi thế thì nhất định không để đối phương có cơ hội thở, song hắn còn chưa tới nơi thì hai mắt đã trợn tròn ra, bởi Han-Dae-Sung vừa roi xuống đã cắm hai tay vào nền gạch, rồi như chuột chũi khoan thẳng xuống, mất dạng.

-"Kỹ năng loài thú: Rong Đất Tấn Công!"

Trong khi còn chưa kịp cảm giác được gì, mặt đất dưới "chân" Mathieu bỗng nhiên rung mạnh, biết rằng có chuyện không ổn, hắn vội vàng di chuyển thân thể to lớn của mình, song điều đó chỉ là phí công, bởi bản kinh hai mét xung quanh nơi hắn đứng rất nhanh đã bị Han-Dae-Sung đánh bật lên cao, giống như có người chôn lựu đạn dưới lòng đất rồi cho nổ vậy.

-Mẹ kiếp!!

Hai lần bị trúng cùng một bãi, lại cách nhau có hai ngày, mắt nhìn Han-Dae-Sung đang như hổ đói vồ mồi chờ mình ở dưới, Mathieu tức giận chửi đồng, trong lòng thầm quyết tâm lần này trở về nhất định phải dành điểm đổi lấy vật dụng giúp phi hành trên cao, cánh thiên sứ chẳng hạn. Chỉ là muốn như vậy, hắn phải giết vài tên để kiếm điểm thưởng cái đã, đã khai mở Bản Năng Thích Nghi thì càng tốt, giống như tên này vậy..

-Cái..cái gì?

Giây phút nhìn thấy cái đầu rắn in trên bụng gã đàn ông kia, Lee Young Min chỉ thấy đầu óc trống rỗng, tiếp đó cơ thể nhất thời trở nên nặng trịch. Tới lúc nhìn xuống, cô mới kinh hoàng nhận ra: cánh tay phải của cô đang biến thành đá! Chính xác hơn, nó đang hóa đá với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hai mắt nhắm chặt, Lee Young Min nhảy lùi về phía sau, cả người dờ ra như khúc gỗ.

-Sợ rồi sao? Cô gái, tôi đã bảo cô ngay từ đầu rồi mà. Mặc dù tôi chỉ là một bác sĩ trong Thương Hải Đội, chiến đấu là sở đoản..thế nhưng cũng đừng vì thế mà coi thường tôi. Chắc cô cũng biết nữ thần rắn Medusa trong thần thoại Hy Lạp chứ ? Đó là một trong ba chị em quý có tên chung là Gorgon. Có lẽ tôi không cần phải nói nhiều nữa, bởi ai cũng biết rằng truyền thuyết đã ghi, dù là ai nhìn thẳng vào mắt của Medusa đều sẽ bị hóa đá...nếu không muốn thành tượng đá, tốt nhất cô nên chạy đi, vẫn còn chưa muộn đâu!

-Hừ, định lừa ai thế ? Cho dù đó có là sự thật... thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Lee Young Min hung dữ đáp, tiếp đó hai mắt nhắm chặt lại. Ngay sau khi nhắm mắt, tốc độ hóa đá đã dừng hẳn, điều đó lại càng làm tăng thêm lòng tin trong cô. Cứ cho là tên khốn này nói thật đi, thế nhưng truyền thuyết cũng đã ghi rõ chỉ nhìn vào mắt Medusa mới có thể hóa đá, vậy nhắm mắt lại không phải xong rồi sao? Với một người dày dạn trận mạc như Lee Young Min, việc mất đi thị giác hoàn toàn không phải vấn đề gì quá lớn..bởi cô vẫn còn đôi tai, chỉ thế là quá đủ rồi!

-Nhắm mắt lại ư? Cô suy nghĩ quá đơn giản rồi đấy.

-Cái gì?

Lee Young Min sau khi cảm nhận được vị trí của Tần Hiểu, đang định dùng Hỏa Diệm Hương tấn công thì cả người chợt chấn động. Không phải vì cô sợ..mà là vì cô có thể cảm thấy được, nửa người mình đang dần dần hóa đá!

-Thế này..thế này là sao?

Thanh âm lạnh lùng của Tần Hiểu lại tiếp tục vang lên:

-Sợ rồi sao? Đừng nghĩ xài mấy chiêu khôn vặt đó là có thể thoát được uy lực của nữ thần Medusa. Cho cô biết, ma lực của Medusa không hề bị hạn chế bởi bất cứ thứ gì, nó có thể xuyên qua mọi vật, kể cả mí mắt, đi thẳng vào vòng mạc của cô.

"Không thể nào..kỹ năng này mặc dù có trong khu trao đổi của thần linh, thế nhưng yêu cầu lượng khai mở % cực cao, ít nhất là đã khai mở Bản Năng Tiến Hóa..gã đàn ông này chắc chắn không thể đạt tới mức đó, nếu không cũng đã chẳng phải chật vật chạy trốn mình này giờ như vậy! Thế thì...đây chỉ có thể là kỹ năng tự sáng tạo hoặc vật định tính lấy được trong thế giới phim kinh dị. Nhất định là khả năng thứ hai! Như vậy thì kỹ năng này muốn sử dụng chắc chắn phải đánh đổi một cái giá rất lớn, hoặc là có điểm yếu chí mạng hay hạn chế lớn nào đó. Nhưng...giờ nửa người đã hóa đá, mình còn thời gian để tìm ra sơ hở đó hay sao? Câu trả lời là không..."

"..Vậy thì..chỉ còn cách đó mà thôi!"

-Còn chờ gì nữa mà không chạy đi? Chẳng lẽ còn chờ người tới giết cô sao? Tần Hiểu nhìn Lee Young Min vẫn cố chấp đứng im lìm như tượng thì vừa giận vừa vội, hét lớn. Nếu không phải Lee Young Min trông rất giống người vợ quá cố của hắn..thì có lẽ hắn đã trực tiếp hóa cô thành tượng đá rồi. Hơn hết, Tần Hiểu biết cứ cho là hắn tha cho cô gái này một mạng, nếu như còn không chạy nhanh, để tới lúc người đàn bà kia nhúng tay vào thì..

-Nằm mơ!

Lee Young Min cắn răng rít lên một tiếng, tiếp theo đó, hành động của cô khiến Tần Hiểu giật bắn người. Dùng tay chọc thẳng vào đôi mắt của chính mình, không chút do dự..hai hốc mắt Lee Young Min thoáng chốc đã tràn đầy máu tươi. Sau đó, nửa người và tay phải của cô cũng nhanh chóng trở lại bình thường, Lee Young Min gầm lên, tay bật nút một lọ thuốc màu vàng chanh lao tới..

-Cô điên rồi!

Dưới tác dụng của Gia Tốc Hương, thân pháp và tốc độ của Lee Young Min trong nháy mắt đề thăng lên gấp mấy lần, cô nắm trong tay vải bình Hỏa Diệm Hương, dựa vào tiếng động mà xác định vị trí của Tần Hiểu, sau vài lần đánh hụt thì cũng dòn được hắn vào góc chết..

-Không! Vivian! Vivian!!!

Chân vừa chạm đất, mắt thấy Lee Young Min như âm hồn không buông tha đuổi tới, ánh mắt Tần Hiểu lúc này mới lộ ra một tia sợ hãi, vô thức kêu lên. Đáp lại là một tiếng cười the thé vang lên sau lưng gã, một bàn tay gầy nhom như khúc củi bất lấy cổ tay Lee Young Min, tiếp đó, nơi hai người đứng liền bị một bầu không khí đặc quánh bao trùm. Mấy chiếc lọ trong tay Lee Young Min vừa có tia lửa lóe lên thì như bị người dùng nước dội thẳng vào, tắt ngấm.

-Ai?

Cảm giác được bàn tay nhóp nhúa đang mò lên cơ thể mình, Lee Young Min vội dùng sức giãy, song chỉ thấy cả người nặng trĩu không sao cử động được. Cô hét lên một tiếng. Kế tiếp sau tám màn quan sát trận chiến của hai người này giờ cuối cùng đã lộ diện..Đó là một người đàn bà đi xe lăn.

Lúc này, bên ngoài phố Crais, chiến trường của Park Jong Seok và Hanks Richard đã chuyển từ tòa chung cư The Hope Team cư ngụ sang một khu công trường bỏ hoang, nơi đây mặc dù lúc trước cũng đã là một đồng hồ độn, song sau khi trở thành chiến trường cho hai kẻ đã vượt quá cái ngưỡng quái vật này thì càng thảm hại hơn nữa, cơ hồ không còn bất cứ thứ gì nguyên dạng.

-Hừ, vẫn còn muốn đánh nữa sao?

Park Jong Seok nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất, lấy tay lau vết nám trên mặt, không nhìn được mà hét lên. Trông hắn lúc này đã không còn cái vẻ lịch lãm như trước, áo quần thì xộc xệch, rách nát, tóc tai rối bời, caravat vắt ngược lên vai, một chân đi giày, một chân đi trần. Đảm bảo với bộ dạng này mà bước ra đường, tới những người thân quen nhất của hắn cũng chẳng thể nào nhận ra.

“Rầm”

Phía bên kia, dưới đồng gạch đá và phế liệu lạo xạo, một bóng người trôi lên, trông như ma cà rồng sống dậy. Chỉ là con ma cà rồng này cả người gần như đã trần truồng không còn mảnh vải nào, áo choàng nhung sẫm đã chỉ còn lại hai mảnh vải vắt trên cổ, bộ dáng trông còn thảm hại hơn Park Jong Seok nhiều. Bởi ít ra thì Park Jong Seok bề ngoài vẫn chưa có vết thương nào đáng ngại, còn hắn thì trừ bụng ra, toàn thân đều đã bị đánh bầm dập, tay phải còn bị cụt, mặt mũi méo mó biến dạng, nhìn cứ như ác quỷ đội mồ vậy.

Bất quá hình ảnh bất nhĩ này chỉ tồn tại trong chốc lát, bởi vì sau đó cơ thể hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu đỏ máu, các vết thương liền nhanh chóng khép miệng, ngay cả tay phải cũng mọc ra một cái mới. Sau đó, Hanks Richard mới lôi một bộ quần áo khác từ trong túi trữ vật ra mặc vào.

Nhìn thấy cảnh này, Park Jong Seok cũng chỉ biết lắc đầu chán nản. Nãy giờ hắn gần như đã giờ hết bài, thế nhưng cho dù có bị hắn đánh thành thế nào đi chăng nữa, con ma cà rồng kia vẫn có thể khôi phục lại như chưa có chuyện gì, mặc dù mỗi lần như vậy hình như thể lực có yếu đi, song hắn cũng chẳng hơn gì. Park thậm chí còn tự hỏi: chẳng lẽ gã này đã trở thành bá tước Dracula thực sự, có khả năng tái sinh vô hạn? Nếu như vậy thì phiền rồi, bởi hắn không mang theo tỏi và thánh giá. Mà hắn cũng chẳng thích mùi tỏi chút nào.

Thế nhưng Park cũng đâu biết, Hanks Richard bên kia cũng đang phiền não chẳng khác gì mình. Nhờ vào huyết thống tử tước Vampire cao cấp, hắn có thể tái tạo vô hạn những bộ phận cơ thể bị mất (tay, chân...) trong vòng chưa đầy ba mươi giây, song mỗi lần như thế đều hao tổn khá nhiều sinh lực nên không thể sử dụng quá nhiều lần trong thời gian ngắn. Vậy mà...tên mọi da vàng này nãy giờ khiến hắn phải sử dụng kỹ năng ấy đến bốn lần! Vốn dĩ kế hoạch tập kích lần này đã vô cùng hoàn hảo, vậy mà lại bị gã Hàn Xềng này phá hỏng mất. Nghĩ đến đây thôi, Hanks đã tức đến nghiến răng.

-Này anh bạn..lấp ló ở ngoài nãy giờ vẫn chưa chán sao? Có gì ra đây nói chuyện nào.

Là giọng của Park. Một lát sau, một bóng người đi ra từ gian nhà đồ nát cách đó gần trăm mét, là một người đàn ông. Park Jong Seok sau khi nhìn rõ dung mạo của đối phương thì khẽ lắc đầu ngao ngán. Quả đúng như hắn dự đoán, người mà hắn lo ngại nhất chỉ sau Hanks Richard cuối cùng cũng đã tới. Xem ra, lần này hắn có muốn thoát khỏi đây cũng không phải là chuyện dễ.

-Xin lỗi vì đã quấy rầy.

Trịnh Khải mỉm cười bước ra, đôi cánh đỏ rực sau lưng không ngừng phe phẩy, bay tới một mô đất cao sau lưng Park Jong Seok, cùng Hanks hình thành thế gọng kìm, vây hắn vào giữa.

-Hình như chưa đủ thì phải?

-...

-..Giỏi thật, cứ tưởng là không bị phát hiện, vậy mà..

Cách đó khoảng bảy chục mét, một nam một nữ nữa chậm rãi bước ra từ trong đồng đồ nát. Người nữ là Liễu Diệp Nhi một thân trang bị đến tận răng, đi cùng là Chiến Vân trong bộ chiến giáp màu vàng óng quen thuộc.

Hai người này ở đây..vậy thì Roy Hogson và Terry thì sao? Chẳng lẽ họ đã..?

Park Jong Seok khẽ lắc đầu, hơn ai hết, hắn biết mình lúc này đã không còn thì giờ để quan tâm tới người khác nữa. Sâu trong tâm khảm, một dự cảm không lành bỗng chốc lóe lên, khiến gã cả người lạnh buốt. Cảm giác này..đã rất lâu rồi, rất lâu rồi hắn không còn cảm nhận được, không ngờ tới hôm nay...

Chẳng lẽ..?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 19: Chiến! (2)

-Chỗ này..chính là trụ sở tập đoàn Rec sao?

Tuyệt ngược mắt nhìn tòa cao ốc cao sừng sững trước mắt. Cô vừa mới bước xuống trục thẳng cách đó hai tiếng đồng hồ, sau đó đi xe hơi tới đây. Đây là một tòa cao ốc hơn hai mươi tầng màu bạc với các ô cửa kính bên ngoài ghép lại thành hình ba chữ lớn in hoa “Rec”.

-Ừm...thực ra tòa cao ốc này cũng chỉ là một phân cục của tổ chức Rec mà thôi. Một cô gái trẻ tuổi cột tóc búi xuống xe nói, đó chính là Hoài My. Hai người đã thông qua bộ đàm hẹn gặp tại một địa điểm ở phía tây thành phố, sau đó đội trực thăng của Rec tới đón, mất tổng cộng bốn tiếng mới tới được đây. Có thể nói, trong lúc VND Team lục tung cả Washington để tìm Craig, Hoài My cũng không rảnh rỗi gì, một mình cô đã tiêu diệt hoàn toàn clone VND Team, không chừa một ai.

-Clone Thăng còn nói gì với em nữa?

-Bên trong có trạm nghiên cứu, trung tâm sản xuất vũ khí, thậm chí cả lò thí nghiệm phản ứng hạt nhân mini cũng có. Nói chung, do thành phố Washington đã hoàn toàn thoát ra tầm kiểm soát của chính phủ Mỹ nên bọn họ mới lộng quyền đến như vậy. Nơi này trước đây vốn là một trụ sở quân sự của Mỹ, song sau khi thành phố bị phong tỏa thì liền bị Rec chiếm dụng làm căn cứ của mình.

-Được rồi. Tuyệt nhìn hai nhân viên tổ chức Rec đang kiêu căng của Lập từ trên xe xuống, sau đó quay lại nói:- Trước hết cứ vào cái đã. Chúng ta đến sớm một ngày, mai cuộc họp mới tổ chức, có đúng không?

Hoài My khẽ gật đầu. Cô lấy một chiếc thẻ cho nhân viên bảo an, sau đó cùng Tuyệt lên thang máy tới tầng 12. Vừa đi, Hoài My vừa khẽ nói thầm vào tai Tuyệt:

-Nơi đây bất cứ chỗ nào cũng có camera quan sát, chúng ta cần chú ý cẩn thận. Clone Thăng đã khai với em, chủ quản của chúng ta là một lãnh đạo cao cấp của Rec tên Mikhail. Tòa cao ốc này có tất cả hai mươi lăm tầng. Nơi sinh hoạt và làm việc của chúng ta là tầng mười hai. Chỗ này từ tầng một tới tầng mười lăm là khu đối ngoại của công ty, là nơi các nhân viên bình thường có thể qua lại, từ tầng mười hai tới hai mươi chỉ có những thành viên cao cấp mới có thể tùy tiện ra vào. Tầng hai mươi một là nơi làm việc của những thành viên đặc thù và bộ máy lãnh đạo của tổ chức. Ba tầng cuối cùng không có thang máy, cũng không có bất cứ tin tức gì, thậm chí còn không có cả bảo an. Nơi đó bất cứ ai muốn ra vào cũng phải có giấy phép.

-Tôi biết rồi.

Lên tới tầng mười hai, Hoài My nhờ một nhân viên bảo an chỉ tới phòng riêng. Về tới phòng, Tuyệt mới thả phịch người xuống, liếc nhìn xung quanh một lát rồi nói:

-Chỗ này không có camera chứ?

Hoài My cẩn thận tìm kiếm gần một tiếng đồng hồ, sau đó mới khẽ lắc đầu. Tuyệt mở máy vi tính, kiểm tra một chút rồi dán mắt vào tấm bản đồ scan cơ bản của tòa Building. Hoài My ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn qua màn hình máy tính rồi nói:

-Còn một chuyện nữa, theo lời clone Thăng, mỗi một thành viên như chúng ta khi trở về đều phải trải qua thiết bị kiểm tra ADN để xác nhận thân phận. Mặc dù em nghĩ chúng ta là bản chính, ắt sẽ qua được bài kiểm tra cho có lệ này, thế nhưng nếu có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta vẫn cần một phương án thoát hiểm.

-Kiểm tra? Tuyệt khẽ giật mình, rõ ràng là đã bị một câu này của Hoài My dọa không ít:-Có cách nào không cần kiểm tra không? Nếu muốn chạy thì chúng ta đã chẳng phải chui đầu đến tận đây. Thôi thì...đến đâu hay đến đấy vậy. Dù sao nếu chỉ đơn giản là kiểm tra ADN, 80% là không có vấn đề gì.

Hoài My hơi do dự song cuối cùng cũng không bàn về chuyện này nữa. Tiếp đó, cô rút một tập tài liệu ra đặt lên bàn.

-Có người vừa gửi thư này cho chúng ta, đó là danh sách những cá nhân tham gia cuộc họp khẩn cấp lần này.

Tuyệt tiếp lấy tập tài liệu trong tay Hoài My, sau đó cẩn thận đọc qua một lần:

-Xem nào..Clone Seul Team: ba người: Park Jong Seok, Han-Dae-Sung, Lee Young Min. Clone Lightning Team: bốn người: Vivian, Mathieu, Lambert, Raymont. Clone VND Team: ba người: Tuyệt, Lập, Hoài My. Clone Thương Hải Đội: năm người: Chiến Văn, Liễu Diệp Nhi, Tần Hiểu, Lâm Hiên, Lý Sơn. Cuối cùng là The Hope Team: một người..Lê Minh Hoàng.

Hoài My lắng nghe với vẻ xuất thần, sau đó mới khẽ gật đầu:

-Xem ra cái kế hoạch bắt sống chúng ta về nghiên cứu này đã thất bại tới bảy, tám phần rồi..Bởi ít ra cho tới giờ, vẫn chưa có một clone Team nào hoàn thành nhiệm vụ cả. Bảo sao họ lo lắng đến nỗi phải triệu tập tất cả chúng ta quay trở về, đây rõ ràng là muốn thay đổi kế hoạch tác chiến, trước khi tất cả những “bản sao hoàn chỉnh” là chúng ta thiệt mạng toàn bộ...

-Càng đông thì càng vui, chị còn sợ ít người quá cơ.. Tuyệt khẽ nhún vai:-Coi nào, xem ra sắp tới chúng ta sẽ có khá nhiều việc phải làm đây...

-Tự dung triệu tập chúng ta gấp như vậy..là có mục đích gì?

Phòng đánh số mười lăm, nơi trú quân của Clone Thương Hải Đội, đã có bốn người đang tập trung ở đó, ba nam một nữ, trong đó có một gã đàn ông cả người đầy bông băng, ngoài ra ba người còn lại sắc mặt cũng đều có vẻ bơ phờ, có lẽ là di chứng sau mấy tiếng gấp rút trở về bằng trực thăng.

-Có lẽ là để thảo luận tìm biện pháp khác đối phó với chúng. Gã đàn ông da vàng đeo kính bỏ tập tài liệu trong tay xuống, hờ hững nói:- Phương án độc lập tác chiến đã thất bại..ít ra là cho tới bây giờ, chưa có một tiểu đội nào hoàn thành được nhiệm vụ. Có lẽ..chờ đợi chúng ta là con thịnh nộ của Mikhail. Xin lỗi, mọi chuyện cũng tại tôi..

-..Không thể trách anh được. Gã thanh niên có khuôn mặt góc cạnh mặc chiến giáp nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn. Có thể dễ dàng nhận ra, gã chính là clone của Chiến Vân, thế nhưng tên này có vẻ thâm hại hơn bản chính của mình nhiều, bằng chứng là bộ giáp màu vàng trên người hắn đã rạn nứt vài chỗ, có nơi còn hoàn toàn biến hình.

-Kết cục này là khó tránh khỏi. Người tính không bằng trời tính..Chưa kể cả hai mặt cá nhân và khả năng teamwork của chúng ta đều kém hơn bọn chúng không chỉ là một bậc. Ngay cả Clone Trịnh Khải còn mất mạng nữa là..thực ra, chúng ta vẫn còn bảo toàn được phần lớn lực lượng, lại bất sống được một đội viên của chúng là đã quá thành công rồi. Ít ra, chúng ta cũng là tiểu đội duy nhất không về tay không..

Gã đeo kính trằm mặc không nói. Clone Chiến Vân thấy thế thì khẽ thở dài, đoạn xoay người đỡ gã đàn ông đang nằm trên giường đi xuống. Bây giờ là giờ thay băng, hắn phải đưa gã đồng đội này của mình xuống phòng y tế.

Sau khi clone Chiến Vân đi khỏi, gã đàn ông đeo kính cũng đứng dậy, nhìn cô gái duy nhất trong phòng nói:

-Tôi đi xem thử “con mồi” của chúng ta.

Clone Liễu Diệp Nhi chỉ gật đầu ừ nhẹ. Gã đeo kính bước ra khỏi phòng, tiếp theo đó đi thang máy lên tầng mười tám. Vừa ra khỏi thang máy, một gã bảo an đã chặn hắn lại. Sau khi đưa tấm thẻ ID của mình ra, hắn cuối cùng cũng được sự cho phép, bước tới một căn phòng có cánh cửa màu xanh lục, tiếp đó đẩy nhẹ cửa vào.

Bên trong căn phòng rộng hơn năm mươi mét vuông lát gạch men bóng loáng, xung quanh toàn những kệ treo máy móc và trang thiết bị kỳ quái, trên chiếc giường đôi được gắn chết vào tường, một gã đàn ông đang nằm ngửa, tay chân bị cùm, hai mắt nhắm chặt.

-Lâm Hiến..

Gã đàn ông nằm trên giường trước đó vẫn đang thiêm thiếp ngủ, song tiếng mở cửa của gã đeo kính đã khiến hắn tỉnh giấc. Sau khi thấy rõ người bước vào là ai, gương mặt của hắn bắt đầu vặn vẹo dữ tợn.

-Lâm Hiến.. tại sao anh lại làm thế? Anh có bị điên không? Trịnh Khải sắp xếp tôi theo là để bảo vệ anh..vậy mà..anh định làm gì? Nếu để Trịnh Khải biết, anh nhất định sẽ lãnh đủ! Tôi..

-Cứ an tâm, toàn bộ camera và máy ghi âm ở đây đã bị tôi xử lý rồi. Gã đeo kính tên Lâm Hiến sắc mặt không chút thay đổi đáp, một câu trả lời hoàn toàn không ăn nhập gì.

-Mau thả tôi ra! Nghe rõ chưa? Thả tôi ra khỏi đây!

-Lý Sơn, bình tĩnh. Lâm Hiến cất giọng đều đều:- Tôi tất nhiên sẽ thả cậu ra, nhưng không phải là bây giờ. Cứ an tâm, trong thời gian ngắn, cậu chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm gì. Tôi đã thăm dò rất kỹ càng. Cùng lắm cậu chỉ bị họ lấy tiêu bản máu và chút dịch thể trong người mà thôi. Cậu là một thành viên trong đội, tôi có thể không lo cho an toàn của cậu sao? Nên nhớ, chúng ta chỉ còn vòn vẹn năm ngày rưỡi nữa là kết thúc thế giới phim Recreator. Từ đây đến lúc trở về, cậu nhất định sẽ an toàn.

-Thật vậy không? Ánh mắt Lý Sơn thoáng dịu lại, song rất nhanh quay về vẻ thẳng thót. Có điên mới đi tin lời của gã này, một kẻ bán trời không văn tự như hắn thì có nê hà gì cơ chứ? Ngoài lợi ích cao nhất ra, có lẽ ngay cả sinh mạng của bản thân mình hắn cũng chẳng buồn đếm xỉa đến..đừng nói là gã.

-Lâm Hiến..vậy sắp tới tôi sẽ phải làm sao? Lý Sơn cố vớt vát chút hy vọng cuối cùng hỏi.

-Rất đơn giản, nhiệm vụ của cậu là nằm yên một chỗ, hết. Lâm Hiến lấy tay đẩy gọng kính, nói như không có chuyện gì xảy ra:- Ba ngày nữa, không chậm nhất là bốn ngày nữa tôi sẽ cứu cậu ra. Yên tâm đi.

-Bốn ngày nữa..nhớ đó! Nếu tới lúc đó anh vẫn chưa cứu tôi ra..thì tôi sẽ đem mọi chuyện nói ra hết đấy! Thật đấy!

Thế nhưng lúc này, bóng dáng gã đàn ông đeo kính đã biến mất sau cánh cửa phòng, mặc kệ tiếng gào thét và uy hiếp có phần tuyệt vọng của Lý Sơn..

-Ha ha ha..nếu đã tới cả rồi thì còn dài dòng nữa làm gì..tất cả cùng đến đi!

Park Jong Seok một tay xé rách áo complet, lộ ra vóc người hoàn hảo với những thớ cơ săn chắc như đồng, tiếp đó nhìn thẳng về phía Trịnh Khải cười hào sảng. Thân sắc Trịnh Khải từ lúc xuất hiện tới giờ vẫn tương đối bình tĩnh, nhưng không biết tại sao, sau khi ánh mắt của hắn cùng Park Jong Seok va chạm, một luồng chiến ý trong lòng bỗng dựng cuộn trào mãnh liệt..

-Được!

Trịnh Khải cười ha hả, quanh người, ngọn lửa màu đỏ rực của hắn bỗng bùng lên mạnh mẽ, rung động kịch liệt. Chân nguyên lực trong cơ thể từ trong não đồ dồn xuống, kết hợp với nội lực từ đan điền cuộn thẳng lên, khiến hắn lập tức tiến vào trong trạng thái Destroy(Phá Hoại)

Trịnh Khải cười lớn một tiếng, tiếp đó chân dùng sức đạp mạnh. Sức mạnh dưới chân hắn lúc này thật sự là quá kinh khủng, mặt đất cơ hồ vụt nổ tung, nơi hắn vừa đứng xuất hiện một hố sâu đến nửa mét. Nương theo luồng lực này, tốc độ của hắn cũng được đẩy lên một mức không thể hình dung, chỉ

sau nháy mắt đã lao tới gần Park Jong Seok, một đá bô thẳng xuống đầu đối phương.

Nửa giờ quan chiến đã giúp Trịnh Khải hiểu rõ gã người Hàn này thật sự không hề kém cạnh gì mình, thế nên vừa ra tay là đã dốc toàn lực, hấn giờ này đã hoàn toàn tiến vào trạng thái Phá Hoại, tốc độ cùng sức mạnh cùng đạt tới mức độ không thể tưởng tượng nổi. Một cước này giáng xuống đầu Park, nơi hai người đứng lập tức chìm hẳn xuống lòng đất, áp lực từ đó lan tỏa ra cũng khiến cho người ngoài đứng nhìn hít thở không thông. Thế nhưng, rất nhanh, Trịnh Khải đã phát hiện ra, một cước này của mình đã hoàn toàn trượt mục tiêu.

Nhận thấy sát ý kinh người từ bên hông phải truyền tới, Trịnh Khải thầm kêu không ổn, song giây phút hấn xoay người lại thì bỗng thấy cả người rét lạnh. Chỉ khựng lại 0,1s, một quyền của Park đã đánh đến trước mặt! Dự cảm nguy hiểm do Bản Năng Sinh Tồn mang tới lập tức khiến hấn trở nên vô cùng bình tĩnh, đầu Trịnh Khải nỗ bồng lên một cái, thuộc tính thân thể ở trạng thái Hủy Diệt trong nháy mắt được đẩy lên mức cao nhất. Tiếp đó, hấn vung tay lên, ngọn lửa màu đỏ rực vô cùng vô tận xung quanh ngưng tụ lại quanh bắp tay Trịnh Khải, nhìn bên ngoài như một dòng nham thạch nóng chảy - lấy cứng đấu cứng.

Một thanh nhức óc lấy nơi hai người so chiêu làm trung tâm truyền ra, khiến người yếu nhất ở đây là Liễu Diệp Nhi cảm thấy đầu vầng mắt hoa, phải lấy tay bịt tai lại. Ánh mắt của ba người đứng ngoài lúc này đều đang gắt gao nhìn trung tâm trận chiến, một quyền này nhất định đã phân thắng bại!

Chỉ thấy cách đó hơn hai chục mét, Trịnh Khải nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, ngọn lửa đỏ rực quanh người cũng đã nhạt đi ít nhiều. Gắt gao nhìn Park Jong Seok đang đáp một chân xuống đất, từ bả vai trở xuống đau như xé, đáy mắt Trịnh Khải liên hiện lên một tia kinh hãi. Hấn thật không ngờ, mặc dù đang trong trạng thái Destroy (Phá Hoại), thế nhưng hấn vẫn không thể đỡ được một quyền của Park Jong Seok. Điều này làm Trịnh Khải không khỏi phải đánh giá lại gã người Hàn trước mặt thêm một lần nữa.

Cái danh “Thần Quyền” này... đúng là không phải giả!

“Có lẽ...nếu không xài vũ khí, trừ phi sử dụng Hồng Hoang... mình chắc chắn không phải đối thủ của hấn! Trịnh Khải âm thầm nghĩ.

-Hay lắm!

Tiếng cười ha hả vừa dứt, Park Jong Seok vô thức nhìn lên, một cái bóng màu vàng đã nhảy tới. Hấn lập tức không dám coi thường, gắt gao tập trung tinh thần.

Đứng nhìn vừa rồi biểu hiện của hấn có phần dọa người, chỉ một đám đã đánh bật Trịnh Khải toàn lực công kích, chỉ mỗi Park là hiểu, lúc này hấn thực sự là đèn sắp cạn dầu, một trận đấu dai dẳng với Hanks Richard đã tàn phá 70% thể lực của hấn. Thậm chí Park có thể cảm nhận được, khả năng duy trì trạng thái tăng cường giác quan cao cấp (Enhanced Senses) cũng chỉ còn tối đa ba phút nữa. Đó là một kỹ năng nửa hoán đổi nửa sáng tạo giúp tăng cường thị giác, thính giác và phản xạ thần kinh lên mức cao nhất. Nhờ năng lực này Park Jong Seok có thể điều chỉnh các đòn đánh với độ chính xác gần như tuyệt đối dù tốc độ ra đòn rất nhanh, thế nhưng lúc này đây, hấn sắp không kiên trì được bao lâu nữa...

Chiến Vân hai mắt bồng lên ngọn lửa hùng hực, là một thành viên cận chiến hoàn toàn dựa vào sức mạnh của hai nắm tay để sống sót, đã từ rất lâu rồi, hấn vẫn luôn khát khao được một lần thử sức với danh hiệu “Thần Quyền”. Bây giờ cơ hội đã đến, dù thế nào cũng không thể bỏ qua!

-Tiếp lấy!

Vừa dứt lời, Chiến Vân đã gào lên điên cuồng. Cũng đồng dạng như Trịnh Khải, hấn lập tức tiến vào trạng thái Destroy (Phá Hoại). Không như Trịnh Khải chỉ coi đây là cánh tay trái của mình sau Hồng Hoang và Hell' Sworld, đây chính là kỹ năng giữ mạng của hấn, và cũng là kỹ năng hấn dồn nhiều tâm huyết nhất. Chân nguyên lực và nội lực trong cơ thể, hai luồng sức mạnh va chạm nhau kịch liệt ở ngay trái tim, lực lượng giống như nước lạnh và dầu sôi hòa vào nhau điên cuồng bộc phát, tràn ra khắp cơ thể một cách mãnh liệt và cuồng bạo.

Park Jong Seok vẫn đứng im lìm ở đó, đang tính dùng tình thế động thì bỗng thấy Chiến Vân đột nhiên bước mấy bước kỳ lạ trên không trung, tiếp đó, chiến giáp trên người hấn cũng đột nhiên thay hình đổi dạng. Park giật mình, mặc dù người thanh niên kia còn chưa ra đòn, song Bản Năng Sinh Tồn đã mãnh liệt cảnh báo hấn rằng nguy hiểm đã cận kề..

-Khụ!

Môi chỉ khẽ mấp máy hai chữ “không xong”, cả người Park Jong Seok đã như đạn pháo bay vút về phía sau. Lộn người vài vòng song vẫn không thể tiêu hết được dư lực một đòn tấn công của đối phương, thân thể to lớn của Park Jong Seok như bao cát giáng mạnh xuống đất. Chiến Vân cũng không lợi dụng cơ hội mà tập kích, sau khi đáp xuống đất thì chỉ yên lặng đứng đó. Lúc này mấy người Trịnh Khải, Liễu Diệp Nhi, Hanks Richard mới nhận ra, mặt đất nơi Park đứng giờ đã lõm sâu toàn hồ sâu, mỗi hố có đường kính gần nửa mét, số lượng phải đến bảy, tám chục.

-Ha..một quyền vừa rồi của cậu..là như thế nào vậy? Khó nhọc đứng lên, Park Jong Seok vắn người răng rắc, cũng không để ý máu vẫn không ngừng tràn ra từ khóe miệng, hứng thú nhìn gã thanh niên mặc chiến giáp trước mặt.

-Thiên Mã Lưu Tinh Quyền! Gương mặt của Chiến Vân cho tới giờ vẫn không giấu nổi vẻ hưng phấn, hấn vừa dùng quyền pháp đánh trọng thương Park Jong Seok! Hơn nữa chỉ là một chiêu!

- Thiên Mã Lưu Tinh, dùng cũng như tên, khi xuất chiêu, bộ pháp di động chiếu theo quỹ tích di chuyển của mười ba chòm sao Thiên Mã, dựa vào Des Troy (Phá Hoại) để đề cao uy lực. Một khi ra đòn là một trăm cú đâm liên tiếp, mỗi cú đâm đều vượt qua tốc độ âm thanh! Đó là kỹ năng tự sáng tạo của tôi, Thiên Mã Lưu Tinh Quyền, một quyền đánh ra, thiên địa biến sắc!

-Dừng..Park Jong Seok mỉm cười:-Một trăm cú đâm sao? Hình như cậu nói hơi quá rồi đó. Mặc dù tốc độ ra đòn của cậu rất nhanh..nhưng như thế vẫn

chưa đủ để vượt qua được mắt tôi. Chỉ là...rõ ràng tôi đã tránh được gần hết rồi, có sao còn nội thương nặng đến vậy?

-Thiên mã Lưu Tinh Quyền, quyền đi trước, âm theo sau. Một trăm cú đấm, chỉ cần trúng một thôi là cũng đủ lắm rồi. Đừng nói nhiều nữa, đánh tiếp đi!

Park Jong Seok khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn gã thanh niên đang hùng hổ lao đến với vẻ hứng thú. Phải, đã lâu rồi...hắn mới có hứng thu đồ đệ đến như vậy! Park tin rằng, chỉ cần đi theo mình vài năm, cậu thanh niên này sẽ bước tới đỉnh cao của quyền thuật, thứ mà hắn cho tới giờ vẫn một lòng theo đuổi.

-Đúng vậy, đừng nói nhiều nữa. Tất cả cùng giải quyết hắn cho xong đi.

Hanks Richard hừ một tiếng, triệu hồi ma thuật Necromancy. Tức thì, trên mặt đất bỗng dựng trời lên mấy chục bộ xương người trông rất kinh tởm, chính là các chiến binh xương (skeleton warrior), một trong những ma thuật mà hắn ưa thích nhất khi không muốn đích thân xáp chiến. Những bộ xương này sau khi được triệu hồi thì đều như thiêu thân mà lao về phía Park Jong Seok. Phía bên kia, Trịnh Khải sau một hồi trầm ngâm thì trên tay cũng đã xuất hiện một thanh cự kiếm khổng lồ màu đỏ máu, từ từ nâng lên ngang vai, ánh mắt cũng dần trở nên kiên định.

-Đỡ! Thiên mã Lưu Tinh Quyền!

-Được! hôm nay để tôi dạy cho cậu, như thế nào mới gọi là quyền thuật!

Park Jong Seok cũng không buồn quan tâm tới việc mình hiện đã lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, hai mắt vẫn dán chặt vào Chiến Vân đang xáp lại gần, hai mắt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 20: Tuyệt Lộ (1)

-Hừ!!

Lúc này, ở khu đông, trận chiến của Han-Dae-Sung và Mathieu đang bước vào những thời khắc cuối cùng.

-Ha ha ha ...sợ rồi sao? Không dám đối mặt với tao ư? Hóa ra Seul Team cũng chỉ vậy thôi, nuôi toàn một lũ chết nhát...

Mathieu một mặt liên mồm mắng chửi, trong khi đó vẫn không ngừng áp sát, thế nhưng lúc nào cũng chậm mất một bước. Lúc này, Capoeira của hắn đã được sử dụng đến cực hạn, khiến chuyển động của hai chân nửa người nửa máy đã không thể sử dụng mắt thường để quan sát. Chỉ cần Mathieu di động tới chỗ nào, nơi ấy lập tức sẽ như bị một lưỡi cưa máy lướt qua vậy.

-Vẫn chạy à? Thăng khôn!!

Han-Dae-Sung không trả lời, hắn quay người lại, như một cơn gió lốc lướt qua chỗ Mathieu rồi thoát sang một bên. Mặc dù chưa nghĩ được cách khắc chế đối phương song Mathieu cũng không thể làm gì nổi Han-Dae-Sung, bởi tốc độ của gã vẫn còn thua hắn rất nhiều. Việc hắn cần làm bây giờ là chậm rãi chờ cơ hội...Han-Dae-Sung cũng không có gì phải vội vàng, chưa kể The Lightning Team chỉ mới xuất hiện một tên này, nếu như hắn liều mạng thì dù có đánh bại đối phương thì cũng tránh khỏi cảnh lưỡng bại câu thương. Đó là điều mà Han-Dae-Sung không muốn chút nào. Trước giờ hắn vẫn luôn lấy bản năng chiến đấu loài thú ra làm kim chỉ nam trong chiến đấu...mà một kẻ sẵn mồi giở luôn biết cách quản khiến cho còn thú kiệt sức rồi mới làm thịt...

-Soat!

Trong khi Mathieu còn đang lớn tiếng chửi đổng, Han-Dae-Sung đã như âm hồn lướt tới, hai mắt đờ đờ sát khí. Mathieu hoảng hồn, điên cuồng huy động hai chân xoay tít, khiến Han-Dae-Sung nửa đường phải rút về. Hắn biết, mình vẫn phải chờ thêm một lát nữa...

"Không xong rồi...nếu cứ dây dưa mãi thế này thì không ổn...Arm trung cấp là nhờ hấp thu sinh mệnh lực mà sống, nếu hắn vẫn không chịu tấn công, vậy thì..."

Hai mắt xoay tròn, Mathieu không ngờ lại giải trừ trạng thái Capoeira, điều này khiến Han-Dae-Sung đứng ngoài không khỏi bất ngờ, thậm chí chẳng lẽ gã to con từ chỉ phát triển này còn có con bài nào khác?

-Ha ha ha...được thôi, nếu mày thích chơi trốn tìm, tao sẽ cùng chơi với mày. Chỉ tiếc là...con bạn gái của mày có lẽ không được may mắn như thế. Chắc giờ này nó đã bị thịt rồi cũng nên.

-Mày nói cái gì?

Một tia sáng chết chóc vụt hiện lên trong đáy mắt Han-Dae-Sung, hân trầm giọng.

-Mày thực sự không biết sao? Mathieu ổn định hơi thở, lợi dụng thời cơ để phục hồi thể lực, song miệng thì vẫn không ngừng phân tán sự chú ý của đối phương- Có lẽ là số mày còn chưa đến lúc chết...nên mới gặp phải tao. Còn con bò của mày thì lại khác. Mày có biết đối thủ của nó là ai không? Nói cho mày biết, đó là một con quỷ, một con quỷ đúng nghĩa...

Han-Dae-Sung hạ móng vuốt xuống, sắc mặt âm trầm bất định. Mặc dù biết đối phương đang cố ý cho mình vào bẫy, buộc hẳn phải tốc chiến tốc thắng, thể nhưng sâu trong tận đáy lòng, một cảm giác bất an vẫn đang không ngừng mãnh liệt trỗi dậy. Nó làm hẳn không thể bỏ qua câu nói hăm dọa của đối phương, bởi...một khi đó đã là sự thật, hẳn sẽ không thể chịu đựng nổi.

“Hóng rồi..Lee-Young-Min..”

Han-Dae-Sung chấn động. Phát hiện không thể nào trao đổi cùng đồng đội, nỗi lo lắng trong lòng hẳn lại càng dâng trào mãnh liệt. Điều đó có nghĩa là gì? Mạng lưới tâm linh tương thông bị cắt đứt cũng đồng nghĩa với Terry Karl đã xảy ra chuyện. Vậy thì Roy Hogson cũng lành ít dữ nhiều. Đối phương...thực sự mạnh đến như vậy sao? Vậy thì..Lee Young Min giờ ra sao?

-Ha ha ha..đừng hy vọng nữa làm gì cho phí công. Hai mắt của Mathieu ánh lên một tia giảo hoạt-Có lẽ mày vẫn chưa hiểu rõ tình hình hiện giờ nhỉ? The Lightning Team đã kết làm đồng minh với Thương Hải Đội, và chúng tao sẽ nghiền chúng mày ra bã. Catherine Adean đã trúng kế diệu hồ ly son, Park Jong Seok dù tài ba cỡ nào cũng chẳng thể đương cự nổi cả “người Sắt” lẫn “Bá Tước”. Chúng mày có thể nói là đã bị đẩy vào tuyệt lộ rồi. Bây giờ đứng trước mặt mày chỉ có hai cơ hội: một là xéo đi mà giữ mạng hay nhặt xác con bò thì tùy, hai là ở lại đây chờ đồng đội của tao tới làm thịt mày.

-Hình như mày quên con đường thứ ba?

Han-Dae-Sung ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt giờ đã nồng đậm sát ý.

-Con đường thứ ba?

-Đúng, đó là... lấy mạng mày rồi đi cũng không muộn!

Vừa dứt lời, cơ mặt Han-Dae-Sung bắt đầu kịch liệt biến đổi, hai chiếc răng cửa vụt dài, sắc lẹm. Sau đó là cơ thể, cơ ngực của hẳn liên tục trương phồng lên, tiếp theo là hai bắp đùi, cuối cùng là đôi tay.

“Grrr ư ư ư..”

Ngừa cổ tru dài một tiếng, hai chân..không, cả hai chân và hai tay hoàn toàn bám dính với mặt đất..Han-Dae-Sung lúc này trông thực sự không khác gì dã thú...sát khí kinh người truyền tới làm Mathieu rợn tóc gáy.

-Điên rồi! Là người không muốn lại muốn làm thú!

“Thuần Dã Thú”

Trong đầu của Mathieu vụt hiện lên ba chữ, song rất nhanh..cổ hẳn đã truyền tới cảm giác lạnh lạnh. Cảm giác rợn tóc gáy...dưới sự kích thích của Bản Năng Sinh Tồn, Bản Năng Thích Nghi của hẳn lập tức kịch liệt vận chuyển.

“Grr!”

Cách đó hơn mười mét, một Mathieu hoàn hảo tái sinh lại từ đồng bùn..không, vai trái của hẳn lúc này đã bị rút một miếng thịt lớn. Lần thứ hai trong vòng ba ngày, cảm giác sinh tử tồn vong trong nháy mắt khiến Mathieu đỏ mồ hôi lạnh, một điều mà trước giờ chỉ có ở hẳn khi đứng trước mặt hai con quỷ trong Lightning Team, Vivian và Hanks Richard.

“Sức mạnh, tốc độ...tất cả đều mạnh hơn rất nhiều lần. Mẹ kiếp! Thằng này đúng là thú chứ không phải người!”

- A!

Không đợi cho Mathieu kịp hồi thần, Han-Dae-Sung cơ hồ như phát điên, hẳn gào lên, chớp mắt đã lao cả bốn chi tới chỗ gã. Cho dù bị mười mấy cú đá như búa bổ vào mặt, Han-Dae-Sung cũng không thèm để ý, cái miệng vẫn còn dính máu không ngừng nhào tới. Đối diện với công kích cuồng bạo bất chấp tất cả như vậy, Mathieu mới là lần đầu tiên nếm thử. Hẳn kiên cường dùng Capoeira lấy cứng đối cứng, định bụng xem ai chịu đựng được lâu hơn, song chỉ được có mấy giây, biểu hiện của Han-Dae-Sung đã khiến hẳn triệt để đánh mất ý chí chiến đấu.

- A!

Han-Dae-Sung đã hoàn toàn lâm vào cuồng bạo, hẳn gào lên, cả người điên cuồng triển khai công thế như cuồng phong bạo vũ về phía Mathieu, trận công kích này thật sự quá kinh khủng, một tiếng âm vang, hàm răng của hẳn cắn vào bắp chân nửa người nửa máy của Mathieu, lập tức rút đi một mảng thịt lớn. Cuối cùng Han-Dae-Sung không ngờ còn cứng rắn dùng máu của mình để đổi lấy cơ hội xuyên qua vòng phòng ngự không chỗ hở của đối phương, cắn vào mặt Mathieu. Chỉ chờ có thế, hẳn dùng sức giật mạnh, lôi ra một nửa da mặt và cái tai trái của gã, thể nhưng điều kinh hoàng nhất là, hẳn không buồn nôn máu thịt ra mà cứ nuốt thẳng xuống cổ họng, sau đó lại há mồm cắn tiếp, bốn chi thì bám dính lấy người Mathieu, khiến Capoeira hoàn toàn vô hiệu.

-Không!!!!

Mathieu rút cuộc kinh sợ cực độ, gào lên, cả người vụt trở nên mềm nhũn như bún giã ra, lao đi như tên bắn. Lúc này, hắn hoàn toàn không còn chút suy nghĩ nào ngoài việc phải chạy trốn càng xa càng tốt, bởi hắn biết, một khi dừng lại là chắc chắn sẽ phải chết..

-Mọi chuyện là như vậy ư?

Trong phòng phụ trách #23 tầng 12 phân cục của Rec, lúc này tất cả mười sáu người của năm clone Team đều đang cùng ngồi chung một chỗ. Cái họ đang phải hứng chịu là con thịnh nộ của Mikhail, một trong hai người phụ trách cao nhất trong chiến dịch nhân bản X-gene.

-Đó là tất cả những lời bào chữa mà các anh chị trả lời cho tôi?

Người đàn ông có ria mép đập bàn phẫn nộ. Vâng, người đàn ông cao có 1m65 gầy gò này rõ ràng không phải là đối thủ của bất cứ ai trong số những người ngồi đây, thế nhưng đứng trước con thịnh nộ của ông ta, không một ai dám cất giọng phản kháng.

Lý do thực ra rất đơn giản.

Để phòng ngừa viễn cảnh không khống chế nổi những sản phẩm thí nghiệm do chính mình tạo ra, tổ chức Rec đã dành hẳn một lượng kinh phí khổng lồ để nghiên cứu ra một hoạt chất gọi là Granitor Virus, thường được gọi dưới cái tên đơn giản là “Opium”. Đây là một chất kịch độc, cứ nửa tháng nếu không tiêm một lần thuốc giải thì nạn nhân sẽ đột tử trong thống khổ. Đối với những phiên bản cao cấp như tiểu đội luân hồi ngồi đây, phương thức “chăm sóc” của Rec thậm chí còn đặc biệt và ân cần hơn nữa.

Tất nhiên, trong một tập thể những con người cao ngạo này, dù sử dụng biện pháp nào đi nữa cũng khó tránh khỏi sự phản kháng của một vài cá nhân, và đó là lý do Clone Vivian sau khi trở về đã lập tức bị cường chế vào phòng giam biệt lập.

-Thất bại! Các cô cậu tưởng chỉ cần nói một câu ấy là xong à? Trước lúc xuất phát tôi đã nói thế nào rồi? Không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng vác mặt về đây nữa. Các anh chị tưởng tôi không dám làm thật à? Hừ, vậy thì các anh chị nhắm rồi. Đừng quên, còn năm ngày nữa là tới rồi đấy..

Những người ngồi đây nghe ông ta nói đến hai chữ “kỳ hạn” thì đều thẩm đồ mồ hôi lạnh. Cái mà Mikhail ám chỉ là “Ngày thanh trừng”, mỗi tháng có một lần. Đó là ngày mà những người như bọn họ được tiêm thuốc giải Granitor Virus, còn những phần tử đã hết giá trị sử dụng hay chống đối sẽ phải chịu độc tính phát tác, và sau đó là làm mồi cho lũ zombie biến dị.

-Thế này, thưa tổng phụ trách. Một cô gái tóc dài da vàng mặc quân phục nhỏ nhẹ cất tiếng, là clone Liễu Diệp Nhi của Thương Hải Đội. Sau khi được Mikhail cho phép, cô ta mới tiếp tục nói:

-Thất bại lần này là trách nhiệm của mọi người, điều đó là không thể chối cãi. Thế nhưng, trái với dự đoán của tổ chức..họ thực sự ưu việt hơn chúng ta rất nhiều, về mọi mặt. Nếu muốn chiến dịch thành công, chúng ta cần phải thay đổi chiến lược, đó là điều kiện tiên quyết để giành thắng lợi.

-Nói tiếp đi.

Nhìn qua clone Thương Hải Đội, mặc dù mấy lời nói sáo rỗng đó không sao lọt được vào tai, song Mikhail chỉ hơi nhú mày chứ không trực tiếp cất lời như mọi khi. Hiển nhiên, việc clone Thương Hải Đội bắt được một tiêu bản trở về đã khiến ông ta tương đối hài lòng. Đó là mảnh thành tích duy nhất mà Mikhail có thể níu kéo trong lúc báo cáo với tầng lớp lãnh đạo cao tầng của Rec.

-Đầu tiên, chúng ta phải chấp nhận thực tế:-Chúng ta đã thất bại, đó là vì chúng ta đã sai lầm ngay từ khi đánh giá đối thủ. Những bản chính của chúng tôi, họ không những ưu việt hơn mà còn hơn một khoảng cách rất xa. Hiện giờ khắp Washington đều là zombie, những sản phẩm thí nghiệm nhân bản thất bại của chúng ta, tổ chức thì lại đang vất vả chống lại sự can quấy của chính phủ Mỹ, viện trợ chắc chắn là không có, vì thế nếu cứ cương quyết sử dụng bạo lực sẽ khó mà thu được kết quả. Chính vì vậy, tôi mạo phép thay Clone Thương Hải Đội đưa ra một giải pháp có thể giải quyết tình thế trước mắt...đó là đàm phán!

-Đàm phán, đó là hành động dựa trên nguyên tắc hai bên đều có lợi. Là phe yếu, muốn đàm phán, chúng ta phải có “vốn”. Nếu không có “vốn”, đàm phán chỉ đơn giản là yêu sách. Thực ra mục đích của chúng ta chỉ là muốn một vài người trong số họ hợp tác phục vụ việc nghiên cứu, đúng không nào? Nếu như có một cái giá đủ khiến họ mềm lòng, giao dịch tất nhiên sẽ thành công.

-Nói tiếp đi. Mikhail mặc dù đã tương đối thấy hứng thú, song bề ngoài vẫn thản nhiên như ko có chuyện gì.

-Thế nhưng “Vốn” của chúng ta là gì? Có hai loại “Vốn”: Đó là “lợi ích” và “uy hiếp”. Về “lợi ích”: chúng ta có thể sử dụng quyền hạn và khả năng của mình để đáp ứng những nguyện vọng của bọn họ. Thực ra chuyến đi lần này cũng không phải là vô ích, bởi ít ra chúng tôi cũng đã thu thập được không ít thông tin quan trọng. Đó là mối quan hệ cộng sinh giữa năm tiểu đội luân hồi. Tôi tin rằng, chúng ta có thể dùng lợi ích để giao dịch với bọn họ.

-Còn về “uy hiếp”, cái này thực ra rất đơn giản, chúng ta có thể lấy việc hỗ trợ cho những tiểu đội luân hồi khác làm “lợi ích”, và đó cũng có thể là “uy hiếp”, bắt họ phải hợp tác. Ngoài ra, chúng ta cũng có thể áp dụng phương pháp bắt giữ một thành viên có lực chiến đấu yếu của họ làm con tin để đàm phán, như chúng tôi bắt cóc Lý Sơn của Thương Hải Đội vậy. Phương pháp này qua tìm hiểu thì không thể áp dụng với Seul Team và The Lightning Team, bởi một đội các cá nhân đơn lẻ đều vô cùng mạnh mẽ, còn đội kia thì đơn giản là không hề quan tâm tới sinh mạng của đồng đội mình.

-Trên đây chỉ là những tóm tắt cơ bản..còn đi vào cụ thể, xin mọi người cho ý kiến.

-Ừm..Mikhail trầm ngâm, tất nhiên là không một ai ở đây dám quấy rầy gã. Một lát sau, hắn mới cất tiếng nhả ẹt:

-ừm..#352 nói rất đúng. (Rec phân biệt clone qua mã số). Hiện giờ chính quyền Mỹ đang lôi kéo quân đồng minh vào cuộc, chúng ta không thể trông chờ vào viện binh. Song kế hoạch T-Rec này là chuyện liên quan đến sống còn của tổ chức, tin chắc rằng chúng ta sẽ được hỗ trợ hết mức có thể. Vậy, chúng ta có gì để đàm phán?

Clone Liễu Diệp Nhi liếc nhìn Lâm Hiên, sau đó mới đứng dậy bật công tắc radar, màn hình tinh thể lỏng treo giữa phòng lập tức hiện lên năm khu vực chia thành hình lập thể. Clone Liễu Diệp Nhi chỉ tay vào một góc màn hình, khu vực này lập tức được phóng lớn. Trên màn hình hiện ra hình ảnh của Park Jong Seok đang bị Trịnh Khải, Hanks Richard, Chiến Vân và Liễu Diệp Nhi vây công, tình thế đã vô cùng nguy hiểm.

-Thưa tổng phụ trách, đây là những gì mà vệ tinh thu được. Theo như những thông tin chúng tôi thu thập được, ngoài VND Team không rõ tung tích, mối quan hệ giữa Seul Team, The Hope Team và Thương Hải Đội, The Lightning Team đã xấu đến cực điểm. Đây chính là thời cơ của chúng ta!

Nói rồi, cánh tay của Clone Liễu Diệp Nhi lại chỉ đến một khu vực khác, lần này hiện lên là Han-Dae-Sung cả người đầy máu. Và ở dưới đất, một đồng máu thịt kèm với nội tạng bầy nhầy hòa quyện vào với nhau. .xen vào đó là cái đầu của Mathieu, đôi mắt sau khi chết vẫn tràn đầy vẻ khiếp sợ. Cuối cùng là khung cảnh chiến đấu giữa Vivian và Lee Young Min.

-Seul Team đang từng bước lâm vào đường cùng. Đây chính là thời cơ, và cũng là cơ hội của chúng ta!

-Ôi..Tần Hiểu, tôi đã nê mặt Trịnh Khải mà cho anh một cơ hội..là anh không chịu tận dụng đó nhé.

Vivian cười với Tần Hiểu, giọng điệu tương đối nhẹ nhàng, thậm chí còn mang chút trách cứ, nhất là điệu cười còn có chút lảng lờ. Thế nhưng Tần Hiểu thì chẳng hề có chút cảm xúc nào, có chăng chỉ là dùng ánh mắt vừa đau khổ vừa bất lực nhìn Lee Young Min đứng cách đó mấy mét.

-Hừ..

Lee Young Min cũng cảm thấy không ổn. Tình hình hiện giờ đã trở thành một chọi hai. Mặc dù gã đàn ông kia hiện giờ đã không còn chút uy hiếp nào với cô, thế nhưng người đàn bà vừa xuất hiện này thì lại không bình thường chút nào. Đầu tiên, chưa bàn tới thực lực, chỉ riêng việc có thể ẩn nấp lâu như thế mà không bị Lee Young Min phát hiện, đó đã là một việc không thể coi thường.

-À là đồng bọn của anh?

Vivian liếc nhìn Tần Hiểu.

-Kìa, cô bé dễ thương này đang hỏi anh đấy.

-Chạy, mau!

Tần Hiểu gằn giọng.

Sắc mặt của Lee Young Min lập tức trở nên khó coi. Bỏ chạy khi còn chẳng biết đối thủ mặt mũi tròn méo ra sao? Cô làm như chưa nghe thấy gì, song đôi mắt đầy máu vẫn vô thức nhìn về phía Vivian, trong đó có thêm mấy phần dè chừng cùng bất thiện.

-Anh-nói-cái-gì-vậy?

Giọng nói của Vivian bỗng nhiên cao vút lên và lạnh đi trông thấy. Ngay lập tức, Tần Hiểu liền cảm thấy rùng mình. Áp lực chết chóc đến từ Trường Tử Vong (Death Mask) của người đàn bà ma quỷ kia đã đánh tan chút ý niệm chống đối cuối cùng trong đầu hắn, chỉ còn đôi mắt vẫn nhìn Lee Young Min trừng trừng, không ngừng ra hiệu.

-Cô...

Lee Young Min vô thức lùi lại. Lúc này cô cũng đã lờ mờ nhận ra, gã đàn ông kia đối với mình thực sự có ý tốt. Thế nhưng, chưa động thủ mà đã chạy trốn, điều này cô không thể nào chấp nhận. Hơn nữa, Lee Young Min cũng hiểu rằng, chưa lâm trận đã rút lui, việc này sẽ để lại một vết nhơ trong quá trình cố gắng bao lâu nay của mình. Nếu xử lý tốt thì không sao, còn nếu không, đó sẽ là rào cản tâm lý lớn ngăn trở cô tiếp tục khai mở % giới hạn cơ thể, mở khóa Bản Năng Tiến Hóa.

-Ngông cuồng!

Lee Young Min hừ một tiếng, tập trung tinh thần lắng nghe âm thanh xào xạc của chiếc xe lăn đang di động lại gần, không lùi mà tiến. Đừng nói đối phương chỉ là một mụ đàn bà, cho dù Hanks Richard có ở đây đi chăng nữa, cô tuyệt đối cũng sẽ không dễ dàng lùi bước. Bật nút một hai thủy tinh màu vàng chanh và xanh lá cây trong tay, Lee Young Min đã quyết, cô nhất định sẽ ăn thua đủ với đối phương. Với Gia Tốc Hương giúp đề thăng tốc độ lên gấp mười mấy lần, kèm theo Vong Hồn Hương có thể trong một thời gian ngắn nâng cao toàn bộ phản xạ của tế bào thần kinh cùng sức mạnh cơ bắp, tương đương với người sử dụng kỹ năng tự sáng tạo/trao đổi” Bạo Kích”(Critical), Lee Young Min hoàn toàn tự tin, đối thủ là ai, cô cũng đủ vốn để liều một trận với đối phương.

Nhìn thấy người mà mình cố sức bảo vệ này giờ vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, hai mắt của Tần Hiểu như muốn nứt ra. Hắn gào lên trong cuồng hống.

-Chạy Đi!!!

-Hộc..hộc..

Hai mắt vẫn những tia máu, gương mặt đầy lông lá, Han-Dae-Sung sử dụng cả bốn chi lao đi, tốc độ của hắn lúc này đã không thua gì một con báo ghêpa trưởng thành, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ. Rất chậm..rất rất chậm.

“Cảm giác này..không! Lee, nhất định em phải kiên trì đợi anh tới. . .sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì!”

Bồi hồi, một cảm giác bồi hồi khó tả. Kèm theo đó là dự cảm không tốt. Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất trong đời, Han-Dae-Sung hoàn toàn không muốn tin vào dự cảm loài thú, thứ đã được hắn tôn thờ suốt hai mươi mấy năm trời.

Đôi mắt đã dại đi của Han-Dae-Sung chợt nứt toác, hắn đã thấy ở đằng xa một bóng hình quen thuộc. Đó chính là Lee Young Min, Lee Young Min của hắn..nàng đang lơ lửng trên không trung, đầu nàng ngoảnh lại mỉm cười với hắn..trước khi tiếp tục xoay 360 độ trên cổ rồi rơi xuống đất.

-Không! Graooo...!!

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 21: Tuyệt Lộ (2)

Tầng hầm khu chung cư cao tầng phố Halas.

Một bóng người chậm chạp cử động trong bóng tối đen nịt. Lê Minh Hoàng đưa tay lên vò trán. Hắn thấy đầu đau như búa bổ. Mở mắt nhìn xung quanh, phải mất hơn mười phút, Hoàng mới làm quen được với bóng tối. Câu hỏi đầu tiên trong đầu hắn là, mình đang ở đâu?

Những mảnh ký ức vụn vỡ bắt đầu chậm rãi hợp lại trong tâm trí hắn. Cath đã đưa hắn đến đây, và dận dò là nhất định không được rời khỏi chỗ này trong hai ngày tới. Sau đó thì thế nào? Hắn không còn nhớ nữa.

Hắn chỉ biết, điều mình cần làm bây giờ là phải thoát khỏi nơi này.

Có tiếng thở đều đều sắc mùi hung bạo nương theo nhịp thở của hắn, làm suy nghĩ trong đầu Hoàng nhất thời rối loạn. Nhìn xuống mặt nước đen ngòm bên dưới, hai mắt nhất thời sáng rực. Hoàng lập tức nhận ra thứ gì đã gây nên nỗi bất an mãnh liệt ở mình này giờ. Bản năng sinh tồn đang không ngừng thôi thúc hắn, cảnh báo hắn một điều duy nhất.

Rời xa nơi này càng nhanh càng tốt!

-Phải làm sao đây..phải làm sao đây..

Trong phòng #5, Hoài My đang vừa đi đi lại lại trong phòng vừa không ngừng lăm bầm trong miệng, tới cả đồng đội phụng chiên dòn vũng vãi khắp nền nhà đang bị cô dẫm bẹp lên phát ra tiếng kêu rảng rặc cũng không buồn để ý. Khi mà cô đã hết kiên nhẫn, đang định ra ngoài thì cánh cửa phòng bật mở, Tuyết ôm một khay thức ăn thịnh soạn hí hửng đi vào.

-Ái chà chà..gọi bữa mà cũng có nha..không ngờ chỗ này mà cũng có mấy món khoái khẩu của chị em mình. Mấy ngày vừa qua nhai thực phẩm nén, bụng chị đã sắp trương lên rồi, đổi món, đổi đổi món...

Nói rồi đưa bát bún ốc lên mũi người một hơi, nét mặt lộ vẻ thỏa mãn. Hoài My không nhìn được, giật lấy đôi đũa trong tay Tuyết, dầm dề:

-Nghe em nói đây nè! Sắp tới phải tính sao đây, chúng ta bị phân công đi đàm phán với The Lightning Team đó! Chị còn có tâm trí ở đây mà ăn bún ốc nữa à!

-Trả chị đi. Tuyết xụ mặt nhìn Hoài My, làm bộ đáng thương:- Nhanh như vậy mà đã phân công xong rồi à? Hiệu suất làm việc của cái tổ chức này cũng thật là cao quá đi. Thế chúng ta phải đi một mình à?

-Lại còn mấy mình nữa? Hoài My cau gắt ngồi xuống, tay vẫn giữ chặt đôi đũa không buông:- Còn cả một gã đàn ông ở Clone Lightning Team nữa, tên

là Mathieu. Tên này theo chi đề hỗ trợ làm quen với dẫn đường thôi, dù gì thì chúng cũng chạm mặt nhau mấy lần rồi mà.

-Vậy thì đi thôi chứ biết sao giờ. Tuyệt nhún vai, bung bát bún ốc lên húp soàn soạt, trong bụng nghĩ thầm, định làm khó chị à, không dễ đâu cung.

-Chị điên à? Hoài My tròn mắt:- Trông thấy chúng ta, mấy tên đó không xé xác ra chằm mằm tòm mới là lạ.

-Vậy chúng ta có gì để đàm phán?

-Có cái này. Hoài My chỉ tay vào trán mình gõ gõ mấy cái, rồi xòe hai bàn tay trắng nói với về bất lực:-Bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường để chọn, một là cùng Mathieu tới tiếp xúc với The Lightning Team để đàm phán, nếu thành công thì không sao, còn ngược lại thì..theo phương án hai, ngồi một chỗ chờ Granitor Virus phát tác sau năm ngày nữa. Rec không nuôi lũ ăn hại. Chính miệng Mikhail đã nói với tất cả mọi người như vậy.

-Hay là..Hoài My bỗng dừng đổi giọng nhìn Tuyệt thăm thẳm:-Dù gì chúng ta cũng chẳng phải sợ cái thứ gọi là virus vi riết ấy, hay là...cứ giả vờ ra ngoài thực thi nhiệm vụ..rồi kiểm cơ hội trốn luôn không về?

-Không được. Tuyệt thẳng thừng gạt đi:-Chúng ta còn cần lợi dụng mạng lưới thông tin của Rec để tìm Thư Lê, trợ giúp mấy người Bình thuận lợi tìm được Craig và đưa ra khỏi thành phố nữa. Ngoài ra..

-Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Hoài My trực tiếp cắt lời:- Ngoài ra, hơn nữa sáu ngày nữa, chính quyền Mỹ đã lên phương án thả bom hạt nhân hoặc dùng tên lửa hủy diệt Washington, chúng ta chỉ cần trà trộn vào đám người Rec rút đi là sẽ an toàn rồi khỏi thành phố mà chẳng mất chút sức lực nào..đúng không? Câu này em nghe mãi nhầm lẫn rồi.

-Ừm..nhầm là tốt..à nhầm, nhớ được là tốt. Tuyệt gật đầu:-Chị là chị không muốn suốt ngày phải canh chừng tên lửa không biết lúc nào bắn vào đầu mình, làm nhân vật chính trong “Sống Trong Sợ Hãi” suốt mấy ngày tới đâu..chưa kể ở đây còn có thứ này nữa. Tuyệt chỉ vào bát bún ốc trên tay: -Tóm lại, dù có đuổi chị cũng không đi!

-Vậy thì chúng ta phải làm sao?

-Tới đâu thì hay đến đó, không phải họ bắt chúng mình đi đàm phán à? Ăn chùa ở chùa mãi cũng ngại, thôi thì coi như giúp mấy thằng cha này một lần xem như trả công vậy...

-Đi thôi!

-Chờ đã, phải gọi tên kia đã chứ..

-Không cần, đi thôi!

“Một thành viên tử vong..mỗi thành viên bị trừ một ngàn điểm.”

-Han-Dae-Sung..Han-Dae-Sung..

-Lee..Yuong Min! Young Min!

Hai mắt tròn tròn thao láo, Han-Dae-Sung vội vã ôm choàng lấy người con gái trước mặt. Những giọt nước mắt hạnh phúc..hắn bỗng thấy hai má nóng rực. Bây giờ hắn mới thấm thía câu nói : có những thứ trước đây ta không hề để ý, chỉ đến khi thực sự mất đi thì mới biết nó quý giá tới nhường nào...

Anh nguyện coi đây chỉ là một giấc mơ, cũng không muốn mãi mãi mất em

-Lee Young Min! Em..em không làm sao cả chứ? Tất cả là tại anh, là tại anh...

Bị hắn bắt ngờ ôm chầm lấy, cô gái có phần bất ngờ, song cũng không lập tức giãy ra. Han-Dae-Sung chợt tỉnh, hắn vội nắm lấy bờ vai nhỏ nhắn, đôi tay không ngừng rờ rẫm trên mặt cô, rồi xuống tới đôi tai khả ái, cái miệng nhỏ nhắn, bộ ngực tròn đầy...

-Làm cái gì đấy!

Lee Young Min hừ một tiếng vỗ vào tay gã, động tác này của cô khiến hắn ngỡ ngàng cả người. Han-Dae-Sung không những không buông ra mà còn lấy tay miết nhẹ, song trái với dự đoán, cô gái trong lòng hắn vẫn không có phản ứng nào. Thật kỳ lạ, mọi khi chỉ cần hắn hơi có động tác quá thân mật một tý là đã phải nhận một suất combo câu+véo của cô, thế mà bây giờ..

-Anh còn muốn ngủ đến mấy giờ? Có dậy hay là chờ em vác chổi ra đuổi xuống giường đây?

Han-Dae-Sung gỡ tai rời giường, mặc độc cái quần đùi đi vào trong phòng tắm. Hít hà mấy hơi, hắn mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tươi thoang thoảng đâu đây. Song hắn cũng không để ý cho lắm. Làm vệ sinh cá nhân xong, ngẩn ngơ ngắm mình trong gương mất mười phút, Han-Dae-Sung đi vào nhà bếp, vừa mới nhìn ngó xung quanh, một tấm ảnh bỗng đập thẳng vào mắt.

Han-Dae-Sung thần thờ cảm khung cảnh nhìn một hồi, sau đó quay sang phía Lee Young Min đang đeo tạp dề hối hả dọn bữa sáng, hai mắt lộ vẻ mê

man:

-Lee này, chúng mình cưới nhau thật rồi sao? Từ bao giờ vậy?

Lee Young Min nhú mồm nhìn hần như nhìn con khủng long duy nhất còn tồn tại từ thời tiền sử tới giờ, song cô không có thời gian trả lời hần, vì nồi canh trên bếp đã sôi, nước đã sắp trào ra ngoài rồi.

Han-Dae-Sung lấy tay vỗ đầu, hần nhăn trán một hồi rồi đi ra ngoài nhà khách tìm cuốn lịch treo tường. Nay đã là 28/2/2015..chờ đã, vậy là đã hơn một năm từ ngày Recreator 2012 diễn ra rồi sao? Sue! Team đã thoát khỏi khốn cảnh? Lee Young Min không chết? Chờ đã, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra..Han-Dae-Sung vỗ đầu. Thôi, không nghĩ nữa, lát hỏi Young Min không phải là xong ư? Quan trọng nhất là..cô ấy vẫn còn sống và..mình đã kết hôn rồi!

Nghĩ tới đây, Han-Dae-Sung rốt cục cũng gỡ được tảng đá trong lòng, cùng với niềm vui sướng khó tả, hần hưng phấn đi vào trong bếp. Bữa sáng rất đơn giản, chỉ có kim chi và thịt hầm, song tự đáy lòng, Han-Dae-Sung thấy vô cùng ấm áp, bởi đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ ngoài mẹ ra tự tay nấu bữa sáng cho hần.

-Mẹ anh đâu?

Lee Young Min không trả lời. Cô bung chiếc nồi inox nhỏ từ trên bếp ga xuống, gấp một miếng thịt hầm bỏ vào trong bát chòng rồi thỏa mãn nhìn Han-Dae-Sung thưởng thức công sức của mình.

-Thế nào, có ngon không anh?

Han-Dae-Sung vừa nhai vừa nhú mồm, song hần vẫn cười đáp:

-Ngon, nhưng vị hơi là lạ...thịt gì vậy em? Không phải thịt bò thì phải?

-Anh đoán thử xem

Lee Young Min nở nụ cười vắn vẹo.

Han-Dae-Sung khẽ lắc đầu, ánh mắt vô thức nhìn Lee Young Min cầm muối mức thứ gì đó trong chiếc nồi inox sáng bóng ra ngoài, đặt lên đĩa. Chỉ là, khi nhìn rõ đó là gì, hần bỗng có cảm giác buồn nôn, buồn nôn đến khó thở.

-Oe...

-Không ngon sao ?

Khuôn mặt vắn vẹo biến dạng, kèm theo đó là nụ cười vô hại nở trên môi, trông Lee Young Min bây giờ so với một giây trước thì khác nhau quá xa.

“Rầm”

Hai mắt như lòi ra, nứt toác, han-Dae-Sung khuôn mặt như thép nung đỏ, chồm người lên, một tay tóm lấy cần cổ nhẵn nhụi của người con gái trước mặt, một cảm giác nhóp nhúa truyền vào da hần..lúc này đây, hần đã cảm nhận được những đốt xương sụn đang kêu lên răng rắc trong tay mình, chỉ cần hần mạnh tay thêm chút nữa, người phụ nữ này chắc chắn sẽ phải chết!

-Mây..mây đã làm gì mẹ tao?

Gương mặt Han-Dae-Sung tràn đầy nỗi thống khổ. Bây giờ hần đã biết vì sao lại có mùi máu tươi phảng phất quanh đây. Trên chiếc đĩa sứ kia, trên chiếc đĩa sứ kia là một cái tai người đỏ hồng, bên dưới xó khuyên rubi xanh biếc..món quà mà tự tay hần đã mua tặng mẹ mình nhân ngày nhận tháng lương đầu tiên...

Một cơn đau buốt truyền lên từ ngực trái, đau buốt tim gan..Han-Dae-Sung chỉ thấy đất trời mờ mịt, song nỗi đau thể xác tuy to lớn song cũng không sao che lấp được sự mất mát về tinh thần. Hần chỉ thấy mắt mình bỗng dưng tối sầm lại, mọi cảm giác đều biến mất, thay vào đó là hơi thở từ vong không ngừng xâm chiếm cơ thể...khung cảnh trước mắt như tấm kính vỡ tan tành...

-Chúc mừng..có phải là cậu vừa mơ thấy ác mộng?

Hai mắt của Han-Dae-Sung trước sau vẫn nhòe lẹ. Lúc này, hần đã biết tất cả những gì xảy ra với hần này giờ chỉ là mộng ảo. Điều gì đã thật sự xảy ra? Phải chăng hần đã ngủ thiếp đi và nằm mơ thấy bóng ma của cô ấy? Giống như những chiếc hộp của người Trung Hoa, mỗi cái lại chứa một cái khác nhỏ hơn, cái thực hình như chứa đựng cái mộng, cái mộng lại chứa một cái thực khác, cái thực này lại biến thành cái mộng, và cứ thế mãi...

Hần chỉ biết, trong tay hần bây giờ vẫn là cần cổ của Lee Young Min...song đầu nàng thì không thấy đâu nữa. Và ngực hần giờ đã có thêm một vết thương bằng miệng bát.

-Mười ngàn điểm

Vivian rút tay khỏi lồng ngực Han-Dae-Sung, lòi ra một đồng nội tạng bầy nhầy, trong đó có cả một thứ gì đó vẫn đang nhẹ nhàng đập, gior ra trước mặt

Tần Hiểu, như để chứng minh cho chiến tích của bản thân.

Seul Team...đã lâm vào tuyệt lộ!

-Liệt Bạo Cuồng Kịch!

Một luồng sức mạnh khổng lồ truyền nhập vào trong Kiếp Diệm Hoan Kiếm trong tay Trịnh Khải, chỉ thấy hán vòn vện bước tới một bước, sau đó vung tay chém ra, mặt đất liền bị áp lực khi hán ra đòn phá nát bấy, khí lưu xung quanh phạm vi mười mét kịch liệt chuyển động, ma sát, mờ hồ còn xuất hiện tia lửa, ngay sau đó, trong nháy mắt đã có mấy chục lưỡi lửa như vòi rồng lướt tới, tất cả cùng chụm đầu về phía Park Jong Seok.

Những lưỡi lửa đỏ rực này trông vô cùng hỗn loạn, thoát nhìn thì chẳng có chút màu mè gì, chỉ thuần túy dựa vào tốc độ và sức mạnh, song cả hai hạng mục này đều lớn đến mức không thể tưởng tượng, khiến người ta không thể tin được là sức mạnh con người làm nên, đó chính là một chiêu hán dùng với Cath mấy ngày trước(*). Mặc cho người có dùng tiểu xảo hay kỹ năng gì đi nữa, ta cũng chỉ có một chiêu này, một chiêu phá hết ngàn vạn chiêu thức của người.

-Khụ!

Xuất hiện lại sau màn bụi, Park Jong Seok khó khăn ổn định lại bước chân đã bắt đầu lộn xộn, ngực hán giờ đã có thêm ba vết thương dài gần hai mươi centimet, cánh tay trái đã hoàn toàn biến mất, đó là phần thưởng mà thanh cự kiếm màu đen của gã đàn ông mặt sẹo đứng đằng kia mang lại. Liên tiếp ho liên hai bụm máu, hai mắt Park Jong Seok đã bắt đầu mờ đi...

-Xoạc!!

Hai bên trái phải trời lên hai chiến binh xương mặc giáp trụ vây Park Jong Seok vào giữa. Hai tên này cũng không có bất cứ chiêu thức gì đặc biệt, chỉ biết lao tới ôm chặt lấy đối phương. Thân hình chúng có tính ăn mòn cực mạnh, bất cứ vật thể sống nào khi tiếp xúc phải đều khó sống, chưa kể đến sức mạnh, mỗi một chiến binh xương đều có thể dùng tay không vật chết một con voi trưởng thành.

-Mẹ kiếp!

Bị hai chiến binh xương ôm chặt lấy, Park Jong Seok đau đến khó thở, chỉ biết lớn tiếng chửi đổng. Nếu là lúc bình thường, park Jong Seok tất nhiên sẽ chẳng để mấy khúc xương mục này vào mắt, thế nhưng lúc này hán tự thân mình còn lo không xong, thậm chí còn không thể duy trì nổi Tăng Cường Giác Quan cao cấp, nếu không phải nhờ có ý chí sinh tồn mãnh liệt, hán có lẽ đã ngã xuống từ lâu rồi.

Một thân anh hùng đối trời đạp đất, chẳng lẽ phải ngã xuống tại đây sao?

-Làm gì vậy? Trịnh Khải chỉ Kiếp Diệm Hoan Kiếm xuống ngang đường, mặt không đổi sắc nhìn qua Hanks Richard đang định tiến lên một bước:- Không phải chúng ta đã bàn tính từ trước, mạng của Park Jong Seok sẽ do người của Thương Hải Đội chúng tôi kết liễu hay sao? Hay là các vị muốn tranh 10000 điểm này của chúng tôi?

-Nào có..Hanks Richard nhất thời khựng lại, gương mặt trắng bệch hơi vắn vẹo, song cũng không phản đối. Dù cho có kiêu ngạo đến mấy thì hán cũng biết, với thương thế của mình bây giờ, cương quyết tuyệt đối không phải là biện pháp tốt.

Chiến Vân liếc nhìn Trịnh Khải, song hán chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn Park Jong Seok đang cắn răng chịu đựng đau đớn với vẻ thương cảm.

-Cậu ra tay đi..tôi đứng lược trận.

Chiến Vân gật đầu, nắm chặt tay, từ từ tiến tới gần Park Jong Seok. Hán khẽ hít một hơi, toàn thân tiến vào trạng thái Destroy(Phá Hoại). Mặc dù bây giờ như vậy có phần hơi thừa, song xuất phát từ lòng kính trọng với đối phương, Chiến Vân vẫn muốn sử dụng trạng thái tốt nhất của mình để chấm dứt mạng sống của đối phương. Đó đơn giản là sự tôn trọng của kẻ mạnh với nhau!

-Park, hình như ông đã dùng lần hồi sinh duy nhất của mình rồi, có đúng không?

-Muốn làm gì thì làm đi, đừng mong Park Jong Seok này mở miệng cầu xin. Chỉ là..sau ngày hôm nay, cậu và Thương Hải Đội của cậu..sẽ trở thành kẻ thù của IOT khu vực Châu Á! Kẻ thù của Công Nương Cath và Bà Maria!

-Cath? Chỉ tiếc là ông đã tin nhầm người! Ánh mắt của Chiến Vân bỗng hiện lên một tia thương cảm.

Hai mắt dờ ra, cơ mặt khẽ giật giật, quan sát thần thái của đối phương, Park Jong Seok dường như đã hiểu ra điều gì. Chỉ thấy khóe miệng rướm máu hơi nhếch lên nở nụ cười đau khổ, tiếp đó, Park Jong Seok ngửa đầu, thở hỗn hển. Rồi bất thần, sâu trong đáy mắt hán bỗng ánh lên một tia điên cuồng.

Park Jong Seok gầm một tiếng, cơ bắp nhất thời căng phồng, nghiền nát hai chiến binh xương đang quấn lấy mình ra thành từng mảnh.

-Chiến Vân! Cẩn thận!

Một giây lưỡng lự của Chiến Vân, đó là quá đủ cho một người. Chỉ thấy từ xa, một bóng đen nhanh như cắt lao vút tới chỗ Park Jong Seok...nhắc bóng hán lên cao rồi phóng đi mất hút, mấy người Trịnh Khải rất nhanh nhận ra, đó là một chiếc Mini Plane, và người vừa mới cứu Park Jong Seok là một cô

gái.

-Chạy đâu?

Hai chiếc cánh lớn màu đỏ rực điên cuồng vũ động, Trịnh Khải người chìm trong Hồng Viêm, tay cầm Kiếp Diệm Hoan Kiếm trông như một bức tượng ma thần lao vút lên không trung gấp rút đuổi theo. Thế nhưng vừa mới cất cánh, một tấm màn màu xanh biếc bỗng hiện ra trên đỉnh đầu của hắn, tiếp đó, hàng trăm tia sáng màu xanh như mưa sao băng đồng loạt trút xuống, uy thế khiến Trịnh Khải không dám coi thường, vội vung Kiếp Diệm Hoan Kiếm lên đón đỡ.

-Chết! Tiệt!

Nguyễn Thanh Lâm hai tay nắm chặt Mystic Bamboo đến rướm máu, trăm mạch lỗ đầu ra từ sau đồng gạch vụn cao hơn đầu người. Lúc này, hắn đã không còn con đường nào khác để chọn lựa!

- Ha ha ha..Thư Lệ, là cô à? Thật là khó tin..sao cô lại trở về? Ha ha...không ngờ Park này sắp chết rồi..mà còn gặp được cô!

Hai mắt sáng rực, Mini Plane dưới chân đã được đề thăng lên vận tốc lớn nhất, hứng chịu từng đợt không khí như cuồng phong tấp mạnh vào mặt, Thư Lệ vừa diu Park Jong Seok vừa không ngừng quay đầu ra sau xem có ai đuổi theo hay không. Trái lại, gã đàn ông mình đầy thương tích bên cạnh dường như chẳng hề quan tâm tí nào đến sống chết của chính bản thân mình, không ngừng lái nhai bên tai cô.

-Thư Lệ...không biết cô đã nghe câu chuyện này chưa..ở Hàn Quốc, câu chuyện này rất phổ biến..ngày xưa ngày xưa...có một ông vua làm lễ kén rể cho ba cô công chúa trong một lâu đài trên một vùng đất xa. Cô công chúa thứ ba, đã bỏ nhà ra đi vì phải kết hôn với một chú ếch, mặc dù chú ếch này đã làm được yêu cầu của đức vua...đó là tìm được viên kim cương đức vua đánh mất.

- Công chúa chạy khỏi hoàng cung và sống tự lập trong khu rừng. Công chúa ăn uống rất đạm bạc, hàng ngày chỉ uống nước suối, đốt củi, tự giặt đồ, tự quét dọn và tự săn sóc chính mình. Một ngày nọ, cô đi tắm. Công chúa đã mất bình bình trong lúc đang bơi về bờ. Khi công chúa sắp chết đuối, thành linh một con ếch xuất hiện đưa cô vô bờ bằng tất cả sức mạnh của mình. Chàng Ếch đã cứu sống công chúa. Ngày qua ngày, họ quấn quýt với nhau. Họ tâm sự, cười đùa, vui chơi, và cùng làm việc. Họ đã đến gần với nhau hơn...

-Rồi một ngày nọ trong khi đang ngồi bên hồ, công chúa đã cúi xuống và, với một xúc động lớn, hôn lên trán chàng Ếch. “Bùm!” Bất thình lình, chú Ếch biến thành một chàng hoàng tử! kết chuyện, công chúa và hoàng tử Ếch quay về lâu đài và cưới nhau...

-Bây giờ không phải lúc tán chuyện đâu..Thư Lệ cười như mỉu-Anh nên bớt thời gian cầu mong cho Lâm có thể cầm chân được ba người bọn họ lâu một chút thì hơn đây, Park ạ.

-Khụ..Park Jong Seok ho ra mấy bụm máu, cố sức nói tiếp:-...Cô biết không, ngày hôm nay khi cô xuất hiện..tôi đã biết mình không nhìn lầm người. Điều đó còn ngọt ngào hơn nụ hôn trong chuyện cổ tích rất nhiều! Nếu..

-Không xong! Thư Lệ biến sắc, cô phát hiện, phía trước đã có một bóng người đứng chặn đường. Lòng cô nhất thời lạnh xuống.

-Cath..Catherine...

Người tới là Catherine Adean. Nét mặt của Thư Lệ rất nhanh vụt chuyển từ lo sợ sang mừng rỡ. Mặc dù chỉ tiếp xúc vồn vện có vài ngày nhưng cô biết, đây không phải là kẻ thù, mà là đồng minh của Seul Team. Người vừa xuất hiện chính là đội trưởng The Hope Team, Nếu như có cô ta ở đây, vậy thì... mạng của Park Jong Seok đã không còn phải lo lắng gì nữa!

-Cath đó à?

Park Jong Seok giương cặp mắt đầy tia máu nhìn cô gái trẻ đứng chắn trước mặt, trán khẽ nhăn lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, thò ra một hơi, lăm bắm-Thư Lệ à...vốn tôi cứ tưởng chỉ cần qua được chuyện này, hai ta nhất định sẽ trở thành công chúa và hoàng tử như trong truyện, chỉ tiếc là...cuộc đời so với cổ tích thì tàn nhẫn hơn nhiều quá.

-Anh nói thế là sao? Thư Lệ không hiểu hỏi lại.

-Cath...cô có thể nể mặt tôi..mà tha cho cô ta không?

Sắc mặt của Cath vẫn lạnh như băng, sự im lặng là câu trả lời hoàn mỹ nhất. Trái lại, gương mặt của Thư Lệ thì bắt đầu trắng bệch.

-Không được sao?

Sâu trong hốc mắt con búp bê vải của Cath khẽ ánh lên một tia sáng, trong đêm tối đen mịt, con búp bê như thể hóa thân thành một sinh vật sống, nó bắt đầu đứng dậy trên vai chủ nhân mình, nhìn chăm chăm hai con mồi phía trước.

-Anh đã biết hết rồi? Cath lãnh đạm đáp:-...vậy cũng tốt, chỉ là.. chắc anh cũng hiểu điều đó là không thể! Đúng vậy không, Thần Quyền? Tôi chỉ có thể nói hai từ..rất tiếc.

-Hắn! Và cả cô nữa...để đầu lại đây đi.

-Có tiến triển gì không?

Cách đó hơn tám cây số, một chiếc phi cơ đang dùng hết tốc lực bay về phía phố Halas, nơi đang xảy ra trận chiến thành trì nội bộ lớn nhất trong IOT mười năm trở lại đây. Và người ngồi đằng sau ghế lái không ai khác chính là Tuyết và Hoài My.

Tuyết lúc này đã xử lý xong tô bún ốc, đầu cúi vào màn hình laptop 15 inch, tới Hoài My hỏi cũng không buồn đáp. Trên màn hình hiện lên chính là hình ảnh thu được ở ba khu vực trọng điểm đang xảy ra xô xát. Lúc này, máy quay đang tập trung vào một người đàn ông, cao 1m70, da vàng...chính là đội trưởng tiền nhiệm của VND Team-Lê Minh Hoàng.

-..ha, là người quen. Xem ra.. sắp có kịch hay để xem rồi đây..

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 22: Loại Khỏi Vòng Chiến?

-Đó là lựa chọn của tôi.. Lâm Hiên, anh thấy thế nào?

Trở lại với Thương Hải Đội, cuộc nói chuyện giữa Trịnh Khải và Lâm Hiên hai ngày trước.

-Có gì không ổn sao? Gã đàn ông đeo kính lãnh đạm đáp:- Cậu là đội trưởng, cậu có quyền ra quyết định. Nếu như cậu thực sự muốn lấy ý kiến của tôi, vậy thì vừa rồi đã không nên vội vàng đáp ứng Cath mới đúng.

-Đừng nhỏ mọn thế chứ. Trịnh Khải cười méo xệch, tiếp đó đâm một cái vào ngực gã:-Anh biết tôi không có ý đó mà. Ý tôi là, trong chuyện này Cath có mục đích gì? Tại sao cô ta lại đưa ra một yêu cầu hoang đường đến vậy?

-Hoang đường? đứng trước lợi ích cao nhất, mọi thứ đều có thể bị xóa nhòa. Cậu đã nghe câu này của Mác chưa, "với lợi nhuận 10% thì tư bản hiện diện khắp nơi; lợi nhuận 20% thì nó tạo ra sự háo hức, lợi nhuận 50% thì nó trở nên thực sự táo bạo; lợi nhuận 100% thì nó sẵn sàng chà đạp lên mọi luật lệ của loài người; lợi nhuận 300% thì không còn tội ác nào mà tư bản không dám phạm phải, dù có bị đưa lên giá treo cổ...". Trường hợp của Cath cũng nằm trong số đó. Không, đã không thể dùng % để hình dung lợi ích khi cô ta loại trừ được Park Jong Seok nữa rồi.

-Ý cậu là..?

-Mặc dù không biết tường tận nội tình...nhưng dù sao là người hoạt động trong Bộ Nội Vụ, tôi cũng biết được vài phần. Lâm Hiên tay đẩy mắt kính vừa chậm rãi nói:-Cath hoàn toàn có thừa lý do để bằng mọi giá lấy mạng Park Jong Seok, trên cả thương trường lẫn chính trường. Chưa nói đến việc cạnh tranh trên thương trường, tập đoàn Seok đang là chủ nợ lớn nhất của Hope, ngay cả trong nội bộ IOT, việc bà Maria Adean để ý đến khu vực Châu Á của Park Jong Seok cũng chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai. Về mặt lợi ích trong đó, chắc không cần tôi nói thì cậu cũng biết rồi. Nếu không phải Cath và Park Jong Seok vốn có giao hảo từ lâu, hai người họ có lẽ đã trở mặt rồi.

-Thực ra theo như tôi nghĩ..nếu như không biết lần này có Thương Hải Đội chúng ta tham gia đoàn chiến, cô ta chắc cũng sẽ không dám động đến Park Jong Seok đâu. Trịnh Khải này, cậu đã giao chiến với Catherine, cậu thấy cô ta thế nào?

-Rất mạnh, tất nhiên rồi, nhưng không như người ta vẫn đồn thổi. Trịnh Khải khẽ nhún mày:-Nếu bản lĩnh của cô ta chỉ có ngần ấy, không cần tới Hồng Hoang, tôi cũng có thể xử lý được cô ta.

-Vậy à. Lâm Hiên cau mặt:-Nếu vậy thì..thật là khó hiểu.

-Cái gì khó hiểu?

-..Không có gì. Lâm Hiên gạt đi:- Trở lại chuyện của chúng ta. Có thật Cath đã hứa với cậu rằng, chỉ cần hợp tác thành công, cô ta sẽ hỗ trợ chúng ta hoàn thành nhiệm vụ sát hạch tối cao 24* của chủ thần, và sẽ cho chúng ta quản lý khu vực Đông Nam Á?

-Đúng vậy. Trịnh Khải khẽ gật đầu:- Nước cờ này cũng rất cao tay. Chắc chắn cô ta đã điều tra và biết tôi đã đăng ký nhiệm vụ sát hạch từ chủ thần. Đây cũng là điều kiện khiến tôi động tâm nhất. Nếu như thuận lợi, chúng ta sẽ không mất một người nào cả. Cậu có hiểu ý tôi không? Sẽ không có ai phải chết...Chiến Vân, Lý Sơn, Tàn Hiểu..bọn họ đều đã hết cơ hội sinh tồn.

-Nếu được vậy thì đúng là không có gì bằng. Lâm Hiên khẽ gật đầu:-Nhiệm vụ sát hạch tối cao 24* là thứ bắt buộc phải trải qua và hoàn thành nếu muốn được chủ thần công nhận quyền chấp pháp. Nếu đúng như những lời cô ta nói, chuyển hợp tác lần này của chúng ta chỉ có lời chứ không lỗ. Chỉ có điều, chúng ta không thể hoàn toàn đặt hết lòng tin vào cô ta.

-Rõ ràng rồi.

-Nói vậy thôi, thực ra khả năng cô ta trở mặt với chúng ta là không cao. Lâm Hiên nói tiếp:-Thực ra, với tình hình hiện nay của Cath...việc bảo vệ an toàn cho cái ghế đang ngồi thôi cũng đã là cả vấn đề. Trong IOT hiện nay, trước cảnh Nữ Hoàng Maria Adean, người nâng đỡ và cũng là chỗ dựa duy nhất chuẩn bị từ nhiệm, vô số con mắt đều đang nhắm vào Catherine Adean, vào khu vực Châu Âu+Châu Đại Dương+ Đại Lục Á-Âu mà cô ta đang quản lý. "Mặt Quỷ " Abu Sajin và Kẻ Máu Lạnh Rohan Criff một phe, Bá Tước Hanks một phe, thậm chí cả Park Jong Seok cũng gián tiếp tham dự vào chuyện này.

- Điểm yếu của Catherine Adean..đó là thắng tiến quá nhanh! Điều đó khiến cho căn cơ và uy vọng của cô ta trong IOT không ổn định. Một cô gái mới gia nhập IOT hai năm, mới hai mươi tư tuổi đã nắm trong tay lợi ích khổng lồ như thế...đó là điều không thể chấp nhận được. Lúc này đây, thứ cô ta cần nhất chính là một đồng minh, một đồng minh có thể dựa vào và quan trọng nhất là: không xung đột về mặt lợi ích. Rõ ràng, Thương Hải Đội chúng ta là lựa chọn hoàn hảo nhất.

Trịnh Khải nghe đến nhập thần, sau đó mới khẽ gật đầu:

-Thực ra chỉ nguyên việc cô ta dùng quyền chấp pháp trực tiếp chuyển hẳn 20000 điểm thưởng cho tôi để "thể hiện tấm lòng" thôi, việc hợp tác lần này đã là không thể không tiến hành, chưa kể tới những điều cô ta đã cam đoan từ trước. Nói đi cũng phải nói lại, tôi thấy chuyển đầu tư này cũng không đến nỗi tệ.

-Đúng vậy..chỉ là..Lâm Hiên lâm vào trầm tư.

-Chuyện gì nữa?

-À...không, vậy điều kiện của cô ta là gì?

-...Điều kiện chỉ có một, đó là cái đầu của Park jong Seok và Hanks Richard!

-Chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn phòng khách giờ chỉ còn là một đồng lộn xộn, lại không thấy một bóng người, Hoàng bắt đầu cảm thấy không ổn. Cố gắng liên lạc với Terry Karl và Roy Hogson song không thành công, nỗi lo lắng trong lòng hắn đã dần chuyển hóa thành sự thật. Mạng lưới tâm linh tương thông bị ngắt, điều đó tượng trưng cho cái gì?

-Có tiếng động..là ở phía tây!

Hoàng vội vàng lôi Mini Plane trong túi trữ vật ra, tiếp đó chạy ra ngoài ban công, song còn chưa kịp khởi động, một tiếng gió rít lao vút tới đã khiến hắn giật nảy mình.

-Ai?

Lộn một vòng trên không, chân phải giẫm lên lan can ban công rồi bật mạnh về phía góc tường, khi đã chắc chắn đã không còn nguy hiểm rình rập, Hoàng mới tập trung tinh thần quan sát xung quanh, Bản năng Sinh Tồn trong nháy mắt được triển khai, sau đó khẽ giẫm lên một tiếng.

Không hề báo trước, góc tường đằng sau lưng hắn nứt ra, một luồng áp lực trong nháy mắt áp tới, kèm theo đó là một tiếng "Rầm" đanh gọn. Một bóng đen phá tường lao vào, chuẩn xác đá thẳng vào lồng ngực bên trái của Hoàng. Rất nhanh, chủ nhân của cái bóng này liền biến sắc.

Thân thể mềm dẻo như bún khẽ lay động, Hoàng đối thủ thành công, trong nháy mắt áp sát đối phương, một tay ôm chặt hông, tay còn lại vòng lên bả vai, lập tức vào thế khóa. Cảm nhận được thân thể đối phương có chút cứng ngắc, cơ bắp trên người Hoàng nhất thời nhanh chóng phồng lên, tiếp đó, hung hăng nện đầu vào ngực bóng đen nọ.

-Hừ!

Bóng đen nọ bị một đòn bất ngờ này của Hoàng đẩy vào thế bị động, thế nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị phát động công kích, thân thể trong lòng hắn bỗng mềm lại như bún, thế khóa trong nháy mắt bị phá giải. Hai mắt Hoàng giật giật. Đây là...Bản Năng Thích Nghi?

Một giây thất thần là quá đủ cho bóng đen nọ kéo giãn khoảng cách. Mắt thấy kẻ vừa công kích mình chuẩn bị hạ xuống ban công, Hoàng không truy kích mà bắt đầu tính toán thiệt hơn. Ở lại đánh một trận cho ra lẽ? Hắn rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra trong lúc mình bất tỉnh. Đợi đã, rất có thể chuyện đó có liên quan đến tên này? Vậy thì..khống chế hắn trước rồi nói sau! Chỉ là..Magic Bamboo đã bị hủy, đối phương cũng rất có khả năng đã khai mở Bản Năng Thích Nghi, hắn dựa vào cái gì để giữ người ta lại đây?

Trong khi còn đang phân vân, hai mắt Hoàng bỗng giật giật...theo một tiếng hét đầy nữ tính, một tia sáng chói lòa bỗng phóng vút tới chỗ hắn. Khoảng cách quá gần, không thể né tránh..chỉ là, điều đó thực ra cũng không làm Hoàng kinh ngạc, thứ khiến hắn chấn động chính là chủ nhân của tiếng hét quen thuộc vừa rồi..

Rất quen!

"Chủ nhân, triệt tiêu hay hoàn lại!"

Đó là câu nói mà Hoàng mong chờ, thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, cột sáng lóa mắt như viên đạn kia chỉ bắn sượt qua đầu vai, ngoài để lại một vết nám trên áo ra thì không còn gì nữa cả.

-Suýt quên, người ta còn có Nước Mắt Của Nữ Hoàng cơ mà, tí nữa thì chuốc vạ vào thân rồi.

-Hoài My?

Cơ mặt của Hoàng lập tức giãn ra, theo bản năng mà hỏi lại một câu.

-Lâu rồi không gặp, xem ra anh cũng không làm em thất vọng. Khẽ vén mái tóc dài lòa xòa che nửa mặt, Hoài My trong bộ Vịt đen óng mím cười nhìn Hoàng, mắt nheo lại vẻ tinh nghịch-Chà, còn chưa tới nỗi không nhận ra nhau nhỉ. Đòn khóa ban nãy được đấy, sắp vượt qua cả cô giáo rồi.

-Em..

-Đi thôi, không thì muộn mất!

Hoàng còn chưa kịp nói gì, Hoài My đã như con gió lao tới, kéo hắn đi.

-Có thể cho tôi cái lý do không, Catherine? dù gì..chúng ta cũng đâu có xa lạ gì nhau?

Park Jong Seok hơi thờ suy yếu gặng hỏi.

-Lý do à..Khuôn mặt của Cath khẽ lặng đi, với bộ váy màu đỏ rực, dưới bóng đêm, trông cô như một vàng trắng chưa mọc:-Không thể trách tôi, Park à. Có những thứ mà dù không muốn nhưng con người ta vẫn cứ phải làm. Nếu anh không phải là chủ tịch tập đoàn Seok, nếu tôi không có quan hệ với Ron, nếu tôi không phải là con của bà Maria...thì mọi chuyện có lẽ đã khác.

-Ron? Gương mặt của Park jong Seok thoáng vặn vẹo, hơi thờ nặng nhọc đầy vẻ phẫn nộ:- Thì ra..thằng khốn đó muốn qua mặt tôi? Đừng có mơ..Cath à, cả hắn và cô..đừng có mơ!

-Đấy không phải là chuyện của anh nữa rồi. Cath lắc đầu:-Sau ngày hôm nay..không, có lẽ bây giờ Ron đã thu xếp ổn thỏa rồi cũng nên. Cùng với tin chủ tịch tập đoàn Park jong Seok do một con đau tim mà bất hạnh qua đời...người nắm giữ 23% cổ phần, chỉ ít hơn anh, Ron, sẽ được ưu tiên mua số cổ phần còn lại và trở thành tân chủ tịch. Và sau đó, Ron sẽ ưu tiên gia hạn thời gian trả nợ cho tập đoàn Hope, hơn nữa còn cắt giảm 40%, đó là hơn hai triệu đôla Mỹ, hai triệu đôla Mỹ đó! Tất cả như thế đấy Park, chủ nợ lớn nhất của tôi..

-Cô điên rồi. Nhìn sắc mặt của Thư Lệ đã trắng bệch, park Jong Seok cố gắng nén cơn giận dữ trong lòng, xuống nước:-Cô có biết nếu như chuyện ngày hôm nay nếu truyền ra ngoài thì sẽ có hậu quả như thế nào không? Đừng nói Hanks Richard vẫn đang châu chực, kể cả Rohan Criff cũng chắc chắn sẽ không bỏ qua mà lấy đó làm cớ tạo áp lực. Sắp tới khi Nữ Hoàng Maria Adean thoái nhiệm, ai sẽ là người che mưa che gió cho cô? Ai?

-Đừng cố gắng thay đổi những thứ vốn dĩ đã là không thể. Con búp bê trong tay Cath chậm rãi rời khỏi vai chủ nhân nó, hai mắt lập lòe trong đêm đen-Việc tôi xuất hiện ở đây..đã thay cho câu trả lời rồi. Cũng đừng lo về chuyện đó, tất cả những gì xảy ra trong tối ngày hôm nay, sau cái chết của anh và cô gái kia, sẽ không có người thứ ba nào biết được. Yên tâm, ở dưới đó anh sẽ không cô đơn đâu..bởi Hanks Richard, tên điên ấy cũng sẽ nổi gót anh ngay bây giờ. Giờ thì..tạm biệt nhé!

-Đợi đã!

Gương mặt của Catherine tỏ vẻ khó coi. Người vừa mới xuất hiện..là người mà cô không muốn thấy trong lúc này nhất!

-Để hắn lại cho em!

Nguyễn Thanh lâm gắt gao quan sát tình hình..chỉ cần tranh thủ được một chút thời gian, hắn sẽ không do dự mà rời khỏi nơi đây. Ba gã đàn ông đứng đây..đều là người mà hắn không thể động vào. Thế nhưng, không để cho hắn câu giờ thêm, một người đàn ông khoác trên mình bộ chiến giáp màu vàng rực đã xông đến.

-Keng! Keng! Keng! Keng!

Miệng lâm nhảm hai chữ "Khắc Xuất", Mystic Bamboo lập tức tách ra thành mấy trăm đọt tre xanh biếc, bảo vệ hắn tới một con muỗi cũng chẳng thể bay lọt. Thế nhưng khi một trăm bóng quyền từ "Thiên Mã Lưu Tinh Quyền" của Chiến Vân ập tới, Lâm vẫn cảm thấy ngực tức đến khó thở, vội vã lùi lại mấy bước.

-Chạy?

Chiến Vân truy kích. Khi còn cách Lâm khoảng năm mét, hắn chợt dừng lại, cơ bắp toàn thân bành trướng kịch liệt, năng lượng trong cơ thể vọt bật phát, kỹ năng Destroy được kích hoạt. Trong một tích tắc, Chiến Vân gần như hoàn toàn biết mất khỏi tầm mắt của Lâm, hắn chỉ kịp thấy như một đạo tàn ảnh vọt qua, tiếp đó lồng ngực vang lên một âm thanh nặng nề trầm đục. Ngực Lâm trúng một quyền như búa bổ của Chiến Vân, lồm hồm vào trong, sau lưng thì gồ lên một khối như hình nón.

Gập gáp thở vài hơi, Lâm rơi xuống đất. Chỉ một đòn, Chiến Vân đã đột phá lớp màn tre Mystic Bamboo và đánh nátбет ngực hắn, nếu không phải thân ở giữa không trung không có chỗ nào làm điểm tựa, cú đâm vừa rồi không biết chừng đã đánh gãy đôi người hắn rồi.

-Hắn chạy mất rồi? Sao còn không đuổi theo?

Nhìn Chiến Vân và Lâm quây lại một chỗ, Park Jong Seok thì đã sớm mất dạng, Hanks richard hai mắt đỏ rực, đôi cánh dơi sau lưng bắt tung ra. Song hắn còn chưa kịp cất cánh thì đã bị một cánh tay cứng rắn đặt lên bả vai, kéo lùi lại.

-Chuyện gì nữa? Cậu muốn gì?

Hanks Richard tức tối quay đầu lại. Hừ, mày có thể đứng nhìn còn ông thì không đâu. Diệt cỏ là phải diệt tận gốc, cơ hội ngàn vàng này sẽ chẳng có lại lần hai. Lúc này, hắn thậm chí còn quên rằng, thương thế của mình so với park Jong Seok thì cũng chẳng kém hơn là bao.

-Muốn mạng của mày!

Trịnh Khải thở ra một hơi, sau đó hét lớn, hắn bắt đầu nhanh chóng gia tăng cấp độ khai mở % cơ thể, hơi thở cuồng bạo nháy mắt xâm chiếm không gian. Đến lúc này, sắc mặt của Hanks Richard cuối cùng cũng hoàn toàn biến đổi, vội vã biến thành một con gió đỏ như máu lao đi, còn Trịnh Khải thì ngược lại không hề ngẩng mặt lên, vẫn tiếp tục tập trung tinh thần chờ đợi...chờ đến khi hai luồng sức mạnh vốn vẫn không thể sử dụng, yên lặng ngủ say trong cơ thể hắn va chạm với nhau ở giữa trái tim..

- "Hồng hoang! Khai thiên tích địa!"

--Mây..

Hanks lấp bắp..thế nhưng lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, đầu của hắn đã vỡ vụn, cơ thể bị một sức mạnh cực lớn đánh văng ra xa hơn trăm mét, lún sâu vào lòng đất. Nơi hắn rơi xuống là trần thép một công sự nhỏ, tường thép hoàn toàn biến thành hình phễu, ở trung tâm chính là cơ thể nát bét không đầu của Hanks Richard.

Tiếp đó, đồng nội tạng kinh tởm ấy biến thành hai con gió đỏ thắm bay vọt lên trên không trung, nhanh như chớp hợp lại làm một. Hanks Richard hồi phục được hình người, song sắc mặt thì trắng như cương thi Trung Quốc, cơ thể cũng chỉ khôi phục được một phần ba, vô cùng dị hợm. Toàn thân Richards liên tục run rẩy như người mắc chứng kinh phong, có thể thấy một đòn đánh lên vừa rồi của Trịnh Khải đã gây thương tổn cực lớn cho hắn.

-Mây..Trịnh Khải, Trịnh Khải, anh làm gì vậy? Chẳng phải chúng ta...

Trịnh Khải hít một hơi thật sâu, hồng viêm quanh cơ thể bùng lên mãnh liệt, tiếp đó trong ánh mắt chán kinh của Richard, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, khi còn đang ở giữa không trung, tay phải cầm Kiếp Diệm Hoan Kiếm thẳng thừng chém một nhát.

Vẫn là tốc độ mắt thường không thể theo kịp, uy lực của nhát chém này hoàn toàn phá vỡ không khí, tạo thành một luồng sóng chấn động có thể thấy được bằng mắt thường. Âm một tiếng cực lớn, hai con mắt đỏ như máu mở trừng trừng với vẻ điên cuồng, nửa không cam lòng, nửa phẫn nộ, thân thể của Hanks Richard hoàn toàn biến mất trên không trung. Không gian nơi hắn đứng thậm chí còn sinh ra vết nứt, rạn vỡ, giống như lúc Catherine sử dụng không gian gấp khúc vậy.

-Hừ!

Cơ thể liên tục run rẩy kịch liệt, tới nỗi phải nhờ tới Kiếp Diệm Hoan Kiếm mới tránh khỏi ngã quỵ luôn trên mặt đất, từ trên trán Trịnh Khải, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu nối bước nhau chảy xuống. Thở hồng hộc mấy hơi, một mặt không ngừng sử dụng Bản Năng Sinh Tồn áp chế cảm giác đau đớn, phải hơn mười phút sau, gương mặt trắng nhợt của Trịnh Khải mới nổi lên chút sinh khí. Tiếp đó, một giọng nói vô cảm xẹt qua đầu hắn.

-“Giết một thành viên đã khai mở Bản Năng Thích Nghi của Lightning Team. điểm thưởng: Mười ngàn điểm...!”

-Tại sao?

Hoàng nhìn chằm chằm Cath. Hắn đang vô cùng khó hiểu. Chuyện gì đã xảy ra..chẳng lẽ..lời Hoài My nói là thật?

-Đây không phải là chuyện của anh.

-Park là đồng minh của chúng ta, là bạn của em. Không đúng sao?

-Hoàng, hãy bảo vệ cho cô ấy. Park Jong Seok dường như đã nhìn ra tia hy vọng nhỏ nhoi trên người thanh niên trước mắt, hắn cười ha hả đẩy Thư Lệ ra, vừa ho khù khụ vừa nói:- Thư Lệ..mau, đi đi, cứ kệ tôi, kệ tôi. Nể mặt anh ta, Cath sẽ tha cho cô.

Thư Lệ nhìn Park Jong Seok toàn thân suy kiệt, trông chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông, lại nhìn về phía Hoàng, cuối cùng, ánh mắt của cô đọng lại ở gương mặt lạnh lùng của cô gái mặc váy đỏ đối diện, kẻ đang trực tiếp uy hiếp đến sinh mạng bản thân mình. Một tia do dự khẽ hiện lên trong đáy mắt, song rất nhanh chuyển thành quyết đoán.

-Không.

Park Jong Seok ho khò khè. Đôi mắt hắn bây giờ đã phủ thêm một làn hơi nước, không rõ có phải là do con ho nãy giờ mang tới hay không, thế nhưng bây giờ trong lòng hắn đã bùng lên một ngọn lửa, một ngọn lửa cuồng nhiệt hừng hực cháy. Nếu như đêm nay hắn giữ được cái mạng này, hắn nhất định phải "tái giá", nhất định phải lấy cô gái đang diu mình làm vợ!

-Đừng có nhìn tôi như thế. Thư Lệ mỉm cười đỡ lấy một bên vai của Park:-Coi như trả một mạng anh cứu tôi mấy hôm trước. Từ giờ chúng ta không ai nợ ai! Bây giờ, cứ mặc kệ cô gái điên rồ này, đi thôi!

Nói rồi khởi động lại Mini Plane. Song cô còn chưa kịp nhấn chân ga, Cath trong bộ đầm đỏ đã như ma mị xuất hiện ngay trước mũi phi cơ, sắc mặt lạnh tanh nhìn hai người như nhìn xác chết.

-Cath!

Mặc dù vẫn không hiểu vì sao mọi chuyện lại diễn tiến đến mức này, thế nhưng khi thấy Cath lạnh lùng tiến về phía Thư Lệ và Park Jong Seok với bộ dáng bùng bùng sát khí, Hoàng vẫn buột miệng mà hét lên.

-Anh... Cath không buồn quay đầu lại, giọng nói cũng trở nên vô cùng lạnh nhạt:-..Đừng can dự vào chuyện của em. Không phải đó là điều mà anh đã hứa ngay từ khi gia nhập The Hope Team sao? Tiếp đó, Thư Lệ và Park Jong Seok liền bị một bàn tay lạnh tanh tóm lấy cổ họng, nhấc bổng lên không trung.

-Hãy giữ lấy lời hứa đó..dù chỉ là một lần.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 23: Vivian Vs Cath

Đó là lúc mà Thư Lệ biết thế nào là cảm giác sinh mạng chính bản thân mình nằm hoàn toàn trong tay người khác. Bàn Năng Sinh Tồn bị cưỡng chế, ngoài bất lực ra, lúc này trong cô cũng chỉ còn hai chữ: bất lực.

Sợ? Cảm giác được chỉ cần cánh tay nhỏ nhắn kia hơi dùng lực là mình sẽ vĩnh viễn chẳng còn cơ hội hít thở bầu không khí ngoài kia nữa, nếu nói không sợ thì là nói dối, Thư Lệ thực sự rất sợ, sợ đến nỗi hoàn toàn tê liệt.

Nếu là trước kia, có lẽ cô đã sớm lựa chọn phương án bỏ mặc Park Jong Seok và ra đi. Không, nếu là Thư Lệ trong Dòng Máu Anh Hùng, cô chắc chắn sẽ không bao giờ chấp nhận mạo hiểm mà hợp tác với Lâm cứu Park, và chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Song sự thật là cô đang hiện diện tại đây, và đang ở giữa bờ vực của sống và chết. Đó là minh chứng rõ ràng nhất cho việc: cô đã thay đổi.

Cô đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Điều gì đã khiến mình thay đổi? Thư Lệ cũng không biết nữa. Đôi khi cô cho rằng đó là một chuyện tất nhiên. Sống trong một thế giới lúc nào cũng tràn ngập tử vong và chết chóc, khi mà con người ta thậm chí còn không biết hôm sau tỉnh dậy có còn nhìn thấy được ánh mặt trời hay không, có lẽ cô đã sớm rơi vào khủng hoảng, nếu như không có họ.

Họ, chính là đồng đội.

Cùng sống và chiến đấu bên cạnh họ, trong hoàn cảnh đặc thù như vậy, Thư Lệ đã tìm thấy một mặt khác của bản thân, một con người thứ hai của mình. Một Thư Lệ mà nếu như không lạc vào thế giới luân hồi, cô chắc sẽ chẳng bao giờ nhận ra, và Thư lệ vẫn sẽ là một Thư Lệ đầy ích kỷ, sống vì bản thân, bàng quan trước mọi việc như trước đây.

Ở đây, cô thấy mình trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Và hơn nữa...ở đây Thư Lệ đã biết thế nào là rung động. Cô dường như có một niềm tin mù quáng, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, trong bất cứ hoàn cảnh nào, chỉ cần bên cạnh cô có người đó, mọi việc đều sẽ ổn. Mọi chuyện đều sẽ ổn thôi.

Và lần này cũng vậy.

-Cath!

Cách đó hơn trăm mét, Tuyết và Hoài my đang sát nhập nhìn về phía này. Một người thì lo lắng cho tính mạng của Thư Lệ, một người thì lo cho kế hoạch sắp tới của mình có thể sẽ vì chuyện này mà sụp đổ tan tành. Niềm vui của Hoài My khi tìm thấy Thư Lệ sau nhiều ngày mất tích đã hoàn toàn bị nổi lo

lắng lẩn át hết, và cô tuyệt vọng thì đã hét lên khi thấy Cath ra tay với hai người.

Hai hàng lông mày dài và mảnh của Cath nhăn lại. Cổ tay cô đang bị một người con trai dùng sức giữ chặt, và điều khiến cô không hài lòng nhất, đó lại chính là người mà cô luôn tôn trọng.

-Đáng ra hôm trước em nên mạnh tay hơn. Như thế, anh sẽ không tỉnh dậy sớm như vậy.

-...Coi như là nể mặt anh, để cô ta rời đi. Có được không?

-Nếu không thì anh sẽ làm gì em? Mặc dù vậy, song bàn tay đặt trên cổ Thư Lệ của Cath đã lỏng ra.

Giương mặt Hoàng lộ vẻ khó xử.

-Hoàng..cảm ơn anh..Thư Lệ vừa ho vừa nói với vẻ khó khăn, song ngữ khí thì vô cùng kiên quyết:-Nhưng tôi sẽ không đi khỏi đây một mình đâu. Dứt lời, Thư Lệ nhìn Cath với vẻ khiêu khích, không biết vì sao, từ trong tận đáy lòng, cô rất phản cảm với người con gái xinh đẹp có bề ngoài quý tộc này.

-Cô yên tâm. Cath khẽ gật đầu:-Cả cô và anh ta, sẽ không có một ai rời được khỏi đây đâu.

-Cath..

-Anh không nghe cô ta nói sao? Đừng có cản em!

Cath hét lên, đầy cương quyết, không hề có ý thương lượng. Giương mặt Hoàng nhất thời hết xanh lại trắng, cuối cùng hần chỉ khẽ thờ dài, tiếp đó, cánh tay phải vẫn đang giữ cô tay Cath khẽ đặt lên ngực mình, ngay vị trí của trái tim.

-Vậy thì em hãy giết anh trước đi!

-Anh...!

Hai mắt mở to, Cath hoàn toàn ngây người. Cath thực sự không tin rằng, người đàn ông mà cô luôn yêu quý, người luôn chiều chuộng mình từ nhỏ đến lớn lại có lúc vì một người con gái khác mà ra yêu sách với cô. Giương mặt thoáng vẩn vơ, ánh mắt nhìn Thư Lệ ần ần chứa cả ganh ghét lẫn phần nộ, Cath bỗng nhận ra, thì ra cô cũng không bao dung đến thế.

Trầm mặc. Nơi bốn người đứng trong nháy mắt lâm vào trong bầu không khí cung giương bạt nỏ, chỉ cần một mồi lửa là sẽ bùng cháy lên ngay tức khắc.

Cath cảm thấy dường như cả thế giới trong mắt mình đã sụp đổ tan tành. Thì ra..trong lòng anh ấy, mình thậm chí còn không bằng cả cô gái kia, dù cho nửa năm nay mình đã cố gắng làm tất cả..sự thật ấy khiến cô không thể nào chấp nhận được. Đó là người anh thân hơn cả ruột thịt của cô, người đàn ông đầu tiên và cũng là duy nhất Cath để ý tới, người đã đánh cắp trái tim cô, vậy mà hôm nay, anh ta đã khiến cô tổn thương.

Trong nháy mắt, cảnh vật trước mắt Catherine vụt biến đổi. Ngơ ngác nhìn quanh, ngắm đồng hồ to ụ hai bên đường, đồng lúa trở bông vàng óng ngút tầm mắt, cô giật mình phát hiện ra, mình đang trở lại thời kỳ đen tối nhất trong cuộc đời. Đó là thuở ấu thơ.

Trên bờ ruộng, Cath đang chân trần chạy trên bờ, theo sau là năm, sáu đứa trẻ đang vừa cười hềnh hệch vừa hò hét đuổi theo. Ký ức từ thuở ấu thơ xa xưa bỗng nhiên ập tới như thủy triều, Cath biết, và hy vọng, lát nữa thôi, sẽ có một người ngăn đám trẻ con này lại, người sẽ chung vai cùng cô hứng chịu trận đòn của chúng..

Thế nhưng mọi chuyện tiếp theo lại không hề xảy ra theo như những gì cô từng biết. Đó là lúc Cath vấp chân ngã sấp xuống bờ ruộng, và khi cô ngẩng đầu lên, đám trẻ đã chạy tới, đứa nắm tóc, đứa xé quần áo, đứa thui vào người, vào mặt cô..tất cả chỉ vì cô là một đứa con lai, một đứa con lai mồ côi cả cha lẫn mẹ, tới một mái nhà để che nắng che mưa cũng không có.

-A..A..A..

Nhìn Cath bỗng dưng ôm đầu kêu lên từng tiếng về đau đớn, Hoàng chợt ngây người. Song khi thấy máu bắt đầu chảy ra từ mũi và miệng của cô, hần lập tức lo lắng ôm vai Cath lay mạnh.

-Cath! Cath!

Catherine dường như đã phát điên. Đáp lại Hoàng là một cú đấm như búa tạ nện thẳng vào ngực, tiếp đó là quãng lửa hồng bán kính hơn một mét trút ra từ con búp bê vải ngồi trên vai cô. Thư Lệ là người phản ứng nhanh nhất, cô một tay tóm lấy bả vai Hoàng trong khi hần bay vụt về phía sau, tiếp đó khởi động Mini Plane lao sang một bên tránh né.

-Argh!!!!!!

Mất, mũi, tai, miệng cùng chảy máu, nơi Cath đứng ngay lập tức bị một con lốc băng hòa vấy kín. Lấy nó làm trung tâm, bất cứ thứ gì lại gần đều bị hóa thành băng, sau đó bị lửa hồng thiêu rụi. Cùng lúc đó, có thêm ba người đột nhiên xuất hiện tham gia vào vòng chiến, hai trong số đó rất nhanh bủa vây chặn đường thoát của Thư Lệ, còn kẻ còn lại thì chậm chậm tiến về phía Catherine.. đó là một người phụ nữ đi xe lăn.

-Hừ!

Clone Lee Young Min clone và clone Han-Dae-Sung ngay khi thấy con mồi định đào tẩu thì lập tức vội vã rời khỏi nơi ẩn nấp, phát động tấn công. Park Jong Seok giờ đã trọng thương, món thịt béo bở này bọn họ dù bất cứ giá nào cũng không thể để vượt khỏi tay.

Clone Lee young Min là người đầu tiên tiếp cận. Thur Lệ tuy bất ngờ song rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, lúi từ ghế sau hai khẩu Colt luôn mang theo bên mình, không thèm ngắm bắn mà xả đạn luôn. Hoàng lúc này chỉ còn có nửa cái mạng, ngực phải của hắn hõm xuống một hố lớn, xương ngực vỡ nát. Nhận một đấm của Catherine trong khi hoàn toàn không phòng bị, may mà không trúng chỗ hiểm, nếu không thì hắn có sống được hay không cũng rất khó nói. Song nếu Hoàng tỉnh táo, chắc chắn sẽ không khỏi bất ngờ vì tài thiện xạ của Thur Lệ. Với việc vận dụng cảm ứng lực trong việc bắn súng, Gun-Ka-ta của Thur Lệ đã đạt tới mức độ tương đối thành thực. Mấy chiếc lọ trong tay Clone Lee Young Min còn chưa kịp bật nắp đã bị bắn vỡ tan tành!

-Đằng sau!

Thur Lệ không quay mặt lại mà hét lên, song ở đây ngoài cô ra, đã không còn ai có khả năng chiến đấu. Chỉ thấy từ phía dưới, một cái bóng nhảy vọt lên, lấy cột điện làm bàn đạp, dùng cả bốn chi lao vọt tới. Song cái bóng đó chỉ vừa mới tiếp cận Mini Plane thì đã bị một đạn bắn ngược xuống đất, trước khi một chuỗi dây đàn của Thur Lệ xâu lại thành hình mạng nhện.

Hoàng sắc mặt trắng bệch song vẫn nhìn đau gượng đứng lên. Hắn khẽ hít một hơi, dậm chân lấy đà rồi nhảy vọt xuống, một cú xông phi đá vỡ ngực bóng đen nọ. Đó chính là clone Han-Dae-Sung. Tiếp đó cơ thể Hoàng co lại thành hình tròn để giảm lực ma sát với không khí, khi tiếp xúc với mặt đất thì nảy lên, sau đó trở lại hình người.

-Anh định làm gì? Thur Lệ ghim Mini Plane lại hét lên.

-Đi đi. Hoàng không quay đầu lại, hét lên.

Clone Lee Young Min hoảng sợ đỡ lấy cái xác không hồn của người yêu. Kế hoạch bắt sống Park Jong Seok đã tan như bong bóng xà phòng. Thực ra cũng không thể trách bọn họ, không phải Thur Lệ và Hoàng quá mạnh. mà là đối thủ của hai người quá yếu. Clone của Seul Team trong một bộ phim có độ khó 4*, thực sự họ chỉ hơn người mới khai mở Bản Năng Sinh Tồn một khoảng cách không đáng kể mà thôi.

Thur Lệ ngẩn người. Cô liếc mắt nhìn Cath, ánh mắt đảo qua người đàn bà đi xe lăn vừa mới xuất hiện, sau đó không do dự quay đầu lao đi, trước khi bị thêm hai bóng đen nữa lao ra từ con hẻm phía trước chặn lại.

Thur Lệ sầm mặt, chiếc lục lạc trong tay kêu leng keng không dứt, cô đang định tấn công trước thì bị tiếng kêu chặn lại:

-Thur Lệ!

-Chị Tuyết? Hoài My? Sao hai người lại ở đây?

-Chạy đã rồi nói sau!

-Ha ha...có phải cô vừa mơ thấy ác mộng, Công Nương?

Tiếng cười lạnh lạnh như kiếng vỡ đưa Cath trở lại hiện thực. Vivian nhìn con mồi của mình chằm chằm, gương mặt không ngừng vận vẹo vì hưng phấn. Việc Mất Tà thành công đã khiến ả vô cùng hưng phấn, thực sự Vivian không hy vọng gì nhiều vào đòn đánh lên ban nãy của mình, bởi tác dụng mê hoặc của Mất Tà đối với những người khai mở % cao hơn là rất thấp, ít có khả năng thành công. Thực ra nếu không phải ả chọn đúng thời điểm Catherine đang suy sụp, là lúc tinh thần có chỗ hở lớn nhất, Vivian cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Catherine hai hốc mắt không ngừng rỉ máu, tai, mũi, miệng của cô cũng có máu tươi chảy ra, đây là kết quả của việc cứng rắn thoát khỏi sự khống chế tinh thần của đối phương. Nếu chậm một chút nữa thôi, có lẽ cái tên Công Nương từ hôm nay sẽ vĩnh viễn bị xóa bỏ khỏi thế giới luân hồi. Chỉ nhiều đó cũng đủ thấy tình cảnh vừa rồi hung hiểm như thế nào.

Con búp bê vải trên vai Catherine khẽ rung mình một cái, từ trên đỉnh đầu Vivian, không khí bắt thần cô đặc lại, tiếp đó, hàng trăm mũi tên băng như mưa đá trút xuống. Tốc độ của một đòn này thật sự quá nhanh, Cath cũng không cho rằng đối thủ của mình có khả năng tránh được. Bởi mặc dù tạm thời mất đi thị giác, thế nhưng dựa vào giọng nói, trừ phi đứng trước mặt cô là Trịnh Khải hoặc Hanks Richard, còn không Catherine đều không để vào mắt. Chính vì vậy, sau khi xuất chiêu, sự chú ý của Cath đã chuyển sang phía Thur Lệ và Park Jong Seok. Thế nhưng, cô lại rất nhanh phát hiện ra, đòn vừa rồi của mình không ngờ lại đánh hụt. Dựa vào cảm giác, Cath nhận ra người đàn bà vừa mới tập kích mình đang đứng đó khoảng năm mét.

-Ồ...đây là kỹ năng của Công Nương sao? Điều khiển băng à?...cứ tưởng như thế nào chứ, hóa ra cũng chỉ là điều khiển năng lực tự nhiên thông thường, chỉ đơn giản vậy thôi sao? Không nghĩ tới, Hanks Richard lại phải chịu thua trong tay cô. Đúng là đồ vô dụng. Ô, cô nhìn gì vậy? Tìm mấy người vừa rồi à? Chúng đã rời khỏi đây rồi.

Sắc mặt của Catherine biến đổi, sau khi nhắm mắt cảm nhận một hồi, cô xoay người về phía Thur Lệ vừa cười Mini Plane bay đi, song còn chưa kịp đuổi theo thì đã phát hiện phía trước bị người chặn lại.

-...Vội gì thế? Muốn đi sao? Còn chưa hỏi Vivian này có đồng ý hay không sao?

Khuôn mặt Catherine trầm xuống. Tay phải nắm chặt lại, cô gằn giọng:

- Vivian đúng không?

Vivian lập tức nhe răng cười, khẽ nhún vai, không đáp mà chỉ xoa xoa cằm nói:

- Được Công Nương biết tới, thực sự là vinh hạnh của tôi. Xin được tự giới thiệu, tôi là Vivian, đội phó của The Lightning Team, đã mở khóa 60% giới hạn cơ thể. Nếu lấy thực lực ra để so sánh, có lẽ tôi cũng không cách ngài Hanks là bao. Ừm, thực ra chính tôi cũng không hiểu rõ thứ bậc của mình là như thế nào.... E hèm, ý tôi là, Công Nương à, muốn thoát khỏi đây để đuổi theo bọn tôm tép kia thì phải vượt qua Vivian này cái đã.

- Thực sự tao rất phục mày. Đồng đội đã chết gần hết rồi, vậy mà vẫn còn dám lảng vảng quanh đây. Đòn ban nãy mày dùng với tao thực sự rất được đấy, năng lực tạo ảo giác? muốn giết tao sao?

- Đoán đúng rồi đấy. Vivian khẽ liếm môi.

Catherine thầm tính toán một chút, mặc dù rất muốn dần cho mụ đàn bà trước mặt một trận để trả thù, thế nhưng xem ra trong hoàn cảnh hiện giờ, điều này muốn làm được cũng phải mất rất nhiều thời gian. Trong khi đó, nếu lần này để Park Jong Seok lọt lưới, điều mà Catherine phải hứng chịu không chỉ là sự trả thù điên cuồng sau này của gã, hơn thế nữa còn là ngọn lửa của thế giới luân hồi nếu chuyện đêm nay lọt ra ngoài ánh sáng. Trầm mặc một lúc lâu, Cath quyết định xuống giọng:

- Có thể hoãn lại được không? Bây giờ tôi đang có một việc rất quan trọng, không tiện ở lại đây tiếp cô. Nếu như có thể, chúng ta có thể hẹn lại sau? Dù gì thì thù hằn giữa Lightning Team với The Hope Team cũng chẳng thể giải quyết trong ngày một ngày hai. Cô có thể cho tôi một cái hẹn, Cath này lấy danh dự của mình ra bảo đảm, nhất định sẽ không trốn tránh!

- Ha ha ha..Vivian cười ngặt nghẽo, cười đến nổi sắc mặt của Cath lúc xanh lúc trắng. Hừ một tiếng lạnh lẽo, Cath không hề báo trước mà vọt tới trước mặt Vivian, một quyền dùng tốc độ mất thường không thể theo kịp đánh thẳng tới mặt đối phương.

Rầm!

Một âm thanh trầm đục vang lên. Vivian chỉ cảm thấy phảng phất như có một cây chùy lớn nện thẳng vào mặt, sống mũi lập tức gãy nát, tiếp đó, đầu như trái dưa lê vỡ tan tành, máu tươi chảy ra ròng ròng, cả người bắn ra xa mấy mét. Thế nhưng Cath vừa mới xoay người, đã thấy một Vivian hoàn hảo như không có chuyện gì xảy ra đứng chắn trước mặt.

- ...!

Cath kinh ngạc song vẫn không nói lời nào, con búp bê vải trên vai hai mắt khẽ lóe, theo đó, không khí xung quanh cô chợt vận vận, hình thành nên mấy chục trái cầu lửa đỏ rực, tất cả như thiên thạch đổ xô tới Vivian đang ngồi trên chiếc xe lăn trước mặt. Thế nhưng cũng giống như trước, một đòn thoát nhìn rất có thanh thế này chỉ hoàn toàn đánh vào không khí, trong khi đó, cảm giác nguy hiểm lại lập tức tràn tới, Cath chỉ thấy bụng dưới đau nhói thì đã bị đánh bật ra xa.

“Không thể nào..tiếng động ở một nơi..nhưng đòn đánh tới lại ở một nơi! Chẳng lẽ cô ta biết phân thân..A..!”

Thế nhưng cái danh Công Nương cũng không phải giả, rất nhanh, Cath đã biết chuyện gì xảy ra với mình. Chỉ thấy thân hình cô chợt biến mất, tiếp đó đã lại lóe lên, xuất hiện cách đó hơn mười mét, tiếp đó, Cath vùng chân đá thẳng vào không khí.

Hành động này của Cath thoát nhìn thì vô cùng khó hiểu, thế nhưng những gì xảy ra tiếp theo đã hoàn toàn chứng minh điều ngược lại. Chỉ thấy, từ trong không khí, một người đàn ông dần dần hiện ra, người này tóc chít khăn, gương mặt đầy lông lá..chính là Han-Dae-Sung của Seul Team! Chỉ có điều, bây giờ bụng của hắn đã bị một cước của Cath đâm thủng, sau đó bị tinh linh lửa từ Queen thiêu rụi, tới một chút tro cũng không còn.

- ...Bù nhìn? Trò mèo này xem ra cũng lừa được khối người rồi đấy nhỉ? Cath nở nụ cười chế giễu.

-Ồ..gương mặt của Vivian hơi cứng lại, rõ ràng, việc trò chơi kết thúc quá sớm so với tưởng tượng đã khiến ả không tránh khỏi hụt hẫng.

-Phát hiện ra rồi à? Tiếc thật..con rối tôi vừa mới tậu đấy. Vậy mà..thôi đi, không ngờ..công nương không chỉ sở hữu năng lực điều khiển đại tự nhiên, mà nghệ thuật cận chiến cũng chẳng phải tay vừa. Dùng tốc độ cực cao nén không khí tạo thành gió, từ đó hình thành phạm vi công kích vượt xa bình thường. Công Nương à, thật là khó tin đấy, dù gì thì cô cũng chỉ mới hai mươi tư cái xuân xanh, cho dù có tiến vào trong thế giới luân hồi rèn luyện khi mới lọt lòng mẹ cũng chẳng thể nào được như vậy đi..

Sâu trong mắt Vivian khẽ ánh lên một tia cuồng nhiệt, sau đó nói tiếp:

- Có năng lực, có sức mạnh, gương mặt cũng rất đẹp, hơn nữa còn vô cùng cá tính.Ồi, Công Nương à, tôi yêu cô chết mất thôi. Tôi đã không thể chờ được nữa rồi, chờ cái giây phút biến cô trở thành con rối trong tay, ôi, việc này...quả thực là vô cùng kích thích! Trở thành con rối của tôi đi, xem như đền bù cho việc cô đã hủy món đồ mới tậu được của tôi!

-Cái gì là con rối thì tao không biết..thế nhưng lấy danh nghĩa Đại Chấp Pháp thứ năm của IOT...Catherine Adean gần gũi, lúc này cô đã hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo thường ngày: -hôm nay, nếu mày không chết thì là tao vong!

Tổ chức Rec là một tổ chức khủng bố mới nổi mang tầm cỡ thế giới, do mới quật khởi không lâu, thế lực của họ cũng không có bề dày cho lắm, ngoài một vài căn cứ nghiên cứu và phân cực tại Mỹ và Canada ra, số lượng thành viên cũng chỉ xấp xỉ con số hai ngàn. Thế nhưng những gì họ gây ra mấy tháng nay đã khiến cả thế giới phải rung động.

Vậy nhưng lúc này, do hành động quá sức điên cuồng của mình, Rec đang vấp phải sự thanh trừng kiên quyết của cường quốc số một thế giới, đó là Mỹ. Và đó cũng là nguyên nhân tại sao kế hoạch T-Rec được gấp rút triển khai bằng mọi giá. Họ cần có thứ chứng tỏ sức mạnh của mình, thứ có thể đem ra bàn cân để làm vốn thương lượng với quân đồng minh, thứ có thể sánh ngang với vũ khí hạt nhân. Đó không phải gì khác, mà chính là thành tựu từ chính thứ đã khiến họ một bước từ tổ chức hạng hai, hạng ba vọt lên thành cái tên có thể gây uy hiếp tới Nhà Trắng-Công Nghệ Nhân Bản.

Lúc này, trong tầng hai mươi tư, sau vòng bảo vệ, hơn mười màn hình máy tính lớn đặt liền nhau, đối diện với một chiếc bàn trong, trên mỗi màn hình đều hiện lên hình ảnh một người đàn ông, nhìn qua thì có vẻ đều là thành viên cao cấp của tổ chức. Ngoài ra, tại mấy chiếc màn hình nhỏ phía dưới đang hiện lên hình ảnh Clone Liễu Diệp Nhi và vài người nữa của clone Thương Hải Đội.

- ...Tình huống cơ bản là như vậy. Màn hình chiếu trực diện về phía clone Liễu Diệp Nhi- Chúng tôi đã tiến hành đàm phán, và hai bên cuối cùng đã nhất trí. Bây giờ chỉ còn xin ý kiến của các ngài là chúng ta sẽ có thể tiến hành nghiên cứu trên cơ thể Trịnh Khải, thành viên có chiến lực cao nhất trong Thương Hải Đội. Xin mời xem băng ghi hình.

Tiếp đó, trên màn hình lớn giữa phòng hiện lên một đoạn phim quay chậm, đó là cảnh Trịnh Khải giao chiến cùng Catherine hai hôm trước.

-Sức chiến đấu thật kinh người.. Một người đàn ông trạc năm mươi tuổi hai mắt nghiền ngẫm nhìn màn hình máy tính, sau đó cúi xuống vừa xem tập tài liệu trên tay vừa nói- Tất cả các phương diện từ phản xạ thần kinh cho tới lực lượng cơ bắp..đều lớn hơn tiêu bản clone của chúng ta rất nhiều lần, có lẽ là mấy trăm lần... Các cậu khẳng định, người này thực sự có thành ý hợp tác?

-Hoàn toàn khẳng định. Giọng của Clone Liễu Diệp Nhi vang lên đều đều-Hiện tại anh ta vẫn đang ở trong Washington, nhưng theo những thông tin tiết lộ với chúng tôi, anh ta và đồng đội sẽ rời khỏi đây sau năm ngày nữa. Việc theo dõi bằng vệ tinh là hoàn toàn không khả thi, mạng lưới tình thần lực bao phủ của chúng là thứ mà radar của chúng ta không xâm nhập được. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của chúng ta. Chúng ta cần phải chạy đua với thời gian.

Viên sĩ quan trầm mặc nhìn những người ngồi xung quanh mình, song đều chỉ thấy một tia do dự trong mắt đối phương. Ông ta suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

-Điều kiện đó..thực ra cũng không phải là không thể chấp nhận, thế nhưng còn cần phải xin ý kiến của bộ chỉ huy tối cao của tổ chức. Công Nghệ Nhân bản và Granitor Virus..cả hai thứ này đều là tài liệu tuyệt mật mang tính sống còn của tổ chức, không thể dễ dãi để lộ ra ngoài được.

Clone Liễu Diệp Nhi trong màn hình trầm mặc không đáp, có lẽ là đang đợi cấp trên ra quyết định. Đúng lúc này, một màn hình vi tính hiện lên, một bóng người lên tiếng:

- Báo cáo, #126 và #410 đã trở về, bọn họ đã đàm phán thành công, đang xin được kết nối.

-Cái gì?

Sắc mặt mấy viên sĩ quan ngồi đây khi nghe xong đoạn thông báo này thì đều tỏ vẻ cao hứng, ngay lập tức đồng ý chấp nhận kết nối.

Ở đằng bên kia, có một người đang khẽ nhíu mày, đó là gã đàn ông da vàng đeo kính của clone Thương Hải Đội. Hắn đã bắt đầu vô thức dời mắt nhìn về phía màn hình, trong khi tay vẫn cầm quả cà chua màu đỏ nhoe nhoét nước đưa lên miệng ăn như một cái máy. Có lẽ chính hắn cũng không ý thức được, giờ phút này, một cuộc chiến không khói súng chẳng kém phần khốc liệt đã chính thức châm ngòi ...

Đối thủ truyền kiếp gặp nhau...đây chính là lần đầu tiên, hay là trò đùa của số mệnh?

Màn hình vô tuyến rề rề một lát rồi chuyển cảnh, một cô gái sở hữu khuôn mặt với những đường nét tương đối thô kệch hiện lên:

-Tôi là #126, Phạm Minh Tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phấn Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 24: Những Kẻ Đột Nhập.

"Đầu tiên..xin mọi người theo dõi màn hình."

Tiếp đó, gương mặt vốn chẳng có gì là xinh đẹp của Tuyết biến mất, thay vào đó là một đoạn phim không tiếng. Đoạn phim này có bối cảnh là sân thượng tòa chung cư mà The Hope Team cư trú. Sau đó ông kính mới dần dần tiếp cận, hiện ra trước màn hình là Park Jong Seok và Hanks Richards.

Đoạn băng kết thúc khi Park Jong Seok một tay ném gã người dơi kia từ sân thượng xuống thẳng tầng trệt, thể hiện sức mạnh phi thường đã vượt quá

phạm trù nhân loại của mình. Tiếp đó, màn hình lại rẹt rẹt mấy cái rồi chuyển cảnh, lần này hiện lên lại là gương mặt của..Thư Lệ!

- "Alo, có lẽ không cần phải dài dòng nữa, tôi là Thư Lệ của VND Team, xin được đi luôn vào việc chính. Lúc đoạn phim này ở trong tay các vị thì tôi và Park Jong Seok đã rời xa phố Halas rồi. Sau bốn ngày nữa chúng tôi sẽ rời khỏi Washington, các vị cũng không cần phải tìm kiếm làm gì cho nhọc công.

Tiếp đó, ống kính máy quay thay đổi, hiện lên màn hình là gương mặt trắng nhợt với hai mắt nhắm nghiền của Park Jong Seok.

- "Có lẽ các vị cũng đã nhận ra người này là ai rồi. Thông qua nhân viên của các vị, tôi cũng đã biết được đại khái nguyên nhân tại sao mình luôn bị tập kích trong thời gian qua. Thực ra chúng ta hoàn toàn có thể buông bỏ đối đầu mà chuyển sang hợp tác. Các vị hiểu ý tôi chứ?"

- "Điều kiện hợp tác rất đơn giản. Tôi và anh ta sẽ tận lực phối hợp với các vị trong công tác nghiên cứu và Nhân Bản, đổi lại, tôi cần các vị đảm bảo ba điều kiện sau:

- "Thứ nhất: trong thời gian nghiên cứu, cần phải có đãi ngộ xứng đáng và đảm bảo an toàn tuyệt đối về tính mạng cho bạn của tôi, Park Jong Seok. Thứ hai, phiên các vị tìm một người tên Craig, con trai cục trưởng FBI và đưa người này an toàn ra khỏi thành phố. Tôi tin các vị biết anh ta. Thứ ba, cung cấp một lượng Granitor Virus, thuốc giải và tư liệu liên quan tới nó cho chúng tôi. Tôi cũng rất có hứng thú với chúng.

- "Đây là tất cả những điều kiện tôi cần. Hiện tại, tôi tạm giữ một nhân viên của các vị làm con tin, và cũng là để giữ liên lạc. Sau khi có trong tay Granitor Virus và tài liệu liên quan, trực tiếp thấy tận mắt băng ghi hình quay cảnh Craig được đưa ra ngoài vành đai an toàn(*), tôi và Park Jong Seok sẽ tới quý công ty làm khách một chuyến. Tất cả mọi thông tin, các vị có thể thông qua cô gái này để liên lạc với tôi.

Nói rồi chỉ tay sang một bên, máy quay chuyển hướng theo, hiện lên màn hình là Lee Young Min bị trói cứng, miệng ngậm một chiếc bộ đàm. Thư Lệ giật chiếc bộ đàm trong miệng cô ta đưa lên trước ống kính máy quay lắc lắc vài cái rồi nói:

- "Nhớ kỹ, xin đừng tìm cách giờ trò. Chắc các vị cũng đã thấy, tôi và đồng đội của tôi đang ở trong hoàn cảnh chẳng mấy tốt đẹp gì. Thế nhưng nếu như các vị dùng biện pháp mạnh, tôi xin cam đoan sẽ không có lấy dù chỉ là một mẩu da cho các vị nghiên cứu đâu."

Xôn xao. Những vị lãnh đạo ngồi trog phòng giám sát không ngừng nhỏ to bàn luận, sau đó thì lâm vào trầm lặng, rõ ràng là đã bị đoạn video kia đánh động không nhỏ. Chỉ là, sau đó màn hình lại truyền tới hình ảnh một người, đó là Clone Trần Vũ Hoài My.

- "#406 báo cáo, tình huống cơ bản là như vậy. Họ đã bắt giữ một người của chúng tôi làm con tin, còn gia hạn trong vòng ba ngày nếu không có phản hồi thì sẽ giết chết con tin, đàm phán hủy bỏ. Hiện tại, đối phương đã bỏ đi, chúng tôi không đủ sức ngăn cản..."

Đoạn báo cáo này thực ra cũng không làm đám người kia chú ý là mấy, rõ ràng, tính mạng của clone Lee Young Min đối với họ cũng không có sức nặng là bao.

Mà lúc này, ở phía bên kia, trong phòng #5, Hoài My và Tuyết đều đã trở về an toàn, một người thì vui đầu vào màn hình máy tính, một người thì nằm dài trên giường, thỉnh thoảng lại khẽ thở dài.

- Haiz..Hoài My hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm lên trần nhà, lẩm bẩm:-Bây giờ thì em hiểu rồi nha. Hóa ra trước giờ chị vẫn giấu em phòng, mục đích của chị khi lên kế hoạch trà trộn vào đây thực ra là vì cái thứ gọi là Granitor Virus nghe được từ miệng clone Thắng phải không? Cái đó thì có tác dụng gì với chúng ta cơ chứ?

-Sao lại không có tác dụng? Tuyết cắn một ổ bánh mì, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, hàm hồ nói:-Em không thấy cho đến bây giờ, tất cả vẫn đang đi đúng quỹ đạo sao? Vừa có nơi an toàn để trú thân, vừa trợ giúp được cho mấy người Bình. Em còn muốn gì nữa?

Hoài My khẽ cau mày, cái thứ virus đó thì có ích lợi gì? Xem nào..dùng để tiêm vào người kẻ địch? Người ta chịu nằm yên cho mình tiêm mới lạ. Không khả thi. Một khi không thể sử dụng cho người khác, vậy thì chả lẽ..

- Granitor Virus thực ra cũng không hoàn toàn là thuốc độc. Tuyết điềm đạm nói:-Em xem những số liệu ghi chép này đi, mặc dù là kịch độc cứ nửa tháng lại phải tiêm một lần thuốc giải, song người được tiêm tất cả các phương diện thể chất đều được nâng cao lên rất nhiều, khoảng gấp từ năm đến bảy lần người bình thường. Vậy thì có khác gì cường hóa huyết thống sơ cấp ở khu trao đổi của thần linh? Em cứ thử tính mà xem, khéo chẳng kém người đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn là bao đâu?

Hoài My chợt cảm thấy rét run. Không phải cô ta định tiêm thứ đó vào từng người của VND Team đấy chứ? Không được, thật quá điên rồ. Mặc dù chưa tận mắt chứng kiến cảnh Granitor Virus tàn phá cơ thể, thế nhưng thông qua giọng điệu sợ hãi của những người trong cuộc, cô cũng biết thứ đó thật sự vô cùng đáng sợ, so với ma túy còn kinh khủng hơn rất nhiều.

-Này. Hoài My bật dậy:-Đừng có đùa. Em là em không bao giờ dùng vào cái thứ đó đâu nhé. Và lại chúng ta cũng đâu có đủ thuốc giải.

-Có thể nhờ chủ thần chữa trị toàn thân mà, Làm gì mà kích động thế.

-..Không biết anh Hoàng bây giờ ra sao. Hoài My tự lự một hồi rồi lại ngã người xuống giường:-Thật không ngờ..cả hai người họ đều bị mù đàn bà tạt nguyên kia bắt làm con tin. Có thể thu phục Catherine ADean, cô ta thực sự lợi hại vậy sao? Á lại là người của Lightning Team nữa chứ. Em thấy à ta không sớm thì muộn cũng sẽ gây bất lợi cho chúng ta, không lâu nữa đâu..

-Ngồi đây lo cũng chả nên cơm cháo gì. Tuyết không ngoảnh đầu lại nói:-À quên, tối hôm nay chị mới phát hiện ra, một điều rất thú vị..

Hoài My chống tay bò tới, tựa đầu vào vai Tuyết, mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính. Trên đó là năm tấm ảnh, đều là người của Clone ThươngHải Đội, lần lượt là Chiến Vân, Liễu Diệp Nhi, Tàn Hiểu, Lâm Hiên và con tin trong tay họ, Lý Sơn.

Tuyết click chuột, hai tấm ảnh trong số đó được gỡ bỏ, là Chiến Vân và Liễu Diệp Nhi. Màn hình chỉ còn lại ba tấm ảnh, lần lượt là Tàn Hiểu, Lâm Hiên và Lý Sơn.

-Đúng..trong số chúng, không, cũng có thể là tất cả..có kẻ cũng giống như chúng ta, là kẻ đột nhập...

- Chết ! Đi!

Hai mắt hoàn toàn lâm vào mờ mịt, trạng thái cơ bản khi khai mở Bản Năng Thích Nghi, Catherine cả người lơ lửng trên không trung, hai chân cách mặt đất khoảng nửa mét chợt biến mất, nhanh chóng vượt qua khoảng cách hơn chục mét, trong nháy mắt tiếp cận Vivian. Chỉ sau một giây, nhiệt độ xung quanh nơi cô đứng bỗng tăng lên kịch liệt, giống như trong lò hỏa thiêu vậy, khiến Hoàng đang tiến lại gần phải dừng bước.

Nơi chiếc xe lăn của Vivian đứng lập tức chìm trong biển lửa, lưỡi lửa cao hơn năm mét bốc lên không trung. Catherine vụt nhảy ra ngoài, Ảnh bộ liên tiếp phát động, chỉ trong chớp lát đã hạ xuống cách đó hơn hai chục mét. Quanh người cô giờ như một trái cầu lửa rực cháy, bộ váy đỏ hòa lẫn với màu đỏ rực, tỏa ra ánh sáng chói lòa nổi bật giữa đêm đen. Dưới chân Catherrine, mặt đất đã hoàn toàn sụt xuống một hố lớn, mái tóc dài bay tán loạn, cùng ngọn lửa màu đỏ sậm cuồng loạn không ngừng thiêu đốt trùng trùng điệp điệp khắp cơ thể, trông Cath giờ đây dường như phát điên, không còn giữ lại chút nào cái vẻ bình tĩnh thường ngày nữa. .

-Soạt...

Hoàng theo bản năng nhìn lại. Từ dưới lòng đất, Vivian bắt đầu trồi lên một cách khó nhọc, song vừa nói dứt lời thì đã bị Catherine nhanh như cắt lao tới, một cước đá vỡ đầu. Hoàng trước giờ mới thấy Cath ra tay tàn độc như vậy là lần đầu, trong lòng không khỏi chấn động.

Thân thể không đầu của Vivian gục xuống, lớp vỏ ngoài trong nháy mắt tan vỡ, hiện ra nguyên hình là một gã đàn ông da trắng mà Hoàng không quen. Vivian thật sự lúc này đã cẩn thận mà rời xa Cath cách đó hơn hai chục mét, hai mắt gườm gườm nhìn đôi phương với vẻ đề phòng. Không có chiếc xe lăn, thân hình gầy guộc xấu xí gầy đét của Vivian càng lộ rõ, bên dưới, một bắp đùi đã teo nhỏ, phối hợp với bộ dáng chật vật lúc này của ả, tất cả tạo thành một con quỷ tật nguyên.

Nhìn chiếc xe lăn đi theo mình bấy lâu nay giờ đã thành tro bụi, Vivian bấy giờ mới trở nên nghiêm túc, lực phòng ngự của nó ra sao thì ả biết rất rõ, đây là thứ không thể dùng vòng cổ long tinh để so sánh, Vivian cũng hiểu, nếu để cho Cath có cơ hội ra tay thêm một lần nữa, người ngã xuống nhất định là ả. Cận chiến vẫn chưa bao giờ là sở trường của Vivian, nhất là trong lúc này, đó lại càng là một điều điên rồ và vô cùng ngu ngốc.

- Ngọn lửa ma quái với sức thiêu đốt điên cuồng gần như không gì chống đỡ nổi, hoàn toàn khác với lúc trước, thứ này đã vượt qua Hồng Viêm rất xa rồi, quả đúng là người đã đánh bại Hanks Richard, thực lực xét về mọi mặt đều vô cùng siêu cường, tôi thật không biết Công Nương còn giấu con bài tẩy nào nữa hay không...Ài, mong rằng câu trả lời là không!chỉ một kỹ năng cấp S-Supreme Power- Quyền Năng Tối Thượng thôi cũng đã làm cho cả thế giới luân hồi phải chao đảo rồi...thật sự tao đã thấy hơi hồi hận rồi đấy...đáng ra tao phải rời khỏi đây từ nãy thì hơn, khi mà Mất Tà thất bại..sai lầm, đúng là sai lầm...

Vivian bắt đầu đổi giọng. Catherine mặt vẫn lạnh tanh:

-Hồi hận à? muộn rồi.

- Hồi hận? Vivian lâm bẫm, cái lưỡi xỏ khuyên thò ra liếm lên má, để lại một vệt dài ẩm ướt hằn rõ trên gương mặt đen nhem, hai mắt long sòng sọc:- Vivian này chưa bao giờ hối hận, trước đây không, bây giờ không và sau này lại càng không. Còn nhớ tao đã nói gì với mày không? Hôm nay, tao sẽ biến mày trở thành con rối. Mày là thiên tài về phurong diện chiến đấu, lại nằm trong tay năng lực vô cùng vô tận của đại tự nhiên, mặt mày tao còn kém xa rất xa, điều đó tao không hề phủ nhận. Thế nhưng...thật đúng là ông trời run rủi, Vivian trên đời này chỉ sợ đúng hai loại người, mà mày thì lại không nằm trong số đó. Vậy nên Cath à..ngoan ngoan mà trở thành con rối cho tao đi!

-Cath, cẩn thận là hơn. Đừng ham chiến!

Catherine ngoài đầu nhìn Hoàng, môi hơi mím lại.

-Anh còn ở đây làm gì? Sao còn không bỏ đi cùng cô ta? Ở đây không có chuyện của anh!

Nói rồi quay đầu lại, chuyển sự chú ý về phía Vivian. Hoàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cath, biết cô vẫn còn để bụng chuyện vừa nãy, muốn giải thích mấy câu song suy đi nghĩ lại vẫn thấy không thích hợp, chỉ đành ôm một bên ngực lõm xuống của mình, nhìn cô em gái của mình với vẻ bất an. Hắn bỗng có linh cảm rằng, người đàn bà điên kia hoàn toàn không hề ngông cuồng phóng đại, ả hoàn toàn có khả năng liều với Cath một lần, thậm chí là đồng quy vu tận!

Song trái với dự đoán của hai người, Vivian sau khi buông lời uy hiếp thì hoàn toàn im lặng, tới di chuyển cũng không, chỉ đứng yên đó như tượng gỗ. Hai mắt ánh lên một tia cuồng bạo, Cath sau khi dùng ảnh bộ rút ngắn bớt khoảng cách thì cũng không vội vã, như một cây lửa chậm chậm bước về phía đôi phương.

-Tao cũng có thói quen, đã nói là không bao giờ rút lui. Hôm nay chỉ cần Cath này còn một hơi thở, mày nhất định phải chết!

Dứt lời, Cath lập tức biến mất tại chỗ. Tốc độ đó...dù Hoàng đã khai mở Bản Năng Thích Nghi và tập trung tinh thần cao độ cũng không thể nào nhìn ra được dù chỉ là một phần.

"Đúng rồi, nếu như không thấy cô ấy..vậy thì chỉ cần nhìn đối thủ của cô ấy là đủ!.."

Suy nghĩ ấy vừa lóe lên trong đầu, Hoàng đã nhanh chóng nhìn về phía Vivian. Quả đúng như hần dự đoán..Cath đã xuất hiện, ngay khi vừa áp sát đối thủ, năm ngón tay phải chụm lại chụp thẳng xuống đầu Vivian..chỉ là, khi còn cách mục tiêu một mét, cô đã không thể nào tiến tới tiếp được nữa.

"Đó là cái gì?"

Cảnh vật giống như phim quay chậm, không gian, thời gian dường như cũng ngừng lại. Tất cả những gì mà Hoàng thấy chỉ là một Catherine hai mắt vẫn vẹn tia máu, đứng im không nhúc nhích, bàn tay đang rùng rục lửa cháy kia chỉ cần chụp xuống là sẽ lấy mạng Vivian, song dường như dù cho cô hết sức, cô cũng không sao làm được.

-Đạch!

Một câu chửi phá bỏ bầu không khí..vì quá nghiêm túc mà có phần kỳ dị trước mắt, Hoàng rút khẩu M88 vô hạn đạn do Hằng tặng trong ngày đầu gia nhập thế giới luân hồi vẫn luôn giắt lưng quần ra, nhắm về phía Vivian bắn liền mấy phát. Mặc dù biết hành động này chỉ là vô ích, thế nhưng với thương thể hiện giờ, hần cần phải làm một cái gì đó để phát tiết, không thể chỉ giương mắt ra nhìn được.

Quả thực, những viên đạn của Hoàng bắn tới chỉ cách Vivian chừng nửa mét là hoàn toàn ngưng lại, hơn nữa còn là ngưng lại giữa không trung! Tiếp đó, chúng bắt đầu bị ăn mòn bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn được, cuối cùng bốc hơi, hoàn toàn biến mất.

- Vô lý! Tại sao..tại sao Quyền Năng Tôi Thượng không thể ảnh hưởng gì được? Tại sao?

Cath gào lên. Tiếp đó, cánh tay phải bắt thần xông tới phía trước, khiến cho Vivian giật mình hoảng hốt lùi lại, vì quá bất ngờ nên loạng choạng suýt ngã. Ấy lại được thẳng bằng thì ngược mắt nhìn lên, sau khi thấy Cath vẫn đứng im như tượng thì mới khẽ thở phào. không trả lời mà hỏi ngược lại.

-Tao có thể hỏi mày một câu không?

-...

- Thứ khiến cô mày sợ hãi nhất..đó là gì?

Trở lại chiến trường nơi Park Jong Seok vừa mới đào thoát, Trịnh Khải mặt ướn đầm mồ hôi, cảm thấy tiếng bước chân quen thuộc nện gót đến gần thì khó nhọc ngược mắt nhìn lên.

-Tên kia đâu?

-Chạy mất rồi, đội trưởng. Chiến Văn sắc mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, hậm hực nói tiếp:- Mẹ nó chứ, nếu không phải hần ta chơi bản thì sao thoát được tay em

-Chạy rồi?..thôi bỏ đi, đâu có gì là hoàn hảo. Bây giờ...Liều Diệp Nhi, Liều Diệp Nhi đâu ? mau định vị nơi trốn của Park Jong Seok. Alo, Diệp Nhi, em có ở đây không?

Trịnh Khải kêu lên mấy tiếng trong tâm tưởng. Rất nhanh, một âm thanh dễ nghe đã vang lên trong đầu hần,

"Park Jong Seok đang chạy về hướng nam. Em vẫn đang đuổi theo, thế nhưng..Mini Plane của em đã bị tên Lâm kia phá hủy, kỹ năng phi hành không sao so được với họ. Nếu họ vẫn không dừng lại, chắc cùng lắm là mười lăm phút nữa, mục tiêu sẽ thoát khỏi phạm vi quét hình của em."

-Không còn cách nào sao? Giọng nói của Trịnh Khải tràn đầy tức nuối, đầu dây bên cũng lập tức lâm vào trầm mặc. Hần chỉ có thể thở dài một cái, sau đó hỏi tiếp:- Vậy còn Cath, có thấy cô ta không?

-Cô ta và Vivian của Lightning Team đang ở cách đây ba trăm mét, cùng gã đã giết Hồ Kỳ, Lê Minh Hoàng

Nói rồi truyền lại vị trí của Cath vào đầu óc cả hai người. Trịnh Khải và Chiến Văn lập tức khởi hành. Song khi tới nơi, họ chỉ còn thấy riêng một mình Vivian đang cười như điên dại.

Hôm nay, Rec có một vị khách mời rất quan trọng, đó chính là Trịnh Khải, đội trưởng của Thương Hải Đội.

Không thể không thừa nhận, hiệu suất cùng tốc độ làm việc của Rec đúng là có thể sử dụng hai chữ "Siêu tốc" để hình dung. Chỉ hơn hai tiếng đồng hồ sau khi nhận được tin báo về, tầng lớp lãnh đạo cao tầng của Rec đã thông qua điều kiện của cả hai bên, một mặt đẩy nhanh tốc độ thực hiện, mặt khác cho người đi hoàn tất việc đàm phán. Và hôm nay, việc Trịnh Khải có mặt tại đây đã cho thấy, công việc đàm phán cho tới lúc này đang diễn ra tương

đôi tốt đẹp.

Tất nhiên, vì là "khách quý", nên Trịnh Khải cũng được nhận một sự tiếp đón vô cùng "hồng hậu", không chỉ có số lượng lớn cảnh vệ trang bị tận răng được huy động tới, thậm chí còn có một vị lãnh đạo đích thân từ tổng bộ bay ngay trong đêm tới tiếp đón từ ngoài đại sảnh, là một trong ba lãnh đạo cao cấp nhất của Rec. Người này tuyệt nhiên không đa động gì tới chuyện đàm phán, ngược lại tỏ ra vô cùng thân thiện hỏi han hân hân, như một người bạn cũ lâu năm không gặp vậy, khiến Trịnh Khải vốn mang tâm lý đề phòng khi tới đây cũng dần dần thả lỏng.

-Rất khá, chàng trai, cậu rất giống người cháu đã mất của tôi. Tôi rất thích cách nói chuyện của cậu. Rất mong sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt nhau hơn, cũng có thể trở thành đồng nghiệp.

Trịnh Khải chỉ cười cười cho qua chuyện. Đúng như dự đoán, vì đề tiện lời kéo, Rec lập tức nâng cao đài ngộ với hân lên tầm khách quý. Không chỉ nhận được một căn phòng rộng hơn năm mươi mét vuông xa hoa đầy đủ tiện nghi, hân thậm chí còn được tự do đi lại từ tầng một đến tầng hai mươi, có quyền kiến tập tại phòng xét nghiệm lần Nhân Bản, chỉ ngoại trừ mấy khu vực cấm.

Trịnh Khải tất nhiên là chẳng chối từ những đãi ngộ này. Sau khi đi thăm thú một vòng rồi trở về phòng nghỉ ngơi hết nửa buổi sáng, hân được nhân viên của Rec đưa tới phòng hội thảo, tiếp nhận những thứ mà mình yêu cầu. Dù gì thì bây giờ hân cùng cấp cao công ty Rec cũng đạt thành hiệp nghị, một nhóm cảnh vệ dẫn hân lên hân tầng hai mươi mốt, đi qua mấy thông đạo, chính bọn họ cũng muốn Trịnh Khải sớm nhận được những gì mình muốn, để sau đó toàn tâm toàn lực phối hợp với lực lượng nghiên cứu làm một số thí nghiệm về Công Nghệ Nhân Bản.

Đàm phán với một người thân cô thế cô như Trịnh Khải, đây là điều chưa từng trong tiền lệ của Rec, nếu không phải biểu hiện của hân trong đoạn băng hình thu được thực sự rất khủng bố, có lẽ bọn họ đã sớm xé thịt hân ra để nghiên cứu rồi.

-Đây là báo cáo và tài liệu liên quan đến Công Nghệ Nhân Bản cùng những nghiên cứu mới nhất mà chúng tôi đã làm, 200ml Granitor Virus cùng thuốc giải sẽ được đưa tới phòng anh ngay bây giờ. Do thời gian có chút cấp bách nên những báo cáo cùng số liệu này cũng không tỷ mỉ lắm, mong anh sau khi kiểm nhận có thể ký vào hợp đồng này, từ mai xin mời anh tới hỗ trợ nghiên cứu một chút, yên tâm, chỉ là lấy một số tế bào từ cơ thể anh để làm thí nghiệm... Đương nhiên, sẽ không gây mê hay giải phẫu gì cả.

Một gã đàn ông trung niên nhìn Trịnh Khải cười nói.

Trịnh Khải chỉ khẽ gật đầu, yên lặng đi theo đám nhân viên nghiên cứu này, sau lưng họ còn có khoảng hơn một trăm cảnh vệ đi theo, có thể thấy, Rec thật sự cũng không thể yên tâm với hân. Theo đám nhân viên nghiên cứu đi một lúc, như đã yêu cầu từ trước, hân được đưa tới một căn phòng khép kín, rộng rãi, hai bên cửa là kính chống đạn trong suốt, chia căn phòng không lồ thành hai nửa. Tiếp đó, tất cả nhân viên nghiên cứu đều rời đi. Hơn nửa tiếng sau, một người đàn ông đeo kính mở cửa bước vào.

-Không có camera chứ?

Trịnh Khải sau khi thấy người tới Lâm Hiên thì mới chậm rãi thả lỏng toàn thân, lắc lắc đầu nhìn xung quanh hỏi với giọng lơ đãng.

-Có hay không thì cũng vậy thôi. Với "Không Gian Biệt Lập" của tôi, độ an toàn là 100%. Thế nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Tôi không thể tới gặp cậu hơn một lần trong ngày được, điều đó sẽ khiến người khác sinh nghi.

-Thực ra nếu không phải mạng lưới tâm linh tương thông bị hạn chế trong tòa building này thì mọi chuyện đã đơn giản hơn rất nhiều rồi. Trịnh Khải ảo não than:-Chỉ cần Liễu Diệp Nhi rà soát một lần, sau đó tôi từ trong đánh ra, bọn họ từ ngoài đánh vào, tôi không tin chúng có thể chống cự được quá nửa giờ đồng hồ. Thật không hiểu đây là ngẫu nhiên hay là do chủ thần cố ý sắp đặt nữa.

-Nguy hiểm càng cao, lợi ích càng lớn. Lâm Hiên gầy gầy mắt kính-Điều đó cho thấy, ở đây nhất định có thứ mà chúng ta cần. Tôi. . .

-"Rầm"

Lâm Hiên còn chưa dứt lời thì cổ áo đã bị xách lên, gương mặt của TRịnh Khải nhất thời gần trong gang tấc.

-Tôi hỏi cậu:Lý Sơn đâu?

-Vẫn ổn, ít nhất là cho đến thời điểm này.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của gã đồng đội, Trịnh Khải biết đòn bất ngờ này của mình đã không thu được kết quả gì, hân không khỏi rủa thầm trong bụng, tên khốn này.. đúng là một cỗ máy!

-Nếu cậu ấy trở về thiếu mất dù chỉ là một sợi lông thôi..tôi sẽ tính hết lên người anh đấy. Trịnh Khải ảo não thả Lâm Hiên ra, sau đó gieo người xuống ghế sofa.

-Đây là những thứ còn thiếu, người ta bảo tôi mang tới cho cậu.

Trịnh Khải nhìn xấp tài liệu đầy công thức hóa học chi chít chữ mà gã quăng tới, cũng chẳng buồn ngó đến lần thứ hai, chép miệng:

-Hay nhỉ, anh cũng biết là tôi không có hứng thú với mấy cái thứ này mà. Định troll tôi à? Mà này, tôi có vài chuyện cần nói với anh đây. Catherine Adean mất tích rồi. . .

-Nếu đúng như những gì trong này viết...Lâm Hiên lấy tay đẩy mắt kính, không buồn để ý tới hân:-..Vậy thì Granitor virus này cũng là hàng tốt, có thể trực tiếp biến người bình thường đạt tới ngưỡng xấp xỉ khai mở Bản Năng Sinh Tồn, so với Arnold đã chết trong The Grudge của tôi trước đây thì mạnh hơn nhiều. Nếu giải quyết được tác dụng phụ, đây sẽ là thần dược của các tiểu đội luân hồi. Ngoài ra, theo những gì tôi nắm bắt được mấy ngày qua, thứ này rất có thể còn trợ giúp việc khai mở %, nếu có thời gian đi sâu nghiên cứu, bổ sung hoàn thiện thêm, việc tất cả chúng ta, kể cả người mới đều có cơ hội kích hoạt Bản Năng Thích Nghi có lẽ sẽ không còn là chuyện trong mơ nữa.

-Thật sự? Trịnh Khải nghe vậy thì giật mình. Khai mở Bản Năng Thích Nghi, đó là mục tiêu mà mọi thành viên trong thế giới luân hồi đều cố gắng hết sức để đạt tới. Chẳng nói đâu xa, Thương Hải Đội mặc dù là tập thể xếp hạng một Châu Á hiện nay cũng mới chỉ có bốn người khai mở được Bản Năng Thích Nghi, còn trên toàn thế giới là ba mươi tư. Chỉ thế thôi cũng đủ thấy, nhân tài đạt tới cấp độ này thực sự còn hiếm hơn cả lá mùa thu.

-Tất cả mới chỉ dừng lại trên lý thuyết, còn chưa kiểm chứng, muốn có thành tựu thì vẫn còn cần một khoảng thời gian dài. Lâm Hiên khẽ lắc đầu, dội một gáo nước lạnh lên đầu hân, sau đó lấy ra thêm một tập tài liệu khác trong cặp, sắc mặt so với vừa rồi thậm chí còn cuồng nhiệt hơn gấp mấy lần, đều là một bộ dáng khiến người khác không rét mà run.

-Thế nhưng đó cũng chưa tính là gì. Công Nghệ Nhân bản...Rec đúng là đã cho tôi một bất ngờ vô cùng lớn lao. Cậu hân là vẫn còn nhớ những con zombie biến dị đặc biệt, là sản phẩm thí nghiệm thất bại của Rec mà chúng ta ngẫu nhiên chạm trán mấy ngày trước chứ?

-Mấy con zombie đã khai mở Bản Năng Sinh Tồn đó? May mà chỉ có vài con, nếu chúng chạy ra thành đàn tầm trăm đứa, chắc tôi cũng chỉ có nước bán xối mà chạy. Có vấn đề gì ư?

-Tất nhiên là có. Mặc dù chưa tường tận lắm, nhưng thông qua những thứ này, tôi đại khái cũng đã có câu trả lời. Ánh mắt Lâm Hiên hoàn toàn trở nên cuồng nhiệt:-Cậu có bao giờ tưởng tượng được, một Thương Hải Đội có hơn một trăm thành viên...tất cả đều khai mở được ít nhất là 60%...không, là Bản Năng Tiến Hóa! Cả một đội quân khai mở Bản Năng Tiến Hóa cùng tham gia một bộ phim kinh dị hay không?

-Cậu điên à? Trịnh Khải suýt tí nữa thì ngã ngửa, lắp bắp:-Đừng nói tới việc thực hiện, ngay cả đứng lên bục cũng chả đủ chỗ nữa là...hơn nữa, làm sao có thể kiểm soát được chúng? Điên rồi...

-Trí tuệ của người bình thường...vậy cậu nghĩ tôi gọi cậu tới đây để làm gì? Lấy lại vẻ bình tĩnh, Lâm Hiên khởi động chiếc laptop xách tay, sau đó lôi một file ảnh trong đó có ghi chú đầy đủ ra. File ảnh đó không phải là ai khác, mà chính là ba thành viên của clone VND Team:Trần Văn Lập, Phạm Minh Tuyết và Trần Vũ Hoài My.

-Còn một chuyện nữa cần lấy ý kiến của cậu. Kế hoạch lần này của chúng ta đã phát sinh biến số. Lần này không chỉ có chúng ta trà trộn vào đây, mà còn có chúng. Một, hai, và cũng có thể là cả ba, chúng là thành viên của tiểu đội luân hồi ẩn danh thứ hai ngoài Thương Hải Đội ta, VND Team!

(*) vành đai an toàn: vành đai ngăn cách và biệt lập washington với thế giới bên ngoài để tránh nạn Nhân bản lan rộng, do chính quyền Mỹ thiết lập.

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 25: Không Thể Hòa Bình!

-Cậu chắc chứ? Sắc mặt của Trịnh Khải lập tức nghiêm túc hân lên.

-Chừng 70%. Lâm Hiên trả lời:-Những điều kiện mà bọn chúng đề ra với Rec cũng không khác với chúng ta là bao, đều phục vụ lợi ích của tiểu đội luân hồi. Chúng cũng có hứng thú với Granitor Virus. Đây là một tín hiệu nguy hiểm.

-VND Team à? Trịnh Khải sau khi trầm ngâm nghiên cứu ghi chú cùng số liệu trên màn hình máy tính thì khẽ gật gù:-Có ba thành viên khai mở Bản Năng Sinh Tồn, trong đó có một người xấp xỉ ngưỡng Bản Năng Thích nghi... cũng không tệ...nếu thật sự chúng cũng như cậu dùng kế trà trộn vào đây, chúng tỏ tiểu đội này cũng không phải hạng chịu an phận. Nhưng mà...nếu nhận định của cậu là sai thì sao? Lỡ đâu bọn chúng chỉ thuần túy là người truyền tin thôi thì sao? Đường như chúng cũng không có hứng thú với Công Nghệ Nhân Bản...hãy xem, một tên còn đang nằm trong phòng chữa trị đặc biệt kia.

-Tất nhiên, tôi chỉ mới dám chắc 70% thôi mà. Chúng ta không biết gì về VND Team ngoài những thông tin trên giấy, bọn chúng ngay từ đầu đã chọn lựa phương án đứng ngoài vòng chiến của bốn tiểu đội luân hồi còn lại, điều đó cho thấy nếu không phải gan chúng quá nhỏ thì thực lực cũng chỉ thuộc dạng trung bình. Ngay từ việc ra điều kiện bắt Rec trợ giúp tìm và đưa Craig ra khỏi thành phố đã cho thấy sự bất lực của chúng rồi.

-Thế nhưng...dám trà trộn vào đây, lá gan của chúng thực sự không phải là nhỏ. Nếu như không phải trong ba điều kiện của chúng có Granitor virus, tôi cũng sẽ không để chúng trong đầu đầu. Còn việc vì sao chúng không đặt Công Nghệ Nhân Bản vào trong mắt, tôi vẫn chưa có câu trả lời chắc chắn....có thể chúng vẫn chưa tiếp cận được những tài liệu trong tay tôi, hoặc là...chúng không có khả năng và cũng tự biết mình không có khả năng thực hiện việc này.

-...Thế nhưng bất cứ việc gì cũng đều phải đặt hai chữ cẩn thận lên hàng đầu. Mấy ngày tới tôi còn phải lo nghiên cứu Công Nghệ Nhân Bản và Granitor Virus, không thể để bất cứ biến số nào gây ảnh hưởng đến hành động của chúng ta lần này. Giết nhầm còn hơn bỏ sót...dù đôi phương không có địch ý nhưng chúng ta cũng không thể ngồi yên một chỗ. Cậu có mang thứ tôi bảo đến không đấy?

-Có, nhưng...để làm gì?. Với lại bọn họ vẫn chưa có hành động nào nhắm về phía chúng ta mà?

Sở Hiền cười lạnh đáp:

- Bây giờ chưa, vậy sau này thì sao? VND Team trước giờ vẫn nằm trong khu vực chưa phát triển trong thế giới luân hồi, mãi tới thời gian gần đây mới có đột phá, tham gia đoàn chiến. Chắc cậu cũng biết việc VND Team đoàn diệt tiểu phân đội của Lightning Team một năm trước chứ? Nghe con mới ra đời không sợ hổ. Họ tới Lightning Team cũng dám ra tay, vậy còn sợ gì chúng ta?

- Câu trả lời nằm trong mấy hôm tới, nếu đối phương chuẩn bị có hành động uy hiếp với chúng ta, vậy bọn chúng chắc chắn cần phải điều tra, điều tra xem ai trong chúng ta là kẻ đột nhập, có thể mới đảm bảo an toàn khi tiếp xúc với chúng ta. Nếu bọn chúng không có hành động gì thì chỉ có hai cách giải thích, một là chúng đúng là clone của Rec, hai là bọn chúng muốn mọi việc diễn tiến theo hướng hòa bình, bởi vì sức chiến đấu mà chúng ta thể hiện mấy ngày nay đã khiến chúng sợ hãi, dù là gì đi nữa thì đối với chúng ta cũng chỉ có lợi mà không hại.

-...Cậu muốn tôi ra tay với bọn họ? Trịnh Khải khẽ nhủ mày:- Không phải là chúng ta đã có quy ước, nếu không đến lúc bắt đắc dĩ, sẽ không ra tay và tạo quan hệ hữu hảo những tiểu đội thuộc khu vực Đông Nam Á cơ mà? Điều đó sẽ có lợi cho chúng ta khi thay Trương Chấn Vũ tiếp quản khu vực này, không phải sao? Hơn nữa..tiêu chí của Thương Hải Đội chúng ta cũng không phải là đuổi tận giết tuyệt, nếu như họ đã không gây bất lợi gì cho chúng ta, lại còn là người Á Đông, vậy thì...

-...Cái gì cũng phải có ngoại lệ. Tôi cũng đâu có ép cậu phải đuổi tận giết tận bọn họ? Hơn nữa, nếu bây giờ cậu gây náo loạn, mối quan hệ hợp tác của chúng ta với Rec sẽ khó bảo toàn, lúc đó bao dự định trước giờ của tôi đều sẽ đổ sông đổ bể. Tôi chỉ muốn cảnh cáo VND Team trước, để cho họ biết rằng, chúng ta hoàn toàn có thừa khả năng đè bẹp họ trong nháy mắt, để họ không ngu ngốc tới gây rắc rối cho tôi mấy ngày tới là được rồi..chính vì vậy, tôi cần cậu đi một chuyến.

-Yêu cầu của tôi chỉ có một, đó là gây áp lực. Cậu chỉ cần cho họ thấy sức mạnh của chúng ta tới mức nào là được. Hãy cho chúng biết, ở trong tòa Building này, ai mới là người làm chủ.

- ..Công Nghệ Nhân Bản..thứ này thực sự có thật sao? Hoài My miệng mở to đủ để nhét nguyên một quả trứng vịt, tay cầm tập tài liệu thốt lên.

"craig, tracy và derek- brewster Island. 10.5.1957. Thí nghiệm này ko phải để thay đổi mà để tái tạo lại(ghi chép thí nghiệm)thí nghiệm tạo ra mẫu vật 205-15/6-tạo ra 222. Bằng chứng thí nghiệm bị hủy bỏ-nhận đc thư từ học viện quốc gia từ chối cấp thêm quỹ..."

Tuyệt gật đầu:

-Chuyện này chính chị cũng chỉ mới gặp lần đầu. Đây là những tài liệu photo cơ bản từ bản chép tay của tiến sĩ Trace, người nghiên cứu và phát triển Công Nghệ Nhân Bản trong Recreator, được lưu hành rộng rãi trong công ty. Có lẽ em cũng đã nhận được thông báo của chủ thần rồi đúng không? Thực sự...chị cũng không biết đây có phải sự thật hay không nữa.

"Sự kiện định tính trong thế giới Recreator 2012: Phạm là thành viên tiểu đội luân hồi đầu có thể tham gia thí nghiệm công nghệ nhân bản, điều kiện: đã khai mở ít nhất là Bản Năng Sinh Tồn, có 3,5% tiến thêm một nấc, 0,5% kích hoạt 100% giới hạn cơ thể, 96% trở thành zombie. Chỉ có tác dụng duy nhất một lần. Trừ zombie, các trạng thái còn lại khi trở về không gian chủ thần sẽ hoàn toàn bị cưỡng chế xóa bỏ."

Hoài My lăm bằm hỏi tường lại những gì vừa mới xẹt qua trong đầu óc. Cái này...đúng là có thể khiến cho bất cứthành viên tiểu đội luân hồi nào cũng phải chấn động. Nâng một nấc? Vậy có nghĩa là..người đã khai mở Bản Năng Thích Nghi sẽ trực tiếp thăng lên Bản Năng Tiến Hóa, tương ứng với nấc thang 80%, hơn nữa, còn có 0,5% kích hoạt toàn bộ 100% giới hạn cơ thể. Việc này cũng quá điên cuồng đi!

-Đúng vậy...rất mê người. Bây giờ thì việc lý do tại sao mấy con zombie mà chúng ta gặp trong giáo đường cũng có thể khai mở Bản Năng Sinh Tồn đã có câu trả lời. Cái công trình nghiên cứu này..thật đúng là chỉ có trong phim ảnh! Một con người bình thường chưa có chúc phúc của thần linh, chưa được mở khóa gene mà đã có thể biến thành quái vật kinh người như vậy, nếu như đổi lại là chúng ta...chị cũng không dám tưởng tượng nữa.

-96% là sẽ biến thành zombie, hóa ra..bảo sao khắp Washington đều là zombie! Cái tỷ lệ này cũng thật là quá khắt khe đi. Nếu em không nhầm, ý của chủ thần là, một khi đã trở thành zombie, chúng ta sẽ không thể trở về không gian của thần linh, không thể trở về thế giới hiện thực được nữa. Đúng không?

-Cho dù có thành công, khi trở về cũng phải cưỡng chế xóa bỏ, cái giá này đúng là quá đắt. Tuyệt khê nhún vai-Dù gì thì chúng ta cũng không cần phải quan tâm tới nó làm gì. Chỉ còn có bốn ngày, đừng nói điều kiện không cho phép, cho dù Rec có tận tay giao toàn bộ Công Nghệ Nhân Bản ra cho chúng ta thì việc tiếp nhận được hay không cũng là cả một vấn đề. Chị dù sao cũng không phải là bác học, cũng chẳng phải là thiên tài gì cho cam. Cái này..hay là cứ để lại cho họ đi!

Nói rồi chăm chú dán mắt vào màn hình máy tính, rồi đột nhiên bật cười thích thú.

-Chị cười gì vậy?

-Không, không có gì, vừa nghĩ một chuyện rất thú vị.

-...Về mấy người thuộc clone Thương Hải Đội kia, có chắc là họ cũng là thành viên của tiểu đội luân hồi trà trộn vào đây như chúng ta không? Chỉ dựa

vào mấy điều kiện đàm phán bọn họ đưa ra....có vẻ hơi chủ quan đấy.

-Chị cũng không biết. Tuyệt nhún vai-Chúng ta cũng không biết gì nhiều về Thương Hải Đội, nhưng có một điều có thể chắc chắn rằng, chúng chỉ có nhiều nhất là ba người này trà trộn vào đây mà thôi, vì chỉ có ba người này là chúng ta không thu được hình ở phố Halass. Còn mục đích thì cũng gần giống như chúng ta, thậm chí còn điên cuồng hơn. Có điều...bọn chúng cũng khá là độc, vì mục đích mà dám đem cả thành viên của đội mình làm mồi dụ sao? Kẻ đã lên kế hoạch này, đầu óc rất khá, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hẳn đúng là đã đi trước chị một bước...

-Vậy thì làm sao đây? Thế thì chúng chắc đã nhận ra chúng ta rồi đúng không? Hoài My sốt ruột nói:-nếu như chúng muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta thì sao? Dù gì thì...ít cũng mấy ngàn điểm nha, có vẫn hơn không. Chưa kể thực lực của chúng mạnh hơn chúng ta nhiều lắm. Gã đội trưởng đó, kẻ vừa mới tới đây sáng nay chị cũng đã xem băng ghi hình rồi đó, đầu cả đội chúng ta hợp sức lại khéo cũng không đủ cho hắn giết. Mà cái chết của Hồ Kỳ, một thành viên của họ còn có liên quan đến chúng ta nữa chứ.

-Chị cũng nghĩ khả năng chúng bỏ qua cho chúng ta là không cao. Thế nhưng ít ra cũng không phải là lúc này. Chừng nào chúng còn chưa có được tất cả những thứ mình cần, khi đó chúng ta vẫn tương đối an toàn. Tất nhiên, đây cũng chỉ là tương đối mà thôi...hơn nữa, chúng ta cũng như chúng, đều chưa nắm chắc đối phương có phải cũng cùng một loại người như mình hay là không. Nếu chị là bọn chúng, việc đầu tiên phải làm, đó chính là ...thăm dò, không, rất có thể là uy hiếp! Hoài My, hãy nhớ, tuyệt đối không được thừa nhận chúng ta là kẻ đột nhập, tuyệt đối không được, nhớ chưa?

Tuyệt nói tới đây thì từ cửa phòng truyền ra tiếng gõ lộc cộc, Hoài My đi ra mở cửa, Trịnh Khải đã xuất hiện, gương mặt hờ hững với vết sẹo dài trông rất dọa người, còn chưa chờ Hoài My mời, hắn đã đi thẳng vào, sau đó "Rầm", cánh cửa phòng nặng nề đóng lại...

-Anh Trịnh...anh tới có việc gì sao?

Hoài My sau khi thấy người tới là Trịnh Khải thì sắc mặt không tránh khỏi ngạc nhiên cùng sợ hãi, thế nhưng, trên cương vị một người đội trưởng, cô rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, mặc dù giọng nói vẫn không che giấu được sự mất tự nhiên. Tuyệt cũng thân người ra mặt mấy giây, sau đó mới đứng dậy khỏi bàn máy vi tính.

-Không cần khăn trương...xin lỗi vì đã làm phiền, song có người nhờ tôi đưa thứ này đến cho các vị. Trịnh Khải sau khi thấy chỉ có hai cô gái trong phòng, sắc mặt cũng lộ ra vẻ mất tự nhiên, song rất nhanh thay thế bằng nụ cười, tiếp đó hắn rút một bọc nhỏ từ trong áo ra để lên mặt bàn, cũng không mở ra mà chỉ nói:

-Khụ...người ấy có nhờ tôi nói với các vị rằng, bắt kể các vị là ai, có mục đích gì đi chăng nữa, tốt nhất là trong mấy ngày tới không nên làm điều gì ngu ngốc, bằng không, các vị sẽ phải trả một cái giá rất đắt, thậm chí không sao tiếp thụ nổi.

Sau đó, tay phải hắn đem chiếc túi vải mở ra. Từ trong túi, mười viên bi chín trắng, một đồ rơi xuống, va chạm với mặt bàn thủy tinh phát ra tiếng leng keng không dứt. Sắc mặt của Hoài My khi thấy mười viên bi này thì hơi đỏ ra, nài cho tới khi xác định được thì mới mới hơi mấp má, song lời còn chưa thốt ra khỏi miệng đã bị Tuyệt cắt tiếng ngăn lại:

-Chúng tôi không hiểu...ý của anh là gì?

Tuyệt còn chưa dứt câu, người đàn ông cao lớn trước mặt đã như ma quỷ áp sát tới, do tốc độ quá nhanh nên Hoài My đứng cạnh cũng không kịp làm ra động tác nào, tới lúc định thân lại thì Tuyệt đã bị Trịnh Khải xách cổ lên cách mặt đất hơn hai mươi centimet, như xách một con gà vậy.

-Người...

Hoài My phẫn nộ, Ánh Bạc rất nhanh xuất hiện trong lòng bàn tay, một nhát chém mang theo cả nội lực nhằm gáy Trịnh Khải đâm tới, chỉ thấy Trịnh Khải quát lớn, quanh người bùng lên một ngọn lửa đỏ rực, Ánh Bạc của Hoài My vừa va chạm vào cơ thể của hắn thì cứ như đâm vào tường thép, cách một cái gãy làm đôi.

-Nhớ kỹ, bắt kể các vị là ai, song tốt nhất đừng nên làm điều gì ngu ngốc!

Trịnh Khải gằn giọng, Hồng Viêm quanh cơ thể bùng lên mãnh liệt, chỉ nguyên sức ép đã khiến Hoài My cảm thấy hô hấp khó khăn, tiếp đó một âm thanh sắc gọn vang lên, nghe giống như tiếng thủy tinh vỡ, không rõ hắn dùng động tác gì, Hoài My chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, tiếp đó theo quán tính ngã vật về phía tường phòng. Trịnh Khải lạnh lùng nhìn cả hai. Để việc uy hiếp tạo hiệu quả cao nhất, lúc này hắn đang trong trạng thái Destroy, mỗi bước hạ xuống đều tạo thành một dấu chân mờ nhạt trên sàn hợp kim, chỉ có thể dùng hai chữ kinh hoàng để hình dung!

Áp lực kinh người truyền tới làm Tuyệt trực tiếp hôn mê, với tổ chức thân thể chỉ khoảng gấp ba lần người bình thường, cho dù Trịnh Khải nhắm mắt cũng hoàn toàn có thể dễ dàng giết chết cô. Song hẳn khi thấy người phụ nữ trong tay mình hôn mê thì hơi nhú nhú mày, tiếp đó bỏ tay ra, không nói hai lời mà bước ra ngoài. "Rầm", cánh cửa phòng đóng sầm lại.

Tất cả mọi chuyện diễn ra không quá năm, sáu phút, từ lúc Trịnh Khải gõ cửa đến khi hắn rời đi, song những gì hắn để lại đã thể hiện rõ ràng sức mạnh cường đại vô bì cùng một lời uy hiếp không thể thương lượng. Tất cả để lại, chỉ là một đồng hồ đen.

Phải mất hơn năm sau, Tuyệt mới hết choáng váng tỉnh dậy, mặc dù đầu óc vẫn còn ong ong...chỉ có một điều khác với lúc trước, nếu trước khi Trịnh Khải xuất hiện, người đàn bà này vẫn còn hơi do dự...vậy thì bây giờ, sự do dự ấy đã chuyển hóa toàn bộ thành quyết đoán.

-Uy hiếp?...nước cờ này của các người thật đúng là rất sai lầm...bởi vì Phạm Minh Tuyệt này...ghét nhất là bị người khác uy hiếp!

-Đây là đâu?

Hai mắt lơ mờ mờ ra, đập vào mắt Hoàng là một mảng trắng, xung quanh hần đường như chỉ có một màu trắng vô tận, phải mất tới năm phút sau, thị giác của hần mới dần dần khôi phục lại, hần nhận ra, mình đang ngồi trong một chiếc Benz, người mặc comple, cổ thắt caravat rất chỉnh tề.

-Cath!

Nhìn Cath trang điểm lộng lẫy ngồi ghé bên, gương mặt đỏ hồng như mặt, ánh mắt của hần lại quét qua lớp da thịt trắng nõn lộ ra của cô, xuống phía dưới là cặp đùi đang khép chặt lại cùng một chỗ, hai mắt Hoàng trái lại không có một tia dục vọng nào, lúc này hần chỉ muốn biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Cố lục lại trí nhớ của mình, hần chỉ mơ hồ nhớ được rằng, khi mà trận chiến giữa Cath và Vivian bước vào hồi quyết liệt nhất, cũng là lúc hần khôi phục được một phần thể lực nhờ Bản Năng Thích Nghi, bước ngoặt đã xảy ra...Đó là lúc hần tự ý gia nhập vào vòng chiến.

Những gì xảy ra tiếp theo thì hần thực sự không thể dùng lý trí để giải thích. Hoàng chỉ mơ hồ nhận thức được ra rằng, lúc mà cánh tay phải của Cath trong nháy mắt bị xoắn nát, khắp người đầy là máu, làn da cũng từ đỏ hồng trở thành trắng bệch, duy chỉ có hai hốc mắt đầy máu vẫn nghiêm nghị nhìn về phía hần...đó cũng là lúc hần mất đi tri giác, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng bất chợt thấy khóe mắt trở nên cay cay. Đây là lần thứ hai trong một năm nay hần thấy mình quá mức vô dụng, lần thứ nhất là lúc tận mắt thấy Nguyễn Thu Hằng bị cánh tay trắng bệch của Sadako kéo lại trên ô kính cửa sổ khách sạn Hakone, The Ring. Và giờ chính là lần thứ hai. Làm một thằng đàn ông mà từ đầu đến cuối chỉ biết đứng nhìn những người thân thiết nhất của mình đi tới chỗ chết, gặp khó khăn cũng không cách nào giải quyết, thật quá vô dụng. Lê Minh Hoàng, mày còn định sống cuộc đời vô dụng này tới khi nào nữa?

Chờ đã...khắp người là máu?

-Anh làm sao thế?

Hai mắt Hoàng dán chặt vào người Cath, lòng mày hơi nhúu lại. Trông cô bây giờ trên người không những chẳng có vết thương nào, cánh tay phải vẫn nguyên vẹn, áo quần cũng lành lặn như chưa có chuyện gì xảy ra. Thậm chí, Cath đã thay bộ váy đỏ thương ngày. Chẳng lẽ...mọi việc đã được giải quyết? Nếu vậy thì hần đang ở chỗ nào đây?

-Đây là đâu? Vivian đâu?

Catherine khẽ mỉm cười, hai cánh môi như hoa hồng mới nở, đỏ hồng, vẽ thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

-Đây là đâu à? Cath nhẹ nhàng nói- Anh say à? Lại thật, tối nay anh đâu có uống bao nhiêu đâu?

-Chuyện gì đã xảy ra?

-Anh nói gì vậy? Chuyện gì là chuyện gì?

Hoàng ôm chặt Cath vào lòng, một tay sờ lên má cô. Nóng rát.

-Là thật...tất cả đều là thật...Giọng nói có phần kích động, Hoàng không ngừng lặp lại hai từ vô nghĩa ấy, khiến Cath ngồi cạnh bên có chút không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với ông chồng yêu quý của mình.

-Có chuyện gì vậy, anh?

-Bây giờ, chúng ta đang ở đâu? Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đè nén tâm tình hỏi.

-Bây giờ? Còn ở đâu nữa? Chúng ta vừa mới từ nhà mẹ anh về, ngày mai là đính hôn rồi.

-Đính cái gì hôn?

-Thì là đính hôn! Ở Việt Nam người ta gọi là ăn hỏi đó.

Cath nhìn hần với vẻ lạ lùng.

-Chuyện này..chuyện này là sao?

Ngồi trong xe, Cath bắt đầu đem tất cả những chuyện xảy ra trong vòng một năm nay đơn giản kể lại. Không nghe thì thôi, mới nghe được một nửa, Hoàng đã ngả bả chừng:

-Cái gì? Em? Và Anh? chúng mình...đính hôn?

-Anh không muốn à?

Cath ngơ ngác nhìn hấn. Cho tới khi trong hai hốc mắt xanh biếc của cô bắt đầu mờ hồ xuất hiện nước mắt, Hoàng mới ngại ngừng đổ dành:

-Chuyện này..chuyện này...có nhầm ở đâu không? A, đừng có khóc nữa..không phải, ý anh là..

Hấn nói tới đây thì dừng, vì một thân thể nóng ấm đã bắt thần đồ ập vào trong lòng. Cảm nhận được thân mình cô gái đang không ngừng run lên trong ngực mình.

- Vì cô ta?

- Cô nào?

- Anh tự biết.

-..đừng nói linh tinh. Anh..chỉ là quá bất ngờ thôi. Thật ra...

-..Không cần phải nói nữa. Cath lắc đầu nguầy nguậy:-..Em không muốn nghe!

Hai người yên lặng ôm nhau không nói. Hơn hai mươi phút trôi qua, bầu không khí có phần xấu hổ. Đừng nói là hấn, dẫu đôi lại là một gã đàn ông bất kỳ nào khác, chỉ cần vẫn còn đang độ tuổi trai tráng, có một người con gái vóc người lồi lõm nằm gọn trong lòng một thời gian dài, ngửi mùi nước hoa thoang thoang, nếu cơ thể không có phản ứng thì có thể xuống tóc đi tu được rồi. Đáng này, ngồi trong lòng hấn bấy giờ không chỉ là một cô gái bình thường, mà còn là một mỹ nhân sắc nước hương trời.

Có thể nói, Cath là đại diện tương đối hoàn hảo cho mẫu con gái phương Tây xinh đẹp, cao khoảng gần một mét bảy, dưới lớp áo ngoài, cặp chân dài núp dưới chiếc váy ngắn màu đỏ, đôi giày xăng-đan cao gót lại càng khiến nó thẳng tắp và thon dài. Cô mặc rất ít, trên người là áo sơ mi màu trắng cổ đứng, vạt áo dưới được nhét vào váy một cách tùy tiện, toàn thân trên dưới đường nét rõ ràng, đáng thốt tha yêu kiều. Đặc biệt là khuôn ngực rất đầy đặn với khe rãnh thật là sâu, vì thế cho dù chúng có nằm gọn trong cái Bra, nhưng chỉ cần nhìn vào khoảng giữa ngực thôi là cũng đủ khiến cánh mày râu” chào cờ ” rồi. Đã vậy, Cath còn rất biết cách ăn mặc nên những gì cần khoe là nó cứ nổi lên rõ mồn một.

Hoàng bắt đầu không trong sáng mà liên tưởng đến một bộ phim Âu Mỹ đã từng xem qua. Thực sự cầu thị mà nói, người đẹp đang ở trong lòng hấn lúc này, bất kể là nhìn từ trước đến sau thì chất lượng đều hơn xa so với bất kỳ nữ nhân vật chính nào trong các bộ phim điện ảnh người lớn mà hấn từng xem qua. Nghĩ tới đây, chính hấn cũng không để ý, hơi thở của mình đã bắt đầu trở nên dồn dập, dồn dập một cách bất bình thường.

-Cath..

Cath khẽ "uhm" một tiếng. Ánh mắt từ cằm cổ trắng ngần thẳng thớm đi xuống bờ vai tròn bóng không tì vết, lớp vải tơ mềm mại nhẹ nhàng phủ lên lớp da trắng mịn, xuống dưới nữa là hai ngọn núi cao vút đang không ngừng phập phồng lên xuống. Hoàng cúi thấp đầu xuống, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Cath, chu môi đưa sát qua, hôn khẽ vào đôi môi mọng của cô, tiếp đó đưa chiếc lưỡi tham lam vào trong miệng cô, động tác rất tự nhiên, cứ như thể mọi chuyện vốn dĩ sẽ phải thế.

Tay của Hoàng khẽ di chuyển trên cơ thể Cath, rồi bắt giác đặt lên phần cơ thể nhô cao phía trước, nhẹ nhàng giầy vò, tiếp đó, bàn tay hấn từ từ hướng xuống, vừa đến phần eo, cánh tay bỗng bị một bàn tay kéo lại.

Hoàng nhìn cơ thể hoàn mỹ đó, trong lòng nhảy loạn xạ, nhất thời miệng lưỡi khô khốc, lòng như có lửa đốt. Hấn chỉ cảm thấy người con gái trước mặt mình giờ đã hoàn toàn trưởng thành, so với cô bé con ngày xưa thì khác một trời một vực...thời gian như một vị nhà nghệ thuật đại tài, dùng dao trở vô hình đem người con gái lúc trước còn có chút ngây ngô điều khắc thành thiếu nữ gợi cảm mê người, chỉ sợ bất luận người đàn ông nào trong hoàn cảnh tràn ngập dụ hoặc này cũng đều không thể kim lòng nổi.

"Không đúng! Không.."

Hoàng chợt rùng mình, một tia mình mẫn còn sót lại trong đầu óc khiến hấn cắn chặt môi dưới, ngay lập tức, một cảm giác đau đớn xộc thẳng lên óc, thế nhưng, chút cố gắng cuối cùng ấy cũng rất nhanh bị lửa dục che lấp. Hấn cắn môi, hít sâu một hơi, sau đó dùng sức hôn xuống.

Trong xe tối đen không thấy bóng người, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập. Catherine ngửa thân mình ra sau, cơ thể cô giống như một cánh cung, hai tay liều mạng cào vào lưng Hoàng. Hấn thì lại ôm lấy cô nằm xuống, không lâu sau, cửa xe bị đập ra, từng mảnh quần áo được ném ra ngoài, sau đó, dưới một tiếng rên trầm thấp đầy nữ tính, chiếc xe bắt đầu rung động..

-He he..

Bên ngoài, một ả đàn bà với nước da đen nhem đang hứng thú nâng một quả cầu màu tím trong tay, hai mắt dán chặt vào bên trong. Chiếc xe lăn đã mất. Vivian tạm thời sử dụng một chiếc ghế bành làm công cụ di chuyển. Lúc này, ả đang ở trong một căn chung cư bỏ hoang cách phố Halass ba mươi kilomet về phía Đông Nam. Chính lúc đang nhập thần quan sát, ngoài cửa bỗng phát ra tiếng động, Vivian lập tức giật thót người.

Là ai?

Ai có thể biết mình ở đây? Ngài Hanks đã chết, Mathieu cũng đã chết.. là thằng mọi da vàng có cánh và đồng bọn của nó? không phải! Mình đã cắt đuôi được chúng rồi cơ mà.

Mang theo nỗi nghi hoặc, Vivian lạnh lùng nhìn cánh cửa phòng bị đập đổ. Tiếp đó, một bóng người nặng nhọc bước vào. Là người quen.

-Đội..đội trưởng?

Bạn đang đọc truyện *Một Trăm Phần Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.